ACADEMIA DE ȘTIINȚE A URSS INSTITUTUL DE ISTORIE GENERALĂ ARHIVA PARTIDULUI CENTRAL A INSTITUTULUI DE MARXISM-LENINISM SUB CC PCUS
LUCRĂRI
ÎN PATRU VOLUME
V
Editura „Pianjen”
MOSCOVA 1976
LUCRĂRI
VOLUMUL DOI
8
EDITURA „ȘTIINȚA.
MOSCOVA 197tì
Al doilea volum al scrierilor lui Gracchus Babeuf publică scrisori și scrieri pentru anii 1790-1794, până la 9 Thermidor. În anii revoluției, Babeuf a luat parte activ în mișcarea populară. Încă din 1790 a condus o mișcare împotriva impozitelor indirecte în Picardia. În 1791, a luat parte direct la mișcarea agrară, opunându-se activ tuturor ordinelor feudale. În 1793, în calitate de secretar al comisiei alimentare a municipalității pariziene, a participat la rezolvarea celei mai dificile probleme de aprovizionare a Parisului. Toată această activitate a întâlnit o rezistență acerbă din partea forțelor contrarevoluționare: Babeuf a fost persecutat și arestat de multe ori. Dar chiar și în aceste condiții, el a rămas fidel ideilor sale despre o „societate a egalității perfecte”.
Echipa editorială:
V. M. DALIN (editor responsabil),
A. Z. MANFRED, O. K. SENEKINA, A. SOBUL
Traducere de E. V. RUBININ
10603-136
042 (02)-76
Ediție cu abonament

B
BABEF
(gravură de Peronard)
BABEF ÎN 1790-1794.
FAPTE ȘI IDEI
Primul volum al operei lui Babeuf a inclus lucrări și scrisori timp de zece ani - din 1779 (prima sa scrisoare către părinții săi din Flexi-Kur) până în 1789 inclusiv. Acest deceniu este o perioadă importantă în biografia ideologică a lui Babeuf; în acest moment s-au conturat concepțiile sale comuniste și a devenit un susținător ferm al unei societăți a „egalității perfecte”. Dar această perioadă din viața lui Babeuf nu este bogată în evenimente externe. Acest lucru nu se poate spune despre următorii cinci ani, 1790-1794, cărora le este consacrat al doilea volum de lucrări.
Contrar opiniei care s-a întărit mult timp, numele de Babeuf a devenit cunoscut Franței nu din 1794-1795, când a început să apară Tribuna poporului, și nu din 1796, când babouviștii au fost duși în cuști de fier la Vendôme, unde urma să se desfăşoare procesul în şedinţa Curţii Supreme.cazul „conspiraţiei Babeuf”. Acest nume a sunat în Franța mult mai devreme, deja în lunile de primăvară ale anului 1790, când a apărut aproape simultan atât în Gazeta Politică Națională reacționară a Rivarol, cât și în celebrul Prieten al Poporului al lui Marat. De asemenea, a devenit cunoscut Constituanților dintr-un raport adresat acesteia de către Controlorul General al Finanțelor de Lambert, unde

numele Babeuf a fost menționat în repetate rânduri în legătură cu mișcarea împotriva plății impozitelor indirecte din Picardia, condusă de Babeuf. Această mișcare a fost începutul activității politice a lui Babeuf, primul său botez de foc. Al doilea volum începe cu documentele consacrate acestei mișcări.   .
Problemele de politică financiară și fiscală l-au interesat pe Babeuf încă de la începutul anului 1787. În „Cadastrul permanent” el s-a opus ferm impozitelor indirecte, în special împotriva uratului impozit pe sare – „gabel”. La începutul lui septembrie 1789, pe când se afla la Paris, Babeuf și-a întrebat soția: „Mi-ar plăcea foarte mult să știu ce se întâmplă în Rua... Mai plătesc taxe (ajutoare)? Sarea albă se vinde liber? .. În total orașe toate acestea se fac destul de bine, dar în Rua sunt prea mulți indiferenți și puțină energie patriotică. Să trezească această energie și să îi stabilească pe Babeuf ca sarcină imediat 1 G. Babeuf. Opere, vol. I. M., 1975, p. 243.
5
după întoarcerea sa de la Paris în octombrie 1789 și a văzut remediul pentru aceasta în rezistența la plata impozitelor indirecte.
Babeuf, desigur, nu a fost singur în această luptă. Încercarea Adunării Constituante, la insistența lui Nfkker, a departamentului financiar și a fermierilor generali de taxe, de a păstra toate impozitele indirecte, inclusiv taxa de sare, a fost întâmpinată cu atâta indignare în țară încât „gabelul” a trebuit să fie abandonat deja în martie 1790. A mai rămas însă un alt tip de impozite.- „ajutoare”, în principal pentru băuturi, pe care statul și taxerii s-au străduit să le păstreze. Cu toată energia și perseverența inerente lui, Babeuf, în primul rând acasă în Rua, se opune reînnoirii acestor exigențe. Pe această bază are prima sa ciocnire decisivă cu municipiul Rua. Minunatul tău discurs
7   martie 1790, în municipiul Rua - în volumul nostru este dat în întregime pentru prima dată, conform textului păstrat în arhiva sa 2 - Babeuf încheie cu cuvintele: „Dacă... persisti, tu voi vedea cum curajul meu, ca și curajul, crește figurile Spartei și ale Romei antice. Mi s-a spus că nu există niciunul dintre voi care să nu fie împotriva mea. vă las discursul meu; oricine îndrăznește să mă acuze să arunce prima piatră”. Nimeni nu s-a opus lui Babeuf, dar o plângere împotriva lui ca „instigator” tuturor tulburărilor a zburat imediat la Paris.
Începând cu un discurs în Rua, Babeuf și-a extins activitățile în toată Picardia. La 17 aprilie 1790, în tipografia lui Deven din Noyon - acest nume era deja menționat în primul volum - a apărut „Petiția sa privind impozitele”, adresată Adunării Naționale, în care se dovedea că nici „ajutoare”, nici „ gabel”, nici vreo formă de impozitare a produselor atunci când sunt importate în orașe, „nu ar trebui și nu mai poate exista, nici măcar temporar, în rândul francezilor care au devenit liberi”. Când Babeuf a scris mai târziu că petiția sa „a electrizat” întreaga Picardie, nu a exagerat. Un istoric atât de conservator, dar excelent informat precum Marcel Marion a scris mai târziu: „Cel mai complet prăbușire a avut loc... în legătură cu colecția de „ajutoare”. Insurecția care izbucnise în Picardia... se răspândea, stârnind alarma generală; refuzul de a plăti taxe a găsit în Babeuf un avocat înflăcărat care a predicat populației din regiunea Peronne și Rua că este necesar să nu mai plătească aceste taxe și, dacă va fi nevoie, să opună forța forței care va încerca să le restabilească.
Petiția lui Babef a fost apreciată de Comisia de anchetă a Adunării Constituante drept „o calomnie incendiară”. Inainte de

2 A fost publicată pentru prima dată de Coet (E. Coët. Babeuf à Péronne. Roye, 1865), dar conform textului procesului-verbal al municipalității.
8 M, Marion. Histoire financière de la France depuis 1715, v. II. Paris, 1919, p. 91; idem. Lo recouvrement des impôts en 1790. - "Revue Historique", 1916.
6
nasurile care au continuat să intre în Paris și-au făcut efectul. Camera judiciară specială a parlamentului parizian care se ocupă de infracțiuni fiscale (Cour des aides), recunoscând că Babeuf este „principalul vinovat” al revoltelor din Rua, „un rebel capabil de orice extreme”, a decis să-l aresteze. La 19 mai 1790 s-a prezentat în Rua executorul judecătoresc al tribunalului fiscal, însoțit de doi paznici. Babeuf a fost arestat noaptea, iar pe 21 mai a fost dus la închisoarea Conciergerie din Paris. Așa a început calea spinoasă a lui Babeuf, care aproape șapte ani mai târziu, în mai 1797, l-a condus la eșafod.
Arestarea nu l-a rupt deloc pe Babeuf. Nu numai că a condus lupta pentru eliberarea sa, dar cu energie dublată a ieșit în apărarea parizienilor, care au fost închiși în același timp în închisoarea Conciergerie pentru incendierea avanposturilor fiscale în iulie 1789. În timp ce se afla în închisoare, Babeuf a emis mai multe numere de Monitorul Confederației și publicat în „Prietenul poporului” al lui Marat există trei corespondențe de la Conciergerie – le redăm în volumul nostru – pe baza cărora Marat a tras un semnal de alarmă, cerând eliberarea tuturor celor arestați, inclusiv Babeuf. .
„Demasc astăzi”, scria Marat, la 4 iulie 1790, în nr. 143 din „Prietenul poporului”, „o crimă de o sută de ori mai îngrozitoare decât cea comisă împotriva presupușilor piromani ai avanposturilor și provocând neliniște de o sută de ori mai mare în toți cetățenii cinstiți, pentru că de data aceasta victima este o persoană care are servicii către societate, iar cauza sa ar trebui să fie de interes pentru întreaga națiune (italicele noastre. - V.D.). Acest om respectabil este Babeuf, un cetățean din Roy.” Marat le-a făcut apel la oameni care gândesc „să facă o vizită patriotică fratelui nostru Babeuf, să-i susțină curajul, să-l ajute... Un prieten al poporului ar considera că este o onoare să le împartă această muncă dacă el însuși ar fi liber în actiuni. El se bazează pe inimile lor. Din punct de vedere mental, îi va urma peste tot...”4 Astfel, deja în iulie 1790, numele lui Babeuf de „persoană respectabilă” a devenit cunoscut în toată Franța democratică.
Babeuf a fost eliberat la începutul lunii iulie 1790. Chiar și la Paris, a decis să publice ziarul Corespondent Picardy după ce s-a întors la Roy.
El a realizat acest plan în toamna anului 1790. În octombrie au apărut primele două numere ale Corespondentului Picardiei 5. Din păcate, nici măcar un exemplar al ziarului nu a supraviețuit, toate încercările biografilor lui Babeuf de a-l găsi pe Corespondentul Picardiei s-au dovedit a fi fi zadarnic. Nici nu se știe câte numere din ziar au apărut. Judecând după materialele păstrate în arhiva IML și, în special,
4 „Prietenul poporului”, N CLIII, 4 iulie 1790.
5 Полное название газеты: „Corespondentul Picard și redactorul caietelor celei de-a doua legislaturi. Jurnal dedicat locuitorilor cantoanelor, orașelor, satelor, cătunelor și municipiilor din departamentele Somme, Aisne și Oise, de FN Babeuf”. Noyon, tipografia lui Devin.

7
Conform corespondenței lui Babeuf cu Devin, au apărut doar cinci numere și deja lansarea celui de-al patrulea număr a dus la un conflict acut între Babeuf și editorul său. Neprimind materialele la timp, lipsit de principii Deven a completat o parte a numărului cu materiale din ziarul reacționar al lui Rivarol, tipărit în aceeași tipografie. Acest lucru l-a înfuriat pe Babeuf. Dar acest lucru nu a dus încă la încetarea publicării sale. În biblioteca Institutului Fltrinelli (Milano), nu cu mult timp în urmă, a fost găsit un prospect al celui de-al șaselea număr al ziarului, care purta deja o nouă denumire: „Cercetător de decrete și redactor de propuneri către A doua Adunare Națională”6. .
Dacă a apărut acest al șaselea număr, dacă a continuat publicarea ziarului sau dacă problema s-a limitat la publicarea unui prospect, încă nu știm. Dar schimbarea titlului nu a fost deloc întâmplătoare. Babeuf a vrut să dea mai întâi publicației sale un caracter local, picardic, dar a fost irezistibil atras de dorința de a-și exprima punctul de vedere asupra evenimentelor politice trăite de toată Franța. Această dorință a predominat. Deja din „Corespondența de la Londra”, publicată în primul volum, se vede cât de critic a început Babeuf să trateze activitățile Adunării Constituante, mai ales după ce a aprobat votul calificativ, care împărțea cetățenii în activi și pasivi.
Judecând după materialele The Picardy Correspondent care au supraviețuit și sunt publicate în acest volum, această evaluare negativă a întâlnirii a căpătat un caracter din ce în ce mai dur. „De secole, drepturile omului”, scria Babeuf, „au fost călcate în picioare și insultate; au fost complet distruși de o întrunire a reprezentanților poporului în 1789, iar cea mai rușinoasă umilință a devenit soarta întregii omeniri. Vom dovedi acest adevăr teribil, dar absolut exact ”(cursivele noastre. - V.D.).
Babeuf credea că noua adunare va trebui să schimbe în mod fundamental secțiunile deja adoptate ale constituției și și-a stabilit scopul ziarului său de a dezvolta noi decrete care trebuie adoptate pentru a pune în aplicare suveranitatea populară autentică, democrația directă: Guvernul reprezentativ a inspirat neîncredere în Babeuf. În arhiva sa s-a păstrat o notă a lui Rousseau: „Din momentul în care poporul își alege deputații, nu mai are libertate, este deja lipsit de ea”. În nr. 3 din Gazeta Confederației, el scria: „Acționați mai puțin prin reprezentanți și fiți cât mai des posibil proprii voștri reprezentanți”. Tocmai aceste idei le-a dezvoltat Babeuf – judecând după manuscrisele pe care le publicăm – în Picardia
6 „Le Scrutateur des decrets et le Redacteur des cahiers de la Seconde Législature. Par continuation du Journal intitulé "Le Correspondant Picard", oédié primitivement aux Départemens de la Somme, de l'Aisne et de l'Oise, et offert aujourd'hui aux 83 Départemens de la domination du Peuple Franc. Par F.-N.-C. Babeuf. Inițiala „K” înseamnă numele Camille, deoarece în cinstea unei personalități marcante din Roma republicană, Babeuf a început să se numească în toamna anului 1790, când, potrivit acestuia, a renunțat la catolicism.
8
corespondent”, și a rămas fidel acestor idei până în primele luni ale reacției termidoriene. Abia în 1795-1796. își reconsideră părerile și ajunge la concluzia că este necesară o dictatură revoluționară temporară 7.
Ocupat cu publicarea unui ziar, Babeuf a continuat totuși să urmărească îndeaproape situația din Rua. Când, în octombrie 1790, municipalitatea a încercat să restabilească taxele pe băuturi și chiar a negociat acest

lucru cu unii dintre cârciumi, Babeuf a condus din nou mișcarea de protest. El a lansat chiar o nouă petiție, al cărei titlu începea cu cuvintele: „Roy dă Franței lecții de distribuire echitabilă a impozitelor publice”. Dar această petiție nu a avut succes, iar între timp problema și-a pierdut urgența – prin hotărâre a Adunării Constituante, colecția „ajutoarelor” a fost desființată din martie 1791. Babeuf a avut merite neîndoielnice în această eliminare a impozitului urat, iar „publicanii” l-au răzbunat pentru asta. Când Babeuf a fost ales membru al consiliului general al comunei Roy, municipalitatea, sprijinită de administrația districtului Montdidier și mai târziu a departamentului Somme, a reușit să-l îndepărteze din această funcție. La ședința pentru alegerea judecătorului de pace, Babeuf pur și simplu nu a lipsit de o gardă specială. „Prin toate mijloacele, vor să-mi închidă accesul la funcțiile publice”, s-a plâns Babeuf la acea vreme.

Cu toate acestea, în aprilie 1791, Babeuf a reușit să ridice din nou „energie patriotică” în Rua. Municipalitatea a arendat câteva sute de arpani de pământ de la mănăstirea Amiens și apoi le-a arendat. Populația săracă a orașului nu a obținut nici cel mai mic beneficiu din aceasta. A început o mișcare pentru ca această ordine să fie schimbată, iar copacii plantați pe terenuri să fie folosiți chiar de locuitori. La 4 aprilie 1791 a fost convocată o ședință, la care Babeuf a acționat ca vorbitor principal. Municipalitatea a susținut că locuitorii care fac aceste revendicări „sunt muncitori și aparțin în majoritate clasei celei mai sărace din acest oraș”. Înspăimântați de începutul mișcării, liderii municipalității au văzut singura modalitate de a opri tulburările în arestarea lui Babeuf. „Suntem convinși”, au scris ei directorului cartierului Montdidier, „că spiritul care a trezit oamenii..., fermentația,... dorința, sub pretexte goale, de a pune mâna pe toată proprietatea publică și privată - toate acestea. este rezultatul scrierilor unui locuitor al acestui oraș, Francois Noel Babeuf și al necontenitelor lui discursuri incendiare, care au început cu mult timp în urmă și continuă până în zilele noastre; suntem absolut convinși că numitul Babeuf entuziasmează oamenii din acest oraș, le aprinde pasiunile... Principiile suveranității poporului. .., distribuit de numitul Babeuf, cauza astfel

7 A se vedea, în special, G.S. Chertkova. Gracchus Babeuf după 9 Thermidor (august 1794 - martie 1795). – Anuarul francez. 1971”. M., 1973.

și fermentație... în orașele Peronnet, Saint-Quentin și Nelay, despre care oficialii municipali din aceste orașe se plâng cu amărăciune. .. întâmpinând mari necazuri și dificultăți în activitățile lor” 8.

Pe 7 aprilie, Babeuf a fost arestat la Roy, iar pe 8 a fost dus la Montdidier, la închisoarea districtului. Dar aici autoritățile s-au confruntat cu o dificultate neașteptată. Martorii acuzării au refuzat să depună mărturie împotriva lui Babeuf de teamă să nu stârnească indignarea publică. În același memoriu al municipalității împotriva lui Babeuf, se relatează că atunci când unul dintre martori a trecut cu mașina pe străzile din Rua, a strigat după el: „Spălă-l pe Babeuf din cap până în picioare, întoarce-l nouă, acesta este Mirabeau-ul nostru, el. merită o cunună de laur” 9. Fără a putea susține acuzația, tribunalul raional a fost nevoit să-l elibereze pe Babeuf pe 12 aprilie. S-a încheiat atât de repede a doua arestare. Dar tocmai în închisoarea Montdidier i-a întâlnit pe țăranii arestați în legătură cu tulburările din comuna Davenecourt. Babeuf s-a angajat să-i protejeze,

iar de atunci, de aproape un an și jumătate, s-a ocupat aproape exclusiv de mișcarea agrară din Picardia.
Deja primii ani de activitate politică a lui Babeuf au scos la iveală principalele trăsături ale caracterului său - curajul personal, perseverența, disponibilitatea de a se sacrifica, devotamentul față de o cauză comună și un temperament revoluționar autentic. „Până când mâna dreaptă îmi va fi tăiată, până când ticăloșii călăi îmi vor smulge limba... Mă voi împotrivi opresiunii și împotriva asupritorilor”, scria Babeuf în ianuarie 1791 într-o scrisoare către Tatgren, publicată în acest volum. Toată viața de mai târziu a lui Babeuf a arătat că acestea nu erau doar cuvinte.
"**
Rolul lui Babeuf în mișcarea țărănească din Picardia și programul său agrar au fost puțin cunoscute până în ultimii ani. Acest lucru s-a explicat prin faptul că multe documente, chiar și cele tipărite, au devenit rarități bibliografice sau au fost păstrate în fonduri de arhivă neexplorate până acum. Astfel, în biblioteca IM L s-a găsit o petiție foarte importantă în numele comunei Maria, întocmită de Babeuf la începutul anului 1791; acesta este aparent singurul exemplu supraviețuitor. O altă petiție tipărită, o petiție în numele comunei Montippi (decembrie 1790), a fost achiziționată
8 Archives Nationales (în continuare AN), BB16859 și D XXIX, 14 (conform exemplarului din CPA IML) („Détail des faits qui... établissent que François Noël Babeuf est Fauteur, le moteur des troubles qui se sont élévés en diferite tems parmi le peuple de la ville de Roye").
• Ibidem.
10 Aceste trăsături ale lui Babeuf sunt foarte bine elucidate în articolul lui M. Dommapže
formarea și formarea lui Babeuf ”(M. Dommanget. Tempérament et formation de Babeuf. - M. Dommanget, Sur Babeuf et la conjuration des Egaux. Paris, 1970, p. 22-60).

Institutul Feltrinelli, iar apoi un alt exemplar a fost găsit în biblioteca Camerei Deputaților din Paris. Prima ediție a petiției tipărite cu privire la cazul Davenecourt, la care Babeuf se referea ca „cazuri judiciare celebre”, a dispărut complet, iar chiar și a doua ediție (la Montdidier, în 1888) a supraviețuit doar în două exemplare. Documente privind cazul comunei Bulle, inclusiv petițiile lui Babeuf adresate Adunării Legislative în legătură cu acest proces, au fost păstrate doar în fondul Babeuf din Moscova și au fost complet necunoscute chiar și unui cunoscător atât de excelent al moștenirii literare a lui Babeuf precum Maurice Dommange. Abia recent, când toate aceste documente au fost dezvăluite (sunt publicate în acest volum), a fost scoasă la iveală o pagină cât se poate de interesantă din biografia politică și ideologică a lui Babeuf.
Potrivit lui Georges Lefebvre, cel mai bun specialist în istoria agrară a Revoluției Franceze, iacobinii nu aveau „politică agrară reală, cuprinzătoare”; „montagnazii au tratat situația populației rurale fără suficientă atenție, nu au aprofundat suficient... în considerarea nevoilor acesteia”. Ya. M. Zakher, în cercetările sale, a ajuns la aceeași concluzie cu privire la „nebunii” - nu aveau un program agrar. Același lucru trebuie spus despre Hébert și despre așa-numiții „hébertiști” — în coloanele lui „Père Duchenne” se găsesc în cel mai bun caz câteva fraze despre revendicările țărănimii. Spre meritul lui

Babeuf, despre el se poate spune exact contrariul cu toată obiectivitatea istorică.
Aproape un deceniu de practică teudistă l-a înarmat pe Babeuf cu o excelentă cunoaștere a condițiilor de viață ale țărănimii. Mai mult decât oricare dintre figurile de frunte ale Revoluției Franceze, el cunoștea nevoile acesteia. În anii revoluției, el nu a fost doar asociat cu zeci de comunități țărănești, a redactat petiții pentru ele, a condus procesele lor - a avut și propriul program agrar. Desigur, nu trebuie să exagerăm, Babeuf nu avea niciun document de program, iar la vremea respectivă nu putea fi. Dar în petițiile sale, în manuscrisele și scrisorile sale s-au formulat o serie de propuneri cu totul concrete și precise, care, luate împreună, dau dreptul de a vorbi despre programul său agrar.
Am remarcat deja în legătură cu publicarea lucrărilor lui Babeuf pentru 1789 că acesta nu-și făcea iluzii despre celebra „noapte istorică” de 4 august. Spre deosebire de marea majoritate a contemporanilor săi, Babeuf a definit imediat lichidarea feudalismului proclamat în acea noapte doar ca „o lichidare imaginară”. Ceva mai târziu, repetând această idee, Babeuf scria: „Ați recunoscut deja că lichidarea imaginară, despre care se pomeneau atât de des în decretele Fondatorului-
11 G. Lefebvre. Les questions agraires au temps de la Terreur. Paris, 1951, p. 130; I. M. Zaaer. Mișcarea nebună. M., 1961.
unsprezece
asamblare, a existat doar în cuvinte, iar sistemul în sine a fost complet păstrat. Toate eforturile lui Babeuf au fost îndreptate spre eliminarea reală a relațiilor feudale. Și dacă la începutul anului 1789 nu s-a opus încă răscumpărării acestor îndatoriri, atunci, în orice caz, în 1790, a cerut cu toată hotărârea desființarea necondiționată a tuturor drepturilor domniilor fără nicio răscumpărare - o cerere pe care, potrivit lui Lefebvre, Robespierre a făcut-o. nu se formulează nici măcar în 1792. Între timp, deja în decembrie 1790, într-o petiție din partea comunei Montigny, Babeuf scria că „loviturile slabe date de Adunarea Națională” nu au putut să distrugă „monstrul feudal”. Adevărata modalitate de a-l lichida este „a desființa totul fără răscumpărare”. Formulând această cerere ca una dintre primele, Babeuf, așa cum spune, a anticipat puternica mișcare țărănească din 1792-1793, care a dus la celebrele decrete ale Convenției.
Poziția lui Babeuf cu privire la problema soartei proprietăților bisericești confiscate este foarte curioasă. Decizia în această chestiune a fost luată de Adunarea Constituantă la 17 martie 1790, iar deja la 29 martie, Babeuf le-a scris asociaților săi din Peronne: „Avem un alt proiect interesant de petiție privind folosirea proprietății bisericești”. Arestarea l-a împiedicat pe Babeuf să formuleze acest proiect, dar în vara acelui an, observând neliniștit o oarecare acalmie în starea de spirit a maselor largi, Babeuf se gândește cum să „da poporului un impuls la acțiune”. Într-o scrisoare adresată contelui Lorage, el și-a conturat în detaliu proiectul: „Dacă aș simți în mine abilitățile necesare... aș încerca să ridic măcar o provincie... aș inunda toate părțile acestei provincii cu lucrări la subiect pe care aș dori să atrag atenția maselor. În ceea ce privește alegerea temei, mi se pare că problema impozitelor indirecte și a impozitului pe sare va fi întotdeauna potrivită pentru zonele rurale... Dar mai este o întrebare... Este vorba despre a arăta fiecărui țăran... că lungul - închirierea pe termen a terenurilor bisericești este mult mai profitabilă pentru națiune, pentru fiecare individ și pentru vistieria

statului, decât vânzarea acestor terenuri la preț mic către câteva companii de capitaliști și speculatori... Cine propune sau promovează această măsură excelentă va fără îndoială merită recunoștința multor oameni cinstiți”. Pe viitor, Babeuf nu a mai revenit la acest proiect. Dar oricine cunoaște semnificația enormă pe care a avut-o vânzarea proprietății naționale pentru dezvoltarea capitalismului francez va lua cu ușurință în considerare consecințele pe care le-ar putea avea implementarea planului îndrăzneț al lui Babeuf.
Babeuf a înaintat o altă cerere foarte importantă. J. Lefebvre a atras atenția asupra faptului că țăranii francezi din anii revoluției în petițiile lor nu au pus nicăieri problema confiscării tuturor proprietăților moșiere - era vorba doar de înstrăinarea de pământuri „suspecte” sau de emigranți, „confiscare”.
12
numai proprietatea dușmanilor revoluției a fost încălcată.”12 Și în acest punct, Babeuf a mers mai departe. Într-o petiţie întocmită în februarie 1791 în numele comunei Meri despre „Fiede şi domnii”, el înaintă o cerere de confiscare a tuturor posesiunilor domneşti. Argumentând că însuşirea lor a fost rezultatul uzurpării şi că toţi aparţin cu adevărat naţiunii, Babeuf a insistat că ar trebui să „lăsăm copiilor noştri proprietatea pe care am primit-o de la strămoşii noştri. Națiunea ar fi responsabilă în fața posterității dacă nu s-ar întoarce în stăpânirea feudelor și a domnilor uzurpați de la ea.
Babeuf a luat o poziție independentă în problema destinului pământurilor comunale. În iunie 1793 a preluat protecția țăranilor arestați în legătură cu revoltele din comuna Bulle (în raionul Clermont din departamentul Oise) datorită faptului că aici, ca și în Rua, municipiul folosea proprietatea comunală doar în interesele elitei bogate, țineau animalele pe pășuni comunale. Babeuf a asigurat eliberarea celor arestați. Dar nemulțumit de asta, Babeuf a apelat din nou la Adunarea Legislativă cu un proiect de împărțire a pământurilor comunale în interesul țăranilor săraci. Era în general acceptat că săracii din mediul rural se străduiau să păstreze posesiunile comunale, în timp ce elita bogată a insistat să le împartă. Dar deja Zhores (și după el cercetătorul sovietic E. N. Petrov) a stabilit că acest lucru era departe de a fi cazul peste tot. Adesea țăranii păstori bogați, care și-au însușit efectiv pământuri comunale, s-au opus împărțirii lor - așa a fost și în comuna Bulle. În interesul doar săracilor din mediul rural, Babeuf a înaintat în petițiile sale cererea de împărțire a terenurilor comunale, dar nu de proprietate, ci doar de folosință de viață.
Repetăm, Babeuf nu a prezentat niciodată toate aceste propuneri într-un singur document. Dar dacă combinăm aceste pretenții - desființarea drepturilor feudale fără nicio răscumpărare, confiscarea tuturor proprietăților moșiere, închirierea pe perioade lungi a proprietății bisericești țăranilor slabi, împărțirea pământurilor comunale, dar nu în proprietate, ci în folosință - avem toate motivele să vorbim despre un program agrar îndrăzneț al lui Babeuf și, în plus, un program dictat în principal de interesele săracilor din mediul rural. Nu vom găsi un astfel de program la niciunul dintre liderii revoluției.
Nemulțumit de aceste măsuri individuale, deși extrem de importante, Babeuf a avut în vedere și planul general de transformare a tuturor relațiilor agrare - „legea agrară”. Majoritatea au dreptul de a-și „revendica drepturile asupra unor posesiuni vaste, în care fiecare făptură... trebuie să aibă aria necesară existenței sale... Această lege este o consecință inevitabilă a tuturor legilor”. Acest „agrar

12 G. Lefebvre. Etudes sur la Revolution française. Paris, 1954, p. 253.
13
„Legea” Babeuf nu a îndrăznit să proclame deschis — în 1793, la propunerea lui Danton, predicarea „legei agrare” era pedepsită cu moartea — dar a stabilit-o în celebrele sale scrisori din 1791 către abatele Coupet 13. această „lege agrară” înseamnă » refuzul — chiar dacă temporar — al lui Babeuf de la ideile comuniste, de la visul său la o societate de „egalitate perfectă”? Așa au fost interpretate „Discursul de deschidere” la „Cadastrul permanent” și scrisorile către Coupe de o serie de istorici, printre care cel mai recent istoric al „Conspirației pentru egalitate” Claude Mazoric, care consideră că dezvoltarea opiniilor lui Babeuf. nu a fost nicidecum „direct”. Vom reveni la o discuție despre acest punct de vedere, pe care, împreună cu o serie de alți biografi Babeuf, nu îl împărtășim.
* * *
Petiția Bulle este interesantă din alt punct de vedere. După cum a subliniat Babeuf în ea, majoritatea populației din Bulle era formată din „clasa muncitoare, care în aceste vremuri tulburi suferă mai ales din cauza costurilor ridicate și a lipsei de muncă”. „Am fost complet dependenți”, a scris Babeuf, „și ne-am găsit slujitorii unui număr mic de cetățeni bogați; am trăit numai în măsura în care au fost încântați să ne angajeze; am primit doar salariile pe care au considerat de cuviință să ni le acorde, fără nicio corespondență cu nivelul prețurilor pe care le-au stabilit pentru produsele alimentare pe care ni le vând.”
Acest interes pentru cei care există „pe salariu” este o trăsătură specială și originală a concepțiilor socio-economice ale lui Babeuf. Ni se pare că punctul de vedere al istoricului norvegian K. Tenfsson, care, în studiul său valoros „Ultimele revolte ale suburbiilor pariziene” și într-o serie de articole, a sugerat că ideile socio-economice ale lui Babeuf și ale Babouviștii sunt rezultatul „catastrofei economice a reacției termidoriene” 14 este incorect.în primul volum al scrierilor lui Babeuf (scrisoarea sa din iunie 1786 către Dubois de Fosse, „Discurs introductiv” la „Cadastrul permanent”, petiție despre cerșetorie) , precum și manuscrisele și scrisorile publicate în volumul al doilea, mărturisesc contrariul.
Un observator atent al realității înconjurătoare din Picardia, unde industria prelucrătoare se dezvolta din ce în ce mai repede.
13 Una dintre aceste scrisori, datată 10 septembrie 1791, a fost publicată încă din 1898 de A. Espinas (A. Espinas. La philosophie sociale du XVIII siècle et la Révolution. Paris, 1898, pp. 404-410). O altă scrisoare (august 1791) a fost publicată de M. Dommange (Af. Dommanget. Pages choisies de Babeuf. Paris, 1935, p. 103-121). În acest volum, pe lângă aceste două scrisori, publicăm pentru prima dată încă patru scrisori de la Babeuf către Coupe, care sunt stocate în CPA NML.
14K . Tf nu suna. Anul III la formarea babouvismului. — „Analele istorice ale revoluției franceze” (далее — „AHRF”), 1960, N 162.
14
Liderul capitalismului în industrie, Babeuf, cu toată filantropia sa profundă — nu degeaba scria încă din 1787 că „principala mea pasiune ar trebui să fie alinarea soartei nefericiților” 15 — nu putea ignora poziția partea cea mai săracă a populației - semițăranii, semimuncitorii, pentru care munca pentru manufactura capitalistă nu era o sursă mai mică de subzistență și adesea mult mai importantă decât agricultura. Acest grup de populație, „les classes salariées” —

„clasele care primesc salarii” – chiar înainte de revoluție și în primii ei ani, cu mult înainte de catastrofa economică termidoriană – erau în centrul atenției lui Babeuf.
„Nu vorbim aici despre literatura care în toate marile revoluții ale timpurilor moderne a exprimat cerințele proletariatului (scrierile lui Babeuf etc.)”, scriau Marx și Engels în Manifestul Comunist.16
Scrierile lui Babeuf care publicăm confirmăm pe deplin această evaluare. Chiar și atunci când a întocmit o petiție în 1790 în cazul unui anume André Cabaille, care a inventat o nouă metodă de extragere a cărbunelui, Babeuf a considerat necesar să sublinieze în ea că aplicarea acestei invenții era importantă „pentru o clasă specială de muncitori”. (pour la classe particulière des ouvriers) 17, deoarece le va spori mijloacele de trai. În manuscrisul IML, The Philosophical Light, Babeuf vorbește despre crearea unei astfel de societăți în care „clasele salariate (les classes salariées) vor deveni cu adevărat o parte integrantă a societății formatoare de națiune”, în timp ce acum „acele clase” a populației, a cărei unică sursă de subzistență este salariul, nu fac parte din națiune” I8. Despre ei îi păsa și gândea în mod constant Babeuf.
Nu este de mirare că în primăvara anului 1791, când la Paris a izbucnit cea mai semnificativă mișcare grevă din anii revoluției, căreia presa pariziană nu i-a acordat aproape nicio atenție, iar cel mai influent ziar democratic Les Révolutions de Paris chiar a condamnat , Babeuf, care era într-un orășel de provincie Rua, era interesat. Nota lui Babeuf a fost păstrată în fondul de la Moscova: „Muncitorii parizieni sunt agitați, adoptă rezoluții, cer mai multe salarii zilnice, îi obligă pe cei care nu iau parte la întâlnirile lor să înceteze să lucreze.”19 pentru a aprecia imediat. semnificația acestui eveniment.
În august-septembrie 1792, în timpul alegerilor pentru Convenție, Babeuf, în calitate de elector, a încercat să obțină

15 G. Babeuf. Lucrări, vol. I, p. 201.
16 K. Marx şi F. Engels. Lucrări, vol. 4, p. 455.
17 CPA IML, f. 223, pe. 1, d. 208.
18 CPA IML, f. 223, pe. 1, d. 139, p. 28.
19 CPA IML, f. 223 el. 1, d. 270.

alti deputati. El a insistat asupra includerii în viitoarea Declarație a Drepturilor a următorului paragraf: „Intră în societate, oamenii nu pot fi de acord să fie într-o poziție mai proastă decât cea în care se aflau în starea naturii; fiecare dintre ei trebuie să fie asigurat cu tot ce este necesar prin munca de care se consideră capabil. Prin urmare, societatea trebuie să asigure muncă pentru toți membrii săi și să stabilească salariile în conformitate cu prețurile tuturor bunurilor, astfel încât acest salariu să fie suficient pentru cumpărarea de alimente și pentru satisfacerea tuturor celorlalte nevoi ale fiecărei familii. Acest paragraf al ordinului, înaintat, să nu uităm asta, încă din 1792, exprima fără îndoială „cererile proletariatului” și este o excelentă dovadă a validității evaluării lui Babeuf, care a fost dată de Marx și Engels înapoi în 1848, deși nu aveau la dispoziție multe din documentele pe care le avem acum.
Efortul pasionat de a îmbunătăți cu orice preț situația „claselor defavorizate” este cea mai importantă trăsătură care determină poziția specială a lui Babeuf în rândul celorlalți lideri ai revoluției. „Când actualizați legile societății”, îi scria Babeuf lui Coupet în septembrie 1791, „în primul rând, problema săracilor trebuie să devină... Și la ce sunt bune toate legile tale dacă... nu ajută la

obținerea scăpa de nevoia cea mai profundă a acestui număr imens de oameni săraci care alcătuiesc marea majoritate a societății.
Era din acest punct de vedere — „la săracul încă nu s-a gândit” — Babeuf le-a criticat chiar și pe acele figuri ale Adunării Constituante pe care le prețuia mai presus de toate, Pthion și Robespierre. De la Coupet, care a fost ales în 1791 ca deputat al Adunării Legislative, se aștepta, după cum îi scria, „o mai mare cordialitate, pentru a se face nimicirea sărăciei și a ignoranței cu toată energia, cu toată perseverența și mai puțin. această rigiditate uscată a lui Robespierres și Pétions...”
Babeuf îi îndreaptă acest reproș în 1793 chiar lui Marat. El i-a reproșat „prietenului poporului” că a dezvăluit prea des de dragul expunerii, dar nu s-a gândit la situația „aceei părți foarte nefericite a poporului... care a făcut totul și pentru care nu s-a făcut nimic timp de patru ani. , la care, se pare, nici măcar nu m-am gândit la asta.” „Dacă ești cu adevărat un prieten al poporului”, l-a îndemnat Babeuf pe Marat în pamfletul său scris în numele lui Fournier, americanul, „... fii constant pe podium... și nu părăsi până nu obții ceea ce ai îndrăznit să faci. cere... prietenii sans-culottes, bunăstarea clasei sărace (aisance de la classe indigente).
Fără îndoială că deja în primii ani ai revoluției, cu mult înainte de catastrofa termidoriană, Babeuf era reprezentantul ideologic al acestei „clase posesoare”, departe de a fi singurul, bineînțeles, dar cel mai strălucitor, perspicace, depărtat. văzător și chiar teoretic cel mai înarmat,
16
♦
* *
Această afirmație poate părea o exagerare. Este bine cunoscut — iar acest lucru este confirmat de materialele autobiografice publicate în primele două volume — că Babeuf a fost în sensul deplin al cuvântului autodidact, nici măcar nu a trecut prin școala elementară. Dar nu degeaba Maurice Dommange, care a studiat Babeuf timp de decenii, l-a caracterizat drept „un om extraordinar într-o situație extraordinară”.20 În timp ce se afla în închisoarea Vendôme, Babeuf i-a scris fiului său: eforturi de a mă smulge de joc... Dar când am început să studiez și am făcut primele succese... am abandonat totul pentru a mă dedica în întregime predarii.. 21. Babeuf a fost un cititor avid și neobosit toată viața. El a citit „o sumă uluitoare” (énormément), același Dommange a scris despre el, „a existat în el o „dorință frenetică de cunoaștere” (frenesie de la connaissance) 22. Răspunzând abatului Pierre Tournier, care a scris un pamflet extrem de amarat, în care îl numea pe Babeuf „un păstor de curcani”, Babeuf scria: „Lasă-mă să păzesc curcanii... dar în același timp citesc și Freminville și Bourdala, Voltaire și Platon, Aristotel și Jean Jacques”. Deja această listă este destul de impresionantă pentru un modest teudist provincial. Avem însă și alte materiale care mărturisesc cât de largă și de versatilă a fost gama lecturii lui Babeuf.
Corespondența cu Dubois de Fossé, în care Babeuf a putut să răspundă la cele mai diverse și complexe întrebări - despre dăunătorii cerealelor, despre cele trei câmpuri, despre aeronautică (în legătură cu moartea lui Pilatre de Rozier), despre magnetism, despre vaccinare. , a vorbit destul de convingător despre asta.despre forțele de atracție, chiar și despre mesmerism. Avem, însă, alte surse care ne fac cunoștință cu nivelul intelectual al lui Babeuf.

Răspunzând lui Tournier, Babeuf a indicat că a citit Fremainville. Dar știa mai mult decât Origins des fiefs al acestui autor. Lucrările speciale ale lui Babeuf arată că el era un teudist foarte educat. Îl cunoștea pe Prudhomme ("Traité des rotures"); Henrion de Pansay ("Traité des fiefs"), Bilcock ("Les principes des fiefs"); a citit cu atenție opera lui Hervé („Théorie des matières féodales et censuelles"), pe care S. D. Skazkin îl considera unul dintre cei mai serioși și profundi fuvdiști francezi,23 a urmat toată literatura fvdistă a anilor '80.
Am văzut deja că atunci când Babeuf pregătea Cadastrul Permanent pentru publicare în 1789, a reușit să

20 M. Dommanget. Sur Babeuf et la conjuration des Egaux, p. 59.
21 CPA IML, f. 223, pe. 1, dosar 488. (8 vendémiaire Hap V -29 septembrie 1796).
22 M. Dommanget. Sur Babeuf et la conjuration des Egaux, p. 37.
23 Vezi S. D. Skazkin. Theevdist Herve și doctrina sa despre recensământ. - S. D. Skazkin. Lucrări alese despre istorie. M., 1974.

citiți și schițați cărți de Necker ("L'administration des finances"), Lenge ("De l'impôt territorial"), Condorcet, Voltaire ("L'homme à quarante écus"), Vauban ("De la dîme royale") , Saint Vibert („L'impôt abonné"), lucrări de Mirabeau, Reynal, Grégoire, Léonard Bourdon și cel puțin 10-15 broșuri pe aceste teme. La fel, când Babeuf s-a interesat de chestiunea republicii și a monarhiei, a întocmit o listă de cărți, în care erau aproximativ zece titluri, indicând o abordare foarte serioasă și temeinică a acestei probleme 24.
Gânditorul care a avut cea mai puternică influență asupra lui Babeuf a fost Rousseau; peste lucrările sale „Discurs despre inegalitate", „Contract social", „Mărturisire" s-a gândit mult și des. Îl cunoștea și pe Mably, de la care a împrumutat însăși formula unei societăți a „egalității perfecte". Întâlnim cu el menționarea lui Diderot, Helvetia, Montesquieu („Măreția și căderea romanilor"), Sebastian Mercier („2440"), Volney, Raynal etc. În însemnările sale puteți găsi o varietate de referințe la Tacitus. și „O scurtă schiță a istoriei Franței" de Hainaut, despre „Gândurile" cancelarului suedez Oxenstierna și despre declarațiile lui Michel L'Hopital, despre „Istoria Picardiei" și „Originea francmasonilor". În anii revoluției, a fost un cititor atent al unor ziare precum „Prietenul poporului", „Revoluțiile din Paris", „Annales Patriotiques", „Patriote français" al lui Marat. El cunoștea existența ziarului lui Bonville Bouche de fer și a publicațiilor care precedau și continuau acest organ. Este destul de evident că Babeuf avea o minte plină de viață și o sete neobosit de cunoaștere. Marat, după primele discursuri ale încă necunoscutului Saint-Just în Convenție, l-a descris drept un „gânditor". Această evaluare poate fi aplicată lui Babeuf.
Acest lucru este dovedit de un caiet păstrat în arhiva Babeuf intitulat „Lumina filosofică (Lueures philosophiques), sau Cu adevărat adevărat în ceea ce se numește drept natural, drept internațional, drept civil" 25. Din păcate, volumul caietului (circa 150 de pagini) și acea împrejurare că nu a fost încă suficient studiat și este încă greu de stabilit ce aparține lui Babeuf însuși și ce este doar o prezentare a lucrărilor altora, nu fac posibilă includerea acesteia în Operele colectate ale lui Babeuf. . Dar abundă de gânduri originale și interesante. Ne vom limita aici la o trecere în revistă a acestui manuscris dată de V.P. Volgin: „Manuscrisul... constituie o legătură interesantă între ceea ce aveam

24 Această listă include două cărți ale celebrului republican francez La Vicomterie, o carte a lui Pasquiet și colab. (La Vicomterie. „Crimes de noblesse” și „Crimes du clergé”; E. Pasquier. bert „Variations de la monarchie française dans son”. gouvernement politique, civil et militaire"; Lenglet Dufresnoy "Plan de Histoire générale et particulière de la monarhie française").

25 CPU A IML, f. 223, pe. 1, d. 139,

știri despre părerile lui Babeuf în perioada pre-revoluționară și „babuvismul” pe care l-a dezvoltat în momentul în care Babeuf și-a publicat jurnalele.

Babeuf... face, fără îndoială, un pas semnificativ înainte în înțelegerea relațiilor sociale și a modalităților de a rezolva problemele sociale presante. Multe prevederi ale lui Babeuf mărturisesc marea originalitate a gândirii sale sociale. Așa sunt, de exemplu, argumentele sale despre dreptul la muncă, despre drepturile naturale, despre etapele dezvoltării proprietății, despre statalitate și anarhie, despre trăsăturile mic-burgheze ale învățăturii lui Rousseau. Raționamentele de natură metodologică (fizică și metafizică etc.) prezintă un interes absolut excepțional... El a putut găsi multe motive pentru învățătura lui Babeuf despre dezvoltarea societății și a proprietății și, probabil, le-a găsit la Turgot, Rousseau și Enciclopediști. Argumentele „despre putere” amintesc în mod clar de Helvetius, „despre rațiune” și „pasiuni” - Mably etc. Dar, desigur, Babeuf a construit pe aceste motive un concept care se distinge printr-o originalitate considerabilă ... Poate că este foarte surprinzător că nu se menționează Morelli-Diderot, la care Babeuf s-a referit mai târziu. Este posibil ca și în acel moment (mi se pare fără îndoială că la momentul corespondenței sale cu Dubois de Fosse, Babeuf nu-l cunoștea încă pe Morelli) cartea lui Morelli să rămână necunoscută lui Babeuf. În ansamblu, V. P. Volgin credea că acest manuscris este „o achiziție valoroasă pentru istoria gândirii socio-politice în general și a gândirii comuniste în special” 26.

Babeuf, se pare, intenționa să transforme acest caiet, unde și-a intrat în gânduri, într-o carte separată. El a scris în mai 1793: „Prieteni ai omenirii! Vă anunț cartea mea „Despre Egalitate”, pe care o voi oferi în curând lumii! Sofiști! Cu această carte voi distruge toate raționamentele false prin care ai înșelat, înlănțuit și ai făcut necontenit să sufere întreaga lume și, în ciuda ta, oamenii vor cunoaște deplinătatea drepturilor lor... și toți vor fi fericiți. Evenimente furtunoase din 1792-1793. a împiedicat această intenție. Viața lui Babeuf a luat-o pe alte căi, dar în anii următori a citit mult și a gândit mult. Vom vedea asta când ne uităm la volumele următoare.

♦ ♦ ♦

Până în vara anului 1792, municipiul Rua, administrația districtului Montdidier și departamentul Somme-ului au reușit să închidă strâns accesul „Maratului Picardian” la funcțiile publice. Dar răscoala din 10 august, răsturnarea monarhiei, convocarea

26 Scrisoare a lui V. P. Volgin către redactorii Anuarului francez, 8 octombrie 1957, referitoare la articolul nostru „Manuscrisul necunoscut al lui Babeuf” (Anuarul francez. 1958. M., 1959).

Convenția, reînnoirea întregii administrații locale a schimbat radical situația. Deja la sfârșitul lunii august, Babeuf vorbește într-o

ședință la Rua și este trimis la adunarea departamentală a alegătorilor (la Abbeville), care urma să aleagă deputați la Convenție din departamentul Somme și să realege administrația departamentală. În primele zile ale lunii septembrie, Babeuf ia cuvântul la această întâlnire, insistând asupra acceptării mandatului viitorilor deputați. Printre cele trei puncte ale mandatului pe care le-a propus a fost cel pe care l-am conturat — principalul pentru Babeuf — punctul despre „dreptul la muncă” și salariile care asigură existența umană. Această performanță a lui Babeuf a provocat o furtună de proteste din partea oponenților săi amarnici de multă vreme. Cu toate acestea, în adunare s-a găsit un grup organizat de susținători ai lui Babeuf, care și-a prezentat candidatura la Convept. Datorită celui mai curios document găsit de J. Lefebvre27, s-a putut stabili că acest grup i-a susținut candidatura tocmai ca „sprijinitor al legii agrare” (în ciuda faptului că Babeuf, așa cum am văzut în 1791, a încercat să nu face public planul său). Susținătorii săi nu au reușit să-l aducă pe Babeuf la Convenție, dar el a fost totuși ales (cu 225 de voturi din 372) în consiliul general al departamentului și pentru prima dată în anii revoluției a primit postul - deși unul foarte nesemnificativ. - al arhivistului directorului.

Dar în noiembrie 1792 a avut loc la Montdidier o adunare a alegătorilor districtului pentru realegerea administrației. Deja în timpul alegerii procurorului-sindic al districtului, s-au dezvăluit două facțiuni - susținătorii lui Babeuf și cei mai înverșunați oponenți ai săi, care au înaintat candidatura lui Longfkan, care a fost primar al Ruei în 1791 și apoi au cerut arestarea lui Babeuf. Longuekan a câștigat, dar Babeuf, în ciuda rezistenței, a fost ales membru al directorului districtual. În arhiva IML s-a păstrat un dosar, pe care este scris în mâna lui Babeuf: „Datoriile mele publice. Lucru în directorul raionului Montdidier.” 28. Această activitate a început la 26 noiembrie, dar a durat doar aproximativ două luni.

Mica eroare oficială a lui Babeuf a fost suficientă pentru ca adversarii săi, influenți atât în noua administrație a districtului, cât și în tribunale, să-i aducă o acuzație gravă și nefondată.

La sfârşitul lunii decembrie 1792, în directorul de la Montdidier, s-a întocmit un act de vânzare a unei ferme unui oarecare Levavasseur, om bogat (mai târziu, după 9 Thermidor, devenit primar al Montdidierului). Acest site a fost închiriat anterior de un țăran sărac Deren. Levavasseur a început să ceară returnarea imediată a acestui site de către Deren. Apoi președintele directorului (ascunzându-se

27 G. Lefebvre. Où il este question de Babeuf. — G. Lefebvre. Etudes sur la Revolution française. Paris, 1954 (traducere în limba rusă — „Anuarul francez. 1960”. M., 1961).

28 CPA IML, f. 223, pe. 1, d. 345.

ôT Babeuf că el însuși a participat la actul de vânzare) și unul dintre membrii èê la 31 ianuarie 1793 a început să-l convingă pe Babeuf să anuleze actul de vânzare. Considerând că era de datoria să-l salveze pe Deren de deportarea care îl amenința din fermă, Babeuf, fără ezitare, s-a dus cu un alt membru al directorului la sediul raionului și a făcut o corectare în actul propriu-zis, înlocuind un nume de familie cu altul. Trei ore mai târziu, lui Babeuf i s-a explicat eroarea sa de procedură și a scris imediat o „retractare” — o declarație în care eroarea a fost recunoscută și corectată. Dar era deja prea târziu - actul de corectare a fost în aceeași seară în mâinile celui mai rău adversar al lui Babeuf, procurorul-sindic al districtului Longuekan,

care a deschis imediat un dosar de „fals”. Trei membri ai directorului, în primul rând Babeuf, au fost retrași din componența sa, iar cazul a fost imediat înaintat la centrul departamental din Amiens. Babeuf s-a dus în același loc, dar înainte de a putea ajunge, deoarece deja pe 7 februarie a luat cunoștință de decizia directorului departamentului Somme, care a fost întotdeauna ostil lui Babeuf. „Există toate motivele să presupunem”, spune decretul, „că el a fost instigatorul... abuzurile comise de el nu pot fi justificate prin niciun pretext plauzibil”.
Ceea ce nu se putea face în 1791 s-a făcut acum, în 1793; in plus, acum exista o acuzatie de „fals” savarsit in scopuri egoiste. Oricât de falsă ar fi această acuzație, dar o jumătate de secol mai târziu o persoană atât de serioasă, mai mult, avocat de profesie, precum autorul Călătoriei către Icaria, Etienne Cabet, era înclinat să-l creadă. Iar în atmosfera aprinsă a anului 1793, această acuzație, trimisă spre cercetare tribunalului Mondidier, care era alcătuit din cei mai înverșunați dușmani ai lui Babeuf, putea avea – și avea într-adevăr – cele mai grele consecințe pentru el.
Familiarizându-se cu decizia directorului, Babeuf, fără a se opri la Rua, a plecat imediat la Paris. Tot acest caz de „fals” și toate activitățile lui Babeuf în Picardia în anii revoluției au fost descrise în detaliu de el însuși în pamfletul „Babeuf, fost administrator al departamentului Somme și apoi al districtului Mondidier .. .”, publicată în 1794 şi retipărită acum pentru prima dată integral în volumul nostru. Este, parcă, o continuare a „Răspunsului acuzatorilor” tipărită la sfârșitul primului volum al lucrărilor și dă o idee despre „persecuția continuă” pe care „apărătorul drepturilor oameni” a fost supus de „conspiratorii departamentului Somme” 29.
29 La sfârşitul anului 1793, Babeuf, aflat în camera de arestare a primăriei din Paris, a hotărât să scrie un memoriu, intitulat de el „Istoria conspiraţiilor şi conspiratorilor din departamentul Somme. Memorii ale lui G. Babeuf, apostolul libertății și apărător al drepturilor poporului din departament, supus persecuției continue de către trădători din 1789

Prima scrisoare a lui Babeuf către soția sa din Paris a fost din 14 februarie. Era încă de natură liniştitoare - Babeuf spera să găsească ajutor în capitală. Dar deja din a doua scrisoare este clar că aceste speranțe s-au risipit rapid. Această primăvară a anului 1793 a fost deosebit de dureroasă pentru el: Babeuf era extrem de asuprit atât de propria-i nevoie, cât și de imposibilitatea totală de a-și ajuta familia, care a rămas în Rua fără niciun mijloc.
Need l-a urmărit pe Babeuf aproape toți anii după ruptura cu marchizul Soyekur și încetarea activităților sale teudiste. În august 1790, după eliberarea sa din Conciergerie, Babeuf, rămas fără mijloace de trai, scria cu disperare: „Trebuie să-ți amintești constant că ești tată și soț pentru a învinge cea mai puternică tentație de a te îneca”.
De data aceasta, în primăvara anului 1793, situația era deosebit de grea. La 25 februarie 1793, Babeuf îi scria soției sale: „... Copiii mei plâng că n-au pâine. O, dragul meu prieten, încearcă să nu-i mai lași să moară câteva zile.” „Nu-mi trimite nimic”, scria el în martie, „păstrează ceea ce ai pentru copiii tăi săraci. Este un adevărat chin pentru mine că de două luni i-am părăsit și încă nu am putut face nimic pentru ei. Aflând de boala unuia dintre fiii săi, Babeuf și-a implorat soția să facă totul pentru a-l salva: „Ce chin pentru mine să nu pot oferi nici măcar cel mai mic ajutor copiilor mei, care lâncezesc de

nevoie. Încearcă măcar să nu moară înainte de a primi ajutor de la mine... Salvează-mi Camille pentru mine.

Curând, însă, Babeuf a avut un fulger de speranță - a întâlnit o personalitate cunoscută din mișcarea revoluționară pariziană, Claude Fournier. Fournier în acest moment urma să creeze o „legiune de eliberatori ai popoarelor”, pe care urma să o conducă; I-a promis lui Babeuf postul de adjutant și cel mai apropiat asistent. Însă au început zilele de martie - mișcarea mai multor secțiuni pariziene cerând înlăturarea lui Dumouriez de la comanda armatei și expulzarea girondinilor din Convenție. Fournier, și probabil Babeuf însuși, au avut cel mai activ rol în ea. Convenția – și, mai mult, la sugestia lui Marat – a decis chiar să-l aresteze pe Fournier. Babeuf a scris apoi, la cererea lui Fournier, pamfletul împotriva lui Marat pe care l-am menționat (publicat pe numele lui Fournier - îl reproducem în acest volum conform manuscrisului original al lui Babeuf păstrat în Arhiva Centrală a Partidului). Speranțele pentru ajutorul lui Fournier s-au prăbușit, la fel și speranțele asociate cu colonelul olandez Makerstrot, care a creat „Legiunea Batav” și a promis și ajutor lui Babeuf.

Dar oricât de mari au fost dificultățile lui Babeuf, oricât de chinuit de gândul imposibilității de a-și ajuta familia, el era încă absorbit de interesele generale ale revoluției. În aprilie 1793, raportare pana la moarte." Încă din 1793, Babeuf și-a prevăzut martiriul!

22

soției sale despre eșecul său cu Mackerstroth, îi scrie: „Mi-ar plăcea foarte mult să rămân la Paris pentru marea mea cauză; Nu sunt singur aici să mă gândesc la asta (italicele noastre. - V. D.); ştii ce vreau să spun. Aici totul este încălzit la extrem. San-culotele vor să fie fericiți”.

Pe 7 mai, Babeuf adresează o scrisoare lui Chaumette, procurorul Comunei din Paris. Această scrisoare este unul dintre cele mai interesante documente scrise de Babthe în momentul critic al revoluției, în ajunul răscoalei din 31 mai. „Ce moment... pentru gloria ta! – sună Babeuf Chaumette. – Pentru locul care ți se va atribui în paginile istoriei imparțiale! Va spune generațiilor viitoare cine ai fost, judecând după comportamentul tău din aceste zile... A venit ziua în care comuna trebuie să arate că atunci când se angajează să protejeze drepturile oamenilor, acestea nu sunt cuvinte goale. În aceleași zile, Babeuf lucra și la un alt manuscris, Legislația Sans-culottes, sau Egalitatea perfectă, care apare pentru prima dată integral în volumul nostru.

Oricât de dificile au fost încercările personale, Babeuf și-a păstrat încrederea în idealul său și speranța că era destinat să joace un rol semnificativ în implementarea lui. 17 aprilie 1793 Babeuf împărtășește soției sale: „... Nu pot să nu mă gândesc la soarta soției mele, ai mei săraci copii. Dar mă consolez cu acest gând: măcar eu sunt în viață și sper că cândva îi voi răsplăti pentru toată suferința pe care o îndură împreună cu mine; Sper că vor vedea în mine un tată pe care întreaga lume îl va binecuvânta și pe care toate neamurile din toate veacurile îl vor considera salvatorul neamului omenesc.

La sfârșitul lunii mai, soarta i-a zâmbit în sfârșit lui Babeuf. Scrisoarea lui către soția sa din 27 mai este scrisă pe antetul administrației alimentare a municipalității din Paris. Datorită petițiilor lui Sylvain Maréchal și Chaumette, Babeuf și-a găsit un loc acolo. Sefii administratiei erau Garen si Defavan; Gracchus Babeuf a devenit secretarul ei - până în acel moment încetase să se mai numească

Camillus, crezând că, spre deosebire de Gracchi, această figură din istoria romană nu era suficient de decisivă și consistentă.

♦ » ♦

Încă de la începutul revoluției, problema alimentară a ocupat Babeuf. Am văzut acest lucru deja în corespondența de la Londra, unde a prezentat o propunere pentru introducerea prețurilor fixe pentru cereale. Anii 1790-1791 au fost rodnici și prosperi pentru Franța. Dar în 1792, în februarie, au izbucnit din nou revolte alimentare și în primul rând în districtul Noyon (departamentul Oise), de care Babeuf era strâns legat. Într-o adresă neterminată Către Toate Municipalitățile Departamentului Oise, Babeuf a oferit o explicație foarte clară, și din punct de vedere de clasă, a motivelor acestor tulburări:

23

majoritatea ramurilor comertului. Mașinațiuni secrete ale celei mai crude răutăți au reușit să lase aproape toți lucrătorii noștri fără muncă. Am avut din belșug pâine, subiectul principal al mâncării noastre, și ei încearcă să ne fure această ultimă resursă! El scrie că patruzeci de mii de francezi (aproximativ acesta a fost numărul participanților la tulburările de la Noyon) s-au ridicat cu îndrăzneală pentru marea problemă a pâinii. Trimișii lor au adus în fața Adunării Naționale „cea mai importantă dintre toate întrebările care se află în fața națiunii, chestiune care nu a fost încă discutată în Senat, deși ar fi trebuit să fie discutată demult. Această mare întrebare este întrebarea pâinii.

Acum Babeuf trebuia să ia parte la rezolvarea acestei „mare întrebări” pentru capitala de 800.000. Această activitate a fost puțin studiată. Toate numeroasele scrisori către minister, departamente și raioane, întocmite de Babeuf, dar semnate de liderii administrației alimentare, nu au fost încă strânse. Nici A. Mathiez, în excelenta sa carte Lupta împotriva cheltuielilor și mișcarea socială în epoca terorii, citând în repetate rânduri pamfletul Paris salvat de Administrația Alimentelor (publicat în volum), nu știa că Babeuf este autorul acesteia.

Babeuf cu greu a exagerat când a declarat mai târziu că este „cheville ouvrière” (primăvara de lucru) a întregii administrații. În orice caz, broșura lui (publicată ca afiș separat) a provocat conflicte între ministrul de Interne Gar și Garen, în urma cărora Garen a fost chiar arestat pentru câteva zile, iar în cele din urmă ambii au fost nevoiți să demisioneze. aproape simultan sub presiunea diferitelor forţe.

Studiul materialelor publicate în volum (inclusiv planurile discursurilor lui Babeuf, scrisorile lui către Garin etc.) păstrate în CPA IML arată, de asemenea, că Babeuf a fost membru al mișcării secționale din august care a precedat „atacul popular” din septembrie. , drept urmare legea din mai privind „maximul” (prețurile fixe) numai la cereale a fost completată cu un „maximum general”.

Această activitate activă a lui Babeuf în administrația alimentară și apărarea lui a lui Garin a fost probabil unul dintre motivele înstrăinării dintre Babeuf și „nebunii”, în special Jacques Roux, care a cerut, după cum știți, introducerea și implementarea „maximului”. ", dar s-a prăbușit brusc (și pe nedrept!) în timp ce se afla pe Garena.

Această muncă în administrația alimentară nu numai că l-a adus pe Babeuf mai aproape de sans-culottes parizieni. De asemenea, a avut o mare importanță pentru dezvoltarea perspectivei sale comuniste asupra lumii, pentru elucidarea mijloacelor de realizare practică a „distribuției egale”. Babeuf era, desigur, un comunist utopic. Nu fără motiv, în aprilie 1793, scria: „... Nu văd nimic imposibil în faptul că

nici măcar un an nu va trece, iar noi, dacă ne ducem la bun sfârșit măsurile și acționăm cu toate cele necesare.

prin estomparea prudenței, se va putea asigura bunăstarea generală pe Pământ. Dar cu toată utopismul său, Babeuf se deosebea fără îndoială de moraliştii comunişti ai secolului al XVIII-lea. abordarea sa realistă și practică a soluționării problemelor sociale. Nu fără motiv, încă din 1787, a regretat că autorul cărții The Harbinger of the Change of the World „nu a dezvăluit mijloacele de implementare” a proiectului său 30. Fără a se îndoi că o societate de „egalitate perfectă” ar aduce omenirii prosperitate universală, Babeuf s-a gândit doar la modul în care această transformare va fi implementată în mod practic. Același K. Tenesson, a cărui opinie am contestat-o despre geneza ideilor babouviste, a subliniat pe bună dreptate aceste trăsături ale lui Babeuf, „practicitatea” sa particulară 31. Nu a vrut să vină cu proiecte pur utopice bazate pe simple „presupune metafizice”. I-a condamnat chiar și în Lumina filozofică, i-a reproșat până și lui Rousseau și Contractul său social. Dar experiența dictaturii iacobine, experiența aprovizionării capitalei și a întregii țări pe baza unei contabilități și redistribuiri imperfecte a tuturor resurselor alimentare ale țării și aprovizionarea centralizată a peste un milion de soldați în douăsprezece armate a fost pt. el o confirmare practică a fezabilității „egalității în distribuția produselor”. Acesta a fost acest argument pe care l-a prezentat în 1795 în celebra sa scrisoare către C. Germain, unde concepțiile sale comuniste sunt cel mai pe deplin dezvoltate.
Cu toate acestea, această activitate a lui Babeuf s-a încheiat curând. Odată cu plecarea lui Garen, funcțiile sale în administrație au devenit mai puțin independente. Acest lucru l-a deranjat atât de tare încât s-a mutat la Comisia Centrală pentru Alimentație. Dar a lucrat la această comisie doar o săptămână. A fost lovit din nou de la Montdidier, mai tare decât toți precedentele.
După plecarea lui Babeuf - s-ar putea spune, desigur, mai exact zbor - la Paris, dosarul de „fals” a fost transferat tribunalului Montdidier. Deja pe 29 martie, acuzațiile împotriva tuturor celor implicați în dosar au fost renunțate - investigații suplimentare urmau să fie efectuate doar împotriva lui Babeuf. Această decizie l-a mulțumit imediat: „Cazul meu a încetat să mă deranjeze”, i-a scris soției sale pe 17 aprilie. „... Dacă se recunoaște că acești oameni nu au mituit, atunci trebuie și să admitem că nu am fost mituit.” Asta era logica legală, dar adversarii lui Babeuf nu s-au ghidat după ea. Pe 23 august, tribunalul l-a condamnat singur în lipsă la 20 de ani de muncă silnică („20 ans de fer”) și să fie pus la piloți timp de șase ore. Verdictul a fost monstruos de nedrept și complet incompatibil cu acuzația.
30 G. Babeuf, Opere, vol. I, p. 177.
81 K. Tonesson. Babouviștii. De la socialismul utopic la socialismul practic. - "Trecut si prezent". 1962, nr. 22.

În departamentul Somme avea loc la acea vreme o epurare revoluționară a autorităților, efectuată la acea vreme de cel mai de stânga dintre deputații Convenției din departament, André Dumont, ulterior unul dintre cei mai activi termidorieni. Dar noul procuror sindic pe care l-a susținut la Montdidier Varin (poate la instigarea lui Dumont însuși, care a avut ciocniri cu Babeuf la ședința electorală de la Abbeville 32) a fost la fel de nemiloasă ca foștii persecutori ai lui Babeuf. A aflat unde se află Babeuf, a cerut arestarea imediată a acestuia și

transferarea la Montdidier pentru a executa sentința judecătorească. La 24 Brumaire din calendarul revoluționar (14 noiembrie 1793), Babeuf a fost arestat din nou, pentru a treia oară în anii revoluției.
Calmul nu l-a părăsit pe Babeuf. În primul rând, și-a îndreptat toate eforturile pentru a se asigura că nu este trimis la Montdidier, unde, în acele condiții, ar putea fi amenințat cu represalii personale. Din camera de arestare a Primăriei din Paris, unde a fost plasat, i-a adresat scrisori lui Chaumette, primarului Parisului Pașa, lui André Dumont, Sylvain Marechal, administratorului poliției din Paris Menesier (mai târziu un babuvist proeminent, un agent secret al unuia dintre cartierele pariziene). Aceste proteste au avut efect - Babeuf nu a fost trimis la Montdidier, iar administratorii cu minte revoluționară ai poliției din Paris s-au îndreptat către Barin, îndoindu-se de validitatea arestării. Neavând niciun răspuns, ei l-au eliberat pe Babeuf după mai bine de trei săptămâni, pe 17 Frimer (7 decembrie), argumentând că „este inacceptabil să te joci cu libertatea unui om al cărui patriotism este cunoscut.” și au făcut apel împotriva acțiunilor lor, în ceea ce privește acestea ca o ingerinţă în competenţa justiţiei. Acest argument a funcționat, iar Tribunalul de la Amiens a făcut apel la Paris, la Ministerul Justiției - sentința trebuie executată, iar Babeuf trebuie arestat. În noaptea de Revelion, ușile închisorii s-au închis din nou în urma lui, și de data aceasta pentru o lungă perioadă de timp.
Babeuf a trebuit să ceară anularea sentinței. A fost ajutat de prietenii săi din administrația alimentară, Dob și Thibodeau, care s-au angajat la publicarea memoriilor de exculpație a lui Babeuf și de îngrijirea familiei sale. Babeuf a fost asistat și de Sylvain Maréchal și de unii membri ai Convenției. Ministrul Justiției, iacobinul Goye, i-a fost simpatic. Totuși lucrurile s-au mișcat foarte încet. Abia la 24 Floreal (13 mai), Convenția, pe raportul comisiei legislative, a decis să trimită verdictul tribunalului de casație, dându-i dreptul de a anula definitiv verdictul sau, „dacă există temeiuri în acest sens”, trimite cauza spre revizuire acelui „tribunal penal pe care îl consideră necesar”.
32 7?. Grozav. Babeuf și Andre Dumont. Abbeville, 1968.
83 AN, BB 16 858.

Familia Babeuf și prietenii săi erau încrezători că tribunalul de casație va lichida cazul, dar Babeuf însuși era mai pesimist. S-a dovedit a avea dreptate: pe 21 Prairial (9 iunie), verdictul a fost anulat, dar întregul caz a fost transferat pentru un nou proces la tribunalul penal al departamentului Aisne, din orașul Lan. Pe Messidor 9 (27 iunie 1794), Babeuf a fost escortat acolo cu escortă. Pe Messidor 16 (4 iulie) a avut loc primul interogatoriu: „A primit bani sau cadouri de la Debren... sau de la orice altă persoană pentru a face modificări actului de licitare din 31 decembrie?”. Răspunsul lui Babeuf a fost ferm: „Nu numai 25 de Ludovic, ci toate comorile întregii aristocrații nu mă pot ispiti... Voi dovedi că de la începutul revoluției am fost mereu sărac și că nu aș fi într-o asemenea situație. poziția dacă aș putea era să mituiesc” 34.
Din fericire, procurorul sindic al departamentului Aisne era „cinstitul iacobin Polycarp Potofe”35 36. Nevinovăția lui Babeuf îi era evidentă. Probabil că au ajutat și scrisorile membrilor Convenției, trimise cu ajutorul Dob-ului. Pe 28 Messidor al II-lea, Tribunalul Lana a considerat necesară retrimiterea în judecată a tuturor celor acuzați anterior în dosar, iar pe 30 Messidor (18 iulie), Babeuf a fost

eliberat temporar pe cauțiune. A plecat imediat la Paris - conform unor relatări, cel puțin o parte din drumul pe care l-a făcut pe jos cu fiul său Robert-Emile. Babeuf s-a trezit la Paris chiar în primele zile ale Thermidorului.

» ♦ ♦

Acele paisprezece luni în care a existat dictatura iacobină în Franța au fost foarte grele pentru Babeuf. Doar trei luni - de la sfârșitul lunii mai până la sfârșitul lunii august, înainte de plecarea lui Garin - Babeuf a trăit relativ calm, având ocazia să-și desfășoare toate abilitățile și neștiind nevoia materială. În restul timpului Babeuf și familia lui au trăit, după cum am văzut, în cele mai grele condiții. În februarie 1794, Thibodeau, deja amintit de noi, îi scria lui Sylvain Marechal despre situația lui Babeuf, aflat atunci în închisoare: „El însuși era bolnav; trei dintre copiii lui au avut variola; virtuoasa lui sotie trebuia sa le acorde toata atentia ziua, iar seara sa mearga la inchisoare pentru a-si mangai sotul; nevoie de neimaginat - întreaga imagine este prea uimitoare pentru a fi descrisă în detaliu" 3f. Pe lângă toate necazurile, soția lui Babeuf s-a îmbolnăvit: „Eram aproape de moarte”, a relatat ea la Prairial 8 (27 mai) ..., „Îmi revin

34 L. Patoux. Le faux de Babeuf. — „Mémoires do la Société Académique de Saint Quentin”, 4-me série, v. XVI, 1913, l-re partie, p. 198.

35 Într-o scrisoare din septembrie 1793 către ministrul de Interne Paré (care i-a succedat lui Gard) din partea administrației alimentare, Babeuf a vorbit pozitiv despre activitățile lui Potofé.

36 AN, BB, 6859; „AHRF”, 1959, N 157, p. 256.

cu dificultati. Nici nu-ți poți imagina cât de slab sunt. Doar de două ori în acest timp am mâncat carne. Această slăbiciune mă împiedică adesea să-ți citesc scrisorile deodată, dar încerc să o fac în timpul zilei.” 37 Când, după ce și-a revenit puțin, a încercat să viziteze închisoarea, această plimbare i-a luat șase ore, iar după aceea a venit. la simţurile ei cu greu.

Cu atât mai remarcabilă este scrisoarea publicată în acest volum, trimisă de Babeuf din închisoare în aceste zile grele pentru el fiului său Emil:

„Prietene, aceasta este o egalitate atât de prețioasă, al cărei principiu sublim te-a lovit atât de mult..., aceasta este religia tatălui tău, constituția lui, legea lui fundamentală, acesta este obiectul tuturor afecțiunilor lui și el crede că până oamenii acceptă acest sistem, nu va exista pace, prosperitate, dreptate între ei. .. Aceasta este ceea ce voi încerca să vă dovedesc cu toată evidența și să explic în același timp că poporul francez își va duce foarte probabil revoluția la un final fericit, la instituirea acestui sistem de egalitate perfectă, care va asigura universalitatea. fericirea, cu atât mai admirabilă cu cât se va construi pe baze care o vor face imuabilă. Numai atunci când acest scop va fi atins, eforturile republicii vor fi finalizate.

Această scrisoare, ni se pare, nu lasă nicio îndoială că comunismul, crearea unei societăți de „egalitate perfectă” a fost ideea centrală în viziunea lui Babeuf asupra lumii. În aceasta a văzut „obiectivul preconceput” (le but concerté), despre care i-a scris lui Coupet în 1791, scopul principal final al Revoluției Franceze. Și în formularea acestui scop folosește aceleași expresii în care în martie 1787 a stabilit tema concursului Academiei Arras: „Având în vedere cantitatea totală de cunoștințe realizate acum, care ar fi starea poporului

dacă .. .egalitatea desăvârșită (italicele noastre. - V.D.) ..., pământul pe care locuiește nu ar fi al nimănui și ar aparține tuturor și, în sfârșit, totul ar fi comun, până la produsele tuturor tipurilor de industrie.. Poate dacă o astfel de societate există și că este posibil să găsim mijloace de distribuție absolut egală" 38
În acest sens, dezvoltarea lui Babeuf a fost într-adevăr „directă". Desigur, Babeuf, după cum am văzut, a știut să-și adapteze tactica la nevoile realității, să scoată în prim-plan probleme care ar putea interesa direct masele. În 1790 a condus o mișcare în Picardia împotriva impozitelor indirecte. În 1791-1792. a luptat pentru desființarea tuturor drepturilor feudale fără nicio răscumpărare și pentru împărțirea pământurilor comunale nu în proprietate, ci în folosință. În 1792-1793. a insistat să țină maximul. Dar împingând de fiecare dată

37 TsPA IML, f. 223 el. 2, d. 258.
m G. Babeuf. Opere, vol. I, p. 153.

aceste pretenţii specifice, capabile să „dea poporului un imbold la acţiune" (cum îi scria lui Loraga în vara anului 1790), nu a pierdut din vedere „ţelul prestabilit", străduindu-se să-l abordeze într-un fel sau altul. Așa a fost și cazul „legei agrare".
Această cerere nu conținea o retragere sau o respingere a principiilor comuniste. Maurice Dommange a afirmat pe bună dreptate: „Este destul de clar că legea agrară, combinată cu principiul inalienabilității pământului, este pentru el (Babeuf. - V.D.) doar o etapă pe calea comunismului" 39.
V. P. Volgin, în „ultima sa lucrare" Comunismul utopic francez „dedicat bicentenarului nașterii lui Gracchus Babeuf", marele comunist revoluționar", a scris cu această ocazie: „În 1793, Babeuf infirmă hotărât și chiar cu oarecare resentimente ideea. a lui ca „apostol al legii agrare". Evident, deja înainte de 1793, a ajuns la o fermă convingere în imposibilitatea unei soluţii de compromis a problemei sociale, în necesitatea instituirii unei ordini de comunitate. A păstrat această convingere. până la sfârșitul zilelor sale, a devenit principiul călăuzitor al întregii sale activități revoluționare ulterioare" 40.
În același timp, este necesar să analizăm ce conținut a pus Babeuf în conceptul de „drept agrar", întrucât diferiți susținători ai acestei idei au înțeles-o diferit.
În 1791, ziarul „Revoluțiile de la Paris" a publicat un articol „Despre săraci și bogați". Era cunoscută de Babeuf. Acest lucru reiese din lucrarea sa „Legea agrară", publicată în volumul nostru. Autorul său a fost, se pare, Sylvain Marechal. A susținut ideea transformării agrare, în urma căreia toți săracii „ar trebui să devină proprietari" 41.
Această idee era complet străină altor susținători ai „legii agrare", precum Pierre Dolivier și abatele Cournand. Aceștia s-au pronunțat categoric împotriva păstrării proprietății private asupra terenurilor, au cerut ca acesta să fie dat numai pentru folosință. Totuși, același Dolivier, în Eseul său despre justiția primordială, o carte cunoscută de Babeuf și găsită în posesia sa în timpul arestării sale din 1796, a apărat și un alt principiu: „Orice om are un drept nelimitat la produsul muncii sale."42 realizarea unui astfel de principiu a dus inevitabil la înflorirea relaţiilor capitaliste; în ciuda celor mai oneste motive ale autorului, a fost cea mai autentică utopie mic-burgheză.

39 M. Dommanget. Sur Babeuf et la conjuration des Egaux, p. 53.

40 V. P. Volgin. comunismul utopic francez. M., 1960, p. 62.
41 Revolutions de Paris, 1791, nr.96.
42 P. Dolivier. Essai sur la justice primitive. Paris, 1793, p. 17-18 („... două principii inviolabile: în primul rând, că pământul aparține tuturor împreună și nimănui anume; în al doilea rând, că fiecare are un drept nelimitat la produsul muncii sale”).

1790

LUPTA IMPOTRIVA TAXELOR INDIRECTE

PETIȚIA CĂTRE Adunarea Constitutivă 1

3 ianuarie 1790

Domnilor, pentru a renova marele edificiu al ordinii noastre sociale a fost nevoie să răsturnăm de sus în jos toate principiile pe care a fost construită și care au fost apoi recunoscute ca vicioase. Arhitecții ignoranți sau răutăcioși au supraîncărcat ridicol această clădire și au adus-o treptat până la punctul în care nu era decât un bloc colosal, gata să se prăbușească sub propria greutate. O coincidență memorabilă a dus la distrugerea sa bruscă și totală înainte ca ceva să poată fi construit pentru a servi drept înlocuitor suficient pentru tot ceea ce fusese distrus. Ca urmare, au apărut dificultăți, care sunt experimentate de o persoană care este îngrijorată că nu știe unde să se ascundă de vremea rea. Dar să vorbim fără metafore.

Voinţa generală a cerut de mult eliminarea taxelor la sare şi a impozitelor indirecte2. Majoritatea mandatelor date deputaților națiunii au cerut acest lucru mai insistent ca niciodată. Aceste două plăți înrudite au fost evidențiate ca fiind cele mai mari calamități cu care cerul, în furia lui, a afectat vreodată nefericita omenire. Pe 4 august, Adunarea Națională, printre alte atribuții, i-a condamnat. Neavând în vedere că deputații națiunii, în proclamarea desființării impozitelor nefaste, nu puteau avea în vedere că avantajele acestei desființări ar trebui să se bucure înainte ca noul impozit, care le reprezintă pe toate celelalte, să poată fi împărțit deschis între toți cetățenii și plătiți de ei, poporul, epuizat de jugul care-l împovărase atât de mult timp, a început să-l alunge peste tot cu atât mai hotărât pentru că a căutat să profite de orice prilej pentru a-și descarca acea voință de răzbunare, la care dușmanii noștri monstruoși l-au provocat în toate felurile posibile. Oamenii au început o vânătoare teribilă pentru cei pe care i-au numit vampiri. Când revolta s-a încheiat, taxele neplătite la sare și impozitele indirecte au format un deficit mare în veniturile trezoreriei statului. Pentru acoperirea cheltuielilor curente a fost necesar să se găsească un înlocuitor pentru impozitele desființate. Nu

ar putea veni cu o modalitate de a implementa ato. În primul rând, guvernul a propus Adunării Naționale să restabilească taxele urate. Adunarea nu a acceptat această propunere, prevăzând că o astfel de întreprindere va întâmpina obstacole, probabil de netrecut. Nu putea, fără să tremure, să ia în considerare consecințele dezastruoase pe care aceasta le-ar aduce întregului regat. Mai mult, consideră că este cu atât mai îndatorat să respingă această propunere, deoarece, în opinia sa, proiectul de fixare a unui preț de șase sous pentru sare în întregul regat ar presupune inconvenientul de a necesita costuri de colectare cât se impunea înainte, când era vândut la prețul de două ori mai mare și că aceste costuri ar trebui din nou suportate de națiune. Dar aceste motive invocate de opoziție nu au prevalat. Miniștrii și-au înaintat din nou propunerea și, în curând, a fost proclamată

restabilirea (adevărată, „temporară”) a ambelor taxe condamnate, de care toată Franța se scutise.
Domnilor, suntem cu toții de acord că un stat nu poate exista decât dacă veniturile lui sunt asigurate. Dacă ar fi să ne luăm în cap să evităm toate obligațiile legate de puterea de stat, acest lucru ar însemna, fără îndoială, să lucrăm împotriva propriilor interese. Dar văd că nemulțumirile noastre sunt cauzate nu atât de taxele în sine, cât de costurile uriașe asociate cu colectarea lor. Cu toții vom fi dispuși să plătim partea noastră din cheltuielile societății, dacă, în îndeplinirea acestei îndatoriri civice a noastră, suntem siguri că nu va trebui să plătim de trei ori și de patru ori mai mult pentru a acoperi costurile de colectare. . Din acest motiv, taxele la sare și impozitele indirecte sunt cele mai exorbitante și cele mai ruinante dintre toate impozitele. Vă scriu în mod special pentru a vă propune o soluționare care să ne permită să ne îndeplinim obligațiile față de trezoreria publică prin eliminarea acestui inconvenient al costurilor de colectare.
Văd că promisiunea care ne-a fost făcută, că restabilirea taxelor va fi în vigoare doar până la luarea altor măsuri, nu-i convinge pe cetățenii francezi care au devenit neîncrezători pentru că prea des nu se țin promisiunile făcute. Le este foarte frică de veșnice întârzieri, iar stabilirea unui preț moderat la sare nu îi liniștește pentru că amintesc de vechea comparație a regimului fiscal cu o pată de petrol care tinde să se extindă treptat și la nesfârșit. Dar modul în care îmi propun, dacă ar fi acceptat, ar fi legat fără rezerve de obligația de a-și ține promisiunea.
Propun spre aprobare tuturor membrilor acestei adunări următoarea hotărâre; adoptarea ei, probabil, va face posibilă evitarea unor mari dezastre și să ne salveze de înfățișarea teribilă a steagului militar
3.

Ședința Comitetului Permanent, Alegători și Cetățeni ai Municipiului Rua,
Având în vedere că regimul impozitelor indirecte și al taxelor la sare este, dintre toate instituțiile financiare, cel mai restrictiv și cel mai împovărător pentru oameni, care, nemaiputând suporta această povară, au aruncat-o peste tot; că toți oamenii înțelepți își exprimă cea mai tulburătoare teamă dacă, așa cum se subliniază în proiectul adoptat de Adunarea Națională, s-ar încerca să readucem viață acestui regim teribil; că toată lumea este de acord că statul nu poate exista decât dacă veniturile lui sunt asigurate și că nu există persoană care să nu înțeleagă că a se sustrage de la îndatoririle puterii de stat înseamnă ca cetățenii să lucreze împotriva lor înșiși; că nemulțumirea contribuabililor este cauzată nu atât de taxele în sine, cât de costurile enorme asociate cu colectarea acestora și de metodele inchizitoriale folosite în aceasta, incompatibile cu respectarea cuvenită a libertății umane; că toți oamenii și-ar plăti de bunăvoie partea din cheltuielile societății, dacă, în exercitarea acestei îndatoriri de cetățenie, ar fi siguri că nu trebuie să plătească de trei-patru ori mai mult pentru a acoperi cheltuielile de colectare; că, urmând exemplul anumitor orașe și provincii ale regatului, în special provinciei Anjou, exemplu care este de dorit, în opinia prezentei adunări, ca toate să urmeze, ar fi posibil să se adopte un mod de plată în căreia vistieria publică nu a suferit nici un prejudiciu, în timp ce

cetăţenii puteau evita costuri ruinoase de colectare şi ar fi evitat vizitele inchizitoriale ale trimişilor agricultorilor de taxe, stabilit:
să înainteze Adunării Naționale o petiție în numele comisiei permanente, ale alegătorilor și cetățenilor orașului Rua, prin care să se propună contribuția la vistieria publică, pe cale de înlocuire, a unei sume egale cu încasările din impozite indirecte și sare; taxe, astfel încât un asemenea ordin să fie menținut până când, în conformitate cu articolul 5 din decretul Adunării Naționale din 23 septembrie curent, adunările provinciale ne vor permite să desființăm complet aceste taxe, prevăzând și procedura pentru înlocuire. Înainte de a trimite această contestație, se va solicita acordul tuturor parohiilor din cauciuc. pentru ca, pe cât posibil, să constituie o singură propunere pentru întreg balayage pe subiect.
Că, în scopul ajustării impozitului personal destinat înlocuirii în cauză, să se întocmească o listă, conform căreia fiecare cetățean să fie impozitat proporțional cu cuantumul impozitelor eliminate pe care ar trebui să le plătească în conformitate cu cu starea lui şi consumul lui.
34
SCRISOARE CĂTRE DOMNUL VLP-DER-NOOT 4 LA BRUXELLES
Roy, 6 ianuarie 1790 M. g.!
Ești cu mult înaintea oamenilor de rând. Dar, arătând atâta grijă pentru soarta lor, oferindu-te atât de generos cauzei bunăstării lor, dezvăluii astfel o disponibilitate constantă pentru comunicare cu cei mai mici dintre ei.
Încrederea mea profundă în accesibilitatea ta lăudabilă pentru oamenii obișnuiți, care îi înalță atât de mult pe cei care sunt capabili să se condescende față de acești oameni și îmi dă curajul să mă întorc la tine; iar convingerea sinceră că marele tău suflet este cel mai înclinat să simpatizeze cu nefericita umanitate, îmi permite să mă măgulesc cu speranța că nu vei refuza să-mi accepti scrisoarea, de îndată ce vei vedea că ero autorul este destul de capabil să împărtășească acest lucru. iubire nemărginită pentru binele public și cu ardoare caută să adauge eforturile sale slabe la toate celelalte eforturi îndreptate spre realizarea acestui scop. Pentru a putea contribui la această cauză nobilă, aș dori, dragul meu domn, să am permisiunea de a distribui într-o țară care tocmai a câștigat libertatea, un ziar patriotic al cărui plan este atașat. La noi, de îndată ce am devenit cetăţeni, tocmai libertatea deplină a presei a fost cea care a inspirat în sfârşit pe toţi; dacă nu ar fi aceasta, partidul antipatriotic ar semăna pretutindeni iluzii, care în orice caz ar împiedica consolidarea cauzei revoluției. Dar opera jurnalismului, foarte bazată în acele vremuri când era folosită în mod constant pentru a justifica acțiunile despoților care vizează oprimarea popoarelor, a devenit acum cea mai nobilă lucrare datorită succeselor strălucite pe care le-a obținut în marea luptă pentru restabilirea drepturilor popoarelor. Neștiind încă dacă libertatea presei la Bruxelles a devenit la fel de completă ca în Franța, mă îndrăznesc să-i solicit primului ministru al acestei binecuvântate țări permisiunea de a fi acolo cântărețul revoluției care a început și al noii constituții. aceasta va fi consecința ei - evenimente atât de inspirate pentru cei care trebuie să le descrie, încât povestea lor va fi întotdeauna incitantă, oricât de slab folosită pentru acest stilou.
Stimate domnule, tot ce am spus și vă pot spune despre „Patriotul Brabantului” meu vine direct din inima mea, fără alte prelungiri.

Cerând patronajul pentru această publicație pe care o aveam în minte, nu am vrut să recurg la acel ton măgulitor pe care oamenii cu un suflet mare nu îl corectează niciodată. Stilul meu nu este un stil de laudă, dar nu se poate să nu admiri când... * despre oamenii care decid soarta lumii. In cele din urma

Câteva cuvinte sunt ilizibile.

3 33

această explicație a adevăratelor mele sentimente și, ca urmare a părerii mele de la începutul acestei scrisori a părerii mele despre înalta curtoazie a celui căruia i se adresează, am speranța că se va demni să dispună de un răspuns pentru mine. și sunt sigur, dragul meu domnule, că veți crede și în sentimentele de profundă reverență și sincer respect pe care am onoarea să le suport,

Majestatea Voastra,

etc., etc., majoritatea, etc., etc., etc.

PATRIOT BRABANT,

ziar liber, critic și moral publicat de un cetățean francez5

De foarte multe ori plângerile celor slabi sunt privite ca murmure rebele.

J. J. Rousseau. Despre inegalitatea statelor 6

Este în inima omului să admiri acțiunile acestora. în care îşi vede imitatorii. Dacă această trăsătură mărturisește în principal despre respectul său de sine, atunci concluzia din aceasta va fi că, în multe circumstanțe, stima de sine a unei persoane contribuie adesea foarte mult la consolidarea succesului lucrurilor mărețe pe care le întreprinde. Astfel, se poate întâmpla ca patrioții francezi, aprinși de nobilul foc care le-a reînviat pământul în memorabilul an 1789, încă mai încântați la vederea fraților lor brabanți, străduindu-se deodată să transfere acest foc asupra lor, să ajungă, după îi felicită pentru succese rapide și uimitoare, după ce vor ajunge să convină cu ei mijloacele cel mai bine folosite pentru realizarea cauzei bunăstării naționale, vor realiza, spun eu, că vor împărtăși cu dreptate gloria tuturor celor care vor fi recunoscuți. ca participant la această cauză. Mărturisirea noastră de credință este cuprinsă aproape în întregime în cele spuse mai sus. Aceasta arată atitudinea cu care începem să descriem pentru contemporani și pentru posteritate acele evenimente strălucite, care se succed rapid una după alta, care vor face epoca actuală a istoriei Olandei atât de remarcabilă și atât de interesantă. În Franța, începutul revoluției a fost marcat de o cocardă civilă și de o hotărâre generală arzătoare de a face din fiecare om un soldat. Însă baza ei de nezdruncinat, care i-a asigurat succesul, a fost o mulțime de idei importante care au ieșit din condeiul oamenilor, eliberate de evenimente, idei care erau atât de ferm înrădăcinate în suflete, încât nici cei mai mici germeni de principii antisociale nu mai puteau. aparține acolo.

Aici a început dezvoltarea unor concepte sublime ale drepturilor inerente ale omului, complet uitate în cursul lungii noastre istorii. Dar

cânta dependență rușinoasă. Națiunea, pornind de la creația sa, și-a imaginat-o doar parțial. Pe măsură ce prima lucrare brută a fost finalizată, aceasta s-a deschis înaintea ei în toată amploarea ei. Națiunea și-a dat seama cât de important este să muncim pentru a o face absolut...♦

Dușmanii renașterii s-au întrebat cum un popor care, s-ar părea, nu cunoștea niciodată termenii de bază folosiți în redactarea unei noi constituții, un popor care întâlnește cuvintele „rezoluție”,

„amendament”, „dezbatere” doar în rapoarte. a ședințelor parlamentare din Anglia sau din coloniile Americii de Nord.America, cât de repede a dat acest popor dreptul de cetățenie și cât de ușor s-au obișnuit cu toate aceste principii. Au devenit convinși că atunci când oamenii sunt puternic interesați de succesul întreprinderii, atunci nu există obstacole de netrecut pentru ei.
Acest lucru, fără îndoială, a determinat mulți despoți ai Europei să depună eforturi mari pentru a preveni răspândirea ideilor iluminismului de la oameni la oameni. Cu toate acestea, pe lângă faptul că aproape peste tot au dat seama care este motivul secret al acestor eforturi și, în consecință, au încercat să zădărnicească mașinațiunile minionilor și agenților tiraniei, oamenii au învățat să se înțeleagă perfect, chiar și la o distanță mai mare de o sută de leghe. Se poate spune că, pentru a pune capăt odată pentru totdeauna asupririi generale, s-a încheiat un acord tacit de a răsturna pe rând asupritorii diferitelor națiuni și de a organiza un marș triumfal în jurul lumii al cocardei libertății.
Frații noștri din Brabant, care au învățat aceste lecții secrete și importante mai bine decât orice alt popor, poate pentru că au simțit o nevoie mai puternică de a se scutura de jugul tiraniei, nu au pierdut timp să le pună în practică; și-au câștigat independența cu un curaj și rapiditate care pot părea supranaturale; a fost un torent turbulent care a răsturnat într-o clipită celebrul colos imperial. Într-o furie neputincioasă, urmărindu-i mișcarea rapidă, despotul ar fi trebuit să înțeleagă diferența dintre soldații sclavi și oamenii care sunt inspirați să lupte de focul sacru al libertății.
Ce spun, trebuie să dăm oamenilor ceea ce le este. Nu toți cei care se aflau sub comanda barbarului Iosif și erau instrumentul unei cruzimi nemaiauzite, născuți în sufletul lui înverșunat, au avut curajul dezgustător să-l ajute în planurile sale josnice; multi si-au amintit ca erau in primul rand oameni, iar apoi executorii decretelor insetate de sange ale tradatorului incoronat.
Atât de puternică a fost influența iluminării și a exemplului în acest sens. S-a notat cu mult timp în urmă, iar Montesquieu ne-a amintit acest lucru7, că tocmai când despotismul atinge punctul maxim, îi forțează pe cei pe care i-a supus jugului său,
♦ Omisiune în original.

deschide ochii și duc la revoluții bruște în opinia publică care schimbă absolut constituțiile statelor. Astfel, de exemplu, revoluția din Țările de Jos a fost la fel de inevitabilă ca și Revoluția Franceză. Dar este imposibil să nu vedem că acesta din urmă a dat semnalul revoluției în Țările de Jos și că, dacă nu ar fi fost trădarea grupului ministerial rapace de la Versailles, privarea tiranului austriac de suveranitatea asupra Brabantului ar fi fost considerabil. grăbit.
În sfârșit, această țară este liberă. Atrași în peninsulă de înclinația noastră prietenească pentru tot ce se îndreaptă spre un scop înalt, îmbrățișați de flacăra nobilă a independenței ajungând la entuziasm, de sentimente înălțate, care constituie acum înclinația patriotică predominantă în rândul francezilor, ne-am hotărât, când am ajuns să sărbătorim victoriile strălucitoare câștigate de rațiune asupra puterii nedrepte, să nu ne limităm la o descriere seci detaliată, lipsită de tot ceea ce nu ar putea fi numit „fapte și evenimente”. Ne-am hotărât să introducem în cadrul narațiunii noastre remarci ample asupra cauzelor decisive ale acestor evenimente, să le urmăm constant sensul moral, explicându-ne legătura între ele, să observăm cu atenție

mișcarea cotidiană a gândirii sociale, să ascultăm mereu cu sensibilitate publicul. opinie, luați în considerare cu strictețe diferitele nuanțe de declarații , emanate de la reprezentanții acestei sau acelei clase și, în principal, pentru a afla ce se întâmplă în fortificațiile unei tiranie pe moarte și pentru a expune tot felul de confederații speciale, ligi secrete, mașinațiuni ascunse prin care tirania ar putea încerca să se ridice din cenușă.
Prin corespondența atent întreținută cu țara noastră, vom urmări cu atenție și în detaliu întocmirea constituției franceze și vom manifesta același interes față de alte națiuni, care cu siguranță vor scutura și lanțurile care le leagă. Din interacțiunea diferitelor mișcări în care diferitele popoare vor fi îmbrățișate în efortul lor de a câștiga răsplata inestimabilă a libertății durabile, se va străpunge fără îndoială un snop de raze care va arunca lumină asupra tuturor popoarelor după ce au creat împreună materialul necesar. pentru aceasta. Nu vom uita niciodată să subliniem cazuri de atât de lăudabilă imitație, cum ar fi, de exemplu, eliminarea distincției de moșii efectuată recent la prima ședință a adunării statelor din Brabant.
Pe parcursul muncii noastre, vom încerca să găsim un loc pentru o poveste despre evenimentele majore ale revoluției din Franța însăși, care a devenit acum un model pentru națiunile curajoase. Vom da, de asemenea, toate decretele înaltei sale adunări și, amintind faptele eroice ale armatei patriotice din Brabant, care vor fi obiect de admirație pentru toate vârstele, vom putea face o comparație comparativă a istoriei ambelor. popoarele. Poate vom vedea
38
apoi unele trasaturi. asemănări între asuprirea revoltătoare a tiranului Vienei și despotismul viclean și deprimant al consilierilor depravați ai prea bunului Ludovic al XVI-lea. De asemenea, vom putea arăta, pe de o parte, astfel de sclavi și ucigași precum d'Alton, Lambesque, Broglie, Besenval etc., pe de altă parte, oameni precum patrioții Bailly, Lafayette, Van der Noot și Van der. -Mrsha 9. Cât am putea spune despre acestea din urmă. Ce comparații fericite și rezonabile putem face între acești nou-născuți Franklin și Washington și acei oameni nemuritori ale căror virtuți civice sunt încununate cu faima binemeritată în toate țările lumii.
În plus, experiența ne va ajuta, de asemenea, acest ghid obișnuit pentru toți cei care sunt angajați în activități practice. În măsura în care este posibil să facem o idee despre o problemă precum cea pe care am întreprins-o, detaliile pe care le-am dat mai sus ne vor permite să judecăm în ce măsură putem câștiga bunăvoința publicului; și intenționăm să facem eforturi suplimentare pentru a acoperi în ziarul nostru tot ceea ce îl poate face interesant și util.
Patriot
SCRISOARE CĂTRE ODIFRE
Roy, 26 ianuarie 1790
Majestatea Voastra! Nu am primit răspunsul dumneavoastră la ultimele mele două scrisori, mă hotărăsc să vă rog să răspundeți din nou. Nu știu dacă tăcerea ta înseamnă că ești jignit de mine: în orice caz, nu văd niciun motiv pentru asta, pe ea adresa: strada Bernardine, nr 44. Cu toate acestea, pentru orice eventualitate, risc să mă întorc vouă cu această cerere.
Dacă vă uitați la problema Afișului Picardiei, de asemenea atașată, veți vedea că nu am mințit când v-am spus că am făcut reclamă la munca noastră în el. Diverse anunţuri de acest fel ar putea produce fără îndoială rezultate dacă tu şi cu mine ne înţelegem mai bine. Domnul

Carop-Berquier 12, un vânzător de cărți din Amiens, a scris MPE la patru zile după ce a fost făcut anunțul că a primit deja o duzină și jumătate de cereri pe care nu le-a putut satisface deoarece nu a primit suficiente exemplare . El a adăugat că este de dorit ca, cât mai curând posibil, un număr adecvat de exemplare să fie livrat reprezentantului său, Geffier Jr., un vânzător de cărți, de pe Cheiul Augustinian. Același anunț din Afișele Picardiei a făcut cel puțin posibilă vânzarea Cadastrelor din Noyon domnului Devin, nu unui om care nu este ultimul servit. Am dovezi ale realității acestei vânzări sub formă de scrisori, semi-

le mulțumesc celor care au cumpărat această carte și au dorit să mă laude pentru că am scris o lucrare pe un subiect atât de important. Mi-a plăcut un sfat care mi s-a dat despre cum să reușesc cu încredere (din câte se poate prevedea, luând în considerare cu atenție toate împrejurările) și să vând imediat nu numai toate exemplarele ediției noastre a Cadastrului, ci, poate, la în același timp încă 15-20 mii de exemplare. Acesta este raționamentul prin care sunt convins de un astfel de succes:

„Întrucât decretul privind municipiile le dă administrarea temporară a impozitelor, nu mai este de așteptat aprobarea planului nostru de la Adunarea Națională, ci doar de la aceste primării.

Întrucât majoritatea acestor municipalități sunt formate din persoane care au puține cunoștințe despre chestiuni abstracte precum obiectul impozitului, aceste municipalități vor fi bucuroși să primească proiectul nostru atunci când le vom aduce la cunoștință că este un model ușor de urmat. , dă rezultate mai bune decât de obicei și, prin urmare, au nevoie urgentă de el.

Pentru a ne prezenta planul ca un model ușor de urmat, nu trebuie spus nimic în anunțul sondajului. Propunerea de a efectua o astfel de operațiune ar speria mulți oameni. Trebuie să le oferim posibilitatea de a evalua această chestiune, marea ei utilitate treptat, pe măsură ce se familiarizează cu eseul în sine.

Toate aceste considerații de bază sunt combinate în tipul de Prospect pe care îl anexez la această scrisoare. După ce o revizuiți, veți vedea și că solicitările pe care le cer ne vor permite să stabilim cu încredere câte copii suplimentare ar trebui tipărite; se vor asigura că vom primi înapoi banii pe care i-am cheltuit; cu ajutorul lor, vom elimina orice îngrijorare cu privire la urgența livrării, vom primi o rambursare a costurilor noastre de transport; le vom oferi primăriilor, de la care așteptăm mai multe abonamente, un beneficiu clar, arătându-le o moderație deosebită; În cele din urmă, vom încuraja abonații să se grăbească.

Aș dori ca acest Prospect să fie trimis prin poștă tuturor municipalităților din regat. Ar fi mai bine decât să ne facem publicitate pentru munca noastră în toate ziarele. Oamenii care au nevoie de această carte și cărora vrem să o vindem, poate, nu prea citesc ziarele. Adevărat, aceasta ar presupune cheltuieli, dar nu mai mult decât cele suportate de editorii de noi ziare care trimit prospectele lor către preoții tuturor parohiilor rurale și putem fi siguri că aceste cheltuieli vor fi măcar rambursate. În regat există 40.000 de municipii. 40.000 de exemplare ale Prospectului ar trebui să fie tipărite cu litere mici pe o parte, ca și Prospectul dvs. de lumânare3, iar fiecare copie, împăturită sub formă de scrisoare, trebuie adresată, gratuit, primarului sau secretarului-ar.

chivarius din fiecare municipiu. M-aș angaja să notez și să dau instrucțiuni să scriu toate aceste adrese, cu condiția să-mi trimiteți o ediție geografică care să cuprindă indicațiile exacte ale tuturor așezărilor regatului. Spuneți-mi, stimate domnule, dacă sunteți de acord cu acest proiect și dacă sunteți sau nu de acord să aranjați imediat publicarea Prospectului , la care este atașat. În caz contrar, trimite-mi-l și mie imediat și apoi preiau chestiunea.
Ai auzit de la domnul de La Tour? Trebuia să-și înceapă corespondența înainte de 21, data reluării ședințelor Parlamentului, și mi-a promis că primii bani pe care i-a primit ne vor fi destinați.
Îi prezint respectul doamnei și mademoiselle Odiffre. Aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră și am onoarea de a respecta cu sinceritate perfectă.
PS Tipărirea Prospectului într-o ediție de 40.000 ar costa doar 190 de livre. Iată cum am calculat-o în cel mai economic mod.
Luați hârtie ca cea pe care sunt tipărite „Afișele Picardiei” al cărei format v-am indicat. Prețul unei astfel de hârtie este de doar 3 livre stop. Dacă faci două seturi, asta costă. .
·...............................30 livre,
și pentru a le așeza pe fiecare parte a foii deschise, vom avea nevoie doar de 20 de mii de foi, adică 40 de picioare, 3 livre de oprire ....120 livre.
Pentru tiraj, la rata de 4 livre la mie, din moment ce nu trebuie sa tipariti pe verso, platiti doar 10 mii, adica.........
.... 40 livre
Total: 190 livre
Pentru a ști ce carte să folosești pentru a se putea adresa tuturor locurilor locuite ale regatului, ar trebui să-i întrebi pe unii dintre jurnaliștii care și-au trimis astfel prospectele, de exemplu, de la autorul cărții. Revista generală de comerț, politică și literatură, domnul rar de Favas, districtul Temple, nr.37 sau de la autorul „Cronicilor libertății” M. de Beler, rue Saint-Martin, nr.23.
Sunt atât de nerăbdător să distribui Prospectul pe care vi-l trimit, încât, în cazul în care nu împărtășiți încrederea mea în această metodă de distribuire, mă angajez prin prezenta să mă angajez în ceea ce va fi partea mea din veniturile acestei publicații pentru a acoperi în totalitate toate cheltuielile. pentru Prospect. În fine, dacă, după cum am avut deja onoarea de a vă informa, nu doriți să faceți noi cheltuieli pentru lucrarea în cauză, anunțați-mă cât mai curând posibil, ca să știu cum trebuie să procedez,

41

SCRISOARE CĂTRE ODIFRE

Roy, 1 februarie 1790

Stimate domnule, ieri am primit din nou o scrisoare de la M. Caron-Berquier, în care îmi arată: Nu primesc Cadastru etc.
Ieri așteptam un răspuns la scrisoarea mea din 26 ianuarie, dar încă ți-e frig și îți scriu din nou cu această scrisoare pentru a-ți cere să te înmoaie mai mult ca niciodată. Am onoarea să rămân etc.

SCRISOARE CĂTRE CARON-BERKIER

Roy, 23 februarie 1790

Majestatea Voastra!
Mi-am exprimat dorința de a prelua funcția de secretar-arhiv al municipiului Amiens abia după ce mi-ați sugerat să indice ce funcție mi s-ar putea potrivi în noua instituție, astfel încât să vă stabiliți un obiectiv cert în necazurile pe care v-ați bucurat să le faceți. începe de dragul meu. Dar am apreciat pe deplin, după cum ați putut observa

din ultima notă, considerentele care au vorbit împotriva mea de a solicita acest post de secretar-arhivat. Îmi măgulești cu multă sensibilitate simțul delicateții, exprimându-mi încrederea că îți voi aproba părerea că este imposibil să aplici pentru această funcție atunci când aflu că fostul secretar arhivar este „patronul și binefăcătorul tău și că recunoștința este o datorie sacră pentru tu și îndeplinirea acestei îndatoriri este o chestiune de onoare pentru tine. Nu vă înșelați, domnule, în această părere a dumneavoastră despre caracterul meu, iar acest caz este unul dintre acelea când este plăcut să vă laudeți pe sine fără să se laude.
Poate că ar fi trebuit să mă pocăiesc că nu v-am trimis memoriile mele săptămâna trecută, dar am fost indus în eroare de „Afișul Picardiei” care anunța și ședința Comitetului Permanent din data de 12, ceea ce a creat impresia că la vremea aceea noua municipalitate nu fusese încă organizată. Lipsit de știri zilnice de la Amiens, mi-a venit ideea potrivită doar de la unul dintre ultimele Anale ale lui Mercier, care dă o seamă despre selecția noilor ofițeri municipali. Acest lucru îmi dă mare speranță pentru succesul pe care ni-l dorim; înfățișarea acolo dată a personajului remarcabil al lui M. Saladen15, numit în funcția de procuror al comunei, ne permite, se pare, să contam pe un ajutor special din partea acestei persoane dacă știe cât de multe sunt în comun între el și noi. în ceea ce privește calitățile care definesc acum cetățeanul,
42
De asemenea, îmi pun mari speranțe în domnul Janvier, pe baza a tot ceea ce îmi spuneți despre el și pe baza a tot ceea ce puteți să-i spuneți despre mine și despre competiția de delicatețe care a apărut între noi din cauza împrejurărilor și, de asemenea, pentru că că, după cum se dovedește, amanta soției sale și soția mea erau prieteni din copilărie. Dacă da, vă voi spune mai multe despre asta.
Cred ca domnul Odiffre va putea sa reduca pretul Cadastrelor pentru dumneavoastra la nivelul indicat de dumneavoastra in nota dumneavoastra, stiu ca poate face asta. Am ratat o ocazie excelentă de a vinde douăzeci de mii de exemplare ale acestei lucrări. A fost necesar ca, în timp util pentru organizarea municipiilor, să fie pregătite anunţuri care să fie transmise noilor oficiali municipali ai tuturor parohiilor regatului, pentru a le aduce la cunoştinţă Cadastrului ca model care să se ghideze după noul. ordinea lucrurilor în stabilirea și distribuirea impozitelor. Acum este prea târziu pentru a face acest lucru, deoarece întocmirea listelor de contribuabili după modelul vechi a început deja. Dar o oportunitate nouă și mai favorabilă se va prezenta din nou atunci când Adunarea Națională va decreta un nou sistem de taxe, care foarte probabil va fi foarte asemănător cu cel pe care îl stabilesc în planul meu. Apoi, este necesar să se transmită imediat anunțurile menționate mai sus către toate municipalitățile. Am putea face acest lucru cu domnul Caron-Berquier ca tipar și să obținem certitudinea cu privire la numărul de exemplare suplimentare care urmează să fie tipărite invitând amatori să se aboneze, deși fără a plăti un avans. Îl informez dinainte (d-lui Caron-Berquier) despre această mică idee, ca să o cântărească; poate că momentul nu este departe când se va pune problema implementării sale.
Știți, domnule, că oamenii de caracterul nostru nu acordă prea multă importanță formalităților. Privind ce vă spun despre toate treburile mele înainte de a trece la ale voastre, la care trebuie să iau parte, s-ar putea să mă considere un egoist. Cred că acest lucru ar fi incorect. Sunt suficient de sensibil la greutățile tuturor de care știu

că suferă: pot să rămân indiferent față de cei de care am cel mai important motiv să fiu interesat în mod special? Există suflete corupte ale căror obiceiuri înfurie o persoană care nu s-a descompus ca ele. În această dimineață, pe când treceam pe lângă ușa lui F., el mi-a spus cu o privire triumfătoare: Vrei să citești memoriile domnului Karon Sr.? Și-a câștigat procesul. Iată textul adresei sale către preoți, care stabilește înființarea eparhiei. Lucrez acum pentru el și îl las pe cel mai tânăr să se așeze cât mai bine. După cum ați înțeles, n-am avut nimic de spus ca răspuns la acest fel de discurs și, în curând, mi-am lăsat mintea în pace cu mulțumirea lui de sine, pentru a putea transmite și altora.
43
sala de sport daca ii place. Totuși, am început imediat să reflectez asupra esenței evenimentului și mi-am spus: aceasta este o intriga ticăloasă pe care autorul ei a reușit și aceasta este o dovadă în plus că nedreptatea triumfă adesea asupra dreptului. Dar mi se pare că M. Caron-Berquier ar putea zădărnici parțial șmecherile carieristului fără scrupule, răspunzând la apelul său către preoți cu un alt apel, în care s-ar raporta că tiparul nu este acum îndreptățit să pretindă că a un privilegiu exclusiv de la Monsenior astfel încât, din moment ce toate privilegiile au fost desființate, există concurență între toți tipografii și vânzătorii de cărți și, prin urmare, M. Caron Sr. și M. Caron-Berquier pot tipări și vinde textul Ordonanțelor Eparhiale. fără ca niciunul dintre ei să poată trimite permisiunea episcopului, ceea ce în vremea noastră nu are nicio însemnătate. De când s-a instituit libertatea presei, tipăresc ce vreau, tipăresc cărți de religie, care nu pot aparține exclusiv unui episcop, care îi aparțin lui mai puțin decât tuturor; de aceea, domnilor preoți, așadar, toți, subordonați ai eparhiei, nu trebuie să-l credeți pe Karon Sr., care susține că toate acestea se vând numai la el: la fel veți găsi același lucru și la mine și avem amândoi imprimați același drept și vindeți-l.
Orice ai spune, dacă aș fi în Lmien, tu și cu mine am publica împreună un ziar patriotic, așa cum văd că se face în multe orașe mari ale provinciei: cât de util ar fi să contrastăm un astfel de ziar cu prostia aristocratică obsechioasă care se scurge pe furiș în fiecare săptămână din Piața Perigord 1b. De exemplu, cum aș ridiculiza epistola episcopală, sau mai bine zis, calomnia crud incendiară a Monseigneur de Machaux 17. Aceasta este fericirea pentru Picardie. În timp ce alte provincii se întrec între ele în diverse acțiuni care mărturisesc faptul că în ele pătrunde iluminarea, Picardia, neînsemnată și pasivă, continuă să rămână într-un extaz idiot de la pompos, dar mereu periculos pentru popor, fraze ale sale. prelat fanatic şi aristocratic.
Am onoarea să rămân cu respect profund și afecțiune sinceră...
PRIVIND ÎNLOCUIREA TAXELOR INDIRECTE 18
1 martie 1790
Membrilor Adunării Naţionale.
Răspunsul la petiția noastră, dat de domnul Gregoire, președintele comisiei de rapoarte, în data de 24 a lunii trecute, a adus pace în orașul nostru și, în consecință, în întreaga regiune. Noi govo-44
se îngrămădesc unii pe alții de bucurie autentică: cauza noastră, care este cauza tuturor francezilor, este încredințată comisiei de finanțe. Sperăm că va putea vedea în declarația noastră o descriere foarte clară a acelor abuzuri teribile împotriva cărora protestăm neobosit. După ce s-a interesat exact despre starea de lucruri din toată țara, după ce s-a interesat despre starea generală de spirit, el va fi deja suficient de pregătit pentru a decide să evite pericolul care este foarte

aproape. El va prelua analiza finală a acestei întrebări foarte importante. Despre ce vorbim? Ne-am convins mult mai mult de această fericită presimțire când am aflat că Adunarea Națională, în ședința din 26 februarie, a decretat o hotărâre prin care se obliga Comisia de Finanțe să depună un proiect de înlocuire a taxelor de sare în termen de opt zile și că zelosul dl. Barnabas19 a introdus un amendament care extinde această rezoluție la impozitele parțiale, cunoscute sub numele de taxa pe băuturi. Distracția noastră nu a cunoscut limite. Dar nu a durat mult. Nu ne așteptam la asta. Municipiul orașului nostru, în partea sa bună, este format din oameni care sunt complet saturati de spiritul vechiului regim, care au pătruns acolo prin intrigi (inclusiv 7-8 rude al căror grad de rudenie interzice reședința comună în municipiu), precum și cu încălcarea principiilor decretelor și în ciuda numeroaselor plângeri cetățeni cinstiți. Acesta din urmă nici nu a putut împiedica alegerea a doi frați20, unul în funcția de primar și celălalt în postul de procuror al comunei ♦. Și această municipalitate, cu care nu am considerat necesar să ne consultăm înainte de a ne trimite petiția, a decis să-i distrugă roadele. Ieri, duminica, a convocat o intalnire a viticultorilor si a hangiilor. A apărut un număr destul de mare. Acolo a fost propus un compromis - o atenuare moderată a încasărilor monetare. Niște oameni cu două fețe care s-au vândut în perfida municipalitate au susținut această înțelegere, iar alții, induși în eroare, le-au urmat exemplul și au semnat, fără să înțeleagă ei înșiși de ce, un decret întocmit dinainte, pe care, după cum știm deja, acești domni îl doresc. pentru a prezenta drept petiții generale ale tuturor membrilor corporației noastre.
Dar nu toți frații noștri au susținut această acțiune ilegală. Repetăm, aceasta este doar o chestiune a unora
* Același lucru este valabil și pentru perceptorii de impozite indirecte. Este acest lucru compatibil cu respectarea decretelor legislativului? O informăm despre toate aceste fapte, care nu i se vor părea lipsite de importanță. Dacă în numirea municipalităţilor noastre au vrut să încalce vreun punct al decretului cuprins în decret, atunci cel care s-a obligat să fie ales în funcţia de primar a pictat presupusele beneficii ale acestei chestiuni, după care a recurs. la un truc, adunând voturi în favoarea acestei propuneri. Săracii oameni, cu ce mijloace vă înșală!
45
oameni cu două fețe și câțiva oameni cumsecade și docili. Actul a fost semnat de doar opt sau nouă persoane. Dar cei mai mulți dintre noi facem un protest oficial împotriva acestui caz și vom prezenta în scurt timp principalele motive ale acestui protest.
În condițiile în care toate mințile sunt puse împotriva impozitelor indirecte și a taxelor de sare, când toată lumea se așteaptă ca în viitorul apropiat înlocuirea acestor taxe, care meritau ura universală, va urma în viitorul apropiat, este important să se mențină pacea în toată țara. , în primul rând, după opt luni de așteptare, după opt luni, timp în care oamenii au auzit constant cuvintele „libertate și dreptate”, important este să nu încercăm să reînvie extorcările care fac obiectul indignării generale.
În niciun caz nu vă inducem în eroare, domnilor; starea de lucruri este așa cum v-am descris-o în adresa noastră anterioară. Rezoluția municipalităților noastre, care urmărește să respingă conținutul apelului nostru, servește dorințelor aristocrației, solicitând război civil. Ne-am putea gândi, o, mare Doamne! că tranzacţia făcută pe 7 sau 8 avea tocmai acest scop crud. Dar poate duce la orice. Cetățenii

raportează că, dacă impozitele indirecte și taxele la sare vor fi reînviate, imediat va izbucni o revoltă. Unele municipalități sugerează că acest lucru nu este adevărat. Dacă ei să fie crezuți și, fără a ține cont de nimic, să dispună reluarea funcțiilor de taxatori extorsionați, dându-le niște forțe armate pentru a inspira în mulțime respect, pe care îl consideră doar nemulțumiți, când de fapt acești oameni. sunt indignați, înfuriați și plini de hotărâre, cetățenii vor vărsa sângele cetățenilor.
Atenție, domnilor, că apărăm nu numai cauza noastră privată, ci și cauza tuturor oamenilor din statul nostru. Viniculului nu-i pasă dacă conținutul butoaielor sale este impozitat cu asta sau cutare sumă. Pentru el, totul se rezumă la faptul că avansează această sumă, iar apoi o percepe de la public. Dar nedreptatea sistemului de taxe pe băuturi constă în faptul că această parte a impozitelor nu este percepută proporțional cu capacitățile contribuabilului. Acesta este ceea ce provoacă plângerile juste ale cetățenilor plini de amărăciune. Prin urmare, doar oamenii sunt cu adevărat interesați de acest lucru; și de aceea le-am reproșat oficialilor noștri municipali că și-au luat în cap să negocieze singuri cu viticultorii în chestiuni care privesc doar consumatorii. Acești viticultori sunt reprezentanți ai poporului? Au primit vreo autoritate de la el? Ei spun că nu. Prin urmare, tranzacția dvs. este nevalidă.
46
În câteva zile veți primi, domnilor, o adresă la care se vor repeta toate cele de mai sus. Aceste contestații vor avea mii de semnături. Toți cetățenii vă vor spune că nu vor în niciun caz să se sustragă de la plata datoriilor publice, ci cer respectarea celor mai sacre principii ale noastre, conform cărora aceste îndatoriri să fie impuse fiecăruia proporțional cu capacitățile sale. Suntem primii care vă transmitem expresia acestor congregații, ca să nu credeți acei oameni răi care ar începe să vă inspire că „suntem o grămadă de rebeli”. Suntem doar o adunare de cetățeni care cer energic emiterea imediată a unor legi juste. Acesta este întregul scop al protestului nostru actual.
Vom avea onoarea să vă informăm cu consecvență, domnilor, cu privire la evoluția viitoare a evenimentelor legate de circumstanțele pe care le-am descris.
Suntem foarte respectuosi...
CĂTRE MEMBRII ADUNĂRII NAȚIONALE
Roy, 2 martie 1790
Temerile pe care vi le-am exprimat au început să se confirme. Ieri, în conformitate cu decretul secret din 28 februarie, funcționarii fiscali, însoțiți de paznici, au venit la unul dintre cârciumii noștri. Oamenii s-au adunat cu intenția de a-i alunga și s-au supus cu prudență. Această încercare a entuziasmat mulțimea, care a decis să acționeze și mai serios în caz de repetare. Nimeni nu și-a permis vreun tratament nepoliticos față de acoliții lui Fisk. Totuși, se relatează că acești domni, obișnuiți să acționeze ca părți și judecători în protocoalele lor și apelând la exagerări în descrierile lor, de data aceasta au exagerat foarte mult împrejurările aventurii lor și au inventat acuzații împotriva anumitor persoane. Dar, bineînțeles, a trecut vremea când erau atât de ușor crezuți pe cuvânt.
Iată, domnilor, părerile care s-au răspândit și au pătruns acum în toate mințile și au făcut regimul extorsionist cu totul insuportabil. O persoană vine la tine și te întreabă: este totul în regulă cu tine? Ai ceva contrar ordinelor regelui? Dacă este o crimă să ai ceva contrar

ordinelor regelui, atunci se dovedește că această persoană te întreabă: ești un escroc? Tu ii raspunzi: nu. El obiectează: totuși, nu am încredere în tine, și voi scotoci prin subsoluri, poduri, camere, în dulapurile tale, în buzunare și în.... Aici este obscenitatea și o încălcare a libertății, care pentru oamenii luminați. acum sunt absolut insuportabile!
47
Grăbiți-vă, domnilor, să distrugeți această povară scandaloasă. De asta depinde liniștea completă în toate părțile vastei noastre state. Acest lucru va pune capăt războaielor unor cetățeni cu alții. Națiuni de încredere, asta vă cer în primul rând toți mandatarii voștri, asta suntem de acord cu toții în acele puteri pe baza cărora acționați. Așa spune Picardia sinceră și generoasă: tăiați, tăiați, spargeți, zdrobiți aceste nenorocite impozite indirecte și impozite pe sare și apoi cereți trupurile și proprietatea noastră pentru a salva statul; le vom sacrifica cu cea mai mare voie.
Stai cu respect...
CUVOR ȚINUT LA O ȘEDINȚĂ A MUNICIPIULUI ROY, 7 MARTIE 1790.21
Nu, domnilor, nu vă puteți abține să participați la această întâlnire la chestiuni la fel de importante precum cele pe care vi le voi prezenta acum: este imposibil.
Știu că sunt calomniat, acuzat, atacat de principiile mele patriotice: aceasta este cea mai sângeroasă ofensă pentru un om care se dedică exercitării virtuților civice cu atâta râvnă încât unii o numesc fanatism.
Am ajuns să infirm aceste acuzații în fața detractorilor mei: nu-i subjug deloc dacă îndrăznesc să cred că își vor recunoaște acuzațiile... ridicole. Acesta este singurul cuvânt potrivit pentru definirea unui act care nu poate fi făcut decât sub influența unor concepte false, a încețoșării minților prejudecate servil, a impulsurilor pasiunii care nu raționează niciodată.
Să nu pierdem timpul, domnilor. Să trecem repede la fapte, a căror infirmare abia aștept să-l înving pe cel care m-a acuzat primul.
Joi, 4, m-am deplasat la secretariatul municipiului și am cerut să iau la cunoștință rezoluția care conține soluția de compromis privind impozitele indirecte, adoptată duminică, 28 februarie, de funcționarii de resort și mai mulți cârciumi ai acestui oraș. Secretarul și-a exprimat surprinderea față de această solicitare, deși nu era nimic în ea care ar fi trebuit să-l surprindă. I-am citit articolul 59 din decretul de organizare a municipiilor, care îmi dă dreptul de a face astfel de pretenții în calitate de cetățean activ. El, însă, nu a considerat posibil să-mi accepte cererea fără să-l întrebe mai întâi pe domnul primar, deși decretul nu impune deloc o birocrație atât de jenantă. S-a dus la domnul primar şi. revenind-
mi-a spus... că i s-a spus „că astăzi la ședință se va discuta despre cererea mea”... M-am dus la primar și i-am spus că răspunsul lui nu mi s-a părut satisfăcător. A început să-mi găsească vina, mi-a pus o întrebare... „am un drept de vot pasiv”. I-am remarcat că cererea pe care o făcusem nu cere dreptul de a fi ales și că decretul vorbea doar despre „cetățeni activi”. Domnul primar a insistat în declarația sa inițială și a repetat că acest lucru va fi discutat în ședința de astăzi, 7.
Dacă nu v-aș vorbi astăzi, domnilor, despre lucruri incomparabil mai importante, m-aș opri asupra comportamentului ciudat al municipalității de a refuza cetățeanului folosirea dreptului care i-a fost acordat de Adunarea Națională. Aș sublinia cât de absurd este să supun la votul

municipalității întrebarea dacă unei persoane ar trebui să i se acorde drepturile omului recunoscute de Adunarea Națională. Aș susține că acesta este un act despotic, scandalos, de încălcare a libertății și că acesta este o manifestare a lipsei de respect totală față de legislativ. .
Dar trebuie să vorbesc acum despre lucruri mai serioase. Vorbind cu primarul joi 4, am observat un strop de umor în refuzul domnului primar și mi-am permis să-l remarc. S-a dat să explice. Mi-a spus că ușoarele tulburări care au avut loc în zilele precedente au fost considerate a fi consecința următoarei declarații, spuse a fi făcută de mine: „Că decretele deputaților națiunii nu pot fi puse în vigoare decât după au primit sancțiunea poporului”. Iată, domnilor, subiectul serios care mă îndeamnă să apelez la dumneavoastră. Ce răspuns i-am dat domnului primar? Iată răspunsul meu: strict vorbind, aceasta nu este o blasfemie împotriva națiunii, acum nu poate exista deloc blasfemie. Din fericire, acum este permis să vă exprimați opinia; daca asa era parerea mea, nu mi-ar putea fi imputata drept infractiune. Și ce fel de mod inchizitorial este acesta de a interoga despre ceea ce s-a spus în conversații? Un astfel de regim se potrivește epocii libertății? Nu sunt obligat să mă justific pe acuzațiile de conversații care mi se atribuie. Dar dumneavoastră, domnule primar, vreau să vă spun că poate am spus ceva asemănător, dar, totuși, nu tocmai asta.
Ce am spus, nu numai că am spus, l-am scris și cui i-am scris? însăşi Adunarea Naţională. Acum vom vedea dacă, la fel ca compatrioții mei, a judecat că merit vina.
Societatea hangiilor din acest oraș era în corespondență cu comitetul de rapoarte privind dificultățile legate de colectarea impozitelor. Hangiul care era în fruntea treburilor societății lor mi-a cerut să scriu un memoriu și să le apăr interesele în el în cel mai bun mod posibil. Am compilat acest memoriu în felul meu. În contestațiile anterioare la Adunarea Legislativă
4 Gracchus Babeuf, vol. II $9
Întreaga corporație de cârciumi, aparent, a vrut să capituleze, să facă compromisuri, să fie de acord cu anumite sume, mai mici decât plătiseră anterior. I-am convins să abandoneze un asemenea proiect de înțelegere, pe care l-am considerat impracticabil, știind că principiile Adunării Naționale nu erau de natură să permită stabilirea unor reguli speciale pentru orice oraș mic, canton, provincie. Ridicându-mă peste ideile cuprinse în primele petiții ale hangiilor, am aspirat la un scop mai înalt. Am încercat să prezint Adunării Constituante definiția unor legi generale. În aranjarea treburilor proprietarilor hanurilor din Rua, nu doar că am vrut să apăr interesele tuturor vânzătorilor de vin din regat, ci am pretins o mult mai mare onoare să lucrez în folosul tuturor consumatorilor și, prin urmare, a tuturor locuitori ai regatului.
În acest scop, am reamintit Adunării Naţionale Decretul său din 7 octombrie, în care se precizează că „toţi cetăţenii vor plăti impozite şi vor suporta taxe publice de orice fel, după bunurile şi aptitudinile lor”. Am comparat acest lucru cu decretul din 25 ianuarie, care prevede că toate taxele la vama internă, impozitele de orice fel și celelalte taxe indicate în acesta vor continua să fie colectate în aceeași formă și în aceeași modalitate stabilită anterior, până la adunarea națională. nu va adopta o altă rezoluție. Am spus că din această contradicție izbitoare între două decrete emise de același popor, poporul nu poate decât să tragă concluzia că aceasta este rezultatul influenței succesive a două partide ale căror principii sunt opuse.

Este posibil să nu se deslușească în cel de-al doilea dintre aceste două decrete o tendință aristocratică, o urmă a predominanței temporare a unui grup de oameni care încearcă să aducă confuzie în toate și au reușit cu adevărat în acest fel că decretul din 7 octombrie a făcut nu-și produce efectul benefic. Clauza privind perceperea impozitului, în aceeași formă ca și în trecut, mi-a dat dovada evidentă că, în loc ca toți cetățenii să suporte povara îndatoririlor publice proporțional cu capacitatea lor, va continua să fie astfel încât bogații să plătească mai puțin. iar săracii mai mult.pentru că o sticlă de vin cumpărată ultima într-o cârciumă costă cu 8 sous mai mult impozit decât o sticlă de vin pe care un burghez o strecoară în pivniță.
Am remarcat acolo interpretarea și aplicarea greșită a Decretului din 7 octombrie de către foștii privilegiați și egoiști; pentru ei, aceasta este ultima încercare de a se elibera de a suporta povara îndatoririlor statului în conformitate cu capacitățile lor. Ei derutează oamenii afirmând că numai consumatorii ar trebui să plătească taxe pe vin, tutun și alte bunuri de consum; eu. ei spun nu pot plăti pentru tutun dacă îl am
50
Eu nu folosesc. Dar plătiți impozite nu pentru că folosiți sau nu folosiți cutare sau cutare obiect, ci pentru că sunteți cetățean al statului și, ca atare, trebuie să vă împărtășiți la suportarea sarcinii taxelor proporțional cu avantajele de care vă bucurați în stat. . Aceasta este o idee foarte simplă, dar extrem de importantă. Cei care încearcă să o întunece sunt criminali.
Mi-am amintit apoi de urgența generală a mandatelor pentru abolirea impozitelor indirecte apăsătoare și am subliniat cât de mare era murmurul oamenilor că nu fuseseră încă complet eliberați de ele. Am descris în detaliu comportamentul asemănător al diferitelor provincii ale Franței, care, pierzându-și răbdarea la vederea că nu s-au eliberat de acest jug, care le-a asuprit atâta vreme, s-au aruncat de la sine; Am subliniat că ar trebui să acorde atenție acestui comportament și să înțeleagă cât de periculos ar fi să încerci după opt luni de libertate, după astfel de opt luni în care s-a auzit constant cuvântul „libertate”, cât de periculos ar fi să mergi împotriva voința generală a popoarelor, cufundă din nou oamenii în sclavie, inchiziție și tiranie extorsionată, încearcă să-i forțeze să îndure restaurarea a ceea ce au fost atât de bucuroși să distrugă, supuși-i unui asemenea impozit, a cărui distribuire este cea mai nedreaptă, și costul colectării celui mai mare. Am arătat că în toate apelurile oamenilor care luptă spre libertate se vede dorința de a pune în aplicare justiția universală, că aceștia nu doresc deloc să lipsească vistieria statului de venitul net din impozitele indirecte, ci propun înlocuirea lor completă. Metoda acestei substituții, am adăugat, nu este dificilă. Toate impozitele și taxele de stat (Decretul din 7 octombrie) trebuie să fie efectuate de toți cetățenii proporțional cu proprietățile și capacitățile lor. Așa trebuie făcută înlocuirea menționată. În loc de impozite indirecte și taxe de sare, crește impozitul personal și direct al fiecărei persoane: cine a plătit 4 sous va plăti 5; colectare, vei distruge pentru totdeauna regimul urât, vei pune capăt certurilor între cetățeni individuali, închisoare, stigmatizare. , încălcări ale libertății, încălcări ale inviolabilității locuințelor și toate necazurile care decurg din aceste nenorociri majore.
În încheiere, am făcut o imagine puternică și adevărată a fermentului care a cuprins toată această regiune în legătură cu afacerea hangiilor. Am vorbit despre formidabila confederație concepută în vecinătatea

Peronnei, care pare să cuprindă toate părțile acelei provincii; că probabil că această mișcare s-ar declanșa dacă s-ar încerca să reînvie blestemata taxă. Considerarea, am spus, care m-a determinat să aduc în atenție
4*

Adunarea Națională toate aceste împrejurări, constă în faptul că, desigur, este util legiuitorului să cunoască starea de spirit a celor pentru care se adoptă legi. A întocmi legi, am spus, nu mai este o chestiune atât de dificilă, dar pentru a le întocmi bine, este util să ne gândim mai întâi dacă sunt de așa natură încât caracterul și sentimentele oamenilor care ar trebui să le respecte să le permită. execuţie. Legea este lege abia atunci când poate satisface majoritatea celor care ar trebui să o respecte, când le este benefică. „Domnilor, oamenii nu uită că el a fost cel care v-a dat autoritatea, că fiecare delegat este obligat să acționeze după voința mandantului său, că autorizarea este mai mare decât cea autorizată, că pentru a asigura acțiunile de al doilea, consimțământul primului este necesar: de multe ori - când vine vorba de interesele indivizilor, întotdeauna - când vine vorba de interesele întregii națiuni. Oamenii, domnilor, vor refuza să se supună numai legilor rele. Nu este nevoie ca soldații să-l oblige să se supună legilor bune, dar focul și fierul îl pot înspăimânta doar pentru o clipă dacă i se vor impune unele rele. Suntem flatați să avem ocazia să vă aducem la cunoștință o stare de fapt, despre care toate clasele de cetățeni ar putea fi informate. Acest lucru poate preveni, oh! cinste zeu, vărsare de sânge în țara noastră. S-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi încercat punerea în practică a legilor imaginare contrare decretului din 7 octombrie, care a stârnit satisfacția deplină a tuturor cetățenilor și de al căror spirit erau profund impregnați. Ce spun eu? Toți soldații noștri, deveniti cetățeni, spun în mod constant și pretutindeni că nu vor lua niciodată armele împotriva altor cetățeni, că au depus un jurământ de credință față de națiune, că nu au fost și nu vor fi complici josnici ai agricultorilor de taxe. . Prin urmare, o încercare de a-i forța pe francezi să se supună legilor nedrepte cu ajutorul lor ar fi infructuoasă. De dragul gloriei voastre, domnilor, de dragul păcii întregului neam, această problemă trebuie soluționată prin mijloace blânde și, ceea ce este deosebit de important, prin mijloace corecte. Apelează la marile principii care stau la baza Decretului tău din 7 octombrie și vei găsi acest remediu la îndemână. Nu lăsați să se spună: la ce ne folosește că a fost adoptat acest decret dacă nu ne bucurăm de binele pe care ni-l promite. Ni se spune să așteptăm: dar ne-am săturat de secole de întârzieri care se succed una după alta și nu se epuizează niciodată. Fă bine și fă-o acum."
Credeți, domnilor, că acesta este un raționament vicios? Ar putea fi considerate ca atare dacă le-aș adresa acelei secții a Adunării Naționale care se numește aristocratic. Dar m-am adresat soţilor Barnave, Grégoires, Pétions de Villeneuve, Episcopului de Autun. Vrei să știi ce efect a avut acest mesaj? Vezi procesul-verbal al ședinței Naționalului 52
ședința ială din 26 februarie. Acolo au adoptat o rezoluție prin care ceru comisiei de finanțe să depună în termen de opt zile o propunere de înlocuire a taxei de sare, iar domnul Barnave, care primise petiția mea cu două zile mai devreme în cazul hangiilor de la Rua, a adăugat un amendament de prelungire. decizia privind impozitul pe sare la impozitele indirecte.

Domnul Abbé Grégoire transmite că a transmis copia acestei petiții pe care a primit-o comisiei de finanțe, care se ocupă acum de chestiunea impozitelor indirecte și a taxelor la sare. Scrisoarea sa este datată în ziua în care a fost primită petiția, ceea ce mărturisește graba cu care au încercat să potolească entuziasmul care se făcea în regiunea noastră.
Și iată un om care a lucrat cu succes nu numai în folosul compatrioților săi, ci și în folosul tuturor compatrioților săi, al tuturor francezilor; un om care crede cu satisfacție că a convins Adunarea Națională să desființeze îngrozitorul sistem de taxe exorbitante în martie 1790; Astăzi vor să defăimească această persoană, poate chiar să o distrugă, dacă ar fi posibil. O, domnilor, înseamnă că este adevărat că
Virtutea este destinată să fie persecutată.
Comportamentul meu este deschis, nu îl ascund, ci îl pun la vedere public. Este firesc să mă mândresc cu munca mea. Este cunoscut de mulți oameni. Mi-au vorbit despre asta. În acest moment a avut loc un incident cu inventarea restabilirii impozitelor indirecte în Rua. Nimeni nu putea să nu observe, alături de mine, că era imposibil să aleagă un moment mai bun. Scrisoarea domnului abate Grégoire echivala cu un decret de amânare. Aceasta ar însemna renunțarea la decizia din 28 februarie, avantajul pe care aceasta l-a oferit, dacă această decizie ar putea fi obligatorie. Așa au vorbit despre aceasta cei care nu au semnat această hotărâre în discursul adresat Adunării Naționale de luni, 1 martie. Majoritatea sunt departe de... capitală.
Aceasta nu este în niciun caz treaba noastră... neglijabilă.
Repetăm, domnilor, toți cetățenii vă vor spune... doar legi.
Nu le-am impus deloc. Acum s-a ajuns la asta... sângele cetățenilor ♦.
În asemenea împrejurări, pe care toți cei care vă aflați aici nu le puteți ignora, presupunând că atât în Adunarea Națională, cât și printre mulți dintre compatrioții noștri, scrierile mele au făcut impresie, trebuie să răspundeți la întrebarea: cine, după părerea dumneavoastră, are mai multe merit pentru patria-mamă.— cei care au ajutat să aducă lucrurile la o extremă sau cei al căror curaj a evitat acest dezastru? Aristocrația a reușit să încalce justul decret din 7 octombrie, aceasta este o încălcare a indignării.
♦ Cele câteva paragrafe anterioare sunt deteriorate în manuscris.
53
favoruri, nu vor să-i asculte, municipalitățile insistă, există amenințări cu folosirea fierului și a focului împotriva cetățenilor, aceștia din urmă rezistă opresiunii, forțele lor combinate forțează în curând asupritorul să se retragă, astfel că un război civil este evitat datorită ideile răspândite de o persoană care a dat impulsul potrivit, iar acesta un om merită să fie încoronat pentru priceperea sa civică.
Nu, domnilor, nimic măreț nu s-a făcut vreodată în lume altfel decât datorită curajului și fermității unei persoane care se opune cu îndrăzneală prejudecăților mulțimii. Când au vrut să păstreze impozitele indirecte și taxele de sare, cei interesați de acest lucru s-au gândit să aducă un argument serios, argumentând că așa a fost voința Adunării Naționale. Dar dacă întreaga Adunare Națională ar fi opresivă, ar fi necesar să-i reziste și ei (acesta este unul dintre drepturile omului). Dacă doar o parte din această adunare este opresivă, trebuie să i se împotrivească și ea.
Decretele neconstituționale, adică cele care nu sunt recunoscute ca fiind benefice majorității, sunt opera deputaților antipatrioți, care reușesc la un moment dat să obțină predominanța. Cred că este permis să

ne plângem de acest lucru, și chiar să declarăm că oamenii, cărora doar îi aparține dreptul de veto, nu se pot supune unor astfel de decrete. Dacă, după cum vor să sugereze ei, nu ar fi permis să se spună toate acestea, pentru că înseamnă să jignești Adunarea Națională, atunci ar trebui să admitem că libertatea de exprimare (un alt drept al omului) nu este recunoscută prin lege; ar trebui să admitem că puterea de stabilire nu este mai mare decât puterea stabilită; ar trebui să admitem că partea este mai mare decât întregul. Puterea stabilită ar putea înlănțui puterea fondatoare în lanțuri, iar aceasta din urmă nu se putea plânge de asta.
Prin urmare, domnilor, nu vă ascund că într-o conversație aș putea bine să condamn proiectul de restabilire a impozitelor indirecte și a taxelor la sare. Dar mi se pare destul de inchizitorial să vreau să mi-l impuți. În orice moment, oamenii au vorbit mereu liber despre ceea ce se întâmplă și dacă, sub pretextul că un discurs îndreptat împotriva unei măsuri guvernamentale ar putea da naștere unei revolte, ca domnule multă muncă și mulți spioni ar trebui a fi platit.
De prea multe ori, domnilor, plângerile celor slabi sunt privite drept discursuri rebele. Întreaga mea crimă în ochii unora dintre voi, poate, constă în faptul că m-am asigurat întotdeauna că lucrurile sunt făcute bine. Vorbind la diferitele noastre întâlniri, am vrut să promovez acest bun și s-ar putea să nu-mi placă. În timpul redactării ordinelor, eu, ca feu-dist, am început cu o propunere... ce? desființează feudele, răscumpără calificări, desființă drepturile de naștere. Apoi am indicat mijloacele pentru a stabili un singur impozit și a-l distribui în mod echitabil,

alte mijloace - pentru înființarea învățământului public etc. Toate acestea au fost întâmpinate cu dispreț, și totuși aceste propuneri, publicate aproape imediat, au fost primite în alte locuri cu foarte mare atenție . Pentru mine, răsplata este satisfacția de a ști că și înainte de zilele patriotismului și libertății noastre, eram deja un om liber și un patriot.
Destul de recent, în formarea municipiului dumneavoastră, am împiedicat succesul unei conspirații inspirate din motive periculoase. Am expus în fața comunei ca abuz numirea domnului du Miraille în funcția de procureur-sindic pe motiv că este fratele primarului, ceea ce nu este permis, precum și numirea unor notabili-rude la posturi în același municipiu. Nu aveam atunci dovezi incontestabile; M-am bazat doar pe sensul general al decretului principal privind municipiile, dar totuși am avut dreptate. Ulterior, am aflat de decretul adoptat în ședința din 3 februarie și anunțat în toate ziarele, care exclude posibilitatea de rudenie între procurorul sindic și notabili. Cu toate acestea, se știe care sunt ideile de bine public pe care le-am înaintat și cărora le-a fost o proastă primire. Aici cazul este prezentat ca și cum dorința de a exercita bunul simț ar fi o crimă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, probabil că nu am fi devenit subiectul de discuție în toată Parisul și în toată Franța. Da, domnilor, cu doar câteva zile în urmă vânzătorii de ziare de pe străzile Parisului își rupeau gâtul pe cheltuiala noastră. Au scris că eram un oraș ciudat, că eram singurii care nu voiam să avem gardă națională, că ne-am format propriul municipiu contrar tuturor regulilor, că primii doi membri erau frați, că alți 7-8. au fost și rude, că au recurs la obținerea permisiunii pentru astfel de alegeri cu subterfugiul de a revendica majoritatea voturilor comunei, de parcă comuna ar avea dreptul să se retragă din legile naționale la voința majorității sale; că în acea municipalitate au fost

numiți și colectori de taxe; că, în timp ce ședințele consiliilor municipale sunt peste tot publice, pentru ca toți cei care participă acolo pot primi lecții de administrație publică și chiar și tații își pot duce copiii acolo pentru a le insufla sentimentul de patriotism și a-i pregăti de la o vârstă fragedă până la un an. ziua în care ar putea deveni persoane publice, în Rua astfel de întâlniri sunt doar adunări secrete în care cetăţenilor le este interzisă intrarea; că acești cetățeni nu au fost informați în mod regulat cu privire la conținutul decretelor naționale; că patriotismul este atât de puțin onorat acolo, încât în acest oraș tolerează prezența unei unități militare care a refuzat cu dispreț să poarte o cocardă patriotică, ceea ce este pretutindeni un motiv de mândrie pentru soldații francezi; că nu numai că nu există nicio instituție înființată în Rua care să ofere ajutor în aceste vremuri tulburi, dar părțile menționate mai sus au fost folosite acolo

55

numai ca să-i țină pe săraci de gât în zilele târgului, iar negustorii de cereale aveau voie să le plătească pe câte le plăcea pe nedrept. Am devenit râsul compatrioților noștri de pretutindeni. S-a scris recent într-un periodic foarte popular că ar fi de dorit să știm dacă deputatul nostru în Adunarea Națională este în viață sau mort, pentru că de opt luni nu se mai aude nimic de la el. Până și orașul Montdidier, în „Picardy Playbill" din 20 februarie, a încercat să ne întoarcă nefavorabil întreaga provincie: acolo cade peste noi cu cea mai amară ironie, cu cele mai derogatorii sarcasme și niciunul dintre noi nu a îndrăznit să răspundă. l. În fine, domnilor, tot Parisul ne acuză și pe noi... îndrăznesc să spun așa? Da, am curajul să o fac. Suntem acuzați că am eliberat pașapoarte false în această vară pentru a facilita exportul de cereale în străinătate. Scrisorile private care au sosit de curând în acest oraș și care pot fi prezentate conțin această acuzație gravă.

O, domnilor, înainte să vă gândiți să vă faceți rău unuia dintre concetățenii voștri care, poate, a dat dovadă de cel mai autentic patriotism, gândiți-vă cum să respingeți acuzațiile care sunt îndreptate împotriva voastră . Mă atacați din cauza unor conversații, așa că vă voi ajuta, vă voi informa despre alte conversații și acțiuni. Am spus că voi publica în ziare o expunere a vreunui mesaj incendiar și clerical-aristocratic de la episcopul de Amiens, și am făcut-o la revoluțiile de la Paris.25 asuprirea orașului sub pretextul unui caz de impozite indirecte, am va rezista asupririi și va merge în fruntea celor care vor să mă urmeze pentru a interzice acestor soldați să intre în prima suburbie; Nu am considerat de cuviință să fac asta cu privire la acei soldați care vin astăzi, pentru că sunt prea puțini pentru a inspira frică. Am spus că voi avea grijă de tribunale, de toate amvonurile, pentru a lupta împotriva abuzurilor de pretutindeni. Recent am împiedicat acuzatului să i se acorde un avocat prin programare în locul celui ales de acuzat. Mi s-a reproşat acest act de curaj, dar am răspuns la fel ca în împrejurări similare, în timpul interogatoriului domnului Besenval, au răspuns domnului Boucher d'Argy26. Am spus că dacă se încăpățânează să nu aducă decretele în atenția poporului, atunci eu însumi mă angajez să fac publicitatea tuturor acelor legi care îi interesează cel mai mult! Nu neg deloc. Notabili! Sunteți consiliul comunei, această ultimă întrebare vă privește. Dacă nu vă îndepliniți îndatoririle de avocați ai poporului, voi purta aceste îndatoriri în locul vostru.

Și tu. Domnilor, credeți că tot ceea ce am afirmat aici mă face și mai criminal decât credeați? Crezi că toate acestea vă oferă o bază mai mare pentru post-

bea pentru a discuta dacă ar trebui sau nu să urmezi un anumit decret al Adunării Naționale, dacă ar trebui să refuzi unui anumit cetățean recunoașterea drepturilor sale ca cetățean. Dacă persisti în asta, vei vedea cum va crește curajul meu, asemănător cu curajul conducătorilor Spartei și Romei Antice. Mi s-a spus că nu este nimeni dintre voi care să nu fie împotriva mea. Vă las cuvântul meu: cine îndrăznește să mă acuze, să arunce prima piatră*.

NOTIFICARE IMPORTANTĂ PENTRU TOȚI CETĂȚENII

Roy, 15 martie 1790

Când o țară este amenințată, este de datoria tuturor celor care au grijă de binele comun să-și informeze frații despre circumstanțe care le pot da speranță sau teamă.

Cetăţeni! Raportarea a ceea ce s-a întâmplat recent în Pont-Saint-Maxence și în împrejurimi28, amenințarea cu evenimente la fel de dezastruoase aici, a dat naștere la temeri legitime în tine și i-a îndemnat deja pe cei care sunt cu adevărat zeloși pentru conservarea proprietății publice. a lua masuri de precautie.

În conformitate cu decretul Adunării Naționale prin care se interzice orice percheziție a cetățenilor și tocmai într-un asemenea moment când taxele de sare sunt desființate, ți s-a părut ciudat că așa-zișii Gărzi Naționale au venit să facă cele mai amănunțite percheziții ale locuitori ai orașului Pop și că au făcut arestări pentru cele mai mari cantități de mărfuri. Ați crezut cu toții că aceasta ar putea fi doar opera unei bande de briganți deghizat în Gărzi Naționale și angajați ca dușmani ai binelui public. Trebuia să te temi că dacă veneau la pamas și nu găseau ce au găsit în Pont-Saint-Maxence de prădat, vor jefui tot ce le convine în casele noastre.

Aruncă-ți temerile; iată adevărurile evidente care ar trebui să te liniștească.

La Paris au fost trimise vești false că, din motive care nu aveau nicio legătură cu taxele de sare, în Pont-Saint-Maxence și în împrejurimi au apărut serioase tulburări. Domnul de Lafayette a trimis acolo un detașament al Gărzii Naționale din Paris pentru a restabili calmul. Din cauza unor intrigi taip necunoscute, acest detașament a fost îndemnat să facă ceva complet diferit de cel pentru care a fost trimis. Se pare că considerentele politice ascunse care i-au călăuzit pe instigatorii acestei dezordini au scopul de a restabili provinciile împotriva Parisului și de a trezi în ele ura față de Garda Civilă. Pentru aristocrație, acesta este un mijloc aproape infailibil de a declanșa un război civil. Dar

* Picto II nu a răspuns 27

Din moment ce această conspirație a fost dezvăluită, se pare cel puțin că acțiunile detașamentului gărzii pariziene, care au permis excese și jaf, nu vor rămâne nepedepsite. Toată lumea din vecinătatea Pont-Sin-Maxence este iritată și cere pedeapsă. Prin urmare, acești tâlhari nu numai că nu ne vor mai putea deranja, dar, aparent, nu le va fi ușor să se întoarcă la Paris sănătoși și sănătoși.

Subsemnatul a aflat însă ieri că în Kushi țăranii au plasat paznici care, la cea mai mică amenințare, urmau să tragă un semnal de alarmă în propria țară și în toate împrejurimile.

Subsemnatul îndrăznește să spere că zelul său nu va fi înțeles greșit. În timpul unui incendiu, este plăcut și util să fii în permanență conștient dacă focul crește sau scade.

SCRISOARE CĂTRE ODIFRE

Rua, 20 martie 1790 Stimate domnule!

Eu cred că nu ar trebui să fim de acord unul cu celălalt în zadar. Acest lucru, poate, explică un succes atât de mic al muncii noastre. Am făcut multe pentru a-l aduce pe lume, dar cred că suntem prea indiferenți la îngrijirea zilnică de care are nevoie un nou-născut. Consecința acestui lucru poate fi aceea că vom crește un elev care nu va îndeplini speranțele anterioare, în timp ce alți copii, care la început au promis mult mai puțin, ar putea fi capabili să învingă prin grijile mai neobosite ale părinților lor, mai iubitoare. decât tu și eu. În ultima ta scrisoare mi-ai scris „că nu ai nicio îndoială că mai devreme sau mai târziu munca noastră va intra în favoare”. Dar uitați-vă la eseul intitulat „O taxă îmbunătățită”, care, datorită eforturilor autorului său, a câștigat cele mai calde laude în anexa la Analele patriotice ale lui Mercier, nr. 66. Acest ziar este foarte bine primit în provincii, iar recomandarea lui poate cuceri publicul exclusiv în favoarea lucrării pe care o laudă. Știți că deseori cei leneși creează succesul cărților. Vă veți aminti că dintre toate cărțile de taxe publicate, Impozitul îmbunătățit a fost cel mai puțin impresionant. Știți că am considerat de datoria noastră să spunem acest lucru la paginile 40, 41, 49 și 66 din Cadastru29. Acum, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu aș jura că planul prost prezentat acolo nu va fi preferat față de toate celelalte. În primul rând, autorul M. Aubrey de Saint Wiebert are un frate, membru al Adunării Naționale, al cărui nume este Aubrey du Boucher și care, deși este un totuși complet, are puține cunoștințe de cartografiere și, prin urmare, are o oarecare influență. în comisia de impozitare. În al doilea rând, Mercier îl laudă în Analele sale și spune

rit că această lucrare ar trebui să fie evidențiată de multe altele „publicate pe acest subiect. De aceea, ni se pare foarte important să slăbim oarecum influența acestor laude magnifice cu noi anunțuri despre Cadastru. Spuneți că nu ați uitat un ziar. , plasând anunţuri care în ea apăreau în toate ziarele şi că până şi toate au dat cea mai bună recenzie despre ea." Dar asta a fost atunci când încă nu se gândeau la palogs. Un articol despre finanţe îi va face să se oprească, şi , de altfel, din motivele pe care vi le-am subliniat în scrisoarea mea din 26 ianuarie, acest subiect va fi cel mai interesat nu de Paris, ci de provincii și de mediul rural.din cuprinsul său este distribuția prospectului a căruia am ați vorbit cu dvs. Ați apreciat importanța acestui mijloc, dar ați spus că ar fi trebuit să plătesc jumătate din costuri. Nu pot face asta în prezent. Să o facem altfel... * Dacă sunteți de acord cu o astfel de înțelegere, atunci cunosc o imprimantă care este gata să ne servească imediat.

Cred că v-ați convins că nu este adevărat că domnul Carop-Berquier este un librar de proasta reputație; și ți-a rambursat cu destulă grijă costul a ceea ce i-ai trimis. Te-ai îndoit că acest librar trebuie într-adevăr să îndeplinească o cerere atât de importantă, așa cum ți-am scris; acum asta este dovedit de faptul ca a acceptat si a platit cele doua duzini pe care le-ai trimis. Ți s-a părut amuzant și jalnic să auzi scrisoarea în care te informam că domnul Devin vinde cadastrele noastre și că am primit scrisori măgulitoare de la persoanele care le-au achiziționat și va trebui să vă trimit una dintre aceste scrisori

către confirma acest lucru. De asemenea, te-ai îndoit de ceea ce ți-am scris despre domnul de La Tour și domnul Pankook. Din nou, va trebui să atașez la aceasta o scrisoare de la acesta din urmă pentru a dovedi că nu sunt nicidecum un mincinos. Mergeți și la domnul Pancoek, care vă va confirma ceea ce v-am spus despre conținutul contractului încheiat cu domnul de La Tour. Este necesar să vă spun și să vă dovedesc toate acestea și, de asemenea, este necesar să-l vedeți pe domnul Pancoek pentru a aranja ca noi să primim ceea ce ni se cuvine, în conformitate cu ceea ce a promis domnul de La Tour. în scrisoarea lui, a cărei copie ți-am trimis-o și îți voi preda originalul în același mod, dacă vei continua să nu mă crezi.

Spui că oamenii și inocența ta te-au învățat să fii în alertă. Ei bine, este posibil. Dar dacă mai devreme erai prea credul, atunci poate că acum cazi în cealaltă extremă. Sincer, îndoielile nesfârșite și tot felul de manifestări nu sunt

* Următoarele sunt ilizibile.

50

neîncrederea zdruncinată, cuprinsă în ultima ta scrisoare, m-a descurajat să-ți scriu exact atunci când, poate, era necesar. Acum recunoașteți lipsa de temei a tuturor acestor prejudecăți. Revin la o întrebare legată de „Cadastrul nostru”, de care am uitat.

Dacă poți avea acces la cineva din așa-zisul comitet fiscal, încearcă să aranjezi ca acesta să prezinte cadastrul acestei părți a Adunării Naționale într-o lumină bună: așa am putea, poate, să reușim. Pe de altă parte, nu refuzați amabilitatea de a da o copie a acestuia domnului Vermey, avocat în Parlament, bancher, Rue Bernardin, nr. - Ei bine, de Crillon (fost comte), un bun patriot, membru al Adunarea Națională, care va fi interesat de succesul planului nostru.

Este clar că cel mai bun mod de a asigura acceptarea lui este să-i mulțumești oamenilor din provincii, dar nu există altă cale.

Respectele mele cele mai profunde pentru doamna și mademoiselle Odiffre și...

Anunțați-mi ce au scris ziarele despre munca noastră, voi plăti cu plăcere cheltuielile. Nu intreb din curiozitate inutila. Vreau să spun ceva, dar nu am timp să intru în detalii.

SCRISOARE CĂTRE KARON-BERKB

27 martie 1790

Majestatea Voastra! Ai încetat să-mi mai scrii, mă deranjează această tăcere și nu știu ce a cauzat-o. Între timp, fratele meu m-a informat că ați făcut niște pași pentru mine. Vă rog să mă luminați cu privire la starea cazului meu. Mi-am construit cele mai îndrăgite speranțe pe el, bazându-mă pe tot ce mi-ai spus și, prin urmare, am considerat inutil să încep orice altă afacere. Încă nu sunt deloc descurajat, dar există vreo speranță pentru o soluție în viitorul apropiat? Iertați o persoană care este oarecum persistentă în raport cu patronul său - pentru că are nevoie urgent să găsească ceva de făcut. Vă rog, așadar, să nu ascundeți de el dacă se poate aștepta sau nu la ceva.

Îi doresc toate cele bune doamnei Karon și am onoarea să rămân cu sentimentele pe care le am pentru tine pe viață.

PS Domnul Odiffre mă anunță că Cadastrul începe să câștige popularitate și că multe ziare au dat recenzii lăudabile despre el. Am văzut un anunț despre asta doar în numărul 28 din „Revoluțiile de la Paris” 31. Aș dori să știu dacă textul Prospectului, pe care vi l-am transmis, va fi inclus în afișele domnului Caron Sr.; asta ar fi foarte măgulitor pentru mine.

60

FRAȚILOR NOȘTRI - PATRIOȚII PEROIINEI32
29 martie 1790 Domnilor!
Poate ni se putea face un singur reproș: că nu ne-am organizat ca gardă națională. Și chiar și atunci doar unul care judecă numai după aparențe i-ar putea reproșa trecerii pentru asta. Am făcut o serie de încercări de a ne forma, dar atât vechiul nostru comitet, cât și noua noastră municipalitate au încercat invariabil să ne smulgă din răsputeri prețioasa noastră aspirație patriotică. Până la urmă, această rezistență ne-a obosit, iar ieri am luat decizia fermă de a pune capăt ei. Într-un pic, ne-am putut descurca fără permisiunea primăriei pentru a ne forma detașamentul național, dar era absolut necesar să luăm arme. O deputație de douăzeci de oameni dintre noi s-a dus să-l întrebe. Tonul și forma acestei cereri au fost de așa natură încât municipalitățile noastre au înțeles clar că suntem hotărâți să obținem ceea ce am cerut. Petiția noastră a fost admisă, iar astăzi, domnilor, vom începe să semnăm certificate pentru dumneavoastră care să ateste că sunteți gardieni naționali.
Veți găsi în anexa la acesta un proiect al statutului constitutiv, pe care acum îl vom semna (Nr. 8).
Anexăm și o petiție privind organizarea justiției: aceasta este întrebarea de care începe din nou să se ocupe Adunarea Națională (nr. 9);
precum și o copie a rezoluției privind problema dezmoștenirii34, pe care dl Babeuf a trimis-o comisiei de rapoarte și despre care președintele acestei comisii, abatele Grégoire, l-a informat că a înaintat-o comisiei constituționale. .
Încă nu am elaborat textul petiției noastre prin care se plânge decretul de reținere a taxelor de urgență și restabilire a vămilor interne. Vom face acest lucru și vă vom trimite textul. Suntem încrezători că ne veți sprijini în această chestiune și poate că ar fi oportun ca ambele orașe să primească aceeași declarație scrisă. Intenționăm să luăm legătura cu frații noștri din Noyon de îndată ce vom face cu voi.
Există un punct despre care toate comunele, toți cetățenii adevărați, trebuie să fie clar, și anume că decretul de organizare a municipiilor conține o încălcare a acelui articol din Declarația drepturilor omului, care spune că „legea trebuie să fie expresia voinței generale”. Fiți atenți la ceea ce spune despre aceasta autorul Revoluțiilor pariziene, nr. 17, și la sfaturile pe care le dă parizienilor la nr. 34. Știm din ziare că parizienii au urmat întocmai acest sfat și că au venit . o mare deputaţie din 60 de raioane36 şi a adus o petiţie pe problema continuului
61
activism de district, a cărui petiție fusese deja tipărită și distribuită la Paris. Nu voi intra aici în mai multe detalii despre acest subiect, ci doar câteva cuvinte. Înainte de crearea de noi municipalități, toți aveam districtele sau comitetele noastre, unde puteam veni să ne prezentăm ideile pentru binele public; aceasta a făcut posibil ca zakopa să fie o expresie a voinței generale; fiecare dintre noi ne-ar putea considera parte a suveranului; fiecare dintre noi avea partea lui în treburile publice. Iar acum notabilii, consiliul general al comunei, formează o reprezentare absolută pentru noi, iar drepturile noastre constau doar în a plăti și a alege, a alege și a plăti. Dar nu vom rămâne tăcuți. Nu vom fi pasivi cu privire la o problemă atât de importantă. Parisul oferă un exemplu pentru provincii și fiecare dintre ele se va grăbi să urmeze exemplul capitalei. Rămâne

să mai întocmim o cerere de la noi și frații noștri din Peronne: să dăm exemplu și să ne urmeze întreaga provincie. Legea trebuie să fie expresia voinței generale. Peste tot cetăţeanul trebuie să poată spune ceea ce crede că poate fi util ţării sale. La revedere, patriotism! Avem și un proiect de petiție privind utilizarea _______________ despre proprietatea bisericii Qy, pe care o considerăm importantă.
Cu salutări frățești.
FRAȚILOR NOȘTRI - PATRIOT PERONNE
Rua, 2 aprilie 1790 Domnilor!
În scrisoarea anterioară v-am scris despre diverse întrebări de care ar putea fi nevoie să le tratăm consecvent și pe care le-am atins anterior doar pentru a fi siguri că ne comportăm ca niște adevărați patrioți în toate; ne-am angajat să acționăm întotdeauna în acest spirit; intenționăm să ne dedicăm toate grijile cauzei apărării libertății și să contribuim cu toată puterea să ne asigurăm că francezii se vor putea bucura cât mai curând posibil de toate drepturile pe care se pot baza ca popor regenerat, în pentru a-și asigura fericirea comună în cea mai mare măsură și a-i salva de conspirații pe care dușmanii binelui public le țes neobosit împotriva lor.
Dar există o afacere cu care trebuie să ne confruntăm în primul rând și nu trebuie să ne odihnim până nu ajungem la dreptate. Este problema impozitelor indirecte, a plății restanțelor și a restabilirii uzanțelor interne, prescrise printr-un decret recent care a desființat doar acea parte a impozitelor indirecte care privea exclusiv dreptul de a vinde sare38.
Pentru a avea succes în această chestiune, domnilor, este suficient să ne dorim și să ne înțelegem, să înțelegem 62
unul pe altul și își doresc asta. Da, domnilor, nu există nicio îndoială că în aceste două condiții doar noi vom obține un succes deplin în această chestiune pentru întregul regat. Este atât de important încât nu putem neglija nimic pentru a ne atinge obiectivele. Prin urmare, cel care își pune semnătura sub acest document, garantează cu capul că nu va dormi până nu ajunge la ei. Fericit știind că are astfel dreptul la o parte din recunoștința compatrioților săi, el nu va preveni nici un efort pentru a încerca să le ofere cele mai importante beneficii la care au dreptul în esență.
După o vizită plăcută la domnul Fern, *39 subsemnatul simte un nou val de curaj. Nu va scădea, dimpotrivă, va crește constant, atâta timp cât toți cetățenii devotați aprobă și patriotismul lui și tot ce va face pentru ca acest patriotism să nu fie inutil.
M. Fernet s-a plâns că majoritatea locuitorilor comunei păreau să nu-i sprijine pe bunii patrioți în rezistența lor la impozitele indirecte. Acest lucru nu este nimic, promitem că în curând se va manifesta un interes considerabil pentru această chestiune.
În mesajul nostru anterior, domnilor, v-am scris și dumneavoastră, desigur, știați acest lucru, că Adunarea Națională este împărțită în două părți, dintre care una este formată din buni cetățeni, iar cealaltă din aristocrați dezgustători. Pe cale de consecință, se întâmplă ca decretele pe care primii le adoptă pentru binele comun să fie deseori anulate prin eforturile părții adverse. Prin urmare, apar decrete proaste, provocând reproșuri întregii Adunări Naționale, deși sunt opera doar a membrilor corupti; când partidul patriotic ia în frunte, apar decrete salvatoare, care nu datorează nimic deputaților ostili nouă.

De aceea vedem că unele decrete sunt acceptate atât de ușor, iar alte decrete sunt atât de încăpățânate rezistate. Așa este, întrucât deputații națiunii ar trebui să lucreze numai pentru binele comun, iar tot ce nu este îndreptat către acest scop trebuie respins. Persoanele de la care deputații și-au primit împuternicirile (cum ar fi o împuternicire, pe care în chestiuni private o dă altuia), nu trebuie să ratifice ceea ce se face în baza acestor împuterniciri în detrimentul lor, când aceste împuterniciri nu au permis. deloc. Prin urmare, ei trebuie, chiar acest popor, să ia cele bune și să renunțe la cele rele. Acest rău este doar un fruct periculos al muncii unor oameni pe care nu i-a ales deloc, care nu au loc într-o adunare înaltă. Pe baza dreptului de a rezista opresiunii - si a acestui principiu
* Nu trebuie să vă fie frică să numiți nume în scrisorile noastre. Afacerea cu care avem de-a face nu este subterană. Este asociat cu libertatea, cu dreptatea, cu rezistența la oprimare.
63
¡(Un merită să fie păstrat și niciodată să nu scape din vedere - acest fruct trebuie respins fără milă.
Deputații patrioti înșiși vor fi recunoscători poporului pentru această rezistență la opresiune, pe care au proclamat-o a fi unul dintre principalele drepturi ale omului. În acest fel, ei înșiși vor rezista eforturilor colegilor lor care alcătuiesc sectorul aristocratic. În acest fel ei vor slăbi opoziția față de bine din partea acestuia din urmă. În sfârșit, în acest fel deputații cetățeni se vor asigura că deciziile lor nu vor fi anulate de sofismele tiranice ale unui partid rău intenționat. Da, domnilor, și o parte a Adunării Naționale se străduiește spre bine și se străduiește pentru el la fel de puternic ca și noi, dar această parte este atacată cu înverșunare de alta, care are cu totul alte intenții. Trebuie să rezistăm doar acestei părți, deși va părea că rezistăm întregii Adunări Naționale. În cea mai bună parte a acestei întâlniri, va fi o violență plăcută, pentru care ne va fi recunoscător în secret. Cedând voinței supreme a poporului, ea va forța partea opusă să cedeze acestei voințe cele mai irezistibile.
Pe lângă faptul că toate acestea sunt adevăruri complet evidente, putem da o serie de exemple în sprijinul acestui lucru. Nu după existența unei opoziții generale în țara noastră, o confederație impresionantă îndreptată împotriva restabilirii taxelor la sare și a impozitelor indirecte, nu a început să se ocupe de aceste probleme, a desființat dreptul exclusiv de comerț cu sare, taxe pentru mărcile pe piele, taxe pentru săpun, uleiuri, amidon, fier etc. Partidul aristocratic a reușit să emită un decret privind păstrarea restului, restabilirea vămilor interne, plata restanțelor, extinderea perceperii impozitelor pe băuturi. , etc. Acest lucru nu poate fi convenit. Trebuie să rezistam opresiunii.
Ne spuneți că domnii du Met40 și de Buen vă sfătuiesc să aveți răbdare și să continuați să plătiți impozite (vezi scrisoarea din 28 martie 1790) ... * refuzul lor de a plăti aceste taxe. Aceste argumente ni se par jalnice. Solicitări de răbdare, solicitări de așteptare - toate acestea, probabil, acoperă intenții foarte ciudate. Lipsa imaginară de bani pentru achitarea obligațiilor armatei este, simplu spus, doar o scuză aristocratică care nici măcar nu are aspectul unei fundații. Nimeni nu a cerut eliminarea impozitelor indirecte fără compensare, iar metoda acestei compensații nu ar trebui să provoace dificultăți. Aceste restituiri trebuie făcute în conformitate cu principiile adoptate pentru impozitul pe sare, pentru impozitele pe piei etc., principii care le-am semnalat noi, patrioții din Rua. Nu este adevărat că numai

această provincie refuză să plătească taxe de sare și impozite indirecte; toate provinciile au cerut abolirea acestora
♦ Un gol în text.

îndatoririle în mandatele lor, toți s-au eliberat de aceste îndatoriri, doar câteva orașe le-au permis să fie restaurate la instigarea aristocraților care sunt mulțumiți că oamenii au fost asupriți, care dețin funcții în instituții extorsionate, care beneficiază de aceste îndatoriri josnice nu. fiind înlocuiți, pentru că atunci ar trebui să plătească în funcție de proprietatea și capacitatea lor. Cu toate acestea, scutirea de taxe rămâne în vigoare peste tot, iar domnii Met și de Buen au un fel de al lor atunci când promit o judecată negativă asupra propriei provincii, înfățișând-o ca pe cea mai rebelă dintre toate.

Politica aristocrației este de a prezenta drept criminali pe toți cei care se opun restabilirii taxelor urate și de a sugera că sunt foarte puțini oameni în regat care vorbesc în acest spirit. Acest lucru este evident dintr-un extras din Analele lui Mercier, pe care cred că este util să îl citez aici:

„Colectarea taxelor pe tutun este serios perturbată de răsturnarea barierelor vamale interioare de către contrabandişti: acest lucru este raportat într-o scrisoare a controlorului general, dl Lambert,41, care a fost citită de domnul preşedinte şi transmisă Comitetului de Finanţe pentru a acţiona în acest aspect.care va fi recunoscut ca fiind cel mai bun.

Nu, nu din vina contrabandiştilor „perceperea taxei pe tutun suferă mari încălcări”, ci pentru că toţi cetăţenii buni rezistă implementării unui regim de extorcare, care nu mai poate fi tolerat nici o clipă de către oameni care au decis să devină liberi.

Și această sesizare la comisia de finanțe „pentru a lua cele mai bune măsuri în acest sens”, nu este aceasta un avertisment, domnilor, că ar trebui să fim în garda de noile tentative concepute împotriva noastră de către dușmanii bunăstării noastre?

Da, repetăm încă o dată, trebuie să ne înțelegem și să ne dorim această prosperitate; este suficient, să spunem din nou, pentru a ne asigura succesul complet.

Se impune – la care subsemnatul lucrează – să se întocmească un memoriu care să cuprindă o sinteză concisă a diferitelor principii împrăștiate în diferitele sale scrieri despre teoria impozitelor, din care se va desprinde dovezi că impozitele care decurg din sistemul taxelor la sare. iar impozitele indirecte nu mai pot rămâne în vigoare și că trebuie desființate fără întârziere.

Acest memoriu va fi tipărit și distribuit pe scară largă în fiecare oraș din provincie. Acesta este ceea ce ne dă ocazia să spunem că în curând toți oamenii vor fi alături de noi. Își va da seama că cel mai mult îl interesează eliminarea taxelor opresive și că nu trebuie să rateze nimic care să-l ajute să se elibereze de ele. După aceea, fiecare va circula printre aceste memorii

toţi cârciumii rurali din raionul lor, care vor fi chemaţi să-l familiarizeze pe majoritatea locuitorilor acestor localităţi.

Același memoriu va primi forma unei adrese către Adunarea Națională. Va fi suficient ca cârciumii și alți locuitori ai fiecărei localități să-l semneze și să se adreseze congregației cu câte un exemplar din fiecare parohie.

Astfel, toate părțile provinciei vor face aceeași cerere, iar cererea este corectă. Această cerere va fi redactată în aceiași termeni, astfel încât principiile să fie convenite și să nu fie omis niciunul dintre motivele care ar trebui invocate în această privință.

Aceasta este calea legală, se bazează pe dreptul de a rezista opresiunii, este singura cale care ne poate asigura succesul.

Solicitările făcute doar de câteva persoane, de către un anumit comitet sau corporație, sunt adesea ignorate, dar nu este posibil să respingem aplicarea uniformă a unei întregi provincii, mai ales când cererea este justă. Și din moment ce nu mai sunt emise legi speciale pentru un canton, soluția justă pe care o vom obține se va extinde în toate părțile statului.

În acest memoriu, domnilor, va fi necesar să acordăm o atenție deosebită respingerii acelor propuneri proaste pe care redactorul contestației dumneavoastră le-a expus în numele comerciantilor de bere, când a susținut că este mai bine să încredințați colectarea nu angajaților. , ci oficialilor municipali. Dar asta ar însemna să punem unii angajați în locul altora. Ei se merită unul pe celălalt și ați rămâne în continuare sub puterea Inchiziției.

Priviți din nou, domnilor, la primul dintre acele documente pe care vi le-am înaintat, citiți cum i-am convins pe cârciumarii din Rua să renunțe la principii asemănătoare cărora le-au cedat și cum i-am adus la reguli adecvate, din care am nu ar trebui să plece niciodată.

Și în celelalte documente ale noastre veți găsi dovezi concludente că ori de câte ori vor percepe chiar și două livre pe o marfă, pe băuturi, pe tutun sau pe taxe de import, va fi cea mai flagrantă nedreptate.

Înțelegeți care este esența celor două fundamente principale ale impozitului, fundamentele proclamate chiar de Adunarea Națională și de care le vom aminti acum. Subsemnatul va face din aceasta o introducere în memoriile pe care vi le promite.

Ideea este să dezvoltați aceste principii, să trageți concluzii din ele și să nu vă abateți de la ele. Între timp, tocmai pentru aceasta din urmă se străduiesc aristocrații ori de câte ori vor să facă impozite pe tutun, vin, alte băuturi etc., impozite indirecte. Este inacceptabil să plătești

66

și îngrășați cu sudoarea claselor sărace această turmă de funcționari și angajați, care plin de peste tot.

V-am scris, domnilor, această scrisoare lungă pentru a fi la curent cu toate propunerile pe care vi le-am trimis anterior. Sperăm că veți continua să ne împărtășiți opiniile și că veți fi de acord că publicarea memoriului despre care vorbim este singura modalitate sigură de a realiza rapid ceea ce ne așteptăm. În astfel de cazuri, nu vă puteți opri din cauza costului mic de imprimare. Această cheltuială nu poate fi sensibilă, deoarece este descompusă într-un număr mare de persoane implicate, iar, pe de altă parte, această cheltuială va fi în curând returnată de o sută de ori.

Totuși, orașele vor trebui să acționeze și pentru sate, pentru că oamenii de la țară nu pot număra suficient de bine pentru a fi dispuși să cheltuiască un sous pentru a câștiga o mie. Va fi bine dacă toate considerațiile corecte expuse în memoria noastră îi vor convinge că semnătura pe care li se cere să o pună le va aduce beneficii foarte mari. Dar, de obicei, oamenii simt ce ar putea fi bine pentru ei, iar numele taxelor de sare și impozitelor indirecte sunt suficient de terifiante încât să nu ne temem că nu vor îndrăzni să li se opună.

De îndată ce memoriile sunt terminate, domnul B.42 îmi promite amabil să vi-l transmit. Vă amintiți ce am spus mai sus despre circumstanțele care ne obligă să nu pierdem deloc timpul. Să adăugăm că mai știm că decretul privind restabilirea vămilor interne, cu privire la continuarea colectării impozitelor indirecte, la plata restanțelor a ajuns deja la noi. Este timpul să fim vigilenți, pentru ca ulterior să nu ni se reproșeze nimic.
Ar fi posibil să se continue mult timp pentru a demonstra că datoriile sau restanțele ar trebui rambursate numai după metoda de înlocuire, deci, de către toată lumea, și deloc doar de către producătorii de bere și dealerii de băuturi alcoolice. Dar tu știi toate acestea la fel de bine ca noi și este la fel de imposibil să te înșeli.
Am fi bucuroși dacă ați trimite copii ale acestui mesaj în alte orașe, așa cum ați făcut cu documentele anterioare.
Cu salutări fraterne etc.
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Noyon și aprilie 1790
Am ajuns ieri aici, dragul meu prieten, la ora șase seara și ne-am apucat imediat de treabă43. Să muncim din greu azi și mâine, iar când va sosi persoana despre care v-am spus că l-am întâlnit la doamna Manier44, va vedea că munca
G7
aproape de finalizare. Nu-i spune că intenționez să mă întorc de aici la Peronne. Dacă îți vorbește despre asta, spune-i că nu știi nimic despre asta și că nu ți-am spus când mă întorceam în Rua. Trimite-mi o cămașă, ciorapi, o batistă, un guler, dublura mea roșie și încă una de sekati, cu veste și jachete. Mâine îi voi scrie domnului Kassen45 despre memoriile noastre, care sunt publicate. Sărută-l pe Robert pentru mine și ai grijă de el, precum și de sora lui mai mică. Povestește-mi despre ele în scrisoarea ta de răspuns. Bună ziua.
Babeuf
A transmis scrisoarea atașată domnului Gambar46. Îi trimit catârul domnului Dotrevo, salută-i.
Când domnul Navier,47, nepotul doamnei Manier, sosește marți, memoriile vor fi tipărite sau aproape tipărite. Spune-i că.
SCRISOARE CĂTRE BEJEN48
11 aprilie [1790]
Vă rugăm să spuneți tuturor prietenilor noștri că domnul Deven, care s-a întors ieri devreme la Noyon, i-a pus imediat pe toți să treacă la treaba noastră, iar ordinele care i-au fost date sunt de așa natură încât, când va sosi domnul Navier poimâine, marți, totul va fi. fii deja complet sau aproape complet gata.
Am uitat de un lucru - nu am luat numele tuturor parohiilor din lista districtului tău financiar sau bailjazh. Dacă ați putea să-mi trimiteți acest lucru imediat, aș completa toate scrisorile și copiile petiției cu numele acestor parohii și voi aranja astfel încât fiecare pachet să aibă deja adrese și astfel, atunci când veți primi toate publicațiile tipărite, poti trimite imediat la toate parohiile. Trebuie doar să sortați pachetele și astfel problema nu va dura.
Aseară, domnul Deven încă nu a putut spune cât ar costa imprimarea. Și-a repartizat toți lucrătorii săi la această slujbă și a declarat că nu poate determina lungimea eseului din manuscris. El va putea estima mai precis când setul este finalizat.
68
[17 aprilie 1790]
PETIŢIE

despre impozitele adresate
rezidenților ....
la Adunarea Nationala,
în care se dovedește că impozitele indirecte, taxele pe sare, taxele la importul în orașe etc., nu mai pot fi reținute, nici măcar temporar, de către francezii liberi.

PETIŢIE

CĂTRE MEMBRII ADUNĂRII NAȚIONALE PRIVIND EVITAREA COMPLETĂ ȘI VALĂ A TAXELOR INDIRECTE ȘI A TAXELOR SARE

Lord!

Începem cu acele mari principii pe care le-ați proclamat pentru a justifica în siguranță și neclintit un sistem atât de important de impozite de stat. Vă vorbim despre propria voastră creație: principiile voastre sunt cele pe care le prezentăm ochilor voștri și cerem urgent să fie puse în practică, pentru ca în curând să gustăm rezultatele lor binecuvântate.

Ideea este dezvoltarea rezonabilă a acestor principii, scopul este aplicarea lor în așa fel încât ceea ce poate fi considerat drept o subvenție a statului și ca un impozit pe oameni, să poată fi colectat numai în conformitate cu regula de bază. justiţiei, proporţional cu proprietăţile şi capacităţile fiecărui cetăţean.

Vom încerca să dovedim că nimic nu este mai ușor decât să urmăm în tot felul de impozitare acest mare principiu, atât de mult ignorat, și că, în starea actuală a lucrurilor, este mai ales necesar să-l acceptăm în ansamblu; că este imposibil să combinați doar o parte din acest sistem just cu o parte din vechiul sistem nedrept și ilegal.

„Deoarece m-am născut cetățean al unui stat liber”, a spus marele legiuitor al națiunilor, „și membru al suveranului, oricât de puțină influență ar avea vocea mea în afacerile statului, simplul drept de vot este suficient pentru a mă impune. datoria de a întreba despre ei.”

Gândindu-ne la această mare zicală, noi, domnilor, dăm acestei petiții o astfel de direcție și expunem în ea asemenea idei, încât este, poate, fundamental diferită de unele dintre cele care au mai venit la voi din cantonul nostru. Ne-am simțit de datoria noastră să ne exercităm dreptul de a vorbi și suntem încrezători că, făcând acest lucru, petiția noastră va putea prezenta adevărurile pe care am considerat util să le dezvăluim în circumstanțele prezente.

Cazul despre care vom vorbi nu este în niciun caz problema noastră privată. Conține toți locuitorii acestui regat. Acest

cauza comună a tuturor. Printr-o decizie justă poate fi asigurată liniștea întregii Franțe. Cu el, poate, se leagă și gloria deputaților națiunii.

Domnilor, Decretul dumneavoastră din 22 martie pe tema finanțelor, care este o combinație periculoasă a principiului înalt al distribuirii impozitelor în funcție de oportunitate, cu unele semne ale vechiului regim ilegal și nedrept, acest decret al dumneavoastră este supus puternicului și obiecții universale.

Prin eliminarea acelei părți din impozitele indirecte care se aplicau sării, pieilor, fierului, săpunului, amidonului, uleiurilor etc., rețineți aceleași impozite indirecte prin decretarea restabilirii uzanțelor interne pentru tutun și restabilirea impozitelor indirecte pe vin și alte băuturi, și suplimentar un decret privind plata restanțelor pentru tot timpul când, indiferent de ce au venit unii oameni, oficialii au încetat să mai perceapă taxe pe aproape întreg teritoriul

statului. Domnilor, suntem obligați să vă spunem că această decizie nu trezește în niciun fel aprobarea generală.
Nu o poate primi pentru că este în conflict direct cu articolul 13 din Declarația Drepturilor Omului și cu decretul dumneavoastră din 7 octombrie. G.
Motivele din spatele promulgării acestor două principii constituționale de bază sunt evidente și eminamente juste. Nu există o astfel de persoană gânditoare care să nu le aprecieze în mod corespunzător.
Pentru a proteja persoanele și bunurile, pentru a preveni atingerea vieții și proprietăților fiecărui membru al societății, pentru ca fiecare să poată trăi pașnic, conform stării sale, este necesar să se mențină forțele armate ale statului, să plătească soldații, să se creeze instituții administrative responsabile. a tot ceea ce ține de cauza comună; costurile cu menținerea acestei administrații, cu plata soldaților, cu menținerea acestor forțe armate trebuie, evident, suportate de cei care o folosesc. Și între cei care îl folosesc trebuie să existe un fel de proporționalitate, conform căreia cel care folosește mult, adică cel care deține mult, plătește mult, iar cel care folosește puțin, adică deține doar un mic, și plătește puțin.
Protejarea bogăției mari necesită mai multe cheltuieli, protecția proprietății mici necesită mai puține. Costă mai mult să protejezi o provincie mare decât una mică. O cabana construita pe 7-8 margini* este mai ieftin de pazit decat un castel situat pe 40 de margini. De aici și principiul proclamat în articolul 13 din Declarația Drepturilor Omului, potrivit căruia „taxele generale trebuie plătite de fiecare cetățean în conformitate cu averea și capacitățile sale”.
* Verge - o veche măsură de suprafață, aproximativ lk ar pan.
70
Ați recunoscut, domnilor, că legile vechiului regim nu se sprijineau deloc pe o astfel de bază. Ați văzut că sarea, nevoile vieții, au dat naștere nevoii de a impune clasei sărace cea mai mare parte a impozitelor de stat. Sub stăpânirea guvernului arbitrarului, geniul fiscusului și-a spus: natura a fost prea bună și a dat această substanță gratuit tuturor oamenilor fără deosebire. Acum, când, sub influența unui obicei îndelungat, nu se mai pot lipsi de el, îl vom stăpâni, îi vom obliga să-l cumpere la prețuri pe care ne place să le fixăm. Îi vom obliga chiar pe proprietarii salinelor să ne livreze sare tot la prețul pe care l-am precizat. Dacă ne costă șase denari o liră, se pare că va fi posibil fără dificultate să percepem 12-13 sous de impozit pe fiecare liră. Marii acestei lumi și bogații, singura clasă ale cărei plângeri ar putea fi de temut, nu vor găsi nimic în neregulă în asta, căci se știe că oala unui zilier absoarbe mai multă sare decât toată tocanita unui chip splendid. Ei vor descoperi, acești oameni de influență, că în acest fel toată povara impozitului cade asupra părții sărace a poporului și că guvernul, după ce a găsit venit aici pentru el însuși, nu va avea niciun motiv să perceapă nimic din vastul lor. posesiunile, nu vor avea niciun motiv să interfereze cu privilegiile lor. Un impozit de 12-13 sous pe fiecare liră de sare ar da statului un venit de vreo zece coroane de la ultimul sărac și ar împovăra pe baron și pe marchiz doar cu aceeași sumă.
Așa a raționat despotismul barbar și dezgustător, când, pentru a-și atinge scopurile, a acoperit toate părțile nefericitei noastre provincii cu gărzi și birouri, pe care le-a umplut cu ticăloși estorcatori și oameni ticăloși lacomi, și le-au îndeplinit până astăzi cu o furie destul de demnă de cei care i-au impregnat cu otrava celei

mai mari corupții, toată opresiunea tiranică, a cărei amintire cumplită va rămâne multă vreme.

Domnilor, ați văzut clar amploarea acestor rele, ați măsurat adâncimea dezastrului și acest lucru v-a determinat să eliminați impozitul atât de disproporționat perceput pe sare și să ordonați înlocuirea lui prin plata unui anumit impozit în funcție de valoarea proprietății și impozitele personale plătite de persoana în cauză.

Nu trebuia decât să arunci o privire asupra taxelor percepute pentru branding piei, fier, săpun, amidon, uleiuri etc., pentru a descoperi aceleași neajunsuri, aceleași nedreptăți. Ați văzut că, în ultimă analiză, nici măcar aceste tipuri de impozitare nu au fost impuse fiecărui cetățean proporțional cu proprietățile și posibilitățile sale, că bogații nu le transportau mai mult decât săracii. Ați decretat desființarea lor, ați decretat ca acestea să fie înlocuite în același mod în care a fost înlocuită taxa de sare.

Am urmărit, domnilor, pas cu pas efortul dumneavoastră asupra acestor schimbări lăudabile și importante. Ne-am convins că veți avea nevoie de ceva timp pentru ei

71

completare. Ne-am spus: fără îndoială, tot ce ține de regimul extorsionist, tot ceea ce este contrar articolului 13 din Declarația Drepturilor Omului și Decretului din 7 octombrie, va intra în mod constant sub incidența reformei. Toate concluziile din principiul repartizării echitabile a impozitelor în funcție de posibilități vor fi puse în practică. Nu vom ascunde faptul că am fost foarte surprinși să aflăm că Adunarea Națională s-a oprit în plină mișcare.

Dar știm, totuși, cui datorăm asta. Din păcate, știm prea bine că în Adunarea Națională există două partide care au opinii complet divergente. Din păcate, de mai multe ori am observat inconsecvența decretelor. Nu ne-a fost greu să observăm că beneficiile unei poziţii dominante în adunare au trecut alternativ din sectorul patriotic în sectorul intrigătorilor[49]. Drept urmare, decretele benefice pentru națiune sunt înlocuite cu cele menite să o blocheze. Aceasta determină, revenind la subiectul acestei petiții, linia de raționament pe care considerăm că este de datoria noastră să o urmăm.

Acea parte a decretului care conține desființarea impozitelor pe sare, piele, fier, amidon, ulei, săpun etc. și stabilește modalitatea de înlocuire a acestora în conformitate cu principiile decretului din 7 octombrie și ale articolului 13 din Declarația drepturilor, adică, în conformitate cu mărimea proprietății și posibilităților, această parte a decretului, spunem noi, este crearea deputaților patrioti, pe care eforturile opoziției aristocraților nu i-au putut distruge.

Acea parte a decretului care, contrar principiilor Decretului din 7 octombrie și articolului 13 din Declarația drepturilor, prevede restabilirea obiceiurilor interne pentru perceperea taxei pe tutun, continuarea colectării impozitelor indirecte, plata restanțelor etc., este crearea deputaților aristocrați, care nu au putut fi distruse eforturile opoziției patriotice.

Totuși, adăugăm, întrucât deputații națiunii sunt întotdeauna obligați să lucreze pentru binele comun, este permis să protestăm împotriva a tot ceea ce nu este îndreptat către acest scop. Dacă o persoană a dat o împuternicire altuia, aceasta nu înseamnă deloc că este de acord cu tot ceea ce a făcut reprezentantul său în detrimentul său, la care procura nu l-a autorizat deloc. Cu siguranță oamenii de la care deputații și-au primit atribuțiile, ar trebui, în ciuda drepturilor lor inalienabile, să fie într-o poziție mai puțin favorabilă? Și când oamenii care tind

să-și imagineze că ar trebui să existe legi speciale pentru ei, când acești oameni, care nu sunt deloc recunoscuți de popor, pe care poporul nu i-a ales niciodată și care, prin urmare, nu au loc deloc în Național. Adunarea, când astfel de oameni, prin intrigi criminale, caută să elimine principiile bune pentru a le înlocui cu cele opresive ale noastre, atunci în virtutea dreptului de rezistență la opresiune, poporul, acel singur și singurul adevărat suveran,
72
nu poate, nu ar trebui să se ridice la toată înălțimea împotriva acestei ucideri ucideri? Nu ar trebui să susțină eforturile deputaților cetățeni, care, pentru a zădărnici comploturile insidioase ale celor care le anulează lucrările excelente, sunt, fără îndoială, foarte mulțumiți de acest sprijin al poporului. Acest sprijin este o constrângere plăcută pentru ei, care i-ar ajuta să-și forțeze adversarii să fie de acord, ca și ei, cu cererile drepte ale poporului.
Aristocrația pornește de la ideea că vechile obiceiuri îi vor împiedica pe oameni să înțeleagă teoria impozitelor. Dar Decretul din 7 octombrie și articolul 13 din Declarație au stăpânit complet principiile impozitării. Fiecare plătește proporțional cu proprietățile și capacitățile sale, nu este nimic neclar în acest sens, nici un singur cetățean nu poate uita asta. În zadar, aceeași aristocrație încearcă să dezorienteze popoarele, să încurce întrebarea afirmând că taxele pe vin, pe toate celelalte băuturi, pe sare, pe tutun, pe diverse bunuri de consum, ar trebui să fie percepute numai asupra consumatorilor: tutun dacă nu nu le folosi deloc. Dar, răspund ei, obligația de a plăti taxe nu depinde dacă folosești sau nu anumite lucruri. Această obligație este o consecință a faptului că sunteți cetățeni ai statului și, ca atare, trebuie să participați la cheltuielile publice proporțional cu beneficiile de care vă bucurați în stat. Acestea sunt idei foarte simple, dar extrem de importante: ele reprezintă sensul articolului 13 din Declarația drepturilor.
Ei bine, și păstrarea impozitelor indirecte și restabilirea obiceiurilor interne pentru tutun, cum să le aplici aceste principii? ..
Săracul, care nu poate bea decât vin într-o cârciumă, plătește impozitul pe aceeași bază pe care se plătesc taxele în majoritatea orașelor, 8 sous pe sticlă, în timp ce burghezul, căruia i se aduce vin în butoaie în pivniță și nu este. obligat să plătească taxe de import, plătește doar 2 sous pe aceeași sticlă. Pare o taxă proporțională cu posibilitățile? Găsim aici aplicarea acelei juste reguli, de care trebuie să ne amintim constant?
La fel este și cazul tutunului. El oferă una dintre plăcerile pe care săracii îndrăznesc să le împartă celor care nu sunt săraci. Pentru a-l pedepsi pentru o asemenea dragoste de plăcere, geniul inventiv al fiscusului găsește din nou o modalitate de a lua monopolul în stăpânire pe această operă a naturii și a permite folosirea ei doar cu condiția plății unei taxe mari, care, dacă te uiți. îndeaproape, de asemenea, cade aproape în întregime asupra săracilor. Întrucât bogatul are pentru plăcerea lui lucruri mai rafinate decât tutunul, este mai puțin atașat de el decât săracul, care nu are altceva care să-i distragă atenția.
73
el din osteneala şi oboseala lui. Acest lucru nu împiedică deloc Trezoreria să extragă din impozitarea tutunului un venit imens, ceea ce îi permite să nu ceară nimic de la clasele alese. Iar săracul, în loc să plătească, după cum rezultă dintr-o lege firească și ferm stabilită, își plătește impozitul în conformitate și proporțional cu capacitatea

sa în conformitate cu și proporțional cu cât consumă tutun... Astfel, zilierul și omul bogat este taxat la fel, deoarece acesta din urmă își încântă simțul olfactiv cât poate o persoană muncitoare.

Toate aceste reflecții, domnilor, sunt împărtășite de toți cetățenii. Aceste idei au prins rădăcini în mintea tuturor. Aici nu vorbim despre afacerile private ale corporațiilor individuale: aceasta este afacerea tuturor locuitorilor regatului. De aceea, mișcarea anti-impozitare indirectă nu este atât afacerea comercianților cu amănuntul, vinicultorilor, comercianților de băuturi alcoolice, ci este afacerea tuturor consumatorilor. Ei știu că vinarului, producătorului de bere sau vinificatorului nu-i pasă că conținutul butoaielor lor este impozitat cu sume atât de mari. Ei coboară avansând aceste sume pentru a le primi apoi înapoi de la public. Dar, din cauza sistemului incorect al impozitelor indirecte, această parte a impozitului nu este deloc percepută fiecăruia proporțional cu posibilitățile sale. Aceasta este ceea ce dă naștere plângerilor amare ale tuturor cetățenilor drepți. La considerentele unor astfel de nedreptăți se adaugă impresiile acelui ticălos care este inerent acestui regim. Umilirea la care supune un om cinstit, făcându-l subiectul unor suspiciuni jignitoare și al căutărilor indecente, chiar și personale, efectuate de cele mai dezgustătoare făpturi; datoria pusă de acest regim unor asemenea oameni de bază de a lupta împotriva altor supuși, toate acestea mențin o stare de război intestin. La toate acestea, se adaugă metodele inchizitoriale, tirania percheziţiilor care încalcă inviolabilitatea căminului și în cursul cărora libertatea este supusă celor mai grave încălcări. Urmează apoi tot felul de alte forme extreme de violență, cruzimea denunțurilor false, protocoale în care partea este și judecător, condamnări arbitrare, ororile închisorii, confiscări, pedepse cele mai severe. Imaginați-vă că toate acestea se întâmplă tot timpul și peste tot și vă faceți o idee vagă a tuturor ororilor la care sunt supuși cetățenii sub flagelul nemilos al hoardei financiare.

Și alte observații importante cu privire la această problemă teribilă au fost răspândite pe scară largă, au pătruns în conștiința tuturor și, ca urmare, acest regim fiscal extorsionat a devenit complet insuportabil. O persoană vine la tine să te întrebe: ești bine? Ai ceva contrar ordinelor regelui? Dacă este o crimă să ai ceva care contrazice ordinele regelui, atunci întrebarea acestei persoane înseamnă: ești, din întâmplare, un escroc? Tu ii raspunzi: nu. Dar

74

Nu cred și voi săpa în pivnițele tale, podurile tale, camerele tale, dulapurile tale, patul tău, buzunarele tale și... asemenea obscenități și astfel de încălcări ale libertății, oamenii iluminați absolut nu pot îndura. mai mult.!

Trebuie să presupunem, domnilor, că amintirea atâtor asupriri a lăsat o amprentă grea asupra celor care le-au îndurat. Dovada acestui lucru este tot ceea ce au făcut pentru a răzbuna ceea ce au suferit. Să se gândească aristocrația... să tremure! .. Crede cineva că oamenii care au răsturnat toate barierele răscumpărării generale, care i-au alungat pe angajații Oficiului de Impozite Indirecte, care au cerut ca toți angajații ambelor instituții blestemate să înceteze complet îndatoririle extorsionate, crede cineva că aceștia? oamenii sunt de acord să se întoarcă sub jugul de fier al acestor funcționari fără milă pe care au reușit în sfârșit să-i învingă? Acest lucru este dincolo de tărâmul posibilităților.

Politica dușmanilor justiției este de a încerca să-i prezinte drept criminali pe toți cei care protestează împotriva restabilirii taxelor

urate și de a sugera ca foarte puțini oameni din regat să se alăture acestui protest. Acest lucru se vede, domnilor, dintr-un pasaj din procesul-verbal al întâlnirii voastre din 30 martie. Considerăm că este util să reproducem acest fragment aici:

„Colectarea taxei pe tutun se confruntă cu piedici considerabile, deoarece avanposturile au fost spulberate de contrabandişti*. Acest lucru este precizat într-o scrisoare a domnului controlor general, care a fost citită de domnul președinte și trimisă Comitetului de Finanțe pentru o discuție cu privire la măsurile care sunt cele mai bune întreprinse în aceste circumstanțe.

Nu, nu contrabandiştii sunt de vină pentru faptul că „colectarea taxei pe tutun se confruntă cu obstacole semnificative"; fapt este că toți cetățenii buni se opun regimului de extorcare, pe care oamenii care vor să fie liberi nu îl pot îndura nici măcar un minut.

Și această referire la comitetul de finanțe „pentru o discuție despre ce măsuri sunt cele mai bune de luat în aceste circumstanțe" nu este acesta un semn de rău augur că dușmanii fericirii noastre complotează noi atacuri împotriva noastră? Nu indică asta că ei absolut nu vor să ne bucurăm atât de curând de beneficiile unei distribuiri echitabile a impozitelor proporțional cu oportunitățile? Oare, Doamne! acest lucru nu indică faptul că, dacă este necesar, ar putea folosi și forța pentru a ne înrobiza și a ne obliga să ne supunem la ceea ce

♦ Contrabandişti! Acest cuvânt nu ar trebui să-și păstreze semnificația anterioară în limba noastră după articolul 13 din Declarația drepturilor.

Care este cel mai nedrept și mai scandalos lucru în domeniul fiscalității?

Amenințări cu represalii sângeroase pentru a-i forța pe cetățenii unui stat care este considerat liber să fie de acord cu ceea ce îi asuprește!... Pixul cade din mâini, iar indignarea ar fi înlocuită cu un sentiment și mai teribil dacă nu ar fi fost certitudinea că membrii glorioși ai adunărilor naționale care se opun planurilor rele ale deputaților perfidă vor învinge planurile răutăcioase ale acestor suflete perfide.

Știm, domnilor, că vecinii noștri, patrioții orașului Rua, v-au exprimat în urmă cu ceva timp, imediat înainte de decretul dumneavoastră privind desființarea impozitului pe sare, considerente foarte asemănătoare cu cele cuprinse în prezenta contestație. Ți-au dat o relatare foarte corectă a împrejurărilor, pe care, poate, nu va fi inutil să le reproduc aici.

„Voința generală de ordine a dispus desființarea imediată a regimului opresiv al taxelor la sare și al impozitelor indirecte. Diferitele provincii ale Franţei, iritate de a nu fi eliberate de acest jug, de care suferiseră de prea multă vreme, s-au scuturat de el, declarând că prin comportamentul lor nu au vrut să lipsească vistieria statului de aceste surse de venit. Aceste provincii au vrut doar să se elibereze de costurile colectării și de inegalitatea în distribuirea impozitului. Modul de substituție, proporțional cu posibilitățile fiecărui cetățean, corespundea perfect acestor tipuri. Ce considerații secrete explică că această propunere, care corespunde atât de exact scopului decretului din 7 octombrie și articolului 13 din Declarația drepturilor omului, nu este acum acceptată; și, dimpotrivă, în virtutea ce soartă decretele ulterioare * contrazic în mod decisiv această primă, atât de justă, lege? Chiar vor să ne întoarcă sub jugul tiraniei extorsionare? Oare vom fi din nou supuși lăcomiei nesățioase a acestor lipitori

insidioase, care, cu cât beau mai mult sânge uman, cu atât le este mai multă sete de el. Să uităm că aceste măsuri „provizorii”, cu care ne-am adormit atâta vreme, s-au transformat în perpetue prin extinderi constante, una după alta fără interval? Ce este asta? Se poate ca, după ce am câștigat o victorie decisivă asupra acestor urâți fermieri de taxe, să fim de acord să ne întoarcem la această robie rușinoasă? ... Mai bine moartea decât supunerea la această rușine.
În conformitate cu aceste sentimente puternice, - au continuat ei, - transmise de la o persoană la alta și răspândindu-se uimitor de repede, se formează în toată această regiune o confederație formidabilă, al cărei punct de raliune este Peronne, o confederație cu atât mai formidabilă cu cât într-o astfel de cartier mare nu exista
♦ La vremea respectivă, oamenii au luat cuvântul și au fost plângeri legate de decretul din 25 ianuarie, prin care s-a decis continuarea colectării impozitelor indirecte și a taxelor de intrare.

nu există aproape nicio persoană care să nu fie pregătită să se alăture neo. Peste tot se spune: dacă cineva îndrăznește să rostească denumirile rușinoase de impozite indirecte și impozite pe sare, dacă cei cărora le-am încredințat puterea noastră o folosesc pentru a ne trăda, restabilind plăți odioase, dacă încearcă să-i înarmeze împotriva noastră pe cei care trebuie să lupte numai cu noi și pentru noi, ei bine, am prefera să murim decât să ne supunem nevoii de a hrăni lenevia flagrantă a vampirilor poporului cu roadele muncii noastre folositoare. Oare, a continuat oamenii din Rua, sub imperiul aparent al legilor bune care ne promit abolirea tuturor abuzurilor, vom vedea principiile cele mai absurde încă lăsate să existe? Trezoreriei nu-i pasă cum îmi folosesc pământul. Atâta timp cât îmi plătesc impozitul pe teren, nimic altceva nu o interesează. Dar, conform vechiului ordin, dacă semăn grâu, atunci după ce plătesc impozitul pe teren nu se strânge nimic din grâul meu. Dacă plantez meri, viță de vie, tutun pe parcela mea, plătesc și impozitul pe teren, și atunci nu mai plătesc nimic dacă îmi mănânc strugurii și merele în stare naturală. Dar dacă mă hotărăsc să storc sucul din ele, atunci cine va bea lichiorul va plăti o taxă mai mult sau mai puțin semnificativă. Cei care beau acasă vor plăti mai puțin, iar cei care beau la cârciumă vor plăti mai mult. Ce este aceasta dreptate?
Trebuie spus că toate acestea sunt scrise din natură și că am risca să slăbim aceste idei dacă am vrea să le enunțăm cu alte cuvinte. Direcția generală a minții este descrisă în așa fel încât cineva pare să audă fizic ceea ce iese din toate gurile și ceea ce se repetă de mii și mii de ori în toate locurile în care cel puțin doi oameni se întâlnesc. Odată cu trecerea timpului, un fel de pact federal a câștigat acordul unui număr tot mai mare de oameni. Și scutiți de scutirea de redevențe și impozite indirecte, oamenii se gândesc la taxele exorbitante cu și mai multă groază pe măsură ce trece mai mult timp din momentul în care cele mai dure legi au fost limitate în acțiunea lor.
Asprimea discursurilor lor pe tema impozitelor indirecte și a agriculturii arată că oamenii se așteptau cu încredere să fie eliberați pentru totdeauna. Aceste spectacole i-au costat scump și nu și-ar dori ca cheltuielile lor să fie în zadar. Când cineva avansează atât de mult înainte, nu este pentru a se retrage fără a întâlni obstacole speciale. Ei credeau atât de ferm că emanciparea este ireversibilă, încât în Picardia regiunea din jurul Ruei a oferit un exemplu de folosire a unor suprafețe mari pentru cultivarea tutunului. Ei bine, cum ar putea principiile dumneavoastră de libertate să permită îndoiala dacă unui

cetățean îi este permis să-și folosească pământul așa cum dorește? Articolul 13 din Declarația drepturilor a lăsat loc să sugereze asta
77
mai poate trezoreria să aibă dreptul exclusiv de a produce tutun? Desigur că nu. A încerca acum să reînvie vechile idei sclaviste în acest domeniu ar însemna, fără niciun motiv, să provoace izbucnirea unui război civil. După nouă luni de libertate, după nouă luni în care cuvântul „libertate” nu a încetat niciodată, nu este nimic mai periculos decât să mergi împotriva voinței generale a poporului, să cauți să-i readuci în sclavie, sub jugul celor extorsionați. inchiziție și tiranie, să-i oblige să îndure restaurarea a ceea ce el a distrus cu atâta mulțumire, să-l supună celei a impozitelor a căror repartizare este, evident, cea mai nedreaptă și atrage cele mai mari costuri de colectare.
Vă aducem în atenție starea extrem de tensionată pe care am creat-o pentru a vă încuraja să preveniți un incendiu. Poți fi sigur că va izbucni un incendiu dacă vor încerca să reînvie blestemata taxă. Nu considerăm necesar să vă ascundem nimic, căci legiuitorul ar trebui să cunoască starea de spirit a celor pentru care sunt făcute legi. A face legi nu este atât de greu. Dar pentru a le alcătui bine, este util să prevedem dacă se vor dovedi a fi astfel încât caracterul și sentimentele oamenilor care le vor asculta să permită îndeplinirea acestor legi. O lege devine lege numai atunci când se poate conforma voinței majorității celor care ar trebui să o urmeze, atunci când le oferă cel mai mare beneficiu.
Oamenii așteaptă de la voi, domnilor, reguli bazate pe dreptate. El nu uită că ți-a dat autoritatea; că fiecare plenipotențiar trebuie să acționeze conform voinței mandatarului său; că întemeietorul este superior celui instituit și că adesea, când este vorba de o persoană privată, și întotdeauna când este vorba de întreaga națiune, este necesară aprobarea celui dintâi pentru a asigura acțiunea celui de-al doilea. Acest popor, domnilor, va refuza să ducă la îndeplinire numai legi rele. Nu este nevoie ca soldații să-l oblige să se supună legilor bune. Dar nici fierul, nici focul nu-l vor speria nicio clipă dacă vor să-l oblige să accepte alte legi. Ne bucurăm să vă putem aduce la cunoștință această stare de fapt, despre care v-ar putea informa toate clasele societății. Poate că asta ne va ajuta să evităm pământul nostru, o, Dumnezeule! era plină de sânge... Acest lucru s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi încercat să aplice legi imaginare care contravin articolului 13 din Declarația Drepturilor, cu decretul din 7 octombrie, spiritul căruia toți cetățenii erau atât de profund impregnați. Da, despre ce să vorbim? Toți soldații noștri care au devenit cetățeni, pretutindeni și afirmă constant următoarele: că nu vor lua niciodată armele împotriva altor cetățeni, împotriva fraților lor; că ei au jurat credință națiunii și că nu vor fi niciodată atrofii acoliți ai fermierilor de taxe. Prin urmare, o încercare de a forța francezii cu
78
un soldat care să se supună legilor nedrepte s-ar putea dovedi inutil. Problema aici, domnilor, este despre buna reputație, problema este despre liniștea întregii națiuni, despre soluționarea acestor probleme prin mijloace pașnice și, cel mai important, doar. Întoarce-te la marile principii ale Declarației tale a drepturilor (articolul 13) și a Decretului tău din 7 octombrie și vei vedea că aceste mijloace sunt la îndemâna ta. Nu ne da prilej să putem spune: la ce ne folosește că au fost date aceste decrete atât de drepte, dacă nu ne bucurăm de toate foloasele pe care le promit? Ni se cere să așteptăm. Dar de secole

suntem afectați de aceste întârzieri, urmând constant una după alta și fără sfârșit. Faceți bine, domnilor, și faceți-o imediat.
Acest bine nu se poate face decât prin extinderea decretului dumneavoastră pentru eliminarea impozitelor indirecte pe sare, piele, amidon etc., numai prin extinderea acestui decret în totalitate la toate celelalte lucruri, adică la tutun, băuturi și produse comestibile. Întreabă totuși foștii egoiști privilegiați care continuă să lupte până când sunt în cele din urmă zdrobiți; totusi, spun ei, ce mod de inlocuire se va stabili pentru aceste ultime taxe? Răspuns: la fel ca și pentru sare, pentru taxele pe piele, pe fier, pe uleiuri etc. Toate taxele, chiar dacă sunt o sută de mii de articole diferite, trebuie reduse la o singură taxă, care trebuie descompusă (în mod constant vom revenim la aceasta) asupra tuturor cetăţenilor după bunurile şi capacităţile lor.
Oponenții acestui mare principiu, cei care s-au mulțumit cândva că nu este încă înființat, îl atacă prin tot felul de mijloace rele din lipsa celor bune. Aceștia se bazează pe argumentele ministrului Necker, care, într-una dintre scrierile sale50, lăudat ca tot ce vine de la el, a afirmat că marele secret al finanțelor statului este acela de a retrage în liniște, în parte, de la popor acele sume, extorcarea de care i-ar revolta, dacă ar fi scoși în același timp; că metoda de trecere a taxei la articolele de consum comun a fost admirabil concepută, că era singura modalitate de a face invizibilă povara impozitului, întrucât se plătea în fiecare zi fără a se ști, în condiții de egalitate imposibilă sub orice altă metodă. .
O logică dezgustătoare! „În condiții de egalitate, imposibil cu orice altă metodă!” Da, în condiții de asemenea egalitate, care, ca să folosim o expresie curentă, smulge cel puțin la fel de mult din poșeta ultimului sărac, ca din poșeta celui mai mare as, din moment ce, după cum recunoști, nimerești doar produsele lui. consumul de zi cu zi, adică prima necesitate, și toată lumea știe că bogatul cu discernământ le consumă mult mai puțin decât săracii.

Da, bineînțeles, dacă i-ai smulge dintr-o singură mișcare de la acest nenorocit tot ceea ce îi iei pe nesimțite, tot ce înșeli de la el, că îi furi pe bucată, tot ce-l obligi să plătească fără să știe asta, ar au fost îngroziți: această extorcare l-ar fi indignat. Dar principiul că fiecare cetățean ar trebui să plătească impozit proporţional cu capacitatea sa nu va mai cere o sumă atât de mare de la săraci: el va plăti doar după ce are, în loc să plătească proporțional cu ceea ce consumă.
Atunci, într-adevăr, povara va deveni invizibilă pentru el. Orice ai spune, nu era imperceptibil sub regimul tău teribil. Acei 12 sous pe care i-ai smuls azi la sare, 8 sous pe care i-ai ademenit maine dintr-o sticla de vin etc., toate acestea i-au epuizat necontenit pe saraci. Abia atunci când suportă povara unui singur impozit, când în cursul anului plătește doar cât îi permit mijloacele sale, abia atunci povara impozitului nu-l va mai asupri, abia atunci această povară va deveni cu adevărat invizibilă.
Și cu felul tău de a ademeni imperceptibil ai fost forțat să susții o sută de mii dintre funcționarii tăi, ale căror salarii și extorcări i-au costat pe oameni de trei ori mai mult decât ceea ce a intrat în vistieria statului. Și totuși, așa cum am arătat, aceasta a fost doar o parte din necazurile pe care lăcomia lor le-a adus asupra celor mai nefericite clase ale societății.

Și către dumneavoastră, domnilor, ne întoarcem din nou pentru a protesta împotriva păstrării acestei armate de inchizitori și vampiri. Vom avea multe de câștigat când nu vom mai fi nevoiți să livrăm statul de plată acestei mulțimi imense de angajați, când vom fi în sfârșit eliberați de această povară teribilă. Păstrând taxe pe tutun și băuturi, salvezi toate acele lăcuste egiptene, nu ne scutesti de niciuna dintre aceste insecte lacomi. Doar taxele pe tutun ar necesita atâția angajați cați angajați erau atunci când colectarea acestor taxe era combinată cu taxa pe sare. Ar fi nevoie de atât de mulți oficiali pentru a percepe o taxă numai pe băuturi, cât a fost nevoie atunci când i s-a adăugat colectarea tuturor celorlalte taxe, deci mai multe cheltuieli și mai puține venituri. Poate că într-o zi acesta va deveni un pretext pentru a încerca să mărească mărimea acestor venituri.
Domnilor, este necesar să tăiați toate capetele hidrei. Știți că, dacă îi tăiem doar câteva din capetele, suntem în pericol să le reînviam.
Domnilor, printr-unul dintre decretele dumneavoastră anterioare ați desființat urâtul regim al perchezițiilor domiciliare, care a încălcat atât de nedemn respectul cuvenit pentru o persoană. Păstrând impozitele indirecte pe băuturi, permiteți din nou posibilitatea profanării locuințelor cetățenilor. Colectarea unor astfel de taxe nu este fezabilă fără

utilizarea căutărilor. Un om cinstit va continua să fie umilit, asuprit, hărțuit în propriul adăpost — din nou aceeași inchiziție dezgustătoare!
Nu putem presupune că preocuparea pentru păstrarea câștigurilor lor de către această mulțime de supuși lacomi ar putea determina în vreun fel decizia favorabilă lor adoptată de Adunarea Națională. Un astfel de motiv nu putea prevala asupra motivului binelui comun. Nu trebuie permis ca din cauza simpatiei pentru o sută de mii de oameni, care au fost întotdeauna doar instrumente de oprimare, opresiunea și epuizarea a douăzeci și cinci de milioane de cetățeni să continue. Cât de nepotrivită este milă, cât de ciudate sunt discursurile de acest fel: adevăr, acestea sunt flagelurile societății, dar îi privești de viața lor, dacă îi privezi de posibilitatea de a se hrăni cu sângele popoarelor, ei nu pot trăi altfel. . Este la fel ca și cum ar fi spus: acest criminal în furia lui va ucide o sută de oameni; cu toate acestea, nu ar trebui să-l omoare pentru că ar fi o omucidere. Adunarea Națională gândește cu totul altfel.
De asemenea, considerăm irealizabilă și dincolo de principiile dumneavoastră, domnilor, acea parte a legii din 22 martie, care conține un decret privind plata restanțelor.
Imposibil, deoarece încetarea serviciului funcționarilor de administrare a impozitelor indirecte nu permite stabilirea cât de mult le-a vândut fiecare negustor de băuturi alcoolice. Oare chiar vom rătăci prin labirinturile probabilităților? Cu siguranță acum, mai mult ca niciodată, ne vom lăsa duși de calcule false, de operațiuni arbitrare nedrepte? Ce linie de conduită ar trebui urmată în raport cu numeroasele persoane private care, de la începutul revoluției, au profitat de scutiri de taxe, s-au stabilit ca negustori de vinuri, cârciumi, negustori
* Sentimentele de umanitate ar trebui extinse la fiecare persoană. Este perfect corect să nu ne comportăm ca tigrii nici măcar față de cei care ne-au făcut întotdeauna doar rău. Vedem în mod clar o mare resursă pentru toți cei care în vremurile vechi au trăit în abuz sau au fost angajați în profesii care erau inutile sau dependente de lux și, ca

urmare a revoluției, au rămas fără venituri. Agricultura trebuie să beneficieze de această răsturnare. Agricultura!.. De ce nu? Nu este aceasta prima stare a omului? Ființe suficient de degradate încât să îndrăznească să afirme că nu au fost deloc create pentru a ară pământul, dacă spun că au fost create pentru a muri în tinerețe. Dar de unde se poate lua pământ pe care să muncească toată lumea?.. Unde?.. În proprietatea bisericii. Un memoriu pe acest subiect va apărea în curând. Dacă o națiune nu folosește această resursă în mod corespunzător, atunci Franța este într-adevăr pierdută. Nu este locul unde să intri în mai multe detalii despre acest subiect. Totuși, se poate adăuga că ceea ce ne gândim ar fi împlinirea dorinței domnului Pétion de Villeneuve51, care a propus la un moment dat introducerea unui articol în Declarația Drepturilor Omului, respins ciudat. „Fiecare cetățean", a scris el, „ar trebui să fie asigurat fie prin venitul din proprietatea sa, fie prin munca și priceperea lui, iar dacă vătămarea sau nenorocirea îl condamnă la sărăcie, societatea este obligată să aibă grijă de hrana lui".

tot felul de băuturi, și a provocat, ca urmare a concurenței, o reducere foarte semnificativă a comerțului între vechii vânzători? Dincolo de propriile tale principii.... Timpul în care ai decretat „ca toate impozitele și îndatoririle publice să fie suportate de toți cetățenii proporțional și proporțional cu averea și capacitatea lor" trebuie să fie momentul celei mai complete aplicări a acestui mare. regulă. Aceasta nu înseamnă aplicarea retroactivă a acestei reguli și ați aplicat-o în acest fel pentru a stabili cum ar trebui înlocuite taxa pe sare și alte taxe eliminate. Iar plata de înlocuire ar trebui calculată din momentul în care s-a anunțat că raportul de oportunități va deveni baza pentru distribuirea impozitului între cetățenii individuali. Ar fi fost imposibil să se compenseze în alt mod deficitul rezultat din întreruperea vânzării monopolului de sare, care a durat opt până la nouă luni. Ar fi imposibil de urmărit pe toți cei care au folosit intrarea gratuită în comerțul acestui produs. Faptul că oamenii care au profitat de încetarea plății impozitelor indirecte în acest moment sunt oarecum mai ușor de găsit nu ne permite deloc să fim nedrepți față de ei. Întrucât toate impozitele și taxele publice trebuiau de acum înainte să fie plătite numai în funcție de proprietate și abilitate, comercianții de băuturi alcoolice nu trebuiau să se simtă obligați să plătească nimic mai mult decât atât. Au fost incluși în sistemul general al altor cetățeni. Nu ar fi trebuit să se gândească că principiul nemaiauzit va fi restabilit, impunându-le să plătească pentru faptul că practică această profesie, și nu alta. A fost proclamată abolirea privilegiilor și a atelierelor. În consecință, nu mai trebuiau cheltuiți bani pentru a dobândi dreptul de a practica orice profesie; cel puțin asta s-ar putea presupune. Mai mult, oprirea plății impozitelor indirecte nu era doar afacerea viticultorilor și a vânzătorilor de băuturi alcoolice, ci era afacerea poporului în ansamblu. Ar putea acești negustori să creadă că instituția, distrusă de mâinile tuturor locuitorilor marelui regat, ar putea rămâne în siguranță nedistrusă? Poporul era suveran — acest slogan, acum atât de cunoscut, nu le-a permis să se îndoiască nici măcar o clipă de necesitatea acestei distrugeri. A fost dictată imperativ, spun ei, de o voință clar exprimată, fixată în totalitatea mandatelor tuturor părților statului. A fost un strigăt obișnuit, cerea mai presus de toate această abolire. Așa a fost voința poporului, ale cărui decrete

sunt sacre, a căror măreție este inviolabilă. Așa este voința celor care, epuizați de toate obstacolele și asupririle și dorind să evite anihilarea care ar fi rezultatul purtării prea mult timp a unei povești insuportabile pentru ei, s-au forțat să-și amintească drepturile inalienabile și le-au restabilit energia naturală. Prin urmare, vinificatori și vânzători de băuturi

kov nu mai putea face comerț cu impozite indirecte. Nu se mai putea strânge de la oameni, căci ei înșiși nu le mai plăteau; aceasta ar însemna să acţionăm din nou ca extorsionişti în raport cu acest popor. Aceasta ar însemna să-și câștige ura de muritor și să se supună, poate, unor mari pericole din partea lui. Oamenii ar lua asta ca pe o încercare de a răspândi ideea că nu toată lumea este convinsă de abolirea irevocabilă a regimului urât. În sfârșit, ar însemna renunțarea la orice comerț, întrucât comercianții nou înființați, nefiind cunoscuți în gestionarea impozitelor indirecte și neavând motive să se teamă de căutări ulterioare, ar putea cu ușurință să aprovizioneze consumatorii indiferent de orice reînnoire a impozitelor indirecte și, prin urmare, ar deveni singurii furnizori de monopol .
Deci, pe lângă faptul că, de la adoptarea Declarației Drepturilor Omului, vinarul, bererul, hangiul, cârciumarul, vânzătorul oricărei băuturi, nu trebuie să plătească pentru că este negustor și nici nu proporțional cu ce a vândut, ci pentru că el, ca orice altă persoană particulară, cetățean al statului și că, ca toți ceilalți, ar trebui să plătească numai în funcție de proprietatea și abilitățile sale; pe langa aceste considerente, spunem noi, ar fi cea mai mare nedreptate, cu totul ruinatoare pentru toti negustorii, sa pretind de la ei, sub pretextul restantelor, plata unor sume pe care nu le-au primit deloc de la public si care ar fi. imposibil, după ce le-au plătit la vistierie, să pretindă și să primească înapoi de la toți cei cărora le-au vândut timp de nouă luni.
Deci, justiția, preocuparea importantă pentru liniștea publică, principiile Adunării Legislative, chiar și interesele înseși ale trezoreriei statului - totul necesită ca după aprobarea desființării complete a impozitelor indirecte și a agriculturii și decizia de a le înlocui conform după modelul adoptat cu privire la sare și alte impozite desființate, înlocuirea plății datoriilor sau restanțelor pentru restul impozitelor indirecte s-a efectuat după aceleași reguli, adică, socotind din momentul începerii revoluției. Căci la vremea aceea s-a decretat mai întâi că toate impozitele și taxele publice de orice fel vor fi plătite de toți cetățenii proporțional și proporțional cu averea și abilitățile lor.
Domnilor, vă implorăm să considerați această petiție a noastră ca o continuare a acelei rezistențe puternice și neobosite pe care cantoanele noastre au fost întotdeauna hotărâte să o acorde pentru păstrarea a tot ceea ce ar fi ilegal. Ei cred că pot face astfel foarte mult pentru a zădărnici intrigile aristocrației, care se străduiește să mențină cât mai mult timp ceea ce provoacă ura tuturor bunilor cetățeni: ei cred în acest fel să-și atingă scopul, care este de a găsi înseamnă abolirea impozitelor indirecte cât mai curând posibil.
Cu*

La rândul ei, aristocrația, purtând o mască de patriotism, poate atribui acestui comportament motive criminale: în toate buzele otrăvitoare, aceasta poate ajunge până la delirul despre anarhie, care nu mai recunoaște nici legile, nici îndatoririle publice, nici

supunerea față de îndatoririle statului. În realitate, există doar dorința de a realiza o repartizare a acestor atribuții în proporția corectă în care ar trebui să fie distribuite.
Grăbiți-vă, domnilor, să distrugeți legăturile scandaloase care ne trezesc plângeri amare. Faceți însăși umbra acestei combinații de opresiuni teribile să dispară; vom trimite toate aceste echipamente acelor popoare care vor să rămână sclavi. Să fim liberi, pentru că o merităm. Înalți deputați, asigurați-vă triumful cu eliberarea noastră completă. Când această scutire devine efectivă (și menținerea regimului fiscal extorsionant este poate principalul obstacol în acest sens; poate chiar este singurul lucru care, în opinia majorității francezilor, le încalcă libertatea), toate forțele conspirative. ar începe în zadar să se unească pentru a ataca creația ta. Poporul-rege este invincibil. Astfel de oameni au o bogăție inepuizabilă. Când veți desființa toate taxele opresive, când veți prescrie o modalitate de a le înlocui în conformitate cu bunele tale principii, în conformitate cu principiile din care ai tras deja concluzii atât de juste, vei descoperi că suntem foarte capabili să satisfacem nevoile statul și îngrijește-l cu zel.
Domnilor, toți francezii suspină pentru momentul în care vor fi eliberați de jugul acestor taxe, care le provoacă groază și merită denumirea de „dezastruoase”. Câte expresii de recunoștință vei primi în acel moment fericit! Câte regiuni se vor cursa pentru a vă prezenta tributul lor special! Da, printre faptele bune pe care le-ați făcut națiunii, aceasta, mai mult decât oricare alta, va trezi în inimi un sentiment de reciprocitate indestructibilă. Popoarele nu vor uita niciodată acel timp fericit, acea zi binecuvântată când această eliberare memorabilă va fi în sfârșit pecetluită. O, dacă ai putea atunci, mare adunare, să poți fi peste tot în același timp! Ai culege binecuvântările, ai împărtăși jubilația nemărginită a unui neam mare, mereu atât de fervent în a-și arăta recunoștința față de cei de la care crede că a primit favoruri și care nu ar fi avut niciodată prilej mai bun să-și reverse bucuria recunoscătoare, să se predea sensibilitatea atingătoare, să se predea neîngrădit tuturor impulsurilor frumoase ale sufletului atât de inerente acesteia.
Considerăm, domnilor, că toate sentimentele exprimate în această adresă sunt împărtășite de noi cu o foarte mare parte a locuitorilor statului francez. Toate aceste popoare, pe care voiau să le defăimească, în realitate strigă numai pentru legi bune.
84
Desigur, le vor primi, credem sincer în asta. Atunci, fără îndoială, ei vor fi găsiți foarte pașnici, rezonabili, atașați de îndatoririle lor de cetățeni și cunoscându-și îndatoririle mai bine decât cei care îi denoiesc.
Nu există nicio îndoială că, în momentul acestei eliberări mult dorite, calmul total este conectat în toate părțile acestei vaste stări. Atunci vor înceta toate strigătele și murmurele îndreptate împotriva venerabilului Senat al Franței. Națiunile de încredere, aceasta este ceea ce (și vă reamintim cu tărie acest lucru) cel mai mult cer de la voi de la toți mandatarii voștri, aceasta este ceea ce noi toți am încercat în mod special să subliniem în puterile sub care acționați. Iată ce spune Picardia sinceră și generoasă despre asta: tăiați, tăiați, rupeți, rupeți, domnilor, aceste blestemate de impozite indirecte și taxe de sare, și apoi ne cereți trupurile și proprietatea pentru mântuirea statului - le vom sacrifica cu cea mai mare bucurie.
Rămânem cu respect

slujitorii tăi cei mai ascultători și devotați, comună și locuitori...
1790
DOMNULUI DEVIN, VANZATOR-IMPRIMATOR DE CARTI IN NOION
Roy, 10 mai 1790
Scrisoarea ta de ieri, dragul meu prieten, a stârnit în mine o iritare destul de puternică împotriva comisiei de anchetă. Nu am pierdut timpul și am scris acolo o scrisoare trimisă în această dimineață, o copie a căreia sunt bucuros să o anexez aici53.
Voi colecta acele 45 de livre de la diverse părți interesate și vi le voi trimite, dacă nu le voi livra eu, pentru că mă aștept cu siguranță să vă vizitez cel târziu patru zile mai târziu. Nu trebuie decât să termin o mică treabă pe care am început-o, sper să o pot face mâine. Așadar, miercuri sau joi te voi îmbrățișa.
M-aș supăra foarte tare dacă jurnalistul tău s-ar opri din scris. Noul abonament a păstrat numărul anterior de abonați? Pierderea acestei clientele ar fi foarte dureroasă pentru tine și aș împărtăși cu sinceritate durerea ta.
În timpul șederii mele la Saint-Quentin, am fost cu un anume M. Moureau, un vânzător de cărți care se stabilise recent în acel oraș și care vânduse anterior cărți la Paris, pe Quai des Augustins, lângă Garnety. Am fost acolo să mă uit la ziare și să aflu știrile, să trec timpul. Mi-a vorbit despre tine și despre pamfletul pe care, după el, ți-a dat să tipărească și al cărui autor este un anume de Vaux. Asta mi-a dat o scuză să vorbesc cu el despre proiectul ziarului nostru corespondent și
85
I-am explicat natura planului arătându-i prospectul ziarului Chartres. Mi-a spus că acesta este probabil un proiect foarte bun și că nu exclude posibilitatea de a ne livra doar în orașul Saint-Quenthin de la patru la cinci sute de abonați în câteva luni. Apoi mi-a spus confidențial că în curând va fi și tipografie și mi-a arătat o nouă tiparnă cu un tip complet nou, dar doar de un singur tip, adică litere Didot cu vârf foarte mare și ceea ce se pare că numiți " Cicero cu un ochi mare.”
Apoi am întrebat despre un corespondent pentru Saint-Quentin. Mi s-a atribuit unul pe care l-am cunoscut și, din câte îmi dau seama, ar trebui să ni se potrivească. Mi-a indicat posibili alți corespondenți pentru orașele Guise, Soissons, Lane, Château-Thierry, Cambrai, Valenciennes etc. La mine, am în minte oameni pentru Peronne, Roy, Montdidier, Breteuil, Amiens, Doulan, Ab- beville. La rândul dumneavoastră, le veți selecta pentru Noyon, Shawny, Compiègne, Senlis, Beauvais etc. Pentru un ziar cu un astfel de caracter precum Correspondentul trebuie neapărat să aibă multă corespondență. Miercuri sau joi veți vedea prospectul meu, iar dacă nu v-ați răzgândit, îl vom tipări.
Mă întrebi dacă am avut o călătorie bună. Am găsit agricultori de taxe în Saint-Captain, înfuriați de „calomnia incendiară”. A fost nevoie de curaj și de un fel de mic rol de erou pentru a ieși din situație viu și bine. Vă voi spune toate acestea când vom avea timp să vorbim. Trebuie să recunosc că neamul finanțatorilor nu a scos niciodată astfel de strigăte ca după apariția petiției: au luat-o ca pe o lovitură teribilă și, desigur, ar trebui să mă feresc de disperarea lor.
În Saint-Quentin, ca și în alte locuri, am fost plin de complimente din cap până în picioare, dar asta a fost tot. Nu era corect să ceri nimic. Dar mi-au dat de înțeles că speră să obțină succes, că dacă acest lucru s-ar realiza, atunci o ploaie de aur va cădea asupra mea, dar că altfel

zelul meu va fi în continuare recunoscut. Doar locuitorii din Peronne mi-au dat un depozit, dar un depozit care arată că munca mea era apreciată de bucătari. Nu e nimic de făcut, dragul meu prieten, nu poți schimba oamenii ca pe o rochie, trebuie acceptați așa cum sunt.
Cât despre cele 600 [copii] rămase la tine, m-am gândit la ceva. Le vom trimite prin negustori ambulanti in niste locuri si adrese cunoscute pe care vi le voi indica si le vom vinde fara mare dificultate cu 12 sous fiecare. Astfel, vânzătorul ambulant va câștiga bani, la fel și noi și, pe de altă parte, acest lucru va contribui și la succesul lucrării, în ciuda opoziției aristocratice a comisiei de anchetă.
Vă rog să-mi răspundeți mâine, măcar în câteva cuvinte.

Salutări și binecuvântări în Domnul nostru Iisus Hristos asupra voastră și asupra tuturor urmașilor voștri.
Babeuf
CĂTRE MEMBRII COMISIEI DE INVESTIGARE A ADUNĂRII NAȚIONALE 54
Lord!
De când libertatea a fost restabilită la Paris, fiecare cetățean a putut, ascultând răspunsurile opiniei publice la problemele care au generat plângeri generale, să încerce să surprindă esența acestei opinii și să dea lucrării sale forma și titlul unei „Propunere” . El a adus această „Ofertă” în districtul său. Dacă era acceptat acolo, atunci era trimis în toate celelalte raioane. Dacă majoritatea a acceptat-o, atunci voința generală a devenit cunoscută.
Destul de recent, un cetățean pe care îl cunosc a ascultat opinia publică pe tema impozitelor indirecte și a agriculturii. A încercat să surprindă exact esența acestei opinii. A făcut toate eforturile pentru a transmite cu exactitate ceea ce a auzit. El a dat lucrării sale forma unei propoziții și astfel a intitulat-o. A citit această „Ofertă” concetăţenilor săi. A fost acceptat. A fost trimis în multe comune din provincie. Majoritatea au acceptat-o. Și acest cetățean s-a bucurat că și-a exprimat voința generală.
Autorii originali ai „Propunerilor” au trebuit inevitabil să-și comunice părerile altora. Între timp, acum vor să impute inițiatorului petiției pentru impozite indirecte și agricultură faptul că acesta și-a răspândit opiniile. Și au fost folosite diverse mijloace pentru a împiedica multe comune să trimită mesaje către Adunarea Națională cu privire la aderarea la petiția menționată. S-a cunoscut că s-au luat și măsuri de slăbire a efectului acelor mesaje care ajung la Adunarea Națională. În cele din urmă, primăria localității în care a fost publicat acest eseu a primit recent un ordin de la comisia de anchetă să se asigure că de acum înainte acest eseu, pe care comisia îl califică drept „calomnie incendiară”, să nu mai fie tipărit sau vândut.
Deci, pe de o parte, vedem cum se iau măsuri pentru a împiedica cetățenii să aducă adevărul în atenția adunării reprezentanților poporului! Vedem că libertatea de exprimare, libertatea de difuzare a gândurilor și opiniilor nu este altceva decât o himeră! Vedem că, cu ajutorul primăriilor, cu permisiunea comisiei de anchetă, s-a restabilit inchiziția asupra presei și cea mai severă cenzură.
Dar ceea ce este deosebit de demn de remarcat este calificarea „Petiției” drept „calomnie incendiară”. Lampoon nu este un astfel de eseu,

compilatorul despre care vorbește deschis. Acesta nu este genul de eseu pe care toată lumea se grăbește să-l semneze. În caz contrar, ar trebui să presupunem că toată lumea s-a alăturat conspirației calomniatorului;

dar atunci nu ar exista nicio conspirație, nicio calomnie. Odată ce o persoană reușește să-și facă pe toți complicii, atunci nu mai există nicio participare: voința primului inițiator a devenit voința generală. Voința generală este legea.

Dar cine este acest compilator care vorbește atât de deschis? Cel care a semnat acest eseu, care vrea să-și apere calomnia imaginară și să intre într-o discuție.

În primul rând, este util să reamintim că această compoziție, numită acum incendiară, nu a fost considerată ca atare la 20 februarie. Când această petiție a fost trimisă în manuscris de către orașul Rua singur la adresa comitetului de rapoarte, președintele acestei comisii, starețul Grégoire, s-a limitat la următorul răspuns: care spune: „Toate taxele și taxele publice ale oricărui fel va fi plătită de toți cetățenii proporțional cu proprietățile și capacitățile lor”, pe care, așadar, Adunarea Națională a avut în vedere doar impozitele directe, și nu cele care cad pe bunurile de larg consum. Dacă ar fi să-i cerem domnului abate Grégoire o explicație cu privire la termenii decretului, l-am pune fără îndoială într-o poziție dificilă. Dar am decis să așteptăm până când a primit cereri de la mii de comune diferite pentru a se alătura petiției orașului Rua.

Și numai atunci când aceste declarații au început să sosească simultan, s-au gândit să numească eseul care conținea o plângere generală drept „calomnie incendiară”. După ce am spus deja despre proprietățile care pot justifica denumirea de „calomnie incendiară”, nu vedem ce se poate reproșa lucrării noastre.

Oare îi ajută pe cetățeni să înțeleagă cât de important este pentru ei să ceară respectarea acestui important principiu „că toate impozitele și taxele publice de orice fel vor fi plătite de toți cetățenii în conformitate cu proprietățile și capacitățile lor?” Răspunsul meu este cuprins în articolul 13 din Declarația drepturilor omului și în decretul din 7 octombrie de confirmare a acestuia.

Este cu adevărat posibil să reproșăm lucrării noastre faptul că își declară intenția de a folosi și folosește efectiv libertatea de exprimare? Răspunsul meu este cuprins în articolul 11 din aceeași Declarație a drepturilor.

Nu că se plânge de existența a două partide opuse în Adunarea Națională și că se vede cum unul sau altul exercită pe rând influență? Dar deputații patrioti sunt primii care se plâng amar de asta.

88

Oare pentru că ea stabilește marile principii ale suveranității populare? Dar ele sunt consacrate și în Declarația Drepturilor, articolele 3, 6 și 14.

Nu pentru că este vorba despre a rezista opresiunii? Răspunsul meu este din nou cuprins în articolul 2 din aceeași Declarație a drepturilor.

Nu este că dezvăluie intrigile aristocrației, menite să înșele popoarele și să le prejudicieze interesele? Pentru aceasta nu m-aș fi așteptat decât la recunoştinţa Adunării Naţionale.

Oare pentru că apără cu ardoare cauza săracilor împotriva puterii și cruzimii celor bogați? M-aș putea referi la toate decretele Adunării Naționale referitoare la proprietatea clerului.

Nu pentru că dă o listă tristă a tuturor dezastrelor care au deprimat atât de teribil oamenii sub povara regimului fiscal?

Nu este, în fine, că avertizează Adunarea Legislativă despre pericolul și imposibilitatea restabilirii colectării impozitelor indirecte și a agriculturii? Când comisarii au ajuns la Saint-Quentin pentru a

restabili colectarea acestor taxe, municipalitatea le-a spus că oamenii nu mai sunt dispuși să le plătească.
Acesta, domnilor, este rezumatul eseului meu. Dacă spui că am comis o crimă făcând asta, atunci revoluția a creat doar mai multă sclavie.
Repet: în vremuri de despotism, nu a existat niciodată o opoziție atât de deschisă ca cetățenii să aducă adevărul în atenția celor care îi guvernează. Niciodată o administrație neîncrezătoare nu a mers atât de mult pentru a bloca răspândirea ideilor. Niciodată o tiranie neliniștită nu a mers atât de departe în precauțiile sale încât să închidă cu hotărâre gura celor care se plâng. Și niciodată până acum inchiziția asupra presei, combinată cu formalitățile cenzurii, nu a folosit metode atât de crude precum cele pe care le-ai prescris municipalității orașului în care a fost tipărit eseul pe care l-ai condamnat.
Dacă aceasta este libertatea pe care dumneavoastră, domnilor, ne-ați promis, nu mai pot fi de folos concetățenilor mei. Trimite-ți acoliții; Voi fi bucuros să mor pentru o cauză dreaptă.
Babeuf
cetăţean-soldat, în Roy, în Picardia
89
SCRISOARE LA RULEGGE
De la închisoarea Conciergerie de la Palais de Justice55
22 mai 1790
Majestatea Voastra!
Vă amintiți probabil că în urmă cu câțiva ani (cred că în 1785) ați făcut cunoștință, prin M. Odiffre și Deven, cu un anume M. Babeuf56, care a sosit apoi pentru prima dată la Paris pentru a prezenta un proiect pentru o mai bună metodă de pozare. scoateți toate taxele și taxele guvernamentale. Acest proiect a fost intitulat „Cadastru permanent”. V-a fost supusă luării în considerare și dumneavoastră, stimate domnule, ați notat în ea ideile de patriotism și de bine public, care v-au făcut fericit. Chiar ai vrut să arăți interes pentru a asigura succesul proiectului, i-ai corectat stilul și ai luat asupra ta să prezinți acest manuscris ministerului. Cred că ceea ce s-a spus este suficient pentru ca tu să mă recunoști acum. Da, eu sunt cel care scriu acum din închisoare, unde am fost aruncat pe baza unui decret de arestare. Iată o scurtă istorie a acestui incident nefericit.
Cu o fire extrem de sensibilă, plină de compasiune și filozofică încă de la naștere, întotdeauna m-am gândit mai mult la cum să fiu de folos celorlalți decât la mine. Prin urmare, după ce m-am despărțit de tine, nu am încetat să mă gândesc cum le-aș putea oferi concetățenilor mei proiectul meu „Cadastru permanent”. Mi-am îndeplinit această dorință anul trecut, la vremea revoluției, prin tipărirea Cadastrului. Și am crezut că am reușit astfel încât, pe de o parte, am dovedit posibilitatea de a determina baza și repartizarea tuturor impozitelor în modul cel mai just și în modul cel mai proporțional cu capacitățile fiecărui cetățean și pe pe de altă parte, am stabilit o metodă de cadastru care a eliberat administrația de cheltuieli mari, pentru că am evitat nevoia de a întocmi noi liste în fiecare an, pentru că inventarul meu, odată întocmit, putea dura pentru totdeauna. Astfel, m-am exprimat în mod corespunzător în calitate de susținător și apărător al plății legale și echitabile a impozitelor. Cine ar fi crezut că astăzi voi fi acuzat că sunt unul dintre principalii instigatori ai neplătirii corecte a unora dintre aceste taxe? V-am oferit, domnule, informații detaliate despre „Cadastrul” meu, deoarece originea cazului meu poate fi legată de aceasta. Mă întorc acum la principalele fapte

ale acestui caz. În Picardia, din momentul revoluției, plata impozitelor indirecte a fost oprită aproape peste tot. Cunoscut în această regiune ca întocmitor al diferitelor petiții pentru care publicul mi-a solicitat, am fost însărcinat de către societatea de cârciumi a orașului Rua să întocmesc pentru ei un apel la Adunarea Națională cu cererea ca aceasta să se demnească rapid.
90
cinci hotărâri cu privire la problema impozitelor indirecte. În acest apel, am exprimat principii exclusiv patriotice. Am formulat în el principiul constituțional al repartizării tuturor impozitelor proporțional cu posibilitățile. Mi-am amintit de libertatea de exprimare și am expus în acest sens cruzimea regimului impozitelor indirecte și a agriculturii. Am vorbit acolo despre prezența în Adunarea Națională a două partide, dintre care unul a împiedicat adoptarea unor legi bune. Am formulat și principiul suveranității populare, principiul rezistenței la oprimare. Am vorbit acolo în detaliu despre intrigile aristocrației. Am apărat cauza poporului împotriva nedreptății și cruzimii bogaților. Am făcut acolo o enumerare jalnică a tuturor dezastrelor cauzate de regimul financiar, care asuprește atât de dureros poporul. Am avertizat despre cât de periculos și de imposibil este restabilirea impozitelor indirecte și a agriculturii. Și ei bine, toate acestea nu erau pe gustul aristocrației, iar când primarul municipiului Rua, care știa de acest recurs, m-a provocat cu această ocazie la o bătălie verbală, am considerat de datoria mea să țin un discurs în apărarea mea la o ședință a primăriei în care a fost reprodus aproape integral același recurs, cu doar câteva completări care să explice puritatea intențiilor mele. Am lăsat acest discurs, semnat de mine, la municipalitate și, oricât de incredibil ar părea, tocmai în baza acestui document, pe care municipalitatea din Rua l-a înaintat administrației impozitelor indirecte, decretul pentru arestarea mea și a urmat detenția.
Întrucât dumneata însuți ai trăit nenorociri57, am îndrăznit, stimate domnule, să mă bazez pe tine ca protector și consilier al meu. Te-am semnalat ca atare judecătorilor mei și ei te-au nominalizat. Ai fost întotdeauna avocatul celor asupriți și vei fi de acord să fii așa și în acest caz. Acest caz va deveni probabil celebru atât pentru conținutul său, cât și pentru modul în care va funcționa apărarea în el. Prevăd că acolo vor trebui spus multe despre influența încă existentă a despotismului. Iertați-mă, stimate domnule, mă grăbesc, vă aștept mâine la ora nouă dimineața; acesta este momentul în care trebuie să trec la primul interogatoriu, pe care nu aș vrea să-l încep fără tine58. Acesta este ceea ce voi spune în timp ce aștept ca judecătorii mei să explice și consider că este de datoria mea să vă aduc la cunoștință acest lucru.
În conformitate cu drepturile omului, toată puterea rezidă în mod esențial în națiune, care o deleagă la propria discreție. Conform noii noastre constituții, națiunea are putere constitutivă, puterea legislativă a Adunării Naționale, puterea executivă a regelui, iar puterea judecătorească este împărțită între o cameră specială a parlamentului pentru cauzele civile și penale obișnuite și Curtea de la Chatelet pentru acuzațiile de stat. crime. A fost delegată vreo parte a puterii judecătorești instanței fiscale? Se pare că această problemă ar trebui clarificată înainte de a trece la procedura pe caz. Cu plin
91
cu increderea noastra si cu cea mai fierbinte speranta ca imi veti veni in ajutor si ca veti anticipa multele lucruri pe care vi le-as spune

despre importanta acestui serviciu, daca mi s-ar acorda mai mult timp, am onoarea sa fiu.. O intriga dezgustătoare este motivul pentru tot ceea ce mi se întâmplă acum. Dacă ai conceput deja vreo prejudecată împotriva mea, atunci aceasta ar fi și opera răutății dușmanilor mei. M-au înfățișat ca pe un cetățean rău pentru că i-am expus anterior ca pe cetățeni răi, pentru că le-am rupt vălul comploturilor împotriva națiunii. Stimate domnule, îndrăznesc să spun asta cu mândrie, sunt un om plin de sensibilitate și patriotism, pur, rezonabil și luminat. Au denaturat grosolan faptele, au denaturat cu cruzime cele mai nevinovate fapte. Oh, când mă vor vedea așa cum sunt și îi vor compara cu modul în care m-au prezentat, ce diferență va fi între aceste două imagini!

SCRISOARE LA RULEGGE

24 mai 1790

Bunul domnule, din a treia zi și până ieri la prânz, v-am rugat să vă căutați și, în cele din urmă, casa dumneavoastră a fost găsită în siguranță. În această dimineață au vrut să mă interogheze, dar s-au limitat la a da numele, funcția și adresa, pentru că după aceea am cerut să amân mai mult până să mă întâlnesc cu avocatul meu, pe care, după cum am spus, încă nu am putut să-l amân. găsi. Acest lucru a întâmpinat o oarecare rezistență, dar am insistat energic, susținând că nu pot exista circumstanțe care să mă privească de beneficiile noii legi. Cererea mi-a fost acceptată. Dar sunt in izolare si fara nici o consolare! O voi primi, dragul meu domn, numai când vă voi vedea. Grăbește-te, te rog, să-mi dai ocazia să mă bucur de această fericire! Știind cât de sensibil este sufletul tău, sunt sigur că nu mă vei face să tânjesc în așteptare. Mi-a tremurat sufletul când am aflat cât de mult a fost încântată doamna Meyer59 când a citit prima mea scrisoare. Acesta este singurul lucru care mi-ar putea distrage atenția de la durerea pe care am trăit-o de când sunt în închisoare; nu pentru că mi-e frică de ceva, ci pentru că mi-am lăsat soția și copiii îndurerați, neputincioși și într-o neliniște crudă, inspirați de dragostea lor duioasă. Este o fericire să fii iubit de cei din jur, dar, stimate domnule, suferința devine și mai acută când știm că ei suferă de necazurile noastre, și mult mai mult decât suferim noi înșine. Funcționarul este un om simplu, dar ceea ce mi-a spus este suficient pentru ca să-mi imaginez ce mare interes a purtat doamna Meyer pentru mine. Asta e bine

semn că toate sufletele umane și sensibile mă vor trata cu simpatie. Nu știam că dumneata, dragul meu domn, erai încă sub amenințarea aplicării unui anumit decret60, dar această considerație nu m-a oprit în niciun caz în intenția mea când s-a pus problema alegerii unui avocat pentru mine. Dimpotrivă, am decis, cei care sunt ei înșiși nefericiți sunt mai dispuși să-i ajute pe cei care au probleme. În plus, nu cred că ai niciun motiv să-ți fie frică de ceva dacă îmi îndeplinești dorința prețuită. Și dacă ar fi necesar să scriu judecătorilor mei sau să fac orice alte măsuri pentru a vă asigura liniștea sufletească, spuneți-le și voi face tot ce trebuie făcut. Totuși, am învățat că sunteți sub protecția districtelor cele mai dedicate cauzei corecte și că, prin urmare, nu trebuie să vă temeți de nimic. Nu pot începe nimic fără tine și pot face totul când te văd. Vor trebui aplicate diverși emolienți, printre care cei care îmi vor asigura eliberarea rapidă. Veți fi ghidul meu în alegerea fondurilor. Există oameni solidi care s-ar ocupa de bunăvoie de treburile mele, dar îmi veți spune dacă acesta este cel mai potrivit mod pe care ar trebui să o iau. Așadar, domnule, binevoitor,

veniți aici, să spunem mai multe: vă aștept urgent, veniți să-mi redați viața, care nu se mai poate bucura în aceste locuri mohorâte, veniți.
Am onoarea să rămân, cu sentimentele pe care le inspirați...

SCRISOARE CĂTRE LORAGE61

Paris, 25 mai 1790 Stimate domnule!

Am ajuns aici ca urmare a unei intrigi urâte în legătură cu o petiție patriotică pe care ați văzut-o în posesia domnului Deven. În urmă cu șase zile, în miezul nopții, am fost atacat, smuls din patul meu și din sânul familiei de mercenari în plata instanței fiscale, care mă urmărește cu înverșunare. Pentru mine, aceasta este o lovitură fatală din care nu mă voi recupera dacă nu îmi vin în ajutor. În imaginația mea tristă, multe obiecte apar în același timp, înclinând spre disperare. Sunt în mâinile celor pe care i-am condus în frenezie subminând fundația instituției lor. Mi-am lăsat soția și copiii la nevoie, pentru că de aici nu pot obține ceea ce ar trebui în mai multe locuri și nu pot continua să câștig un trai. Fiind fără bani la momentul arestării mele, nevoit să suport mari cheltuieli pentru călătoriile soției mele, cheltuielile de stabilire în acest loc sumbru, cheltuielile de avocat și de apărare, mă confrunt deja cu mari dificultăți în a oferi chiar și o ființă semi-respectabilă.

vanitate în concluzia mea mizerabilă. Suferința mea arzătoare este completată de faptul că sunt lipsit de oportunitatea de a contribui prin munca mea la binele comun.

Nu am onoarea să vă cunosc, domnule, dar ceea ce știu despre virtuțile dumneavoastră și despre dragostea voastră pentru oamenii care se ridică deasupra sferei comune, mă îndeamnă să cred că sensibilitatea dumneavoastră ar trebui să fie și mai atinsă atunci când îi vedeți în nenorocire. . Mi-am trimis soția și fiul la tine de la Paris. Ea vă va prezenta acest fiu, a cărui copilărie fericită ar merita poate o soartă mai bună. Iertați-mă, bunul domnule, sunt tată, nu mă pot opri să fiu atins, gândindu-mă la acest tânăr urmaș. Cred că nu sunt orbit de sentimentul meu patern, înfățișându-l pentru tine ca pe un copil în mod natural foarte bun. Nu vei găsi la el acele calități strălucitoare care uimesc la prima vedere, dar în atmosfera comunicării în familie, un filosof ar putea să-i remarce inteligența și simplitatea amabilă a naturii. Un copil poate prea atrăgător, un copil a cărui ignoranță (nu cunoaște încă o singură literă) te face mai cunoscător decât toți cei cărora mintea a fost deja chinuită la această vârstă! Nu înseamnă că testul crud al nenorocirii prin care treci la o vârstă atât de fragedă înseamnă că ești sortit să înfrunți obstacole mari și grele care cad în soarta oamenilor de eminență? Bunul domnule, nu voi uita niciodată acel moment chinuitor când am fost smuls din brațele acestei creaturi nevinovate care s-a culcat din greșeală cu mine și și-a dat frâu liber sensibilității: a scos țipete, plângerile lui s-au amestecat cu blesteme împotriva Sberi care m-a atacat în fața ochilor și cu expresii de disperare, exacerbate de un sentiment filial greu de imaginat. Nu, domnule, nici cei mai buni poeți sunt incapabili să descrie o astfel de scenă. Op nu poate fi mângâiat, bietul copil, și-a pierdut 99/100 din distracția; cu toții se străduiește să fie închis împreună cu tatăl său. Le-am cerut temnicerilor mei această favoare, dar ei, nesimțiți, mi-au refuzat-o.

Dragul meu domnule, afacerile mele nu mă deranjează. Nu poate fi grav. Dar simt că sunt într-un labirint din care nu pot ieși fără ajutor energetic. Acum te voi întreba despre multe lucruri deodată. Îmi poți refuza măcar un singur lucru? Nu, inima ta iubitoare te va înclina să

te bucuri de plăcerea care vine din a face o faptă bună. Folosiți toate legăturile pe care le puteți avea (și știu că puteți fi de interes pentru mulți în cazul meu) pentru a-mi asigura eliberarea din arest, împrumutați o sută de coroane soției mele, astfel încât să poată face față costurilor pentru întreținerea mea și a ei. , cu deplasarea și alte cheltuieli până la momentul când plec liber - acestea sunt marile servicii pe care le aștept de la sufletul tău virtuos și plin de compasiune. Oamenii sunt creați pentru a se ajuta unii pe alții. Oh, dacă aș putea vreodată...

orice modalitate de a vă demonstra, domnule, recunoștința mea pentru fapte bune atât de importante! Când, datorită acestui ajutor, voi fi readus la viață, o voi dedica, chiar și în închisoare, dacă ar trebui să petrec ceva timp în ea, în slujba interesului public, căruia, aparent, îi acordați și o atenție deosebită. . Curajul meu nu este zdrobit de faptul că sunt în închisoare. Am în vârful condeiului un plan perfect pregătit pentru dispunerea proprietăților bisericești, care i-ar putea seduce pe mulți. Probabil că ar întârzia implementarea proiectului de vânzare și ar fi mult mai benefic atât pentru stat, cât și pentru persoane fizice.

Am onoarea să rămân cu deplină încredere și cu sentimentele pe care le meriți.

SCRISOARE CĂTRE CLEMENT62

Paris, 26 iunie 1790

Domnul Millet de Gravel63 mi-a spus că domnii tribunalului fiscal ar dori să știe dacă cunosc pe cineva în Picardia în care să fiu sigur, ca și în mine, și care va avea suficientă influență asupra minții, pentru a ajunge la un acord general asupra restabilirea colectării impozitelor, în așteptarea unei hotărâri ulterioare a Adunării Naționale. Am avut onoarea să-i răspund că în această chestiune nu pot avea încredere decât în mine și că, de vreme ce am vrut întotdeauna să fac numai bine, aș fi bucuros să ajut ca statul să nu sufere pagube în fluxul veniturilor sale; că, în opinia mea, cel mai eficient ar fi emiterea unei circulare tipărite, semnată de mine, în care să explic cum trebuie înțeleasă petiția pe care am redactat-o și să dovedească că nu a predeterminat niciodată ca impozitele indirecte să nu fie plătite înainte de Adunarea Națională va decide asupra acestei chestiuni; că această petiție a fost doar o petiție adresată reprezentanților noștri pentru grăbirea emiterii unui decret de stabilire a modului de înlocuire, având în vedere pericolul creării unui gol imens în vistieria statului și a unui război devastator în provincie, pe care stările de spirit extreme îl fac aproape. inevitabil. Am adăugat că respectul pe care compatrioții mei îmi place să-l acord, un avantaj care...*

* Manuscrisul se termină aici.

SCRISORI PUBLICATE ÎN ZIARUL LUI MARAT „PRIETENUL POPORULUI”

STIRI RAPPORTATE AUTORULUI*

Astăzi, 16 iunie, la ora trei dimineața, porțile Conciergeriei s-au deschis în fața unui pluton de poliție judiciară, care a adus cu ei șapte cetățeni și un cetățean din cartierul Courtille, cartierul Temple. Au fost sechestrați noaptea când dormeau în paturile lor. Acești nenorociți au fost puși fiecare într-o temniță separată, au fost puși în cătușe și au fost luate toate măsurile de precauție posibile pentru a-i lipsi de posibilitatea de a comunica cu oricine.

De ce sunt acuzați? Din ordinul cui au fost arestați? De ce poliție judiciară și nu Garda Națională? De ce toate aceste precauții barbare, spargând în locuințe sub acoperirea întunericului nopții, pentru a-i smulge din brațele somnului pe acești nefericiți, care trăiau liniștiți și impecabil în sânul familiilor lor? Cine a permis să aducă acolo anxietate, frică și durere? De ce această intruziune teribilă în întuneric? De ce aceste cătușe, aceste temnițe sumbre? De ce această izolare a fiecărui prizonier de toți cei vii? De ce, de ce, de ce?... Întrebări importante dictate de aceste tulburătoare acte de despotism și barbarie și la care fiecare cetățean așteaptă un răspuns64.

INFORMAȚII TRIMISE DE LA CONCIERGERIE ♦

Nu, cazul pe care l-am raportat în data de 19 a acestei luni nu este o răzbunare întâmplătoare împotriva câtorva indivizi care ar putea să nu le placă vampirilor fisk. Noile informații care au ajuns la noi au arătat că aceasta este o adevărată conspirație împotriva întregii națiuni, un plan cu totul nou de contrarevoluție. Se spune că au fost deja emise între cinci sute și șase sute de ordine de arestare a cetățenilor parizieni sub pretextul că aceștia au participat la incendierea avanposturilor din 12 iulie 1789. Aceasta nu va fi efectuată imediat, pentru a nu atrage atenția și nu provoacă dificultăți; vor aresta treptat și mereu sub acoperirea întunericului nopții; a decis să facă tocmai asta. Ieri, pe 18, la ora două dimineața, încă patru bărbați și o femeie din cartierul Curtil au fost închiși în Conciergerie. Este uimitor faptul că pentru participanții la acest eveniment important, care a dat pamasilor posibilitatea de a câștiga libertatea, au ales aceleași temnițe - sau mai degrabă morminte - în turnurile care au fost construite pentru a-i întemnița pe Damiens65 și pe alți ticăloși celebri. De asemenea, este imposibil să nu ne gândim la faptul că nefericiții, care au fost arestați pe 16 iunie, au fost duși la primul interogatoriu cu cătușele în mână. Ce s-a întâmplat cu

* Titlu dat de Marat.

Care sunt principiile conform cărora, până la găsirea vinovăției, acuzatul este considerat nevinovat și trebuie tratat în consecință? De ce sunt duse aceste victime la interogatoriu la ora șapte sau opt seara? Este clar că le este frică de publicitate! Însă judecătorii loiali, care se află în slujba estorcatorilor de taxe ilegale, au voie să bată joc cu impunitate de cele mai sacre legi în fața legiuitorilor și în momentul în care aceste legi sunt proclamate, garantând onoarea, viața și libertatea cetățenilor. .. Iar francezii tolerează ca mercenarii acestui blestemat blestemat să bată joc de lucrul cel mai sfânt dintr-o constituție care a costat atâta efort și pericol! Cetăţeni, cum puteţi rămâne observatori calmi ai conspiraţiilor crude care se complotează împotriva voastră? Cum poți fi atât de înșelat încât să crezi că libertatea ta este sigură, când totul îți spune că nu a fost niciodată în pericol mai mare? Citește de la scriitorii noștri patrioti despre înfrângerile pe care trădarea le provoacă încetul cu încetul adversarilor săi, despre succesele alarmante pe care le-ai fi putut preveni cu mai multă atenție și vigilență. De obicei, în politică ei folosesc diferite trucuri, iar apoi uită de cei care le-au folosit; dar dacă nu vii în ajutorul celor care ți-au slujit atât de bine, te vei acoperi de rușine, iar adversarii tăi, profitând de această apostazie lașă, își vor aduna forțele ca să te jertfească rând pe rând furiei lor. Oponenții tăi și-au pus deja mâna cu blasfemie pe uniforma gărzii naționale; printre cei arestați în noaptea de 17 spre 18 s-a

numărat și un subofițer al Gărzii Naționale. Abuz rușinos! Nu este fatal să le oferi posibilitatea de a-ți umili apărătorii! Dacă un subofițer cetățean este vinovat, trebuie bineînțeles să fie pedepsit, dar ce au făcut el și prietenii lui nefericiți pentru a fi tratați ca niște ticăloși? Un proces de urgență este un act de tiranie ori de câte ori nu este solicitat din motive de siguranță publică. Dar de ce este aici? Săvârșită cu un an în urmă printr-o presupusă crimă, un act de violență, o întreprindere care a adus mântuirea națiunii. Această persecuție întârziată nu a fost în niciun caz motivată de necesitatea de a proteja ordinea și siguranța publică; nu poate decât să-i pună în pericol; este exact ceea ce își doresc amanetii și ar trebui evitat. Ce altceva au nevoie? Avanposturile lor au fost restaurate, cotizațiile lor sunt colectate fără piedici. Dar pe lângă războiul civil pe care vor să-l stârnească, unii dintre agenții lor au și alte planuri. Distrugerea registrelor și a cărților de credit este foarte benefică pentru toți cei care țin conturi; apariția persecuției unor tâlhari imaginari este necesară pentru a-i justifica pe adevărații criminali! Fie aprobați toate aceste trucuri, fie gândiți-vă cum să zădărnicim aceste intrigi, care ne sunt modificate constant, pentru a ne scoate din răbdare 66.

7 Gracchus Babeuf, vol. II 97

UNUI PRIETEN AL POPORULUI67

Conciergerie, 1 iulie [1790 |

Felicitează-te, domnule amabil, pentru faptul că ai izbucnit ca un tunet peste capetele criminale ale ticăloșilor noștri fiscali. Temnițele în care cei care se pregăteau să fie sacrificați de acești oameni însetați de sânge erau întemnițați în mod barbar, au fost deschise de la o voce formidabilă a unui răzbunător pentru toate încercările împotriva cetățenilor. Aceste victime au fost mutate în spații mai puțin oribile, cătușele le-au fost îndepărtate din mâini și a fost permisă comunicarea între ele și alte ființe umane. Nu mai sunt interogați noaptea; accepta binecuvântările lor. Dar unde este respectul pentru lege! Când, marțea trecută, s-au prezentat în fața tribunalului comercial al celor cinci otkupov principale, au îndrăznit să îndepărteze publicul, care se adunase pentru a fi prezent la interogatoriu; a îndrăznit să anunţe întâlnirea cu uşile închise. Strigăte de indignare au înspăimântat hoarda criminală; la următorul interogatoriu, această crudă atrocitate nu s-a repetat, dar, pentru a agrava plictiseala ascultătorilor și a face ședința să fie absolut inutilă pentru acuzați, s-au apucat să recitească plângerea procurorului general, iar aceasta cel puțin a făcut posibil să se afle absurditatea acuzațiilor inchizitorului regal împotriva cetățenilor care erau vinovați doar în opinia acestui urmaș inviolabil al estorcatorilor de taxe.

Aruncă tunetele, domnule binecuvântat, aruncă-le din nou împotriva acestor ultime ultrajări, împotriva acestor ultime manifestări de dispreț față de principiile noastre cele mai sacre, împotriva călcării nerușinate a măreției legilor. A venit momentul să fim vigilenți și să nu cedem încercărilor acestei bande de tâlhari privilegiați, căreia i-a fost închiriat statul. Districtele sunt deja în picioare pentru acești unsprezece prizonieri. Mulți dintre ei iau măsuri drastice pentru a obține eliberarea acestor martiri ai unei cauze bune; încurajează-i pe cei curajoși care știu să perceapă adevăruri utile răspândite de alți curajoși care știu să beneficieze de ele 68.

„ZIARUL CONFEDERATIEI”69 Nr.1

[iulie 1790]

UN APEL CĂTRE OAMENI
Despre teribila conspirație a agricultorilor de taxe și a instanței fiscale pariziene, îndreptată împotriva tuturor cetățenilor cinstiți ai capitalei și ai regatului. Numele tuturor cetățenilor care au fost deja arestați și batjocurile flagrante comise împotriva lor. Acte incredibile de barbarie împotriva prizonierilor nefericiți. Aplicare în închisorile obișnuite ale capitalei
98
regim de baie al Bastiliei. Atitudine disprețuitoare față de viitoarea sărbătoare a Federației din iulie 1470. Nepăsarea sau orbirea poporului francez în fața tuturor acestor atrocități îndreptate împotriva libertății sale.
Acesta, cetățenilor, nu este unul dintre acele rapoarte enervante, precum cele cu care politicienii aristocrați, cu ajutorul câtorva mâzgălitori mituiți, v-au alarmat fals de mii de ori și v-au învățat astfel, așa cum contau inamicii voștri, să fiți neglijenți. și să nu se ferească de nimic. Aici, într-adevăr, vorbim despre un plan teribil, în care trebuie să discerne aceleași, și poate chiar mai monstruoase, conspirații decât cele care au fost ciocănite împreună în aceleași zile anul trecut. Observațiile noastre zilnice despre tot ceea ce va preceda, urma și se referă în orice fel la sărbătoarea patriotică a Federației sau la aniversarea Revoluției Franceze din iulie 1789, vrem să începem prin a expune aceste conspirații josnice.
Cetăţenii au fost deja informaţi cu privire la arestările efectuate în noaptea de 15 şi 17 acestei luni şi la închisoarea în închisoarea Conciergerie a unsprezece persoane care locuiesc în Paris şi împrejurimi. Aceste persoane sunt acuzate de procurorul general de la Înalta Curte Fiscală cu susținerea că în urmă cu un an au distrus în comun avanposturile înființate de către fiscalii regali. S-a spus deja cât de arbitrare și ilegale au fost arestările acestor persoane; că în această operațiune au fost implicați slujitori ai vechiului regim; că prizonierii au fost tratați extrem de inuman, că au fost aruncați în lanțuri în cele mai groaznice celule de pedeapsă; despre faptul că toți martorii interogați în cadrul anchetei au fost taxatori, creaturi trădate ale societății de taxatori; despre faptul că deja la primele interogatorii au fost încălcate nevrednic cerințele umanității și ale legilor, întrucât acuzații erau aduși acolo la ora șapte sau opt seara cu cătușe în mâini și, în sfârșit, că numai în oraș de la Paris, de la cinci sute la șase sute de mandate de arestare au fost pregătite în prealabil de către generalul procurorul celei mai înalte instanțe fiscale pentru cinci sute până la șase sute de persoane care locuiesc acolo și implicate de către agricultorii fiscali în cazul avanposturilor fiscale. S-a exprimat opinia că începerea unui astfel de dosar era pe cât de periculoasă, pe atât de apolitică, că acele acțiuni care au fost folosite ca pretext pentru a justifica urmărirea penală s-au dovedit a fi spre binele patriei, întrucât au fost primul semnal pentru bătălia pentru libertate, prima lovitură a revoluției, și că astfel aceste acțiuni au primit recunoașterea națiunii. S-a subliniat că, dacă participanții la această scenă ar fi căutați, atunci din același motiv ar fi necesar să se caute pe toți cei care au participat la asaltarea Bastiliei, pe toți cei care în iulie anul trecut au luat armele. să lupte pentru libertate, toți cei care sau altfel au avut o mână în întărirea și păstrarea acestei libertăți, a tuturor
7· 99
cei care în ziua de 6 octombrie au mers la Versailles, toți cei care au purtat cocarda nemuritoare - acest simbol sacru al renașterii noastre.

De aici, firesc, rezultă concluzia că, dacă ar fi așa, toată Franța s-ar transforma în curând într-un deșert și un uriaș cimitir. În plus, se va arăta mai jos că această crimă imaginară nu este decât rodul răutății furioase a taxofililor, care se străduiesc să reprime cetățenii ale căror dorințe le-au amenințat ocupația, atât de dăunătoare statului, încât această întreprindere vizează la mușamalizarea șmecherilor unor mici angajați care pretindeau că le-a fost jefuită casa de marcat, în timp ce ei înșiși erau hoții, că urmărește să strice trezoreria statului cu cheltuieli uriașe pe nenumărate procese, că în acest fel vor să sperie pe toți Franceză în așa măsură încât să-i oblige să se împace cu păstrarea regimului extorsionat sau să-i împingă pe calea exceselor rebele, pe care hoarda fiscală se așteaptă să le folosească în scopuri de contrarevoluție.
Aparent, tuturor acestor circumstanțe nu li s-a acordat atenția pe care o merită; se pare că nu au văzut semne ale unei conspirații majore, iar arestările despotice au fost considerate doar ca un caz obișnuit îndreptat împotriva unor persoane care aparent erau vinovate.
Să lămurim aici ce nu a devenit încă subiect de publicitate, în primul rând, numele a unsprezece persoane închise în Conciergerie. Aceștia sunt toți cetățeni cinstiți care locuiesc în permanență la Paris, ale căror afaceri, ca urmare a acestei catastrofe, pot cădea în declin complet, dacă sunt lăsați la mila acestor complici josnici și violenți ai opresiunii. Aceste unsprezece victime sunt: Jacques Lefebvre, supranumit Coeur de Bois, viticultor în Curtius; Eutrop Coshua, tencuitor la Curtius; Toussaint Clément, șofer în Curtius de Jos; Antoine Trivet, supranumit Bataille, negustor de vinuri, Rue Blanche, lângă Rue Clichy; Louis Marne, supranumit Le Blond, viticultor în Chaillot; Dubuisson, șofer la Nouvelle Franc; văduva Picard, pieptănător de saltele, care locuiește în Passy; Pierre-Augustin Couloghne, constructor de trăsuri la Mousseau; Denis Aubrey, care hrănește animale în Muso; Jean Puycet, viticultor, rue Coquenard, în districtul Porcheton, grenadier național al districtului Montmartre; și, în sfârșit, soția acestuia din urmă.
Deci parizieni! Aceștia sunt frații tăi, prietenii tăi, vecinii tăi, concetățenii tăi, tovarășii tăi, camarazii tăi de arme în zilele revoluției, aceștia sunt cu adevărat cei care au făcut primii pași spre realizarea ei. Ai putea, în urmă cu zece luni, să privești cu nepăsare cum devin prada unor oameni înfuriați de eforturile lor de a pune capăt celui mai crud jaf, care a rămas de atâta vreme nepedepsit! Unde este energia pentru care ai fost faimos! Nu a durat nici măcar un an ca sufletele voastre să degenereze și curajul să fie încătușat? Ești într-adevăr la fel cum ai fost în vechime?
100
CONFEDERAȚIA.
(№. I.)
apel la oameni
Despre înfricoșătoarea conspirație a fermierilor-generali și a curții ajutoarelor din Paris, împotriva tuturor cetățenilor buni ai capitalei și ai regatului. Numele tuturor cetățenilor deja întemnițați și strigătele de vexări exercitate împotriva lor. Incredibil bar* bañes catre nefericitii prizonieri, regim Baftille desavarsit in prizonierii tai obisnuiti ai capitalei. Batjocorește viitoarea federație din 14 iulie, Jnfou-dance sau orbirea poporului francez furnizează toate atacurile formate împotriva libertăților lor
(3 Acesta nu este, cetăţeni, unul din acele anunţuri zgomotoase asemănătoare cu acelea pentru care politica ariflocratică s-a bucurat,

cu ajutorul unor foliculi fulgerători, să vă dea o mie de alarme false, care v-au obişnuit curând, ca să vadă vrăjmaşii voştri. a prevăzut și a respins, să ia toate avertismentele pentru terori de panică și să nu te mai avertizeze despre nimic. bătături și mai multe adevărate poate, decât în cel care fe cimen-A
„Confederația Gazeta*
modul? Ai devenit din nou acel popor, a cărui originalitate stă în frivolitatea lui? Ai devenit din nou acei oameni pe care toate națiunile i-au găsit estimabili? Sau patriotismul a fost doar un hobby temporar pentru tine , o chestiune de modă? Și cum să înțelegi că tu, mulțumit că i-ai făcut pe ticăloșii tăi asupritori să tremure de frică timp de câteva zile, le îngădui din nou să te chinuie și parcă nu te-ai săturat deloc de lanțuri? Să poţi discerne în comportamentul acestor presupuşi judecători - servitori devotaţi ai bărbaţilor ticăloşi lacomi - nu un simplu truc împotriva câtorva indivizi care nu le-au plăcut, ci o atrocitate clară împotriva întregii naţiuni. Și nu va fi deloc ridicol să declarăm un fapt incontestabil că slujitorii judiciari care slujesc agricultorii de taxe au decis să întreprindă tot felul de persecuții împotriva tuturor celor care au acționat și care au scris în apărarea revoluției. Ei își declară public pretenția ridicolă de a se ocupa de jurisdicție nelimitată asupra întregului regat.
De acum înainte, toate părțile sistemului judiciar le vor fi subordonate. Ei au preluat deja funcțiile Tribunalului din Châtelet pentru urmărirea penală a așa-ziselor crime ale statului și încep prin a imita exact această instanță, a cărei cruzime ticăloasă a făcut-o odioasă. Avem dovezi publice cu privire la ceea ce pretindem. Oare această societate comercială, vândută agricultorilor de taxe, nu a avut îndrăzneala să-i interogheze pe cei unsprezece bărbați pe care i-a adus inițial sub acuzația de distrugere a barierelor fiscale, nu a avut, zic eu, îndrăzneala să-i interogheze? despre expediția la Saint-Lazare? Iar marți, pe 22 a acestei luni, călugării acestei mănăstiri au fost chemați de acești judecători strâmbi să se confrunte cu prizonierii. Cu toate acestea, acești călugări au declarat că nu îi cunoașteau.
Dar ce legătură are acest eveniment cu instanța fiscală? Cert este că, aparent, nu există temeiuri pentru interogarea acuzatului pe chestiuni mai substanțiale. Într-adevăr, în plângerea Procurorului General se spune doar ceea ce toată lumea știa deja, și anume că toate porțile fiscale ale capitalei au fost distruse, iar niciunul dintre vinovați nu a fost numit. De asemenea, mandatele de arestare nu conțin indicii privind vreo acțiune anume, ci doar simple suspiciuni împotriva persoanelor numite în decrete. Chiar și martorii atrași de anchetă, deși toți aceștia sunt oameni care s-au vândut, pentru că toți sunt angajați ai secției de agricultură, au mărturisit totuși doar că au văzut „cum au trecut unele dintre persoanele cercetate prin apropierea avanposturilor. , a venit și a plecat.” Nu este deplorabil că asemenea persecuții barbare, asemenea crime revoltătoare sunt săvârșite în mijlocul unui popor care se consideră liber și renaște? Oh, oameni înșelați vreodată, vedeți ce se întâmplă cu libertatea voastră ca urmare

că acești avocați infami, sclavi ai bărbaților ticăloși și lăcomilor înșiși, cu o nerușinată insolență își bat joc de măreția legilor noastre și își exprimă disprețul față de ei înaintea ochilor tăi. Vedeți cum acești oameni de proasta reputație aruncă cetățenii în temnițe groaznice și îi supun pedepselor crude până sunt condamnați; vezi cum le este frica de lumina si evita ochii oamenilor; aşteaptă

noaptea să-i cheme pe aceşti asupriţi cu cătuşe în mâini pentru primele interogatorii. Vine ziua în care, aflând despre aceste fapte monstruoase, cei care se răzbună pe tirani, scriitori patrioti, își ridică vocea. Asupritorii se tem de fulgerul care i-ar putea lovi; temnițele își deschid ușile sub presiunea adevărului; acuzații sunt ținuți în locuri mai puțin groaznice; cătușele sunt îndepărtate din mâinile lor; pot comunica între ei și cu alți oameni (aceste reliefuri indică, în orice caz, că protestele apărătorilor poporului au o anumită influență și că tiranii îndrăznesc să acționeze doar atunci când suntem inactivi!). Mai există însă un alt abuz penal, de o sută de ori mai mare: în timpul interogatoriilor, corupții își permit să ordone închiderea ușilor sălii de judecată pentru a ascunde ticăloșia atrocităților lor legale. Unde este, respectul pentru legi? ..

Dar în timp ce plângem insulta neîmpărtășită, crima care a fost lăsată laș să fie comisă împotriva celor dintre frații noștri de arme care au făcut primii pași în câmpul libertății noastre, ei ne asigură că temnițele înghesuite, aceste morminte pentru cei vii, pe care l-am îndepărtat de acolo cu cererile noastre zgomotoase și juste ca aceste temnițe să fie din nou umplute zilnic cu noi victime, acuzate și ele de aceeași crimă notorie împotriva națiunii. Sunt luate cele mai atente măsuri de precauție și totul este înconjurat de un secret de nepătruns, astfel încât nicio informație despre acești prizonieri să nu se scurgă de acolo, ceea ce vă permite să finalizați toată această groază și să păstrați oamenii în aceste temnițe dezastruoase fără a trece la interogatori în termenele prescrise. . Veniți, cetățenilor care sunteți prea siguri de propria voastră siguranță, veniți să vedeți aceste batjocuri criminale, întrecându-le pe cele comise de tiranii Bastiliei. Vino să vezi aceste morminte, unde odată erau ținuți ca Damien și criminali asemănători și în adâncurile cărora frații tăi acum îți reproșează amarnic că le-ai părăsit și, în general, atitudinea ta nepăsătoare față de soarta patriei tale, care este ameninţat de numeroase conspiraţii.

„Dormiți, oameni buni, iar Franța este în lanțuri”... Această exclamație patriotică a suflat curaj în popor, iar ziua glorioasă de 14 iulie a fost rodul ei. Acum ne pregătim să sărbătorim aniversarea acestei zile memorabile. Să ne reînvie sentimentele și aspirațiile de atunci, dacă vrem într-un mod demn

să sărbătorim această zi și să împiedicăm să devină, ca urmare a unor împrejurări previzibile, o zi a rușinii noastre și începutul triumfului contrarevoluționarilor.

♦ ♦ ♦

„Trebuie să presupunem”, spunea recent unul dintre istoricii revoluției într-unul din numerele ziarului său, „că în curând vom avea o istorie a Conciergeriei și a Chateletului, mai interesantă decât istoria Bastiliei”. Iată un fapt care confirmă deja această declarație profetică. În Conciergerie sunt ținuți 300 de nenorociți, care suferă acolo - unii un an, alții doi, trei și patru ani - în așteptarea procesului lor, un număr infinit de nenorociri, dintre care cea mai mică este închisoarea. Neștiind când va fi programat procesul lor, ei au decis săptămâna trecută să-și exprime nerăbdarea și să depună câteva plângeri. Lor li s-a promis că joi, 23 a acestei luni, președintele Camerei Parlamentului, care examinează cazuri în perioada sărbătorilor, va vizita închisorile pentru a asculta plângerile multor nefericiți. Dar unul dintre paznici, acele făpturi inumane, posedând, parcă, inimi de fier special forjate, a rostit cu voce tare cuvintele atât de

firești în gura unor asemenea oameni. „Pentru a-i descuraja pe acești necinstiți să se plângă”, a spus el, „ar fi necesar să obțineți un bici bun de la un tendon de bou și să îl folosiți mai des”.

Astfel de cuvinte sunt revoltătoare; iar indignarea aproape că s-a întâmplat. Din curtea închisorii au fost săpate mai multe pietricele pentru a da răspunsul „omul cu biciul” de îndată ce a apărut. Gardienii și asistenții lor au declarat imediat că aceasta este o revoltă criminală. Președintele Camerei nu s-a prezentat. În schimb, în fața ferestrelor Palatului de Justiție a apărut un ofițer al Gărzii Naționale, însoțit de un detașament de gărzi naționale. Le-a ordonat să-și încarce armele în fața prizonierilor, după care i-a întrebat pe aceștia din urmă de ce se plâng. Unul după altul, zece sau doisprezece oameni au vorbit. Ei s-au plâns că nu pot să-i judece, că cei mai mulți dintre ei preferă să moară decât să sufere în continuare în suferința cumplită la care sunt condamnați prizonierii de la Conciergerie. Ei au arătat pâinea dată lor, nevrednică de a servi drept hrană. Ei au spus că zgârcenia și lăcomia supraveghetorului s-au extins până și la pumnul de paie care le-a fost dat drept pat. Ei au adăugat că acest gardian le-a interceptat corespondența cu avocații și a păstrat scrisorile pe care i le-au dat pentru a le transmite avocaților. Li s-a promis că plângerile lor vor fi luate în considerare. De altfel, aproape imediat, a intrat în închisoare un detașament de 20-30 de jandarmi călare, acești mercenari nepoliticoși ai vechiului despotism, care și-au încărcat armele în vizorul tuturor prizonierilor și au ajutat să conducă 10-12 temerari în celulele de pedeapsă.

104

și-au permis să se plângă în numele tuturor. Garda Națională, care stătea în fața ferestrelor Palatului de Justiție, a contemplat cu calm acest spectacol, precum și mulțimea de oameni care stăteau în apropiere. Plângerii sunt încă închiși în aceste locuri de tristețe și Dumnezeu știe când vor ieși de acolo. Dar francezii sunt liberi, iar filosofia a alungat orice nedreptate din mijlocul lor!

„ZIARUL CONFEDERATIEI”

nr. 2

3 iulie 1790

Patriotismul aproape stins este reînviat grație discursurilor câtorva cetățeni curajoși. Circumstanțele care fac posibilă prezicerea succesului sărbătorii Federației. Primul pas spre desființarea rușinosului decret asupra mărcii de argint. O mișcare lăudabilă a secției din Nazaret. Un decret care distruge conspirația pernicioasă a agricultorilor de taxe. Un mijloc excelent de a extrage beneficiul maxim pentru societate în legătură cu jurământul Federației.

Trezirea pe care am făcut-o direct în numărul nostru precedent a fost doar o continuare a unui alt efort mai indirect la care ne-a îndemnat caracterul nostru de prieten înflăcărat al libertății sfinte, când am observat semne inconfundabile de răcire alarmantă, descurajare periculoasă, indiferență. la cele mai valoroase obiecte.de interes general, când am văzut că aceste sentimente puseseră stăpânire pe atât de mulți dintre frații noștri de arme și tovarăși de arme într-o cauză dreaptă. Credem că deja ne putem bucura de unele progrese în a vedea schimbările bune care au avut loc în ultima vreme. Îndrăznim să credem că nu suntem înșelați să credem că apelurile noastre la unitate au contribuit la apariția unor noi gânduri și dispoziții, care, din fericire, par să înceapă să se răspândească.

Nu am ajuns încă în punctul în care să putem scrie istoria acestei celebre sărbători a Federației, în cadrul căreia toți fiii marelui stat

vor încheia cel mai important tratat semnat vreodată între oameni. Dar, deocamdată, poate fi foarte util să se concentreze atenția asupra împrejurărilor premergătoare acestei sărbători patriotice și să se indice opiniei publice direcția pe care este util să o urmeze pentru ca această zi memorabilă să nu se reducă la o simplă plictisitoare. și ceremonie zadarnică, dar ar aduce mai multă libertate și fericire și ar evoca în toate amintirile franceze profund diferite de cele pe care le poate evoca un spectacol gol cu scopuri tactice.
Este foarte îmbucurător să notăm următoarele. Multe dintre măsurile luate păreau a fi îndreptate către realizarea unor încercări asemănătoare despotismului perfect la acest moment din 1789 și, aparent, existau motive întemeiate pentru a presupune că

conform căreia observatorii declarau că la exact un an după năvălirea Bastiliei, aristocrația va putea încerca să o restaureze. Dar, după cum vedem, opinia publică, adormită de ceva vreme, s-a trezit brusc și de acum înainte a luat o poziție fermă. Iar 14 iulie va fi din nou ziua în care soarele va fi încântat să scânteie, luminând oamenii liberi cu razele sale frumoase.
Indiferent dacă decidem să lăudăm sau să dăm vina pe majoritatea cetățenilor Parisului pentru poziția pe care au luat-o în problema Voluntarilor - învingătorii Bastiliei, trebuie să admitem că cetățenii Parisului au acționat în spirit de libertate. cand au cerut corectarea decretului dat de comisarii neamului asupra avantajelor acordate societatii de domni.voluntari. Parizienii doreau ca la sărbătorirea Federației să nu existe locuri de cinste și ca cei al căror merit în năvălirea Bastiliei să nu fie prezentați ca singurii învingători ai acestei celebre cetăți a tiraniei, în a cărei răsturnare toate au participat cetățeni. Ei se temeau că în acest fel nu va fi încălcat înaltul principiu al egalității în drepturi. Se temeau să creeze o distincție periculoasă între cetățenii unei națiuni libere. S-a considerat prudent să ciupiți din boboc această pretenție pentru a crea diferențe. Acest lucru demonstrează că oamenii sunt ferm pentru această libertate, pentru această egalitate. Acest lucru ne dă speranța că, în ziua cea mare a Federației naționale, toți vor depune în unanimitate jurământul de a fi fideli libertății și egalității și de a le proteja. Și iată o altă victorie câștigată de cetățenii patrioți, arătând că nu mai uită că suveranitatea supremă aparține poporului. Avem în vedere extinderea titlului și drepturilor unui cetățean activ la un număr mare de persoane. Acesta este un pas cert către desființarea urâtului decret „marca de argint". Acesta este un eveniment fericit, care ne-a venit la îndemână în legătură cu apropierea festivalului civil și ne permite să așteptăm cu nerăbdare și alte evenimente similare care ar putea avea loc în timpul și după această asociere impresionantă a forțelor cetățenilor.
Aparent, teribila conspirație a estorcatorilor de taxe ilegale a fost și ea distrusă. Să lăudăm pentru totdeauna! Acum nu există nicio îndoială că aceasta a fost o atrocitate deosebit de întunecată și distructivă care a amenințat un număr mare de cetățeni ♦.
♦ Pe baza protocoalelor întocmite de angajații secției de agricultură în timpul atacurilor asupra avanposturilor fiscale, vamale, case de pază etc., care au avut loc aproape în întregul regat în primele zile ale revoluției, cea mai înaltă instanță fiscală, în persoana procurorului său general, a colectat toate plângerile și s-a dovedit pentru fiecare provincie pe un volum gros. Mii de cetățeni dorm liniștiți, fără să știe că numele lor sunt marcate acolo cu cretă

fatală și că viețile lor sunt amenințate de conspirații josnice. Între timp, judecând după aceste evenimente, după un an de tăcere insidioasă
Yu6
Raioanele, acele locuri valoroase de adunare, fără de care nu ar exista nicio garanție a libertății, la adunările lor au acceptat în considerare dezvăluirea, adusă de mai mulți cetățeni, a unei conspirații sângeroase împotriva întregului regat, coaptă în capetele crude ale făturilor josnice. numiţi agricultori de taxe. Secția Nazaret tocmai a adoptat textul unui apel la Adunarea Națională prin care se cere eliberarea acelor unsprezece prizonieri ale căror nume le-am menționat în numărul nostru precedent. În această adresă, puteți citi următoarele cuvinte minunate:
„Niciodată, probabil, nicio instanță nu a ignorat, încălcat cele mai sacre precepte ale legilor în modul în care și-a permis cea mai înaltă instanță fiscală!
După un an de tăcere cea mai insidioasă, această instanță primește cu ușile închise plângerea procurorului său general, face în secret anchete și fabrică în secret decizii în baza cărora mulți cetățeni sunt smulși din casele lor, aruncați în temnițe și încătușați, destinate doar pentru ticăloșii condamnați.
Cu siguranță veți fi indignați, domnilor, când veți afla că într-un oraș care este sediul libertății, există judecători care încă urmează regulile barbare ale despotismului judiciar; că, cu încălcarea articolului 9 din Declarația Drepturilor Omului, cetățenii care sunt nevinovați și care trebuie considerați nevinovați până la sfârșitul procesului sunt înlănțuiți, aruncați în temnițe dezgustătoare, ținuți câteva zile în celule de pedeapsă, lipsiți de orice ajutor. , confort, consultanta juridica; ca, in sfarsit, in ziua in care incepem sa culegem roadele pretioase ale celei mai fericite revolutii, sabia arbitrarului judiciar cade peste capul primilor luptatori ai acestei revolutii si pe capul oricarei persoane cinstite pe care cineva din rautate o vrea. a calomnia.
Și dacă cei cărora le-am încredințat sarcina de a renaște patria, dacă adevărații apărători ai legii, încă neînnoiți, au arătat prin tăcerea lor în zilele de criză că, după părerea lor, neînsemnatele excese survenite în acele zilele sunt echilibrate în permanență de acel bine pentru societate, care a apărut în urma acestor evenimente, se cuvine ca o instanță impozabilă să caute vinovații și să tragă în judecată imprudent orice persoană indicată de agenții acestei instanțe și să îi aplice toate acele cruzimi penale care au fost inventate de vechii noștri criminologi?
Documentele atașate vă vor arăta, domnilor, cât de departe este această instanță de principiile bunăvoinței și moderației care ar trebui să fie ha-această instanță greșită vrea să emită multe sute de mii de mandate de arestare și să trimită la schelă o parte semnificativă din locuitori ai statului. Aceasta este ceea ce poate aduce furia oarbă! Acestea erau tocmai dorințele prețuite ale agricultorilor de taxe și le-ar fi îndeplinit dacă încercările acestor ucigași nu ar fi întâlnit o rezistență puternică.
107
caracterizați judecătorii... Îndrăznim să ne exprimăm speranța că veți opri această procedură judiciară vicioasă, de care au suferit deja un număr exagerat de mare de victime..."
Onoare și laudă pentru cartierul extrem de patriotic Nazaret! Slavă și binecuvântări curajoșilor noștri legiuitori care, ieri, 1 iulie, au

adoptat următorul decret pe baza acestei plângeri demne de o laudă în sută:
„Adunarea Națională, considerând că procesele penale inițiate și desfășurate de instanța fiscală din Paris, în scopul urmăririi penale a celor vinovați de incendierea porților de impozite survenite în iulie anul trecut, sunt de natură să stârnească alarma nu numai în s-ar fi putut săvârși capitalul, dar și în departamentele în care sunt și astfel de procese; că răscoala din 14 iulie să nu lase altă amintire decât aceea a cuceririi libertăţii; că, pe de altă parte, dacă anumite excese, precum cele semnalate de procurorul general, s-au amestecat în mișcările poporului în revendicarea drepturilor lor, atunci aceste excese, care în orice alte împrejurări ar merita pedepse aspre, sunt atât de apropiate. legat de evenimentele care i-au însoțit, că a căuta pedepsirea vinovaților ar însemna să riscați să amestecați nevinovatul cu criminalul, decretă și decretă:
că procesul penal deschis la 24 februarie a acestui an la cererea procurorului general al Înaltei Curți Fiscale în cazul incendierii porților fiscale, săvârșit în iulie 1789 și amânat până la alegeri, va fi considerat ca nefiind luat. loc; că atât instanței, cât și oficialilor locali le este interzis să facă progrese în această procedură; ca deținuții, cu excepția cazului în care sunt acuzați de alte infracțiuni, să fie eliberați.”
Într-un număr viitor vom oferi o mostră de rezoluție care ar trebui propusă tuturor Confederaților în ziua sărbătorii naționale , pentru ca societatea să beneficieze foarte mult de acest mare eveniment.
„ZIARUL CONFEDERATIEI” Nr.3
Duminică, 4 iulie 1790
Intrigi insidioase în provincii pentru a perturba punerea în aplicare a proiectului festivalului civil. Înalte acte de patriotism din raioanele Cor* Deliers și Nazaret. Interesele vitale ale libertății cer ca districtele să nu fie dizolvate. Ei singuri ne protejează în fiecare zi de pericole teribile. Un anunt al masurilor de precautie de urgenta care trebuie luate pentru a evita tot ceea ce ne amenința in data de 14 a acestei luni.
Sigur raioanele vor fi dizolvate!!71 ... Francezii! Nu pierde din vedere faptul că acel protest fratern, mărecios și sincer

Demersul lui Roich, acel act mai presus de orice laudă pentru care secțiunea Nazaret* tocmai a devenit faimoasă, nu trebuie considerată doar ca eliberarea miraculoasă a câtorva drepți din groapa cu lei și că rezultatul supranatural al acestui miracol va salva. de la moarte un mare număr de cetăţeni ai statului nostru. Decretul binefăcător provocat de acest protest îi salvează cu bucurie de sabia mortală a acestei companii încă legalizate de criminali, această armată de ticăloși încă bucurându-se de privilegii în ciuda abolirii tuturor privilegiilor. Tocmai cu această recentă anihilare a uneia dintre cele mai diabolice capcane întinse de neobositei dușmani în calea noastră, asociem istoriei sărbătorii Federației o conspirație de lipitori fiscale, clar cronometrată până la momentul cel mai convenabil, pentru a putea sărbătorim în felul nostru aniversarea erei libertății noastre. . Cu ce râvnă instructivă aceste ființe, care păreau atât de atașate religios de principiile doctrinei noastre constituționale, ar fi oferit pe altarul ridicat în cinstea idolilor aristocrației primele sacrificii făcute pentru a le satisface frenezia fanatică! După ce a dobândit cu prudență un stoc uriaș de mandate de arestare (o nouă formă de litere-de-cachet), această instanță va trebui să se resemneze cu faptul că nu

va putea contempla imaginea sute de mii de sacrificați și fumători.
victime, pe care spera să-ți liniștească privirea! Ce regrete dureroase! O, cât de mare este durerea agricultorilor de taxe!

Nu, dacă raioanele sunt dezorganizate și cea mai mare parte a cetățenilor este reprezentată de un număr mic de oameni care sunt inevitabil stăpâniți de ambiție și care își pun propriile interese mai presus de interesele generale; dacă această majoritate a cetățenilor nu mai poate gândi, vorbi și acționa independent, iar distanța față de locul discuției îi lipsește de obiceiul și gustul pentru discuție, atunci aceste mari exemple de curaj civic și grijă frățească nu se vor mai repeta. Nu va mai exista vigilență împotriva abuzurilor de putere. Atât cetățeanul individual, cât și patria în ansamblu își vor pierde apărătorii incoruptibili, cei asupriți vor cădea sub cuțitul tiranilor, iar drepturile omului vor fi ignorate și încălcate.

Cine nu vede că dușmanii noștri au calculat foarte bine aceste rezultate și că victoria pe care se pregătesc să o câștige le va asigura punerea în aplicare a planurilor lor, care distrug toate

* În înaltul său discurs adresat Adunării Naționale, citat în numărul nostru precedent, această secțiune a mai cerut ca toate instanțele să interzică privarea de libertate a oricărui cetățean fără a-l prezenta în prealabil comisarilor secției de la locul său de reședință pentru verificare și stabilire. motivele privării de libertate. O libertate! Ce se va întâmpla cu tine dacă această sugestie înțeleaptă și prețioasă nu va fi transformată în lege?

libertate. Nu putem să calculăm la fel de bine ca ei și să avem la fel de multă grijă să ne păstrăm independența pe cât au grijă ei să ne domine? ... O, poporul Franței! Mai ești făcut pentru sclavie? Da, dacă, în loc să continui pe cont propriu cu marile afaceri ale națiunii, le tolerezi să cadă în mâini care nu vor gestiona niciodată aceste afaceri cu atâta onestitate și la fel de inteligent ca tine. Stăpânul își cunoaște întotdeauna propriile interese mai bine decât slujitorii săi; în plus, slujitorul încearcă mereu să se îmbogățească în detrimentul unui stăpân prea încrezător. În orice moment în administraţia publică, administratorii au căutat să-şi însuşească drepturile celor pe care i-au condus, iar acest lucru este foarte uşor de înţeles: voinţa de a domina este inerentă naturii fiecărei persoane. Să ne asigurăm că toți domină în același timp și că nimeni nu domină în mod special. Pentru aceasta, nu este suficient să facem apel la cetățeni să aleagă cei mai buni reprezentanți posibili în alegeri; sfatul meu ar fi cu totul altul. Trec direct la principiul de bază. Oamenii se vor induce mereu în eroare unii pe alții prin aparențe false. Nu bazați, cetățenilor, garanția drepturilor voastre pe încrederea în oameni, bazați-o pe însăși esența lucrurilor. Creați legi care îi împiedică pe oameni să-și îndeplinească planurile criminale și îi împiedică să încalce libertatea. În primul rând, nu pierde din vedere acea regulă sacră, pe care dușmanii tăi încearcă în toate modurile să te facă să uiți: poporul este suveranul. Dacă poporul este suveran, ei înșiși trebuie să exercite cât mai mult posibil din această suveranitate, să facă din aceasta afacerea principală. „De îndată ce serviciul societății încetează să fie principala activitate a cetățenilor”, spune Jean Jacques, „și preferă să le servească cu portofelul, și nu personal, statul se apropie deja de colaps”. Deci nu plătiți, francezii! pentru ca ceilalți să facă tot ceea ce trebuie să faci și poți să faci singur. Acționați mai puțin prin reprezentanți și fiți proprii voștri reprezentanți cât mai des posibil.

Acestea sunt adevăruri eterne, dar ele sunt confirmate de noi dovezi. Pentru a le face evidente, să comparăm succesele deja obținute de despotism în provincii, unde poporul este reprezentat doar de municipalități, cu ceea ce rămâne de libertate la Paris, unde, datorită păstrării districtelor, fiecare cetățean și-a păstrat câte ceva. dreptul de a participa el însuşi direct la apărare.interesele publice. O astfel de comparație nu ar fi în niciun caz deplasată în istoria Pactului de Federație.
DAR
Extras dintr-o scrisoare a lui Roy din Picardia din iulie 172
„În urmă cu câteva zile, noi, ca toate orașele regatului, am primit o scrisoare de la orașul Paris cu o invitație la sărbătoarea Confederației din 14 iulie. În această scrisoare, am fost invitați să mergem la Montdidier, centrul temporar al raionului nostru, în scopul alegerii deputaților împreună cu acest oraș și satele situate în raion. Soldații gărzii naționale au decis să delege la Montdidier 30 de persoane din componența lor. Însă domnul Bilcock73, primarul municipiului, căruia i s-a adus la cunoştinţă acest decret, s-a opus cu putere executării lui, sub pretextul că oraşul Montdidier fusese declarat temporar centrul districtului împotriva voinţei locuitorilor din Rua, iar acesta din urmă nu ar trebui în niciun caz să întreprindă acțiuni care ar putea fi interpretate ca recunoașterea lui Montdidier ca centru administrativ temporar. Acest primar, care recunoaște, în ciuda tuturor și a tuturor, doar ce vrea, le-a interzis categoric gărzilor naționale să meargă la Montdidier, și nimeni nu a îndrăznit să obiecteze, în așa măsură toți erau obișnuiți să-i asculte grație autorității că și-a creat pentru sine prin manierele sale poruncitoare și tonul peremptoriu. A făcut mai mult. A inspirat multe sate cu acest balayage, pentru ca și ei să nu meargă la Montdidier. Și mulți, cedând în fața convingerii lui, nu s-au dus. Între timp, ca urmare a acestui refuz, vom pierde dreptul de a ne trimite reprezentanții la Paris și riscăm să nu fim admiși, întrucât nu ne-am supus decretului de înființare a unui centru administrativ temporar la Maup-didier. Cei mai mulți deplâng această cascadorie stângace, care, fiind doar rezultatul antipatriotismului primarului nostru, poate, totuși, să ne învinovățească pe toți. Din păcate, răul este aproape ireparabil. Căci locuitorii din Mondidier, aflând de scrisoarea noastră care conţinea refuzul de a li se alătura, au hotărât să trimită această scrisoare cât mai curând posibil la Paris şi să întocmească un protocol în această privinţă.
Asemenea intrigi se desfășoară poate în multe locuri la instigarea dușmanilor societății sub tot felul de pretexte plauzibile la care recurg acești dușmani pentru a-și ascunde viclenia, iar aceasta constă probabil într-una dintre părțile principale ale mecanismului pus în mișcare împotriva sărbătoarea patriotică, cu să o smulgă, sau măcar să-i dilueze strălucirea. Acesta este rezultatul acelor legi care i-au lipsit pe oameni de dreptul lor de a participa la guvernarea generală și i-au forțat să se plece în fața voinței primului intrigant care a dat peste care ar putea prelua puterea.
Cetăţeni, aţi realizat recent, graţie zelului extraordinar al cartierului extrem de patriotic al Cordelierii ♦, ca
♦ Adresă adresată Adunării Naţionale din 26 mai.

Până pe 25 iulie, drepturile districtuale nu vor fi supuse nicio reducere*. Asta este foarte bine. Districtele Cordeliers și Nazareth au dictat anumite decrete puterii constituente și astfel au amintit de

suveranitatea poporului, în virtutea cărora acesta poate declara voința generală delegaților săi, mandatarilor săi, reprezentanților săi. Ar fi foarte util să nu pierdem nicio clipă din vedere spiritul și litera acestor mari principii sociale, aceste frumoase reguli constituționale. Și pentru aceasta este necesar ca raioanele nu doar să supraviețuiască până pe 25 iulie, dar să nu fie niciodată de acord cu desființarea lor. Supravegherea lor de zi cu zi este paladiul libertății, adevărata garanție a constituției. Numai ei pot asigura drepturile oamenilor. Dacă nu există, atunci măreția cetățeanului, adevărata suveranitate va fi furată, iar mandatarii vor deveni independenți și chiar vor avea întâietate față de mandatarii lor. Francezi! Timpește această cerere importantă pentru un pact federal. Se pare că vrei să devii din nou stăpânii tuturor virtuților civile și ai curajului. Nu vă îndepărtați de aceste intenții, care deosebesc sufletele mari și înălțate. A venit vremea patriotismului, se apropie ziua de 14 iulie, vremea săvârșirii unor fapte minunate pentru cauza libertății. Pentru a-l asigura, nu puteți face nimic mai bun decât să asigurați permanența districtelor cărora le datorăm mult și care sunt școli de devotament față de stat sau, dacă doriți, arene în care lupta împotriva tiraniei este întotdeauna dusă cu succes. .

„ZIARUL CONFEDERATIEI” Nr.474

Luni 5 iulie 1790

O sărbătoare specială a Federației pentru femeile franceze, programată a doua zi după celebrarea Federației de către toate gărzile naționale ale regatului.

S-ar putea crede că fiicele lui Lacademon, virtuoșii spartani, glorioasele femei romane, au luat doar o parte nesemnificativă în treburile republicii. S-ar putea crede că da dacă interpretăm mărturia istoriei doar literal. Desigur, în analele acestor popoare antice, printre numărul imens de fapte și fapte pentru care sunt atât de remarcabil de celebre, găsim doar câteva astfel de cazuri când femeile au urcat pe scenă și au participat la evenimente importante capabile să comunice cutare sau cutare. mișcare la mașina politică . Adevărat, ele pot fi văzute la festivalurile populare care inspiră spiritul de competiție și curaj la tinerii sportivi care participă la exerciții de antrenament, în combinație cu

♦ Decret din 1 a acestei luni.

concursuri de alergare și jocuri desfășurate în zilele dedicate acestui gen de exerciții; pot fi văzuți depunând cu mâinile lor frumoase o coroană, răsplătitoare pentru curaj, pe capul celui care a câștigat victoria. Dar, cu această excepție, par a fi mereu închise în case și sunt ocupați doar cu treburile casnice, mai ales acordă o atenție deosebită bunei creșteri a copiilor lor, pentru ca pe viitor să devină coloana vertebrală a patriei lor. Dar tocmai îndeplinirea acestei ultime sarcini a contribuit la faptul că femeile din Atena și Roma au avut o mare influență asupra destinelor națiunilor lor, căci nu există un adevăr mai general recunoscut decât următorul: obiceiurile depind de educație, iar obiceiurile depind de soarta fericită sau nefericită a statelor. De aceea, este necesar să remarcăm ceva ce istoria nu ne spune direct despre femeile grecești și romane: că acestea au fost cele care, prin grijile pe care le-au aplicat, pentru a le oferi copiilor, începând din leagăn, o creștere construită pe respectul pentru moravuri și dragostea față de patria-mamă au păstrat multă vreme libertatea, prosperitatea și splendoarea în aceste două frumoase republici.

Pentru a ne face o idee adevărată asupra măsurii în care printre popoarele despre care vorbim, principiile educației au inspirat femeilor sentimentele de eroism și iubire de libertate, care le-au asigurat atâta timp păstrarea bunei guvernări, trebuie să amintesc următorul fapt: „În Sparta, o femeie avea cinci fii în armată. A așteptat vești despre progresul bătăliei. Sosește ilotul; ea se întoarce spre el cu teamă. — Cei cinci fii ai tăi au fost uciși. „Sclave furtunoase, te-am întrebat despre asta?” „Am câștigat bătălia.” „Ea aleargă la templu să mulțumească zeilor.” Cu această ocazie, marele Rousseau spune: „Acesta este cetățean”. Aici, de altfel, vor fi citate următoarele versete minunate:

Un adevărat republican nu are alt tată și fii, Ca virtute, zei, legi și patrie.

Dar, de îndată ce la Roma, ca și printre greci, regulile și instituțiile bune au început să fie neglijate, morala s-a relaxat: licențialitatea și luxul au înlocuit sentimentele înalte de virtute și eroism, iar prăbușirea ambelor stări frumoase a devenit inevitabilă.

La noi, educația femeilor a fost aproape întotdeauna neglijată, iar consecința acestui fapt a fost transmiterea inevitabilă de la mamă la copii, de la o vârstă fragedă, a unor impresii rele și periculoase, care, tocmai pentru că sunt prima, influențează irezistibil. toată dezvoltarea ulterioară a caracterului. Cu toate acestea, vedem cu mare satisfacție că revoluția a avut un efect benefic asupra foarte multor dintre femeile noastre, eliberându-le de pasiunea excesivă pentru lux și bibelouri și de frivolitate. S-au ridicat la înălțimea sentimentelor noastre. Au împărtășit cu noi

domnul Grach Babef, or. II

DIN

sentimente de dragoste pentru frumos, pentru mare, pentru sublim. Și ar fi corect să spunem că femeile ne imită și devin egale cu noi în toate, iar dacă au neajunsuri, atunci le-au primit de la noi. Dependența lor completă și nevoia de a părea mereu dispuși să ne mulțumească îi obligă să ne urmeze prin labirintul depravării noastre. Vedeți acum cum dragele noastre franțuzești disprețuiesc cu dispreț starea de perversiune și neînsemnătate la care le-au condamnat obiceiurile noastre urâte, vedeți cu câtă mândrie iau poziția morală a părinților și a soților lor, cum încearcă deja să egaleze în patriotism și în virtuţi cu cele mai cunoscute eroine ale antichităţii. Da, secolul nostru va vedea și nașterea noii Safo, egală cu ea în filozofie și înalt curaj. Și acum sunt multe eroine printre noi. Unui dintre ei îi datorăm înfățișarea unor donații patriotice, celuilalt îi datorăm prezența printre noi a lui Ludovic, restauratorul libertății. Dar, îndrăznesc să spun, în curând vom fi datori celei mai dulce părți a umanității pentru ceva mai valoros decât orice altceva - o modalitate eficientă de a trezi în inimile generației în curs de dezvoltare acele virtuți care sunt sursele a tot ceea ce este adevărat și drept. .

Madame Mouret 75 de ani, descendentă a celebrului fabulist Lafontaine și autoarea unui plan de educație a sexului feminin ♦ și Catehismul cetățeanului, „convinsă că”, după cum spunea ea, „că dacă bărbații fac legi, atunci femeile fac legi. morala, mai ales într-un asemenea stat, în care femeile au o mare influență”, a înaintat recent domnilor reprezentanți ai comunei un apel prin care a propus ca a doua zi după Sărbătoarea Federației pentru toate gărzile naționale ale statului nostru, francezele să fie au permis să se adune la rândul lor pe Champ de Mars pentru a depune jurământul de credință față de constituția liberă a regatului și, în același timp, să jure că vor pune toată

atenția în educarea copiilor lor în spiritul principiilor acestei libertăți constituționale, și a principiilor înțelepciunii și bunelor moravuri care sunt asociate în mod natural cu aceasta.
Fie ca celebrul Champ de Mars, atât de memorabil prin diversele evenimente pentru care a servit drept teatru, să fie curățat pentru totdeauna prin aceste acte de ispășire de murdăria cu care a fost pângărit în cumplitele zile ale anului 1789!
Este imposibil de calculat rapid toate rezultatele bune care pot decurge din implementarea propunerii doamnei Mouret. Și întrucât ar fi foarte nepolitic, cel puțin, să respingem această propunere, nu ne vom permite să jignim reprezentanții orașului, sugerându-le
* Acest plan, primit foarte favorabil de Adunarea Națională din 18 februarie, merită atenția tuturor taților și mamelor. Vândut de autor, terasamentul Fournel, nr. 28.

ar putea aduce o ofensă ireparabilă concetăţenilor lor, eludând sub orice pretext de a lua o decizie.
Articolul omis din numărul de ieri și legat de următoarea parte a cuprinsului: „Anunțul măsurilor de urgență care trebuie luate pentru a evita tot ceea ce ne amenință pe 14 a acestei luni”.
În numărul de mâine, ne vom concentra asupra atenției pe care o merită zvonurile despre temerile asociate cu viitoarea sărbătoare patriotică. Și dacă unele dintre sentimentele deosebit de tulburătoare care ne-au fost raportate sunt justificate într-o anumită măsură, atunci vom indica ce măsuri de precauție este util să luăm pentru a evita nenorocirile care ne pot amenința. Veți vedea că aceste măsuri de precauție nu vor fi limitate prin mijloacele obișnuite, adică interzicerea purtării armelor de atac, interzicerea folosirii cailor și trăsurilor, distribuirea a numeroase patrule pe străzile capitalei etc.
Notă. Într-un număr viitor vom oferi o mostră „Propunere de rezoluție care trebuie depusă de toți confederații în ziua sărbătorii patriotice pentru a putea beneficia de acest eveniment important pentru societate”.
[REFERINȚE LA DISTRICTELE]
[începutul lunii iulie 1790]
Adresa domnului Babeuf, apostol și martir pentru o cauză bună, către cele 60 de districte ale Parisului, către societatea patriotică a iacobinilor, către toți membrii Confederației din 14 iulie și către toți patrioții francezi. Despre perturbarea conspirației agricultorilor de taxe și a celei mai înalte instanțe fiscale, care avea ca scop trimiterea la spânzurătoare a 2 milioane de francezi, provocată de el. Cererea lui, în loc de orice recompensă, să fie eliberat din temnițe pentru a se bucura de spectacolul depunerii jurământului federal, iar apoi să se întoarcă el însuși la locul de detenție76.
Lord!
Numele meu este François Noël Babeuf, sunt un cetățean-soldat din Roy în Picardia, înainte de revoluție arhivar feuist și, de la revoluție, un urător al arhivelor și al feudalismului. Pe lângă aceasta, sunt autorul „Cadastrului permanent, sau adevărata teorie a impozitelor de stat”, precum și al unei alte lucrări intitulată „Petiția pentru taxe” și, în sfârșit, sunt închis la Conciergerie de la Palatul de Justiție. .
Aveți nevoie de aceste informații despre mine, domnilor, în primul rând în legătură cu subiectul care m-a îndemnat să vă adresez și, de asemenea, cu nevoia de a ști că sunt reciproc dependenți unul de celălalt în ordinea în care le voi enunța .

Nu există rău fără bine. Recunosc că acest proverb conține un mare conținut moral. Găsirea celui mai confortabil
8·

metodele practice de alcătuire a descrierilor feudelor, al căror scop final a fost întotdeauna strângerea de minuni ruinătoare, tirania teribilă asupra cetățenilor, m-au condus la descoperirea unui set de mijloace care reprezintă cel mai just și mai satisfăcător sistem fiscal. Reducerea tuturor impozitelor de stat într-unul singur, o alocare strict proporțională cu proprietățile și capacitățile personale ale fiecărui contribuabil, ușurința și ieftinitatea procedurii de colectare - acestea sunt principalele rezultate care decurg în mod clar din aplicarea planului de cadastru, numită permanentă, căci are și avantajul deosebit că, atunci când se întocmește un astfel de cadastru, acesta este pentru totdeauna, indiferent de modificările care ar putea interveni în mărimea proprietății contribuabililor. Petiția pentru impozite, trimisă mai întâi în manuscris Adunării Naționale de către Comuna Rua77 și apoi apreciată a fi suficient de temeinică și suficient de puternică în principiu pentru a fi acceptată de comunele unei bune părți a provinciei, această petiție, am să zicem, este un rezumat și o prescurtare a sistemului meu de cadastru, iar detenția mea la Conciergerie este un premiu acordat mie de societatea extrem de patriotică a celei mai înalte instanțe fiscale, sub forma unei recompense și încurajare pentru zelul de care am dat dovadă. în petiție.
După ce am lămurit opinia publică despre impozite și ferme, eu, la cererea concetățenilor mei, m-am angajat să întocmesc această petiție, întrucât un modest avocat se obligă să îndeplinească cutare sau cutare faptă bună sau rea. Prin urmare, am fost doar un intermediar al celei mai importante persoane. Adevărat, mi-am adăugat părerea și ideile mele la cele ale tuturor celorlalți cetățeni, dar mi s-a părut că decretele Adunării Naționale îmi dau libertate deplină în acest sens. Sunt de acord că, chiar dacă toate ideile cuprinse în petiție ar fi ale mele, atunci o propunere făcută în adunarea generală și acceptată în unanimitate echivalează cu o petiție întocmită de o singură persoană și aprobată de toți locuitorii unei anumite provincii. Dacă primul fapt nu este considerat infracțiune, atunci al doilea nu trebuie considerat ca atare.
Înțelepciunea sistemului fiscal conturată în această petiție, spunea recent unul dintre cei mai patrioti scriitori ai noștri, a fost deja dovedită de alarma pe care a stârnit-o în rândul fiscalilor, de protestul general al tuturor tâlharilor, comisionarilor și vampirilor fiscali; s-a dovedit prin voturile a 800 de comune din Picardia, din raioanele orașelor: Peronne, Saint-Quentin, Gam, Nelle, Roy, Mondidier, Corby, Braque, Albert etc.; o dovedesc cele 800 de exemplare ale acestei petitii trimise de aceste comune la Adunarea Nationala. Și de aceea am fost supus unui atac perfide în Rua, locul meu de reședință, am fost smuls din pat în miezul nopții, smuls din sânul familiei de către alguazilii de jandarmerie pe baza unui mandat de arestare. emisă fără cercetare prealabilă de către cea mai înaltă instanță fiscală. am fost

dus la închisoarea Conciergerie de la Palais de Justice, unde sunt închis pentru 6 săptămâni, neputând să mă plâng, neputând obține o revizuire judiciară a cazului meu.

Va fi oportun să vă explic, domnilor, ce împrejurări au dat naștere
acestei petiții.
Dar cum pot să sper la dreptate? La urma urmei, judecătorul meu este
partea mea opusă. Poate acel departament de agricultură, ale cărui
fundații le-am subminat, să mă trateze imparțial? Mă vor ierta
campionii săi că am pictat o imagine prea elocventă a abuzurilor
monstruoase și a abundenței de nedreptăți la care duce acest cel mai
teribil dintre regimuri rele? Pentru a servi un astfel de regim,
trebuie, desigur, să te eliberezi de toate sentimentele delicate și să-
ți transforme inima în piatră. Prin urmare, ar fi o nebunie să mă
aștept la o decizie justă de la judecătorii mei. Imparțialitatea
strictă este o virtute foarte rară, desigur, membrii celei mai înalte
instanțe fiscale nu o au deloc; Avem noi dovezi pentru asta. Prin
urmare, domnilor, pentru mine cea mai bună cale de ieșire este să
deturnez această instanță și să apelez la tribunalele patriotice.
Regret însă că am venit din adâncurile Picardiei pentru a ajunge la
închisoarea la Paris. Nu consider timpul petrecut aici pierdut. Am
învățat aici multe lucruri care vor fi de valoare pentru semenii mei.
Dar în conformitate cu principiul căruia, după cum am spus mai sus,
sunt un zelot, cred că a venit momentul când ar trebui să am grijă de
mine. Așadar, trebuie să declar referitor la procesul meu că până acum
cazul meu a fost doar transferat, că cer doar dreptate, iar pentru
aceasta apelez cu deplină încredere la dumneavoastră.
Îmi cer pentru mine același sprijin ca cel pe care cu atâta
generozitate l-ați acordat așa-zișilor incendiari de avanposturi, la
care, inspirat de sentimente de umanitate și patriotism, v-am îndemnat
atunci. Desigur, nu veți face o distincție între acești oameni și mine
doar pentru că sunt rezidenți ai capitalei, Paris, și nu am acest
avantaj. Eu însumi nu m-am gândit niciodată că nu pot profita de
oportunitatea care s-a prezentat pentru a le fi de folos doar pentru că
nu locuim în același oraș. Nu mai trăim în epoca în care acordam
importanță unor astfel de diferențe nesemnificative. Astăzi noi,
francezii, suntem cu toții frați, suntem cu toții copii ai aceleiași
familii. Și sunt profund convins, domnilor, că veți dori să mă tratați
în conformitate cu aceste principii, că îmi veți oferi acel ajutor din
inimă, care pentru prietenii patriei a fost întotdeauna o datorie
sfântă, îndeplinită de ei cu cea mai mare măsură. bucurie chiar și în
raport cu apărătorii lor cei mai puțin fierbinți. Lăsați-l pe cel care
a zădărnicit complotul teribil al agricultorilor de taxe,
117
care a izbutit să sărbătorească aniversarea erei libertății noastre
prin măcelul unei mari mulțimi de victime, cel care a propovăduit
întotdeauna principiile sacre ale libertății noastre publice și al
cărui suflet este mereu cuprins de acest foc sacru, să nu fie lipsiți
de spectacolul depunerii acestui jurământ memorial, la care ar trebui
să se străduiască să adune pe toți cei care au merit pentru patria-
mamă. Și cât de plăcut mi-ar fi să văd această sărbătoare împodobită cu
prezența tuturor celor care, pentru apărarea zilnică a marilor interese
ale patriei noastre, îndură neîncetat tot mai multe persecuții din
partea dușmanilor lor cruzi, ca să poată continua să apără-l și
salvează-te de căutarea celei mai groaznice inchiziții!
Babeuf
SCRISOARE DE LA UN DEPUTAT PENTRU PICARDIE 78
Prietenul meu drag!
Ai prezis cu înțelepciune ce s-a întâmplat. Ce fericit ești în
singurătatea ta! Nu a trebuit să roșiți pe 14 iulie și, în ceea ce mă

privește, sunt în disperare. voi pleca mâine; Sunt într-o stare de confuzie dincolo de orice descriere; Nu pot decât să vă plâng, aș pieri dacă m-aș plânge public. Intrigile au atins un asemenea grad de viclenie, încât cetățenii virtuoși sunt considerați trădători, sunt atacați cu propriile lor arme și, ascunzându-se sub masca patriotismului, își ucid patria. Nu, nu voi merge. Nu, nu voi privi cu sânge rece cum piere republica. Nu voi privi cu calm cum devine prada unui grup de oameni nesemnificativi care nu au altă virtute decât bogăția și nici altă bogăție decât crima. Strigătele mele vor trezi oameni cinstiți și îi voi condamna pe tirani să fie mâncați de păduchi, ca Sulla!

Ce am văzut pe 14 iulie! Irod ne-a chemat din toată țara. Ne-a plătit ca să ne facă să jucăm în fața națiunilor cea mai nesăbuită comedie care i-a făcut vreodată pe oameni să roșească. Cine dintre noi, părăsind locurile noastre, s-ar putea aștepta la o asemenea rușine? Ni s-a oferit un vițel de aur: în răutatea noastră ne-am închinat.

O, oameni buni! O, soarta omului! Cât de orbi suntem și cât de ușor cedăm ispitei! Am căutat onoarea de a fi ales deputați. Pe drum, am plâns de bucurie. Mi-am imaginat dinainte o simplă sărbătoare a libertății, patriei, republicii! O, ce frumos va fi, mi-am spus, acest moment in care ne vom jura UNII ALTI ca suntem frati, cand ne imbratisam, cand plangem impreuna, cand regele, fiind printre noi, isi va lipi patria de piept. , când înalta Adunare Națională, luându-și locul în primul rând, ca simbol al legii, va defila în toată splendoarea dragostei noastre.

118

O, prietene, prietene drag, cât de departe de această priveliște am văzut-o! Fericirea nu este altceva decât o iluzie! Cum mi-ai devenit drag! Cât de mult deasupra mea îmi arăți! Mi-ai spus că sărbătoarea viitoare va fi o sărbătoare în spiritul lui Seyan79, că voi vedea acolo umilirea Adunării Naționale, că voi vedea acolo o sărbătoare în spiritul Marelui Mogul și că, de când oamenii văd că le afectează puternic sufletul, voi vedea cum este sedus. În republicile bune, erau rare spectacole în care guvernul să apară pe scenă. Amintiți-vă că oamenii sunt flatați doar pentru a-i înșela! Republica noastră începe acolo unde s-a terminat Republica Romană, iar Republica Romană s-a încheiat cu decăderea moravurilor și dispariția simplității, a onoarei și a disprețului față de bogăție. Ce dreptate ai avut; ascultă povestea rușinii mele și a rușinii întregului stat.

S-au adunat pe bulevarde, cartierul general al Gărzilor din Paris călare călare prin rândurile infanteriei patriotice, a urmat comanda, s-au mișcat, au plecat. A apărut Lafayette. Mă așteptam să-l văd pe rege, nu o cunoșteam pe Lafayette. S-a înclinat, a salutat în dreapta și în stânga. Acesta, desigur, este un om deștept, mi se pare un om mare ambițios. Domnește, nu are coroană pe cap, o ține în mână, ca Cromwell. O, prietene, mi-ai spus de o sută de ori că virtutea iubește deșerturile și că trebuie să te ferești de acea virtute care caută lumina strălucitoare! Trupele au ajuns la Câmpul lui Marte, întâmpinate de strigătele de bucurie ale săracilor. Am întrebat unde este regele, am fost abătut. Mi s-a părut că Lafayette l-a scos cu îndemânare din vacanță pentru a fi el însuși eroul acesteia. M-a frapat că acest om se comportă ca un vizir. Cât de bine știe să se prezinte interesant, să aprindă mulțimea, cât de bine cunoaște inima omului. Este isteț ca Mahomet, elocvent ca Catilina, înțelept ca Solomon.

În cele din urmă, regele a apărut pe tronul de aur și aproape că am leșinat când l-am văzut lângă el pe un taburet pe dictatorul

republicii, președintele Adunării Naționale, stând acolo ca un hoț în bancă.

Prietene, mi-ai spus că principiile de bază ale bunelor guvernări sunt onoarea și virtutea. Evident că nu avem nici una, nici alta, deoarece Cezar este marele nostru preot în același timp.

Acest rege, care mi s-ar fi părut grozav dacă ar fi fost ud ca noi și, ca și noi, acoperit cu noroiul Champ de Mars, mi s-a părut destul de mic pe tron. Am încercat să mă consolez; regele în splendoarea lui goală mi s-a părut un laș satrap ionic, iar președintele un consul roman părăsind plugul.

Nu mai cred în aristocrație: acoliții ei sunt lipsiți de merit și de intuiție politică. Dacă l-au sfătuit pe rege

119

pentru a merge alături de noi, poate că ar da o lovitură teribilă Constituției, iar restul de slăbiciune și milă ne-ar face să-l iubim în continuare: acest gând groaznic mă consolează!

Lafayette a lucrat singur. L-a îndepărtat pe rege pentru a ne atrage atenția asupra lui și, bineînțeles, se aștepta ca, într-un acces de amețeală, poporul să-l proclame generalisim.

L-am respectat pe acest om când l-am judecat de departe. Văzându-l de aproape, simt dezgust pentru el. Acesta este un om periculos care își sugrumă patria în brațe. Ce pretenție de nepătruns, ce flexibilitate, ce sinceritate teribilă, cum se schimbă sensul și însăși esența ei. Mă doare, dragul meu prieten, să-ți spun detaliile umilinței noastre. Nu, nu suntem nicidecum liberi, toți vom muri ca sclavi, cu excepția voastră, căci înțelepciunea vă ridică deasupra oamenilor, iar voi depindeți doar de adevăr și de Dumnezeu.

Cei adunați au cerut ca regele să vină la altar pentru a depune jurământul. Nerecunoscător, lipsit de sentimente omenești, a rămas nemișcat, a ascultat indiferent strigătele de „Trăiască regele!” cu care trupele l-au întâmpinat pentru a-i ridica spiritul și a-l smulge de sub influența sfatului insidios al oamenilor răi. ! Un om josnic cu toată măreția ta, este adevărat că ești atât de prost încât nu deosebești binele de rău? Dacă posezi răutatea proștilor, care se îmbină cu răutatea oamenilor răi din jurul tău, cât de dezastruos poți deveni într-o zi pentru stat!

Lafayette a depus jurământul regelui. O persoană dezgustătoare. Îl privează pe rege de dragostea noastră pentru a-și acoperi zdrele cu ea. Vrea să-l priveze de tandrețea noastră. Fără îndoială, el se atribuie regelui pentru ceea ce îl eliberează de mângâierile periculoase ale poporului. Îi dă tot felul de temeri. Există o singură persoană de care să-ți fie frică, trădătorul. Nu, Lafayette, nu ești deloc un erou al Lumii Noi, nu ești deloc tovarășul de arme al lui Franklin, du-te la Persepolis, târăște-te, sclav ticălos. Dragut in timp de razboi, Narcis in timp de pace, din glorie ai facut un mestesug. Acum faci un mestesug din virtute. Îi faci un jurământ regelui tău și cine știe ce ai jurat: se pare că Thersites încearcă armura lui Ahile.

Oh, dragul meu prieten, răspunde-mi repede, mângâie-mă. Aveam dorința să mă plimb prin mulțime, să merg la rege, să-l îmbrățișez și să spun: „Merit să fiu iubit”. Dar ce aș primi ca recompensă pentru devotamentul meu? As fi fost persecutat, ca Marat, Desmoulins, Lustalot[80], Mercier[81]. Sejanus ar fi tremurat de furie, m-ar fi acuzat de conspirație. Deocamdată un conspirator este considerat unul care acționează ca un prieten al legilor, regele, Capetul Orleansului. Un conspirator este cel care îi acuză pe Lafayette, Bailly, Necker, toți acești conspiratori adevărați, adevărați dușmani ai binelui public,

oameni demni care, umilindu-ne constant, ne-au redus la nivelul propriei josniciuni.
Am uitat să vă spun că pe 13 regele a trecut în revistă trupele din porticul palatului său. Deputații Franței au intrat în grădina palatului pe o scară ascunsă, presărată cu escroci și curtezane. Când am ridicat vocea plângându-mă de acest lucru, cineva m-a sfătuit să fiu atent și a adăugat că oameni decente sunt supravegheați. Cato s-ar fi sinucis fără îndoială. Nu am putut suporta o asemenea insultă și m-am întors în camera mea să plâng acolo.
Știi ce s-a întâmplat mai departe. Franței îi este rușine, ca o fată a cărei onoare este jignită de mângâierile unui desfrânat. Au strigat: „Trăiască Lafayette”, „Trăiască regele”, „Trăiască regina”. Nimeni, în afară de mine și de bretoni, nu a strigat „Trăiască patria”, „Trăiască Adunarea Națională”. Printre bretoni, un tânăr de 15-16 ani a strigat: „La altar, la altarul regelui!” Lafayette, trecând pe lângă el, a spus: „Domnule, vă recunosc numele”. „Este aici”, a răspuns bretonul, bătându-și mângâierile. Apoi, Lafayette i-a cunoscut pe Danton și Desmoulins. El a palid și a dat pinteni pe cal. Privirea oamenilor cumsecade, ca vocea lui Dumnezeu, urmărește răufăcătorii. De atunci, oricine vorbește de rău despre Lafayette și despre jurământul regal a fost arestat la Paris. Sulla e furioasă, dar deputații nu au plecat încă, se cunosc, mănâncă împreună, se îmbrățișează, vorbesc doar despre libertate, se jură unii altora să moară pentru asta. Și nu am nicio îndoială că, când se vor întoarce în departamentele lor, vor intra în liga generală. Au văzut pericolul de aproape. Opierii au ghicit planurile ambițioase ale celor care i-au invitat, au văzut un adjutant pe Champ de Mars, care a strigat deputaților, în special deputaților din Marna: „Regele și domnul de Lafayette vor pleca acum dacă nu vă ocupați locurile după rang”.
Au văzut un adjutant în circul de la palatul regal strigând: „Domnilor, domnule de Lafayette, acest general mult iubit și merituos, vă roagă să plecați”.
Îl recunoaștem doar pe rege ca general, Lafayette este sergentul lui pentru Paris. Suntem independenți, recunoaștem doar legea. Lafayette este iubit doar de tine și de acele curtezane josnice ca tine, care îl iubesc pentru că are noroc și care îi pregătesc un cuțit în caz că nu are noroc. Bineînțeles, el știe totul, este prea înțelept ca să nu-ți observe josnicia, îți servește crimele, tu îi servești crimele. Ei au văzut și vor descrie cu groază luxul insolent al Champ de Mars și La Muet, izbitor mai ales în această perioadă de sărăcie, când nu mai sunt lacrimi în ochi, când nu mai este sânge în vene.
La revedere, prietene, sunt sătul de viață, dar sunt molipsită de lașitatea timpului nostru, nu am curajul să mă lipsesc de

viaţă. O liniștește pe mama Moto despre șederea mea aici. O, dacă aș putea vărsa sângele pe care mi l-a dat pentru țara mea! O sărut și pe tine.
SCRISOARE CĂTRE DANTON
[iulie 1790]
Dragă Danton! 82 Vă vorbesc ca celui mai devotat luptător al libertății, expresiile servile nu sunt potrivite pentru un cetățean adevărat, ceea ce sunteți.
Se poate ca astăzi să am soarta glorioasă de a fi proaspătul bătut Anthony, amintindu-i lui Brutus de marea sa lucrare? O, prietene, asta este, din păcate, adevărat: Roma e în lanțuri, iar tu dormi!... Chiar

nu mai ești Danton? Vreau să cred că acest nume, pe bună dreptate celebrat, va rămâne așa. Există mare curaj în împrejurări mari! Astăzi este nevoie de un suflet puternic, capabil să reziste oricăror șocuri. Pentru mine, doar sufletul tău este capabil de acest mare efort. Prietenul meu, fratele meu, patria mea este pe marginea prăpastiei. Mă gândesc la dizolvarea districtelor! Nu este clar că asta înseamnă distrugerea libertății pentru totdeauna? Cine ne va păstra drepturile? Un publicist remarcabil spunea recent: „Cine va preveni teribilele manifestări ale despotismului, care se vor ridica în curând din ruinele celui dintâi? Aleșii noștri vor deveni despoți obrăznici și vor domni cu o mână de fier. Poliția are prea multe posibilități pentru ca arbitrarul să fie mai presus de suspiciune. Răspuns! La ce tribunal își pot trimite plângeri cetățenii asupriți, în fața ce tribunal pot expune abuzurile de putere dacă raioanele nu le urmăresc? A

Nu suficient, curajos apărător al unei cauze drepte, nu suficient. .. ♦

*

DOMNULUI LORAGE

Paris, 20 iulie 1790

Nu vei ghici niciodată în ce condiții am fost eliberat din închisoare prin ordinul instanței fiscale. Nu sunt obligat să mă întorc când sunt chemat în judecată; Nici eu nu sunt obligat să mă prezint să depun mărturie. Crede-mă, sunt încă în postura de prizonier... Așa că se dovedește că am fost închis în Conciergerie pe baza unui mandat de arestare și eliberat din această închisoare tot pe baza unui mandat de arestare. Acesta este probabil primul exemplu de acest tip de fraudă de la începutul absurdităților judiciare. Dar este ușor de ghicit ce motive i-au determinat pe membrii instanței fiscale să acționeze în acest fel. Ei știau că eu am condus mișcarea care a dus la celebrul decret din 1 iulie privind

♦ Manuscrisul se termină aici.

arzatoarele barierelor vamale. Ei au înțeles că prelungirea închisorii mele nu va duce la nimic, că de aici nu le-aș da decât cu și mai mare amărăciune celor mai furioase lovituri fiscalilor. Ei sperau că, diminuând severitatea persecuției față de mine, se vor asigura că mă voi înmuia și voi deveni un dușman mai puțin formidabil. Ei au vrut însă să-mi fie frică să apar în provincia mea, unde prezența mea, în opinia lor, ar putea provoca un nou ferment și ar putea întări contribuabilii în hotărârea lor de a nu plăti mai multe taxe indirecte. Nu au considerat posibil să mă țină mai mult în închisoare din cauza unei considerații, a cărei forță deplină o vei înțelege acum. Marat, un prieten al poporului, spunea în nr. 155 al ziarul său (în continuarea a ceea ce a tipărit în nr. 153 al său, din care v-am înaintat 50 de exemplare): „Prietenul poporului” cere pentru cei asupriți. Babeuf, prizonier al Conciergerie, același sprijin generos pe care Districtele au făcut tot posibilul pentru așa-zișii piromani de avanposturi, ținând cont de eforturile energice și de devotamentul nemărginit al acestui martir pentru o cauză dreaptă.

În susținerea acestei alarme, care trebuie să-i fi deranjat foarte mult pe estorcatorii de taxe ilegale, am transmis „Apelul către cele 60 de Districte” și eram sigur dinainte că va fi bine primit. Se spunea deja că vor veni câteva mii de oameni curajoși să mă forțeze să deschid porțile Conciergeriei, iar vampirii fiscali, aflați despre aceste intenții destul de serioase, au preferat să nu aștepte implementarea lor.

Acum, domnul de Rutledge și cu mine suntem ocupați să încercăm să obținem de la instanța fiscală o explicație a următoarelor cuvinte: liberare provizorie în stare de arest. Ei spun că și comisia de anchetă ne poate spune ceva în această chestiune. Prin urmare, îl îndemnăm să ajute să ofere o astfel de explicație.
Am aflat cine ne-a denunțat. Acesta este un anume Prevost84, Consilierul Reginei în Rua și membru al Adunării Naționale. Este vărul și mâna dreaptă a fraților Bilcock, dintre care unul este fost locotenent general și acum primar, iar celălalt este fost procuror regal și acum procuror al comunei Roy . Atât a făcut Prevost pentru a câștiga 18 franci pe zi de când a fost ales ca deputat în Statul General. Nu a luat niciodată un stilou în mână acolo, cu excepția denunțării mele la comisia de anchetă și la instanța fiscală. Dar sperăm ferm să obținem o compensație de la acest venerabil informator, iar prietenul meu Rutledge ia chestiunea la fel de aproape de inimă pe cât face sarcina de a obține o bucată de frânghie pentru adoratele 25 de măști.
♦ Adică Necker,
123
Copii de pe Nr.153 din ziarul lui Marat trebuie obținute în susținerea scrisorii din 10 mai către Comisia de anchetă.
Este necesar din punct de vedere politic să sprijinim oamenii de rând împotriva taxelor opresive și să-i ținem în suspans până când vor ajunge la abolirea lor. Atâta timp cât va fi ocupat cu această afacere, nu va fi înclinat spre alte extreme și poate cel mai periculos lucru pentru provinciile noastre ar fi să încerce să-l convingă să refuze răsturnarea regimului de taxători. Știu cu siguranță că majoritatea orașelor din Picardia și Soissonnay adoptă o poziție fermă în această chestiune și nu pot fi luate prin surprindere.
M-am bucurat să aflu prin domnul Breton că totul este bine cu tine după un fel de raid pe care locuitorii regiunii tale și-au permis să-l facă asupra proprietăților tale. Nu trebuie să ne temem de atacuri de acest gen, cel puțin în prezent. Aceeași Adunare Națională, care s-a folosit de popor atât timp cât a considerat necesar sprijinul său, face acum totul pentru a-i pune jug, văzând în ea singura forță încă neruptă. Și, de fapt, aceasta, fără îndoială, nu este forța pe care o va găsi cel mai greu de învins. Acești oameni din Paris, cândva atât de trufași, au căzut într-o stare de umilință peste tot. Îl adoră pe Lafayette, la fiecare întâlnire îi sărută cizmele și calul. Este îmbătat de festivitățile amenajate pentru a-i abate atenția de la marile probleme ale politicii sociale, de care este deja foarte departe. S-a întors la cântecele sale, la trăsăturile lui, la teatrele lui, la trucurile lui prostești și ridicole. Și toate grijile lui sunt îndreptate către adorația galantului general și a altor câtiva intrigători. Ar fi trebuit să vadă ce s-a făcut pe 14 iulie, și a doua zi, și a doua zi etc. S-ar fi gândit că toată această națiune proastă și-a pierdut capul, că a înnebunit, complet nebun. Nu se mai vorbea despre suveranitatea populară, despre libertatea de exprimare. Când unii dintre oamenii cumsecade au avut naivitatea de a risca să-și exprime părerea în Palais Royal și în alte locuri publice că ceva lipsește sau ceva era prea mult la celebrarea jurământului federal, atunci în fața mea au fost reținuți frații lor. , gărzile naționale s-au transformat în slujitori, în puffini ai inchizitorilor municipali proaspăt bătuți. Am văzut alți oameni duși în gardienii districtului și târâți de acolo la închisoare pentru că au îndrăznit să spună că Lafayette nu este o creatură divină, căci el se mulțumește prea mult cu simplii muritori, a

căror tămâie se pare că o inhalează cu încântare. Și, în sfârșit, dovedește prostia și prostia acestui popor disprețuitor pe care nimeni nu l-a observat înainte de sărbătoare, că formula jurământului a fost întoarsă astfel încât să pună în lanț francezul prost și de trei ori prost.
124
Pretutindeni s-au auzit laude ale înaltei înțelepciuni a marilor noștri deputați și expresii de admirație imensă pentru geniul lor, care le-a permis să creeze un jurământ atât de bun. Ar fi rău pentru cineva care i-ar lua în cap să comenteze despre asta, să dezvăluie principiile josnice ale sclaviei, exprimate în fiecare cuvânt al ei. I -ar fi numit imediat „aristocrat”, și i s-ar fi explicat perfect ce este libertatea de exprimare a opiniei.
Susținătorii ligii, căreia i s-a dat la început numele de aristocrat, au ieșit foarte inteligent din situație, realizând că întorc argumentul în direcția opusă și întorc opinia publică în aceeași direcție, numind tot ceea ce se numea „patriotism””. aristocraţie". Dezgustul inspirat în oameni de cuvântul „aristocrat” nu s-a diminuat deloc, dar cel mai mare truc politic a fost folosirea acestei prejudecăți și îndreptarea ei împotriva a ceea ce se numește „bunul cetățean”. Ar fi cea mai mare nenorocire pentru un partid care se numește antipatriotic dacă cineva ar putea explica acum poporului că aristocrații din 1789 nu sunt aristocrații din 1790 și că cei care înainte erau considerați democrați sunt acum desemnați prin termenul de „aristocrat”. „, și de ce, folosind o astfel de neînțelegere, o înțelegere eronată atât de inteligent pregătită a cuvântului, ei persecută acum în toate felurile posibile ceea ce adorau cândva și adoră pe cei care înainte au fost persecutați fără milă. Oh, dacă aș fi aristocrat, aș încerca să interiorizez pe deplin aceste opinii. E amuzant să auzi cum toți sau măcar o bună parte din privitori repetă la nesfârșit: a, sărbătoarea națională, a, jurământul federal i-a îngropat pe toți aristocrații...! Cu siguranță nu există o singură persoană în acest Paris care să poată citi, sau chiar să poată înțelege ceea ce citește, pentru a vedea că formula jurământului este întocmită în așa fel încât pactul federal să asigure indiscutabil victoria. a partidului anti-popor. Nu, acești oameni proști nu merită ca un om cinstit să-și asume responsabilitatea să le protejeze interesele. Am fost atât de naiv încât cu două zile înainte de sărbătoarea memorabilă am vrut să-i deschid ochii publicând o cunoscută propunere cu privire la această sărbătoare, a cărei copie o anexez aici, crezând că s-ar putea să vă intereseze. Știu că printre confederații provinciali au circulat multe exemplare, dar mă îndoiesc că ar avea mare efect. Fără îndoială că Adunarea Națională se grăbește foarte mult, că și-ar dori să răstoarne totul, să răstoarne totul, să spulbere totul și este destul de evident că s-a străduit ambițios să devină stăpânul complet al Romei și să nu cruțe nimic. care i-ar putea împiedica pretențiile. Dacă m-aș simți suficient de capabil, aș stârni în popor un zel pentru un subiect de foarte mare interes și, astfel, aș ridica un baraj impunător pentru a ține acest val turbulent. De exemplu, aș încerca să ridic măcar o provincie, pentru legea că forțele combinate ale acestui pro-
125
provinciile ar obliga Adunarea Legislativă să promulgă, ar deveni în mod inevitabil lege pentru întregul regat, deoarece în marele plan era prevăzut să fie creat un singur cod de legi pentru întreg statul. Pentru a-mi atinge scopul, aș inunda toată această provincie cu scrieri referitoare la subiectul asupra căruia aș dori să atrag atenția

maselor. În ceea ce privește alegerea temei, mi se pare că problema taxelor și taxelor de sare este întotdeauna potrivită pentru mediul rural. (Petiția a făcut furori chiar și la Paris, judecând după raportul din numărul 153 al ziarului lui Marat.) Dar mai este o întrebare la care s-ar putea încerca cu succes să atragă atenția fermierilor săraci, adică. majoritatea. O lucrare bine gândită pe acest subiect ar face multe plăceri și ar reînvia multe speranțe. Ideea este, așa cum am spus deja, să explic fiecărui țăran dintr-o provincie că arendarea terenurilor bisericești pentru o lungă perioadă de timp ar fi mai profitabilă pentru națiune, pentru fiecare individ și pentru vistieria statului, decât vânzarea lor pe nimic unora. companii de capitalişti şi speculatori. Era pe cale să încep să dezvolt acest articol când am fost arestat. Și după acest eveniment, fiul unui oarecare domnul Chevalier de Roy, un preot, a terminat această lucrare și a tipărit-o sub numele tatălui său. El mi-a dat recent o serie de copii ale lucrării sale, dintre care unul îl trimit pentru judecata dumneavoastră. În ceea ce mă privește, cred că subiectul nu este deloc dezvoltat și că în șase pagini nu se poate nici măcar să zgârie suprafața lui. Dacă, totuși, considerați că această scriere (înainte de ceva mai clar, mai convingător și mai capabil să-i determine să se miște pentru a susține și a da forță cererii dumneavoastră) poate fi utilă și pregăti mințile, atunci vă rog, pentru beneficiul multor oameni, să livreze această lucrare în câteva sute de comune unde sunt multe terenuri bisericești. Mă adresez dumneavoastră, domnule, ca o persoană care, cred, este capabilă să-mi împărtășească punctul de vedere cu privire la necesitatea de a preveni jefuirea bunurilor leviților. Acum, fără îndoială, mai este timp, încă nu s-au făcut vânzări, dar, poate, dacă amânăm, atunci în câteva săptămâni va fi prea târziu. Oricine va reuși să împiedice acest lucru, și toți cei care îl vor ajuta, vor merita fără îndoială recunoștința multor oameni cinstiți *.

Voi merge la el de aici.

Și cum rămâne cu situația din Lyon în ceea ce privește taxa pe sare?

* Următoarele două rânduri sunt nota lui Babeuf despre proiectul scrisorii.

126

Sărbătoarea magnifică a Reginei la Tuileries

ȘI PE CHAMPS ELYSEES87

25 iulie 1790

„Regina va aranja duminică, 25 iulie, o sărbătoare strălucitoare pe Champs Elysees și în Tuileries. Ei asigură că intenționează să vină să danseze și să se unească cu oamenii de rând. Suntem convinși că acest curaj nu va avea consecințe triste pentru împărăteasa, ale cărei greșeli nu au fost niciodată greșelile inimii ei, ci doar oamenii depravați și femeile nerușinate care au înconjurat-o.

Așa este admirabilul raport întocmit de un mâzgălitor (The Observer, publicat de Guillaume homme Jr., nr. 151), care a avut grijă să ne atragă atenția asupra unei noi sărbători, care fără ea ar fi trecut neobservată de majoritatea. Pe alocuri, afișe au anunțat deja acest lucru, dar fără a indica ora și fără detalii. S-a comunicat doar că reprezentația cântărețului patriotic domnul Rujuri a fost amânată din cauza acestei sărbători regale și că după aceasta vor avea loc focuri de artificii.

Întrucât vorbim doar de dansul pentru oameni, cu care Marie Antoinette, potrivit „observatorului” Guillaume, nu ezită să se unească, nu putem oferi niciun detaliu demn de atenție. Dar ne vom permite câteva

observații despre posibilele motive politice care ar putea-o determina pe Regina Francezului să facă un act care i-ar putea câștiga popularitatea.
Dacă există evenimente care la prima vedere par complet inofensive, dar la o examinare mai atentă pot duce la consecințe importante, atunci sărbătoarea pe care o dă astăzi regina este una dintre acestea. De când soția proprietarului puterii executive a pătruns cu astfel de sentimente tandre pentru poporul francez? Și care sunt planurile ei dacă își aranjează o vacanță atât de magnifică și, prin urmare, foarte scumpă, în timp ce în așteptarea unei moșteniri de patru milioane, ea are doar ceea ce îi poate oferi soțul ei din lista lui civilă. Dacă banii regelui sunt cheltuiți în această sărbătoare, atunci a spune că Maria Antonieta o aranjează înseamnă a abuza de cuvinte; anunță că aceasta este sărbătoarea lui Louis Capet.
Dar există o altă considerație. Dacă domnul Canet începe să folosească cele 25 de milioane pe care i le alocă naţiunea pentru a-şi amuza soţia, nu se poate să se teamă că, astfel, până la sfârşitul anului nu va avea ce să acopere cheltuielile curţii sale? , și atunci cine va veni la el pentru venituri?
127
Înainte de a vă gândi la sărbători, ar trebui să vă gândiți care este prețul lor și care ar trebui să fie rezultatele lor. Dar parcă nu se gândesc deloc la asta în aceste zile agitate și zgomotoase...♦
DOMNULUI DREPTA, DEPUTATULUI DE AVAL 88
Paris, 27 iulie 1790, domnule amabil!
Am publicat anul trecut, chiar înainte de revoluție, un eseu intitulat „Cadastru permanent, sau o expunere a metodelor corecte pentru crearea acestei lucrări importante, oferind principii corecte și permanente pentru distribuirea și colectarea neîmpovărătoare a unui impozit unic atât pe teren. exploatații și pe venitul personal”.
Acest eseu a fost depus în octombrie anul trecut Adunării Naționale, căreia i-a fost dedicat. Dar, din moment ce chestiunea impozitelor nu fusese încă luată în serios în intervalul de timp, nu am fost surprinși că nu s-a acordat nicio atenție examinării planului nostru în esență.
Totuși, după decretul din 20 a acestei luni, prin care „comitetul de impozite trebuie să depună imediat un proiect de nouă procedură de percepere a impozitelor de stat”, am revenit din nou în sistem, și am reușit să convingem să primim un copie a cărții noastre în calitate de domnul președinte al Adunării Naționale, și fiecare dintre membrii comitetului fiscal.
Întrucât ne-am ocupat mult de acest subiect, în mod firesc stăm cu ochii pe tot ce ar putea avea legătură cu el. Așadar, m. g., lucrarea tipărită publicată de dumneavoastră sub titlul „Noul Plan de Impozite și Finanțe” nu ne-a scăpat atenției.
Recunoaștem fără lingușiri că aceasta este singura lucrare care, în opinia noastră, oferă un flux rezonabil și rezonabil. Și mai îndrăznim să spunem, stimate domn, că această lucrare este foarte apropiată de a noastră și poate părea chiar că am fost de acord cu dumneavoastră în prealabil asupra pozițiilor noastre principale.
Ne-am angajat să susținem acel mare principiu de bază, deși nu a fost încă decretat de Adunarea Națională, că toate impozitele, indiferent de felul lor, trebuie suportate de fiecare cetățean proporțional cu capacitatea sa. De asemenea, mergeți de la această regulă fermă atunci când vă întocmiți planul.
La fel ca noi, sunteți convins că pentru a stabili o asemenea egalitate proporțională este necesar ca toate impozitele generale să fie

combinate și comasate într-un singur și unic impozit, atât pe deținerile de terenuri, cât și pe veniturile și veniturile personale.
* Manuscrisul se termină aici.

La fel ca noi, sunteți convins că pentru a asigura proporțiile corecte în determinarea mărimii și a dispoziției impozitului pe teren este necesară realizarea unui cadastru imobiliar. Am mers mai departe de atât, am pus și bazele unui cadastru personal pentru acea parte din impozit care ar trebui să meargă la venitul și câștigul personal.
Am schițat întregul mecanism și organizarea materială a acestui cadastru și l-am făcut atât de simplu încât, având cartea noastră în mână, lucrătorii chiar și cu cele mai mici abilități intelectuale și-ar putea îndeplini aproape mecanic fiecare din sarcinile lor. Ați oferit schițe ale metodelor care sunt în total acord cu ale noastre.
Lirele dvs. rotunjite corespund sistemului monetar noțional sau livrei fiscale propuse de noi.
Oferiți aceleași mijloace ca și noi pentru obținerea de informații despre mărimea averilor personale, precum și despre venituri și câștiguri.
Vrem să distrugem aproape tot ceea ce are legătură cu vechile noastre ferme și cu birourile de colectare a impozitelor indirecte și nici nu vreți să păstrați acele departamente care, credeți, ar putea totuși să cadă în vizorul celor care plănuiesc reforma.
Facem cadastrul nostru permanent în sensul deplin al cuvântului. Acest lucru se realizează prin metode cu adevărat originale, care cu siguranță te vor uimi. După cum puteți vedea de la pagina 32 a eseului dumneavoastră, m.g., ați înțeles cât de important și util este un astfel de rezultat pentru cadastru.
Avem onoarea să vă trimitem o copie a cărții noastre despre cadastru. Ei spun că este firesc ca o persoană să se atașeze de tot ceea ce este aproape de ceea ce iubește în mod special. În acest caz, îndrăznim să prevedem ce vom găsi la tine, M. G., patronul cărții noastre. Dar cerem un astfel de patronaj numai în măsura în care să fie dat faptelor bune, faptelor folositoare. Noi, în special, apelăm la tine, m. g., pentru că cunoști subiectul în cauză mai bine decât oricine altcineva. Vă veți convinge, probabil, printr-o privire asupra lucrării noastre, că ea este generată de patriotism și nu de interes propriu și că, poate, acest plan nu este unul dintre cele care conțin doar concepte fragmentare și superficiale pe fiecare problemă.
Avem onoarea...
PREOT ÎN LONGEVAL89
O, prietene! (Iartă această revărsare a unui suflet profund mișcat de acele strigăte jale pe care suferințele tale arzătoare le vomită de la noi.) Prietene!! Vai! toți oamenii devin

prietenii atunci când au necazuri, iar diferențele de rang au apărut întotdeauna ca urmare a recompenselor destinului, care a întors capetele muritorilor și i-a orbit într-o asemenea măsură, încât ei credeau că sângele care curge în venele lor este mai pur decât sângele. dintre bieții lor frați... Deci, prietene... Îmi exprim cu lacrimi sentimentele despre istoria persecuțiilor fără lege la care ești supus. Așadar, încă o dată va fi necesar să faceți lumină asupra acestei chestiuni, care a devenit atât de nefericită pentru dvs. pentru că sunt încă mulți oameni săraci... Așadar, nu numai că o persoană adevărată și curajoasă a îndrăznit să se ridice deasupra tuturor acestor meschine,

considerații umane obișnuite pentru a permite adevărului sublim să vorbească în singura limbă care îi aparține. Să dezlege complet haosul teribil din care s-au desfășurat lanțurile lungi de dezastre monstruoase, care de atâta vreme au căzut asupra nefericiților din mâinile crunte ale agenților fiscusului; pentru a forța, în cele din urmă, egoismul de bază să tacă în fața incontestabilității rațiunii înalte și a dictaturilor dreptății; deci, pentru a opri șuieratul celor care acționează din interese personale josnice și pentru a-i forța pe toți trădătorii să înfrâneze impulsurile de răutate otrăvitoare pe care le trezește spectacolul onestității sublime, nu era de ajuns ca o persoană care poseda filozofie. , care știe să reziste tuturor actelor de barbarie, răpiri, temnițe și diferitelor orori care însoțesc mereu persecuțiile nedreapte, a zădărnicit toate mașinațiile josnice ale acestor tirani turbați, i-a forțat să se refugieze în bârlogurile lor de desfrânare, unde își cugetau în secret. conspirațiile negre, au pregătit, poate, răsturnarea completă a acestor reprezentanți ai puterii, care au condus astfel de intrigi opresive insidioase și josnice. De asemenea, este necesar ca și acum noi trucuri să provoace noi persecuții și ca o lucrare folositoare în ochii tuturor cetățenilor cinstiți să servească drept pretext evident trădătorilor de a-l persecuta pe înțelept, a cărui virtute, precum și tot ceea ce vine de la aceia. care sunt ca el, le încurcă sufletele corupte... Curtea fiscală ticăloasă nu mai există, iar pe ruinele ei rușinoase, din cenușa ei ticăloasă, urmează să se dezvolte deja noi acoliți de fermieri de taxe, care vor încerca să inițieze cele mai ridicole persecuții inchizitoriale împotriva celor mai fără vină cetățeni! Și astfel de acțiuni au loc în instituțiile create de noua constituție? Cel puțin nimeni nu va putea spune: s-a săvârșit o asemenea răutate în fața ochilor mei, iar eu, ridicat de popor la nou-apăruții tribuni, am păstrat o tăcere lașă și criminală!!!

Te adresezi, dragă prietene, scrisoarea ta „către conacul meu”...! Dumnezeule mare! Nu am un „conac” și vă mulțumesc pentru asta. Dar în coliba simplă în care locuiesc, țin în piept o inimă sensibilă și pentru asta vă mulțumesc și vouă. Fie ca cei asupriți să vină la mine cu plângerile lor; un lucru este că ei ugne

130

tena, le dă deja un drept incontestabil de a cere să-i apăr. Toate fondurile pe care le am sunt complet ale lor și ei pot dispune de ele. De aceea, dragul meu preot, spune-mi ce vrei de la mine. Să-i expun pe adversarii tăi cruzi în fața tuturor oamenilor capabili să fie indignați la vederea persecuțiilor urâte și să-i răzbune? Să merg la tribunalul din Pronne pentru a-ți asigura triumful nevinovăției acolo și să-i oblig, dacă este necesar, să o recunoască? Vorbește, nimic nu mă va opri, merg, alerg, voi fi acolo de îndată ce vrei tu.

Îmi încep misiunea cu următoarea scrisoare către M. Karpoz, Procurorul Coroanei Tribunalului Penal de la Péronne. Îi trimit această scrisoare, împreună cu o copie a scrisorii dumneavoastră și răspunsul meu prezent. Am onoarea să fiu cu toată simpatia pe care o inspirați, M. G., a dumneavoastră etc.

Procurorului Coroanei de la Tribunalul Penal din Peronne Carpeza

M. g., am primit o scrisoare de la un preot din Longueval, a cărei copie o atașez, împreună cu răspunsul pe care l-am trimis acestui păstor asuprit.

Ingeniozitatea poveștii sale vă va inspira probabil, dragul meu domn, precum și pe mine, încredere decisivă în nevinovăția lui. Ce să spun,

în nevinovăția lui? Nu poate fi nevinovat? De ce crimă ar putea fi acuzat? *

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

12 august 1790

Îți scriu, dragul meu prieten, din locul în care am convenit că voi merge acolo. De îndată ce am ajuns, mi s-a dat o bucată de material tipărit pe care să vi-l retrimit, pentru a fi plasat în ziarele lui Marat, Prudhomme și Camille Desmoulins. Du fiecare pachet la adresa de pe el imediat ce îl primești.

După ce m-am despărțit de tine sâmbătă seara, în loc să mă opresc după trei-patru leghe de călătorie, fără să simt nicio oboseală, am mers toată noaptea și în zori am ajuns la Papa Sep Maxence, unde m-am întâlnit cu o căruță care m-a luat și m-a adus în liniște la Rua. Am ajuns acolo seara și am fost primit acolo atât de cordial încât abia astăzi am putut ajunge în locul pe care îl cunoști. Am primit scrisoarea ta ieri, împreună cu alte două anexate în ea. Mi s-a spus că ar fi trebuit să primești un pachet destul de gros de publicații de la un bărbat

• Textul se termină aici.

care s-a dus special să vi le dea. Am fost instruit să vă informez să le predați domnului Rutledge, care le va distribui după cum consideră de cuviință. Spune-i că Deven ți-a trimis amprentele alea.

Aș fi foarte bucuros dacă mi-ați putea trimite scrisoarea scrisă de mână care este atașată acestor texte tipărite. Adresați-vă răspunsul după cum urmează: M. Devin, tipografie, pentru transmitere către M. Babeuf din Noyon.

Nu pot să vă spun mai multe momentan. Îți voi scrie mai detaliat.

La revedere, scrie-mi cum te simți și, de asemenea, dragul nostru Robert și spune-mi tot ce știi despre cazul nostru.

Babeuf

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

Noyon, 14 august 1790, ora cinci dimineața.

Călătoria mea nu a avut succes, dragul meu prieten, domnul Galop90 nu mi-a putut plăti nimic; dupa el nu avea nici macar sase franci. Mi-a promis ferm că dacă fermierii lui îl plătesc în zilele următoare, îmi va da un avans. Azi ma intorc in Rua si dupa aceea ma voi duce la domnul Oriel sa-i cer un avans. Vezi că nu mă pot întoarce la tine în zilele următoare; Crede-mă, asta mă întristează foarte tare. Cum o vei face? Nu văd altă cale decât să arăt această scrisoare domnului Odiffre, dar în așa fel încât soția lui să nu știe despre ea și să-i rog să mai împrumute câteva coroane soției prietenului său; știi, nu vom întârzia să le returnăm; suntem datori, dar în această perioadă nefericită, când moneda a devenit o raritate în rândul tuturor, suferim de întârziere la plăți; aceasta ne provoacă o lipsă gravă de bani având în vedere toate cheltuielile pe care am fost nevoiți să le suportăm.

L-ai văzut pe domnul procuror general? Nu sunt sigur dacă ne putem baza pe postul pe care a promis-o și dacă mi se potrivește. În orice caz, voi face o altă încercare aici. Domnul Deven îmi scrie un prospect al unui ziar numit The Picardy Correspondent; toate cheltuielile au fost suportate de domnul Gallop. De îndată ce prospectul este gata, îl voi transmite domnului Odiffre.

Răspunde-mi acum, adresează scrisorile tale astfel: lui M. Deven, tipograf și librar în Noyon, pentru M. Babeuf.

Te imbratisez; incurajeaza-te, cu siguranta voi incerca sa ies din aceasta stare de criza in care ne-au adus nenorocirile noastre pe tine si pe mine. Sărut strâns copilul nostru drag.
Babeuf

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Noyon, 20 august 1790
Dragul meu prieten, probabil că ești într-o dispoziție proastă, sunt sigur de asta și mă supără într-un mod pe care nici nu ți-l poți imagina. Vei spune că sunt neglijent, dar te vei convinge de contrariul de îndată ce îți voi explica de ce nu am putut să-ți scriu mai devreme. Când v-am scris de la domnul Gallop, v-am spus să vă îndreptați scrisorile către domnul Deven, pentru că mă așteptam să stau cu el câteva zile pentru a supraveghea tipărirea prospectului meu. Și într-adevăr m-am întors să petrec noaptea în Noyon vineri seara, dar domnul Deven a trebuit să plece sâmbătă dimineața spre Paris, unde se aștepta să sosească în seara aceleiași zile, să rămână acolo duminică, să plece înapoi luni dimineața. și ajung în Noyon luni seara. În același timp, a trebuit să se uite la tine un minut, mi-a promis asta. Dar nu a împlinit această făgăduință, nu a venit la tine. Totuși, în rest a făcut lucrurile cât de repede spera, a reușit totul. Nu-mi puteam imagina că ar putea să o facă atât de repede. M-am întors în Rua sâmbătă și, deși Deven mi-a spus că pot merge la Noyon marți dimineața, mi-am imaginat că nu se va întoarce până atunci și nu m-am dus să-l văd până miercuri seara. Am vrut să fiu și marți în Rua, pentru că speram să primesc acolo un răspuns la a doua scrisoare pe care ți-am trimis-o de la Noyon înainte de a pleca sâmbătă dimineață. Nu am primit altceva decât ceea ce a venit la Noyon la sosirea mea în a treia zi de miercuri, a fost răspunsul dumneavoastră la scrisoarea mea trimisă de la domnul Deven. Ieri, joi, nu v-am putut răspunde din motive care ar necesita o pagină întreagă pentru a o descrie în detaliu, în principal pentru că a trebuit să urmăresc tipărirea prospectului. Astăzi vă scriu și, după cum puteți vedea, nu sunt atât de neglijent pe cât ați putea crede. Am vrut să-ți explic totul, încercând să te consolez măcar puțin în anxietatea pe care sunt sigură de asta ai trăit-o.
Nu mă surprinde deloc că îmi scrii despre domnul Barville91. Oamenii ăștia, se pare, au vrut să obțină de la mine doar ceea ce aveau nevoie, dar să răsplătească cu fum, adică cu promisiuni. Cred că am făcut ceea ce trebuie venind aici să pregătesc ceva care cred că este cel mai sigur lucru de făcut și cred că ar fi bine să nu-ți iei pantofii nici pentru a te plimba cu acești oameni drăguți. Știi, dacă mi-ar oferi măcar un post, n-aș fi în stare să o accept. Nu ar fi deloc pentru mine. Va trebui să așteptăm puțin ca ceea ce gătesc să funcționeze, dar dacă aș putea intra în detalii aici, ați presupune, așa cum am făcut și eu, că aș putea.

Situația de aici este tristă, dar nu suntem singurii care merită milă. Mulți alții, de asemenea, nu pot primi plățile datorate; este de neînțeles cât de puțini au devenit banii. Domnul Gallop mi-a mărturisit sincer acum vreo opt zile că nu are acasă nici măcar șase franci. Cred că ți-am scris că domnul cu care era legat nu mai locuiește cu el. Acest domnul Gallop mi-a scris ieri; mă anunță că azi sau mâine va veni la Noyon să mă vadă. Sper să-mi dea un depozit. El a garantat cumva cheltuielile lui Devep la începutul publicării lucrării mele. Dacă îmi dă bani, atunci înțelegi că nu voi avea o afacere mai urgentă decât să ți-o trimit. Trebuie să merg și la Saint-Quentin dacă vreau să încasez

acolo banii care mi se datorează și mă aștept să merg acolo săptămâna viitoare. La primirea scrisorii dumneavoastră, i-am scris de aici domnului Goubault cerându-i să vă trimită cele douăzeci și patru de livre la care se face referire. Maine voi afla prin posta in Rua daca ti le-a trimis.

În așteptarea când vă pot ajuta, dacă se întâmplă să nu vă mai pot trimite nimic pentru câteva zile, va trebui să ne rugăm prietenii să ne vină din nou în ajutor. Arată-le această scrisoare și nu am nicio îndoială că vor intra în poziția noastră. O, nefericită concatenare a circumstanțelor, de ce trebuie să-ți amintești constant că ești tată și soț pentru a depăși cea mai puternică tentație de a te îneca. În plus, în această capitală blestemata nu se poate trece o singură zi fără bani. Abia așteptați să plecați de acolo și vă înțeleg nerăbdarea. Fii sigur că, dacă pot face ceva, nu vei fi acolo în patru zile.

Domnul Gallop m-a informat că i-a scris din nou persoanei care trebuia să vă predea pachetul și i-a spus să vă ducă pachetul. Dacă îl primești, nu da nimic, păstrează totul pentru tine.

Prospectul va fi tipărit azi, mâine sau poimâine îl voi preda domnului Odiffre, căruia îi scriu cu cerere de acord prin poștă cu privire la plata pentru transmiterea prospectului, iar apoi ziarul.

Nu știu prea bine unde ar trebui să-mi adresezi scrisorile, pentru că nu pot calcula unde voi fi când sosește scrisoarea. Scrie-mi la adresa lui Devep, el îți va trimite scrisoarea unde voi fi.

Cum se simte bietul meu copil? Și tu?

Vrei să-ți spun despre circumstanțele sosirii mele în Rua. Ți-am scris că am ajuns în Pont duminică dimineața, la șase și jumătate. Am fost să iau micul dejun într-o mică cafenea vizavi de casa lui Dobé, fratele acelui Dobth care locuiește în Rua. Am spus cine sunt. Acest lucru a atras un grup destul de mare de oameni și m-au umplut de urale. Am fost îmbrățișat și sărutat. Opie a văzut acele numere ale ziarului lui Marat, în care

134

dau un raport despre cazul meu, m-au întrebat dacă mai am ceva. Le-am dat mai multe exemplare. Le-au citit cu lăcomie, i-au smuls unul de altul. Mi s-a reproșat că când treceam sub escorta Sbi de la jandarmerie, nu am strigat: „Neam, vino la mine!” Pe scurt, micul dejun a fost foarte distractiv și nu aveam voie să plătesc. Un tutun din Ayr din Artois a fost la acest mic dejun. Se întorcea la el, iar domnul Dobe, Cerbul Mare, avea căruța lui. S-a oferit să mă plimbe și am fost de acord. M-a condus tot drumul, nefiind de acord ca eu să particip la cheltuieli cu cel puțin un sou. Peste tot m-a tratat cu cel mai bun vin și cu toate cele mai delicate preparate pe care le-a putut obține. Oriunde ne-am oprit, a anunțat imediat că sunt așa și cutare, că așa și cutare mi s-a întâmplat și că m-am comportat așa și așa. După aceea, a trebuit să suport atâtea îmbrățișări câte ascultători erau pentru un cetățean din Ayr. Când am ajuns în Tillolua, am fost recunoscut acolo. Trebuia să cobor din căruță și să mă duc la domnul Lecomte, șalar și hangier. O bună parte din populația satului a venit acolo să mă privească ca pe o curiozitate. La început, bucuria simțită la vederea mea de toți acești țărani cinstiți care mă înconjurau a fost exprimată în sărutări, îmbrățișări și salutări, pline de simplitate rustică. Dar curând au vrut să creeze și mai multă distracție, să aducă și mai multă animație acestei întâlniri neașteptate cu un bărbat a cărui soartă, după cum spuneau ei, le-a inspirat o anxietate profundă. Acolo s-a pregătit o masă improvizată. La masă s-au așezat vreo cincisprezece persoane, pe care era vin, câteva plăcinte, salată, nuci. Toată lumea

era într-o stare atât de entuziasmată încât nu-și doreau să mănânce decât pe cel pe care îi plăcea să-l numească pe eroul sărbătorii. El și-a exprimat profunda satisfacție inspirată de simplitatea sinceră a acestei mese modeste și de sentimentele pe care organizatorii ei le-au manifestat față de el. Se putea citi cordialitate, sinceritate, cordialitate pe toate fețele. La această sărbătoare neașteptată nu era nicio urmă de tensiune: în schimb, domnea uşurinţa. În ciuda modestiei preparatelor, a fost o adevărată sărbătoare a oamenilor liberi și egali. Am băut din acea libertate și acea egalitate de care picardii vor fi mereu atașați, în ciuda a tot ceea ce unii ar putea spune și face. Au cântat și melodia „Trăiască Henry al patrulea”, referindu-se la o aplicație prea măgulitoare pentru mine. La aceasta s-au adăugat câteva atacuri răutăcioase împotriva tuturor aristocraților în general, și mai ales împotriva celor care sunt considerați responsabili pentru persecuțiile pe care le-am trăit. Această distracție a durat până seara și s-ar fi târât și mai mult dacă nu aș fi insistat cu hotărâre să o termin. Am fost escortat la Petit Locourt, din nou cu tot felul de semne de jubilație generală. Aici trebuia să-mi iau rămas bun, dar din cei zece oameni care mi-au alcătuit cortegiul, doi au vrut cu orice preț să meargă în Rua. Noi suntem la
135
Am fost acolo fără zgomot, deoarece le-am rugat celor două escorte ale mele să păstreze cu grijă tăcerea când am trecut prin suburbii. Ne-am oprit la un han Saint-Martin, unde mai devreme sosise un domn din Ayr, care mă lăsase la Tillolua. L-am rugat să nu anunțe sosirea mea nimănui, în afară de stăpâna casei, ceea ce a făcut, și a fost pregătită o cină bună în așteptarea mea. Înainte să intru în casă, nimeni nu știa nimic, dar apoi imediat a apărut o mulțime de oameni, iar în jurul mesei s-au adunat vreo douăzeci de oameni. Ar fi nevoie de mai mult de două pagini pentru a vă descrie în detaliu distracția care a domnit la această cină. Dacă nu m-aș fi hotărât să scurtez această descriere, ea nu ar avea sfârșit. Va fi suficient dacă vă spun că nu am putut accepta nici măcar jumătate din invitațiile la prânzuri și cine și că încă nu am avut nevoie să merg la o brutărie sau să gătesc acasă. Când merg pe străzi, uneori strigă: „Trăiască neamul!”; unii sunt furioși, dar cei mai mulți sunt de partea mea. Oamenii sunt deosebit de nemulțumiți că m-am ferit de onorurile care au fost pregătite pentru întâlnirea mea. În ziua sosirii mele, a fost ales un nou primar al orașului; dacă locuitorii din Rua ar fi știut dinainte de întoarcerea mea, aș fi fost ales indiferent de dorința mea; a ales Longuekan. Toată lumea este foarte încântată că intenționez să scot un ziar din Picardia, iar în raionul nostru nu voi duce lipsă de abonați[92]. Chiar a doua zi după sosirea mea, mulți țărani au venit în fugă la mine cu cereri de sfat, întocind reclamații, dar pregătirile pentru apariția ziarului nu mi-au dat ocazia să le satisfac cererile. Le-am informat că o parte din lucrarea mea va fi dedicată răspunsului la întrebări despre noile noastre legi, au fost extrem de mulțumiți de acest lucru. Cred că această idee a mea va asigura succesul întreprinderii, deoarece cetățenii vor putea primi toate informațiile de care au nevoie fără a părăsi casele lor.
Cavalerii regimentului Berry sunt confuzi și total stânjeniți. Gărzile noastre naționale, care au fost suspectate în legătură cu cazul meu, nu știu cum să se comporte atunci când se întâlnesc. Ei se prefac că îmi spun plăceri pentru a-mi impresiona că au fost întotdeauna camarazii mei fideli.

Nu știu ce să fac cu domnul Gallop. O să-mi furnizeze lucruri care ar putea să-mi umple jumătate de hârtie, dar nu cred că materialul lui este potrivit pentru mine.
Nu pierde această scrisoare, mi-o vei returna la întâlnire și crezi că, ori de câte ori se va întâmpla, tot nu va fi suficient de curând pentru mine.
Prietenul tău Babeuf
Sărută-l pe bietul copil pentru mine. Adresați-mi respectul tuturor prietenilor noștri.
136
„CORESPONDENTUL PICARDIAN" ȘI REDACTOR DE PROPUNERI LA A DOUA Adunarea Națională93
Ziar destinat locuitorilor cantoanelor, orașelor, orașelor, satelor, satelor și municipiilor din departamentul Somme, care acoperă districtele Amiens, Abbeville, Doulan, Montdidier și Péronne; departamentul Aisne, care include districtele Château-Thierry, Shawny, Saint-Quentin, Vervin, Laon și Soissons; și departamentul Oise, format din districtele Beauvais, Breteuil, Chaumont, Clermont, Compiègne, Crépy, Grand Villon, Noyon și San Lys.
Editura F. N. Babeuf, autorul Petiției cu privire la impozite și taxe la sare, Cadastrul permanent și a altor scrieri patriotice.
Fie propriii noștri fii, frați sau părinți,
Dacă sunt tirani, Brutus, sunt dușmanii noștri.
Un adevărat republican nu are alt tată și fiu decât virtute, zei, legi și țară.
„Moartea Cezarului", actul II
În Noyon, cu J. F. Devep, tipograf și librar, 1790
BULEVARD
Întrucât noua ordine de lucruri a trezit în fiecare cetățean un interes pentru problemele de guvernare politică, din moment ce toată lumea și-a dat seama cât de important este să fie permanent informat despre acțiunile legiuitorilor și păzitorilor legii, nu există nimeni care să nu se străduiască să fie informat zilnic în materie de legislaţie. Toată lumea a simțit nevoia să urmeze un fel de curs de drept public. Pretutindeni, ei sunt angajați într-un studiu aprofundat al drepturilor și îndatoririlor unei persoane în societate. Și pornind de la această bază fundamentală în observarea zilnică a activității Adunării Constituante, oamenii le-au aprobat sau condamnat, în funcție de faptul că au constatat că anumite părți din aceste lucrări corespund principiilor acestor drepturi și îndatoriri publice, sau, dimpotrivă, au deviat. de la ei.
Ziarele și periodicele erau acele surse din belșug din care trăgeau în fiecare zi informaţiile de care aveau nevoie. Însă, pe lângă faptul că nu toate aceste publicații au fost inspirate de o iubire conștientă pentru patrie, a existat și un astfel de inconvenient inevitabil: toate aceste publicații au venit dintr-un punct, toate au fost tipărite la Paris, toate au fost legate de interesele capitala. Ei puteau face plăcere locuitorilor acestui mare oraș, pentru că, în afară de raportul despre munca senatorilor, au acoperit doar evenimentele petrecute în acest oraș, chiar dacă nu erau foarte importante. Burghezii, meșterul orașelor noastre de provincie, moșierul și sătenul nu au găsit în ele nimic care să-i intereseze în mod deosebit, nimic care să fie aproape de ele.
137
le-ar suge. Într-adevăr, a fost greu de realizat ca un periodic să acopere tot ceea ce ar putea fi de interes pentru fiecare provincie. Și

ar fi zhflatfl-pym pentru o mai bună informare, astfel încât fiecare dintre ei să aibă propriul ziar special. Se știe că imaginației noastre îi place să se ocupe de obiectele din jurul nostru în mod preferențial. Tocmai această considerație ne-a inspirat încrederea că vom reuși să îi interesăm pe toți locuitorii regiunii noastre, acordând atenție în special diseminarea de informații în rândul lor despre obiecte legate de interesele lor locale, despre ceea ce se întâmplă direct în jurul lor.
Planul nostru, după cum veți vedea, este extrem de larg. E urias. Pentru a o împlini, ne bazăm nu atât pe puterea noastră, cât pe zelul nostru și pe patriotismul nostru fără margini. O privire scurtă asupra acestui plan va permite cuiva să-i judece vastitatea. Dar nu este suficient să oferi forță de muncă voluminoasă; este important să fie util. Îndrăznim să spunem că această lucrare va fi utilă. Îndrăznim chiar să spunem că direcția pe care ne-am propus-o cu siguranță ne va conduce la un rezultat mult mai solid decât rezultatele obținute de orice alt periodic. Să aruncăm o privire mai atentă asupra acestui plan.
Eseul nostru va fi împărțit în patru părți.
Partea I: „Considerații critice asupra diferitelor decrete adoptate de la începutul Adunării Constituante". În această secțiune vom prezenta succesiv colecția completă a decretelor noii noastre legislaturi și, asupra fiecăruia dintre aceste decrete, comentarii și observații analitice, permițându-le să fie corect evaluate. Printr-o discuție serioasă și profundă, îi vom induce pe cei care se vor demni să ne citească și care, ca și noi, vor fi inspirați de dorința de a promova binele comun, de a vorbi pentru păstrarea unor decrete și pentru modificarea a altora (căci nimeni nu va argumenta că nimic din noua constituție nu poate fi revizuit). Această luare în considerare serioasă a decretelor ne va permite să stabilim treptat și metodic care dintre ele ar trebui reținut, precum și să propunem textul unor noi decrete cu care, în opinia noastră, ar trebui înlocuite în cursul ședințelor decretelor care nu a primit aprobarea generală. În realizarea acestei mari lucrări, ne așteptăm să prezentăm în același timp un set complet de legi ale primei și celei de-a doua colecții sau, cel puțin în ceea ce privește cea din urmă, cea mai completă listă de lucrări din această a doua colecție, ca titlul promisiuni.
Partea a doua: „Petiții, contestații și instrucțiuni către diferite organe administrative". În această secțiune, vom plasa exemple de diverse declarații care, în opinia noastră, ar trebui făcute de majoritatea cetățenilor. Vom spori capacitatea acestui instrument puternic de a se opune salutarului

o barieră pentru cei care ar încerca să prejudicieze drepturile comune, iar noi folosim același tip de declarații, ocaziile pentru care pot fi observate de unii dintre compatrioții noștri și ne-ar fi semnalat.
Partea a treia: „Corespondente, consultări, amestec și diverse". Credem că această parte nu va fi mai puțin utilă. Primul său scop este acela de a menține, prin intermediul ziarului nostru, o corespondență cu toți concetățenii care doresc să ne trimită o expunere a opiniilor lor asupra binelui public. În această parte, vom desfășura cu atenție munca „Corespondentului" pe care am întreprins-o. Aici vom tipări scrisori, opinii, memorii și instrucțiuni referitoare la treburile publice, subliniind toate lucrurile demne de remarcat care se vor desfășura în adunările municipale și în adunările de cantoane, raioane, departamente, tribunale și gărzi naționale din toate acele locuri în

care se formează. . . Scopul acestor corespondențe pot fi, de asemenea, consultări cu privire la tot felul de întrebări referitoare la noua noastră constituție și noua noastră lege de stat. Vom raspunde la diversele intrebari care ni se pot pune cu toata urgenta disponibila prin studiul treptat si atent al tuturor decretelor pe masura ce acestea trec din mainile legiuitorilor nostri. Cu ajutorul acestei noi metode de consultare, concetăţenii noştri vor putea primi gratuit, fără a pleca nicăieri, tot felul de explicaţii, atât pe problemele lor personale, cât şi pe cele generale. În cele din urmă, ne așteptăm să oferim servicii grozave în acest fel, în principal sătenilor. Și credem că îi putem ajuta cu concluziile noastre, referitoare în principal la următoarele trei subiecte principale: 1) impozite; 2) răscumpărarea zecimii, șamparilor, calificărilor, îndatoririlor senioriale și feudale etc.; 3) tot ceea ce privește administrarea municipiilor, cantoanelor, raioanelor, departamentelor etc. Este cu atât mai mult motiv să promitem să dăm explicații detaliate la primele două întrebări, deoarece în ceea ce privește impozitele, oamenii cunoscători au amabilitatea de a da explicații detaliate. ne-a asigurat că această temă s-a dezvoltat temeinic în munca noastră privind cadastrul permanent; și în ceea ce privește îndatoririle feudale și domniale, nu este necunoscut unei bune părți a provinciei că eram legați de această regiune înainte de revoluție.
Partea a patra: „Întâlnirile zilnice ale diverselor adunări administrative”. Din ziua deschiderii ziarului nostru, vom începe să raportăm despre ședințele Adunării Naționale. Aceste rapoarte vor fi foarte concise, dar suficiente pentru a nu fi nevoit să apeleze la alte ziare pentru a se familiariza cu activitatea camerei legislative. Textele decretelor vor fi date integral, fără observații și detalii ale dezbaterilor care au precedat adoptarea lor. După cum sa menționat mai sus, considerațiile cu privire la cursul general al activității legislative vor fi date în timp util în a doua parte a publicației noastre.
139
În această a patra și ultima parte vom da relatări despre activitățile diferitelor adunări de departamente, raioane, cantoane și municipalități.
Pentru a nu rata nimic care ar putea face publicația noastră utilă din toate punctele de vedere, folosim coperta fiecărui număr pentru anunțuri de vânzare de moșii și pentru diverse anunțuri. Vom imprima aceste notificări și anunțuri gratuit, cu condiția să ne fie trimise cu poștă.
Ideea unui ziar de corespondență nu ne aparține. Un cetățean din departamentul Eure-et-Loire a început o astfel de publicație în departamentul său și a fost primul care ne-a dat această idee. Încurajați atât de dorința exprimată de el ca fiecare departament să aibă propriul ziar special, cât și de considerentele privind utilitatea unei astfel de publicații pentru regiunea în care trăim, am decis să-i urmăm exemplul în întreaga a treia parte, referitoare la corespondență. Revenind la această a treia parte importantă, vom folosi propriile sale expresii, formulând observația foarte semnificativă că, întrucât ziarul nostru este un fel de depozit public, unde fiecare va avea dreptul să plaseze și să împrumute considerații de înțelepciune, caritate și patriotism, toate cetățeni fără excepție și fără deosebire trei direcții ne vor putea trimite tot felul de note, opinii, considerații și proiecte legate de binele public. Ne angajăm cu siguranță să le imprimăm imediat și gratuit în Korrespondent. Întrucât scopul acestei

publicații va fi acela de a stabili o corespondență între toți cetățenii raioanelor, cantoanelor, orașelor, orașelor, satelor, satelor și municipiilor din cele trei departamente, va depinde de aceștia, precum și de noi, să furnizăm secțiunea „Corespondente” cu materiale. Această secțiune a „Corespondente” va permite funcționarilor municipalităților urbane și rurale să se informeze reciproc despre activitatea lor. Se vor învăța reciproc, se vor ajuta reciproc și se vor observa reciproc.
Întrucât un scriitor liber trebuie să vorbească despre persoane și lucruri numai ceea ce îi spune conștiința lui, întrucât persecută un funcționar fără scrupule cu egală râvnă și aduce un omagiu celui care își îndeplinește îndatoririle într-un mod demn, vom prezenta în aceeași secțiune a „Corespondente”. „oportunitatea pentru cetățenii care au participat la nominalizarea funcționarilor de a-și reconsidera alegerea, de a judeca corect talentele și virtuțile și de a se pregăti pentru noi alegeri.
„Corespondențele” vor contribui mai ales la insuflarea tinerilor cetățeni a gustului pentru treburile publice și la dezvoltarea în sufletul lor a simțului nobilului emulație. Îi va încuraja să viseze la o vârstă statutară când vor fi admiși în categoria cetățenilor îndreptățiți să discute chestiuni de interes comun și vor căuta onoarea de a fi aleși.
140
nym. Ea le va satisface curiozitatea nesățioasă pictându-le imagini cu o activitate cinstită și utilă. Îi va ajuta să se familiarizeze în avans cu formele de management și cu detaliile acesteia. Prin lecții și exemple, ea îi va pregăti să poarte titlul de cetățean cu demnitate în viitor.
Rezum ceea ce s-a spus despre scopul nostru principal. Cititorul a observat probabil că intenționăm să facem o lucrare mai semnificativă decât a întreprins-o vreodată orice publicist: avem în vedere o critică motivată a decretelor constituționale ale prezentei adunări și, pe baza acestei critici, ne vom propune în propriul nostru ziarul „Comenzi editoriale pentru următoarea întâlnire”. Această lucrare importantă ne dă curajul să prevedem că problemele noastre vor fi utile nu numai cetățenilor celor trei departamente cărora le sunt destinate în mod special, ci tuturor locuitorilor altor departamente ale regatului.
Condiții de abonament și preț
Corespondentul Picardie, în două foi tipărite, 32 de pagini, în același format și tipărit ca și acest prospect, va apărea în mod regulat sâmbăta fiecărei săptămâni, începând cu prima sâmbătă a lunii septembrie. Dar primul număr îl vom putea lansa abia în a doua săptămână a lunii septembrie. Pentru ca cititorii noștri să nu piardă nimic, în același timp va fi publicat și al doilea număr.
Prețul abonamentului este de 6 livre pentru trei luni, 12 livre pentru șase luni, 24 livre pentru un an.
Note, scrisori, mesaje, contestații, petiții, întrebări pentru consultare, opinii, proiecte, anunțuri și scrieri, pe care oricine dorește să le aducă la cunoștința publicului prin Corespondent, vă rugăm să trimiteți poștale plătite domnului Goubeau din Rua.
Abonamentul este acceptat la Paris și în provincii:
La Paris, cu M. Odiffre, negustor, rue Quencampoix, nr.40; '
la Amiens, cu M. Caron-Berquier, tipograf-vânzător de cărți, Rue Saint-Martin;
în Abbeville, cu domnul Lffvre, Jr., notar;
la Dulan, cu domnul director al Oficiului Poștal pentru Scrisori;

în Albert, cu M. Choquet, negustor de băcănie;
în Corby, la poșta de scrisori;
la Breteuil, la poșta pentru scrisori;
la Mondidier, cu M. Leroux, tată, librar;
în Rua, cu domnul Goubeau, negustor;
în Nell, cu domnul Boulogne père, negustor;
în Amé, cu domnul Boinet, viticultor;
în Pronne, cu domnul Lesnay, librar;
141
la Saint-Quentin, cu domnul Moureau, tipar;
la Vervain, cu domnul Ioveno Darras, negustor;
in Lafer - la posta pentru scrisori;
în Château-Thierry, la poșta de scrisori;
în Shawney, cu domnul Quentin, un mercer;
în Lana, cu M. Courtois, tipar;
la Soissons, cu domnul Voronier, tipar;
la Compiègne, cu M. Bertrand, tiparul;
în Gournay-sur-Aronde, la poșta de scrisori;
în Crepi, în Valois - la poșta pentru scrisori;
la Beauvais, cu doamna Lelièvre, profesor de ortografie, rue Ten tyuri;
la Senlis, cu M. Deroc, tipar, şi Tremblay, librar;
în Villers-Cautres, la poșta de scrisori;
la Noyon, cu M. Devin, tipografie, caruia i se pot adresa si instiintari si anunturi etc., platite prin posta.

CEL MAI SUMAR Apel al membrilor moșiei lui Grosches către onorabilii cetățeni ai moșiei Marcului, cu adăugarea la acest apel al membrilor moșiei lui Pistoli și Ecu;
sau
Corespondentul Picard, ziarul cetățenilor, despre cele patru noi moșii din Franța94

4 august 1790 Domnilor!

În Roma antică, timp de câteva decenii, patricienii doreau să ocupe singuri toate funcțiile și posturile republicii, voiau să gestioneze singuri toate treburile guvernării. Poporul, înfuriat de această excludere a lui, care îmbina disprețul cu insulta, s-a revoltat împotriva celor care îl asupreau, uzurpându-i drepturile cele mai de preț. Astfel, poporul a reușit să înceapă să aibă proprii tribuni, reprezentanții lor în senat, consuli, dictatori, aleși din sânul său.

În Franța, sub regimul anterior, au fost recunoscute trei moșii: nobilimea, clerul și a treia stare. Acesta din urmă a fost întotdeauna disprețuit și s-a bucurat de o influență foarte mică asupra treburilor statului. Era timid, tremurând, iar vocea i se îneca ușor. Avea doar o reprezentare foarte mică față de numărul reprezentat, dar cel puțin nu se putea spune că nu avea reprezentanți deloc.

Sub noua ordine în Franța, nu există o singură moșie, așa cum ar dori să inspire oamenii de rând, ci patru, care se înalță pe ruinele fostelor trei: moșia lui Grosche, moșia lui Ecu, moșia lui Pistoli și moșia Marcului. Dacă din patru
142
a noilor voastre moșii, domnilor, vol. moșia Mark nu este singura care are un fel de semnificație reală, atunci în orice caz este imposibil să ascundem faptul că a noastră, adică trista moșie a lui Grosh, nu are nicio semnificație.

Accesul la birourile guvernamentale ne este închis, suntem lipsiți de dreptul de a participa la alegerea liderilor noștri și de a lua orice parte la treburile comune, într-un cuvânt, ei ne arată disprețul față

de noi mai mult decât și-au permis vreodată bogații obrăznici. raport cu sărăcia virtuoasă. Nu ne mai putem înșela cu spectrul libertății, de existența de care vor să ne asigure cei care ne-au lipsit de drepturile noastre.
În acele câteva zile în care Adunarea Națională a respectat drepturile omului decretate de ea, convinși că ocupăm oarecare loc în ordinea socială, ne-am predat cu desăvârșire dulcelui sentiment al iubirii pentru patrie. Dar, cineva se întreabă, mai putem fi considerați că îi aparținem, dacă ne aruncă departe de ea însăși, putem simți vreo simpatie pentru mama vitregă, care ne împinge de la sânul ei, după ce i-am dat cele mai evidente dovezi? afecțiunea noastră filială?
Acolo unde nu mai sunt drepturi, nu mai sunt îndatoriri. Pe ce bază, domnilor din clasa Marcului, vreți ca noi, străini de patrie, să participăm împreună cu voi la acoperirea cheltuielilor acesteia? Cum să nu neglijezi contribuțiile noastre fiscale, care nu se ridică la valoarea de trei zile lucrătoare, dacă ne neglijezi părerile în ședințele de afaceri comune, dacă ne scoți din posturile administrative cu cel mai mare dispreț, dacă nici măcar nu ne îngădui noi să votăm atunci când oamenii sunt aleși pentru aceste posturi. Ar trebui să-ți fie rușine să ceri altceva de la cei cărora nu le dai nimic! Gândiți-vă și, dacă sunteți cât de cât sinceri, judecă singur dacă avem dreptate când declarăm indiscutabilă următoarea regulă: „fără îndatoriri fără drepturi”.
„Bărbații se nasc și rămân liberi și egali în drepturi” – acesta este principiul care afirmă dreptul omului de a pretinde încă de la începutul existenței sale toate beneficiile de care se bucură toată felul său, și nicio putere umană nu-l poate priva de acest lucru. .
„Scopul oricărei asociații politice este păstrarea drepturilor naturale și inalienabile ale omului”. În consecință, acei lideri ai societății care, în loc să garanteze fiecărei persoane păstrarea drepturilor sale, caută să priveze majoritatea oamenilor de aceste drepturi, sunt ființe monstruoase.
Libertatea omului, cel mai de preț dintre toate drepturile, constă în primul rând în dreptul de a te supune numai acelei legi, la dezvoltarea căreia ai participat tu însuți sau prin reprezentanții tăi aleși. Prin urmare, el este cu adevărat liber a cărui voință este
adică
voila in redactarea legii la care este supus. Dacă într-un stat oamenii care locuiesc permanent în orice loc sunt cetățeni a căror voință nu este activă, acești oameni sunt sclavi, iar cei care le dictează legi sunt despoți. A afirma că cel care nu deține proprietăți funciare nu este interesat de treburile publice înseamnă a se opune bunului simț și a insulta rațiunea. Fiecare persoană care trăiește în sânul oricărei societăți este interesată de bunăstarea acesteia. Proprietarul și muncitorul sunt reciproc avantajoase unul pentru celălalt. Diferența de interese dintre proprietar și cel care nu este unul s-a observat doar când a fost vorba de repartizarea impozitelor pe posesiunile funciare, dar și în acest caz este necesar să se poată compara judecățile acestora pentru a echilibra corect. acea parte a impozitelor, care ar trebui să fie atribuită proprietăților de terenuri și cea care ar trebui să se afle pe venitul și câștigurile personale. Mai mult, activitățile legiuitorilor nu pot fi limitate la probleme financiare și venituri fiscale.
Baza oricărei suveranități (articolul 3) rezidă în mod esențial în națiune. Fiecare membru al națiunii are dreptul inalienabil de a participa la elaborarea legii. A lua acest drept celor care nu sunt

proprietari de imobile, care nu plătesc o marcă de argint sub formă de impozit direct, înseamnă a-i scoate din calitatea de membru al națiunii. De acum înainte se va spune: „Baza suveranității stă în esență în corpul proprietarilor de proprietăți care plătesc un impozit direct de o marcă de argint, ei singuri au dreptul să facă legi". Nu este asta echivalent cu stabilirea celei mai groaznice aristocrații și transformarea constituției în cea mai sălbatică absurditate? Aceasta înseamnă străduința de a crea o sursă de discordie eternă între cetățeni.
Dacă proprietatea cetățenilor este măsura drepturilor lor politice, atunci aceste drepturi trebuie să fie proporționale cu mărimea proprietății. Cine plătește o marcă în argint are mai multe drepturi decât cel care plătește doar o jumătate de marcă, iar cel care plătește zece mărci ar trebui să aibă mai multe drepturi decât cel care plătește doar una; acest lucru rezultă neapărat din decret și sfătuim pe toți proprietarii să treacă la un calcul care să ne permită să numărăm alte câteva moșii, în afară de moșiile lui Mark, Pistoli, Ecu și Grosche.
Cât despre noi, care ocupăm un loc modest în această ultimă castă, declarăm din nou în conformitate cu carta drepturilor omului (articolul 6), care spune că „legea este expresia voinței generale", că acolo unde nu vedem vointa generala, noi nici nu vedem legea. Și întrucât nu poate exista voință generală, dacă nu toți cetățenii au dreptul să-și exprime voința privată, atunci protestăm împotriva numirilor tuturor functionarilor de stat făcute fără participarea noastră, împotriva oricărei uzurpari.
144
drepturile noastre naturale și inalienabile, împotriva tuturor legilor noastre insidioase și care încalcă drepturile noastre publice. Și până nu vom recăpăta în posesia acestor drepturi, ne declarăm eliberați de cea mai mică obligație față de patria-mamă care ne respinge, liberi de orice serviciu militar, liberi de plata oricăror taxe de stat etc., etc., iar dacă nu ar fi aceasta. destul, ne vom elibera și de obligația de a sluji cu mâinile noastre cuiva care nu este membru al moșiei Groschen.
Accesarea patrimoniului Ecu
Ne dorim să formăm o singură clasă cu frații noștri din clasa Grosh, și ne alăturăm lor cu aceleași declarații și proteste. A spune că cel care, având dreptul de a alege, nu va avea dreptul de a fi ales și va participa la elaborarea legii prin mijlocul căruia a ales, înseamnă a afirma ceva monstruos de contradictoriu: niciun om nu poate și nu trebuie. să nu fie reprezentat acolo unde se află.nu are dreptul să fie el însuși.
Dacă, potrivit articolului 6 din Declarația drepturilor, „legea trebuie să fie aceeași pentru toți", cel care are dreptul de a alege trebuie să aibă și dreptul de a fi ales. Cel care alege, neputând fi ales el însuși, își alege stăpânul, nu reprezentantul său.
Aderarea moșiei Pistoli
Ne dorim ca moșiile Grosche, Ecu și Pistoli să fuzioneze într-una singură, și ne alăturăm declarațiilor și protestelor primului dintre ele. Am observat cum au vrut să ne umilească, interzicându-ne accesul la posturile de senatori și restrângându-ne la posturi inferioare în municipii, raioane și departamente. Am văzut că creatorii celor patru noi moșii aveau pretenția de a concentra toată suveranitatea națională în moșia Marcului și de a face această proprietate independentă de întreaga națiune. Am ajuns la concluzia că ar fi rușinos pentru noi, ca și pentru frații noștri din moșiile Grosche și Ecu, să sancționăm

asemenea decrete revoltătoare. Într-un cuvânt, ne-am convins de imposibilitatea completă a reconcilierii decretului cu privire la marca în argint cu articolul 5 din Declarația drepturilor omului, care spune: „Deoarece toți cetățenii sunt egali în fața legii, ei ar trebui admiși pe pe picior de egalitate pentru a ocupa orice funcție, locuri și poziții publice, în funcție de abilitățile lor. fără nicio altă distincție decât cea datorată virtuților și talentelor lor."
După cum a declarat Adunarea Națională în discursul său prin Episcopul de Autun95 către francezi: „Această Declarație a drepturilor

chemam pentru totdeauna unitate împotriva asupritorilor și legea pentru legiuitorii înșiși. Aici este destul de potrivit să ne amintim această afirmație sau. aruncă-l în foc.

„CORESPONDENTUL PICARDIEI” Nr.1

1 octombrie 1790

Cometariu. Ziarul nostru trebuie să urmeze un anumit plan. Acest plan este prezentat în prospectul publicat de noi. Dintre numeroasele periodice anunțate, unele promit și în prospectele lor că un astfel de redactor va urma un anumit plan. Dar încă de la prima emisiune, prospectul dispare, este uitat și nu mai vorbesc despre asta și nu dau deloc ceea ce s-a promis. Să arătăm că suntem hotărâți să ne respectăm angajamentele în orice moment și chiar să oferim publicului posibilitatea de a verifica dacă le respectăm întotdeauna pe deplin și să ne amintim obligațiile noastre, dacă s-a întâmplat vreodată să nu le respectăm cu ei, pentru a ține în permanență sub ochii noștri aceste obligații, vom repeta în titlul fiecăreia dintre cele patru părți în care este împărțită publicația noastră, schița dată în Prospectul fiecăreia dintre aceste părți.
În această primă parte, am spus, intitulată „Considerații critice asupra diverselor decrete adoptate de la înființarea Adunării Constituante”, vom oferi treptat colecția completă a decretelor noii noastre legislaturi și, la fiecare dintre aceste decrete, comentarii și observații analitice, permițând o evaluare corectă a acestora. Printr-o discuție serioasă și profundă, îi vom induce pe cei care se vor demni să ne citească și care, ca și noi, vor fi inspirați de dorința de a promova binele comun, de a vorbi pentru păstrarea unor decrete și pentru modificarea a altora (căci nimeni nu va argumenta că nimic din noua constituție nu poate fi revizuit). Această luare în considerare serioasă a decretelor ne va permite să stabilim treptat și metodic care dintre ele ar trebui reținut și, de asemenea, să propunem textul unor noi decrete cu care, în opinia noastră, ar trebui înlocuite în cursul procedurilor celui de-al doilea Național. Adunare, decretele care nu au primit aprobare generală. În realizarea acestei mărețe lucrări, ne așteptăm să prezentăm în același timp un set complet de legi ale primei și celei de-a doua colecții, sau cel puțin în raport cu aceasta din urmă - lista cea mai completă a lucrărilor acestei a doua colecții, ca titlul promisiuni.
Prin urmare, nu poate fi vorba de retragere! Suntem pe deplin implicați în luptă. Să începem progresul nostru în acest domeniu vast.

PRIMA PARTE

Considerații critice asupra diferitelor decrete promulgate de la începerea Adunării Constituante*

Adevărul neînfricat! ... ajungeți la generațiile viitoare așa cum sunteți.

Omul se naște liber. În Franța, op a fost întotdeauna dominată de cineva. Acum vrea să-și recapete libertatea inițială... Dar obiceiul său lung de sclavie îi va permite să o folosească fără efort necruțător!
În primul rând, este necesar să-și schimbe complet obiceiurile și manierele. Un om liber gândește, vorbește, umblă, acționează cu totul altfel decât un om sclav. Gândurile lui sunt nobile și pure. Tonul vocii sale sugerează că are respect de sine. Acțiunile sale sunt marcate de cordialitate, franchețe și toate virtuțile necunoscute unui om care a fost stricat de poziția sa umilită. Mersul lui este încrezător și mândru. Toate mișcările sale dezvăluie un om care este profund convins că locul pe care îl ocupă pe pământ ar trebui să fie egal, absolut egal cu locul ocupat de orice altă persoană. Când toate aceste semne devin în mod evident inerente fiecărui cetățean francez, vom spune: a devenit cu adevărat liber.
Dar câte obstacole mai sunt în calea atingerii acelei etape de măreție și glorie, care deosebește atât de favorabil un popor de alții! ... Suntem obișnuiți să tremurăm în fața oamenilor de rang înalt, să ne prăbușim în fața lor în lingușiri joase, să considerăm încuviințările lor disprețuitoare o onoare. Ne-am identificat, ca să spunem așa, cu sclavia. Aproape ne-am pierdut capacitatea de a sacrifica o parte din
* Poate că mulți vor constata că la începutul unei ediții menite să prezinte o colecție completă de legi constituind o nouă constituție pentru un mare stat, mai ales dacă se ține cont de faptul că crearea unei astfel de constituții a fost cauzată de o mare și minunată revoluţie, ar fi necesar să se dea o largă etapă de cauze morale, apropiate şi îndepărtate, care în totalitatea lor au determinat această revoluţie. Noi înșine simțeam nevoia unei astfel de intrări. Dar, în același timp, ne-am dat seama că detaliile necesare într-o astfel de prezentare ne vor duce foarte departe, ele vor forma materialul pentru multe dintre numerele noastre, unde inevitabil vor lua loc în primele părți; prin urmare, nu ni s-a părut potrivit să începem cu aceasta. Și pentru a da satisfacție nerăbdarii cititorilor dornici de a profita imediat de începutul lucrării noastre asupra legilor constituționale și dorind totodată să le dăm o imagine a cauzelor morale, apropiate și îndepărtate, care, acţionând unul cu altul, a provocat Revoluţia Franceză, am decis să amânăm pentru ceva timp alcătuirea acestei lucrări, pe care o vom oferi cititorilor ca anexă la rubrica „Introducere". Acesta va fi plasat în locul frontispiciului lucrării noastre la începutul primei părți a primului număr.
10'

nevoi de dragul farmecului libertății, a cărei valoare deplină ne împiedică să ne cunoaștem fostul mod de viață. Suntem în strânsoarea iluziilor false, insuflate în mod constant în noi de către o mulțime de egoiști interesați să nu ne rupem lanțurile. Suntem amăgiți în principal din cauza lipsei de educație și tocmai aceasta este ceea ce ne împiedică pe cei mai mulți dintre noi să distingem realul de fals, să cunoaștem toate drepturile asociate numelui unei persoane, să discernem tentativele de asasinat care se pregătesc în timp, și opunând imediat instigatorilor unor astfel de încercări cu o rezistență puternică, într-un cuvânt, de a realiza toată puterea pe care acest titlu de om o dă unei ființe învestite cu acest titlu și de a folosi această putere cu acea demnitate curajoasă care poate face ca voința de a păstra acest titlu intact și pur este destul de evidentă. Trebuie să începem acum să lucrăm la depășirea acestor obstacole majore, la

stabilirea în gândurile noastre a onestității care se potrivește cu ceea ce ne dorim să fim, astfel încât să putem face pași lungi către libertate.
Așadar, iluminarea este principalul lucru care ne poate face cu adevărat liberi și, prin urmare, fericiți, pentru că sclavia și fericirea au fost întotdeauna incompatibile. Cancelarul de L'Opital spunea: „Omul este nefericit numai din cauza ignoranţei” 96 , iar acest lucru este adevărat, pentru că cel care ştie îl înşeală de obicei pe cel care nu ştie. Legiuitorii greci, poate singurii care au lucrat cu conștiință pentru a stabili fericirea în popor, au luat și ei notă de această împrejurare importantă și au beneficiat de ea. Ei au stabilit ca principiu de bază al comunității politice că educația civică este proprietate națională la care toți cetățenii au acces egal (la fel cum am stabilit că educația religioasă este o proprietate comună la care toți credincioșii, bogați și săraci, fără excepție, au drepturi egale). și pot primi această educație gratuit). În efortul de a introduce în constituția lor aceste două principii înalte, egalitatea și libertatea, ei și-au dat seama că oamenii puteau deveni egali numai atunci când aceleași cunoștințe le dădea aceleași mijloace de a-și proteja drepturile și că puteau fi liberi numai în măsura în care acestea drepturi egale acordate tuturor ar da în mâinile fiecăruia o forță de rezistență suficientă pentru a înfrâna acei oameni ambițioși care ar putea apărea printre ei și ar putea îndrăzni să încalce drepturile republicii. Ei și-au dat seama că, dacă persistă două clase distincte de oameni, ignoranții și cei educați, fiecare dintre aceste clase nu o va trata pe cealaltă ca pe un egal și că spiritul de dominație inerent naturii noastre va fi satisfăcut de partea celor iluminați și va pune lanţuri pe cei needucaţi. Ei știau, acești politicieni mari și bine intenționați, ce avantaje avea educația față de simplul simț. Ei știau asta
148
este la fel de bun ca și noi ușurința cu care elocvența insidioasă duce naivitatea nesofisticată pe calea erorii. Au văzut cât de des, prin abuzul criminal al acestui talent pernicios al elocvenței, era ușor să-i convingi pe oamenii de rând să ia negru cu alb și că...*
SCHELE CORESPONDENTULUI PICARDIA
Când Ludovic al XVI-lea a convocat Staturile Generale, a avut în vedere că fiecare cetățean, indiferent de avere și de avantajele sale, are același drept de vot în ședințele publice, începând cu cele în care sunt aleși deputații. Dorim, a spus acest suveran, ca fiecare, fără excepție și fără deosebire, să-și poată exprima în mod egal părerile asupra binelui public și ca fiecare persoană din cele mai îndepărtate țări și din cele mai puțin cunoscute așezări să-și dea vocea și să ne aducă dorințele și plângerile lui. Și asta a fost extrem de util pentru a menține în mijlocul nostru acel foc sacru, acel spirit social, care inspiră și însuflețește instituțiile politice într-un mod atât de benefic. Acum să vedem dacă mai avem aceleași mijloace sub așa-zisul regat al libertății. Nu este de mirare că trebuie să dovedim că această nouă constituție, în toate părțile pe care o admirăm în mod egal, nu ne-a lăsat nici măcar un strop de energie socială? Ești și mai surprins când vezi clar că dacă doar o parte a Adunării Naționale este coruptă, atunci aceasta a luat toate măsurile pentru a se asigura că următoarea adunare este complet lovită de cangrenă și, prin urmare, distruge necondiționat micul bine pe care îl găsește. deja implementat.. Prin urmare, ar fi nepotrivit să spunem în așteptarea noii Adunări Naționale: „Fie ca acest timp fericit să vină curând!” Ar trebui să

plecăm de la acest obicei al romanilor, care era atât de benefic pentru libertatea lor: mă refer la obiceiul lor neschimbat de a-și schimba frecvent senatorii. Și pentru a nu aluneca până la ultima etapă de declin, se dovedește că va trebui să cerem că ar fi mai bine să ne lăsăm sub stăpânirea celor care ne fac puțin rău și puțin bine, decât să dăm. să ne supună sclavii celor care ne vor face doar rău. Trebuie să ne dorim împlinirea acelei stranii sugestii a episcopului de Autun, care este cuprinsă în aceeași adresa către francez: „Devotandu-ne marii lucrări de creare a unei constituții, o vom duce până la capăt”, în alte cuvinte. cuvinte: „Vom rămâne aici cât vom vrea”, pentru că nu poate exista o limită care să indice unde se termină constituția. Dar hai să dez-

♦ Manuscrisul se termină aici.

să privim mai de aproape imaginea necazurilor și umilinței noastre, expuse în următorul scurt eseu.

Iată o exclamație născută dintr-un sentiment sincer și care spune cel puțin ceea ce a emis cetățeanul său, al cărui ochi credincios vede adevărata stare a lucrurilor în ciuda tuturor erorilor mulțimii înșelate, ceea ce îi permite să fie păcălit oferindu-i-o vădit neprofitabilă. înseamnă, doar ascunderea de ea o periculoasă patrie de stat: „Fie ca acest timp fericit să vină curând!”. Aceste câteva cuvinte conțin un conținut important, care ar putea fi discutat pe larg. După ce lăudăm sentimentul civic și fidelitatea de vedere, care se reflectă în această dorință, vom vorbi fără rezerve pentru faptul că această dorință ar trebui să fie împărtășită de toți prietenii adevărați ai libertății oamenilor? S-a crezut întotdeauna că vârsta celei de-a doua întâlniri ar trebui să fie o vârstă mare, dar va fi așa într-un sens bun sau într-un mod rău? În ceea ce mă privește, dacă mă întreabă dacă ar trebui să spunem: „Fie ca acest timp fericit să vină curând!”, mă consider îndreptățit să răspund: „Da și nu”.

Da, dacă drepturile cetăţeanului ar fi fost păstrate de prima adunare şi următorul pasaj pretenţios de la adresa la franceză nu ar fi fost o batjocură remarcabilă a măreţiei neamului. „Drepturile omului”, citim în acest apel, „au fost călcate și insultate de secole. Au fost restaurați pentru toată omenirea!!!”

Nu, dacă este adevărat că această primă Adunare Legislativă ne-a lipsit de puținele drepturi pe care ni le-a lăsat despotismul; dacă este adevărat că a aranjat totul în așa fel încât a doua Adunare Legislativă să fie formată inevitabil numai din dușmanii majorității națiunii, dacă este adevărat că pasajul citat, în conformitate cu ceea ce s-a făcut efectiv, ar trebui să citească după cum urmează: „De-a lungul secolelor drepturile omului călcate în picioare și insultate. Au fost complet distruși de întâlnirea reprezentanților națiunii din 1789, iar cea mai rușinoasă umilință a devenit soarta întregii omeniri.

Să demonstrăm acest adevăr teribil, dar absolut exact.

MATERIALE PENTRU AL 4-lea ȘI ÎNCEPUTUL AL 5-lea NUMĂR AL CORESPONDENTULUI PICARDIA 97

... Absurdurile politice care s-au comis una după alta, pe care le vom expune pe larg, au fost doar o consecință a acestei urățeni inițiale. Pornind de la această împrejurare primară și dominantă, se poate privi și gândi un lung lanț de erori, a căror întărire este pusă pe seama senatului nostru. De aici se pot cerceta legile omucidere care privesc rușinos pe cinci șesime din toți cetățenii de plenitudinea drepturilor civile, alte legi la fel de scandaloase care impun tuturor francezilor să depună un jurământ,

întărindu-le degradarea, umilirea lor, sclavia lor, dependența lor totală de arbitrariul deputaților transformați în reprezentanți etc. Acesta este cel care va da naștere și la tot felul de alte reflecții în patriotul indignat, decurgând firesc din următoarele: consideraţie, irezistibilă, căci ne aminteşte de temeiul legii de stat a tuturor popoarelor: „Ai încetat să mai fii făptura mâinilor noastre?”. Va deveni creația mai înaltă decât creatorul?
Și ce este acest lut obscen, Care pretinde că nu este fragil, Și intră în luptă cu olarul.
Este mult mai interesant să-ți concentrezi atenția asupra primilor pași decisivi în domeniul deschis de legiuitorii noștri decât să te oprești (cum, din păcate pentru adevărata libertate, prea des se face acest lucru doar pentru a satisface o curiozitate de moment) asupra cutare sau cutare decret că tocmai a fost adoptat și tratează-l pur și simplu ca pe un eveniment obișnuit, ca pe o știre mai mult sau mai puțin suculentă. În același timp, ei nu se gândesc deloc la ce consecințe poate avea acest decret și la ce poate duce. Se uită imediat de îndată ce se emite următorul decret. Acesta din urmă este repede înghițit, pentru a fi imediat uitat din nou și așa mai departe.O, francez, amintește-ți că acum vorbim de o nouă constituție, că se face pentru tine, că asta nu este nicidecum un fleac și că nu poți să te descurci cu ea. apropo, din mers. În ceea ce ne privește, probabil ați observat deja că nu scriem pentru cititori superficiali, nu pentru acei oameni care au nevoie doar de anecdote, zdrăngănii și tot felul de prostii. Lucrarea noastră este destinată adevăratului cetățean, care își propune un studiu atent al totalității instituțiilor sociale care îi trezesc cel mai mare interes, întrucât acestea ar trebui să influențeze soarta organismului politic din care face parte. Un astfel de cititor preferă fiecărei ficțiuni și fiecărei mărunțișuri săptămânale lucrarea care îl ajută să evalueze corect totalitatea acțiunilor legiuitorilor noștri, lucrarea care îi permite să înțeleagă constant scopurile lor secrete și intrigile mărunte, lucrarea care indică ceea ce el și toţi concetăţenii săi trebuie să facă pentru a fi salvaţi.de pericolul numeroaselor erori cu care puterea stabilită ar putea păta legea. Pentru acest cetățean, o astfel de muncă va fi mereu nouă. Îndrăznim să credem că, făcând aceasta, își va reînvia virtuțile civice, că se va stabili în spiritul libertății și al patriotismului, în ciuda tuturor eforturilor tiranilor de a răsturna libertatea și de a înăbuși patriotismul.
Era imposibil să nu fii atent la decretul legislativ din 17 iunie – aparține acelui tip de decret.
151
pii, ale căror principii de bază sunt vizibile constant în toate legile sclavilor cu care francezii au fost dăruiți. Pentru a spune adevărul, există câteva hotărâri amestecate cu el, care ar putea fi benefice, dacă întregul cod ar corespunde acestui lucru. Era imposibil să nu observăm că această lege insidioasă, care a înlocuit despotismul regelui cu despotismul senatorilor înainte de răsturnarea celui dintâi, că această lege, repet, este în contradicție directă cu doctrina expusă de primul om liber. care a apărut în parlamentul naţional. îl am în minte pe domnul de Volney98, al cărui discurs nemuritor l-am citat mai sus; cu acest discurs am onorat marele articol care deschide problema mea. Rezultă că acest articol este în mod firesc un antidot la decretul legislativ din 17 iunie. Dar această rezoluție în sine are o continuare, care introduce corecții semnificative. Fac din asta subiectul unui articol de ediția a 2-a.

II. Întrucât deputații noștri nu au alte drepturi decât cele pe care le-au primit din trecut, ei nu trebuie să-și însușească niciunul prin propria putere. În consecință, ei nu se pot abate în niciun fel de la litera mandatelor care le-au fost date pentru a exprima voința întregului neam. Ei nu pot pune voința lor personală în locul voinței principalelor lor. Aceștia sunt obligați să transmită acestora din urmă, prin corespondență regulată, un raport zilnic despre activitatea Adunării Legislative. În cazul în care se dovedește că aceștia nu au suficientă autoritate în anumite probleme, ei pot solicita astfel de la directori și pot vota numai în conformitate cu instrucțiunile primite de la aceștia din urmă. Ei vor fi doar purtători de cuvânt fideli ai opiniei lor, iar, în conformitate cu această regulă, majoritatea acelorași dorințe exprimate de reprezentanții diferitelor categorii de cetățeni vor constitui lege*.
♦ Ne așteptăm ca acest articol să ridice o mulțime de obiecții. Chiar trebuie să se ocupe directorii de corespondența cu reprezentanții zilnic? Poate un comisar să oprească întreaga Adunare Legislativă dacă vede că nu are nicio autoritate asupra problemei în discuție? Este cu adevărat necesar să așteptați până când scrie și primește răspuns la cererea sa de puteri suplimentare etc., etc.? Le cerem cititorilor noștri puțină îngăduință. Aceste obiecții vor fi înlăturate complet ca urmare a viitoarei modificări a decretelor.
152
CERCETATOR DE DECRETE SI EDITOR DE PROPUNERI LA A DOUA Adunare Nationala
O continuare a ziarului intitulat Corespondentul Picard, destinat inițial departamentelor Somme, Aisne și Oise, iar acum oferit la 83 de departamente dominate de un popor liber” Editura F. N. C. Babeuf
Fii fii, frați sau părinți ai noștri, Dacă sunt tiranul Brutus, sunt dușmanii noștri. Un republican adevărat nu are alt tată și fiu, în afară de virtute, zei, legi și patrie.
„Moartea Cezarului”, actul II
ANUNŢ
Multe ziare sunt în declin. Acest declin general este evitat doar de câțiva care s-au dovedit a fi utili societății.
Ziarul nostru își propune să prezinte constituția franceză așa cum este și așa cum trebuie să fie. În ea, cu cele mai pure intenții, tot ce este bun este lăudat și ei se ridică cu toată puterea împotriva legilor greșite, sugerând ca acestea să fie înlocuite cu articole corectate în mod rezonabil. Acest plan li s-a părut cititorilor noștri singurul corect și au constatat că contribuie la îndeplinirea celei mai importante sarcini.
Primul titlu pe care l-am adoptat – Corespondentul Picardiei – ne-a închis în limite înguste. Dacă luăm în calcul zona delimitată de aceste limite, am strâns mai mulți abonați decât orice alt periodic, dar acest lucru nu a fost în niciun caz suficient pentru a acoperi costurile unei publicații săptămânale de 32 de pagini cu o taxă de abonament de un luiu pe an. Această considerație și dorința de a răspândi mai pe scară largă efectul util al publicației noastre ne-au determinat să o publicăm în toate părțile țării și, având în vedere acest lucru, să-i dăm titlul actual: „Investigator de decrete”.
Această decizie a implicat inevitabil o serie de inovații care au cauzat o oarecare întârziere după lansarea celui de-al cincilea număr. Încă nu am ieșit complet din această dificultate. Dar deocamdată, pentru a le arăta cititorilor noștri că suntem încă în viață, trimitem numărul șase și al șaptelea în același timp. Ele, este adevărat, nu

sunt întocmite după același plan ca și celelalte, dar cu toate acestea conțin, după cum credem noi, materiale cu un caracter suficient de general pentru a le interesa.
În viitorul foarte apropiat vom da al optulea număr, iar apoi celelalte numere ale primului trimestru. Înainte de lansarea ultimului dintre ei, vol. a treisprezecea ediție, nu vom solicita reînnoirea abonamentului de la cei care s-au abonat timp de 3 luni.
Totuși, avertizăm deja că din ziua în care ziarul începe să fie distribuit cu regularitate în toată țara, nu vom

ii putem garanta abundenta cu o precizie de o zi. Întrucât ne propunem să fim studenți la drept, întrucât nu vom scrie pentru cei care vor doar să învețe ceva nou, ne dorim ca întocmirea ziarului nostru să nu fie îngreunată de graba, care nu poate decât să dăuneze seriozității prezentării. Uneori vom trimite două numere pe săptămână, iar alteori este posibil să nu trimitem unul singur timp de 10-12 zile. Dar vom presupune întotdeauna că fiecare abonat pentru un sfert va primi 13 numere, în conformitate cu angajamentul nostru, cu plata, ca și în trecut, a 6 livre.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

9 decembrie 1790

Am plecat la Paris, copiii mei, voi încerca să vă trimit bani cât mai curând. Am simțit că este un lucru bun să fac această călătorie. Mă întorc în opt zile, oricare ar fi, și îți voi scrie la sosirea mea la Paris.
Te sărut   tatăl tău Babeuf

RĂSPUNS LA AŞA-ZISA HOTĂRÂRE A DIRECŢIEI DEPARTAMENTULUI SOMMA DIN 14 DECEMBRIE 1790
CU PRIVIRE LA DOMNUL BABEF 100

26 decembrie 1790

Am venit să fac o declarație în registrele municipale ale acestui oraș din Rua împotriva unui act de care am cele mai serioase motive să mă plâng, întrucât acest act urmărește să mă lipsească de cel mai valoros lucru pentru o persoană - onoarea.
Adică, domnilor, așa-zisa hotărâre a Direcției Somme din 14 a acestei luni, prin care se precizează că alegerea mea în postul de membru al consiliului general al comunei este nulă.
Dacă ar fi doar o chestiune de vanitate, pe care oamenii superficiali o asociază cu ocuparea unei funcții de onoare, aș disprețui această interdicție și nu m-aș gândi la autorii ei, dar în această încercare trebuie să văd altceva. Vor să mă priveze de oportunitatea de a fi util, de a contribui la binele concetăţenilor mei. Ele aruncă o umbră asupra personalității mele, asupra comportamentului meu, asupra a tot ceea ce mă privește. La aceasta se adaugă cenzura concetățenilor mei pentru că m-au onorat cu votul lor. Când există atâtea motive de plângere, aș fi un laș să nu se plângă.
Să încerc să-mi conving judecătorii, chiar și pe cei mai prejudiciați, că așa-zisa decizie a directorului Somme-ului nu va

RUT ATEU TO OES DECRETS,
LE REDACTEUR
j Cahiers de la Seconde Legiflât ugue 3 ntinuation du Journal intitulé : LE CORRESPONDANT PICARD,
πmitivement aux Dcpartemens "le Il Sonir";* < de' G Aisne et de l'Oise
rt aujourd'hui aux 83 Départemcnsdc a domination du Peuple Franc.
Par F.-N. -C/ BABEUF.

fu Loi* și JQn P
„Investigatorul de decrete”
nu servește nicio considerație, nicio atenție; dovediți că acesta este doar rodul înșelăciunii, al răutății secrete și al răzbunării slabe; să dovedească, de asemenea, că nu este nimic legal și adevărat în ea, că este de drept invalid, fiind chinuit în toate părțile sale de vicii cele mai vădite; într-un cuvânt, să demonstrez că este vicioasă atât în formă, cât și în esență – asta mi-am propus să fac și îndrăznesc să cred că nu va fi greu.
Așa-zisa soluție este vicioasă ca formă și iată de ce. Copia trimisă mie semnată de Dumbry coincide, după cum scrie, cu copia lăsată în biroul municipiului Roy, copie care a fost luată din copia semnată de Coshpin, păstrată în arhivele districtului Montdidier, pe care scrie: că coincide cu copia trimisă din directorul departamentului Somme, care este certificată ca fiind identică cu un Tondu autentic, care a semnat pentru secretarul directorului. Se obțin atât de multe copii de la Amiens la Roy! Prin urmare, îmi este permis să am câteva îndoieli cu privire la adevărul deciziei care mi-a fost prezentată. În regimul actual este considerat o regulă și un principiu, și am văzut deja multe situații, că orice hotărâre privind un municipiu, o comună, un individ, le este comunicată prin copie, semnată, precum și prin original, de către toți membrii instituției care a luat decizia. Și aici nici măcar nu văd o mențiune despre semnătura vreunuia dintre membrii administrației departamentului situat la Amiens. Văd doar o hoardă de secretari și secretari adjuncți, care par să se fi unit și se ajută reciproc pentru a-mi prezenta o aparență de decret. Văd numele secretarei lui Dumbri, secretarului lui Koshpen pe copii, iar când mă întorc la original, nu găsesc decât un anume Tondu, care pretinde că este angajat al unei alte secretare, care în această calitate se consideră autorizat să-mi spună că eu au fost condamnați în departamentul Somme pentru pedepse civile.
Domni secretari! Ce ti-am facut?
Dar nu se poate nega că ați abordat prost această problemă și că contați prea mult pe credulitatea excesivă a societății.
Totuși, să nu credeți că mă înșel. Îi acuz nu numai pe toți secretarii mai sus numiți de hotărârea falsă la care mă opun. Care este motivul din spatele zelului cu care s-au grăbit să întocmească această carte a excluderii? Nu știu absolut nimic despre asta. Poate că acești oameni sunt împiedicați de ochiul prea atent al unui om care a dovedit că este un apărător zelos al poporului și al organelor acestuia? Tot ce știu este că secretarele despre care vorbesc au fost puternic manipulate și știu efortul incredibil prin care au fost nevoiți să depună mulți oameni pentru a cerși sau a cumpăra acest document - un pic de încurcătură pentru proști. Căci acesta este cuvântul potrivit pentru lucrarea care mi-a fost prezentată. Și când arăt clar că mintea este jignită în ea, este corect

bun-simt si bun-simt, cand dovedesc ca stilul acestei lucrari este potrivit doar pentru primul cizmar care da peste cap, in sfarsit pot convinge, cred ca aceasta asa-zisa decizie nu poate fi pusa pe seama adevaratului organ administrativ al Somme-ului. departament, legal.
Aceasta se referă la defectele fundamentale ale acestui document.
Există un principiu, aprobat prin decretul privind ședințele administratorilor și reprezentanților, potrivit căruia unui cetățean i se poate refuza dreptul de a fi ales numai din motive ce decurg din decretele constituționale, adică dacă o persoană nu îndeplinește

condițiile necesare pentru posedă drept de vot activ și pasiv; aceste condiții sunt să fie francez sau naturalizat francez, să fie major și stabilit, să plătească un anumit impozit, să nu fie în postura de servitor și să nu fie faliment.

În conformitate cu aceste principii, mulți dintre cei mai buni patrioți ai statului, împotriva cărora s-au dat ordine de arest de către instanțele greșite și aristocratice, nu puteau fi totuși lipsiți de drepturile lor civile. Deși infamul Châtelet a decretat arestarea domnului Danton, el rămâne totuși președintele districtului Cordeliers și este în egală măsură ornamentul celor mai patriotice și respectate adunări ale capitalei. James Ruttlege, un filosof cu caracter ferm, în privința căruia s-a dat același ordin, precum și ordinul de citație, își continuă, totuși, activitatea și nu i s-a refuzat dreptul de a acționa ca apărare în timpul închisorii mele la Conciergerie.

Competențele adunărilor administrative sunt plasate cu înțelepciune în limite juste. În special, nu au dreptul de a judeca, nu au dreptul de a face nimic care intră în sfera justiției. În consecință, Departamentul Somme, pronunțându-mi sentința, ar fi acționat fără temei juridic și ar fi depășit competența sa. Dar să luăm în considerare esența actului care i se atribuie și justificarea lui și vom vedea ce se poate deduce în mod rezonabil din acesta.

Actul începe cu declarația că pe 14 noiembrie a fost întocmit un protocol cu lista cetățenilor activi pentru realegerea funcționarilor municipali. Acest lucru este absolut lipsit de sens.

Apoi scrie de două sau de trei ori că m-am angajat să plătesc taxe în valoare de zece zile lucrătoare pentru a deveni cetățean activ. Numai cei care nu au citit niciodată decrete s-ar putea să nu știe că cu un astfel de impozit se dobândește dreptul de a fi ales.

S-a mai spus că, după cum știți, sunt sub acțiunea unei hotărâri de chemare în judecată și de aici se trage o concluzie despre privarea de drepturile de cetățean. Deci, acum este posibil să condamnăm oamenii pe baza a ceea ce este „cunoscut”, și de îndată ce

157

se știe, adică, probabil, conform zvonurilor, că eu sunt un hoț sau un criminal, ar fi trebuit să fiu spânzurat fără milă. Și îmi cer ca în termen de trei zile să depun o hotărâre judecătorească prin care se anulează așa-zisul ordin de chemare în judecată. Astfel, dacă acest decret mai există la Paris, ar trebui să merg după el, să-l revoc, să aduc decretul despre această abrogare și să-l prezint, și toate acestea în trei zile!

Și tocmai știind că am fost în acest Paris acum 15 zile sunt informat despre acest decret fals! 101

Sunt, spune această așa-zisă rezoluție, sunt autorul unei petiții fiscale foarte rebele. Am fost urmărit penal pentru încălcarea decretelor Adunării Naționale prin care se impune continuarea colectării acestor taxe. Împotriva mea, ca tulburător al liniștii publice, cea mai înaltă instanță fiscală a emis un mandat de arestare, iar eu am fost închis (din nou, după zvonuri) și eliberat doar provizoriu.

Este necesar să luăm în considerare fiecare dintre aceste afirmații una câte una.

La instigarea mai multor personalități ticăloase, deja condamnate de opinia publică, care le-a marcat de rușine și și-a întors asupra lor mânia nemiloasă, fosta instanță fiscală, în urma perversiunii sale obișnuite și a devotamentului servil față de agricultori, a adus totuși doar un acuzație împotriva mea, iar așa-zisul decret mă condamnă.

Petiția mea a fost rebelă! Am fost un necaz! Dar de ce această fostă instanță fiscală, atât de depravată, așa cum tocmai am spus, este stimulată de același Lambert fioros, ministrul de finanțe, care la vremea lui, după cum știți, s-a demnita să se ocupe mult de problema cum să ruineze? pe mine; de ce acest fost tribunal fiscal, iritat de tonul obscur și mândru al răspunsurilor mele în timpul interogatoriilor cu care m-a supus; de ce, spun eu, acest tribunal nerușinat, având atâtea motive să se înfurie împotriva mea, a fost obligat să mă declare fără vină? Și la 6 luni după această scuză, ei spun că directorul departamentului Somme, neautorizat să judece asta, a decis că sunt un mare rebel, un tulburător al liniștii. Este posibil, după ce ni s-a dat libertatea, să scriem că agricultorii de taxe sunt asupritori, să ne amintim faptele care dovedesc opresiunile pe care le provoacă și tot ce este îngrozitor și revoltător în ele, să inspirăm poporului o indignare legitimă împotriva acestor vampiri? , a le dicta căile de eradicare cât mai rapidă a abuzurilor lor, înseamnă cu adevărat să fii un rebel, un tulburător al liniștii publice? Poate că prin liniște publică ei înțeleg liniștea celor care suge

158

sângele statului, precum și campionii lor? În cazul ăsta, recunosc că am fost oarecum un necazător. Și acestui lucru datorez, așa cum se spune foarte bine în hotărârea mincinoasă, faptul că am fost trimis în judecată în calitate de inculpat, că împotriva mea a fost dat un mandat de arestare, că am fost luat cu forța cu încălcarea tuturor cerințelor de formă. stabilit prin lege, că am fost închis în cel mai barbar mod.în temniţe, că, în sfârşit, am fost supus celei mai tiranice persecuţii. Iată primul strigăt pe care am fost nevoit să-l scot după asemenea chinuri crude. Și dacă aș vrea să vorbesc despre mine aici, mi-aș aminti cum mi-am folosit închisoarea în închisoare, cât de nefericite au beneficiat de suferințele mele și cât de dezastruoase s-au dovedit a fi pentru hoarda de dușmani ai societății. Va veni vremea când voi putea vorbi legal cu mândrie despre chinurile pe care le-am îndurat, așa cum un soldat își arată cicatricile... Să rezumam cele spuse mai sus. Indiferent de sensul care i-ar fi atașat așa-zisei ordonanțe, întreb un singur lucru. Concetăţenii mei m-au onorat cu votul lor, m-au ridicat într-o poziţie în care, după părerea lor, talentele mele slabe îi pot servi. Doar ei mă pot elimina legal. Numai lor, dacă o cer, le pot explica dacă sunt sau nu sub vreo reglementare. Să vină să decidă că nu mai sunt pe placul lor în poziția în care m-au pus, să spună că au făcut o greșeală în alegerea mea; Mă voi supune imediat și voi pleca. Dar până atunci, voi încerca cu și mai mult zel să le justific încrederea prin observarea atentă a tot ceea ce privește drepturile și interesele lor comune.

Babeuf

<Din Confederația Generală a Prietenilor Adevărului> 102

PROIECT DE DISCURS LA CETĂȚENII COMUNITĂȚII ROY PENTRU ALEGERI JIP-UL COMUNEI 103

16 ianuarie 1791

Voi spune doar un cuvânt despre subiectul pentru care suntem adunați aici, dar acest cuvânt va fi pe deplin îndreptat spre folosul comunității concetățenilor noștri. Acesta va avea ca scop în întregime să le reamintească cât de importantă este alegerea care le așteaptă. Dintre toate instituțiile noului nostru regim, poate că nu există alta care să ne preocupe pe fiecare dintre noi într-un mod atât de semnificativ precum curtea mondială. Scopul acestei instituții este să-i protejeze pe cetățeni de lăcomia hoardei de slujitori ai trucului,

care în vremuri și-au făcut atâtea averi distrugând familii. Datorită acestei instituții
159
trebuie, domnilor, să vă bucurați de beneficiile justiției rapide și gratuite. Nu va trebui să recurgeți la asistența unor oameni care nu sunt preocupați de protejarea intereselor dvs., ci de dorința de a face o gaură în proprietatea dvs. și veți avea ocazia deplină să vă gestionați propriile afaceri. Tu însuți îți vei apăra drepturile în fața curții mondiale. Mai presus de toate, se naște litigii între persoane pentru împrejurări neimportante: în astfel de cazuri, decizia magistratului va fi definitivă, iar costurile procedurii judiciare nu vor mai absorbi, ca până acum, întreaga valoare a obiectului litigiului, sau chiar mai mult. Cauzele mai mari pot fi aduse judecății, dar medierea trebuie mai întâi oferită biroului, al cărui președinte este judecătorul de pace, pentru a concilia părțile, dacă este posibil.... dosarul lui a fost soluționat la ieșirea din instanța de judecată. ?
Dar, domnilor, există un pericol de care trebuie să ne ferim, și anume ca oamenii din Rua să nu se întâmple cu ceea ce se întâmplă în mod constant oamenilor, adică să nu greșească în alegerea lor viitoare, astfel încât în acest caz să nu se încredințeze . interesele lui de a curata mainile insuficient!
Iertați-mi lipsa de încredere, domnilor, dar nu se poate fi suficient de neîncrezător când vine vorba de binele public. Aici nimic nu poate fi trecut în tăcere, nimic din ceea ce știți nu poate fi omis pentru a-i alerta pe frații voștri împotriva a ceva care le-ar putea amenința în vreun fel liniștea. Oricine nu avertizează despre acest lucru merită să fie acuzat de trădare. Nu vă pot ascunde, domnilor, că sunt revoltat când văd cum această funcție (funcția de judecător de pace) este căutată și implorată de oameni al căror singur merit în fața societății este că dreptatea este un meșteșug pentru ei. Tot felul de politețe și salutări cu care astfel de personaje se îngrămădesc în timpul alegerilor pe cei pe care îi disprețuiesc înainte și după aceste alegeri își expun suficient adevăratul interior. Banii aruncați pentru a cumpăra voturi sugerează că oamenii se așteaptă să primească înapoi ceea ce cheltuiesc. Toate acestea sunt destul de neîndemânatice. Dar, domnilor, e și mai rău când, fără să se înroșească, ei spun că dacă nu costă mai mult de 600 de franci pentru a obține un loc de judecător de pace, atunci mita va ajuta la compensarea tuturor... Mită pentru justiția pace! Ar putea fi mai rău. Într-un loc au spus că oricine ghicește să dea o sticlă de vin își va câștiga cazul. Uite, domnilor, nu alegeți pe cineva care este în stare să accepte o sticlă de vin pentru a lua partea unuia dintre justițiabili; dacă partea adversă îi aduce după aceea două sticle, el va câștiga cauza... Nu alege pe cineva care este în stare să accepte 6 franci de vin pentru a lua partea unuia dintre justițiabili; dacă partea adversă aduce apoi o jumătate de luis d'or, el va avea câştig de cauză. Toate acestea sunt adevăruri destul de crude și sunt sincer supărat dacă acestea
160
şoc. Trebuie, totuși, să-mi termin discursul și îmi voi lua libertatea de a mai oferi un sfat concetățenilor mei. Oamenii sunt prea atașați de prejudiciul că avocații și chicanele sunt cele mai potrivite pentru a ocupa posturile stabilite de noul regim. De obicei, se crede că principalul lucru este să poți înșira unul după altul un anumit număr de cuvinte într-un discurs judiciar, adesea sună foarte fals. Domnilor, mai sunt oameni în acest oraș, cunosc cel puțin patru dintre ei, care,

deși nu au fost niciodată implicați în litigii în vreun fel, sunt înzestrați cu simțul dreptății, onestității, umanității, corectitudinii, sociabilității, patriotismului și suficientă inteligență pentru a lua deciziile corecte... După părerea mea, atât este nevoie pentru a fi judecător de pace!
Nu așteptați de la mine, domnilor, tirade lungi cu complimente care exprimă sentimentele inspirate de votul dumneavoastră. Sunt cu atât mai emoționat de această onoare pentru că nu aveam dreptul să mă aștept la ea. Iată, pe scurt, ceea ce inima mea îmi dictează să vă spun. Privește-mă de postul la care m-ai ridicat dacă zelul, onestitatea și activitatea mea se dovedesc insuficiente pentru a-ți justifica încrederea 104.
SCRISOARE CĂTRE TATGREN 105
18 ianuarie 1791 Bunul domnule!
Ai promis că nu mă vei lăsa să aștept după ce directorul a luat o decizie cu privire la nota pe care le-am trimis. Mi-ai spus că ar trebui să aștepți doar răspunsul comisiei constituționale la scrisoarea ta către acesta.
În așteptarea acestui lucru, nu mi-am imaginat de ce fel de obrăznicie este capabil despotismul. Joi, revenind in Rua, a doua zi am comunicat municipalitatii decretul din 1 iulie prin care s-a anulat actiunile instantei fiscale, m-a eliberat si achitat (nu am fost vinovat de nimic). Duminică am fost la ședința la care urma să fie ales magistratul. Santinela de la intrare îmi spune că are ordin de la primar să nu mă lase în ședință. Vreau să vorbesc cu primarul, dar nu poate fi găsit. În acest moment s-a deschis ședința. Alegerea președintelui a început. În timpul votării, când numărătoarea nu se terminase încă, primarul a observat că voi fi ales președinte. Apoi a forțat să înceapă din nou votul, declarând că nu pot fi ales în niciun post și a anunțat decretul departamentului, adăugând că dacă mă vor vota, va revota. Apoi cetățenii cinstiți părăsesc întâlnirea. Clica primarului, formata din oameni pe care i-a baut de 8 zile in taverne, aceasta clica a primarului (avem dreptul sa o numim asa pentru ca l-a costat 10 lui) ramane si, drept rasplata pentru banii primiti, alege. Președintele Longuekan.
C Grakh Babef, or. II
161
După-amiaza, mai mulți cetățeni protestează, spunând că ședința de dimineață a fost revoltatoare față de mine, că primarul nu are dreptul să-mi interzică accesul la ședință, că ședința în sine ar fi trebuit să-mi judece drepturile; s-ar fi putut prevedea dinainte că aveam dreptul de a fi prezent în baza decretului din 1 iulie, iar decizia catedrei a fost eronată, că în general, conform principiilor constituției, nimeni nu poate împiedica un cetățean să fie activ și să-și împiedice alegerea, cu excepția cazului în care există un decret special în acest sens. În loc să răspundă, primarul, devenit președinte, a trimis împotriva adunării de cavaleri din regimentul lui Berry și a unui mare detașament de gărzi naționale cu baionetele pregătite, poruncindu-le să pună frica în sateliți și să-i reducă la tăcere. Oamenii cinstiți au părăsit apoi întâlnirea, iar turba mituită, clica Longekap, stăpânind câmpul de luptă, l-a proclamat cu ușurință pe acest om cinstit drept judecător de pace.
Atașez acestei descrieri detaliate un document care încheie laudele talentelor lui Longuekan și performanța sa ca administrator. Acest ticălos (și mă angajez să justific acest epitet cu mărturia a 200 de oameni, ori de câte ori vrea), acest ticălos care vrea să rămână și

primar și judecător de pace, în ciuda faptului că legea interzice asta, acest ticălos, repet. acest cuvânt, după cum vedeți, dragă domnule, nu se bucură deloc de dispoziția generală. Cei zece notabili care, în ajunul alegerii sale în funcția de judecător, au semnat documentul pe care îl anexez nu aparțin acelei rase ticăloase care poate bea cu 12 sous și apoi votează pe cel mai necinstit om; aceiași opt care nu au semnat poate să nu fie mai răi decât ceilalți, dar se numără printre deplorabilii oameni buni, cărora le este foarte potrivit titlul de sclavi.

Nu știu, domnule, ce fel de relație aveți cu Longekan, dar vă spun exact adevărul. Nu știu dacă a existat o conspirație cu privire la toate urâciunile care se săvârșesc împotriva mea, dar voi spune doar că cei care, stânjeniți de curajul meu de a-i apăra pe cei asupriți, speră în acest fel să mă forțeze să-mi depun armele, sunt foarte greșite. Declar lumii întregi că cu cât sunt mai persecutat, cu atât mai ascuțite vor deveni săgețile pe care le întorc mereu împotriva tiranilor. Și până îmi vor tăia mâna dreaptă, până când călăii ticăloși îmi vor smulge limba...* Mă voi împotrivi asupririi și împotriva asupritorilor. Voi schița în linii mari crimele lor.

Aștept, domnule, un răspuns la scrisoarea mea, precum și zece notabili ai Ruei la adresa mea, pe care mi-au cerut să o atașez.

am onoarea etc.

* Mai multe straturi sunt ilizibile.

MISCAREA AGRICOLA

PETIŢIE

DESPRE DREPTUL RUTIER SI DREPTUL LA ATERIZARE, DESPRE CENZE SI SHAMPART

Din comuna și municipiul Montpigne, Cantonul Saint-Just-en-Chaussé, districtul Clermont, departamentul Oise.

adunare Națională

Lord!

Comuna și Municipiul Moptipi aruncă în fața judecății dumneavoastră două cauze de o importanță excepțională, întrucât din decizia lor trebuie să urmeze legi generale, capabile să oprească curgerea unui număr infinit de astfel de cazuri, deja coapte sau în curs de preparare.

Și pentru a face o idee despre importanța subiectului încă de la început, este probabil necesar, vorbind despre numărul de litigii ca acesta, să dam o definiție mai precisă decât „un număr infinit”. Există motive întemeiate de a crede că vor exista astfel de procese în tot regatul, câte unul pentru fiecare comună.

Astfel, nu este greu de văzut ce avantaj ar fi să promulgem o legislație care să distrugă cauzele acestei calamități.

Pentru a demonstra validitatea afirmației noastre că o astfel de sursă de litigii este extrem de comună, a fost suficient să vedem cu ochii noștri tot ce se întâmplă în zonele noastre vecine și, de asemenea, să facem cunoștință cu locuitorii altor regiuni ale țării. scrie despre tot ce se întâmplă în ele.căci şi acolo concurenţa aceloraşi cauze va da inevitabil naştere la aceleaşi consecinţe.

Dar este timpul să trecem la o declarație clară a circumstanțelor despre care vom vorbi.

În reorganizarea aproape a tuturor instituțiilor noastre publice, domnilor, ați încercat, pe cât ați putut, să distrugeți din rădăcină tot ceea ce ar putea servi drept pretext pentru litigii, care este cu adevărat gol.

al 11-lea

un dezastru teribil. Una dintre loviturile de la care ne puteam aștepta la distrugerea multor surse de chinuri dezgustătoare a fost, în primul rând, răsturnarea regimului feudal. Dar acesta nu este cazul. Dimpotrivă, se pare că această răsturnare contribuie la o creștere extremă a numărului de dispute privind exploatarea terenurilor. Obiectele răscumpărării, diferențele dintre proprietățile care ar trebui și care nu ar trebui răscumpărate, valoarea compensației pentru obiectele individuale care urmează să fie răscumpărate, ordinea în care sunt efectuate aceste răscumpărări - toate acestea dau naștere la o ciocnire de opinii care sunt departe de a fi răscumpărate. ușor de împăcat. Foarte mulți foști domni, nemulțumiți de legile privind distrugerea vechiului colos feudal, se răzbune pe cei pe care cu regret îi numesc „foștii lor vasali”, îi hărțuiesc oriunde pot folosi orice articole din aceste legi. Ei fie încearcă să ascundă sensul legilor prin interpretări înșelătoare și insidioase, fie le încalcă în mod deschis sau le ignoră, fie induc în eroare oamenii conștiincioși care ar trebui să se asigure de aplicarea lor corectă în cazul diverselor dispute. Și o aranjează mereu astfel încât simplul cetățean care îndrăznește să se refere la aceste legi să piardă cazul. Așa se vede peste tot și asta dă motive de așteptat că vor fi cel puțin atâtea procese câte sunt în țara comunelor. Acesta este un întreg torent de abuzuri pe care vă rugăm să-l opriți la sursă, fie prin elaborarea în continuare a unor legi care pot da naștere la diverse interpretări, fie prin chemarea la ordine a anumitor funcționari publici care se prefac că nu le cunosc pentru a avea un scuză, când le încalcă.

Deci, aici vom vorbi despre îndatoririle feudale. În această zonă, comuna Montigny, căutând dreptate pentru sine, va realiza dreptate pentru toate comunele din limitele statului francez.

Totuși, domnilor, este vorba despre o cerere individuală a comunei Montigny, împreună cu municipalitatea, către legiuitorul suveran pentru daune, despre care opa se simte în drept să o plângă, acest recurs se datorează unor împrejurări critice. Pe de o parte, adversarul ei este un membru proeminent al acelui înalt senat căruia i se adresează; dar în această privință stricta ta imparțialitate o liniștește. Pe de altă parte, ea lâncește deja sub greutatea a trei judecăți. Prima decizie a fost luată de judecătorul principal al acestui adversar. Dar acest lucru nu poate produce decât impresia produsă de acțiunile unui judecător lacheu, devotat în mod firesc voinței stăpânului care îl plătește, care lacheu, mai ales în acest caz, a dat dovadă vie atât de devotament sclav, cât și de o incorigibilă lipsă de patriotism atunci când el părea să judece într-un ordin superior. , Deși

<04

a trecut deja mult timp de la adoptarea celei a decretelor dumneavoastră prin care au fost desfiinţate instanţele de judecată. A doua judecată vine de la un judecător de la fosta instanță. Iar al treilea - de la instituția administrativă departamentală. Dar, printre alte reproșuri, vom indica unul decisiv, și anume că, dacă fiecare hotărâre judecătorească ar trebui să fie doar o aplicare a legii, atunci, fără îndoială, este necesar să ne opunem constant acelei hotărâri, unde, așa cum se va arăta, prescripțiilor legiuitorului li s-a dat un sens complet opus. Și ne angajăm să dovedim că acest viciu există clar în acele hotărâri judecătorești care ne condamnă.

Așteptăm cu nerăbdare o analiză atentă și serioasă a acestui caz, deoarece chiar și lăsând deoparte faptul că decizia adoptată cu privire la acesta va deveni lege generală și va opri un număr infinit de astfel de litigii, acest caz merită o atenție deosebită și pentru că în el o

însemnată număr de cetățeni se opun doar unui număr mic de persoane interesate și adepților acestora și numai aceasta inspiră ideea dreptății scopului urmărit de aceștia. Este firesc să credem că un număr mare de oameni pot vedea lucrurile din unghiul corect. Este și mai firesc să credem că un număr mic de oameni sunt mai predispuși la erori.
Să trecem la prezentarea faptelor în litigiu, pe care trebuie să le descriem.
Fapte care decurg din documente justificative.
Le vom împărți în două grupe, pentru că, așa cum am subliniat deja, vorbim despre două cazuri complet diferite.
Primul caz
ATERIZARE SI DREPT RUTIER
După ce regimul feudal nedrept și de trei ori barbar a fost pentru prima dată blestemat cu voce tare în noaptea glorioasă de 4 august, două feluri de oameni, mânați înainte și după de interese diferite, au rămas împărțiți în două clase. Ei au tratat cu atenție, fiecare în felul său, problema consecințelor distrugerii a tot ceea ce ține de domnii și feude. Semenii s-au temut de o prăbușire completă și au demontat nava în avans pe părți, temându-se că nu vor avea timp să ridice epava. Oamenii, văzând cum un astfel de echipament de valoare, care, credeau ei, ar trebui să le treacă complet, pier, au văzut în aceste acțiuni un jaf criminal care trebuie oprit imediat. Drept urmare, s-a putut observa, în ceea ce privește plantările pe drumuri și piețe publice, pe de o parte, încercări de tăiere și luare de copaci, pe de altă parte, un răspuns energic la aceste acte îndrăznețe, privite de diverși.
av
de către comune ca acțiuni ostile împotriva cărora trebuie apărate și ca ultimele eforturi disperate ale tiraniei uzurpatoare a regimului feudal pe moarte.
Asemenea sentimente au agitat și comuna Montigny, când, în luna martie, domnul de La Rochefoucauld, pe atunci duc de Liancourt și sepierre Montigny!, a ordonat tăierea copacilor pe drumurile și în locurile publice ale orașului. regiunea. Văzând această cale de acţiune, această comună, care nu s-a putut abţine să nu ştie că domnul de La Rochefoucauld era unul dintre membrii Adunării Naţionale, a fost cu atât mai obligată să tragă de aici că s-a hotărât să jefuiască drumurile doar pentru că era convins că puțin mai târziu nu se mai poate bucura de niciun drept asupra unei asemenea proprietăți. Ca membru al legiuitorului, s-a crezut că poate ști mai bine decât oricine ce urmează să se întâmple: putea cunoaște toate deciziile, intențiile, proiectele și, bineînțeles, a fost avertizat din timp că plantările trebuie să meargă la proprietarii de parcele adiacente.cu teritoriul în care există aceste debarcări. Raționând în acest fel, oficialii municipali din Montigny, la 27 martie a acestui an, au cerut ca primul act judiciar, cu care litigiul aici prezentat, să fie transmis domnului de La Rochefoucauld.
Acest prim act a cuprins un protest împotriva numitului domn de La Rochefoucauld care vinde sau ordona vânzarea de copaci care cresc pe străzile din Montigny, așa cum intenționa să facă, judecând după afișele puse în acest scop.
Dl de La Rochefoucauld a răspuns acestui protest în aceeași zi declarând protestul nul de drept; declarația spunea că, în ciuda acestui protest, vânzarea de copaci va continua.

Oficialii municipali au răspuns la aceasta în aceeași zi cu un nou protest în care au subliniat că argumentele date în declarația domnului de La Rochefoucauld nu sunt decisive; că protestul lor a fost doar un act de protecție și că, înainte de a putea fi încălcat, trebuia luată o decizie cu privire la fondul chestiunii sub forma unei hotărâri, a unei hotărâri sau a unei decizii definitive. În plus, s-a anunțat că dacă vor insista asupra intenției de a vinde pomii mai sus amintiți, atunci protestul se va face și către cumpărători. Și că, pe lângă aceasta, toate mijloacele legale vor fi folosite împotriva spusului domnului de La Rochefoucauld și chiar se presupune că-l va aduce la răspundere în fața Adunării Naționale.
Acest discurs a făcut ca executarea în continuare a intențiilor domnului de La Rochefoucauld și a agenților săi* să fie întreruptă până la apariția decretului privind legea drumului din 26 iulie.
* Cel puțin parțial, căci pe 15 aprilie a ordonat vânzarea unora dintre pomii menționați, iar această vânzare a fost însoțită de demonstrații militante și intimidante. Echipa de acoliți ai lui
166
Înainte de a trece la analiza spiritului acestui decret și a ceea ce s-a făcut ulterior cu privire la litigiul dintre domnul de La Rochefoucauld-Liancourt și Comuna Montigny, ni se permite să introducem câteva considerații asupra dreptului drumului în general. și comparați ceea ce se așteptau oamenii în această zonă cu ceea ce a primit el. Considerăm că aceste considerente nu vor fi considerate nepotrivite, mai ales că, așa cum am afirmat deja, în apărarea cauzei private a comunei Montigny, apărăm cauza comună. Având în vedere acest lucru, este mai bine să uităm pentru o vreme că ne preocupă doar interesele uneia dintre cele 40.000 de comune ale statului nostru; trebuie să ne gândim că avem în fața noastră o propunere privind interesele comune. Nu avem nicio îndoială că, din moment ce formăm una dintre părțile constitutive și integrante ale poporului francez, nimeni nu va crede că nu avem dreptul să prezentăm legiuitorilor opiniile noastre politice, chiar și sub formă de dorințe și instrucțiuni, de la un mandatar către o persoană de încredere. Ne dorim ca următoarea expunere să ajute să strălucească farul dreptății și să-și îndrepte lumina complet asupra acelui obiect, către care, în opinia noastră, au fost îndreptate până acum doar câteva raze destul de slabe!
Totuși, ceea ce suntem pe cale să spunem nu va fi decât rezultatul unui studiu atent al opiniei publice, pe care vom încerca să o înfățișăm corect. Așa erau declarațiile generale și opiniile generale despre legea drumului înainte de decretul din 26 iulie.
„La fel ca toate celelalte așa-zise moșii în serie, dreptul de drum și dreptul de debarcare își datorează existența uzurpării unui titlu urât numit dreptul celui mai puternic. Acest drept a impus inițial obligații titularului său, mai degrabă decât i-a adus beneficii. A constat apoi în obligația de a păstra ordinea și de a supraveghea buna stare a drumurilor publice, dreptul de jurisdicție atribuit fiefului asupra celor mai importante cauze, precum și luarea în considerare a cazurilor de infracțiuni săvârșite pe drumuri. Doar în vremurile moderne lăcomia socială a conceput modalități de a extrage un venit substanțial din acest simplu drept de a supraveghea supravegherea diferitelor drumuri publice. Pentru aceasta, a fost suficient să se stabilească noțiunea că legea drumului și dreptul la pământ constituie un singur tot. În Picardia, această noțiune și extinderea acestui drept asociată cu aceasta, au devenit în general recunoscute cu nu mai mult de 50 de ani în urmă. De fapt, tocmai din acel moment de-a lungul marii majorități a

drumurilor apare aspectul copacilor, în principal pomi fructiferi, a căror coronament se observă.
toți călare, au ajuns să asigure succesul acestui raid, iar bunii săteni au avut o ocazie plăcută de a se bucura de spectacolul acțiunilor lor, asemănător cu cele ale unei petreceri de hrană într-o țară inamică.

epocile au fost considerate pe bună dreptate cele mai profitabile și astfel s-a născut una dintre cele mai frumoase perle din coroana sistemului feudal. Ei bine, da... Dar care este, dacă te gândești bine, justificarea acestui nou tip de proprietate? Poate fi considerat acest raționament destul de demn de respect, destul de legitim? Dimpotrivă, aici în fața noastră se află poate cel mai scandalos exemplu de uzurpare. Pentru a legaliza dreptul de a încasa anual tribut din pământul meu, numit calificare, un bărbat vine la mine și declară că se face pentru că strămoșii lui au dat acest pământ strămoșilor mei în această condiție. Dacă admitem realitatea unui astfel de premiu și valabilitatea titlurilor autorului său, atunci aceasta are cel puțin aparența unui fel de drept. Dar ce scuză poate da cel care vine să-mi spună: Eu plantez un copac în țara ta; va extrage din ea toate sucurile ei; rădăcinile sale, crescând departe, vor schimba solul; crengile ei, ridicându-se mai sus și crescând, îl vor acoperi cu o umbră; și recunosc că cultivarea voastră a pământului și toate grijile îndreptate spre extragerea altor fructe din pământul astfel modificat, se pot transforma în muncă inutilă; dar toate acestea nu fac nicio diferență pentru mine; veți păstra titlul onorific de proprietar de teren; vei avea plăcerea de a practica constant munca de teren; veți plăti și impozite pentru acest pământ, de care nu veți mai beneficia; dar în ceea ce mă priveşte, toată munca mea va fi în strângerea roadelor, în folosinţă. ..? Și totuși acesta este singurul argument pe care l-ar putea da orice semn care se autointitulează proprietar al dreptului la drumuri, atunci când a vrut să profite de acest titlu decorativ și a încercat să deducă din acesta instituirea dreptului la plantații. Să nu ni se spună că se impune deosebirea între plantările făcute de domnitori pe drumurile cu sechestrarea terenului parcelelor adiacente, de plantările făcute pe terenul drumurilor propriu-zise. O astfel de distincție este iluzorie. Orice drum este construit în detrimentul terenurilor învecinate. Ar fi ridicol dacă semenii ar pretinde că oamenii au folosit aceste mijloace de comunicare prin harul lor și că pe această bază li s-a acordat un drept special. Pentru amplasarea drumurilor, oamenii se datorează numai lor înșiși. Acesta este rezultatul unei înțelegeri, necesare și chiar forțate, care cere de la toți proprietarii și de la fiecare dintre ei un anumit sacrificiu în folosul mai mare al tuturor. Oamenii trebuie să comunice între ei, iar fără drumurile care facilitează acest lucru, relațiile lor comerciale ar fi slabe, pasive, aproape nesemnificative. Aceste relații aveau să fie aceleași ca și în acele vremuri îndepărtate, când agricultura și comerțul, care erau încă în leagănul lor, nu necesitau un interes atât de mare pentru ele însele ca acum, iar pământurile necultivate asigurau cea mai mare suprafață pentru comunicațiile publice. În starea actuală a acestor două ramuri motrice ale bogăției sociale (ne referim la comerț și

agricultura), interesele comune ale popoarelor nu ne permit să dorim restabilirea acestei vechi ordini de lucruri. Este imperativ să existe terenuri destinate drumurilor publice. Prin urmare, întrucât aceste

terenuri sunt posesiuni publice, cu totul publice, inalienabile, indestructibile, inalienabile, nimeni nu poate avea temei să pretindă exercitarea individuală a vreunui drept acolo. Bătrânii se pot lăuda, așa cum am spus deja, cu o oarecare aparență de rațiune, acordând teren arabil, dar în niciun caz drumuri. Dacă atribuirea a avut loc după ce drumul fusese construit, atunci cel care a acordat proprietatea corespunzătoare nu-și putea rezerva niciun drept asupra acestui cont, întrucât drumul nu îi aparținea lui, ci societății. Dacă acordarea a precedat construirea drumului, atunci acest sacrificiu pentru binele public a fost făcut de cel căruia i s-a acordat proprietatea. Într-un fel sau altul, proprietarul terenului adiacent drumului este în egală măsură proprietarul atât a marginii, cât și a zonei interioare a câmpului său. Să nu ni se spună că, dacă în limitele parcelei există cantitatea de teren care este indicată în actele proprietarului, atunci acesta nu poate cere nimic mai mult. Aceasta este o obiecție jalnică: nu poate distruge efectul principiului că picto, cu excepția întregului corp de locuitori, nu are dreptul de a exercita dreptul de proprietate asupra drumului; nici nu poate dovedi că proprietarul nu a participat la sacrificiul necesar pentru existenţa drumului public. Documentele indică astfel de dimensiuni pentru un anumit site; la masurare se stabileste ca aceste dimensiuni sunt disponibile indiferent de drum... Dar de unde stii ca inainte de aparitia acestui drum documentele nu indicau dimensiuni mari pentru acest tronson? Și nu ar trebui să presupunem că ulterior fermierul a numărat și consemnat în actele sale doar cantitatea de pământ pe care a cultivat-o și care i-a adus fructe? În plus, există diferențe de măsurători; în plus, este imposibil să știm cu certitudine dacă măsura totală a teritoriului cantonului coincide cu suma posesiunilor individuale ale acestui kapton și dacă aceste cifre vor trebui reduse pe alocuri pentru a compensa lipsa unora dintre proprietari; în plus, este necesar să se măsoare totalitatea acestei sau aceleia moșii pentru a determina dacă a mai rămas ceva pentru drumuri, dacă adunăm dimensiunile suprafeței parcelelor în conformitate cu indicațiile conținute. în documente... Din toate aceste motive, ar fi poate foarte greu să distingem copacii plantați pe terenul drumurilor de copacii plantați pe terenul proprietarilor de parcele adiacente. Datorită dificultății de a armoniza diverse documente care se contrazic între ele în indicarea dimensiunii zonei, din cauza necesității unui volum uriaș de muncă pentru interpretarea cumulativă a tuturor acestor documente, din lipsa unei baze solide pentru unul.
169
dintre ei să dea preferință altora, se poate spune chiar că implementarea exactă a unei astfel de operațiuni nu este fezabilă. Cea mai bună modalitate de a depăși acest ocean de obstacole și obstacole este să ne oprim pe un principiu solid care lovește adevărul conținut în el: „Toate drumurile au fost formate de pământul cu care se învecinează: dacă vreun copac formează o linie de demarcație între drumul și parcela cultivată, atunci acești arbori aparțin numai proprietarului terenului, căci, întrucât drumul face parte din terenul cultivat, tot ce este pe acest teren care nu este ocupat de nevoi publice aparține proprietarului acestui teren cultivat.

Acesta este trenul de gândire pe care îl așteptam de la comitetul feudal cu privire la problema abolirii dreptului de drum și a dreptului de plantare. Acestea sunt considerentele care au determinat o serie de comune, văzând diversele devastări efectuate de foștii seni, să trimită proteste ca acte de protecție împotriva vânzărilor și tăierilor

planificate. De aceea, Comuna Montigny a întreprins aceeași acțiune împotriva fostului său domn, domnul de La Rochefoucauld-Liancourt.
„Și din moment ce”, adaugă ei, „folosilor seniri folosirea necorespunzătoare a acestor drepturi în detrimentul proprietarilor de parcele adiacente oferă acestora din urmă motive pentru a cere o despăgubire destul de solidă; căci ar fi greu de obținut aceste compensații pentru a compensa pierderea rezultată din epuizarea solului cauzată de rădăcinile copacilor care cresc pe marginile drumurilor către terenuri adiacente, a căror fertilitate a suferit de la altul, nu mai puțin. cauza pernicioasa, de la obturarea de catre aceiasi copaci; întrucât deja foștii domni adună de prea mult timp în fiecare an produsele acestor arbori și fructele lor, prima astfel de compensație care se așteaptă va fi atribuirea imediată a dreptului de proprietate asupra acestora proprietarilor parcelelor adiacente.
Dar, domnilor, vă declarăm acest lucru, vă spunem asta cu sinceritatea potrivită oamenilor liberi, cu încrederea pe care trebuie să o aibă mereu membrii unui popor suveran, că cei pe care națiunea i-a investit cu titlul onorific al delegaților săi, ai lor. plângerile vor primi întotdeauna o primire favorabilă și vor putea obține dreptate și își vor exprima punctele de vedere în materie de legislație, pentru ca aceste opinii să servească binelui comun; îți spunem asta cu convingerea că ești deasupra acelor suflete meschine care disprețuiesc toate acestea. ceea ce nu este rodul propriilor reflecții, nu recunosc niciun merit în gândurile altora și ar considera că este o umilință să profite de ei; vă spunem asta, în sfârșit, cu fermă convingere. că astăzi, la fel ca atunci, când neamul te-a investit cu puterile sale și ai primit instrucțiuni și urări de la diverse secții, adepții poporului sunt încă gata să accepte
170
yogalapia și instrucțiuni ale acelorași secțiuni; Așadar, vă spunem că satele noastre și întreaga clasă de fermieri nefeudali au fost extrem de surprinși de prevederile decretului dumneavoastră privind drepturile la drumuri și plantații, când a fost întocmit de comitetul feudal și a fost adoptat de adunarea din iulie. 26 din acest an.
Această surpriză a fost atât de puternică încât oamenii și-au pus întrebări reciproc despre cum să înțeleagă așa-zisa desființare a legii rutiere cuprinsă în decret.
„Ei recunosc că legea drumului este o nedreptate, că până acum foștii domni au folosit-o în mod tiranic și după legea celui mai puternic. Între timp, se desființează doar cu condiția ca proprietarul terenului să ramburseze costurile de plantare dacă dorește să folosească pomii plantați de altul pe amplasamentul său. Dar aceasta nu este deloc o nouă justiție. Nici măcar vechile legi nu permiteau întotdeauna unei persoane să vină să planteze și să jefuiască o altă persoană pe pământ. O astfel de nedreptate, atestată în mod corespunzător, ar fi condamnată în orice moment. De ce, atunci, în acest caz, în loc de de trei ori despăgubiri cuvenite persoanei căruia i s-a încălcat dreptul de proprietate, acesta este obligat să acopere costurile de plantare a arborilor, care i-au cauzat deja atâta pierdere? Întrucât cel care a plantat acești copaci a venit doar cu grijă în fiecare an, cu nepedepsire, să-și adune roadele; în timp ce acești copaci s-au degradat, slăbit, au ruinat câmpul proprietarului de drept; Între timp, într-un cuvânt, cum au lipsit acești copaci pământul de toate principiile sale hrănitoare, iar nefericitul fermier a rămas cu grijile, cu cheltuielile, cu munca și cu plata impozitului?

Se recunoaște că legea drumului este o nedreptate, că până acum foștii domni au folosit-o în mod tiranic și după legea celui mai puternic. Între timp, cum se elimină? Se pare că, după ce au dat o oarecare aparență de satisfacție proprietarilor în ordonanța care tocmai a fost citată, aceștia au dorit să facă imediat această ordonanță goală și înșelătoare, stabilind o distincție între arborii plantați pe marginea drumului, dar pe teritoriu. a unei parcele adiacente, si arbori plantati de-a lungul marginii drumului, dar pe piata drumului propriu-zis; în același timp, pentru unele plantații necesită doar rambursarea costurilor de plantare, în timp ce pentru altele (a se vedea articolul 4 din decret) necesită o răscumpărare, pe baza valorii curente; totodată, se anunță că până la achitarea acestei răscumpărări, foștii domni vor continua să folosească copacii. Deci afirmația cuprinsă în primul articol al decretului că așa-zisa proprietate a drumurilor publice este acum desființată nu este corectă? Se confirmă deci falsul principiu, pe baza căruia se spunea uneori că acest drept de proprietate ar putea aparține în mod legal foștilor domni? Dacă drumurile le aparțineau, dacă puteau exercita în mod legal unul dintre drepturile proprietarului acolo, de ce nu și-au exercitat acolo toate celelalte drepturi?
171
Dacă puteau ordona să fie plantați copaci acolo, atunci de ce nu au ordonat să oprească pașii călătorilor? Recunoașterea drepturilor individuale pentru cei care și-au însușit drumuri echivalează cu respingerea regulii eterne conform căreia drumurile aparțin societății. Înseamnă a încerca să inducă în eroare adevărul (dovada căruia însă este incontestabilă) că toate drumurile, fără excepție, se formează în detrimentul terenurilor învecinate. Căci pentru a fi pe deplin convinși de exactitatea acestei prevederi, este suficient să urmați orice drum, să vă întrebați cine sunt proprietarii terenurilor de pe ambele părți și veți constata imediat că același proprietar folosește parcelele de pe ambele părți ale drumul și că limitele parcelelor se intersectează cu drumurile în așa fel încât să nu existe nicio îndoială că aceste limite desemnează secțiuni tăiate de drum; iar în ceea ce privește tronsoanele care se termină la drum, aceasta s-a făcut ca urmare a diferitelor redistribuiri.
Dar cine nu este clar, spun multă lume, că prevederile Decretului din 26 iulie, în întregime, au fost create, parcă, pentru a da doar aparența desființării dreptului de drum? Am văzut deja mai sus cât de nedrept este să pretindem rambursarea costurilor de plantare în cazurile în care se recunoaște că pomii au fost plantați de foști domni pe terenul proprietarilor de parcele adiacente. Dar, având în vedere împrejurările detaliate mai sus, a oferi dovezi că un astfel de rând de copaci a fost plantat pe terenul proprietarilor de parcele adiacente, și nu pe terenul drumurilor, este o problemă de multe dificultăți. Lăsând deoparte toate celelalte considerații care tocmai am menționat, nu luăm în considerare aici motivele unei diferențe atât de uriașe între rambursarea pe baza valorii actuale și rambursarea numai a costurilor de aterizare. Faptul că un puieț este mutat cu câțiva centimetri până la marginea drumului face ca rădăcinile sale să epuizeze mult mai puțin câmpul adiacent? Acest lucru face ca umbra de la ramuri, interceptând razele soarelui, să provoace mai puține daune acestui câmp? Problema principală este că aproape întotdeauna va trebui să faceți o achiziție pe baza valorii actuale a copacilor, de exemplu. este scump să plătești ceva ce a fost deja cumpărat de o sută de ori, dacă ținem cont de prejudiciul cauzat anual. Și ce persoană simplă

îndrăznește să se angajeze pentru a dovedi că în cazul lui rambursarea doar a costurilor de aterizare este aplicabilă atunci când se gândește la necesitatea de a măsura o parte semnificativă a moșiei, de a studia, de a compara, de a implica multe documente, vechi și noi, uniformă și contradictorie; când, în plus, mai este necesar să se dovedească că acest drum aparține cutare și cutare categorie, că i se atribuie cutare și cutare lățime etc., etc. E lesne de înțeles că la vederea atâtor obstacole, puțini oameni vor îndrăzni să întreprindă așa ceva. Foștii seniori se vor încăpățâna să susțină că toate aterizările

produs mon zona drumuri si ca, prin urmare, totul este rascumparabil pe baza valorii actuale. Doar un număr foarte mic de persoane vor putea face o astfel de cumpărare. Foștii domni vor continua să-și folosească în liniște debarcările. Este la fel ca și când nu ar exista un decret care să anunțe desființarea acestui obicei.
A fost, domnilor, o digresiune destul de lungă, care a întrerupt firul narațiunii care face parte din prima parte a acestei petiții. Dar trebuie să ne amintim că am început această retragere nu doar cu gândul la afacerile noastre. Am aprofundat în ea pentru a compara ceea ce, pe importanta problemă a drepturilor rutiere, oamenii se așteptau cu ceea ce au primit. Am văzut că, înainte de venirea decretului, aceste așteptări au determinat firesc comportamentul comunei Montigny și al multor alte comune care au acționat în mod similar. Ca oameni sinceri și ca adevărați cetățeni, am stabilit principii care, în opinia noastră, pot dovedi necesitatea revizuirii unuia dintre cele mai importante capitole ale reformei juridice. Am crezut că nu poți fi nemulțumit de adevăruri prezentate sincer cu bune intenții și că o astfel de cale ne va conduce cel puțin la fel de sigur împreună cu tine către bunăstarea patriei, precum și calea lingușirii care ascunde adevăratele sentimente. Până acum, v-am deschis sufletele noastre, vorbind liber despre acțiunile noastre, așa cum posteritatea va vorbi despre ele. Vrem să credem că nu veți respinge acest simplu discurs, care este o garanție sigură a purității motivelor noastre; numai agenţii despotilor resping adevărul înalt. Încurajați de această speranță a unei primiri grațioase, vom continua prezentarea cazului privat al comunei noastre, legat direct de decretul privind drepturile rutiere din 26 iulie.
Lăsând în sarcina oamenilor educați sarcina de a critica această lege și având în vedere corecțiile care, în strictă justiție, ar fi trebuit introduse în ea, lăsând această sarcină pentru viitor, locuitorii din Montigny, ca cetățeni iubitori de pace, au considerat-o potrivită pentru în momentul de faţă să ceară de la fostul lor domn, M. La Rochefoucauld-Liancourt, numai aplicarea textuală şi literală a prevederilor acestei legi. La 14 septembrie, oficialii municipiului Montigny i-au declarat oficial domnului de Liancourt că „i-au fost depuse în mod public plângeri în numele întregii comune locale, în care se precizează, în special în legătură cu comuna, că foștii domni ai Montigny-ului au uzurpat. din această comună, de drept al celui mai puternic, dreptul de proprietate în pământuri comunale și metereze, pe care peste tot erau plantații de pomi fructiferi, iar foștii domni mai sus numiți și-au însușit în ciuda tuturor plângerilor făcute; că interesul general cere încetarea imediată a acesteia

și să pună în aplicare decretul din 26 iulie care acordă atât persoanelor private, cât și comunităților de locuitori dreptul de a răscumpăra, și anume: persoanelor private dreptul de a cumpăra arbori

plantați pe parcelele lor, iar comunelor dreptul de a răscumpăra arbori care cresc în locuri publice cu rambursarea sumei cheltuieli la aterizare”.
Pe acest subiect, consiliul municipal Montigny a afirmat „că, strânși împreună cu toți locuitorii, nu vor să tragă soluția acestui caz căutând întrebarea cine a făcut debarcările în cauză; dar că au decis să vorbească în favoarea rambursării costurilor acestor aterizări; că, prin urmare, propun să le ramburseze imediat pomii fructiferi și orice alți pomi care sunt plantați pe străzile, locurile publice și meterezele din Montigny, precum și (pe baza hotărârii tuturor cetățenilor adunați să tragă până la acest document) să ramburseze valoarea actuală a tuturor arborilor, plantați de-a lungul marginilor drumurilor publice care nu se vor afla pe terenul proprietarilor parcelelor adiacente.
Fostului Seigneur Montigny i s-a cerut apoi „să nominalizeze în 24 de ore un expert care, împreună cu un expert desemnat de municipalitate și de adunarea cetățenilor, va efectua diferitele evaluări necesare pentru a efectua răscumpărarea cerută”.
Pe baza celor de mai sus, s-a ajuns la concluzia că domnului La Rochefoucauld și fermierilor săi le era interzis să se amestece în colectarea fructelor care cresc pe acești pomi și cu atât mai mult să le taie sau să le taie.
Acest act extrajudiciar a fost înmânat domnilor Jean-François de Mouy și Pierre de Bussy, cultivatori la Montigny, ca fermieri ai domnului de La Rochefoucauld-Liancourt. Nu se știe cine i-a sfătuit, dar nu au întârziat să arate cum respectă legile emise de Areopagul nostru și cum îi consideră pe cei care vin la ei să vorbească în numele acestor legi și să le cer punerea în aplicare.
Reamintim că actul extrajudiciar al membrilor municipalității și comunei Montigny a fost predat la 14 septembrie la doi fermieri ai domnului de La Rochefoucauld-Liancourt. A doua zi, 15 septembrie, acestia au raspuns asa cum se dovedeste in procesul verbal intocmit in aceeasi zi, extras din care se reda mai jos.
Acest protocol a fost întocmit de un paznic desemnat de municipalitatea Montigny să supravegheze siguranța proprietății comunei. Se citește după cum urmează:
„Pe la ora 9 dimineața, ajungând într-un loc numit Chemin-de-Paris, i-am văzut pe Jean-Francois de Mouy și Pierre de Bussp, fermieri din Montigny, ocupați să scuture mere din copacii care creșteau de-a lungul drumului. Cu npmp trebuia să-i ajute pe André de Mouy, Lucien de Mouy, Sophie de Mouy, Antoine Vatelier, căruciorul; Catherine Lefebvre, Marie Louise Foulois, René Jr. și Joseph Bertrand, supranumit Guyot; ultimii doi sunt din satul Aluen, iar restul

unii sunt din Montigny. I-am întrebat pe amintiții de Mouy și de Bussy, în numele cui și la ordinul cui își permit să scuture prematur aceste fructe?
Răspunsul a fost că „sunt angajați de domnul de Liancourt, fost domn al drumurilor din Montigny”.
Le-am explicat că din moment ce dreptul de drum și dreptul de aterizare fuseseră desființați prin decretele Adunării Naționale (și, mai trebuie adăugat, s-a cerut executarea acestor decrete cu o zi înainte și în același timp). s-a oferit compensația necesară etc.), nu ar trebui să ia aceste fructe pentru ei înșiși; de aceea am cerut de la ei, ca și de la toți cei care îi însoțeau, să se retragă.

Ca răspuns la aceasta, amintiții de Mouy, de Bussy și alții ca ei au continuat să scuture fructele, deși nu erau coapte, și mi-au spus că dacă nu scap la... mă vor bate.
Neavând suficientă forță pentru a rezista ziților de Mouy, de Bussy și altora asemenea lor, m-am dus la M. Vatelier, primarul din Montigny, căruia i-am raportat despre arbitrariul săvârșit de persoanele mai sus menționate. După aceasta, spusul domnul primar m-a invitat să merg cu el la biserica zisului Montigny, iar când am ajuns acolo, eu, la cererea lui, am sunat la convocarea tuturor locuitorilor, pentru a face același mesaj pentru ei și auziți-le părerea într-o adunare generală. De altfel, locuitorii au venit la apel, iar de comun acord cu municipalitatea, au hotărât să meargă de îndată cu mine, paznicul mai sus menționat, la locul faptei, unde, în prezența membrilor mai sus amintiți ai municipiului, am a repetat cererea de Mouy și de Bussy menționate mai sus să plece și să nu mai scuture fructele, care sunt în discuție... Aceștia au refuzat să se conformeze.
Atunci adunarea municipală din Montigny a decis: toți locuitorii prezenți să adune merele scuturate și să le ducă la depozitare la Jacques Caron, procurorul comunei.
Primind un asemenea ordin, am poruncit să ridic fructele doborâte, să le încarc pe căruța domnului de Bussy și să le duc la casa procurorului comunei. Acolo, în prezența domnilor de Mouy și de Bussy, am poruncit să le măsoare numărul cu un butoi mare de șampanie; s-au dovedit a fi un plin de zece măsuri, pe care, cu acordul amintiților de Mouy și de Bussy, le-am lăsat la depozitare la amintitul Caron, procurorul comunei.
S-ar putea de așteptat ca, după ce au experimentat această ușoară înfrângere, cei doi fermieri ai domnului de La Rochefoucauld-Liancourt să ia decizia înțeleaptă de a se considera învinși: toată vina era de partea lor. Municipalitatea și comuna le-au anunțat ferm intenția de a profita de decretul din 26 iulie. Dar chiar a doua zi s-au grăbit să arate că au disprețuit această lege; iar în ceea ce priveşte interzicerea în numele municipiului lor şi
175
toată comuna, râd de el. Aceștia susțin că sunt fermieri, de parcă acest titlu le-ar permite să pretindă bucuria nestingherită de ceea ce chiriașul nu are niciun titlu incontestabil; și parcă, dacă acest drept de proprietate este contestat, fermierul nu poate face decât să aștepte o decizie și să ceară despăgubiri în caz de înstrăinare. Certează, insultă, amenință mesagerul comunei și al municipiului, omul desemnat să supravegheze siguranța proprietății comunei. Opoziții rezistă unui întreg popor care acționează în baza legilor și suprimă acțiuni pe care, pe bună dreptate, le consideră uzurpare, deoarece în împrejurări, după propunerile făcute de comuna Montigny, furtul de fructe efectuat fără rezistență ar putea atrage pierderea unui anumite venituri, pentru care este imposibil să-și fi luat toate măsurile de precauție legale de care dispunea. Ea continuă să respecte aceste precauții legale, chiar și după ce fermierii domnului de La Rochefoucauld îi arată un exemplu de arbitrar. Interesele locuitorilor și ale municipiului Montigny, nevoia de a-și păstra și proteja drepturile legale, au cerut rezistență la acest arbitrar; dar o fac în forme permise. Omul care este obligat să vegheze la siguranța proprietății lor vede cât de deschis săvârșită uzurparea, i se opune în numele comunei prin explicații calme și pline de tact. Este respins cu insulte și amenințări. Acest comportament infracțional al fermierilor fostului domn este semnalat municipalității. Municipalitatea ia apoi singura decizie rezonabilă la

dispoziție. El adună întreaga comunitate. Oamenii se consultă și discută. Indignarea provocată de felul în care acționează fermierii, care resimt toată revoltația ei, pentru că se înconjoară cu o escortă care să le asigure impunitatea, această indignare nu exclude prudența. Locuitorii trebuie să prevină furtul bunurilor la care au dobândit dreptul în temeiul noii legi și prin formalitățile pe care le-au îndeplinit. Adversarii trebuie să facă asta, dar ei nu opun puterea forței. Adevărat, ei merg la locul crimei. Dar ce fac ei acolo? Își repetă ideile ambilor fermieri și abia după ce sunt convinși că aceștia din urmă sunt incorigibili, iau o decizie finală, care pentru ei este singura garanție a intereselor lor dacă vor să evite o extremă, adică folosirea forței. . Dar nu, acest mod nu este în niciun caz pentru ei. Se mulțumesc așadar să ridice fructele culese și să le ducă în custodia unui funcționar public, iar în prezența fermierilor înșiși, printr-un act juridic, stabilesc cantitatea acestor fructe. Tot acest comportament nu este în general destul de legal, având în vedere toate circumstanțele? Credem că toată afacerea a fost doar una mică,
17B
o lecție foarte blândă pentru doi fermieri care s-au comportat ca spărgători de bani și anti-civili. După cum am spus deja, s-ar crede că această lecție ar fi suficientă pentru a suprima aderarea lor pronunțată la sistemul feudal. Dar acum vom arăta că nu pot fi chemați la ordine și că există în ele un profund antipatriotism greu de eradicat.

După primul protocol menționat mai sus, comuna și municipiul Montigny au trebuit, desigur, să întreprindă și alte acțiuni în justiție. Dar fermierii neobosit le-au dat chiar și timp să se odihnească. Vom oferi un fragment dintr-un alt protocol, care ne va permite să ne facem o imagine completă a fermității opiniilor lor ca adepți ai fostului sistem feudal.

Acest nou protocol este datat 18 septembrie, adică la trei zile după primul. A fost întocmit și de un paznic desemnat de primăria Montigny pentru a veghea la siguranța proprietății comunei. Se citește după cum urmează:

„Ajuns pe la ora cinci după-amiaza pe drumul din zona comercială a Montigny, trecând între locul numit Fort Philippe și terenurile închiriate de fostul domnului și, mai departe, s-au alăturat drumului Parisului, am văzut trei persoane: Maillet, șoferul, Catherine Lefebvre și Marie Louise Foulois, care mi-au spus că stăpânii lor, M. și doamna de Bussy, i-au trimis să scuture fructele de pe pomii de pe acest drum. I-am întrebat de ce interferează cu recoltarea acestei culturi după ce s-a convenit contrariul în data de 13 a lunii curente. Atunci au intrat în conversație domnul de Bussy și doamna de Bussy, mama lui, cărora le-am repetat că nu trebuie să ignore înțelegerea făcută de ei și de domnul de Mouy, pe de o parte, și de funcționarii municipali, pe de altă parte. , și chiar de acord cu agenții domnului de Liancourt, că fructele în cauză nu vor fi doborâte înainte de a fi ajuns la maturitate; și chiar că, de când municipalitatea a protestat, aceste fructe nu vor fi atinse până la hotărârea domnilor administratorilor raionului π că, pentru o mai mare fidelitate, mie, subsemnatul, paznicul, mi se va încredința în continuare conservarea. a acestui gen de cultură.

Domnul și doamna de Bussy mi-au răspuns că nu cred că arborii ale căror fructe ordonaseră să fie scuturate aparțin comunei Montigny, deși creșteau în acea zonă, ci credeau că acești copaci aparțin Fortului Philippe. , unde în trecut era o reședință privată.

Am obiectat că Fort Philip și fortificațiile sale, adică un terasament (sau un fel de metereze), sunt proprietate publică *
Un astfel de raționament elocvent al paznicului comunei din procesul-verbal al său, în special asupra chestiunii Fortului Philip, nu va surprinde, dacă știți

si ca intr-un fel sau altul sa nu doboare fructele pana nu sunt coapte.
Am adăugat că urmează să mă prezint imediat la primarul parohiei.
Primarul mi-a spus să mă întorc cu el și cu oficialii municipali pentru a le arăta locul crimei. ,
Ajunși acolo și constatând existența acestei infracțiuni, aceștia au decis să scoată fructele doborâte de către forțele mai multor locuitori ai parohiei și să le ducă la depozitare la procurorul comunei.
Ca urmare, am ordonat ca fructele culese să fie ridicate, încărcate pe căruța domnului de Bussy și duse la casa lui Jacques Caron, procurorul comunei, unde, în prezența fiului domnului de Bussy, am a poruncit să se măsoare cu un butoi obișnuit și s-au dovedit a fi o măsură și trei sferturi, pe care, cu încuviințarea spusului domnului de Bussy, am lăsat-o în paza zisului Caron.
Ambele protocoale, datate pe 15 și 18, au fost prezentate ambilor fermieri în data de 23 și li sa interzis din nou atingerea fructelor merilor la care se face referire în protocoalele menționate.
După ce chestiunea luase o asemenea întorsătură, cine și-ar fi putut imagina ce rol va fi nevoit să joace în aceeași zi fostul domnul, M. La Rochefoucauld-Liancourt? Avocatul său M. Morin, la ordinul stăpânului său, a trimis o cerere procurorului din comună.
că acest paznic, domnul Scurion de Friocourt, este unul dintre acei oameni cărora soarta le-a dat cele mai crude lovituri. De asemenea, nu ar trebui să fie surprinzător faptul că este un descendent al foștilor domni din Montigny și că tocmai din acest motiv știe atât de bine că Fortul Philip nu este deloc o posesiune signorială, că este proprietate publică, o proprietate publică. loc. Această dovadă nu este foarte ușor de respins și este cu atât mai necesar să ne bazăm pe ea, cu cât este foarte important pentru locuitorii din Montigny să-și apere drepturile asupra pământului Fort Philip și a pământurilor sale. În ciuda faptului că comuna deține acest teren din timpuri imemoriale, că acest teren este un loc public dedicat din timpuri imemoriale pentru jocurile, dansurile și distracțiile tinerilor de ambele sexe din parohia Montigny, pentru jocurile copiilor și pentru recreere a adulților și a bătrânilor, fostul sepier sau agenții săi tot îl vor râvni, pentru că văd acolo copaci pe care și-ar dori să-i însușească. Dacă această controversă ar fi luată în serios, ar fi necesar să se analizeze în detaliu toate dovezile care asigură proprietatea Fort Philippe de către comuna Montigny. Ne mulțumim în acest sens cu următoarele indicații. Fort Philip este un monument de arhitectură, în istoria căruia există pagini minunate. De aici, Ioana d’Arc, Fecioara din Orleans, după ce i-a alungat pe englezi care se înrădăcinaseră în ea, a pornit la Compiègne, unde s-a alăturat lui Carol al VII-lea. Alte monumente literare mărturisesc că Montigny a fost cândva un oraș și se numea Moptiny-le-Franc. Acest lucru este pe deplin confirmat de apariția Fortului Philip. Aceasta este o zonă foarte vastă, înconjurată de șanțuri și metereze, reprezentând ruinele unui oraș ruinat. Asta nu înseamnă deloc că aceste rămășițe din fosta splendoare a Montigny-ului, aceste metereze și șanțuri au aparținut fostului domnul. În toate orașele și orașele, șanțurile și meterezele aparțin comunelor și se

află sub controlul autorităților municipale. La Montigny, comuna a folosit mereu aceste șanțuri și metereze. Locuitorii au avut întotdeauna dreptul să se plimbe acolo, să aranjeze acolo jocuri de schimb, să-și pășească acolo animalele etc., etc.
178
Este timpul să-i spunem executorului judecătoresc Dubois dacă soluționarea funcționarilor municipali din luna curentă a 15-a este corectă, că aceștia au făcut o ofertă de reparație domnului de Liancourt în conformitate cu decretul din 26 iulie. I s-a prezentat un act oficial original, din care executorul judecătoresc Dubois a făcut o copie și l-a consacrat în actul său. El a declarat că acesta a fost întocmit într-o nerespectare a formelor legale, deoarece, în opinia domnului Morin (stăpânul său, aparent, nu știe despre toate acestea), ar fi trebuit trimis la castelul Aluin și nu la adresa lui.fermieri, desi ocupă fosta casă signorială *. O astfel de șmecherie, desigur, nu merită decât dispreț. Actul propunerii a fost acolo: fermierii, proprietarul lor și managerul său, M. Morin, nu l-au putut ignora nici măcar un minut; iar după aceea acţiunile desfăşurate în numele domnului de Liancourt nu puteau fi privite decît ca nişte nebunii grosolane.
În aceeași zi, 26 septembrie, a fost adoptată o hotărâre a municipiului, prin care (din cauza neglijenței fostului semn sau a agenților săi care refuză, contrar propunerilor și cerințelor făcute de acesta, să desemneze un expert pentru ca acesta să , împreună cu expertul comunei, procedează la realizarea unei evaluări a arborilor ca fort Philippe, precum și a altor locuri, piețe și drumuri ale parohiei Montigny, astfel încât comuna numită să poată plăti răscumpărarea autorizată prin decrete.), s-a hotărât mai întâi desemnarea unui expert din parohie. Alegerea a revenit lui M. Claude Joseph Duquesnel, chirurg la Aluin.
Pe 29 a fost trimisă o petiție judecătorilor din Baliage din Montdidier. Petiția expune toate faptele, confirmă numirea domnului Duquesnel în calitate de expert evaluator din partea comunei; constă într-o cerere de autorizare a acestei comune de a aduce în fața justiției fostul domnul Montigny și fermierii săi în acest executor judecătoresc, pentru continuarea cauzei începute împotriva lor; la numirea de către instanță, având în vedere refuzul acestui fost semn, expert evaluator, la adoptarea unei hotărâri privind punerea în aplicare a întregului decret privind drepturile de circulație.
Judecătorul a permis să se facă o citație. Apelul a fost făcut în aceeași zi.
La 1 octombrie se adoptă o rezoluție prin care se amână cercetarea în acest caz până la încetarea vacanței judiciare; totodată, pe cale de executare prealabilă, se dispune procurorul comunei, custode al fructelor în litigiu, să restituie fermierilor domnului de Liancourt merele.
♦ În parohia în care se află domnul, reședința oficială a domnului a fost întotdeauna considerată ca centru. În toate cazurile disputate de drept feudal și în toate cazurile legate de pământ, era posibilă trimiterea legitimă a oricăror acte judiciare domnului și nimeni nu era obligat să-l caute oriunde voia să-și stabilească reședința.
12*
179
certat în șanț și în piața interioară a fostului castel Montigny (cum le place judecătorii de la Montdidier să numească pampas descrise mai sus Fort Philippe - un loc public, o piață publică, folosită din timpuri imemoriale pentru jocurile și petrecerea timpului liber din

locuitori ai parohiei Montigny de ambele sexe și de orice vârstă), iar în plus, fermierii au voie, în calitate de custodi ai proprietății în litigiu, să continue în anul în curs să recolteze din pomii menționați de meri, pentru ca comuna să poată pune un controler acolo, dacă dorește.
După această hotărâre remarcabilă, cazul a fost trimis la directorul raionului Clermont, iar de acolo la directorul departamentului Oise. Pe 25 octombrie, comuna și municipiul Montigny au primit o sentință de la acest director, asupra căreia ar trebui făcut un comentariu cât mai detaliat. Prezentând această soluție destul de lungă, va fi necesar să o luăm pe bucată pentru a marca, rând pe rând, ceea ce considerăm locuri extrem de suspecte. Sa incercam:
„Având în vedere protocolul întocmit la 15 septembrie de către judecătorul orașului Aluin, care conține, în primul rând, declarația domnilor Jacques François de Mouy și Pierre de Bussy, colocatari ai terenurilor din Montigny, cu ocazia dificultățile întâmpinate de aceștia în ziua menționată la recoltarea pomilor fructiferi, în al doilea rând, actul sosirii judecătorului la fața locului, unde l-a găsit pe primarul din Montigny în fruntea unui număr mare de persoane de ambele sexe și de toate vârstele, din care mulți, înarmați cu pistoale și bâte de fier, erau pe punctul de a ridica mere doborâte de fermieri.
Ținând cont de protocolul întocmit de judecătorul orașului Aluin, domnii directorului încep cu un demers neconstituțional. Decretul din 20 iunie prevede că parohiilor li se restituie numele de odinioară. Între timp, „Aluen” este un nume propriu aparținând familiei foștilor domni ai orașului Meniele, care au lipsit cu încredere această zonă de numele real și l-au înlocuit cu al lor. Domnii direcției departamentului Oise nu cunosc decretul din 20 iunie? Sau, deși directorul lor este creat de noul regim, păstrează un atașament față de cel vechi? Dar aceasta nu este observația principală despre primii pași ai directorului. Nu este oare plăcut pentru un fost domnului (în ciuda desființării instanțelor domnului) să aibă în acest fel un judecător în slujba lui? Nu numai în serviciul lor, ci și în slujba primilor lor lachei, a fermierilor lor, a tuturor sclavilor lor. La primul semn al domnului de Bussy și de Mouy, cauțiunea orașului Meniele (ne înșelăm, trebuie să spun Aluin), fuge rapid și scrie un protocol sub dictare și în conformitate cu raportul imparțial al a două persoane. care sunt devotați dezinteresat fostului semn. Aceste protocoale, desigur, merită o mare încredere, așa că domnii de la director încep prin a se referi la ele. Fermierii cum merg

se spune că ar fi avut dificultăți în recoltarea pomilor fructiferi. .. la care (trebuie să spun totul) par să aibă cu adevărat mai multe drepturi. Aceasta este într-adevăr o acuzație serioasă. Dar nu înseamnă nimic în comparație cu ceea ce va urma din actul sosirii la fața locului a judecătorului (din nou din Aluin), care l-a găsit acolo pe „primarul din Montigny, în fruntea unui mare număr de persoane din ambele. sexe și toate vârstele, dintre care mulți înarmați cu arme și cu bâte de fier, urmau să culeagă mere doborâte de fermieri. De menționat că nimeni nu mai auzise nimic despre astfel de cazuri și lucruri înainte și se pare că toate acestea au fost compuse la fața locului în biroul judecătorului orașului Aluin. De acolo a văzut pistoale și bâte de fier, în timp ce toate persoanele prezente la fața locului la momentul incidentului declară; că nu au văzut nimic. Dar

mărturia unui fost înalt judecător nu poate fi echivalată cu mărturia unei întregi comune, precum cea a lui Montigny...
„Documente ale unui dosar adus în fața instanței de cauțiune din Montdidier cu privire la proprietatea asupra merelor menționate.”
„Ordonanță pronunțată de instanța menționată la 1 octombrie prin care se dispune prin executare provizorie restituirea merelor și se permite fermierilor să continue recoltarea merilor în calitate de custozi ai proprietății în litigiu”.
Deja din tonul acestei părți a expoziției, se poate ghici că decretul lui Mondidier de echipare nu va fi respins. Într-adevăr, nu a judecat el după principii corecte? Rămâne doar să urmați ordinea deja stabilită.
„Proces-verbal al domnului Dubois, sergent-major, din data de 4 aceleiași luni, în care declară că, sosit la Montigny cu un detașament pentru a comunica procurorului comunei decizia menționată, custodele merelor în litigiu. , a găsit acolo peste trei sute de oameni care au doborât mere rămase pe copaci, iar mulți erau înarmați cu pistoale, sabii, cuțite de vânătoare și alte unelte.
Nu devine mai ușor din când în când!... Protocolul domnului Dubois, sergentul regal! Nu se pare că toți sunt cumpărați pentru a aproviziona locuitorii și comuna Montigny cu crime? Dar trebuie să luăm în calcul puțin și apoi că sergentul Dubois este întocmătorul obișnuit al actelor de inventariere sau de sechestru de proprietate pentru castelul Aluein, unde sunt atât de multe cazuri încât este nevoie de o persoană specială cu salariu pentru a face citații; această persoană este în permanență conectată cu această casă, astfel încât la orice nevoie poate fi aruncată. O astfel de poziție este considerată pe bună dreptate bună, iar cel care o deține crede că fericirea excepțională i-a căzut în soarta și încearcă să o păstreze. Sergentul Dubois argumentează în acest fel; este cel mai loial om al castelului și nu este nimic ce nu ar face, dacă nu ar fi alungat. Printre
181
orice alte trucuri, dacă i se cere, el inventează! · într-unul din protocoalele sale povestea unei anumite rebeliuni la Montigny, deși toți cei de acolo au rămas complet calmi. Îți va spune că pentru a merge acolo să anunțe judecata a avut nevoie de un detașament înarmat. Dacă va fi împins, el va adăuga la aceasta viziunea „trei sute de bărbați înarmați cu pistoale, sabii, cuțite de vânătoare și alte unelte”. Din lipsă de atenție, ar lăsa poate toate aceste echipamente de luptă inactive - toate aceste lame, aceste tunuri, această artilerie nici măcar nu au rănit pe nimeni; în protocolul lui Dubois nu există nici cea mai mică zgârietură, dar curajosul sergent crede că numai asemenea atribute formidabile sunt suficiente pentru a face extrem de odioase acele personaje cărora le atribuie aceste manifestări teribile. Toți oamenii care nu au astfel de motive precum sergentul Dubois, care vorbesc doar adevărul, vor spune că niciodată un singur cetățean din Montigny, în niciuna dintre circumstanțele legate de cazul copacilor, nu s-a arătat nici măcar cu o baghetă pentru a rezista... Dar ce contează că mulți oameni spun asta? Sergentul Dubois este un om al Castelului Alhuin, se va crede, dându-i preferință față de toți ceilalți. Fermierii ex-segnorului, lacheii lui, judecătorul lui, toți cei din jur vor confirma delirul întocmitorului actelor, iar acest delir va câștiga încredere chiar și din directorul departamentului Oise.
„Proces-verbal întocmit la data de 16 de directorul raionului Clermont; declarații orale, observații și răspunsuri ale oficialităților

municipale din Montigny cu privire la faptele expuse în procesul-verbal de mai sus. Întocmit, ținând cont și de încheierea acestui director și de opinia domnului procuror general.
Rezultă că directorul raionului a considerat drept și să se indigneze pe locuitorii din Montigny, să-i învinovățească în multe privințe și să-l justifice și să-l aprobe pe ex-senior - deputat al Adunării Naționale, pe baza rapoartelor sale. redactorul actelor Dubois, judecătorul său din Aluin, administratorii lui de afaceri, lacheii săi, fermierii săi. Noi continuăm:
„Direcția Departamentului Oise, considerând că din documentele de mai sus (în special din actul de propuneri comunicat la 14 septembrie; din procesul-verbal anunțat a doua zi fermierilor din M. de La Rochefoucauld-Liancourt de câmpul parohial). paznic, iar din procesul-verbal întocmit în aceeași zi a judecătorului) rezultă că locuitorii din Montigny și funcționarii, induși în eroare de o interpretare greșită a decretului din 26 iulie 1790, confirmată printr-o scrisoare de lauda din 15 august, și-au imaginat că proprietatea asupra tuturor arborilor care cresc pe teritoriul lor aparținea comunei; că această amăgire a fost cauza revoltelor care au avut loc la 15 septembrie și 4 octombrie; că municipalitatea nu a luat măsuri pentru prevenirea și suprimarea adunărilor de oameni; ce, pe de altă parte

gura, primarul, domnul Vatelier, se pare că, din cauza aceleiași greșeli, a făcut să se adune mulțimea pe 15 septembrie, ordonând să tragă un clopoțel, și a luat locul mijlocului mulțimii de oameni. Indus in eroare de interpretarea gresita a Decretului din 26 iulie 1790! Dar (s-ar putea spune domnilor directorului departamentului Oise) voi, care știți să discerneți false interpretări ale decretelor, dar nu știți că există un decret din 10 iunie care vă interzice de acum înainte să sunați Meniele cu numele ilegal „Aluin"; tu care, după reforma justiției domnișoare, îți proclami hotărârile într-un dosar în care fostul domnului este interesat, pe baza unică a mărturiei și judecății judecătorului său, devenind astfel arbitru în cazul celui care îl întreține. pe un salariu și căruia, firesc, i-a trădat; voi care respingeți toate dovezile care contrazic mărturia lacheilor, sclavilor și mercenarilor acestui fost Sepierre, vorbiți! Cu toate acestea, lăsând toate acestea deoparte, dacă știți că legea a fost interpretată greșit, atunci trebuie să știți care este interpretarea corectă... Și conducătorii bine intenționați în cazul unei astfel de interpretări greșite sunt obligați să lumineze poporul. Căci dacă doar ne spui că ne rătăcim, dar nu ne pui pe calea cea bună, ne expui primejdiei de a ne rătăci din nou. Aceste judecăți nemotivate, aceste vechi formule de rutină: „pentru împrejurările ce decurg din proces" – toate sunt ruinele unui regim care tocmai s-a încheiat; sunt interzise a fi folosite în regimul care începe acum. Mă bucur dacă îmi spun ce am păcătuit. Acesta este cel mai bun mod de a mă convinge dacă sunt judecat corect. Dar dacă, așa cum a fost cazul directorului departamentului Oise, cineva se mulțumește să se proclame: greșești pentru că spun că greșești, atunci este greu de verificat. Cu toate acestea, să privim mai departe. Decretul din 26 iulie prevede că persoanele particulare vor putea intra în posesia arborilor plantați de foștii seni de-a lungul drumurilor de lângă terenurile acestor persoane, care trebuie să restituie valoarea actuală a acestor arbori. În continuare, această lege spune că arborii plantați pe terenul parcelelor adiacente drumului vor deveni proprietatea proprietarilor acestor terenuri, cu condiția ca aceștia să plătească doar costurile de

plantare. Legea adaugă că și comunele vor putea cumpăra copaci plantați în piețe... Ce s-a întâmplat aici? La Montigny, persoane fizice s-au oferit să plătească despăgubirile cerute de decret pentru copacii plantați de-a lungul parcelelor lor. Comuna în ansamblu a făcut aceeași propunere în ceea ce privește Pei. Nu pare să existe o interpretare greșită a decretului aici. Este clar, acest decret, nici măcar nu necesită interpretare. El permite un anumit lucru în astfel de condiții. Aceste condiții sunt îndeplinite punctual. Dacă da, atunci care ar putea fi disputa? Prin sensul precis al decretului, propunerile oamenilor din Montigny nu puteau fi respinse. Din momentul în care aceste propuneri
183
zheniya au fost făcute, fostul domnul nu a mai putut elimina copacii săi; nu mai putea exercita nici un act de proprietate sau folosinţă. Produsele și veniturile din acești arbori nu i-au mai aparținut, pentru că din momentul în care au fost anunțate propunerile, cei care au făcut aceste propuneri, care au avut dreptul să le facă, care le-au făcut într-un mod satisfăcător (și așa a fost, întrucât au îndeplinit cerințele decretului), indiscutabil, au dobândit dreptul de proprietate asupra arborilor în cauză, deoarece, repet, aceștia nu puteau fi lipsiți de acest drept, deoarece era imposibil să refuze o răscumpărare sau să se sustrage de la ea. Ce sunt interpretările false? Așa au raționat locuitorii și municipiul Montigny. Și de aceea au cotat drept jaf jefuirea fructelor, pe care domnii Mui și Bussy au comis-o în mod arbitrar și, de aceea, ei, locuitorii și municipiul, au fost nevoiți să reziste acestor oameni cu mijloacele care le-au rămas la dispoziție *.
„Hotărât că, în termen de opt zile de la comunicarea prezentei hotărâri, municipiul Montigny este obligat, sub sancțiunea răspunderii, să asigure restituirea domnilor de Mouy și de Bussy, numiți prin ordonanța Tribunalului Montdidier în calitate de custozi. a bunului în litigiu, de mere confiscate la 4 octombrie de o adunare de oameni".
De ce nu există un singur cuvânt despre sensul propunerilor de 14 septembrie? Nici decizia adoptată la Montdidier nu spune nimic despre asta. Acesta prescrie doar returnarea fructelor culese în Fort Philip, pe care judecătorii au avut plăcerea să-l numească vechiul castel Moptiny. Prezenta decizie nu susține acest lucru. După ce s-a dezvăluit împotriva a tot ce s-a întâmplat pe 15 și 18 septembrie, cere doar restituirea fructelor culese pe 4 a lunii următoare. Acele primele mere erau necoapte, directorul le vrea doar pe cele din octombrie. Aici, poate, există o oarecare omisiune, căci această concluzie nu corespunde cu introducerea pe care am făcut-o; dar, se pare, când începi să te angajezi într-un fel de meșteșug, atunci la început faci greșeli.
„Îl invită pe domnul Vatelier, primarul parohiei numite, să fie în continuare mai circumspect de teama de a fi acuzat de parchet și de a fi tras la răspundere penală".
„Și prezenta ordonanță va fi citită de directorul raionului Clermont zisului M. Vatelier, primarul, chemat pe această temă, iar apoi va fi anunțată oficial de același director la municipiul Montigny".
Deci, domnul Vatelier, primarul, este mustrat de către departament, care, însă, nu îndrăznește încă să-l cheme la
* În plus, revenind la vremea poveștii celor întâmplate pe 14 septembrie, prezenta petiție dovedește că totul a decurs foarte pașnic, și nu așa cum susține directorul departamentului Oise.
184
peta. Dar îl trimite să răspundă înaintea districtului. Acolo trebuie să vină să audă verdictul împotriva lui însuși și a întregii comune

Montigny, un verdict condamnându-i pentru că au cerut executarea decretelor și pentru că s-au opus celor care au rezistat acestor decrete.
Domnilor, această comună și acest primar contestă aceste hotărâri la instanța dumneavoastră supremă cu convingerea că le veți găsi extrem de ilegale și prădătoare. Vă amintiți, domnilor, toate circumstanțele acestui prim caz. Totul se rezumă la o întrebare simplă. Au făcut comuna și municipiul Montigny tot ce trebuia să facă pentru a avea dreptul de a se bucura, în ceea ce privește dreptul rutier, de avantajele care decurg din legea din 26 iulie? Și diferitele intrigi ale servitorilor și agenților lui M. La Rochefoucauld-Liancourt, împotriva cărora este infracțiune, ar fi putut anula acțiunile comunei și ale municipiului, îndreptate spre exploatarea foloaselor prevăzute de această lege? Pe scurt, propunerile lor de 14 septembrie sunt valide sau invalide? Ei așteaptă un răspuns la această întrebare din partea Adunării Legislative, care va determina soarta multor alte comune din regiune, aflate într-o situație foarte asemănătoare. Comuna și Municipiul imploră legiuitorii să nu piardă din vedere considerentele expuse în această petiție pentru îmbunătățirea legislației rutiere. Municipiul și comuna menționate s-ar bucura dacă, în legătură cu această dispută privată, ar putea aduce în tribut patriei considerații foarte utile, care în mod evident ar contribui la binele comun într-un mod foarte evident *.
♦ În timp ce scriem acest lucru, aflăm de un nou Decret din 13 noiembrie emis în continuarea articolului 4 din Decretul din 26 iulie. Acesta din urmă a precizat că plata pentru arborii care necesită rambursare ar trebui să se facă pe baza valorii actuale, în conformitate cu evaluarea experților. Un decret emis ca urmare a acestui articol declară că „evaluarea pomilor fructiferi plantați pe străzi sau drumuri publice, dacă proprietarii de parcele adiacente vor să-i cumpere, se va face la de zece ori venitul mediu anual adus de aceștia. copaci”. Adică, dacă venitul mediu anual dintr-un copac este estimat la un ecu, atunci prețul de răscumpărare va fi de 30 de livre, dacă venitul este estimat la 10 livre, atunci prețul de răscumpărare va fi de 100 de livre. Copacii pot fi cumpărați în orice loc în condiții infinit mai favorabile și, desigur, este cu totul exclus ca sătenii buni, cărora li s-a spus că vor intra în curând în stăpânirea copacilor de pe porțiunile adiacente ale drumului și cărora li s-a promis atât de tare izbăvirea de nedreptatea gravă, care i-a chinuit multă vreme, repet, este absolut imposibil ca ei să poată fi eliberați vreodată la un asemenea preț. Deja mulți oameni își exprimă acum o singură considerație și ar fi foarte periculos dacă s-ar răspândi convingerea fidelității sale. Oamenii își pun întrebarea: poate că intenția a fost doar aceea de a crea impresia că regimul feudal a fost răsturnat, dar în esență acest regim continuă să existe? Este adevărat că după

Al doilea caz
SHAMPARS
Comuna și Municipiul Montigny își vor prezenta nemulțumirile în câteva cuvinte pe încă o problemă. Pentru început, ei vor spune că nu există, poate, nici un alt fel de uzurpare signorială care să dea atâtea motive de plângere ca aceasta. Pentru a ne forma o idee corectă despre aceasta, este necesar să luăm în considerare în detaliu și în mod consecvent tot ceea ce servește ca bază pentru această impozitare exorbitantă; este necesar să studiem, să investighem, să curățim de distorsiuni istoria cruzimilor feudale, legătura reciprocă și creșterea

pe care o expun. În ciuda întregii cețe din acea vreme și a rasei domnișoare prudente învăluite în ororile vasalajului, se poate discerne totuși vag o parte semnificativă a intrigilor revoltătoare folosite de feudalii pentru a consolida extorcările pe care le practicau. Ideile exacte despre originea acestei aserviri barbare și despre mijloacele de implementare a ei ar trebui căutate nu de la istoric și nu de la scriitor, chiar și de la cel mai profund. Din păcate, o altă categorie de oameni are informații pozitive cu privire la acest scor, dintre care unii se uită, dar nu le văd, iar cealaltă parte nu este foarte înclinată să divulge ceea ce știu; pentru date exacte despre istoria monstruos de extorsionată a instituției calificării, trebuie să apelezi la un teudist, de altfel, la unul care este în același timp observator și filosof. Dacă este transportat de gândire în diferite epoci când s-au ridicat acele pergamente și zdrențe pe care le-a scos din praf; dacă își imaginează care au fost diferitele generații care au locuit domniile în acele epoci și care era poziția lor în raport cu proprietarul castelului, care de la înălțimea turnului său a domnit suprem asupra lor; dacă a observat că, în ciuda toată măreția sa, în ciuda fricii inspirate de locuitorii asupriți, domnul nu a putut decât treptat să împovăreze acele pământuri care erau cultivate de sclavii înlănțuiți în aceste lanțuri grele cu îndatoriri monstruos de grele: dacă a observat toate acestea. , apoi a trebuit să facă și alte observații care să-l ajute să dezvăluie cu ușurință ce metode groaznice obișnuiau domnul și stăpânul să pună în mișcare în conformitate cu dorințele lor mecanismul extorcărilor lor. El va arăta ce este în neregulă, așa cum s-a spus cu nerușinare multă vreme.
după cum se spunea public: „De tine depinde numai să te eliberezi de puterea domnului cu ajutorul banilor”, apoi au adăugat în liniște: „Dar, vorbind despre bani, vor cere atât de mult de la tine, și răscumpărarea va fi înconjurată de atâtea obstacole, încât vei fi obligat să rămâi aplecat sub povara vasalajului. Este imposibil să ne gândim fără a tremura la consecințele răspândirii pe scară largă a unei asemenea idei.
186
timp, de parcă semenii, înainte de stabilirea calificării, ar fi subordonat complet rasa umană puterii lor, ca și când singuri ar fi atins stăpânirea unor teritorii vaste, iar toate celelalte clase de oameni nu dețin nimic și au devenit proprietari numai cu permisiunea copiilor Soarelui. El va arăta că acești semizei numai în decursul timpului au reușit să folosească proprietatea părții muncitoare și luminate a populației. Că, în același timp, unii au fost înșelați, alții au fost fie amenințați, fie linguși, fie intimidați, fie mituiți, folosind în unele cazuri ignoranța, în altele - înșelătoare, uneori falsificarea documentelor și, uneori, ajungând cu o previziune pervertită la ceea ce li s-a dat copiilor pe semnătura documentelor care nu au fost încă folosite, dar păstrate pentru o generație mai îndepărtată, deja lipsite de posibilitatea de a-și contesta zakoppostul. Toate acestea sunt literalmente adevărate și pot fi dovedite prin exemplul unei mari părți a foștilor domni ai cantoanelor noastre ♦.
Dacă ne uităm la un inventar de terenuri întocmit în urmă cu două sute de ani, vom constata acolo că doar o mică sau cel puțin o parte limitată a proprietății funciare este supusă unor taxe semnificative. Cincizeci de ani mai târziu, apar noi colecții de declarații de cenzură, unde teritoriul dependent de domnie este dublat sau cvadruplu.

Treizeci de ani mai târziu, alte documente extind sfera dominației feudale într-un mod și mai uimitor etc., etc.**
Dacă există un loc unde se mai pot prezenta dovezi ale uzurpărilor în înființarea șamparelor, este mai ales la Montigny, pentru că acolo sunt încă destul de recente. În această parohie mai trăiesc cincizeci de martori, care pot depune mărturie că, la momentul întocmirii inventarului funciar din 1752, numiții Charles Vatelier, Jean de Capney și mulți alții au fost supuși la închisoare de către domnul în temnițele castelului din Alouin, din care au plecat abia după ce au semnat declarațiile care conțineau obligația de a plăti shampard.
Acestea sunt ororile care au precedat vremea lui M. La Rochefoucauld-Liancourt. Și totuși aceste acte tiranice sunt încă invocate în numele lui. Și iată noi cruzimi care le depășesc pe cele dintâi. Judecătorul de la Aluen dezlănțuiește asupra oamenilor o grămadă de sentințe, pe care a reușit să le înmulțească aducând atâtea cauze individuale împotriva fiecărei persoane câte comploturi presupuse supuse shamparului. Orbirea furioasă a ajuns până în punctul în care s-au demarat două procese într-o singură parcelă: într-un caz, s-a cerut plata ca de la un teren semănat cu grâu, iar în celălalt, ca de la un teren semănat cu secară. Într-un caz, ei chiar au cerut plata restanțelor la shampar, în timp ce acest complot era nedestinat. Într-un alt pod, au cerut plata a 24 de snopi pentru un câmp care a produs 48 de snopi în total. În alt loc au cerut 9 snopi din 27 etc. După aceea, cine va spune că locuitorii din Montigny s-au plâns degeaba!
1 Majoritatea comunelor din zona noastră, cunoscând acum prea bine istoria atrocităților feudale, vor cere una după alta măsuri eficiente pentru desființarea acestui regim, măsuri cu adevărat decisive, pe care mulți le așteptau de la Adunarea Națională în locul paliativelor adoptate de aceasta. Unii observatori experimentați prevăd asta
187
Așa este, domnilor, starea de fapt la Montigny cu șampania, cu privire la care comuna se află în litigiu deschis, care merită și atenția legiuitorilor și impune decretarea mai multor articole de lege, capabile să pună capăt alarmantului. incertitudine în aproape toate părțile țării.
FAPTE DEscoperite DIN DOCUMENTE JUSTIFICATIVE
La 30 iunie a acestui an, locuitorii din Montigny, referindu-se la decretul Adunării Naționale din 15 martie privind răscumpărarea datoriilor feudale, i-au comunicat domnului La Rochefoucauld-Liapcourt propunerile lor pentru plata și răscumpărarea tuturor tamparilor, calificărilor. și îndatoririle domnișoare care le revin pe terenurile sale din Meignela, Montigny și Odivpye, cerând în același timp îndeplinirea condițiilor specificate în acel articol al prezentului decret, care prevede: „Deținătorii unor astfel de drepturi trebuie să prezinte documentul original cu privire la acordarea dreptului de proprietate asupra terenului sau două acte concurente de recunoaștere a dependenței domnișoare, referitoare la un act de recunoaștere mai vechi și neinfirmate prin acte anterioare, cu condiția ca acestea să fie confirmate prin posesia efectivă în prezent, cu o durată neîntreruptă de patruzeci de ani, și să conțină referințe. fie la tratate, fie la primele premii autentice.
M. La Rochefoucauld-Liancourt și-a dat seama că acest decret s-ar putea să nu fie foarte avantajos pentru el, deoarece necesita înregistrări funciare atât de precise. În luna aprilie, el a anunțat că oricine dorește să răscumpere o calificare sau un champar va primi de la el o reducere de o șesime parte, cu condiția să se prezinte pentru o

înțelegere amiabilă în castelul său Alyuep. Locuitorii din Montigny vedeau în această ipocrizie, prefăcătoria, o momeală iezuită. Asta nu a păcălit pe nimeni. Toată lumea știa că domnul La Rochefoucauld-Liancourt nu se baza pe documente foarte ferme, iar în aceste împrejurări a anunța o reducere de o șesime parte „cu condiția înfățișării la o înțelegere amiabilă” însemna să spună: „Eu cer doar cinci. - șasemi dintre voi, dar nu veți aplica pentru luarea în considerare a documentelor mele. Calculul a fost bun, dar locuitorii din Montigny nu au fost deloc mulțumiți de el. Au găsit o cale mai bună, urmând ceea ce am văzut deja și vom vedea.
La 17 iulie, M. Morin, avocat al M. La Rochefoucauld-Liancourt, a fost solicitat să depună la Centrul Sepieria Montigny toate documentele referitoare la respectivul
adoptarea acestor măsuri va fi grăbită de forța derulării evenimentelor, iar aceasta, puțin mai devreme sau puțin mai târziu, va duce la distrugerea definitivă a monstrului feudal, care nu poate fi doborât de loviturile slabe aduse de Adunarea Nationala. Aceste măsuri efective constau în desfiinţarea totul fără răscumpărare, fie din partea principalului, fie din partea fostului seigneur ra-vassa la în raport cu stăpânul său. Este de așteptat ca în acest fel toate interesele să fie mai mult sau mai puțin combinate: și toate sursele de conflicte de acest fel se vor seca!
Ий·
șampare, calificări și îndatoriri domnișoare, pentru ca procurorul comunei să se familiarizeze cu acestea în vederea unor înțelegeri asupra cuantumului răscumpărării, pe care locuitorii își propun în repetate rânduri să le facă în numerar.
La 1 august, numitul Morin a fost cerut în mod asemănător de mai multe persoane particulare să depună anumite documente indicate de aceștia, la care fermierii din Montigny s-au referit în colecția de șampar.
A urmat un răspuns cu prezentarea unei singure declarații din 1752, fără nicio mențiune despre vreun alt document. După un astfel de răspuns, reclamanții, în virtutea unor decrete prin care se impunea prezentarea înscrisului original sau a două acte de recunoaștere referitoare la al treilea, au solicitat în instanță respingerea cererii de plată a shamparului.
La data de 7 aceleiași luni a fost întocmit un protocol la sosirea primarului și a altor membri ai municipiului Montigny în centrul fostei domnii, pentru a face o ofertă către M. îndatoririle ce revin majorității locuitori ai parohiei, astfel încât plata se va face imediat după familiarizarea cu actele a căror prezentare au cerut.
Fermierul a răspuns că actele se află în castelul de la Meniele și că membrii consiliului municipal ar trebui să se adreseze acolo pentru a cere familiarizarea cu ele.
În aceeași zi, se trimite o somație la Baliage din Montdidier, în care, ținând cont de decretul din 3 mai, prin care se precizează că sumele de răscumpărare trebuie plătite la centrul oficial al Sepieriei, și ținând cont și de refuz. să prezinte documente și să accepte propunerile făcute, se solicită ca Dl La Rochefoucauld-Liancourt să fie obligat să-și depună lucrările în termen de trei zile de la data deciziei, în caz contrar el va fi declarat că a pierdut dreptul la calificare, șampanie și alte drepturi la care pretinde. În data de 10 a aceleiași luni se depun acte. Dar ce este? Vom afla acum din inventarul documentelor depuse.

Primul și ultimul document: „Închirierea încheiată la 10 martie 1785 de fostul domnul cu chiriașul din Montigny, pentru primirea unui șampar în moșia Montigny”.
Pe baza acestui document, pe care, desigur, l-au considerat original, lăsând fără atenție citația făcută de locuitori la curtea Baliage din Montdidier, trimit cu îndrăzneală o citație la curtea lui Aluin. Într-adevăr, de ce să mergi atât de departe să cauți judecători când îi ai acasă? Și dacă sunt plătiți, atunci lăsați-i să lucreze. Puteți ghici imediat ce a urmat decizia. Nu s-a lăsat să aștepte; opo a fost livrat pe 13. Domnul Bosquilon de Genlis, judecător la Aluepf (op.
189
merita să fie numit după numele lui), a anunțat în modul cel mai serios și obsechios că Seigneur Aluepa (op nu spune „fost” de frica unui spălat pe cap) va continua să își exercite dreptul la șampanie și că fermierii săi o vor colecta. în conformitate cu contractul de închiriere al acestora .
Să ne oprim asupra acestei judecăţi, care reprezintă ultimul act al asupririi suferite de locuitorii din Moptpnya; această decizie face obiectul celui de-al doilea aspect al plângerii. Orice dovadă sau declarații zburătoare ar fi de prisos aici. O simplă expunere a faptelor ar trebui să arunce toată lumina necesară asupra chestiunii.
În acest caz, ca și în primul, vedem, domnilor, pe de o parte, comuna cerând îndeplinirea decretelor voastre, iar pe de altă parte, inamicul, care se sustrage de la aceasta. Soluția la o astfel de dispută nu este dificilă. Poziția acestui adversar în raport cu dumneavoastră, domnilor, că este colegul dumneavoastră în Adunarea Națională, nu ne deranjează: acest lucru nu a zdruncinat în niciun caz încrederea cu care ne așteptăm să se facă dreptate.
„Legea trebuie să fie aceeași pentru toți” - așa este axioma dreptului public, iar subsemnatii sunt încrezători că nu va fi uitat niciodată de cei pe care se consideră îndreptățiți să-i numească pe bună dreptate gloriosul nume de tribuni ai poporului. . Subsemnatii cer doar punerea în aplicare a acestei reguli sfinte, iar acesta este întregul scop al acestei petiții.
Comuna și municipiul Montigny:
Watelier, primar; Caron, procurorul comunei; P. Bleu și Adrien Mercier, membri ai municipiului; Trouvin, Vattier, notabil; de Mouy, J. le Mouy; Bună, notabil; Roussel, notabil; Gervais Vatelin, François Allot, Bulard, David, Pierre Le Maire, Desjardins, de Mouy Jr., Leon Bulard, Jean Charles Mercier, Vâtelle Jr., Pierre de Mouy, Pierre Boquet, Loup Scou-rion, Charles Francois Boutry, Pierre Lefebvre , Antoine Fieve, Dubois, Jean Louis Cannp, Jean Vatlin, François Maillet, Jean Charles Capney, Côme, Charles Le Maire, Duquesnel, Fino, Desjardin, Poidevin Sr., Pierre Poidevin, Watble, Baticle, Vatelier, Charles Antoine Maillet , Pierre Cappon, fiul lui Louis Vattier, Roussel, de Scurion, Jean de Canny, Francois Lefevre, Romain Bulard, Antoine Mercier, Mercier, Bernard Lefevre, notabil; Rimbaud, Hello, Eustache Roussel, Vatelin, Brice Vatelyer, Vincent Eden, Loizel, Jacques Candelo, Francois Lefevre, Honoré Frenoy, Francois Courso, Allo Louvet, de Lormel, notabil; Dandele, Joseph Mercier, Antoine Lelier, A. Lelier, Jean Cappop, Vatelier, secretar arhivar.
Montigny, 4 decembrie 1790
190
Extras din Registrul Ordonantelor Comunei Montigny, duminica, 5 decembrie 1790

Într-o ședință convocată în scopul desemnării și alegerii dintre cetățenii activi a trei deputați care urmează să fie trimiși la Paris, la Adunarea Națională, pentru a prezenta un recurs pe diverse probleme legate de binele public și de interesele private ale cetățenilor acestei comune, cetăţenii numiţi, întrunindu-se în primărie împreună cu membri ai municipiului, i-au ales în unanimitate pe domnii Antoine Vatelier, primar, Jacques Caron, procuror al comunei, şi Charles Poisdvin, avocat al comunei menţionate, cărora li s-a promis să-şi achite cheltuielile. pentru această misiune etc.
Semnat cu aceleași nume ca și petiția.
Și printr-un decret ulterior, s-a hotărât să se ceară F. N. C. Babeuf, cetățean al orașului Rua, redactor al petiției, să se alăture deputației și să o însoțească.
SCRISOAREA A. LAMY2
1791, 21 februarie, Rua Gracious domnule!
Am dat peste lucrarea dumneavoastră intitulată „Cadastrul general”. Judecând după pagina 5, sunteți familiarizat cu lucrarea intitulată „Cadastru permanent”. Prin urmare, nu se poate spune că ambele cadastre vă sunt complet necunoscute, și cu atât mai mult mie. Căci deși i-ați atribuit Cadastrul Permanent domnului Odiffre, eu sunt singurul său autor. De la M. Odiffre am luat doar un grafometru trigonometric, a cărui descriere analitică am dat-o, dar nici o singură idee, nici o singură frază din Cadastru nu aparține nici imaginației, nici penei acestui geometru; el este doar geometru și nimic mai mult. Am acordat spațiu în munca mea pentru a raporta instrumentul domnului Odiffre pentru că am vrut să promovez diseminarea acestuia și, de asemenea, pentru că am văzut în ce măsură utilizarea acestui instrument cu adevărat prețios contribuie la multiplicarea beneficiilor semnificative pe care le generează sistemul meu de inventariere. . Iată, stimate domnule, de ce v-ați putea convinge dacă citiți cu atenție primul anunț de la edituri, cu care începe „Cadastrul” meu; Atunci nu ai săvârși o mică greșeală, care în esență nu are o importanță deosebită, denumind autorul operei mele o persoană care nu a luat parte la ea.
Dar mi-am luat asupra mea să nu vă scriu deloc pentru a vă face acest reproș. Ești un fost favdist, și eu la fel; Te-ai gândit și scris multe despre cadastru, la fel și eu. Nu ne-ar fi de folos să intrăm în corespondență pentru a aduce
191
Care sunt părerile dumneavoastră cu privire la o problemă care a devenit subiect de reflecție pentru fiecare dintre noi și nu se va întâmpla ca într-o zi rezultatele disputelor noastre să ne servească în avantaj?
Am aflat cu satisfacție că Adunarea Națională a încorporat cea mai mare parte a sistemului meu și a ideilor mele în decretele lor privind metoda de impozitare a terenurilor și a persoanelor. Lucrarea mea, scrisă imediat înainte de revoluție, a cerut reforme în partea în care a atins totalitatea administrației de stat și am fost mai degrabă flatat că aproape toate au fost realizate. Rămâne, așadar, să prescriem ca ideile noastre referitoare la tehnica întocmirii cadastrului, o lucrare de urgență în noua ordine a lucrurilor, să fie adoptate . Când vorbesc despre acceptarea ideilor noastre, acest lucru este prea vag și poate să mă facă să suspicios de îngâmfarea excesivă, dar mă refer parțial la ideile mele, parțial la ideile altcuiva, deoarece, conform observațiilor mele, acest lucru se face în raport cu fundamentele sau principiile. a amenajării și a dispunerii ambelor impozite - teren și personal.

Nu există altă profesie în care cunoștințele cerute ar fi atât de apropiate de cunoștințele cerute persoanelor cărora li se va încredința conducerea întocmirii inventarului, precum profesia de comisar de inventariere. De aceea ei au fost primii care au decis să publice reguli pentru buna organizare a acestei lucrări. Pe lângă noi doi, un anume domnul Aubrey, autorul cărții „Cum se face un cadastru permanent”, a publicat — după cum probabil știți la fel de bine ca și mine — o lucrare intitulată „An Improved Tax”, care are ca scop dezvoltarea unor tehnici adecvate întocmirii unui inventar general. Este foarte posibil ca, de îndată ce această operațiune va fi decretată, să fie încredințată și comisarilor de inventariere; prin urmare, nu ar fi nimic condamnabil dacă persoanele care pot fi implicate în acest caz (și poate mai devreme decât se poate aștepta) încep să facă schimb de opinii în avans, datorită căruia vor deveni mai familiarizați cu proiectele și vor atinge scopul, desigur, cel mai de dorit, adică unitatea metodei.

Și dacă o astfel de corespondență este deloc necesară, atunci cu atât mai importantă este corespondența dintre persoanele care sunt cele mai bine informate în această problemă. Iată, domnule amabil, considerația care m-a făcut să vă propun să intru în corespondență și m-a îndemnat să o încep.

Întrucât, după publicarea Cadastrului meu, a trebuit să mă ocup foarte mult de chestiuni legate de impozitele de stat, am publicat două lucrări despre impozitele indirecte - una în martie, cealaltă în octombrie. Am văzut recent o lucrare similară a domnului Locke și intenționam să-i scriu pentru a compara principiile noastre; dar când am aflat că sistemul meu a fost adoptat cuvânt cu cuvânt de către Senatul francez, această împrejurare m-a îndemnat să mă alătur

192

Să beau într-o ceartă cu domnul Locke, căci tocmai asta era intenția mea. Puteți să-i transmiteți asta, dragul meu domnule: după toate probabilitățile, nu se va supăra, mai ales dacă îi spuneți că, în timp ce îl respingem, nici eu nu am fost mânat de sentimente rele.

Am onoarea să fiu, domnule, cel mai umil și întotdeauna gata să slujesc slujitorul dumneavoastră.

Babeuf, editor al The Picardy Correspondent

PETIŢIE

privind feudele, domniile, calificările și șamparele din comuna și municipiul Mery, cantonul Leglontier, districtul Clermont, departamentul Oise către Adunarea Națională

Lord!

Jurământul nostru de credință față de venerabilele voastre decrete nu ne-a permis să vorbim de ceva vreme; dar povara lanțurilor noastre ne obligă să trimitem a doua oară dorințele noastre înaltei voastre adunări; păstrându-ne jurământul, nu vom spune nimic care ar putea prejudicia respectul care ar trebui acordat decretelor tale. Nici nu vom spune nimic despre tot ce ne jignește, dezvăluind toate nedreptățile care ne stârnesc indignarea legitimă: în felul acesta, poate, am sluji doar interesele comunei noastre, și trebuie să ne aplicăm toată puterea spre binele comun al întreaga națiune.

Le vom dezvălui unora și le vom aminti altora de adevărul care interesează întregul stat francez. Copleșiți de suferință, neavând resurse decât disperare, am început să ne gândim la întrebarea dacă foștii domni sunt proprietarii terenurilor pe care le dețin. Fără să ne bazăm doar pe cunoștințele noastre, ne-am îndreptat spre istoria

Franței și am aflat cu surprindere că istoricul * dovedește clar că foștii domni nu sunt altceva decât uzurpatori.
„În Franța”, spune el, „există două tipuri de proprietăți. Există proprietăți salice și sunt beneficii militare. Proprietatea salica este cea care a fost dobandita prin cucerire, iar acestea sunt mostenite. Beneficiile militare au fost stabilite de romani înainte de cucerirea Galiei de către franci, erau daruri ale suveranului, iar aceste daruri erau doar pe viață.
Nu este nevoie să se adauge alte argumente pentru a demonstra că terenurile aflate în posesia primului
* Președintele Hainaut, Curs scurt de istoria Franței, ediție nouă 1769, pp. 117 și urm.3

semenii aparțin națiunii. Dacă totuși foștii nobili au îndrăznit să-și apere posesiunea nelegitimă, să citească următorul paragraf.
„Spre sfârșitul celei de-a doua dinastii s-a înființat un nou tip de posesie sub numele de „fief”. Duci sau guvernatori de provincii, conți sau guvernatori de orașe și funcționari de ordin inferior, profitând de slăbirea puterii regale, au făcut ereditare pentru familiile lor pământurile, pe care până atunci le dețineau numai pe viață; și, uzurpând în același mod pământ și jurisdicție, s-au ridicat la rangul de semeni – proprietari ai acelor locuri în care erau doar funcționari, fie civili, fie militari, sau ambii în același timp. Astfel, în stat s-a introdus un nou tip de putere, căruia i s-a dat denumirea de „suzeranitate”, un cuvânt, după cum spunea Loiseau, pe cât de ciudat este acest fel de semnior.
Din acest paragraf decurg în mod firesc două întrebări; mai degrabă, două probleme sunt rezolvate în ea.
Ar trebui națiunea să-și ia înapoi posesiunile?
Sunt posesiunile noastre proprietate salica?
Rezolvarea acestor două întrebări importante va pune totul în ordine și va permite francezilor să se bucure de drepturile lor inalienabile.
Capul familiei, un om cinstit, trebuie sa transmita copiilor sai proprietatea pe care a primit-o de la stramosi. Acest principiu nu este respectat doar de oamenii imorali și lipsiți de principii. Prin urmare, trebuie să lăsăm copiilor noștri proprietatea pe care am primit-o de la strămoșii noștri. Națiunea ar fi responsabilă în fața posterității dacă nu și-ar relua feudele și domnii uzurpați de la ea.
Dar, ni se va spune, aceste feude și stăpâni au fost acordate foștilor domni de către regi: prin urmare, aceasta este o proprietate reală, iar națiunea nu trebuie să se atingă de ea.
Răspundem că o astfel de afirmație este pe cât de nesinceră, pe atât de falsă. Când au făcut regii un astfel de premiu? Și chiar dacă s-ar dovedi că regii au făcut de fapt un astfel de premiu, ar putea fi considerat pe drept invalid. Un tutore nu poate dona în mod legal proprietățile pupilului său. Regii erau doar paznicii națiunii, care până atunci fusese sub tutelă. În consecință, regii nu puteau în niciun caz să doneze sau să înstrăineze legal vreo parte a acestor proprietăți, iar orice donație din partea acestora ar fi la fel de nesemnificativă ca și cei care încearcă să protejeze această donație.
Numai prin uzurpare foștii domni se folosesc de feude și domnii și numai așa le-au stăpânit până acum.
Două motive foarte importante obligă națiunea să recâștige stăpânirea feudelor și a domnilor. Primul motiv este că trebuie să finalizeze

imediat corectarea abuzurilor comise. Al doilea motiv este că trebuie să ia toate măsurile eficiente pentru a plăti integral.
194
ciot a datoriei publice, precum și pentru a facilita și, dar posibilitatea eliminării a tot felul de impozite. Aceste două motive ar trebui să reducă la tăcere chiar și pe uzurpatorii acestor proprietăți. Cu adevărat, domnilor, ați răsturnat sistemul feudal, dar nu ați distrus rădăcinile tuturor acelor batjocuri pe care foștii domni le repară și acum. Cel mai urat abuz este că acestor tâlhari li se oferă posibilitatea de a folosi ceea ce au uzurpat. La ce nenorociri nu va duce această utilizare! Experiența crudă ne arată de ce trebuie să ne temem în viitor. Le-ai luat de la cler feudele pe care le aveau, pentru că neamul nu le-a dat niciodată. L-ai forțat să renunțe la proprietatea Salic pe care o deținea; ar fi mai instructiv dacă ar renunța la ele de la sine; ar fi trebuit să ne dea un asemenea exemplu de dezinteres și patriotism. Ați stabilit responsabilitatea miniștrilor. Ați distrus irevocabil vânzarea birourilor judiciare. Ai stabilit limite pentru cheltuielile suveranului. Ați decretat că națiunea își va reda dreptul de proprietate asupra proprietății aflate în posesia apanagilor și angajaților, care nu mai erau proprietarii acestor proprietăți, la fel cum foștii domni nu erau proprietari de feude și domnitori. Ai înapoiat națiunii acele moșii care, legal, nu ar putea aparține nimănui decât ei.
Acum un singur lucru rămâne de corectat - cel mai frecvent, cel mai periculos, cel mai dezastruos și cel mai insuportabil dintre toate abuzurile. De ce amânați, domnilor? De abolirea acestui abuz depinde bunăstarea patriei.
Națiunea duce războaie, administrează dreptatea pe cheltuiala ei și hrănește copiii abandonați pe cheltuiala ei: trebuie să recapete posesia acelor proprietăți care singure suportă povara acestor cheltuieli. Numai fiefele și domnii au purtat povara acestor cheltuieli. Națiunea trebuie să-și revendice proprietatea asupra acestor proprietăți, care i-au fost smulse doar prin uzurpare blasfemioasă.
Nu există un astfel de argument care să se opună unei astfel de reforme. Într-adevăr, de ce să nu o implementezi? Ce servicii au prestat acești foști nobili statului sau, mai degrabă, de ce crime nu sunt vinovați în fața lui? Nu este oare să se abțină de la efectuarea acestei reforme, ca să-i răsplătească pentru curajul de care au dat dovadă la Tuileries la 12 și 13 iulie 1789, în luarea Bastiliei, sau să plătească forța de care au dat dovadă la Versailles la 5 octombrie. şi 6, 1789, sau pentru a încununa patriotismul arătat de ei la Nancy la 30 august 17905 sau pentru a-i răsplăti pentru loialitatea cu care şi-au slujit patria de la sosirea francilor în Galia? Acesta, într-adevăr, este cel mai mic dintre ceea ce urmează. De ce te-ai duce
♦a*
după atâtea trădări, trădari, comportament pepatriotic, nu se poate pune în sfârșit această reformă? Poate că ți-e frică să condamni mulți oameni la sărăcie? Nu ai avut acest gând în toate celelalte reforme pe care le-ai făcut. Pi Nation nu face excepții pentru nimeni: toată lumea este egală în ochii ei și vrea să-și ia proprietatea oriunde o găsește. În toate reformele pe care le-ați realizat, ați avut în vedere doar binele comun. Ori de câte ori interesele private i s-au opus, ai sacrificat pe bună dreptate privatul pentru comun. De ce ezitati sa implementati aceasta reforma? Este dorit și chiar cerut de douăzeci și patru de milioane de francezi. Vă sunt aceşti uzurpatori mai dragi

decât acei francezi care şi-au sacrificat toată averea pentru a sluji statul, răscumpărând cu mare preţ îndatoririle generate de lăcomia foştilor nobili?
Nu, domnilor, nimic nu v-a oprit în toate acele reforme pe care le-ați dus cu înțelepciune și nimic nu vă va împiedica să duceți această reformă atât de necesară. Veți declara prin decret că națiunea va lua din nou în stăpânire feudele și domnii, care au fost uzurpați de la ea spre sfârșitul celei de-a doua dinastii din cauza slăbirii puterii regale.
Totuși, ei ne vor obiecta, pentru că mulți francezi care au cumpărat cinstit feude și domnii vor fi lipsiți de roadele muncii și eforturilor lor ca urmare a unei asemenea reforme!
Deși o asemenea obiecție îi condamnă implicit la ocară și deposedare pe cei care au moștenit aceste feude și domni, ea nu dovedește nimic în favoarea celor în apărarea cărora este înaintat. Legea permite unei persoane să recâștige proprietatea asupra imobilului vândut pe când era minoră. Națiunea cere aplicarea acestei legi, vrea să recupereze proprietatea vândută în perioada minorității sale.
Să știe actualii deținători că națiunea, limitându-se la a cere restituirea proprietăților uzurpate de la ea, își folosește cu condescendență drepturile, fără a le cere despăgubiri pentru fructele produse de aceste proprietăți încă de la uzurparea lor.
Probabil că nimeni nu va îndrăzni să spună că această reformă necesară este plină de pericole. Nu există mai multe dificultăți asociate cu această reformă decât cu oricare alta care a fost realizată până în prezent. Căci să încerce acești uzurpatori, acești cetățeni răi, să încerce doar să facă ceva împotriva bunăstării patriei lor! Vor afla că zece milioane de francezi sunt gata să-i lase să simtă toată puterea mâinilor lor.
Datoria publică este garantată de națiune: cuvântul „faliment” poate fi folosit doar pentru a inspira groază. Națiunea trebuie să-și plătească datoriile numai pe cheltuiala ei
proprietate. Să vândă toate cele ce-i aparțin: feudele și sentințele sunt numai proprietatea ei.
Dar, ni se va spune, o națiune își poate plăti integral datoria vânzând numai proprietatea națională. Aceasta este o afirmație neîntemeiată, care în niciun caz nu ar trebui să împiedice națiunea să se restabilească în drepturile de proprietate asupra feudelor și domniilor. Chiar dacă acceptăm pentru o clipă această afirmație eronată asupra credinței, va fi totuși corect să spunem că foștii domni ar trebui să fie lipsiți de această utilizare ilegală și nedreaptă.
Naţiunea va trebui să suporte încă alte cheltuieli anuale: de ce să fie împovărate moşiile noastre private cu aceste cheltuieli publice, dacă are suficiente proprietăţi pentru a le acoperi?
Proprietarii nu sunt obligați să plătească impozite pe proprietatea lor privată pentru a acoperi cheltuielile publice ale comunei lor, dacă acea comună deține proprietate comunală. Nici nu ar trebui să plătim impozite pe proprietatea noastră privată pentru a acoperi cheltuielile publice ale națiunii, deoarece aceasta este în măsură să le acopere prin restabilirea feudelor și domniilor care i-au fost uzurpate.
Este la fel de evident că posesiunile noastre sunt proprietăți salice. Le-am luat de la strămoșii noștri care au cucerit Galia. În consecință, acestea sunt proprietăți salice și, prin urmare, sunt libere de orice îndatorire.
Cei care vor să demonstreze că posesiunile noastre sunt supuse impozitării acestor taxe, au prezentat drept argument plata

calificărilor și șamparul. Dar acest argument este la fel de nerezonabil ca cei care îl promovează și se prăbușește și dispare complet în fața celor care au chiar și cea mai mică cunoaștere a istoriei Franței. Strămoșii noștri plăteau recensământ și shampar, fiind nevoiți să facă acest lucru prin violență. De fapt, ar putea ei respinge jafurile și violența semnilor? Până în ziua de azi, întreaga națiune a îndurat uzurparea feudelor și a domnilor săi. Ar putea ei, strămoșii noștri, să opună forței deschise acestor foști nobili? I-ar fi ucis cu mâinile slujitorilor lor. Și ce s-ar fi întâmplat, în sfârșit, dacă ar fi depus plângere la suveran? Op nu i-ar fi putut elibera de aceste jafuri.
Următorul fapt va dovedi clar că regii au fost neputincioși să ofere dreptate supușilor lor.
În timpul domniei lui Ludovic al IX-lea, un domn, un burgundian, a ordonat ca un preot să fie uns cu miere, legat de un stâlp sub această formă și expus la soare pentru a fi mâncat de albine, pentru a-l distruge în acest fel. Acest nefericit preot a expirat la acest stâlp fatal în cel mai teribil chin. Ludovic al IX-lea a fost informat despre această atrocitate. Ce, op packa-hall pentru asta? Notă. Nu putea. Dacă Ludovic al IX-lea nu a pedepsit pentru această atrocitate, atunci cum ar putea preveni uzurpările, adevărate, mai puțin criminale, dar care afectează poșeta? Plată
M
calificări și șamparov nu este în niciun fel o dovadă împotriva noastră, deoarece atacul a fost efectuat sub presiunea constrângerii și a violenței și este evident că bunurile noastre sunt proprietate salice.
Depinde de voi, domnilor, de la voi, care ne-ați scos din haosul în care am fost cufundați, de la voi, care ne-ați deschis ochii, depinde de voi să vă încununați cauza. De când am fost introduși în viața civilă, ochii ni s-au deschis cu ajutorul tău. La prima vedere, am văzut adâncimea necazurilor noastre, care de acum încolo vor deveni și mai insuportabile pentru noi, pentru că le purtăm și le vom purta toate poverile dacă nu veți duce la bun sfârșit lucrarea de îndreptare a abuzurilor care ne asupresc. Am văzut multe lucruri minunate, dar ne-am și dat seama că nu vom fi niciodată fericiți decât dacă aboliți abuzurile de care ne plângem.
Nu veți suferi, domnilor, ca următoarea Adunare Legislativă să vă priveze de onoarea și gloria care vă vor aduce desăvârșirea fericirii a douăzeci și patru de milioane de francezi. Ce! eziti? De ce i-ti este frica? Garanția ta este inimile și mâinile francezilor. Ezitați să promulgeți decretul pe care l-ați introdus deja implicit în legea cu privire la proprietatea apanajiștilor și angajaților reveniți în proprietatea națiunii. Sau, în sfârșit, ți-e frică să ne arăți milă? Nu o cerem deloc: cerem dreptate.
Pe baza jurământului tău, credem că a sosit timpul să-i culegem roadele. Întrebarea pe care v-am adresat astăzi este problema justiției în Franța. Dorim să decretați: 1) că națiunea va recăpăta feudele și domnii care au fost uzurpați de foștii domni; 2) că calificările și șamparele, a căror plată a fost forțată de foștii nobili, sunt desființate fără compensație; 3) că terenurile aparținând feudelor și domnilor. din această zi se pun la vânzare; 4) că municipiile au dreptul să depună declarații de dorință schimbătoare de a dobândi aceste terenuri în același mod și cu aceleași avantaje ca și pentru dobândirea fostei proprietăți bisericești înainte de 15 septembrie 1790; 5) în sfârșit, că toți cei care se opun vânzării bunului

menționat vor fi lipsiți de drepturile unui cetățean activ și vor fi supuși, dacă este cazul, urmăririi penale. Terminați, domnilor, terminați-vă treburile. Veți experimenta dulcea satisfacție de a restabili pacea și unitatea de interese în Franța.
De acum înainte, francezii formează o mare familie care se va bucura de o fericire de neclintit. Toate generațiile viitoare vă vor binecuvânta numele și, în cele din urmă, datorită vouă, dreptatea va învinge.
Savarsit si hotarat in sedinta ordinara a municipiului de catre Meripami, primar, membri ai municipiului, procuror
193
Comune, Notabili și Cetățeni ai Comunei Meri pentru trimitere imediată la Adunarea Națională.
Încheiat la Maria, în a șasea zi a lunii februarie o mie șapte sute nouăzeci și unu.
Debri, primar; Duquesnel, Demonchy, Detargy, membri ai municipiului; Legra, procurorul comunei; Ket, Decalte, Maricourt, Bricar, Lagash, Roussel, Ganias, Morel, Duquesnel, notabili; Carlier, Jean-Baptiste Roque, Joseph Carlier, supranumit Nuy, François Legemble, Magloire Caron, Florent Duvivier, Michel Ganiage Sr., Joseph Dubois, Firmin Lemaire, Jean Charles Caron, Jean Louis Truquet, Jean Francois Doré, Pierre Trevet, Jean Charles Caron Sr., Charles Antoine Pinchon, Louis Alexandre Maupin, pr. Demanet, Sulpice Noble, Francois Lefebvre, Demanet, Nicolas Demuy, Mouton, Claude Prudhomme, Louis Dorre, Louis Duvivier, J. Francois Boquet, Mathieu Roussel, C. Antoine Prudhomme, Francois Carlier, Antoine Ganias, supranumit Saint Louis, L. F. Alte, Tanton, Jean Roussel, Cosme Fauré, Masson, Louis Roussel, Gilles Carlier, Claude Carlier, Louis Langlais, Jean Francois Tronque, J. Voyer, Francois Maricourt, Joseph Lavial, Nicolas Vignon, Thierry, Coshpin, Lemoine, pr. Caron, Magnier, Puttefen, Frans. Morel, Pierre Legras, Franța. Sauret, Alexandre Lemoine, Pierre Roussel, Maupin, secretar.
Comparat și găsit cu originalul adevărat, de către noi, primarul, petentul de mai sus și secretarul municipiului. În Maria, în ziua și anul indicate mai sus.
Debri, primar, Maupin, secretar
M. P. MAILLARD, COMISAR REGAL AL TRIBUNALULUI SECTORUL MONDIDIER7
9 aprilie 1791
M. g.!
Vă scriu: ce impresie vă va face scrisoarea mea? Pentru a ghici asta, ar trebui să știi cum ești dispus față de mine. Dacă nu în totalitate nefavorabilă, aș putea crede că cele câteva cuvinte pe care ți le voi spune te vor ajuta să recunoști persoana adevărată.
Vă spun în primul rând că dacă ieri conștiința mea a fost liniștită, atunci eu însumi nu am fost liniștită din cauza tratamentului ciudat la care am fost supus. Întrucât fusesem îngrozitor pedepsit chiar înainte de a mă gândi dacă eram vinovat, pentru că fusesem tratat în spiritul crud al vechiului regim, mi-ar putea veni în minte orice alt gând decât următorul: „Sunt la fel de părtinitori ca acuzatorii mei: ei. împărtășesc amărăciunea lor.
În această dimineață m-am convins că m-am înșelat sau că prejudecățile care ar putea exista împotriva mea
199
nu a durat mult. M. du Miraille, care m-a vizitat ieri și astăzi, m-a confirmat în acest gând mângâietor. I-am spus că acuzatorii mei arată doar pasiune, amărăciune, furie oarbă. Aceasta este o remarcă importantă, foarte important să vă anunț înainte de a începe cazul meu.

Doamne ferește să te pătrunești de această convingere, sper că da, cunoscându-ți subtilitatea spirituală și dorința de a îndeplini cu vrednicie funcții atât de importante ca ale tale; Aștept asta și de la virtuțile tale.
Este posibil, domnule amabil, ca acum, când puteți judeca motivele întunecate și josnice pentru care s-au făcut denunțuri împotriva mea cu răutate deliberată, să nu ieșiți pe deplin înarmați în apărarea unui om cinstit, împotriva căruia, în mod destul de nepotrivit și cu ocazie accidentală, caz; ca el să fie condamnat la o birocrație nesfârșită de achitare în instanță, care durează adesea la fel de mult în cazul unui nevinovat ca și în cel al unui criminal? ..
M. du Miray mi-a spus un lucru tulburător astăzi. M-a informat că mâine vor fi audiați martori, în privința cărora nu a negat în mod deosebit că au fost indicați doar de acuzatorii mei. Este potrivit ca un procuror să construiască o procedură judiciară pe o astfel de fundație? Adversarul meu principal are o mulțime de oameni depravați, printre care, fără îndoială, își va alege martorii. Este posibil să ne gândim fără a tremura că un cuvânt ambiguu al unei persoane demne de dispreț poate duce la adoptarea unui mandat de arestare și poate ruina tatăl de familie, expunându-l la necesitatea de a desfășura o apărare îndelungată împotriva acuzațiilor penale. Gândește-te, dragă domnule, te implor...
Dar sunt uşurat când mă gândesc la impresia pe care trebuie să vă facă scurta expunere a faptelor, pe care voi avea onoarea s-o citesc mâine dimineaţă, înainte de începerea anchetei. Îndrăznesc să mă flatez cu speranța că îți va deschide ochii. Vei vedea că este absolut adevărat și probabil că te va atinge mai mult decât monstruoasele invenții ale dușmanilor mei; Veți găsi acolo o descriere a motivelor și pasiunilor care îi mișcă, perversitatea lor.
La revedere, bunul domnule, aștept de la dumneavoastră imparțialitate, dreptate și disponibilitate pentru faptul că va trebui să vă ocupați de munca unui om cinstit, persecutat tocmai și exclusiv pentru asta. Mă flatez că sunt prea fără vină pentru a-mi aplica aceste cuvinte:
Nefericitul cade pe compasiune
La apropierea noastră, vai, mila fuge.
„Onest criminal”, Actul II*
200
Nu am nevoie de milă sau milă, pentru că trebuie să fiu recunoscut drept. Trebuie doar să cer să fiu văzut așa cum sunt, așa cum mă văd oamenii cinstiți și pegoiștii, căci mi-am făcut dușmani doar printre egoiști.
DESPRE SUVERANITATEA POPORULUI ȘI DESPRE LIBERTATEA ADEVĂRATĂ.
DISCURS ȚINUT ÎN SOCIETATEA PRIETENII ȚEI MAME 10
[Noyon], mai 1791
Să mi se îngăduie, fraților, vorbind aici pentru prima dată, să exprim ceea ce eu consider a fi mari adevăruri? Oh, desigur, într-o societate liberă trebuie să găsesc libertatea deplină de exprimare. Această libertate probabil nu va fi inutilă, pentru că libertatea este de obicei însoțitoarea adevărului, iar adevărul este aproape întotdeauna util.
Dacă examinăm cu sinceritate tot ceea ce ne înconjoară, dacă examinăm cu ochi lipsiți de iluzii tot ceea ce apare privirii sub noua ordine a lucrurilor, atunci un adevărat prieten al patriei nu poate experimenta decât cea mai mare satisfacție, luând un loc lângă oameni care au oferit libertății ultimul refugiu. Cât de fericiți sunt, așadar, membrii societăților patriotice care vor putea aprecia demnitatea

numelui lor. Mai fericiți sunt cei care pot profita la maximum de ea în beneficiul guvernului național și al fraților lor! Dacă acum este posibil să nu ne mai amăgim pe noi înșine, dacă în sfârșit este posibil să spunem adevărul pur, atunci trebuie să admitem că dincolo de granițele acelor fortificații, care sunt societăți patriotice, a căror existență singură ne consolează, vedem că adevăratul libertatea a fulgerat înaintea noastră doar pentru o clipă că, când am vrut să o ținem printre noi, ne-a scăpat imediat, că dușmanii noștri au obligat-o să fugă pe ascuns și, în același timp, au avut grijă să-și lase imaginea înaintea ochilor noștri, ca să nu ne stârnească indignarea bruscă. Pentru că, observând în ce măsură suntem prinși de vraja acestei libertăți, atât de mult timp necunoscută memoriei noastre, au calculat cu ușurință cât de mare ar fi furia noastră dacă am descoperi brusc răpirea ei. Abia au avut timp s-o privească, se spune despre noi, o asemănare grosolană le va fi de ajuns pentru a-i convinge că continuă să o posede... Așa că, domnilor, au reușit să ne impună această fantomă. Dar este timpul, poate, să spunem, cu o oarecare speranță de a obține un remediu, că această minciună nu i-a înșelat pe unii cetățeni prevăzători. A venit vremea când au văzut că ar fi zadarnic să căutăm libertatea printre noi, că din ea a rămas doar o umbră, iar acum nu mai era căldură.
Domnilor, trebuie să vă îndemn în mod constant să fiți calmi cu privire la limbajul pe care îl folosesc în discursul meu și nu
201
a cărui necesitate o vei înțelege abia după ce ai ascultat-o până la capăt. Un astfel de stil poate părea nou la o întâlnire de patrioți, căci esența temei mele și modul meu de a o considera îmi permit să arăt doar în concluzie că acest limbaj corespunde celei mai mari purități a principiilor patriotice. ·
M-am îndrăznit să spun că libertatea națională fusese alungată din toate sanctuarele ei, care păreau special concepute pentru a-i oferi cea mai mare stabilitate. Văd esența libertății naționale în suveranitatea inalienabilă, inalienabilă a poporului, în dreptul său de a dicta legiuitorilor modificări ale constituției, în dreptul lor de a observa, reglementa, aproba sau condamna toate acțiunile lor și, în sfârșit, în dreptul de a reprezenta în orice moment voinţa generală, care este legea adevărată. Voința generală este rezultatul tuturor voințelor private. Prin urmare, toate testamentele private trebuie ascultate pentru a cunoaște voința generală. Unde este instituția care permite oamenilor să-și exprime voința privată? Au fost întâlniri de district la Paris unde toți cetățenii își puteau exprima părerile asupra binelui public - au fost desființate. În provincii existau comitete permanente, ședințe de secții, adunări generale ale comunelor, deschise în aceleași scopuri - au fost desființate. De asemenea, a fost anulată procedura de elaborare a ordinelor și instrucțiunilor către legiuitorii autorizați. Tot ce rămâne este libertatea petițiilor și contestațiilor și nu este necesar să le răspundem cu exactitate. Consiliul în toate părțile sale are un caracter pur reprezentativ, începând cu Adunarea Legislativă. În ciuda forței axiomei politice că „Poporul are întotdeauna dreptul inalienabil și inalienabil de a-și schimba constituția, de a respecta și de a conduce toate puterile”, prezenta adunare a concentrat pe deplin toate drepturile suveranității populare în sine. Fără a lăsa poporului dreptul de a dicta legi viitoarei adunări pentru a corecta viciile care s-ar putea strecura în unele dintre decretele prezente, a vrut să se asigure că naţiunea, în vecii vecilor şi în toate legislaturile viitoare, păstrează în vigoare

tot ceea ce are. creat, până în cele mai mici detalii. Astfel, poporul, de la care provin toate puterile, nu ar mai exercita nici una dintre ele.
Cu toate aceste obstacole legislative care împiedică poporul în exprimarea liberă a voinței sale suverane, mai rămâne ceva din acele mijloace prețioase de păstrare a libertății politice, care au fost create în conformitate cu primele idei ale constituției și care trebuie să fie întotdeauna considerate ca fiind absolut necesare. Am vorbit deja despre asta. Doar cluburile patriotice rămân o garanție a posibilității de exprimare a voințelor private, a căror totalitate reprezintă un spirit comun. Fie ca creatorul tuturor binelui să fie binecuvântat. Libertatea a apărut la orizontul republicii noastre. Am văzut-o. Ajunge. În ciuda tuturor eforturilor tiraniei, am reușit să salvăm

câteva scântei din focul ei divin. Ajunge. Să nu ne pierdem speranța că se apropie momentul în care va exista o mulțime de material capabil să alimenteze acest foc și va izbucni cu toată puterea lui inerentă.
Este incontestabil că atât în domeniul politicii, cât și în cel al moralității, oamenii raționează, și raționează după vârsta lor. Suntem copiii libertății și am putea vorbi despre asta ca niște copii. Ca adulți, fără îndoială vom dobândi idei mai perfecte despre asta. Ni se oferă un zăngănitor cu aspect neobișnuit, ni se spune că aceasta este emblema copiilor libertății. Ne uităm la asta, bine. La început o admirăm. Ni se pare remarcabil în comparație cu toate capcanele sclaviei cu care am fost forțați să ne jucăm până acum. Credem că am comite o crimă teribilă dacă ne-am gândi să dăm vina pe măcar o parte din ea. Chiar dacă după un timp am observat ceva negativ, admirația noastră inițială a fost atât de mare încât nu am învinovăți nimic de teamă că vor râde de inconsecvența noastră. Suntem încă foarte departe de a ne lua libertatea de a veni cu idei înalte. De aceea ni s-a spus să nu ne atingem niciodată de zornăială. Cu toate acestea, în timp, mintea noastră se dezvoltă. Simțim, examinăm chiar acest zdrăngănitor. Constatăm că folosește vechile capcane ale sclaviei. Recunoaștem chiar și câteva dintre lanțurile din care au fost făcute ghirlandele. În final, declarăm că această jucărie nu este deloc potrivită, așa cum am fost făcuți să credem, pentru copiii libertății. Observăm ce modificări trebuie făcute în ea pentru a o face potrivită pentru ei și, în ciuda interdicției de a o atinge, realizăm transformarea acestei jucării în ceea ce ni s-a spus despre ea și care la început a fost o minciună. Așa va fi, să sperăm, cu constituția francezilor. Datorită unor vrăjitorie, care poate era necesară deocamdată, aproape toată lumea s-a forțat să creadă că ea este fără cusur. Acest lucru este deja imposibil din cauza imperfecțiunii omului, cu toată bunăvoința lui. Acest lucru a fost îngreunat și mai mult de influența multor cetățeni răi care au interferat cu intențiile cetățenilor buni. Cu toate acestea, entuziasmul a fost atât de mare încât, se pare, nici nu s-au gândit să conteste decretul legislativ, care a refuzat pentru totdeauna să aducă modificări constituției. Cu toate acestea, putem crede că toate generațiile viitoare, din respect pentru faptele mărețe ale generației actuale, vor fi de acord să mențină puterea chiar și în spatele celor mai evidente greșeli ale sale? Putem presupune că va fi la fel de exact cu aceasta ca și cu sacramentele religioase despre care se spune... *
Aici se termină manuscrisul.

CUVOR VOLTAT ÎN SOCIETATEA PRIETENII patriei DIN NOION

În primul rând, mă adresez societăţii cu cea mai umilă cerere de a-mi asculta povestea despre împrejurările care m-au obligat, spre cel mai profund regret, să lipsesc de la toate întâlnirile ei care au avut loc după cea la care am avut onoarea. să mă prezint pentru a fi acceptat în sânul acestei societăţi.

Domnilor, i-am scris domnului președinte și știu că a informat cu amabilitate societatea despre asta; I-am scris o scrisoare în care am dat o relatare foarte succintă a unui caz care mă ocupase complet de mai bine de două luni, singura consolare fiind că eram ocupat să apăr libertatea și drepturile omului.

Tonul extrem de grațios al reproșurilor pentru absența mea, adresat mie totuși de unii membri ai societății, mă obligă în primul rând să dau o explicație clară și în același timp laconică. Nu poate consta decât în a dovedi că am fost de acord să rămân atât de mult departe de societate doar atunci când am găsit o oportunitate serioasă de a servi cauza publică în altă parte.

O fostă doamnă, o doamnă Pamir din Davenecourt, oraș învecinat cu Montdidier, sub vechiul regim, i-a persecutat pe cei pe care îi numea vasali. Tirania și asuprirea ei au depășit tot ce ni se spune despre alți asupritori, mari și mici, domnitori. După ce și-a distrus vasalii cu cele mai ilegale litigii, iar influența ei exclusivă asupra instanțelor i-a asigurat invariabil succesul complet, după ce i-a jefuit în toate felurile posibile, după ce în cele din urmă a îmbinat literalmente majoritatea averilor lor cu ale ei, a decis , care corespundea pe deplin spiritului acelor crime în care toți cei dintâi, cuprinsi de furie, se aruncau atunci când legile înțelepte puneau capăt asupririi lor. Doamna Pamir a profitat de faptul că municipiul Davenekur s-a deplasat la ea, pentru ca, în numele comunei, să ofere, în conformitate cu decrete, răscumpărarea diferitelor îndatoriri feudale pe care comuna le-a recunoscut în raport cu această doamnă. Acest demers a fost făcut la 25 februarie. Doamna Pamir fusese avertizată cu câteva zile mai devreme de acest demers care urma. Prin intermediul unor mașinațiuni hidoase, pe care ar fi prea lung să le povestim, această femeie a reușit cu ingeniozitate criminală să pregătească și să facă inevitabil o revoltă, după care a scris o plângere aprigă, pe care instanța de la Montdidier a acceptat-o spre examinare. Această plângere conține acuzații împotriva municipalității și a tuturor locuitorilor orașului Davenekur. Au fost emise douăzeci de ordine, inclusiv cincisprezece citații și șase ordine de arestare, dintre care patru

204

aparțin unei singure familii - tată, mamă și doi fii, încarcerați la Mondpdie. Dame Lamir îi acuză pe acești nefericiți că intenționează să o omoare în propria ei casă. De fapt, s-au dus acolo împreună cu alți locuitori pentru a-i elibera pe membrii municipiului lor, cărora această femeie aprigă le-a ordonat să fie închiși atunci când i-au făcut o ofertă de răscumpărare a îndatoririlor feudale... În urma acestor orori, ororile de legalitate. au început procedurile. Actualul ministru al justiţiei, M. Duport, fost du Tertre 12, înşelat de insidiosul Lamire, a atacat cu toată ardoarea nefericita comună. Tribunalul Montdidier a construit întreaga anchetă pe mărturia slujitorilor casei Lamire și a propriului fiu al sărmanei doamne, complice la crimele ei, pe care le-am descris mai sus. În această stare de lucruri, domnilor, mi-am luat asupra mea apărarea în această chestiune importantă.

Un memoriu voluminos acum tipărit, un raport, un discurs uriaș de apărare, multe declarații separate care trebuiau întocmite pentru a le transmite diverselor instituții, nevoia de a fi prezent la numeroase înregistrări de mărturii și confruntări, nevoia de a obține anumite documente. dintr-un proces colosal în instanță - toate acestea, domnilor, mi-au absorbit complet timpul.

Dar trebuie să vă spun că a lăsa preocuparea pentru interesul general de dragul acestei afaceri private nu mi-ar aduce satisfacție dacă nu aș vedea în ea, oricât de departe, o mare oportunitate de a servi bine aceste interese foarte comune.

Apărătorii Calasului, oameni ca Dupaty, Le Cochois3, au depășit obstacolele teribile care, sub stăpânirea unui guvern ucigaș, împiedicau un om cinstit, un om înzestrat cu o sensibilitate respectabilă, să vină în ajutorul unui nefericit care lânceia sub sarcina unei acuzații judiciare. Datorită lor, s-a răspândit o strălucire sublimă a unei filozofii binefăcătoare, permițând tuturor să înțeleagă că, întrucât onoarea și viața sunt incomparabil mai valoroase decât bogăția, ar fi absurd să le oferim oamenilor toate protecțiile legale în cazurile în care ceea ce este mai puțin important este afectați și să-i neagă în mod barbar când vine vorba de cel mai important lucru.

Prin urmare, suntem în primul rând datori acestor oameni simpatici pentru binefacerea de care ne bucurăm de protecție în cazul unei acuzații penale. Au profitat de circumstanțele concrete care le-au fost prezentate pentru a stabili în țara lor unul dintre cele mai importante principii care servesc drept sursă de fericire universală.

Mi-am propus să le urmez exemplul. În memoriul, pe care am onoarea să vă informez, domnilor, că este tipărit, am depus toate eforturile pentru a arăta ce abuzuri și dezastre teribile vor presupune inevitabil

205

feudalismul urât, dacă continuă în forma la care l-a redus Adunarea Națională. Arăt că loviturile lui asupra hidrei sunt prea slabe și că dacă următoarea Adunare Legislativă nu decide să-l răstoarne definitiv, el va învia fără îndoială din cenușă. Dezvolt acolo principiile dreptății, care permit distrugerea fără milă, fără întârziere și fără rezerve, a acestor periculoase rămășițe ale vechiului cep feudal. Și într-o adresă adresată legiuitorului cel mai apropiat și care servește drept parte finală a memoriului, indică modalitatea cea mai rațională de a face acest lucru și de a împlini astfel frumoasa profeție a lui Rein la|4, care, după părerea mea, încă merită să o facă. să ocupe un loc printre marii noștri oameni, în ciuda șarlamâniei notorii desfășurate sub numele lui în luna iunie a acestui an la una dintre ședințele Adunării Legislative. „Nebunia legilor feudale”, a spus el, „nu poate continua și în curând vor dispărea chiar și urmele de obiceiuri josnice, care, dacă ar fi păstrate, ar distruge complet bunăstarea publică”.

Să ne dorim, domnilor, ca această bună profeție să se împlinească în întregime și cât mai curând. Acest vis frumos este ceea ce încerc acum să realizez și este la fel de plăcut să-l imaginez ca să mă gândesc la distrugerea vechiului sistem fiscal. Și de aceea, cred, am dreptul să vă raportez că, departe de voi, am acționat totuși în spiritul dumneavoastră, în spiritul principiilor dumneavoastră, adică mereu în favoarea binelui public.

Dacă dumneavoastră, domnilor, vă veți demni să mă onorați cu atenția dumneavoastră, vă voi mai acorda câteva minute pentru a vă spune ceva mai important.

Problema republicanismului ocupă acum mai ales mințile. Știu, domnilor, că v-ați ocupat de ea și dintre toate lucrările voastre pe care nu am avut ocazia să le cunosc, regret mai ales că nu sunt familiarizată cu lucrările pe acest subiect, care îmi este atât de aproape. Deși pot avea doar o vagă idee despre asta, nu am nicio îndoială cu privire la profunzimea principiilor și înălțimea regulilor pe care le ai stabilit în el. Acesta, domnilor, nu este doar un compliment banal. Am văzut, am citit câteva din scrierile care au ieșit din sânul acestei societăți și am fost încântat. De aceea spun că considerentele dumneavoastră cu privire la problema importantă a republicanismului trebuie să fie înalte. Această convingere pare să excludă orice pretenție din partea mea de a trata acest subiect maiestuos. Și într-adevăr, aș fi refuzat să o fac dacă domnule președinte (după ce i-am spus că am avut curajul să mă gândesc la asta chiar înainte de circumstanțele prezente, adică înainte de fuga lui Ludovic al XVI-lea, dar că nu voi ocupa societatea cu reflecțiile mele asupra acestui subiect, din moment ce era înaintea mea) nu a fost atât de amabil să insiste să le spun, căci, spunea el, dacă mai multe persoane vin cu aceleași gânduri bune, aceasta
20b
numai pentru a face o impresie mai mare tuturor minților. Chiar dacă repet doar o parte din principiile pe care le-ați enunțat, cuvintele mele îmi vor permite oricum să vă dovedesc, domnilor, că cel pe care nu l-ați putut recunoaște încă este cu totul unanim cu voi în convingerile sale.

Lipsa de timp la dispoziție, domnilor, pentru a prezenta rezultatele reflecțiilor mele asupra chestiunii republicanismului, nu mi-a permis să-mi șlefuiesc corect stilul când am scris despre asta. Dar aici toată lumea este interesată de esența problemei și puțin îi pasă de cuvinte. Iată un proiect de contestație pe care l-aș putea întocmi spre depunere la Adunarea Națională*.

PETIȚIA LOCUINȚILOR DIN DAVENECUR CĂTRE REPREZENTANȚII NEAMULUI 15 1791

Opinie generală asupra OBIECTULUI PETIȚIEI ȘI A SCOPULUI PRINCIPAL SETAT ÎN EA

Pe întreaga întindere a fostei Picardie, oamenii sunt neliniştiţi şi agitaţi în aşteptarea modului în care se va decide soarta uneia dintre comunele situate în centrul acestei frumoase părţi a ţării. Deși multe evenimente mărețe atrag atenția generală, o afacere privată, care a devenit deja foarte faimoasă, va fulgera în curând în toată Franța. Pentru cineva care știe să observe, este clar că este legat de atât de multe relații și interese, încât nimeni nu poate aștepta cu adevărat indiferent de decizie. Doar oamenii care se lasă înșelați cu ușurință, urmând părerea infractorilor atrocităților pe care le vom descrie, vor vedea în toate acestea doar un incident obișnuit, unul dintre acele cazuri nefericite cauzate de o simplă coincidență a împrejurărilor, în care nu se poate decât simți. scuze pentru victimele de ambele părți. Toată lumea va înceta să se înșele atunci când se va explica că aceasta este legată de un lung lanț de conspirații, de care toți foștii nobili sunt legați prin legături secrete și că, în consecință, trebuie urmărite toate manifestările unei uriașe atrocități împotriva cauzei comune. Aici.

Să adăugăm la aceasta că, în virtutea unor principii asemănătoare celor de mai sus, trebuie să-i avertizăm pe toți cei care vor citi aceste rânduri împotriva tendinței inerente multor oameni de a vedea în evenimente extraordinare, uneori prin rea voință și alteori prin necugetare, doar momentul cel mai strălucitor și decisiv. , care, însă,

este doar o consecință, scopul și desăvârșirea unei lungi serii de cauze care duc inevitabil la el. Prin urmare,

♦ Aici se termină manuscrisul,

2ṔI

cei care nu puteau vedea în cazul comunei Davenecourt rezultatul inevitabil al tiraniei crude și al veșnicei bătăi de cap a lui Lady Lamire în raport cu foștii ei vasali, nu l-ar vedea nici pe stăpânul cerului, care, îngrozit de toate fărădelegile. comise de oameni, a ordonat ca potopul lumii să se întâmple. Nici ei nu i-ar vedea pe copiii libertății luând cu asalt despoții, răsturnând tronurile pe care le-au acaparat, acționând sub influența aceluiași sentiment de groază la vederea dezastrelor provocate de perversiunile arbitrarului. L-ar defăima pe Atotputernicul, l-ar acuza că și-a înecat oricât de mulți copii ar fi vrut să creeze după chipul lui. Ei ar defăima poporul suveran și l-ar acuza că îndrăznesc să deranjeze regii și slujitorii și creaturile lor care au profitat de ocazie pentru a asupri pașnic și nestingherit întreaga rasă umană... Dacă cineva le-ar urma principiile, ar trebui să judece oamenii și Dumnezeu așa cum doresc să facă acum oricui îndrăznește să provoace cea mai mică necazuri oricăruia dintre foștii oameni de rang înalt.

Rămâne să trecem la analizarea faptelor. Indiferent de cauzele mai îndepărtate care au făcut din Davepecourt inevitabil un izbucnire de revoltă a asupriților împotriva asupritorilor, accidentele care au însoțit această revoltă au fost opera locuitorilor comunei Davenecourt sau opera aceleiași doamne Lamire? Prezentarea faptelor va conduce în mod firesc la o dovadă incontestabilă a ultimei afirmații. Spunem asta cu teamă: tot răul care s-a întâmplat a fost pregătit de acțiunile acestei femei mizerabile, inspirată de un bărbat cu motive impure, despre care vom povesti mai detaliat. Răul care s-a întâmplat a fost rezultatul comportamentului ei și al ordinelor ei. O, femeie, care, totuși, trezești mai multă frică decât ură, căci tu ai fost doar un instrument al unei sărbători crude și pline de resurse, totuși cu propriile tale mâini ai adus o torță la un bot ucigaș și ai răspândit sânge și foc, furie și jale, groază. și moartea în țara în care locuiești! Și încă dai vina pe întreg poporul, răstignit de tine, toată urâciunea acestui comportament criminal! Tu ești cel care îi condamnă la chinuri pe care nu le merită! Tu ești cel care pregătești spânzurătoarea, construiești schele! Tu... Dar haideți să ne uităm o clipă... și să dovedim!!!

Repetăm că a descrie evenimentele care au loc în această lume fără a urca la principii și cauze înseamnă a nu descrie nimic; înseamnă a pune cititorul într-o poziție în care nimic nu poate fi judecat. Pe baza poveștilor despre opresiunea feudală care se aud la fiecare pas, este ușor de explicat motivele acelei urii ireconciliabile pe care locuitorii satelor o aveau mereu față de cei care erau numiți domni. Oamenii obișnuiți nu au adăpostit niciodată aceste sentimente de furie și ură unul față de celălalt, pentru că nu au fost niciodată asupritori unul pe celălalt. Dar, vom fi întrebați, de ce s-a manifestat această ură într-una

208

zone, în special în Davenecourt, mai violent decât în altele? Vom explica acum motivele acestui lucru.

Timp de paisprezece secole, adică încă de la începutul instaurării ordinii feudale, locuitorii comunei Davenecourt au gemut sub jugul asupririi vasale pe picior de egalitate și în aceeași măsură ca toate celelalte comune ale cantonului. Dar în ultimii cincisprezece sau

șaisprezece ani, adică în timpul care a trecut de la moartea soțului doamnei Lamir, severitatea acestui jug a fost agravată de trucurile tiraniei care au fost introduse în posesiunile acestei doamne de către oamenii din jur. ea, în timp ce îi cere acordul. În ultimele luni, adică de la renumita răscoală de la Davenecourt din 25 februarie, locuitorii din Davenecourt au trăit consecințele acelei furie și furie care provoacă primele semne de oboseală cu acest jug extrem de crud în oamenii care până acum au avut. au făcut eforturi pentru a înăbuși orice mormăit, pentru că au ghicit mereu că, atunci când se vor auzi primele plângeri, vor fi atât de jaleți, încât se vor transforma într-un chemare la luptă împotriva asupririi; că vor umple de groază toate sufletele cinstite, sufletele sensibile și capabile de reflecție și umanitate; că pe termen lung opii vor pregăti fără îndoială căderea finală a lungii lor tiranie.

Am subliniat principalele elemente ale obiectivului pe care ni l-am propus. De asemenea, considerăm util, pentru a facilita înțelegerea muncii pe care am întreprins-o, să arătăm dinainte, pe scurt, care este drumul pe care îl vom urma. Înainte de a da o listă a faptelor monstruoase pe care trebuie să le descriem, trebuie să prezentăm în modul cel mai exhaustiv identitatea autorilor acestor infracțiuni. Înainte de a arunca toată lumina adevărului asupra istoriei ultimului război dintre Lady Lamyre și locuitorii din Davenecourt, este necesar să ștergem acea vopsea falsă, care, prin trucuri de neînțeles frauduloase, a servit la denaturarea totul, la văruirea celei mai josnice trădări. si sa dea o aparenta penala celor mai nevinovate actiuni. In fine, inainte de a arata intregii Frante remediul pentru nenumaratele necazuri care o ameninta cu aspidul feudalismului, trebuie sa lămurim in toata latime realitatea zicalului pe care am luat-o ca baza: hidra nu se distruge. Doar unul dintre capete i-a fost tăiat

eu

CE OAMENI ÎNCONJURĂ DOAMNA LAMIR

Această primă parte a expunerii noastre ar putea servi la marea amuzament a cititorului, dacă s-ar putea uita ce ton este potrivit pentru subiectul tratat aici.

Pierre Tournier ia acum locul preotului capelei numite Camp *, situata in apropierea castelului Davepe-

* Adică existent inițial la castrul militar situat în acel loc: Castrale - din lat. castra - tabără. (Notă per.).

gaini, inzestrati cu evlavia fostilor seieri si pusi sub ocrotirea Sfantului More. Peste tot găsim urme ale acestui amestec de barbarie și evlavie, care era caracteristic epocii grosolane care au precedat-o pe a noastră. Ludovic al XI-lea a condamnat patru mii de cetățeni la moarte din mâna călăilor după cele mai rafinate torturi și, de asemenea, a dat județul Boulogne prin acord Sfintei Fecioare. La fel, domnii din Davenecourt, asuprindu-și vasalii cu povara de tot felul de îndatoriri, au adus în același timp o bună parte din moșia lor baronală Angest în dar Sfântului More. (Donația către Capela din Davenecourt constă din 68 de reviste** de pământ, care fac parte din moșia menționată a Apgest.) Omenirea nu a câștigat nimic nici din faptul că sfânta fecioară a devenit contesă, nici din faptul că Sfântul More a devenit baron. Acest sfânt More, se pare, nu i-a păsat niciodată de alegerea bună a administratorilor acestei moșii, dar a arătat culmea nepăsării, încredințând conducerea mâinilor necurate ale lui Pierre Tournier.

Dacă acest preot ar fi uitat doar că ar trebui să folosească proprietatea exclusiv în scopuri evlavioase, în care, după cum îi amintea biserica, nu era decât un ispravnic, aceasta nu putea încă să provoace atâta mâhnire și disperare multor comunități de locuitori. Dar a găsit o altă modalitate de a-și etala răutatea, amestecându-se în treburile publice ale regiunii. Și a reușit. S-a conectat cu mintea, luminat, dar flexibil, obraznic, insinuant, un suflet mai negru decât cuvântul în sine..! Acesta este egoistul suprem! ... un iezuit în sensul deplin al cuvântului. .. Aceste trăsături ne pictează o persoană care poate face mult rău și are mijloace puternice pentru a le face. Lăcomia, ambiția, gustul pentru efeminație - toate acestea sunt doar derivate ale acelor vicii de bază pe care le-am indicat mai sus.
Abatele Tournier nu este deloc sclav al acestor vicii. O beneficiare de 63 de arpani de pământ, arendate pentru 210 plase de grâu, i-ar putea aduce în medie nu mai mult de 100 de pistole, sau cel mult 1.200 de franci, pe an. Acest lucru nu a fost suficient pentru a satisface nevoile stareţului. A trebuit să adaug ceva la el. Doamnele sunt resursa obișnuită a sărmanilor păstori ai Domnului Dumnezeu, când, în virtutea unui talent de neînțeles oamenilor de rând, sunt capabile să îmbine calitățile lui Adonis cu calitățile Apostolului Pavel. Pierre Tournier, capelan al castelului, și-a dat seama că, cu puțină dexteritate, ar putea obține cu ușurință un bun adaos la partea sa slabă. Politica obișnuită a oricărui stareț intrigant este să studieze gusturile doamnelor pe care dorește să le mulțumească, mai ales dacă caută să profite de pe urma intrigilor. Dacă domnul Tournier ar fi dorit să adere la această linie obișnuită de conduită, ar fi putut face mult bine, pentru că este sigur

* Voltaire. Essai sur rHist[oire] Universelle].

♦♦ Jurnal - o măsură străveche a suprafeței, egală cu cantitatea de pământ cultivată de un muncitor într-o zi. (Notă per.).

că înainte de a-l întâlni, doamna Lamir a fost un binefăcător generos. Dar un anume diavol în trup i-a inspirat, spre marea nenorocire a celor care au avut de-a face cu această doamnă, un sistem cu totul opus. În loc să se adapteze înclinaţiilor celui de la care trebuia să aştepte totul, acest trădător stareţ avea o pretenţie trufaşă şi deplorabilă de a supune această cinstită şi frumoasă doamnă propriilor sale înclinaţii. Voia să o forțeze să se scufunde la nivelul josniciei lui. Avariția, cruzimea, lipsa de inimă, setea de persecuție – așa sunt gusturile rușinoase pe care acest ipocrit disprețuitor a încercat să le insufle unei femei care se distingea prin anumite virtuți înnăscute. Este de neînțeles cât de ușor ar putea, din păcate, acest monstru să reușească!
Amânăm, pe cât posibil, momentul în care pixul nostru va fi nevoit să schițeze câteva lovituri din viața de ticălos. Vom reveni la detaliile sale teribile după ce am introdus o persoană subordonată, al doilea agent al despotismului de atâta vreme practicat la Davenecourt, executorul obsechios al ordinelor dezastruoase prea des emise de starețul rău intenționat.
Vincent Suère, nu Le Sueur, fiul lui Jean Sueur, cunoscut și sub numele de Jean Mino, fermier din Damri, a părăsit școala din sat al tatălui său cinstit și virtuos și paznicul de vite pentru a prelua contractele de copiere într-un birou notarial.

în vechime Gerbigny, de unde s-a repezit ambițios la postul de administrator al castelului Davenekur. Nu există nimic atât de periculos ca un țăran fără principii, care și-a părăsit moșia și s-a apropiat de puternicii acestei lumi. El le asimilează toate viciile și nici una dintre virtuțile pe care educația le dă inevitabil și le înmoaie în caracterul unei persoane acel lucru crud și fără milă care este încrustat în el de prejudecăți. El uită moralitatea inerentă omului de câmp; iar titlul de ispravnic este potrivit mai ales pentru întoarcerea capului, pentru că dă putere asupra multor oameni, iar dragostea de putere este acea plăcere care măgulește cel mai mult iubirea de sine, iar iubirea de sine este cea mai mare piatră de poticnire pentru slăbiciunea umană, piatra. despre care a lovit, neputând s-o evite, aproape toți oamenii de toate clasele. Urmărind sistemul lor de dominație asupra tuturor și asupra tuturor, cei mai mulți dintre foștii lorzi au avut grijă să nu-și încredințeze afacerile unor oameni de principiu care, fiind capabili de reflecție, ar putea vedea că nu tot ce se face ar fi trebuit să se facă. Subiecții de acest tip, precum Syuzhr *, li s-au potrivit mai mult. De îndată ce o astfel de persoană s-a aflat în fruntea administrației seigneuriale a Casei Davenecours, i-a fost foarte ușor să se convingă că întreaga artă a guvernării se reduce la cel mai simplu principiu. Nu era în gama de idei disponibile pentru intelectul său să pătrundă mai departe decât ceea ce fusese învățat. Ai grijă cu scrupulozitate de interesele proprietarului - asta era întreaga doctrină.
A rămas doar să dăm acestei celebre dogme acea interpretare largă pe care un teolog răuvoitor ar putea să o învețe oamenilor a căror minte este prea grosolană pentru a-și da seama că aceasta sau atare consecință aparent rezonabilă nu poate fi decât o iluzie înșelătoare care decurge dintr-un principiu absurd.
Acesta a fost următorul principiu: „Să știi (se spune tuturor celor care intră în pregătire), să știi că oamenii sunt împărțiți în două clase principale: domnii, sau oameni cumsecade, pe de o parte, țărani și muncitori, sau ticăloși, pe de altă parte. Această clasă ticăloasă are doar ceea ce primește din generozitatea primei clase; și totuși este atât de nerecunoscător încât caută întotdeauna să se sustragă de la impozitele nesemnificative, care sunt o expresie tangibilă și o dovadă constantă a
* Este necesar de acum înainte ca și fiul lui Jean Mino să-și restabilească numele de familie inițial. Prepoziţia Le, pusă înaintea lui Xuer, este o pană de păun, pe care, după părerea lui, managerul ar trebui să o poarte pe cap pentru a fi văzut de departe; sau poate cei care o împodobeau atât de mult au găsit decorul util. Poate că i-ar face bine să țină seama de sfaturile pe care i-l dăm și să renunțe la această particulă, ținând cont că în caz de moștenire poate întâmpina mari greutăți în dorința de a fi recunoscut printre rude.

suferinţa şi umanitatea binefăcătorilor. Această rasă perfidă și depravată trebuie urmărită cu atenție. În viclenia ei, ea strigă adesea de opresiune când i se cere doar să îndeplinească îndatoriri incontestabile. Acesta trebuie ținut în frâu cât mai strâns posibil pentru a obține orice beneficiu din acesta. O logică groaznică, care, însă, are propria ei consistentă! Nu a fost greu să introduci o astfel de logică în capul unui școlar care nu a încetat să fie chiar și după ce a devenit manager. Xuer învățase prea bine această logică pentru a o putea uita. El și cei care nu sunt mai capabili să raționeze decât crede el că nu poate fi altfel; că aceasta este ordinea neschimbătoare

a lucrurilor și că, desigur, tot ceea ce există în natură este bun. Cu astfel de reguli se poate face răul fără să-și dea seama că o face; iar pentru bietul Xueru acest lucru este poate mai scuzabil decât pentru toți cei acuzați în acest caz, la care vom trece în curând.
În primul rând, trebuia să desenăm aceste două portrete: unul - Tartuffe, care dobândise măiestrie în arta persecuției oamenilor, al doilea - un student, un instrument ascultător, perfect învățat de șeful său și conducătorul sistemului despotic stabilit. Dacă nu ar fi fost un mediu atât de pernicios, Lady Lamir nu ar fi devenit niciodată o opresoare. Dacă nu am fi descris mai întâi acest mediu al ei, următoarele fapte ar părea destul de incredibile.
II
hărțuirea în legătură cu pretenția de a măcina banalitatea
Una dintre prerogativele domnișoare din domeniul cuties de Peronne, Roy și Montdidier era dreptul exclusiv al domnului șef al fiecărui teritoriu de a avea o moară și de a percepe o taxă pentru măcinarea pe teritoriul acelui teritoriu. Era considerat abatere dacă un morar din afară venea la vreun supus al domnului să-și încarce grânele și să-l ducă la moara lui pentru a-l transforma în făină, care este returnată subiectului specificat. În astfel de cazuri, domnul unui anumit teritoriu, proprietarul unei mori domnișoare, putea obține o sentință de confiscare a cerealelor sau a făinii și aplicarea unei amenzi unui morar din exterior. Cu toate acestea, fiecărui subiect al domnului, dacă era nemulțumit de morarul domnului, i se permitea să-și ducă grânele la altă moară pentru a-și lua propria făină. Nu era încă banalitate în sensul exact al cuvântului; căci, după cum se știe, banalitatea morii impune supușilor unui semn dat jugul unei obligații neabătute de a se întoarce pentru măcinare exclusiv la moara aparținând domnului.
213
În 1779, a apărut un proces între Lady Lamire și capitolul din Saint-Quentin, proprietarul unui feud mare pe teritoriul Angest, adiacent lui Davenecourt. Motivul a fost moara pe care capitolul a construit-o pe pământul fiefului său. Dame Lamir, în calitate de Seigneur Angest, a cerut pe această bază ca moara să fie demolată. Ea a invocat și argumentul frivol că, din moment ce moara a fost construită la marginea drumului, iar puțul ei a intrat în drum, a suferit de acest lucru în calitatea ei de unică titulară a dreptului de drum. Hotărârea din 29 mai 1781 a satisfăcut cerințele doamnei Lamire. Și-a păstrat dreptul exclusiv de a deține o moară pe teritoriul Angest și Davenecourt. Toată lumea a văzut în acest decret doar o confirmare a coutumului de Peronne cu privire la dreptul exclusiv la moară, acordat domnului șef al acestui teritoriu.
Dar Lady Lamir a descoperit în el o sursă foarte extinsă de privilegii. În 1782, ea dorea ca Parlamentul să se demneze să dea acestui decret o astfel de interpretare care să dea satisfacție vastei ei ambiții. Prima curte a regatului s-a dovedit capabilă de o asemenea obsechiozitate; iar această interpretare aparent forțată și absurdă a primit aprobarea deplină la 28 mai 1784. Urmând metoda noastră de a explica efectele prin cauzele lor și, în acest sens, punând fiecare împrejurare la locul ei, le vom explica cu ușurință totul și le vom arăta cum ceea ce pare extraordinar este de fapt foarte simplu. Domnul Miromesnil, la vremea expulzării parlamentelor la sfârşitul ultimei domnii, era foarte îndatorat doamnei Lamire, care timp de trei ani i-a dat adăpost, acum într-una din moşiile ei din Normandia, acum în Davenecourt. Acest exil, care a intrat din nou în favoare și a devenit șeful justiției, nu a

considerat posibil să rămână îndatorat binefăcătorului său. În acest fel doamna Lamire a avut acces la sigilii; a rămas doar cu dificultatea de a alege diferitele tipuri de curtoazie. De când opresiunea a devenit cea mai puternică atracție a ei (mulțumită influenței acelui ticălos care, după cum am văzut, a reușit să o supună), ministrul Justiției a trebuit să o ajute să pună sclavii în lanțuri; iar agravarea tiraniei asupra unor parohii întregi a devenit o formă de recunoștință pentru ospitalitatea arătată unei singure persoane. Revoluția Franceză a făcut posibilă strângerea diferitelor tipuri de onestitate; dar domnul Miromesnil este unul dintre cei care au devenit celebri înainte de revoluție. Acum nu va fi greu de imaginat cum au fost încununate cu succes intrigile Lady Lamir, care aveau ca scop a avea mori banale și subiecte subordonate banalității. Aceste afirmații s-au bazat doar pe o aparență de motive, așa cum vom vedea acum.
Un vechi recensământ Davenecourt, neformat, fără dată, care se presupune că datează din 1480, menţionează 214
despre banalitatea morii; Se știe că actele de acest fel, chiar și întocmite după reguli, nu obligă pe nimeni la nimic, pentru că sunt de natură pur descriptivă, iar cel care le întocmește poate scrie în ele orice îi place.
Unele dintre vechile leasinguri conțineau, alături de aceasta, și mențiuni despre brutării și teascuri banale din Davenekourt, în timp ce, totuși, nici una, nici cealaltă banalitate nu a existat vreodată acolo. Dar aceste acte private, în care semenii puteau introduce liber tot ce considerau de cuviință, nu păreau demne de vreo credibilitate. Iar numeroasele contracte de închiriere care s-au făcut înainte și după aceea nu au cuprins o asemenea mențiune, au lipsit de sensul mențiunii, care se regăsea doar în câteva contracte.
În cele din urmă, a existat o decizie a curții din Davenekur din 1653 cu privire la confiscarea făinii, pe care servitoarea unei văduve a măcinat-o într-o moară din apropiere. Dar, după cum a remarcat pe bună dreptate autorul unui memoriu publicat în legătură cu acest caz, se știe că din astfel de judecăți, chiar dacă au fost multe, nu se pot desprinde decât argumente foarte slabe, dacă ne gândim la cât de ușor a fost. să-i înrobească pe țăranii săraci, mai ales când au fost atacați unul câte unul, și chiar folosind forme judiciare, cu atât mai groaznice pentru ei, cu atât îi înțeleg mai puțin.
Și totuși, imeppo, prin intermediul acestor scrisori mizerabile, calificate de Lady Lamire drept documente cu drepturi depline, ea a reușit, fără stăpânire reală, cu simplul ajutor al lui Miromepil, susținut de viclenia și persistența neobosită a lui Tournier, să realizeze un incredibil. rezultat, și anume declarația Parlamentului, care a emis un decret din 1781, a cărui parte finală am citat-o și care recunoștea banalitatea din spatele morii de la Davenecourt și Angest.
Supunerea este ceva în sine foarte trist, pentru că o persoană dorește în mod natural libertate deplină. Cu toate acestea, acest rău ar fi aproape insensibil dacă cei care au dreptul să-i subjugă pe alții ar fi de acord să-l folosească cu moderație. Dacă morarul din Davenekur a servit locuitorii în mod corect și corect, atunci ar fi indiferent dacă trivialitatea morii există sau nu. Locuitorii nu ar renunța la avantajul proximității și-și duc grânele în altă parte. Doamna Lamire nu putea vedea nici un avantaj în instituția banalității, dacă ar fi vrut doar să fie dreaptă. Dar semenii sunt obișnuiți să interpreteze astfel banalitatea morii: este un prilej de a fura mâncare de la oamenii de rând cu nepedepsire. De aceea au urmărit acest drept cu atâta lăcomie. Când melytitsa din Davenekur a devenit bapalite, au vrut

să folosească pe deplin prerogativele. asociat cu un astfel de drept. Este posibil să vorbim despre asta
fara sa tremura! ... Nefericiți supuși ai domnului! Deci, vor să-ți bea sângele până se epuizează? ... Ce! Când obții în sfârșit această pâine, pe care o obții doar ca urmare a travaliului excesiv, care îți usucă și epuizează corpul, ei îndrăznesc să fure jumătate din tine. Oh, adevărul teribil!
Acele 70-80 de lire de făină, în care se transformă o rețea de grâu, sunt reduse în virtutea obiceiului devenit constant la moara banala a lui Davenekur, la 40 de lire. Și se dovedește că bietul om, care locuiește în colibele din această zonă nefericită a lui Davenecourt, este nevoit să se usuce din sărăcie și să privească hrana care l-ar salva de la moarte curgând sub tavanele palatului Lamir. decorat cu aurire!!! ...
Dar nu ne putem limita la a descrie ultimul rezultat al acestui teribil proces de banalitate. Locuitorii din Davenekur suferiseră anterior de tot felul de circumstanțe secundare, iar acest lucru a fost făcut în așa fel încât să dezvolte treptat în ei obiceiul suferințelor mai dificile pe care urmau să le experimenteze. Iată ce a făcut Lady Lamire în 1782, anticipând acest litigiu. A fost trimisă o citație multor oameni care nu au folosit moara ei și cărora le-a acuzat ca infracțiune pentru ignoranța lor că această moară este banală. Curând, au fost condamnați de instanța ei signorială în persoana lui Vincent Suer, care a combinat constant diverse funcții judiciare, adică a fost în același timp executor judecătoresc, adjunct, procuror fiscal și secretar de arhivist. O astfel de situație ciudată va provoca, fără îndoială, surpriză. Dar acest lucru are propria sa explicație și devine clar dacă se subliniază că fiecare dintre aceste postări a fost dată unei figuri de profiență, unui fel de mașină pentru a semna orice la prima comandă a managerului Suer. Unul dintre condamnați a hotărât să facă recurs împotriva deciziei instanței domnului de apel din Montdidier. Dar demnitarii din trecut nu știau ce înseamnă a da în judecată în fața judecătorilor care nu erau judecătorii lor. Dame Lamire și-a avut Commitimus în Marea Cameră 17. Și această instanță, susținând cauza în fața sa, a dat un decret prin care le interzice judecătorilor din Montdidier să ia în considerare în cale de apel decizia curții castelului Davenecourt. Locuitorii din Davenekur, văzând că atacul devine grav și îndreptat împotriva întregii lor comunități, decid să se unească pentru protecție. Aceasta însemna să nu te sperii la vederea unui mare obstacol și să te angajezi în luptă în fața judecătorilor despre care se știa dinainte că sunt mai puțin înclinați să recunoască dreptul părții care îl merită cu adevărat decât cel pentru care au simpatie. . Dar așa este soarta tristă a oamenilor obișnuiți, încât trebuie să ridice nevoia la virtute. Hotărâți să-și asume orice risc pentru a încerca să scape de jugul, a cărui severitate deplină au prevăzut, locuitorii din Davenekur au trimis o petiție
216
domnului d'Agay, intendent al provinciei, cu o cerere ca să li se permită să se prezinte la tribunal. Această formalitate - permisiunea de care aveau nevoie comunele pentru a-și putea apăra drepturile - a fost și una dintre instituțiile vechiului regim care a dat naștere la cele mai grave abuzuri, și anume, în cazurile în care infractorul comunei era un persoană al cărei nume a fost trecut de către intendentul provinciei în lista privilegiată. Doamna Lamire a avut norocul să-și adauge numele pe listă, care se afla în Amiens cu atotputernicul d'Agay. Nu a răspuns la cerere. Nici nu a răspuns când i

s-a trimis a doua cerere. Între timp, procesul se deschisese, iar doamna Lamire era în situația de a avea tot timpul necesar pentru a-și asigura o victorie ușoară.
Tăcerea domnului d'Agay i-a obligat pe locuitori să solicite permisiunea Parlamentului, pentru a putea desfăşura afaceri pe riscul şi riscul lor. Pe această temă, locuitorii au încheiat o înțelegere între ei; dar era prea târziu și nu le dădea ocazia să se apere la timp. Lady Lamir a reușit deja ca cazul să nu fie luat în considerare de cameră, ci să fie decis cu ușile închise. Vorbitorul a fost la început abatele Polmier, al cărui nume va rămâne cunoscut posterității ca numele unui om care a atins cea mai înaltă perfecțiune în arta comerțului cu dreptate; era un om devotat al tuturor domnilor, inclusiv al Lady Lamir. În timp ce chestiunea a durat, el a murit și a fost succedat de un succesor demn, starețul Tando de Marsac. Acești doi raportori și starețul Tournier formau un trio de stareți care se înțelegeau foarte bine între ei.
La 28 mai 1784, comuna Davenecourt a pierdut cauza în întregime și a fost obligată la plata cheltuielilor de judecată. Cheltuielile locuitorilor înșiși s-au ridicat la aproximativ 4.000 de livre, fără a lua în calcul cheltuielile de călătorie și neprevăzute. Doamna Lamir nu-i numărase încă cheltuielile, dar i-a persecutat pe toți locuitorii și a obligat pe toți cei care aveau bani să i-o aducă, amenințând că va ruina toată parohia pentru că a avut îndrăzneala să i se împotrivească. Ea i-a forțat să-i dea mai mult de 3.000 de livre, pretinzându-și cheltuielile. Acestea sunt principalele nenorociri care au însoțit acest proces fatal în cazul morii. Acum să trecem la alții care l-au urmat.
Pentru a-și susține ceea ce ea numește dreptul, încă de la începutul acestui crud litigiu, doamna Lamir a gândit să-și înarmeze slujitorii, ca cuceritori pe drumurile mari, să-i așeze pe cărările care duc la alte mori, pentru a se prinde fără suflet cei care, pentru a evita jaful la moara sa, a încercat să profite de o ocazie atât de firească pentru a-și fabrica piesa principală a hranei sale de la morari mai puțin necinstiți. După ce au prins astfel de prizonieri, au adus triumfător la castel un măgar sau un cal, un cărucior, saci, cereale sau făină și totul a fost confiscat. Dar aceştia canibalişti
217
actiuni. Exista o priveliște și mai plăcută acestor suflete însetate de sânge decât să privești doar familiile nefericite condamnate la durerile crude ale foametei. Au vrut să vadă această tortură sfâșietoare până la sfârșit. Iar 1789 s-a dovedit a fi anul în care s-au hotărât să atingă culmea tuturor ticăloșiei lor. Servitori tâlhari, înarmați din cap până în picioare, au fost postați pe drumul care duce la Montdidier. Și în această perioadă dezastruoasă, când toată lumea suferea de lipsă, au avut cruzimea de a lua pâinea pe care săracii erau nevoiți să o cumpere cu lira din acest oraș... Această pâine le-a fost returnată numai după ce plăteau o taxă. pentru a compensa pagubele pe care le-au făcut morii banale.. Suflete sensibile, ai milă de noi! Ce muncă groaznică să descriu toate aceste orori! Dar mai trebuie să trecem la alte atrocități.

III

IMPOSIBILITATEA COMUNITĂȚII DAVENEKUR PENTRU PLADAREA ARBOREI FĂCUTĂ DE Dame LAMIR PE TOATE ȘOSURILE ȘI ȘOSURILE DIN DESTINȚIA SA

Legea Rutieră! O, cât de revoltător a fost... Când orice domnul o ducea la îndeplinire, s-a înțeles că a raționat în felul acesta: „Pădesc un copac pe pământul tău; va extrage toate sucurile din ea; rădăcinile

sale, crescând, îl vor strica; crengile ei, care se ridică și se înmulțesc, vor arunca o umbră peste el. Recunosc că semănatul și munca voastră de a extrage alte fructe din pământul astfel corupt se vor dovedi a fi o risipă de efort. Dar nu-mi pasă. Rămâneți cu titlul onorific de proprietar. De asemenea, aveți plăcerea de a practica munca de teren. Veți plăti în continuare impozit pentru acest teren, care nu vă va mai beneficia. În ceea ce mă privește, toată munca mea va fi să strâng fructe, să folosesc... ”Numai în acest fel orice domnul și presupus deținătorul unui permis de circulație ar putea să motiveze când a vrut să folosească acest titlu onorific în mod util și a încercat să extrage din acesta dreptul de a planta copaci. Să nu ni se spună că trebuie făcută deosebire între plantările pe care semenii le-au făcut pe drumuri, în timp ce pun mâna pe terenul parcelelor adiacente, și plantațiile făcute pe pământul drumurilor în sine. Această distincție este iluzorie. Orice drum este amenajat în detrimentul terenurilor adiacente.. .*
Pentru a fi convins de corectitudinea acestei poziții, este suficient să conduceți pe orice potecă (chiar și de-a lungul vechilor drumuri mari numite drumuri regale) și să vă întrebați cine este la putere.
♦ Mémoire des Habitants de Montigny. District de Clermont en Beauvoisis sur les Droits Féodaux, și în special les Droits de Voirie, imprimé en 1790, p. 12.

comercianti de terenuri de pe ambele părți ale acestuia... Nu veți întârzia să descoperiți că de ambele părți același proprietar și că limitele parcelelor traversează drumul perpendicular, astfel încât să nu existe nicio îndoială că drumul a trecut granița aceeași parcelă .. În ceea ce privește tronsoanele care se termină la drumuri, acesta este doar rezultatul diferitelor tronsoane ♦. De ce, atunci, în locul unei despăgubiri de trei ori meritate unei persoane căreia i s-a încălcat proprietatea, acesta, această persoană, este obligat (decretul din 26 iulie 1790) să restituie costurile de plantare a unui copac care l-a costat deja atât de scump , un arbore plantat ilegal de o persoană care venea apoi cu grijă în fiecare an să-și culeagă roadele cu nepedepsire, arborele care a epuizat, ruinat, sterp câmpul proprietarului de drept, arborele care, într-un cuvânt, a lipsit pământul. din toate elementele sale nutritive și i-a lăsat nefericitului fermier doar grijile, sudoarea, ostenelile și obligația de a plăti impozite? * **
Iată, fără îndoială, câteva adevăruri importante despre abuzul legii rutiere. Vedem nu numai toată nedreptatea acestui drept în trecut, ci și abuzurile cauzate de rămășițele sale. Dacă experiența nu ne-ar fi învățat că ambiția crește în mod constant proporțional cu succesul ei, ne-am îndoi dacă domnii ar putea dori o extindere și mai mare a dreptului de drum decât ceea ce a urmat pentru ei din legile feudale. Și între timp, într-adevăr, unii nu s-au mulțumit cu asta. Adevărat, nu toată lumea avea la slujba lor Miromesnil și Parlamentul. Lady Lamyre a profitat de avantajul rar pe care l-a avut în această privință pentru a obține publicarea unui zakop special pentru ea, chiar mai feudal decât toate celelalte legi feudale. Opa a profitat la maximum de prerogativa plantării exclusive de copaci de-a lungul drumurilor. Acoperind totul până la cele mai înguste poteci cu copaci, ea a făcut cea mai bună parte a proprietății sterilă. Abatele Tournier și ea au simțit și au observat că această asuprire prea flagrantă nu putea decât să provoace plângerile cele mai ascuțite. Mesajul găsește întotdeauna un subterfugiu, iar starețul, mai mult decât oricine altcineva, le-a avut în rezervă. Există indicii sigure că acestui om fără suflet a venit cu

ideea de a ordona tăierea mai multor copaci plantați de-a lungul drumurilor, pentru a învinovăți apoi locuitorii pentru acest lucru. Acesta a devenit pretextul și baza pentru Decretul de săpături din 13 martie 1783, al Parlamentului, care prevedea ca plantările făcute sau pot fi făcute de acum înainte de Contesa de Lamire pe străzile, căile și drumurile, piețele și posesiunile din Davenecours. , va fi și rămâne sub ocrotirea camerei, justiției și sub ocrotirea și garanția comunei, țăranii și ceilalți locuitori ai domniei menționate, iar pe

* Tbid., p. 21.
·· Ibid., p. 10,

locuitorii menționați au fost făcuți la răspundere pentru orice daune care s-ar fi cauzat debarcărilor menționate etc.; Nu este de datoria sindicului să observe sau să ordone să se asigure că pomii plantați sau pot fi plantați de acum înainte să nu fie deteriorați în niciun fel, sub amenințarea impunerii comunei numite a tuturor cheltuielilor, prototoriei și pierderilor.

Nu se cuvenea ca locuitorii din Davenecourt să primească gratuit un asemenea har semnial. Ordonanța a fost adoptată pe bază de moțiune; deci nu a cauzat mari cheltuieli. Prin urmare, locuitorii au coborât cu doar 400 de livre.

IV

Privarea ILEGALĂ a unei Comune de Drepturile de Utilizare Obișnuită și de Pășunat

Rămâne doar să chinuiască locuitorii în legătură cu mlaștinile și pășunile comunale. Și aceasta era o proprietate care, din punctul de vedere al lăcomiei nesățioase a proprietarilor castelului Davenecourt, ar fi trebuit să fie sechestrată. Scotocit prin vechea ordonanță a tiranului Ludovic al XIV-lea. din această ordonanță, starețul Grégoire spunea la 4 mai 1790, în Adunarea Națională: „Acesta este un act de pur despotism, rezultat al storcării domnilor, pe care, prin urmare, judecătorii la un moment dat au refuzat să-l înregistreze și ar putea. să fie înregistrate în Parlament în Lit-de-Justice18 și în secția de conturi într-un mod mai puțin violent.” Dar în castelul Davenecourt nu erau interesați de aceste împrejurări. Le-a fost suficient să cunoască vechea ordonanță în măsura în care era utilă sepierilor și, de asemenea, să știe că articolul 4 din secțiunea 25 prevede că o treime din păduri, pajisti, mlaștini, pustii, pășuni etc., acordate gratuit de semenii însărcinați și care nu sunt supuși vreunei calificări, sau vreunei îndatoriri, livrări sau servituți, pot fi despărțiți și retrase în favoarea numitilor senii, dacă aceștia solicită acest lucru, iar cele două treimi rămase sunt suficiente pentru folosința parohiei.

Este de remarcat faptul că de la data emiterii ordonanței din 1669 și până în septembrie 1784, când s-a făcut prima cerere de triaj, domnii de la Davenecourt nu s-au considerat îndreptățiți să invoce această ordonanță și doar Lady Lamire a avut o șansă. sa cunoasca mai bine drepturile semnilor in acest sens. Ea a fost mai presus de asta, ca și predecesorii ei, să se oprească înaintea condițiilor prevăzute de lege: să dovedească faptul unei premii gratuite; să dovedească că cele două treimi rămase vor fi suficiente pentru uzul parohiei.

Nici măcar nu trecuseră trei luni de când dosarul morii fusese câștigat. A trecut mai puțin de un an de când comuna a fost declarată responsabilă pentru copaci. Săracii locuitori erau epuizați, epuizați, descurajați după atâtea bătălii, unde au suferit doar eșecuri.

Dame Lamir a ținut cont de toate acestea. În plus, a fost o împrejurare favorabilă pentru ea ca domnia lui Miromesnil să continue. Acesta era un avantaj important și s-ar fi retras de la politica ei obișnuită dacă nu ar fi profitat de ea.
Am observat că ordonanța din 1669, deși favorabilă lorzilor, conținea două condiții restrictive care ar fi oprit pe oricine în afară de Lady Lamire și care erau suficiente pentru a-i opri pe predecesorii ei la Davenecourt.
În primul rând, pentru a dovedi faptul că un premiu gratuit.
Dimpotrivă, a existat și există o carte din aprilie 1258, „conținând o înțelegere între Jean de Apgeste, stăpânul lui Davenecourt, și locuitorii din Davenecourt, cu privire la problema unei dispute existente între aceștia cu privire la mlaștini și pășuni, prin care acord diverse pajişti şi posesiuni ereditare au fost cedate domnului de Davenecourt cu condiţia ca restul mlaştinilor şi bunurilor comunale să fie proprietate comună a locuitorilor. Nu pot fi văzute urme ale unei premii gratuite în acest act. Dimpotrivă, aceasta este o afacere foarte împovărătoare pentru locuitori! Sunt deranjați de semeni care pun problema proprietății mlaștinilor; le cedează anumite părți pentru a păstra restul și a le folosi în siguranță. Acest act ar putea fi considerat ca o prezentare exactă a unui fel de triaj, la un moment dat produs de sepierre, care excludea posibilitatea ca Lady Lamire să ceară producerea unui al doilea triaj. Iar pentru comună a fost, parcă, fapta de a dobândi proprietățile proprii, plătind prețul în imobile în loc de bani. Și aici ar fi trebuit să se aplice articolul 5 din secțiunea 25 din Ordonanța din 1669, care spune în mod categoric „că hotărârea poate fi considerată liberă de la domni, cu excepția cazului în care locuitorii dovedesc contrariul prin raportare la dobândirea pe care au făcut-o”.
În al doilea rând, trebuie dovedit că cele două treimi rămase din proprietatea comunală sunt suficiente pentru folosința parohiei.
Nici ordonanța din 1669, nici nicio altă lege nu dă instrucțiuni cum să se determine mărimea mlaștinilor și pășunilor suficiente pentru folosirea parohiei, proporțional atât cu numărul oamenilor, cât și al vitelor. Prin urmare, stabilirea temeiului unei astfel de definiții a fost o chestiune de arbitrar. Astfel, aceste baze s-ar putea schimba în orice fel în funcție de predilecție. Lady Lamir a stabilit că posesiunile comunale din Davenekur sunt o sută treizeci de mlaștini odip arpap; că populația umană ajunge în total la o sută șaizeci de vetre sau familii, adică aproximativ cinci sute de oameni; că prezenţa animalelor
Dame Lamire cunoaște acest document la fel de bine ca și locuitorii și a făcut dreptate autenticității lui când l-a citat și s-a referit la el în câteva dintre memoriile ei publicate de ea în legătură cu această afacere.
321
se calculează la o sută cincizeci de vaci, nouăzeci și doi de cai, patruzeci de măgari. Din aceasta se poate observa, concluzionează ea, că două treimi din mlaștinile din Davenekur sunt suficiente pentru folosirea parohiei.
Curtea Apelor și Pădurilor din Clermont, districtul Beauvais, căruia i s-a sesizat cauza, a considerat aceste constatări rezonabile. Op a vorbit în totalitate în favoarea doamnei Lamir. Iar decizia din 13 septembrie 1785 îi dă în posesia unei a treia părți și chiar îi permite să ia această treime la alegerea ei. Pe această bază, ea a ordonat să-i fie alocate cinci părți diferite și în cele mai bune locuri: astfel

încât această treime să fie echivalentă cu cele două treimi care au rămas locuitorilor. Nu numai că au fost lipsiți pe nedrept de o treime din terenurile comune, dar și-au pierdut aproape complet libertatea de a le folosi pe celelalte două, deoarece Lady Lamir a ordonat să sape în jurul mai multor terenuri care au devenit proprietatea ei, șanțuri adânci de opt până la nouă picioare și lățime de nouă până la zece picioare și, prin urmare, vitele lor trebuie să parcurgă distanțe mari pentru a le circumnaviga, iar acest lucru necesită supraveghere constantă din cauza pericolului deplasării în apropierea șanțurilor, unde, în ciuda tuturor acestor griji care necesită bani, muncă și atenție, animalele cad adesea și mor.

Am spus deja că după persecuții atât de diverse și necruțătoare, locuitorii erau prea epuizați pentru a se putea apăra. Prin urmare, este ușor de înțeles cum s-a întâmplat să fie condamnați în lipsă și că mai târziu au îndurat cu atâta răbdare executarea hotărârii nedreapte din 13 septembrie 1785 - hotărâre în care nici măcar nu le era rușine să anunțe că Lady Lamire a fost obligat să plătească doar o treime din cheltuielile de judecată și că locuitorii din Davenecourt, care nu au cauzat nicio cheltuială pentru că nu erau pârâți, să plătească restul de două treimi din cheltuieli. Și asta se numește dreptate! ...

V

DESCRIEREA ANULUI 1786 - O COLECȚIE MONSTERIOASA DE EXCUTAȚII ȘI DATORII EXCESIVE

După cum vedem, castelul nu și-a oprit intrigile. An de an, și fiecare dintre ei a fost marcat de un nou act de tiranie. Proprietarii castelului au considerat că domnia asupritorilor este foarte potrivită pentru ei înșiși: când inamicul este rănit, când își exprimă dorința de a se sustrage de la luptă, atunci este necesar să-l urmărească fără pauză, să nu-i lase timp să prindă. respirația lui și redă puterea: în acest fel și numai așa se poate câștiga o victorie completă.*

322

Această teorie machiavelica a fost tradusă curând în acțiune practică. Vincent Suer se pregătea de multă vreme şi îşi încerca mâna la arta luptei cu vasalii*.

Cererea din când în când pentru acte de ajutor 19 din partea oamenilor care erau dependenți de castel a fost doar ieșiri militare nesemnificative, acestea erau doar lupte preliminare în care s-a format viitorul erou. Ardea de dorința de a duce o bătălie mare, de a trece la o ofensivă decisivă. Se aștepta ca rodul eforturilor sale să fie o victorie completă.

Campania din 1786 a făcut posibil să se vadă această lovitură puternică. Vincent Suer s-a întrecut aici. Toți cenzorii au fost supuși unui atac simultan: fiecare a fost obligat să depună o declarație pentru un nou inventar **. Toate preambulurile și titlurile Suer au compilat în prealabil după același model. A intrat acolo nu doar recunoașterea banalităților morii, ci și obligația de a menține în ordine autostrada, și obligația de a reface podul la moara amintită. Aceleași preambule au fost astfel compuse încât să legitimeze toate celelalte uzurpări ale Lady Lamire. Ei au încercat să nu citească aceste preambule către cenzori, convingându-i că este inutil, pentru că se presupune că nu conțineau decât formalități. Astfel oamenii și-au asumat, fără să știe, cele mai grele obligații și astfel au ajutat, fără să bănuiască, să-și creeze cele mai grele lanțuri. Ei au reușit chiar să includă în inventar, și a fost imposibil de observat acest lucru la momentul semnării, secțiuni,

* Domnul Buatsle, fermier din Foreville, a moștenit de la fratele său 3 și 3/4 apuana de pământ în teritoriu și în dependență feudală de Angest. La 13 septembrie 1786, a venit la castelul Davenecourt pentru a îndeplini actul de recunoaștere a îndatoririlor sale de vasal la domnul și pentru a plăti taxa pentru transferul proprietății, conform obiceiului. Chiria anuală era de 10 plase de grâu, conform contractului de închiriere prezentat de acesta managerului Xuer. Prețul grâului era în acel an de 6 livres 6 sous 10 denari per plasă, ceea ce dădea doar 63 livres 8 sous 4 deniers; colecția chambellage - 1 livre 5 sous; iar pentru actul de recunoaștere a vasalajului, în conformitate cu scrisorile de laudă din 4 august 1786, 4 livres 5 sous. Total: 68 livres 13 sous 4 denier.
În loc de această sumă, modestul manager a cerut 147 de livre, iar din delicatețe a scris doar 114 de livre pe chitanță.
** Din păcate, toate avizele scrise de Vincent Sue-r cu această ocazie vasalilor lui Davenekur nu au fost păstrate. Setul lor ar oferi mostre ale onestității și frumuseții stilului epistolar. Șansa ne-a permis să găsim un exemplar prin care să judecăm ce ar fi o colecție completă. „Dacă nu vii în această seară cu frații și surorile tale să semnezi declarația ta, poți conta pe mine să trimit totul la Montdidier mâine pentru a te chema în judecată luni viitoare, 20 a acestei luni; avertizez despre asta; vei fi de asemenea chemat să faci o declarație cu privire la casa ta la 18 februarie 1786.” Această scrisoare a fost adresată lui Sebastian Watle și celorlalți copii ai lui Leon Watle. Iar casa, conform căreia trebuiau să declare, era în dependență feudală de Prioria de Davepecourt.
223
pe care cenzorii doamnei Lamir le-au reţinut altor domni şi le-au pus mari îndatoriri *.
Până la urmă, unii cenzori și-au dat seama de înșelăciune: au vrut să refuze să semneze sub inventar până când creșterile ilegale de taxe și inovațiile nedrepte pe care doreau să le introducă acolo au fost tăiate. Printre alții, doi frați și-au exprimat dezacordul puternic, spunând că sunt gata să semneze o declarație corespunzătoare celei semnate de tatăl lor. Abate Tournier (din nou ne întâlnim, iar aceasta este o adevărată nenorocire pentru stiloul nostru sensibil, cu acest om dezgustător, iar ceea ce avem de spus despre el acum îi va completa imaginea în toată ticăloșia lui), Abbe Tournier, spunem noi, fiind un martor al acestui răspuns, le-a arătat ambilor frați o armă și două pistoale întinse pe masă și le-a spus: „Dacă refuzați să semnați, vă împușc!”. ..
„Ce este asta, Matov, aceasta este limba unui preot!”
Ambii frați au răspuns: „Preferăm să murim...” Xuer, purtat și el de lăcomia lui, dar, totuși, cu o inimă mai puțin crudă, devine intermediar. El oferă o soluție de mijloc. Mai bine, spune el, trimite-le o citație; potrivit managerului nostru, banii sunt mult mai buni decât sângele. Ambii frați părăsesc biroul. În curte o întâlnesc pe Lady Lamir, care îi întreabă: „Ați semnat?” Ei răspund: „Nu”. Lady Lamir spune: „Ei bine, ești încăpățânat: te voi face să mănânci paiele de la bocanci”. A doua zi sunt chemați în judecată. Care tribunal? La curtea domnului Davenecourt, și numai pentru a fi obligat să semneze o declarație în inventarul domnului Davenecourt, iar din nou Vincent Suer le va ordona să vină să semneze această declarație în fața lui Vincent Sueur! recunosc înfrângerea. Cei chemați înțeleg asta prea bine. Ei trebuie să semneze declarația fatală și să plătească 12 livre 13 sous taxe legale, care le sunt cerute pentru un act.

O, dreptate! Te vom mai contacta vreodată?
:: Din multe exemple, să alegem unul. Văduva Segar a fost chemată de ispravnicul Suer pentru a întocmi o declarație cu privire la proprietatea pe care o deținea de la domnul Davenecourt. Totodată, a fost înscrisă împotriva voinței ei și pentru o sumă de îndatoriri necunoscute de ea, o bucată de pământ pe care o deține și care este dependentă feudal de comunitatea monahală din Sep-Corneil din Compiègne. Ea a refuzat să semneze. Dar ea a fost convinsă citând exemplul copiilor lui Léon Vatelet, care i-a costat 43 de livre, dorința lui de a declara același refuz în legătură cu casa lor, care era considerată a fi în dependență feudală de Prioratul de Davenecourt (vezi nota anterioară) .
224
VI
REZUMAT AL ALTOR PERSECUȚII
ÎMPOTRIVA NEFERICIȚILOR LOCURILOR DIN DAVENECUR
Într-adevăr, întrucât nu putem oferi aici un întreg volum, vom prezenta doar o prezentare concisă a altor cele mai triste nelegiuiri ale căror oameni au fost victimele locuitorilor din Davenekur.
În timp ce Lady Lamir, pe de o parte, a ordonat să fie amenajate potecile pentru a obține baza pentru aterizări magnifice pe ele, ea a blocat cele mai utile rute pentru public în alte locuri. Așa funcționează egoistul ticălos. El face rău pentru propriul său câștig; o face și doar pentru plăcerea de a-i răni pe ceilalți. Știm deja că în mlaștini se săpau prăpastii pentru vite; s-a hotărât să le facă peste tot; în multe locuri, sub picioarele oamenilor, pe marginea și chiar în mijlocul unor drumuri, se amenajează cariere * în așa fel încât să se vadă că aceasta s-a făcut intenționat, astfel încât oamenii, caii și căruțele, trecând prin aceste locuri, sunt expuși în permanență pericolelor...
La aceasta adăugăm că copacii plantați pe poteci, despre care am vorbit mai sus, pe măsură ce ramurile lor creșteau și se extindeau în lățime, în curând au aglomerat poteca, iar comunicarea în aceste părți ale teritoriului s-a dovedit a fi întreruptă... În cele din urmă, adăugăm că toate meterezele districtuale și șanțurile districtuale au fost capturate de Lady Lamir, care a început să le exploateze numai în interesul ei. .. Toate aceste împrejurări dau impresia că pe pământurile lui Davenekur toate ieșirile și căile de comunicație, atât de necesare tuturor lucrărilor agricole, au fost, ca să spunem așa, reduse la nimic! Acesta, desigur, nu este un mic dezastru! *♦
* S-a săpat o carieră în mijlocul drumului principal spre Compjon, tot drumul este presărat cu moloz din care te obligă să mergi în sens giratoriu pe teren cultivat. În mijlocul unui drum, în afara zidurilor castelului, a fost săpată o groapă adâncă de 15 brazi. În spatele parcului, un șanț, lat de 6 picioare și de aceeași adâncime, traversează un gard viu numit circumferențial și închide accesul în principal către un canton, al cărui teren, în sine excelent, a devenit aproape sterp, pentru că este greu de mers. acolo și faceți cultivarea necesară.
♦♦ Pe vremuri, domnii se considerau atât de puțin obligați să respecte cerințele formale, încât în 1765, fără participarea comunei, fără să o întrebe, proprietarii castelului Davenecourt au mutat capela Saint-Maur din loc. unde stătea până la piața în care o vedem astăzi, și anume, zona șanțului raionului aparținând comunei; au lăsat doar ușa de la intrare pe partea dinspre stradă pentru comoditatea acelor locuitori care doresc să intre să se roage sfântului. După fapta din 25

februarie, ușa este zidită și nu vă permite să aveți nimic în comun cu acest binecuvântat! Capela Saint-Maur de la Davnecourt, despre care se spune că nu a fost construită în întregime de domnul, va fi vândută în același mod ca și celelalte proprietăți naționale.

Dar dacă este adevărat că viețile oamenilor ar trebui puse mai presus de toate celelalte interese, atunci tot ceea ce s-a spus până acum este doar un fleac în comparație cu ceea ce ne rămâne de spus.
Este greu când trebuie să enumerați doar evenimente și lucruri care par improbabile, pentru că depășesc atrocitățile obișnuite de care este capabilă perversitatea umană. Preotul Tournier îi revenea să dea exemple de cruzimi și orori necunoscute lui înainte. Oameni buni, uitați-vă la aceste manifestări de furie nemaiauzită. Si daca se poate, stai linistit!
În timp ce se pregătea marele deznodământ al cazului morii și al dosarului de răspundere pentru copacii plantați, Tournier era ocupat să umple pauzele cu mici scene, pe care le vom povesti acum.
Odată, când doi tineri se scăldau în râul care curge de-a lungul hotarului grădinii Lady Lamir, acest sfânt a vrut să aibă plăcerea de a-i împușca. De îndată ce i-a venit în cap această idee crudă, nu a vrut să întârzie nicio clipă executarea ei. S-a dus să ia arma și (a descărcat în ei o încărcătură de plumb, care i-a străpuns, stârnind țipete de durere arzătoare din ei.
Í-a plăcut acest joc, a făcut același lucru în raport cu oamenii de vârstă matură care se adunaseră și vorbeau pe stradă.
Al treilea caz. Martin Iar, un tânăr de optsprezece sau douăzeci de ani, mergea pe stradă. Nu se știe de ce, a avut ghinionul să nu facă pe plac monstrului*. Acesta din urmă a considerat aceasta o oportunitate de a se răzbuna. A recurs la metoda lui obișnuită. O lovitură de pușcă, îndreptată la nivelul genunchilor tânărului, i-a strivit picioarele în multe locuri. A căzut, scotând țipete groaznice. Rănile erau atât de grave încât abia după două luni petrecute în pat mai exista vreo speranță de a-i salva viața. Multă vreme după aceasta rămâne schilod, iar când vine vremea secerișului, el este nevoit să rămână inactiv și să piardă roadele unui sezon atât de prețios**.
* Acest lucru a fost dezvăluit mai târziu. Cert este că Martin Iar a cedat privirilor tandre ale unei slujnice din casa Lamir, iar starețul avea vreun motiv al său să se opună acestei iubiri spurcatoare.
♦♦ Nu vom expune aici multe șmecherii de alt fel (sau mai bine zis, de același fel ca ultimul, dacă ținem cont de motive) ale aceluiași stareț neînfricat. Unul dintre ele, destul de remarcabil, va fi descris pe scurt în legătură cu procesul uimitor, care va fi discutat în scurt timp. Lady Lamir, vorbind cu acuzații, și-a chemat martori doar servitorii. Când a fost audiată Marie Catherine Basset, servitoare, avocatul inculpaților a luat-o drept martor „pe motiv că legile resping mărturia femeilor al căror comportament, ca și cel al unui martor, nu este strict exemplar; martor acum patru sau cinci ani

Dar, vor spune ei, nu se poate face apel la justiție împotriva acestui barbar, precum și împotriva oricărui alt ticălos? Cum să se înțeleagă că eșafodul a reușit să curețe societatea de atât de mulți nefericiți care au tulburat-o mult mai puțin și că acest infractor și criminal fără precedent a scăpat de pedeapsă?... Cum? Această creatură ticăloasă s-a lăudat deschis cu încrederea în impunitatea sa. Suntem sub

auspiciile lui Miromesnil, a spus el. Putem comite în siguranță abuzuri sub sepo-ul justiției: tremură, ka-pali ♦.
Ce mai rămâne de spus? Cine nu ar fi surprins de o astfel de afirmație?
... Prin urmare, trebuie să se aplece sub vița urâtă!
în urmă a dat naștere unui copil al cărui tată, potrivit ei, este Adrien Lefebvre, un tânăr din Davenecourt, care a plătit pentru această onoare o sută de coroane mamei copilului, martor, în temeiul unui acord pregătit prin negocieri. , pe care abatele Tournier a fost amabil să o conducă, mânat de un interes puternic pentru ea”.
Ne mărginim să prezentăm al doilea fapt.
André Adrien Segard, un tânăr de nouăsprezece sau douăzeci de ani, care se plimba la sfârşitul zilei de muncă pe străzile din Davenecourt în luna mai 1785, pe la opt şi jumătate, se opri cu patru sau cinci dintre tovarăşii săi. O fată de vârsta lor, Thérèse Dalongeville, fiica servitoarei lady Lamire, a trecut, purtând un sac la gât. O astfel de ținută amuzantă le-a dat lui Segar și tovarășilor săi un motiv de glumă cu fiica lacheului. Segar și-a dus capul pe umerii ei în sacul ei, ca Scapin. Gluma răutăcioasă a stârnit râs general, dar, din păcate, fata a fost jignită. Aici trebuie menționat că ea a avut onoarea de a fi sub patronajul blândului Tournier. De îndată ce a aflat de această mică aventură, i-a jurat că se va răzbuna. Supraintendentului Suer i s-a ordonat să întocmească un bun protocol, care să cuprindă o plângere cu privire la violența adusă fiicei duhovnicești a capelanului, a cărui consecință a fost că tatăl și mama tânărului păcătos s-au grăbit să rezolve chestiunea. Li s-au cerut patru louis pentru asta. După multe cerșetori, au redus-o la 87 livre. Și apoi, din cauza remuşcării necunoscute, trei săptămâni mai târziu, s-au returnat 54 de livre.
Toate acestea fac posibil să vedem în ce măsură nefericitul sistem de persecuție a fost desăvârșit în Davenekour.
♦ Același discurs s-a ținut în împrejurări, al cărui rezumat urmează. Alexis Bailly, un locuitor din Davenecourt, despre care vom discuta mai detaliat mai târziu, s-a certat cu fratele său Nicola Bailly. Acesta din urmă știe că Lady Lamir este atotputernică atunci când vine vorba de răzbunare. El i se adresează cu o plângere, exagerând foarte mult motivele nemulțumirii lui față de inamic. La tribunalul Davenekur este deschisă o anchetă într-un dosar penal. În castel, această afacere provoacă o mare renaștere. Îl trimit după Alexis Bailly și îl închid într-o închisoare signorială. Gardienilor care au fost instruiți să-l aresteze li s-a spus că, din moment ce era un om rău, dacă se opunea, puteau să tragă în el și să-l omoare; că contesa Lamire dorea de mult să scape de el; că nu era nevoie să fie stânjenit și că, dacă va fi nevoie, domnul abate Tournier va merge imediat la Versailles pentru a obține grațierea criminalului. Din fericire pentru el, Bailly nu a rezistat. Când a început procesul său, a fost transferat de la închisoarea domnească din Davenecourt la închisoarea regală din Mondidier. A stat acolo două luni și patru zile. După aceea, a fost eliberat și nu i s-a spus nimic; nu l-am judecat. După cum vom vedea, acest incident este în mod remarcabil legat de scopul și subiectul principal al acestei povești, deoarece de aici a venit ura de moarte a Lady Lamire pentru familia Bailly.

„Vai de mine”, exclamă locuitorii, „la aceasta am fost aduși: nu putem decât să ne plângem de suferința noastră arzătoare”.
Să ne întoarcem acum la povestea tristă a loviturii pe care tiranii noștri au dat-o disperați când au văzut inevitabilitatea căderii lor*.
Să descriem manifestările teribile ale furiei lor și să le arătăm celor

dintre frații noștri care sunt atenți la soarta victimelor, de ce ar trebui să se mai teamă de cei despre care spun că nu mai sunt signori și ce altceva sunt capabili într-o explozie furioasă de furie și dezamăgire.

VII

REVALA DIN CASTELUL DAVENECOURTS PROVOCAT DE ENSII TIRANII

Revoluția s-a terminat. Vechiul regim a lăsat locul noului. Legea i-a lovit pe asupritori și a întins o mână de paznic celor asupriți. Libertatea și-a stabilit în cele din urmă edificiul pe ruinele despotismului. Dar locuitorii din Davenekur nu au simțit încă oportunitatea de a participa la aceste beneficii memorabile.
Între timp, urmând exemplul tuturor compatrioților lor, și-au dorit să le folosească. Și, în urma solicitărilor și insistențelor repetate ale tuturor cetățenilor, municipalitatea a decis să depună o petiție doamnei Lamir pe următoarele aspecte:
„1. Pe problema banalității morii. Că articolele 14 și 15 din secțiunea 2 din decretul din 15 martie 1790 au dat o decizie fără echivoc asupra acestei chestiuni. Ce să știe ea că această lege a desființat toate banalitățile, cu excepția doar a 1) stabilite în interesul și beneficiul locuitorilor prin înțelegere între aceștia și domnul; 2) acelea în privinţa cărora se va dovedi că cauza lor a fost orice acordare a unui domn comunităţii de locuitori.
Că pretinsa ei banalitate (lady Lamire) nu ține de aceste două excepții și nu trebuie să se mire că, în conformitate cu decretul, se consideră desființată; dar întrucât nu poate să nu recunoască că, din lipsă de cauză legală, ea a exercitat acest drept doar prin har timp de câțiva ani, ea a putut face sincer câteva sacrificii pentru a compensa cheltuielile ruinătoare pe care le-a adus-o parohiei prin procesul acestui nefericit. platitudine.
2. Pe problema drumurilor și aterizărilor. Că prin decretul din 26 iulie 1790, s-a determinat atât drepturile persoanelor fizice, cât și drepturile domnilor în această zonă, indicându-se în ce cazuri trebuie rambursate numai costurile de plantare, și în care - valoarea actuală a arborilor; că s-au făcut propuneri în temeiul acestei legi în numele întregii parohii și că se cere doar ca

* Rezultatele abolirii sistemului feudal.

Lady Lamire a fost de acord să acorde o oarecare despăgubire pentru cheltuielile cauzate pe nedrept de ea locuitorilor, pentru a acoperi costul decretului, adoptat în aplicarea din 13 martie 1783, punând, la cererea ei, protecția și răspunderea pentru debarcarea ei pe locuitorii.
3. Despre problema terenurilor comunale. Că prin articolul 21 din același decret din 15 mai 1790, dreptul de triaj a fost desființat, deși fără efect retroactiv, dar întrucât Lady Lamire l-a realizat în Davenekur printr-o hotărâre în lipsă, la a cărei executare locuitorii nu au făcut-o la toți sunt de acord, au posibilitatea de a-l contesta timp de treizeci de ani, fie pe cale de obiecție la executarea ei, fie pe cale de apel. Că, în consecință, locuitorii, în orice moment doresc, pot pur și simplu să inițieze un proces sau o acțiune în justiție, iar asupra acesteia nu se va mai putea obține o hotărâre definitivă din cauza decretului de lege care interzice orice acțiuni în materie de triaj. . Că, în consecință, comuna este de drept restituită celui de-al treilea pus sub sechestru de doamna Lamire, întrucât legea a asigurat terenurile luate de aceștia prin triaj pentru domnii numai atunci când acestea au fost atribuite prin hotărâri judecătorești definitive în

conformitate cu principiul neclintit că orice obiect în litigiu. se consideră pronunțată numai în virtutea unei hotărâri judecătorești de ultimă instanță, cu excepția cazului în care au fost depășite termenele legale de recurs. Pe de altă parte, trebuie avut în vedere că, în condițiile prevăzute în ordonanța din 1669, doamna Lamire nu putea revendica o treime din pământurile comunale; și că, din diverse motive, a fost necesar să se pretindă de la aceasta, împreună cu cheltuielile de judecată inițiate de ea, despăgubiri pentru folosință ilegală din momentul judecății în lipsă din 13 septembrie 1785. În cele din urmă, că cu siguranță nu va fi dificil să obținem satisfacerea acestor cereri prin intermediul instanțelor de judecată, dar că ar fi de preferat să se convină asupra acestui lucru pe cale amiabilă cu Lady Lamir.

4. Despre problema rechizitiilor exorbitante cuprinse in inventarul din 1786. Că acesta este un subiect asupra căruia este ușor să se ajungă la o înțelegere conciliantă și că este necesar doar să se acționeze cinstit, să se abandoneze toate inovațiile introduse în acest inventar și să se readucă totul la starea anterioară, adică la suma de drepturi justificate legal de inventarele anterioare ale fostului semn.

5. În sfârșit, despre problema extorcărilor individuale săvârșite de oameni din anturajul Lady Lamir. Că sunt gata să fie uitate de dragul păcii viitoare; și că aceasta, poate din partea locuitorilor, este prima expresie vie a unei puternice dorințe de a consolida reconcilierea cu Lady Lamir, care va deschide o nouă eră pentru ea și pentru alți rezidenți și va aminti mereu de jurământul de a trăi în cele mai bune relații posibile cu cea mai bună ordine a lucrurilor...

Aceasta era petiția care trebuia prezentată oral doamnei Lamire și de la care se aștepta naiv să se convertească la
229
credința mea... De fapt, i s-a explicat de multe ori ce rezultate ar da acceptarea acestor propuneri și de fiecare dată le-a susținut sub diverse pretexte. Fidelă principiilor unei politici inteligente, dar insidioase, ea a evitat să spună cu insistență că a respins aceste propuneri. Dar i-au scăpat unele mișcări involuntare, pe care pretenția nu a învățat încă să le ascundă și care dezvăluie ce decizie aderă o persoană în prezent. Ori de câte ori, adresându-se lady Lamire, se întâmpla să menționeze decretele Adunării Naționale, avea la îndemână un fel de epigramă. Acest ton satiric menținut constant de Dame Lamire a fost suficient pentru a-i convinge pe locuitori că cererile lor nu vor fi niciodată îndeplinite.

Cu toate acestea, din păcate, au vrut să facă o ultimă încercare. Grégoire Boissart, notabil al comunei, i-a vizitat pe abatele Tournier și pe steward Sueur cu privire la o chestiune privată privind rambursarea costului de plantare a câtiva copaci. Ei i-au sugerat să amâne această problemă până când va avea loc o discuție generală cu municipalitatea în viitorul apropiat. O astfel de propunere l-a condus pe Boissart la ideea că în castel a existat un fel de bunăvoință . S-a grăbit să raporteze acest lucru întregii componențe a municipalității. Toți erau uimiți. La o ședință desemnată pentru mai mare comoditate a tuturor membrilor municipiului la 24 februarie (1791) la ora 19, după ce s-au discutat o serie de întrebări despre impozite, despre unele reparații la clădiri publice etc., s-a propus să se treacă în următorul zi dimineața pentru a reproduce plângerile enunțate anterior care, după cuvintele rostite lui Boissard, sperau ei, să fie auzite mai bine decât înainte. Această propunere a fost acceptată și s-a hotărât ca primarul să meargă mai întâi să-i ceară o programare doamnei Lamire în dimineața următoare; și că membrii titulari ai municipalității ar merge apoi la

ea pentru a-i prezenta verbal cele cinci puncte ale cererilor de mai sus.
Dar cât de grozavă a fost surpriza! Vestea întâlnirii desfășurate pe 24 a ajuns la castel. S-au prefăcut că îl consideră foarte suspect, că sunt foarte îngrijorați de posibilele consecințe ale acestei întâlniri; este implicat într-o infracțiune; este clasificat ca subteran și noapte. Aici nu s-au mulțumit cu toate șmecherile viclene și josnice pe care vechiul regim le folosea cu încredere și acționa fără greșeală împotriva țăranilor. A trebuit să recurg la altă răutate. A trebuit să folosesc săgeți otrăvite de un tip nou. Trebuia să... Dar iadul însuși, se pare, a inspirat o conspirație atât de neagră, atât de neagră! ...
Țesătura teribilă a acestei conspirații părea să fie elaborată în așa fel încât să asigure pe deplin succesul și, prin urmare, după ce l-au aprobat, s-au apucat imediat de implementarea ei. Revoltele au fost întotdeauna un hobby preferat al foștilor nobili; prin acest mijloc ei contează în mod constant pe defăimarea cu succes a da
23 Î
gen. O adunare secretă la castelul Davenecourt a hotărât să provoace o astfel de răscoală, care, în momentul în care reprezentanții comunei sosesc pentru a-și prezenta revendicările legitime, ar da motive să-i înfățișeze ca tâlhari și criminali (expresiile preferate și sfințite ale foști nobili), ar crea alarma în sat și, poate, niște oameni nesăbuiți ar fi în capcană; iar acest ultim rezultat, rezultat al unei mașinații groaznice, ar fi făcut posibilă introducerea acțiunii penale împotriva mai multor așa-ziși turbați. Sfârșitul acestor intrigi crude a fost așteptarea ca toate aceste afaceri să ocupe comunitatea atât de mult încât să-i distragă atenția de la toate cererile premature. Așa este politica criminală care, din păcate, devine politica majorității foștilor domni și pe care își propun să o ducă atunci când vor să fie oprite și formulate pretenții pe baza decretelor Adunării Naționale. De ce nu ar trebui să se teamă oamenii care depind de asemenea tigri când văd cu ce ușurință modelul lor (Lady Lamir) comite asemenea cruzimi!
Să revenim la ședința municipală din 24 februarie, a cărei știre, după cum am indicat, a fost transmisă castelului în aceeași seară.
În același moment, vestea vine din acest bârlog signorial și se răspândește în toată zona că, dacă vine cineva mâine la castel, atunci pe turn vor fi pregătite un număr mare de tunuri încărcate pentru a-i întâlni pe temerari*.
În dimineața zilei de 25, aceste zvonuri s-au răspândit și au răspândit frica. Primarul însă, fără a acorda nicio atenție exterioară acestui lucru, cu un calm de om cinstit, s-a hotărât pe la ora opt dimineața să meargă la teribilul castel. I-a prezentat doamnei Lamir rezultatele ședinței municipale desfășurate în ziua precedentă, în măsura în care o privea. Acesta a întrebat-o dacă dorește să stabilească un timp pentru a asculta propunerile și cererile chiar de la primărie, în numele comunei. Ea a răspuns că poate veni într-o oră cu toți oficialii municipali.
Aici de remarcat că imediat ce primarul a intrat în castel, poarta a fost închisă. Această împrejurare, combinată cu amenințarea armelor, a contribuit cu siguranță la intensificarea stărilor de anxietate. Mulți ochi îl urmăreau pe primar. În timp ce se afla încă în casă, unele persoane, mai înspăimântate decât altele de gândul la pericolul care ar putea amenința șeful municipiului lor, au pus mâna pe arme și au alergat în grabă spre poartă și au încercat să pătrundă o privire în care se vedea entuziasmul. si profund

* Martorii audiați la proces și citați la cererea însăși Lady Lamir au mărturisit că zvonurile publice numărau aceste arme de la 200 la 500. Un audit a arătat că, în orice caz, existau un număr mare de arme.
231
anxietate, în interiorul locului înfricoșător pentru a vedea dacă există semne de violență. Acești cetățeni pasionați și curajoși au fost Alexis Bailly, soția și cei doi fii ai acestuia, acum acuzați împreună și încarcerați la Montdidier.
De remarcat și faptul că slujitorii castelului, văzându-i pe Bayi la poartă, au venit să-i provoace, cerându-i cu amenințări și jigniri să plece. Dar ei nu au cedat acestor provocări și au plecat de îndată ce au văzut că primarul nu este în niciun pericol și că părăsește sănătos și bine din periculosul castel.
Să presupunem că prezența familiei Bailly l-a salvat pe primar de lovituri? Sau, poate, au preferat să aștepte sosirea întregului municipiu în plină forță pentru a duce problema la un deznodământ? Aceasta rămâne sub semnul întrebării.
O oră mai târziu, conform instrucțiunilor doamnei Lamir, au apărut toți membrii municipalității, iar poarta a fost din nou închisă.
Aceștia au fost conduși într-o sală, unde s-a aprins un foc mare într-un șemineu, în jurul căruia erau așezate locuri, iar membrii municipalității au fost invitați să-și ia locurile. Doamna Lamyre, fiul ei și importantul stareț și-au luat locurile.
Au început să fie discutate diverse cerințe. Dame Lamyre îi asculta cu un aer impasibil, ceea ce le-a arătat oamenilor mai înțelepți că avea pregătit un plan, care să-i dea încredere față de tot ceea ce nu putea contesta prin lege. Era clar că ea nu avea de gând să tragă sau să se sustragă, ci să disimuleze și să bată joc. Ea se preface că este aproape de a fi de acord cu totul și, între timp, nu cedează pozitiv la nimic. Ușurința cu care își exprimă înclinația de a accepta cele mai mari sacrificii contrazice clar ceea ce se știe despre caracterul ei. Este prea calmă, prefăcându-se că cedează, ca să i se creadă în sinceritatea ei: își ascunde cărțile. În cele din urmă, o descoperire convinge că recepția pe care o face este cea mai neagră înșelăciune. Se știe că chiar în momentul în care au ajuns membrii municipalității, ea a terminat scrisoarea și i-a dat-o servitorului, poruncindu-i să urce pe cal și să meargă cât mai repede la Montdidier să cheme jandarmeria.
A fost prea multă confluență de tot felul de împrejurări pentru a nu provoca cea mai puternică anxietate atât în rândul membrilor municipiului care se aflau în interiorul cetății, cât și în rândul rudelor care se aflau în afara ei. Mulți oameni, printre care se număra Bailly, s-au dus din nou la poartă. S-a dovedit a fi din nou închis, iar între timp se știe că municipalitatea este înăuntru... Nu se folosesc acele arme împotriva ei, despre care s-a vorbit? Sau poate că jandarmeria fusese trimisă să-i aresteze ca ucigașii lui Lady Lamire acasă? Indiferent de aceste împrejurări, era firesc ca oamenii, preocupați de succesul sau eșecul revendicărilor de care era interesată întreaga comună, să se adune și să se ducă la porțile castelului.
232
Slujitorii au început din nou să-i provoace pe cei care s-au apropiat primii de poartă și se pare că s-au amuzat intensificând starea de anxietate pe baza primelor zvonuri.
Era vorba de un pericol atât de mare și iminent încât, după cum este lesne de înțeles, toată lumea s-a ridicat curând în picioare. Oamenii au fost atât de șocați de acest eveniment, încât mulți au alergat fără să știe care este problema. În zgomotul general se auzeau strigăte: „Ei

ucid în castel”. Nu este de mirare că, în situația groaznică care a apărut din cauza faptului că oamenii erau profund alarmați, un număr de locuitori au luat armele pentru a veni în ajutorul celor dragi pe care îi considerau a fi în pericol de moarte. Alții, temându-se pentru Lady Lamir, au alergat și ei să o ajute. Nu se știe cine și prin ordinul cui a tras semnalul de alarmă, nu se știe dacă a fost din partea celor care au fost cuprinsi de anxietate sau din partea celor care au căutat să o trezească și să o intensifice. Dar nu se poate ignora faptul că acest sunet de alarmă a provocat într-adevăr o creștere a entuziasmului și a fricii, care este consecința sa obișnuită. Credem că acum adevăratele motive ale adunării oamenilor sunt clar vizibile, credem că este clar cum a devenit inevitabil.

Membrii municipiului, care probabil urmau să rămână în castel până la întoarcerea mesagerului trimis la jandarmerie, și-au datorat eliberarea faptului că multe persoane se adunaseră la poartă. Aici canibalii de la castel erau oarecum derutați și le-a fost greu să-și ducă la îndeplinire planurile. Au început să facă concesii, sau cel puțin s-au prefăcut. Acesta este de obicei comportamentul trădătorilor atunci când se simt învinși. Domnul Lamir-fiul i-a escortat pe membrii municipalității până la ieșirea spre poartă și le-a spus locuitorilor adunați că mama lui și el nu doreau altceva decât să fie de acord cu tot ceea ce este legal și rezonabil. Erau doar cuvinte fără sens. Oamenii voiau să audă ceva mai precis. Dar ambiguitatea li s-a potrivit mai mult gazdelor, iar ei au preferat acest ton.

Dacă temerile oamenilor cu privire la siguranța membrilor municipalității s-au risipit, acestea au fost întărite de lipsa unui răspuns pozitiv la revendicările convenite. Oamenii, văzând că sunt păcăliți, au devenit în mod firesc îngrijorați. Unii chiar au căzut în exagerare, acuzând municipalitatea că se înțeleg cu Lady Lamire pentru că nu au putut realiza nimic. Oamenii nu s-au împrăștiat și au decis să ceară deschiderea negocierilor direct între ei și această doamnă.

VIII

INSURECŢIE. ÎMPOTRIVA VOINTEI INTERPRETĂTORILOR SĂI, SE TERMINĂ APROAPE ÎN SIGURANȚĂ

După ce oamenii au intrat în castel, niște Lidă au încercat să-i demonstreze doamnei Lamir legitimitatea pretențiilor locuitorilor. I s-a povestit cu pasiune despre abatele Tournier și prigoana lui teribilă. Părea uimită și în același timp emoționată de discursurile adresate ei. Limbajul dreptății, adevărului și sincerității are un farmec irezistibil chiar și pentru cei care nu recunosc puterea acestor virtuți. Parcă revenind la ei, Lady Lamir își revarsă sentimentele în fața locuitorilor, care își deschid inimile față de ea. Sunt lacrimi pe ambele părți, da, lacrimi (nimic adăugat aici pentru a înfrumuseța povestea). Și în acest moment de revărsare sinceră, doamna Lamire și-a autorizat fiul să declare oficial, atât în nume propriu, cât și în numele ei, că cedează în tot ceea ce li se cere.

În confirmarea acestui lucru, ea a semnat un act format din două rânduri, de care oamenii erau mulțumiți, pentru că credeau că sunt tratați cu cea mai mare sinceritate, pentru că credeau că se pot baza pe cuvântul de onoare al celui care dă. asta, pentru că l-ar considera o insultă pentru ea, dacă nu i-ar fi arătat încrederea.

Întrucât totul anunță începutul unei zile de restabilire a dreptății și a fericirii generale, cineva a înaintat o propunere ca această zi să corecteze totul și ca după aceea nimeni să nu aibă plângeri. Răspunzând acestei propuneri, Lady Lamire a fost de acord să semneze note în

favoarea multor persoane, în care se angajează să despăgubească diferitele prejudicii cauzate, după cum a recunoscut, de către agenții săi.
Ea promite că va revizui nefericitul inventar al anului 1786 și, de asemenea, că va face cunoștință cu cele mai flagrante extorcări consacrate în ea, pentru ca, conform raportului pe care îl vor face, să-i mulțumească pe cei pe care îi împovărează și să le ușureze situația.
Ea declară prin fiul ei că vor fi expuse mai multe butoaie de cidru pentru a sărbători cu bucurie împăcarea dintre locuitori și ea. Oamenii cu demnitate au respins această propunere.
Acest popor s-a comportat cu atât de decor și cu atât de respect față de reguli, încât chiar și cei care acum se află sub cele mai grele acuzații în acest caz, Bayi și fiii săi, au fost cei mai activi în veghera la menținerea ordinii. Tatăl și cel mai mare dintre fii, unul după altul, au spus și au repetat tuturor celor care au intrat la Lady Lamir: „Nu am nicio îndoială. că toți oamenii cinstiți sunt aici. Dar dacă cineva arată slăbiciune și atinge ceva, mă voi ocupa de el, îl voi spânzura eu însumi pe grătar ".
234
IX
SINGURUL CAZ TRAGIC ÎN ACEST CAZ
În momentul revărsărilor reciproce ale inimii, despre care am vorbit mai sus, și al ciocnirii sentimentelor de jubilație, entuziasm, recunoștință pentru bunele dispoziții ale doamnei Lamir și fiului ei, pe de o parte, și indignare față de subalternii disprețuitori, care până acum se pocăiseră în numele lor și stârniseră ură față de ei în aceste condiții, spunem noi, s-au rostit niște cuvinte viguroase împotriva capelanului Tournier și agentului Suer, care (și trebuie menționat) au lipsit sau s-au ascuns în toată scena*.
Totuși, în timp ce totul proceda astfel cu stăpânii, slujitorii, împrăștiați prin curți și la intrarea în casă, la instigarea cine știe ce, au început lupte cu oamenii sub tot felul de pretexte false.
Cu toate acestea, una dintre aceste ciocniri a fost aparent cauzată de locuitorii înșiși și merită cea mai atentă considerație. Motivul a fost cererea de a descărca cincisprezece sau șaisprezece arme găsite în bucătărie și s-au dovedit a fi încărcate cu gloanțe, împușcături grosiere și capete de cuie; aceasta a fost parțial o confirmare a zvonurilor care circulau cu o zi înainte. Slujitorii au fost obligați să anunțe locația cea mai mare parte a unui astfel de arsenal mortal**. Dar au refuzat să facă asta.
Demonceau, cel mai insolubil și mai insolent dintre slujitori, ca răspuns la cererile insistente de răspuns la întrebarea menționată, a țintit cu pistolul pe care îl avea în mâini spre bărbatul care stătea în fața lui. Lângă ei se aflau alte câteva chipuri, toate pe primele trepte ale scărilor castelului. Bărbatul spre care a țintit, din fericire pentru el, a ridicat botul armei cu o mișcare foarte rapidă. Fundul a lovit pământul puternic, botul era sub umărul ucigașului. S-a tras un foc, umărul a fost spulberat, bărbatul a murit 13 zile mai târziu...
Moartea acestui lacheu nestăpânit, provocată de propria sa mână, a fost o răsplată pentru amărăciunea și ferocitatea sa fără egal. La proces s-a stabilit că el a fost cel care a încărcat pistoalele cu gloanțe, împușcături mari și capete cuie. Pe lângă pistolul pe care îl purta și cu care s-a sinucis, în buzunarele lui au fost găsite două pistoale uriașe, încărcate ca

* Aceste cuvinte au fost transformate într-unul dintre punctele principale ale acuzației. Cei arestați în Bahia și alți locuitori din Davenecourt sunt creditați cu cuvintele: „Vrem să obținem șefii abaților Tournier și Sueur”. Cealaltă parte obiectează că au vrut doar să vorbească cu ei, să le reproșeze că sunt vinovați de toate relele săvârșite și că au spus doar: „Vrem să vedem capetele abații Tournier și Sueur”. Dar nu a costat nimic să adaugi o literă pentru a transforma cuvintele nevinovate în discurs presupus criminal.
·♦ Amintiți-vă că a fost menționat numărul de la 200 la 500 de arme.

arme... Această împrejurare a fost confirmată de multe ori în timpul procesului.
Cu toate acestea, această moarte a devenit principalul pretext cu care doamna Lamire l-a folosit pentru a prezenta evenimentele din 25 februarie în cel mai dezgustător, cel mai josnic mod, de îndată ce a decis să schimbe intențiile favorabile pe care le-a exprimat cândva.

X

MOTIVAȚII SECRETE ALE URMĂRII PENALE ȘI ORIBILELE MAI CARE L-A SUCCESIT

Abatele Tournier, care, după cum am observat, s-a ascuns în timpul tuturor acestor evenimente*, i-a apărut imediat doamnei Lamire. Simte că soarta lui a venit; înțelege că nu numai că nu va fi nevoie de el, dar va deveni de nesuportat în casa Davenecourt dacă această doamnă rămâne cu intențiile la care au reușit să o conducă locuitorii, adică dacă își va păstra decizia de a repara toate jignirile. cauzat acestora; dacă ea păstrează durerile de conștiință pentru că a ascultat prea mult insinuările lui insidioase; dacă ea a blestemat ziua în care el a obligat-o să se aplece la meseria ticăloasă de intrigant pentru a putea repara uzurpările. Faptul că Lady Lamire a petrecut câteva momente amintindu-și despre principii, el îl consideră drept o manifestare a slăbiciunii feminine. Speră să o readucă în curând la sentimentele pe care i le-a insuflat. El știe celebra zicală:
Onoarea este ca o insulă abruptă, fără țărmuri accesibile, iar cel care a părăsit-o nu se poate întoarce acolo.
Este dovedit că starețul a luat în considerare cu atenție comportamentul său, pe care îl vom povesti în continuare.
Apărând din nou, el înfățișează un bărbat care este extrem de furios. El acționează energic, asigurându-se că intențiile sale sunt împărtășite de ceilalți.
El le explică doamnei Lamir și fiului ei că este rușinos să arăți generozitate și că este o slăbiciune de neiertat să recunoști că te înșeli în raport cu niște țărani.
În evenimentele zilei, el nu a văzut spectacolul memorabil al reconcilierii, ci doar o scenă teribilă de vărsare de sânge și masacru. El vorbește cu încăpățânare pentru răzbunare. El garantează că va putea prezenta într-o lumină favorabilă designurilor sale sumbre, desfășurarea evenimentelor din această zi. Și apoi stabilește un plan de acțiune, care apoi au fost realizate.
El insistă mai ales pe ceea ce consideră el cel mai esențial, și anume pe imaginea deformată a nefericitului
* Adam s-a ascuns când a recunoscut că este un păcătos... De ce s-a ascuns capelanul Tournier?

Cazul Demonso. Și în loc să spună, 4to op nettpô-s-a sinucis de bunăvoie în împrejurările pe care le-am descris, și-a luat în cap să declare public că a fost ucis și se angajează să dovedească acest lucru prin mărturia martorilor.

În fine, pentru a da mai multă credibilitate romanului tragic pe care l-a conceput, face din timp o serie de spargeri, pe care îndrăznesc să le stabilească prin protocoale abia după cincizeci de ore.

XI

PERVERSIUNI MONSTERIOASE ÎN PLÂNGERE, O JUMULAȚIE ULIMĂTORĂ DE ÎNȘELĂ, ORIBIL DE FALS ȘI MINCIUNI

Fără îndoială că cele mai crude înșelăciuni pot fi inventate și date aspect de adevăr, capabil să inducă în eroare chiar și pe cei mai neîncrezători. Cei care spun că o minciună poartă în sine trăsături care fac posibilă recunoașterea ei, sunt cu adevărat înșelați. Există escroci vicleni care au mereu minciuni pe buze și știu să le exprime cu un aer de sinceritate care îi induce în eroare pe purtătorii adevărului etern.

Acest furnir de adevăr, pe care vicleanul și vicleanul stareț l-a putut da plângerii sale, ne-a îndemnat să facem o treabă grozavă și anume să expunem toate detaliile de mai sus. Fără aceasta, povestea noastră, deși exactă până la cel mai mic detaliu, ar părea îndoielnică alături de subtilitățile iscusite și plauzibile fabricate de o persoană deșteaptă cu ajutorul documentelor care sunt doar rezultatul neglijenței oamenilor răi.

O, voi care sunteți atât de grăbiți în luarea deciziilor pe baza primelor relatări ale evenimentelor, învățați să fiți mai atenți și să studiați înainte de a vă aventura într-o opinie! Să știi cât de greu este să descoperi adevărul real. Țineți minte că mintea umană pare să fie veșnic înșelată de oamenii necinstiți; că, chiar și atunci când descriem evenimentele care au avut loc în fața ochilor noștri, poveștile noastre diferă adesea una de cealaltă în funcție de cât de entuziasmat era unul dintre noi; și că, în consecință, ne rămâne, ca să spunem așa, doar o alegere între diverse erori...

Totuși, atunci când faptele prezentate într-o petiție ca aceasta sunt confirmate de semnăturile a peste 60 de cetățeni, martori oculari; când se face o relatare succesivă a evenimentelor, prezentând treburile care au avut loc mai bine de douăzeci de ani înaintea ochilor locuitorilor unei regiuni întinse, unde au făcut o puternică impresie; când se urmărește pas cu pas dezvoltarea pasiunilor care au impulsionat acțiunea și când fiecare remarcă se bazează pe dovezi că actul dat este

minunat de perfect și toată lumea știe despre asta, atunci nimic nu poate fi obiectat. Orice persoană observatoare care a urmărit îndeaproape întreaga noastră poveste, lista ticăloșilor și a nenumăratelor atrocități pe care le-am descris, ar fi trebuit să-l fi înțeles perfect pe abatele Tournier și pe ceilalți locuitori ai castelului din Davenecourt... Acum trebuie să știe dinainte tot ce sunt ei. capabil de... Dacă noi Dacă îi spunem observatorului nostru că acest stareț a scris, sucit, a fabricat un anumit raport despre presupusa răscoală din 25 februarie, că acest proces-verbal a servit drept temei pentru plângerea procurorului de la judecătoria Mondidier (acest observator știe deja ce pasiuni îl stăpânesc pe stareț), atunci va înțelege că aceasta plângerea nu este altceva decât ficțiune, după cum vom vedea.

Plângerea Procurorului din 26 februarie 1791

Se scrie: „Că din directorul districtului (pe care directorul departamentului Somme l-a solicitat, după cum se vede din decizia sa din această zi) tocmai a prezentat un memoriu către respectivul departament de la doamna de Lamire, în pe care ea si-a propus. .."

Această deschidere arată că Lady Lamyre este prima sursă a acuzației și poate că este util pentru acuzat să știe acest lucru. Dar dacă până la urmă totul a fost dezvăluit, atunci de ce să ia o cale atât de întortocheată? De ce a fost necesar să se atragă atât de mulți oameni care să se amestece în cursul cazului? De ce nu a trecut direct din mâna doamnei Lamir în mâna procurorului? Adevărat, toate aceste răsuciri nu au afectat câtuși de puțin viteza hârtiei.

Evenimentul petrecut la Davenecourt pe 25 februarie este raportat la departamentul de la Amiens, aflat la opt leghe distanta, departament care trimite raportul la raionul Mondidier, care la randul sau il trimite procurorului, care isi prezinta plangerea pe data de 25 februarie. a doua zi, 26 februarie... Nu poți fi mai agil. Dar din plângere reiese clar că domnul procuror nu s-a muncit deloc la redactarea acesteia. L-a copiat textual din memoria doamnei Lamir, unde este precizat tot cuprinsul acestuia. Astfel, este evident că această plângere este afirmată doar de Lady Lamir: doar noi o auzim acolo. Să auzim ce spune ea acolo:

„Ceea ce a aflat joi seara, 24 februarie, a fost că municipalitatea a programat o întâlnire de noapte secretă”.

Organele municipale au dreptul să țină ședințe, chiar și de noapte, ori de câte ori doresc, și nu sunt obligate să dea socoteală despre aceasta foștilor domni. Interesele serviciului public pot impune convocarea de ședințe în orice moment. Dar am subliniat deja mai devreme că ședința din 24 februarie a fost programată la ora 19, din motive de o mai mare comoditate pentru membrii municipalității.

238

Epitetul „secret”, pe care Madame Lamire l-a lipit fără motiv, este deci doar o expresie inactivă inserată pentru a înfrumuseța stilul și a da ritm frazei.

„Ce a aflat că trei tâlhari, care deveniseră deja cunoscuți pentru conversațiile și conspirațiile lor pur rebele, au fost admiși acolo.”

Ce tâlhari? Ce conversații? Ce conspirații? Toate acestea sunt doar cuvinte vagi și lipsite de sens. Vrem, totuși, să le răspundem și chiar să le acordăm puțină atenție.

În adunările municipale rurale, întrucât acolo se discută numai chestiuni de interes pentru toată lumea, ele acționează ca peste tot acolo unde se respectă acest principiu: permit intrarea liberă tuturor cetățenilor, fără deosebire, nu pun pe nimeni la ușă să-i întrebe pe cei care intră dacă sunt tâlhari.

În acest moment, ar trebui făcută o remarcă importantă: cele de mai sus dezvăluie deja că nu Lady Lamire ar trebui ascultată, ci abatele Tournier însuși. Comparând această plângere cu mărturia pe care acest stareț a îndrăznit să o dea, îi recunoaștem limpede stilul și stilul. Expresia „tâlhari și ucigași” a devenit foarte la modă într-o lume considerată cândva comme il faut de la Povestea de la Versailles a tâlharilor și ucigașilor din 5 și 6 octombrie 1789 și istoria tâlharilor și ucigașilor din Bastiliei din 14 iulie; aceste expresii nu erau zgârcite în niciunul dintre cazuri.

Al treilea document spre comparație este o poveste despre acest eveniment, plasată în antipatrioticul „Mercure de France”, nr.12 din 19 martie a acestui an. Aceste trei documente false se caracterizează prin coincidențe izbitoare în descrierea detaliilor, în viciozitatea tonului și chiar în modul de prezentare. Și acest lucru se va dovedi pe larg în alibi, care va fi publicat de inculpați, așa că nu vom repeta aici această lucrare. Și mai surprinzătoare va fi comparația cu mărturia tuturor martorilor - servitorii lui Davenekur; vom vedea că acolo unde

Proteus Tournier nu putea să vorbească sau să scrie, el s-a reprodus, căci prima lui grijă era să-și pună stilul murdar în fiecare gură înainte ca ei să vorbească. Dar să revenim la actul, pe care de acum înainte îl vom numi plângerea lui Tournier.
„Ca acolo s-a hotărât ca primarul să meargă mâine dimineață la ea pentru a prezenta în numele comunei cele mai nelegale cereri cu privire la moșiile ei; că în caz de refuz alarmant
* Așadar, aici îl vedem pe acest ticălos, piroman, instigator al așa-zisei revolte, care se comportă apoi ca plângător'; și apoi se dovedește a fi nu numai un martor, ci și o persoană care îi îndeamnă pe toți ceilalți martori să depună mărturia lor și îi mituiește. Nu-i mai rămâne decât să proceseze judecătorii, dar știm că nu va eșua să facă acest lucru. Creșterea păsărilor și servitoarea, doamna Lamir, care a refuzat să dea aceeași mărturie ca și ceilalți, au fost alungate fără milă. Coșerul, care a refuzat și el, însă, nu a fost dat afară, pentru că se știe că are bani și că pentru el demiterea nu ar fi o pedeapsă atât de mare.
23E
Sunetul va fi semnalul de a lua armele, de a realiza cu forța ceea ce cer și de a-i jefui casa.”
Ar fi culmea absurdului și a nebuniei dacă vreo municipalitate ar da un astfel de decret, doar nebunia furiei oarbe poate scuza o asemenea ficțiune ticăloasă.
„Că ieri dimineață, pe la ora opt, primarul a venit la ea să-i prezinte aceste revendicări”.
Adică cerinţele menţionate mai sus la paragraful VII, referitoare la vechiul proces al banalităţii morii, privind drumurile şi plantaţiile, cu privire la terenuri comune, privind taxele excesive şi hărţuirea, înscrise în inventarul din 1786 etc.
„Că în același timp a observat trei oameni cu săbii trase, pistoale și baionete care au încercat să spargă poarta casei ei și și-au îndreptat oamenii care au avut curajul să stea la vedere. Că i-a spus primarului să-i spună dacă îi cunoaște pe acești trei oameni; că i-a răspuns că știe la fel de bine ca ea că sunt Alexis Bailly și cei doi fii ai săi, dintre care unul era în uniforma Gărzii Naționale din Paris.
De ce se uită să menționăm zvonurile despre arme, zvonurile care au fost vehiculate cu o zi înainte și au stârnit alarmă? De ce tăceau despre o asemenea împrejurare precum poarta, care a fost încuiată după intrarea primarului, și, de asemenea, despre trimiterea unei scrisori lui Montdidier să cheme jandarmeria, când încă nimic nu vorbea despre vreo rebeliune? ** De ce tac în legătură cu provocările, amenințările și insultele din partea poporului Lady Lamir în legătură cu cei trei Bayi care au venit în ajutorul primarului, despre care au vorbit, și existau motive să creadă că el era in pericol? Totul este dovedit. Tot ceea ce pretinde reclamantul nu a fost dovedit. În ciuda provocărilor, nu s-a dovedit că Bayi i-au vizat pe servitori. Dacă țintesc, este să ucidă. Dar Bailly nu a deschis focul. În ceea ce privește acuzația de tentativă de spargere a porții, anchetatorii au refuzat să dovedească această acuzație. Dacă a fost posibil să inventăm un fapt atât de important, este posibil să crezi alte afirmații?
„Că a cerut să se întocmească un proces-verbal asupra acestei prime infracțiuni, că aceasta i-a fost promisă de primar, care însă nu a făcut-o; dar că a plecat, asigurând-o că va risipi acest vestitor al răzvrătirii”.
Spune-i că a plecat să-și găsească alți membri ai municipalității și se va întoarce într-o oră, așa cum sa convenit.

* Acesta este Jean Francois Bailly, fiul cel mare, unul dintre câștigătorii Bastiliei, după cum se vede din certificatul cu care se atestă aceasta, și din panglica de onoare pe care o poartă și în închisoare în butoniera uniformei lui. garda nationala.
·♦ Informații despre aceasta le-am primit direct de la persoana care a livrat scrisoarea.

„Că după o jumătate de oră (spuneți „ora”, după cum au arătat, la îndrumarea dumneavoastră, fiul dumneavoastră și ceilalți martori ai dumneavoastră, trădați și mituiți de dumneavoastră) s-a întors, însoțit de procurorul comunei și al întregului municipiu, să facă aceeași prezentare pentru ea, pentru a putea preveni o furtună. Că zisa doamnă Lamir le-a răspuns: că va merge vremelnic la toate jertfele pe care le cer de la cele mai incontestabile posesiuni ale ei.
Adică aici însăși Lady Lamir recunoaște că a dat un răspuns ambiguu, adică nimic, capabil să cufunde toți locuitorii în deznădejde și să le intensifice stările de anxietate, anunțându-le că nu vrea să cedeze decisiv în nimic. Ce anunță ea când spune că va face temporar toate sacrificiile pe care le cer de la bunurile ei incontestabile? Că ea, deci, va ceda forței, dacă va fi nevoie... Dar numai temporar, și până se va deranja să ceară dreptate împotriva violenței... că tot ceea ce locuitorii consideră în unanimitate subiectul celor mai legitime pretenții, în limba ei, se dovedește a fi cele mai incontestabile posesiuni ale ei... Adevăratul criminal, adevăratul instigator al tulburărilor, începe să se încurce aici, începe să se dea cu propriile sale mărturisiri.
„Că în același timp soneria de alarmă a dat semnalul de adunare, iar grosolănia mulțimii avea să întărească pretențiile municipalității; că în curând poarta curții ei a fost ruptă cu gratii de fier, pentru care s-au dus la un anume Cass Sr., unul dintre membrii municipiului, despre care numita doamnă a cerut din nou să întocmească un protocol, dar i s-a refuzat. .
Dacă urma să fie întocmit un protocol, acesta ar fi împotriva lui Lady Lamir și a tuturor celor din jurul ei. Și greșeala primăriei a fost că nu au făcut-o. În ceea ce privește chestiunea gratiilor sparte, am observat deja că această acuzație a fost renunțată la proces, probabil pentru că am văzut că nu era menționată în protocolul întocmit pe 27 februarie seara de unul dintre judecătorii de la Montdidier. , care a sosit pentru a stabili pauzele, pe care cincizeci de ore de oameni de la castel au fost liberi să le fabrice.
De remarcat că spargerile constatate reprezintă un prejudiciu aproape insesizabil, din care se poate concluziona că nu au considerat oportună spargerea gratiilor conform plângerii, deoarece reparațiile în speță ar costa o sumă considerabilă. Și astfel considerația meschină a zgârceniei strică întreaga plauzibilitate a romanului.
Vezi pagina 48 a acestei petiții referitoare la povestea soneriei de alarmă.
„Că i-a rugat să stea lângă ea, ca să potolească cu prezența ei furia răzvrătiților; că i-au răspuns că trebuie să iasă din situație prin mijloace proprii; că mulți dintre ei păreau să împărtășească furia care o amenința.

Mulți membri ai municipalității par să fi împărtășit această furie care te-a amenințat și îi implori să rămână cu tine pentru a servi drept scut împotriva rebelilor pe care ai pretins că i-au dezlănțuit asupra

ta. Madame Lamire sau Tartuffe Abatele! Ceva nu funcționează pentru tine.
„Că și-a trimis fiul să întâlnească mulțimea pentru a anunța în numele lui și al ei că ea cedează temporar și dă parohiei tot ceea ce a cerut."
Ar putea un discurs atât de ambiguu să mulțumească mulțimea, care și-a făcut pretenții în convingerea că alții le vor găsi la fel de rezonabile pe cât credeau ei? Nu trebuia să fi simțit mulțimea, la rândul acestui discurs, că și aici era vorba de o constituție, împotriva aprobării căreia urmează să protesteze în primul moment favorabil?
„Că atunci cei trei bărbați și un anume Jean Marie Aco au declarat că au cerut capul ei sau capul domnului abate Tournier, acuzat de ei că a apărat interesele fiului ei, care era elev și elev al lui, și au câștigat pentru acolo. sunt două dosare pe care le-au adus pe nedrept împotriva lui.
Asta se numește adunarea multor prostii în câteva cuvinte. Fiul lui Lady Lamire, care a fost audiat în calitate de martor, a depus mărturie și toți ceilalți martori mituiți au depus mărturie, că, contrar afirmațiilor locuitorilor din Davenecourt, care au declarat că au spus că vor să vadă șefii agentului Suer. și abatele Tournier, adică să vorbească cu ei, de fapt ei au spus că vor acele două capete. În document, vedem o mare schimbare aici. Al doilea cap, împreună cu șeful capelanului, este capul propriu al doamnei Lamir. Comentând motivele unor astfel de schimbări ne-ar duce prea departe.
Se pune și întrebarea, de ce se subliniază atât de mult aici faptul că tânărul Lamir este elev și elev al prețiosului Tournier?
Și în sfârșit, ce înseamnă declarația despre două procese introduse pe nedrept de locuitori? Am mai văzut că locuitorii nu au inițiat niciodată vreo procedură și că, dimpotrivă, împotriva lor s-a inițiat un proces. Dar aici găsim măcar o oarecare recunoaștere involuntară. Indispensabilul Tournier explică aici că talentelor sale îi datorează victoria celor două încercări despre care vorbește.
„Că pentru a duce la îndeplinire această amenințare, mulțimea, cu care s-au amestecat membrii municipalității, a mers la apartamentele ei; că atunci Pierre Demonceau, valetul fiului ei, a ieșit la acești nebuni să le roage să nu urce la ea cu armele; că Baptiste Pointin l-a țintit imediat și cu o lovitură de la o rudsya i-a strivit umărul, care a trebuit să fie amputat.

cu pericol pentru viață; că a fost urmărit până la patul stăpânului său, unde zăcea pe moarte într-o baltă de sânge; că voiau să-l târască de-a lungul pământului; că au fost nepoliticoși cu cei care au venit în fugă să-l ajute și au pus o sabie în cap și gât chirurgului pentru a-l smulge de victima lor și a-l obliga să se alăture jafului lor.
Niciuna dintre marile noastre tragedii nu se poate compara cu patosul acestei povești. De ce este necesar să subliniem aici atâtea inexactități? De ce o astfel de schimbare în timp, care transferă moartea lui Demonceau în momentul în care oamenii au început să se ridice la doamna Lamir, când toate dovezile demonstrează că acest eveniment a avut loc chiar la capătul scenei și după semnarea acordurilor cu doamna asta? De ce este acuzat Baptiste Pointin pentru această moarte, în timp ce Demonceau însuși dă vina pe fiul cel mic al lui Georges Pointin, al cărui nume este Victor? De ce chirurgul interogat, în mărturia sa, nu a pomenit nici un cuvânt despre abuzurile monstruoase la care se presupune că este supus aici? ..

„Că după acest caz au spart ușa camerei ei; că cei trei Bahii au ridicat sabia de multe ori deasupra capului ei; că au încercat să o lovească, dar, din fericire, i-a deviat cu brațul, care era încă dislocat”.
Am observat deja că protocolul, întocmit la 50 de ore după evenimente, vorbește despre mai multe hack-uri minore. Și observăm abia acum că ziarul numit „Mercure” nu vorbește despre o simplă luxație a brațului, ci că brațul doamnei Lamir a fost tăiat de la cot până la mână și că nu numai că au încercat să o lovească, ci au dus-o cu lovituri, precum și fiul și fiica ei. Deci, vedem că au existat mai multe planuri pe care ar fi trebuit să fie construit romanul.
Dar de ce Lady Lamir, care de obicei are timp să se gândească la toate, a uitat să ceară chirurgului să constate fie o simplă luxație a brațului, fie o cicatrice uriașă care curge de la cot la mână și chiar vânătăi - o consecință inevitabilă a loviturile care s-au aruncat asupra ei, asupra fiului și fiicei ei? Întrebarea este de ce?
„Că fiul ei, fiica ei de paisprezece ani a căzut la picioarele ucigașilor ei; că le-au dat bani; că s-au oferit să le dea tot ce era în casă, dacă și-ar lăsa mama în viață.
Trebuie să suportăm prin toate mijloacele tonul tragic. Între timp, niciunul dintre servitorii-martori, nici măcar domnul Lamir-fiul, nu a îndrăznit să reproducă în mărturia lor această scenă incitantă - doi copii în genunchi înainte ca criminalii să implore să-și lase mama să trăiască. Domnul Lamir spune, dimpotrivă, că nu au fost deloc vătămați, că până și ei au fost liniștiți atunci când păreau să aibă nedumeriri. El a mai spus că a oferit două butoaie de cidru de băut în semn de bucurie, dar că aceasta a fost refuzată. Prin urmare, locuitorii din Davenekur nu erau atât de ticăloși pe cât pretind ei în mod fals...
Bayi Sr.,
1Ü1
243
unul dintre inculpații întemnițați, învingătorul Bastiliei, i-a amintit domnului „Pamir, în momentul în care acesta din urmă depunea mărturie, moneda de șase franci pe care i-a oferit-o Lamire (în semn de recunoștință pentru faptul că a supravegheat cu sârguință respectarea ordinea mulțimii emoționate).
I-a amintit că a refuzat cu încăpăţânare să accepte banii. Domnul Lamir a vrut să demonstreze că le-a acceptat și nu a reușit să demonstreze. La asta se rezumă discuția despre se presupune că s-a oferit să ia tot ce era în casă și această imagine emoționantă, calculată pentru a stârni indignarea generală: copiii, îngenunchiați în fața ucigașilor, îi imploră doar pentru un singur lucru - să-și salveze viața. mame!
„Că aceste nefericite victime ale iubirii pentru ea au fost aruncate cu cea mai crudă grosolănie; că capul și fața fiicei sale au fost dureros rănite de pumnii ucigașilor, care i-au spus cu o furie din ce în ce mai mare că îi cer capul sau capul abatelui Tournier și al lui M. Le Sueur, colecționarul său.
De ce ne obligă să ne repetăm? În depoziţia sa, domnul Lamir a spus că întreaga mulţime i-a spus că nu i se va face nimic nici mamei lui, nici lui. Fiind apoi întrebat dacă i s-a făcut vreo pagubă, el a răspuns că nu. De asemenea, nu a vorbit despre nicio insultă care i se presupune că i-ar fi fost adusă surorii sale și nicăieri nu se vede că medicii au verificat și au constatat prezența unor vânătăi grave, ale căror urme ar fi trebuit să le lase pumnii ucigașilor pe chipul acestei domnișoare. . Ceea ce rămâne este povestea capetelor.

Domnul Lamir, după cum se vede din cele spuse mai sus, nu vorbește de capul mamei sale, deci măcar cu un cap mai puțin. Se mulțumește cu șefii lui Tournier și Sueur. Dar această latură a problemei a fost deja suficient de luată în considerare și nu vom repeta explicațiile date anterior cu privire la designul infernal care a determinat o denaturare atât de nedemnă și absurdă a conversației despre capete.

„Că și-a amintit în zadar de felul în care se bucurau constant de favorurile ei și de zelul cu care le apăra interesele în cele mai importante ocazii”.

Dame Lamire a vrut să spună aici, probabil, cazul banalităţii, dosarul sădirii, sechestrarea pământurilor comune, sechestrarea și oprimarea de către domnul Sueur, șmecherile abatelui Tournier? ... De fapt, toate acestea meritau amintite în împrejurările pe care ea le inventează cu generozitate.

„Ei s-au încăpățânat să amenințe și, ținând trei sabii goale deasupra capului, au forțat-o să semneze un document prin care se menționează că își ceda mlaștinile, debarcările și toate scrisorile vechiului ei domnul.

Că mai sus menționatul Jean Marie Haco nu era mulțumit de felul în care a compus acest act, care i-a fost smuls cu forța; că a cerut ca ea să o scrie din dictatul lui și să o semneze.

244

Că amintitul Alexis Bahii a pus-o să semneze și un angajament de a plăti 173 de livre, din câte își amintea, în despăgubire, după cum spunea el, pentru închisoarea sa în urmă cu zece sau doisprezece ani, în baza unui mandat de arestare emis de fosta ei instanță, pt. înjunghierea aplicată fratelui său.

Că, din moment ce durerile din mână și emoția pe care a trăit-o i-au făcut scrisul de mână ilizibil, l-au forțat pe fiul ei, minor, să scrie și să semneze pe ea și în numele lui obligația de a plăti 37 de pistoale Marie Anne Ako, soția lui Jean Simon. Dumontier, care, punându-și un cuțit la gât și amenințându-l că îl înfundă în piept, a cerut această obligație în despăgubire, după cum spunea ea, pentru acea parte din costurile procesului pierdută de comună împotriva doamnei Lamir acum 7 sau 8 ani. , pe care ea l-a plătit.

Este imposibil să nu ne întrebăm cum s-a întâmplat că, din moment ce oamenii din Davenekur arătaseră atâta furie așa cum ni se spune, toată această furie s-a epuizat în gesturi și amenințări și nu au mai rămas urme evidente care să-și dovedească realitatea. Cum să combini o asemenea ardoare cu o asemenea reținere? Cum se face că toate aceste sabii deasupra capului, toate aceste cuțite puse în gât, nu au lăsat nici o urmă de cea mai mică înțepătură și de ce putem afla despre aceste fapte atât de grave doar din mărturiile păstrate în memoria doamnei Lamir? Cum putem explica faptul că martorii ei, deși într-un anumit fel au învățat, vorbesc despre asta atât de vag? Cum să explic că ei bolborosesc, se clătinesc și astfel se contrazic pe această problemă? Prin urmare, este adevărat că atunci când un om dovedește prea multe, nu dovedește nimic. După ce a început povestea pe tonul celei mai triste plângeri, este necesar să se ajusteze continuarea la introducere. Și în același timp nu observă că cu cât încearcă să dea mai mult credibilitate celor spuse, cu atât totul devine mai plauzibil. Adevărul, totuși, are ceva mai firesc în el: comparați cu pasajul anterior din plângere acea parte din povestea noastră care se referă la aceasta și veți vedea care poveste inspiră mai multă încredere.

Iată ce am spus (a se vedea mai sus, la secțiunea VIII) și ceea ce s-a dovedit deja în proces.

„După ce oamenii au intrat în castel, unii oameni au încercat să-i demonstreze doamnei Lamir legitimitatea cererilor locuitorilor. I s-a povestit cu pasiune despre abatele Tournier și prigoana lui teribilă. Părea uimită și în același timp emoționată de discursurile adresate ei. Limbajul dreptății, adevărului și sincerității are un farmec irezistibil chiar și pentru cei care nu recunosc puterea acestor virtuți. Parcă revenind la ei, Lady Lamir își revarsă sentimentele în fața locuitorilor, care își deschid inimile față de ea. Sunt lacrimi pe ambele părți, da, lacrimi (nimic adăugat aici pentru
245
pentru a înfrumuseța povestea). Și în acest moment de revărsare inimă, doamna Lamire și-a împuternicit fiul să declare oficial, atât în nume propriu, cât și în numele ei, că au cedat în tot ceea ce li s-a cerut. În confirmarea acestui lucru, ea a semnat un act format din două rânduri, de care oamenii erau mulțumiți, pentru că credeau că îl tratează cu cea mai mare sinceritate, pentru că credeau că se pot baza pe cuvântul de onoare al celui care o dă, pentru că l-ar considera o insultă pentru ea, dacă nu i-ar fi arătat încrederea.
Întrucât totul anunță începutul unei zile de restabilire a dreptății și a fericirii generale, cineva a înaintat o propunere ca această zi să corecteze totul și ca după aceea nimeni să nu aibă plângeri. Ca răspuns la această propunere, Lady Lamir a fost de acord să semneze note în favoarea multor persoane, în care se angajează să compenseze diferitele prejudicii cauzate, după cum a recunoscut, de către agenții săi.
Continuăm să testăm această plângere delirante în creuzetul adevărului: „Între timp, întrucât camera ei era plină de ucigași, bandiții au spart ușile camerelor casei ei, care era cu totul cuprinsă de furie, și au jefuit din pivniță până în pod tot ce le-a venit ; au luat toate puștile de vânătoare și alte arme ale fiului ei”.
Trebuie să repetăm că aceste presupuse spargeri au fost infirmate chiar de lacheii-martori și de protocolul întocmit de judecătorul la fața locului la 50 de ore de la încheierea evenimentelor! Trebuie să repetăm că cel mai mic indiciu de jaf este infirmat și de aceleași mărturii ale martorilor lachei? Și este necesar să ne amintim de respingerea cidrului oferit pentru distracție? Rămâne, așadar, problema armelor, în care există ceva adevăr. Șaisprezece arme, care, după cum a fost verificat imediat, erau încărcate cu gloanțe, împușcături grosiere și capete de cuie, au fost într-adevăr duse și returnate doar câteva zile mai târziu. Ei au fost sursa de îngrijorare. După amenințările teribile care se auziseră, era imposibil să știm dacă făceau parte dintr-un întreg mai mare. Au fost luate ca măsură de precauție pentru a oferi cetățenilor un sentiment de siguranță.
„Că după ce au spart ușile arhivelor ei și biroul și biroul colecționarului ei, pe care îl căutau cu scopul de a-l ucide, au luat cu ei hârtii, obligațiuni, bancnote și toți banii pe care îi puteau. pune mâna pe ei”.
În ceea ce privește hack-urile, ne referim la respingerea dată anterior a acestei afirmații.
Același lucru este valabil și pentru furtul de numerar, obligațiuni, cambii etc.
24ΰ
În ceea ce privește actele și declarațiile de inventariere, procesul însuși, atunci când va fi publicat, va confirma următorul pasaj din secțiunea noastră a VIII-a, pe care îl citâm în prealabil pentru oameni cinstiți, pentru ca aceștia să-l compare cu romanul fals pe care îl avem în vedere. :

„Ea promite că va revizui inventarul nenorocit din 1786 și, de asemenea, va face cunoștință cu cele mai flagrante estorcări fixate în el, pentru ca, conform raportului pe care îl vor face, să-i mulțumească pe cei pe care îi împovărează și să le atenueze situația. .”

„Că un anume Barbier, supranumit La Fontaine, și Léon Mortier din Davenecourt erau în fruntea unei bande care i-a devastat arhivele, în care au primit și un cioban din Boussicourt”.

Doar unul dintre martorii mituiți și instruiți (un anume Zephyr, valetul fiului domnului Lamir) și-a amintit această parte a lecției sale în timpul mărturiei sale.

„Că de îndată ce furia tâlharilor s-a săturat de tot felul de extreme, unii membri ai primăriei, rătăcind printre mulțime, le-au spus că este de ajuns, că trebuie să meargă să se odihnească.”

Concluzia este demnă de părțile anterioare ale poveștii. Dar, așa cum am subliniat deja, a fost necesar să ne asigurăm că toate accesoriile corespund fundalului principal al imaginii.

— Că aceste evenimente au durat de la ora zece dimineața până la ora trei după-amiaza.

Nu cu siguranță în acest fel. Aici se îndrăznește să minți atât despre timp, cât și despre circumstanțe. Dar publicarea cauzei judecătorești va oferi un răspuns exhaustiv la toate întrebările individuale.

„Că detașamentul chemat al jandarmeriei a sosit și s-a prezentat la intrarea în sat; că detaşamentului i s-a ordonat oprirea sub ameninţarea exterminării.

Jandarmilor naționali li s-a explicat, la intrarea lor în sat, cum oamenii erau necăjiți și chiar speriați de acele considerații secrete care au determinat-o pe Lady Lamire să-i cheme sub pretextul unei revolte populare la Davenecourt, chiar înainte de a reuși să provoace. această răscoală. Li s-au adus la cunoștință tot ce s-a întâmplat și s-a adăugat că, pentru a nu provoca noi alarme nimănui, ei, dacă doreau, nu puteau merge mai departe pe teritoriul satului, din moment ce entuziasmul provocat în castel. în cele din urmă s-a domolit.

„Ce știa ea că doi jandarmi călare s-au retras, că ceilalți doi, de îndată ce s-a liniștit, s-au dus la primar; că nu știa dacă au întocmit protocoale cu privire la circumstanțele revoltei împotriva căreia a depus plângere; și că oficialii municipali au fost aparent foarte înclinați să minimizeze și să înfrumusețeze această revoltă pre-aranjată.”

Au început cu oficialii municipali; este firesc ca ei să încheie povestea cu ei. Hq unde este doamna Lamir

347

i-a văzut ea ca fiind înclinați să minimizeze și să înfrumusețeze circumstanțele unei revolte care a fost într-adevăr pregătită dinainte, dar pregătită de ea și acoliții ei?

„Că amenințările de a relua toată această scenă dezgustătoare au forțat-o din nou să părăsească complet casa, cu mobilier și cele mai valoroase lucruri, fără supravegherea unui portar și a unui manager.”

Amenințări! De partea cui? La urma urmei, oamenii credeau sentimentele prefăcute ale doamnei Lamir. Ei credeau în aparența reconcilierii. Până la urmă, i s-a promis că va trăi de acum înainte în cea mai bună armonie, pe baza unui nou pact încheiat. Și nimic altceva nu părea să întunece această zi fericită, cu excepția accidentului cu Demonceau, care nu poate fi considerat altfel decât un accident. Cine și de ce ar amenința această doamnă? Dar, într-adevăr, te sături să răspunzi la aceste plângeri prea ridicole și, bineînțeles, este timpul să termini.

„Că fiul ei și domnul abate Tournier au fugit pentru viața lor prin păduri și câmpuri arabile”.
Acești domni au plecat în felul și așa cum au dorit, călare, ceea ce, nu este greu de dovedit, au fost înșeuați și pregătiți cu calm în castelul Davenecourt.
— Că nu a întârziat să-i urmărească în aceleași căi giratorii.
Lady Lamir a plecat, pentru că i-a plăcut, dar a plecat cu trăsura ei și este ușor de imaginat câtă muncă ar fi fost necesară pentru a conduce această trăsură de-a lungul drumurilor de țară, prin pădure și teren arabil.
„Că a fost urmărită de mai mulți bandiți, dar, crezând că sunt prea puțini, și-au abandonat prada”.
Ce tâlhari nenorociți care, urmărind o femeie nefericită, plină de lacrimi, învinși deja de frică și de oboseală, își lasă prada, pentru că se gândesc că sunt puțini! Se cuvenea ca ultimul rând al acestui ieremiad absurd să fie cea mai ridicolă prostie.
XTT
STATUL ÎN CARE SE ESTE CAUZA PENALĂ DUPĂ PLÂNGEREA ȘI VERIFICAREA JUDICIARĂ
La ce se reduc acuzațiile Lady Lamir? ... La faptul că ea singură se dovedește a fi vinovată de cea mai gravă și nemaiauzită crimă. Această femeie conspirativă și respingătoare face la scară mică ceea ce un alt bărbat, mai puternic decât ea, a încercat recent să facă la scară largă. Și câte exemple trebuie citate pentru a nu mai exista nicio îndoială că există un plan secret convenit între toți foștii nobili, care prevede că fiecare dintre ei va contribui, cât mai bine și în conformitate cu circumstanțe, spre înfrângerea fostului al treilea co-
248
un cuvânt care acum își ia în cap să se ridice împotriva persecuției și disprețului din partea celor care se consideră născuți pentru a persecuta și disprețui? Ce se va întâmpla cu patria dacă, după cum vedem din ce în ce mai des, foștii domni, fiecare la rândul său, procedează astfel? Până la urmă, nu există o singură comună rurală în care unul dintre acești dușmani ai societății să nu se ascundă. Trebuie să fim atenți. Acest lucru poate duce foarte curând la subminarea statului!!!
Să terminăm descrierea celor mai dăunătoare consecințe ale acestei fapte groaznice.
Cine putea să creadă că unul dintre membrii instanței Mondidier, sosit pe 27 februarie să ia mărturia bolnavului Demonceau și să constate așa-zisele spargeri, a pronunțat la ora 22 în propria casă a lui Lady Lamire următoarea hotărâre.
„În baza concluziilor procurorului (de ieri, scrie acolo), ordonăm primarului și oficialilor municipali din Davenekur să se transfere, în termen de 24 de ore de la momentul sesizării acestui lucru, la secretariatul instanței, împreună cu hârtiile și descrierile feudelor doamnei Lamir, banii aceia care puteau fi ei predat. Plasăm moșiile Lady Lamire sub protecția municipalității Davenecourt, amintindu-i primarului și altor funcționari că sunt responsabili din punct de vedere legal pentru toate infracțiunile pe care le-ar putea împiedica sau împiedica implementarea lor. Săvârșită la Davenecourt, în fostul castel local, din cauza imposibilității de a se stabili în altă parte din cauza pericolului care decurge din faptul că majoritatea locuitorilor locului numit se aflau în stare de răzvrătire, și nevoia de a sta într-o cameră. capabil să găzduiască asistenții noștri și 18 oameni din trupele de linie.

Astfel, acest decret conține trei hotărâri prealabile care sunt defavorabile comunei Davenecourt.

În primul rând, sugerează că banii lui Lady Lamire au fost luați și dați municipalității din Davenecourt.

În al doilea rând, că există deja certitudinea că există infracțiuni și că trebuie presupus dinainte că membrii municipiului ar putea preveni sau opri aceste infracțiuni; în legătură cu care moşiile doamnei Lamir sunt puse sub protecţia lor.

În al treilea rând, că băștinașii ar fi fost capabili să meargă la extreme împotriva justiției, pentru că majoritatea se aflau într-o stare rebelă, ceea ce servește drept scuză pentru judecător că a luat decizia în casa părții acuzatoare.

Dar această ultimă acuzație este legată de motive care aparent nu sunt ușor de explicat. Locuitorii nu au fost niciodată într-o stare de răzvrătire în sensul exact al cuvântului. Și judecătorul spune

că cei mai mulţi erau în această stare pe 27 februarie la ora 10 (zece) seara. A fost indus în eroare? Sau este doar o consecință a fricii pe care i-a insuflat povestea sumbră și insinuant de înfricoșătoare a celor din jur și complici la conspirația Lamir? Într-un astfel de caz, este cel mai regretabil că, pentru că o persoană a fost înșelată, întreaga comună este pătată de o suspiciune rușinoasă, ale cărei consecințe pot fi cele mai dăunătoare...

Aici ar fi probabil util să explicăm modul în care judecătorul de instrucție a fost înșelat în această privință. În sat oamenii sunt de obicei foarte curioși. Agitați de accidentul cu Demonceau, de ordinele dezastruoase ale lui Lady Lamire, chiar opusul intențiilor pe care ea pretindea că le exprima anterior, oamenii, văzând un număr mare de judecători, stăteau la ușile caselor lor în tăcere și într-un stare de spirit anxioasă; unii vecini au început să se ducă unul la altul pentru a-și împărtăși surprinderea la această sosire neașteptată, ale cărei motive nu sunt cunoscute. Domnul Judecător, care a fost speriat de tot felul de orori, compară aceste mișcări și această emoție cu ceea ce i s-a spus. El ia asta ca pe o continuare a revoltei imaginare. Toți cei din jur întăresc această idee despre el. Și aici s-a născut decretul nefericit.

Spunem un decret nefericit, pentru că din el pot veni cele mai neplăcute consecințe din cauza următoarei împrejurări.

Lady Lamire, ca urmare a unor noi intrigi necunoscute, este din nou în relații bune cu noul ministru al justiției, M. Duport, fostul du Tertre. Ea a reușit, câștigând încredere în el, să-l facă să creadă în adevărul tragediei ei. Întrucât acest ministru al Justiției a cerut o copie a întregii acte, ridicăm următoarea întrebare: nu ar putea decizia din 27 februarie, pe care a văzut-o de la bun început, să-l confirme în opinia că romanul ticălos al lui Lamir nu este un roman.

Și apoi, o, Dumnezeule milostiv! — avem deja dovezi că această decizie, care ne-a provocat presimțiri atât de triste, a dus într-adevăr la consecințe atât de nefericite. Șeful justiției a scris o scrisoare în luna aprilie a acestui an comisarului regal al curții din Montdidier, în care vorbește pe un ton strict și indignat despre excesele comise la Davenecourt pe 25 februarie. Amintește de decretul Adunării Naționale din 10 august 1789, prin care această adunare își rezervă luarea în considerare a cauzelor legale purtate împotriva făptuitorilor de instigare la alarme false și instigatorilor la tâlhărie și violențe asupra bunurilor sau persoanelor. M. Duport trimite procesul Davenecourt la această categorie de cauze și, prin urmare, interzice

judecăţii districtuale din Montdidier să-l judece; dar îi lasă doar sarcina de a conduce o investigație,
250
încredinţându-i acestuia să trimită actele acestei anchete către mersul derulării anchetei până la completarea acesteia.
Anexa decretului din 10 august 1789 la cazul Davenecourt este fie o greșeală, fie o șmecherie; dar ambele sunt la fel de de neconceput. Decretul din 10 august a fost emis în legătură cu anumite împrejurări, la începutul revoluției, pentru a suprima persoanele care provoacă alarme false, precum și instigatorii și complicii la tâlhărie și violențe, care apoi au devenit mai frecvente la instigarea foștilor nobili și duşmanii patriei. Evenimentele din 25 februarie, adică încercarea făcută de Lady Lamire de a ridica o răscoală la Davenecourt, nu au nicio legătură cu această zakopa care, de altfel, și-a pierdut din forță.
La 10 august, Adunarea Națională a unit toate tipurile de putere în mâinile sale. Ulterior, le-a delegat. Din momentul în care opo a organizat justiția, nu a păstrat nicio parte din justiție în mâinile sale. Instanțele sunt învestite cu puterea de a hotărî asupra tuturor cauzelor, iar legiuitorul însuși nu mai poate încălca ordinea stabilită.
Și care ar fi soarta acuzatului? Care ar fi soarta comunei Davenecourt (atât de trist implicată în această chestiune) dacă ar fi nevoită să aștepte decizia legiuitorului în asemenea împrejurări, când interesele generale, aparent, îi vor absorbi multă vreme toată atenția? Dar nu este ministrul Justiției cel care vrea să studieze cazul? Dar atunci nu mai este Adunarea Națională, iar decretul din 10 august nu poate fi folosit ca pretext. Ei spun că poate asta se face pentru a se trimite cazul la tribunalul din Orleans... Nu vor să considere evenimentele din 25 februarie de la Davepe-kur drept o crimă de stat? ... Desigur, acest lucru poate fi corect. Oricine încearcă să distrugă un popor sau o parte a unui popor comite cea mai odioasă crimă împotriva unui adevărat suveran. Cu siguranță este un criminal de stat.
Duport incoruptibil! Tu, a cărui voce a lăudat public patriotismul și virtutea! ... Ce vei spune, o persoană cu suflet deschis și imparțial, când această hârtie va apărea în fața ochilor? Recunoașteți că, îndepărtându-se de fapte și adevăr, înțelepciunea însăși poate deveni un tributar al erorii și poate servi înșelăciunii și vicleniei, crezând că își îndeplinește îndatoririle în cel mai strict mod? ... O, soarta nefericită a omului! Este cu adevărat condamnat cetăţeanul Duport să răzbune aristocraţia, crezând că slujeşte legile? Oare chiar va da o mână de ajutor conspiratorilor într-una dintre miile de ambuscade mărunte asociate cu o conspirație larg concepută, ai cărei participanți operează continuu, peste tot și sub tot felul de măști? Nu, ministrul Justiției nu va fi un instrument al nedreptății. Își va da seama cine sunt adevărații vinovați. El va sluji legile. Își va sluji țara. El va încununa nevinovăția și
251
în acelaşi timp, viciul îşi va primi şi pedeapsa cuvenită şi cuvenită.
Să aruncăm o ultimă privire asupra actelor de investigație ale acestei uimitoare proceduri judiciare.
De când te-ai apucat de studiul acestui caz fatal, ne întoarcem la tine, cinstit și virtuos Duport! ... La ce te-ai gândit când ai văzut că în acest proces judiciar monstruos au apărut ca martori doar slujitorii disprețuitori ai casei Lamir? ... Dar cât de adânc ar fi revoltată inima ta cinstită dacă ai ști că cei din rândul slujitorilor

care au rămas credincioși sentimentelor conștiinței și cinstei; care a refuzat să ia parte la conspirația infernală; care, în cele din urmă, n-au vrut să depună mărturie despre ororile pe care nu le puteau vedea cu ochii lor și care au fost inventate grosolan - că acești oameni au fost imediat expulzați din această vizuină a crimelor? ... Bineînțeles că au beneficiat de asta, pentru că cât de greu îi este unui om cinstit să câștige pâine câștigată pe cheltuiala conștiinței într-un asemenea bordel. O, ticăloșie! O, înșelăciune! O urâciune!!!
Și ce altceva ar trăi sufletul tău plin de compasiune, ministru-cetățean, dacă s-ar întâmpla să citești următoarele povești, care, fără îndoială, vor fi dureroase pentru tine.
Un rezident din Davenekur, Jean Baie, poreclit Zhapno Boucher, află că unul sau doi dintre martorii care s-au vândut conspiratorilor Lamir i-au adus acuzații pe care doar iadul și slujitorii săi le-ar putea inspira. Este șocat și își pierde capul; op se aruncă în fântână ... și își lasă nefericita soție și cei cinci copii mici cufundați în tristețe și nevoie, care au mâncat exclusiv fructele muncii lui neobosite !!!
Soția unuia dintre acuzați, luat în arest, Jean-Francois Bailly, fiul câștigătorului Bastiliei, primește vești despre nenorocirea care s-a abătut pe soțul ei. Se îmbolnăvește și moare trei zile mai târziu. Bayi aflat în închisoare află în curând despre asta. Nu știe care dintre nenorocirile care i s-au întâmplat, este devreme să se plângă. Este complet deprimat. Șocul trăit îi subminează sănătatea, iar nefericitul irosește în fiecare zi în fața tuturor.
Aceste nenorociri teribile i-au determinat pe locuitorii din Davenekur să comită un act foarte nevinovat, dar răutatea, mereu mârâind, mereu însetată de sânge, mereu în strânsoarea furiei nebunești, mereu flămândă de exil și moarte, nu a omis să descrie acest act cu otrăvire. culori şi atribuie persoanelor care au comis-o cele mai criminale motive.
Duminică, 11 mai, locuitorii din Davenecourt, abătuți de o întristare profundă după dezastrele descrise mai sus, s-au dus, printre peste o sută de oameni, la judecătorii de la Montdidier, pentru a depune mărturie în fața lor durerea generală cauzată de consecințele bolnavului. -proces destins. Fiind într-un număr atât de mare, ei și-au propus ca obiectiv să ofere o atingere curții
252
un spectacol care i-ar fi făcut mai milostivi față de atâtea suflete sărmane unite în durere comună. Cererea lor a fost ca instanța să se dezvolte să grăbească cursul anchetei.
Ca măsură de precauție, înainte de a intra în oraș, toți și-au lăsat bâtele la un han de la periferie. Cu toate acestea, nimeni nu știe ce persoană rău intenționată a sunat, de parcă această numeroasă deputație ar fi avut o intenție secretă de a sparge închisoarea și de a-i deschide porțile prizonierilor. După aceea, toate roadele acestui demers s-au redus la faptul că au fost închiși în cele mai adânci celule de pedeapsă subterane și au primit, împreună cu toți ceilalți acuzați, i.e. cu întreaga comună Davenecourt (căci este o infracțiune a tuturor oamenilor din această zonă și, pe de altă parte, fiecare familie este înrudită prin sânge cu cineva din acuzat), spunem, luni, 19 mai, am primit urmatoarea decizie:
„Instanța, având în vedere cauza penală a următoarelor persoane:
Alexis Bailly, supranumit La Giberpe,
Elizabeth Baurmetz, soția sa,
Jean François Bailly, fiul lor cel mare (câștigătorul Bastiliei),

Pierre Francois Bailly, fiul lor cel mic, arestat și închis prin ordin judecătoresc; Jean Baptiste Pointin,
Jean Marie Ako,
supus arestării prin hotărâre judecătorească, care nu s-a prezentat;
Marie Ann Ako
Georges Pointin,
Gregoire Boissart,
Leona Mortj, '
Pierre Ako,
Firmena Ako,
François Barbier, supranumit La Foptain, toți din Davenecourt,
Și François Blanquet, un cioban din Boussicourt;
cu privire la cine s-a hotărât: unii să fie chemați în judecată, alții să fie chemați să depună mărturie.
Dispune martorii audiați în cursul cercetării, precum și cei care vor fi audiați, să-și citească mărturiile și, dacă este cazul, să organizeze o confruntare cu învinuitul; de asemenea, acuzaților sus-menționați, să citească procesele-verbale de audieri ale acestora și, dacă este cazul, să dispună o confruntare între aceștia. Având în vedere că procesul în lipsă a acuzațiilor lui Jean Baptiste Pointin și Jean Marie Ako s-a desfășurat corect, constatând neprezentarea acestora în instanță, hotărăște cu privire la acesta din urmă că citirea mărturiei echivalează cu o confruntare, astfel că după acestea sunt citite mărturii și aduse la cunoștința procurorului, cazul a fost
253
considerate ca fiind adecvate. Cât despre Martin Portemope și Honest Masson, părțile vor fi audiate în ședința de judecată.
Așa este starea de fapt acum (în iulie 1791) după ce citirea mărturiei și confruntările s-au încheiat și după ce, în ciuda răutății martorilor mituiți și a martorilor lachei, în ciuda mișcărilor insidioase ale coaliției Lamir, în ciuda neobositei lor furia, în ciuda focului lor calomnii înverșunate, mereu susținută, mereu hrănită, strălucește inocența, crima este demascată, și este clar unde a fost fiecare și ce au făcut în timpul evenimentelor din 25 februarie. Datorită râvnei și neînfricării celor doi apărători ai acuzatului (F. N. C. Babeuf pentru patru prizonieri, și vărul, primarul Mondidierului, pentru restul), s-a putut convinge că o persoană mituită sau coruptă, însetată de sângele adversarilor săi. , ar putea cu ușurință să mintă o dată, dar nu îi va fi atât de ușor să-și mențină ficțiunea în cursul disputelor și discuțiilor, când conversația se va îndrepta inevitabil către detalii numeroase și complexe. Martorii falși, care și-au coordonat destul de bine mărturiile, la confruntările față în față, toți au căzut în contradicții, s-au încurcat, au făcut greșeli și s-au infirmat. Au bolborosit, s-au sucit, au ezitat, au strigat noi minciuni pentru a o susține pe cea anterioară. Dacă la orice întrebare erau interogați mai în detaliu, erau stânjeniți când răspundeau și era ușor de observat că erau instruiți în astfel de cazuri să răspundă, măcar cu o oarecare prostie... sau să pretindă că nu să înțeleagă întrebările adresate acestora. Din toate acestea trebuie concluzionat că nu mai există acuzații dovedite după confruntări cu martori mituiți și cu servitori, deoarece martorii apărării nu au fost încă audiați. Este de așteptat ca mărturia lor nu doar să arate nevinovăția acuzatului - pentru opinia publică acest lucru a fost dovedit de mult. Dar există încredere că vor demasca în cele din urmă toată ticăloșia adevăraților vinovați și vor aduce asupra capului lor pedeapsa dreaptă pe care o merită.

Da, Lady Lamir! A sosit în sfârșit vremea când sabia legii poate fi ridicată asupra ta la fel ca peste orice alt criminal, ca peste orice alt inamic periculos al societății. Nici rangul, nici influența, nici patronajul, nici banii nu vă vor mai ajuta. Timpul impunității a trecut; și tocmai acum întoarcerea lui este mai puțin probabilă ca niciodată. Lasă primele succese să nu-ți întoarcă capul; vei fi urmărit și persecutat în toate ocolurile și în toate ascunzișurile în care vrei să cauți mântuirea. Prea mult timp, tu și cei din felul tău ai înșelat oamenii cu acea falsă sclipire de falsă grandoare care ți-a permis să comiți crime. Acum, în sfârșit, acel talisman bătrân care i-a salvat și le-a dat o colorare periculoasă înșelătoare care le-a ascuns ticăloșia a fost distrus,

Ai comis cea mai groaznică dintre crime, ai plănuit să distrugi întreaga comună în sânul căreia ai trăit; i-ai întins o capcană în care, din fericire, nu a căzut; iar tu însă ai acuzat-o, de parcă s-ar fi repezit acolo, de parcă ea însăși ar fi pregătit, aranjat, pus în mișcare toate izvoarele josnice. Plătești deja pentru acest păcat îngrozitor prin faptul că într-un loc în care toată lumea ar putea binecuvânta numele tău, acum trezește un sentiment de dezgust trezit de numele unei persoane vinovate de o uriașă atrocitate.

Care este amăgirea ta? De ce sunt atât de puternice în tine vechile prejudecăți, de vreme ce încă mai intenționezi să-ți sporești puterea dobândind noi moșii * în această zonă, să zicem mai mult, în toată această regiune, unde numele Lamir este acoperit de rușine, unde este întipărit pentru totdeauna cu cel mai strălucitor brand? Acesta este rezultatul ridicol al orbirii fostei nobilimi! Nu vezi că legea care desființează prerogativa dreptului de naștere va avea ca efect, orice ai face, să-ți reducă descendenții la nivelul comun?

Nu vezi, Lady Lamire, că, chiar dacă amintirea ură a ta nu este, pentru totdeauna, un obstacol în calea posibilității ca toți descendenții tăi să trăiască în Davenecourt, nu vezi că acest palat, este magnific cel ridicat? grămada de pietre, în care ai zidit atâtea altare spre slava trufiei, va avea exact aceeași soartă ca și Sionul și Ierusalimul, încât nu va mai rămâne piatră pe piatră? Acest lucru se va împlini în această generație, iar nepoții tăi vor fi mai mult decât fericiți să lucreze cu plugul și plugul, pe care strămoșii lor nu ar fi trebuit să le disprețuiască niciodată. Ei vor considera că este o mare onoare să-și unească destinele cu fiicele virtuoase ale fermierilor noștri, acești buni proprietari rurali, care din generație în generație nu și-au părăsit niciodată meseria demnă, utilă, respectată. Atunci memoria foștilor nobili va deveni subiectul celui mai profund dispreț și ură. Ideea lor va fi indisolubil legată de memoria dezastrelor pe care le-au provocat în trecut. Această lucrare și altele asemenea vor fi recitite și vor convinge noile generații că aceste dezastre nu sunt nicidecum himere. Iar urmașii foștilor locuitori ai castelului vor fi mai preocupați să-și ascundă

* Dame Lamyre a cumpărat recent de la Davenecourt toate proprietățile naționale rămase de la fosta priorit. Această moșie a fost împărțită printre numeroși fermieri care au solicitat ea și erau foarte dornici să o achiziționeze. Lady Lamir a găsit aici o oportunitate de a se opune unora dintre locuitorii din Davenekur. Ea nu a ezitat să plătească pentru această moșie de o ori și jumătate mai scumpă, donând pentru aceasta 50.000 de franci . Acest lucru demonstrează că nimic nu este de regretat când vine vorba de satisfacerea unei anumite pasiuni.

De origine nobilă, mai degrabă decât strămoșii lor au avut grijă să-și ducă originea cât mai departe posibil în întunericul secolelor trecute... ·
Dacă însăși Lady Lamir ar fi ajuns la aceste reflecții profetice, dacă, având în vedere tot ce s-a întâmplat, ar putea observa și citi în cursul evenimentelor ceea ce va fi în curând inevitabil, ea, desigur, nu s-ar lăsa înșelată atât de profund. Și, poate, nu s-ar pune într-o poziție în care răscumpărarea este inevitabilă, cea mai dureroasă pentru o ființă umană care nu și-a pierdut încă complet capacitatea de a simți fizic și moral!
Semnat: Blo, primar; Casset, F. Ako, Felix Cordier, Vatlet, membri ai municipiului; Louis Ako, Jean-Francois Asson, Carlier, G. Boissard, Antoine Kabai, Barbier, Labes, P. Henon, notabili; Ako, evaluator; Ch. A. Dubois, Severin Cressan, Georges Pointepe, Pierre Haco, Jean B. Babe, J. S. Dumontier, Martin Iar, Charles Bonnet, François Basset, Leon Mortier, Cordier, Jean B. Barre, Paul Durier, Delarue, Adrien Hako, Dubois, François Lefebvre, Pierre Parvillet, Jean Francois Coraudier, Antoine Segar, Sebastien Dame, C. M. Lambert, Masson fiul, Comte, Pierre Hako, Billaud, Godefroy, JAS. Parville, Jean Francois Segar, Jean Simon Delory, Lambert, Louis Segar, Jean Claude Enon, Jean Dame, Martin Enon, P. Carlier, Antoine Carlier, Antoine Segar, Boucher, Jean Francois Pointin, Joseph Formeau, Jean Lefebvre, Pierre Quentin Carlier , Jean Segar, Jacques Portemont, N. Defolois, Gambard, Andre Cordier, Pierre Loire, Cassé, geodeză; P. Massop, procuror al comunei; Buatele, secretar-arhiv.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

23 iunie 1791

Am timp să-ți scriu repede doar două cuvinte, dragul meu prieten. Nu voi fi de sărbători, pentru că mai sunt audieri ale martorilor duminică sau luni20. Într-una din zilele următoare mă voi elibera și voi alerga spre Rua pentru a mă întoarce imediat. Am mancat cu cea mai mare placere turta dulce a baietelului meu, spune-i ca ii multumesc foarte mult. Pupici tuturor copiilor, dar si mamei.

Babeuf

PRIVIND NECESITATEA INTRODUCERII UNUI SISTEM REPUBLICAN ÎN FRANȚA21

Republicanii, și sunt mulți dintre ei, declară că vechile prejudecăți, cuvinte atât de nesfârșite de stupide precum tronul, coroana și monarhia, sunt de acum înainte doar o frază goală, o fantomă periculoasă, care, dacă i se va permite să continue să existe, va deveni un semn de unire pentru toți trădătorii, pentru toți nemulțumiți,
256
Pentru toți conspiratorii. Ei spun că suntem de fapt o republică și că a sosit momentul să rostim acest cuvânt frumos și să anunțăm națiunea că așa este structura sa de stat.
Suntem suficient de înțelepți, suficient de luminați, suficient de uniți, suficient de puternici pentru a ne supune numai legii adoptate de reprezentanții unui popor suveran. Adunarea Națională ar trebui să fie centrul în jurul căruia se vor întoarce toate forțele și aspirațiile statului. Puterea executivă trebuie să fie independentă de legislativ dacă este dată conducătorului și consiliului executiv pe viață sau pe termen determinat.
Necesitatea unei sancțiuni populare la ședința din 29 iunie, unde s-a pus problema convocării unei federații a tuturor municipiilor.

SCRISOARE CĂTRE J. B. MASSIEU, EPISCOPUL DEPARTAMENTULUI OUAZE22

27 iulie 1791

Am citit, J. B. Massieu, scrisoarea dumneavoastră din 25 iulie, adresată redactorului ziarului departamentului Oise, în care expuneți motivele care v-au condus la decizia de a adera la partidul clubului Feuillant, care dezertase. de la clubul iacobin.
Răspund la această scrisoare pentru că certurile de club din vremea noastră au o influență nu mică asupra afacerilor publice mari. Și tot pentru că, deși începutul merituos, primii pași destul de fermi în domeniul episcopal, au dat părerilor exprimate de tine o oarecare pondere, provocând, înainte de orice luare în considerare a acestora, încredere, tot mai bine este să-ți avertizezi turma împotriva unor asemenea orbi. încredere decât să-i lași să asculte judecăți eronate care, fie din lipsă de reflecție, fie au scăpat intenționat de la tine.
Scrisoarea dumneavoastră, J. B. Massieu, este împărțită în câteva puncte importante; fiecare dintre ele mi se pare demn de luat în considerare separat.
Pentru început, ne comunicați că „motivul pentru care numele dumneavoastră nu a fost la început pe lista Feuillantilor a fost plecarea dumneavoastră din Paris a doua zi după decretul privind faptele referitoare la plecarea regelui, în legătură cu călătoria dumneavoastră. la Senlis, Noyon și Compiègne, unde îndatoririle dumneavoastră pastorale v-au chemat”. Să-ți spun, J. B. Massieu, că acesta este un dispreț atât de accentuat pentru unii și o preferință la fel de accentuată pentru alții, acestea sunt un fel de scuze față de Feuillants, pe care nu i-ai jignit deloc și care ar putea fi pe deplin satisfăcut dacă, La întoarcerea ta la Paris, te-ai dus să iei un loc sub stindardul lor - toate acestea păreau la început oarecum ciudate, iar patrioții adevărați și-au exprimat surprinderea, văzând că ești atât de

ôòM părăsește © Robespierres28 și Pftions24, Abbé Grégoire25 și Buseau26 și se apropie de Malouet, Chapelier, Liancourt, Dandre27 etc.
A doua zi după întoarcerea mea la Paris, scrii mai întâi (Episcopul constituțional! Acest mod de a spune: „Am cerut un raport, aș vrea să-l aud”, este un fel de ton instructiv care nu corespunde tonului primului tău mesaj, care a fost plăcut și în care fostul preot de Cergy a menținut o manieră plină de grație potrivită tuturor claselor). În ceea ce privește principiile voastre eterne, care, după cum spuneți, sunt fidelitatea față de constituție așa cum este decretată, criticii găsesc în această mărturisire de credință o recunoaștere destul de hotărâtă că numeroasele abuzuri care împiedică buna funcționare a legilor bune nu vă deranjează. personal, că aceste abuzuri sunt în conformitate cu principiile tale veșnice și că probabil le-ai votat; că, în sfârşit, credincios jurământului dumneavoastră, veţi depune eforturi pentru a păstra şi a perpetua aceste abuzuri şi că tocmai din acest motiv nu aţi ezitat să mergeţi la feuillanti, care au depus şi ei un jurământ să contribuie la păstrarea constitutia asa cum este decretata; și că ați părăsit sala iacobinilor, unde s-a luat o rezoluție nobilă și cu adevărat patriotică de a discuta continuu reformele dictate de rațiune și filozofie, pentru a desăvârși această frumoasă constituție și pentru a armoniza complet toate părțile ei cu temeliile înalte de pe pe care se odihnește.
Nu aș vota niciodată, continui.. .♦ ceea ce opa presupune. Cum poți tu, J. B. Massieu, să aduni asemenea prostii cu un aer atât de inteligent? În primul rând, domnul Sall28 și comitetele sunt un singur lucru. Proiectul comisiilor și proiectul domnului Sall (pe care ne-a citit cu amabilitate separat) nu s-au contrazis. Nu-ți place „republica celor

douăzeci și cinci de milioane de oameni"? De ce, dacă îți demonstrează că doar un astfel de guvern poate oferi fericire celui mai mare număr de oameni? Dar spune-mi, ce vrei să spui prin „autoritate responsabilă și un șef de stat inviolabil, astfel încât viciile și virtuțile lui să nu ne poată dăuna libertății"? La urma urmei, abatele Sieyes s-a prăbușit în fața noastră în aceste abstracții metafizice, în care oamenii de rând și eu înțelegem puțin și doar uneori, se pare întâmplător, distingem unele contradicții, de parcă cineva s-ar fi gândit să vorbească despre „putere responsabilă cu un cap inviolabil, ale cărui vicii și virtuți nu pot dăuna libertății noastre."
„Totuși, decretul emis... * urmează în continuare..." J. B. Massieu, iată comentariul meu! Probabil ai vrut să spui: Lasă-ți

* Rafinament în original.

legiuitorii te pun în lanțuri, lasă-i să te supună suferințelor foametei, setei, înrobirii, să te jefuiască în toate felurile, să ordone să fii măcelărit dacă îndrăznești să te plângi - totuși trebuie să te supui, suveranul trebuie să respecte legea cumplită dată de delegați, pe care i-a instruit să facă numai legi corecte și drepte. Și totuși am citit în Declarația Drepturilor Omului că unul dintre drepturile sale este dreptul de a rezista opresiunii.
„Între timp, iacobinii rămași (iacobinii rămași, după părerea mea, o expresie la fel de lipsită de sens precum exprimarea disprețului, ascunderea parțialității!) Cu orice preț, doreau ca regele să fie judecat și privat de tron (dacă așa ar fi fost, atunci nu ar însemna asta, J. B. Massieu, punerea în aplicare practică a teoriei tale a puterii responsabile?) și nu a existat... o astfel de crimă... *"
Scuză-mă, cioban care urmărește săpăturile! Legile dreptății, rațiunea naturală și binele public au fost înscrise în inimile oamenilor de secole. Cum s-a făcut cu primul criminal, când încă nu existau legi scrise? Ei bine, nu ai citit Cartea Genezei? Zeul, pe care, cred, poate fi citat legiuitorilor noștri, zeul care l-a pedepsit pe Cain pentru fratricid, i-a dat o lege prescrisă?
„Decret a trecut... încăpăţânat...*" şi tu, prelat naţional! Vii să-l calomniezi pe Pétion și pe toți cei care, alături de el, rămân credincioși principiilor în toată puritatea lor? Dar de unde ai dovezi ale „refuzului lor de a se supune decretului", cum demonstrezi „rezistența lor încăpățânată" și cum au contribuit ei la ceea ce numiți „tulburări de pe Champ de Mars"? De ce vorbești despre revolte? ...O, nu ascunde numele adevărat, spune „masacrul"! Acum oamenii știu deja ce se întâmplă. Este potrivit ca un slujitor al cerului să-i justifice pe trădători? Chiar crede că oamenii nu știe că nenorocirile Câmpului lui Marte sunt victoria insidioasei clici Antoniane, iar nobilul Brutus a murit acolo...♦ Dar să lăsăm cortina acestor orori.
„Nu sunt deloc... sau mor... *" Asta e deja prea mult! Preotul Celui Atotputernic! Vrei să ne înșeli în privința noțiunilor convenționale. Știm cine sunt singurii apărători adevărați ai drepturilor poporului! Ei nu sunt în clica la care te-ai alăturat. Ei nu proclamă acel strigăt sacru, pe care îl reamintești atât de inoportun.

♦ Rggechis „Original

SCRISOARE CĂTRE J. M. COUPET 29

Roy, 20 august 1791

Milos suveran și frate în oraș!

Port un mare secret în inima mea și simt nevoia să ți-l încredințez. Ai crede că eu, care mă simt deplasat în societatea majorității oamenilor

din acest secol, mă simt foarte bine când sunt cu tine! Cele mai plăcute momente din viața mea au fost acelea în care revărsările reciproce ale sufletelor noastre mi-au arătat că amândoi suntem la fel de inspirați de filantropia arzătoare. Încrederea arătată de tine în mine ca răspuns la încrederea mea în tine este, fără îndoială, un astfel de sentiment care apare întotdeauna între sufletele cinstite care se întâlnesc și se cunosc... Prin urmare, am avut dorința să-ți scriu și îndrăznesc să sper că această scrisoare nu va fi ultima pe care îmi permiteți să vă trimit...
... Sentimentul pe care mi-l insufleți, care mi se pare reciproc, nu are ca sursă niciunul dintre acele motive care în cele mai multe cazuri înclină oamenii să se asocieze cu o prietenie pur externă. Ei sunt întotdeauna conduși de un interes propriu ascuns. Nu, ne interesează doar interesele altor oameni, iar ei ne fac să uităm de tot ce ne privește, doar pe noi. Avem această virtute rară a spartanilor, virtutea Deciilor, a Catonilor, la baza căreia, poate, există și un defect inerent naturii noastre - mă refer la mândrie, un fel de vanitate interioară, convingându-ne că noi sunt mai buni decât mulți dintre frații noștri și găsim satisfacție în gândul că pentru binele mai mare al omenirii ar trebui să fim chemați să o guvernăm.
Aceasta ar putea fi o mare greșeală. Această pasiune pentru binele public, poate, este hrănită doar de iluzii, dar mereu voi considera că este cel mai lăudabil lucru din această lume, căci este evident că fără o asemenea pasiune oamenii nu ar face niciodată bine.
Iată, frate şi cetăţean al meu, gândurile pe care, mi se pare, deja vi le-am exprimat, deşi nu atât de clar, în cursul multor discuţii noastre. Această reflecție asupra bazei morale a convingerilor mele este relevantă pentru scopul principal al acestei scrisori și ar trebui în mod firesc să precedă reflecțiile asupra modurilor în care amândoi ne-am putea satisface dorința de a fi de un beneficiu semnificativ pentru cauza comună.
A fost publicat un decret cu privire la viitoarele alegeri pentru Adunarea Legislativă, acestea urmând să aibă loc în curând. Din fericire, decretul antipatriotic privind marca de argint a fost distrus pe 30, spre profundă satisfacție a tuturor patrioților adevărați... Acum suntem aproape complet liberi și am devenit egali în drepturi. Acest gând mă fascinează și mă inspiră. Îmi spun că, deci, chiar și fără a fi bogat
în urmă
proprietate, și eu pot fi chemat de concetățenii mei să cooperez la elaborarea legilor pe care le consideră potrivite pentru bunăstarea lor. Pentru ca ei să-mi încredințeze această lucrare, îmi este suficient de acum înainte doar să-i conving de bunăvoința mea de a le sluji drept reprezentantul lor credincios.
Vă mărturisesc cu toată sinceritatea, căci sinceritatea va fi întotdeauna potrivită între noi, că dorințele mele cele mai prețuite mi-ar fi împlinite dacă aș dobândi acel post distins în care se poate vorbi cu speranță de succes în apărarea marii cauze a întregii omeniri. O, fratele meu, dacă concetățenii mei ar ști câtă abnegație în această dorință, dacă ar putea ști cu ce intenții pure, cu ce devotament arzător, aș deveni un apărător al drepturilor comune și al libertății depline, singurul lucru care nu este un minciună! Dacă li s-ar da să înțeleagă de ce eforturi sunt în stare pentru ca râvna mea să-mi reînnoiască talentele, dacă s-ar putea să-i fac să citească în sufletul meu tot ce aș concepe pentru fericirea lor, o! atunci le-aș fi câștigat vocile. Dar nu închid ochii la faptul că mulți dintre oamenii pe care

i-au stârnit primele mele eforturi împotriva mea vor înneca cu ușurință vocile câtorva oameni sinceri și imparțiali care mi-au rămas prieteni, iar bunăvoința mea va rămâne fără rezultat.

Este posibil ca dorinta mea de a indeplini misiunea de reprezentant al neamului, care mi se pare cea mai de invidiat, sa fie generata de ambitie, vanitate sau interes propriu? Nu, nu este ambițios, nici zadarnic și nici lacom, care, fiind tată de familie, se condamnă la toate greutățile, care refuză să folosească cele mai avantajoase oportunități pentru el și pentru cei dragi, care trăiește, ca să spunem așa, un pustnic pentru a observa mai bine virtutea republicană, căruia nu se teme de temnițe și de orice persecuție violentă doar de dragul de a putea rămâne fidel cu sine; în sfârşit, cel care dispreţuieşte toate poziţiile, toate poziţiile care nu sunt în concordanţă cu scopul de atins - eliminarea abuzurilor; unul care știe că este obiectul ridicolului de proști și depravați care consideră un comportament atât de neobișnuit drept nebunie; cel care nu-și etalează purtarea în fața nimănui și până în ziua de azi nu s-a lăudat pentru asta, s-a permis să facă asta doar înaintea ta, fratele meu, și în revărsări de prietenie.

Ei bine, da, vreau să devin un luptător al poporului; ce este, simplă îngâmfare din partea mea, sau un act înșelător al imaginației, lovit de noțiunea unor abilități superioare și de posesia unui set de mijloace suficient de puternice pentru a asigura cele mai strălucite victorii pentru cauza corectă?

De obicei, o persoană nu este foarte încrezătoare dacă nu este complet ignorantă. Dar din nou, vă mărturisesc: cu pasiunea noastră predominantă, pasiunea de a face bine, există și ceva în noi

261

că dintr-o părere bună despre noi înșine, care ne face să credem că, în condițiile potrivite, am putea asigura poporului victoria. Nu că sunt prostesc să cred că în acest mare teatru, unde atâția actori se vor ascunde în spatele unui rol și a unei măști, unde atât de puțini oameni vor fi înarmați doar cu onestitate și simțul dreptății necondiționate, nu voi întâlni mulți. oameni talentați și să nu fie atât de ridicoli, să nu-și recunoască superioritatea. Știu că din noua colecție nu vor lipsi oratori străluciți, improvizatori mai mult sau mai puțin pricepuți; vor exista logicieni care au o bună stăpânire a sofismelor și avocați cu experiență în arta de a argumenta pro și contra.

Dar ce altceva va fi rar, cel puțin cred, sunt capete ferme și stabile, impregnate cu toată puterea marilor principii, minți metodice și tactice. Metodic, adică capabil să cuprindă în toată lățimea sa totalitatea unui plan bun al constituției și să urmeze acest plan în toate punctele, nepermițând o denaturare nici a aspectului, nici a esenței sale prin modificări insidioase propuse deliberat. Tactic, adică capabil să ocolească orice obstacol și să zădărnicească intrigile partidului fărădelegii, evitând ambuscadele și capcanele, într-un cuvânt, contracarând o tactică cu alta în timp util și vigilent.

Ceea ce mi-aș dori de la această întâlnire este ca apărătorii poporului să aibă o cunoaștere mai profundă a suferințelor și nevoilor lor, mai multă hotărâre de a aplica singurul medicament eficient tuturor acestor boli, mai multă inimă și dorință de a căuta cu vigurozitate și perseverență eliminarea sărăciei. și ignoranță și că au mai puțin această rigiditate uscată a lui Robespierres și Pétions. Căci Pétion și Robespierre, cu inflexibilitatea lor pedantă, devenită ca un obicei solemn la ei, nu au insistat în niciun caz asupra a ceea ce este cea mai importantă consecință care decurge în mod firesc din principiul egalității în drepturi: educație egală și hrană sigură pentru toți. O

astfel de reglementare, dacă ar fi introdusă în constituție, ar fi cea mai mare binecuvântare, ar face-o inviolabilă. Când vastul excedent aparținând acum unei minorități bogate este distribuit. Toți cei care suferă, toți cei care au mare nevoie, vor simți îmbunătățirea situației lor datorită acestei distribuții urgente și juste.
Dar din moment ce constituția garantează tuturor viața fizică și morală, cine îndrăznește să o încalce?... Este necesar,
• Un cuvânt nu este anulat.
262
Aceasta ar fi o bogăție națională: ar trebui să dea poporului pâine pentru duh și pâine pentru trup în același timp; nu numai că trebuie să îi ofere în mod clar, precis și fără echivoc plinătatea vieții sale intelectuale și materiale, ci și să o consolideze prin socializarea tuturor resurselor, infinit multiplicate și sporite grație organizării cu pricepere gândite și conducerii înțelepte a comunității. muncă.
Întrucât constituția, înțeleasă astfel, este în primul rând legea vieții, pâine pentru toți, educație pentru toți, întrucât este în același timp temelia și piatra de temelie, nu mai este teamă că întreaga clădire va fie scuturat sau că se încearcă distrugerea lui.pe părţi. Cine în sat ar tolera distrugerea brutăriei comunale sau umplerea fântânii în care toată lumea merge să ia apă?
Fiecare articol al constituției să fie pur în expresii și definiții, accesibil celui mai simplu bun simț, fără ambiguități, fără posibilitatea de a interpreta la întâmplare, fără nici cel mai mic motiv pentru subtilitățile creatorilor de doctrine răutăcioase, maeștri ai textelor ofuscatoare, avocații care caută tot felul de trucuri și trucuri, secrete ambiguități și pentru toți falsificatorii justiției care speculează unde este punctul sau virgula. De exemplu, să fie enumerate în ea toate libertățile din care constă Libertatea, fără ca nici măcar una să fie omise și vă garantez că nu se va putea vorbi de o încălcare a celor mai mici dintre ele, fără ca fiecare să simtă imediat că propria viață este in pericol...
Respectul pentru constituție va deveni atunci o religie. Locul credinței oarbe și zadarnice, care este numai mințile slabe și înrobite, va fi luat de o credință mântuitoare în rațiune și în umanitate... Victoria asupra minorității recalcitrante va fi asigurată majorității, chiar dacă acesta din urmă folosește cea mai mare energie și cea mai mare înșelăciune. Acum oamenii sunt ca un taur, nu-și cunosc puterea, iar ochii lor exagerează totul. O, dacă ar ști, ca și mine, istoria marilor posesiuni și a marilor proprietari ai acestei lumi! Dar când cel care abia mai are de trăit, vede că, datorită repartizării corecte, constituția îi asigură aproape prosperitate, ridicându-i la nivelul lui pe toți cei care obișnuiau să-și facă rostul doar prin lipsuri, se va permite mai degrabă. să fie tăiat în bucăți decât să se lase răsturnat.o constituție atât de liberală... Datorită ei, drepturile generațiilor tinere se vor schimba și devin mai pure, dintre care va dispărea ceea ce este mai urât în egoism.
Cine poate aprecia egalitatea nominală? Nu există niciun motiv să te pui în pericol pentru a-l salva. Cuvântul egalitate nu ar trebui să însemne o înțelegere fără sens. Ea trebuie să-și găsească manifestarea în rezultate certe și enorme, în fenomene care pot fi ușor de evaluat, și nu în chi.
263
abstracții merice. Nu poate fi vorba de scolasticism, gramatical si legislativ. Este necesar să ne asigurăm că nu poate exista ambiguitate

în chestiunile de egalitate, precum și în cifre. Totul în acest domeniu poate fi redus la măsură și greutate.
Întrebările despre metodele de acțiune și posibilitățile de execuție necesită o prezentare detaliată. Avocații noștri ai primei întâlniri nu și-au asumat această mare sarcină; Aș îndrăzni să merg pentru asta. Dacă aș fi chemat să stau într-o nouă adunare și aș avea ocazia să mă forțez să fiu ascultat, îmi asum dinainte obligația de a răspunde tuturor obiecțiilor și de a reduce la tăcere disputanții și periculoșii noștri cărturari.
Vorbind cu tine, dragă patriot, spun tot ce gândesc și fără nicio ezitare îți deschid sufletul în multe chestiuni, pe care nu le-aș face cu nimeni altcineva. Aș risca prea mult să fiu acuzat de mândrie excesivă. Totuși, am ținut mai multe discursuri în ședințe în care forța argumentelor, prezentate consecvent și metodic, într-un top pe jumătate rece, a făcut ca mai mulți vorbitori inepuizabili să-și oprească discuția inactivă; și asta, cred, explică de ce au decis că pot fi bătut doar prin încălcarea tuturor drepturilor omului.
Există o hoardă puternică de detractori care mă văd ca pe o creatură extrem de periculoasă pentru o multitudine de abuzuri prin care ei și prietenii lor profită fără încetare. Această clasă de mâncători de societate nu s-a putut abține să nu se năpustească asupra mea. Au făcut-o cu un zgomot teribil. Dar, amărâți de faptul că nu au putut să mă învingă în mari bătălii, unde am apărat cauza comună, oamenii depravați au vrut să recâștige, ademenindu-mă pe terenul alunecos al disputelor personale, instigând insidios la cele mai nedemne calomnii împotriva mea... .
Mi-au atacat cu trădare toate sursele de venit, subminându-le una câte una, îndemnându-i pe datornicii mei împotriva mea, încurajându-i să nu-mi plătească, iar creditorii să mă persecute fără milă; oamenii care mi-au încredințat orice muncă au fost convinși să-mi ia aceste ordine. Nu există astfel de trucuri și trucuri la care să nu recurgă pentru a mă cufunda într-un labirint fără speranță de dificultăți și, provocându-mi tot felul de griji, neliniști și chinuri, să mă privească de posibilitatea de a le rezista și de a mă obliga să le fac. părăsesc arena politică. Apoi m-au înnegrit, m-au insultat, m-au chinuit și, în răutatea lor, au ajuns până la a mă acuza de frivolitate și lașitate...
În ciuda poziției false în care am căzut ocazional din cauza respectului existent față de vechile prejudecăți și opinii pe care bogații sunt interesați să le propage, în ciuda defavorizării și neîncrederii

sau în alt grad la soarta oricărei persoane a cărei poziție este considerată instabilă, în ciuda tuturor calomniilor ridicate împotriva mea, tot m-au ascultat. Dacă aș fi fost întotdeauna atât de fericit și aș fi fost special protejat de o mare imunitate, îmi imaginez că succesul meu ar fi fost sigur.
Cu toate acestea, nu contează pentru mine în ce fel se face bine, principalul lucru este să se facă. Neputând să-mi aduc ideile legislative la tribuna poporului francez, m-aș mulțumi să am pe cineva într-o poziție mai bună decât mine, un membru al adunării cu care am păreri comune, să se angajeze să propună propuneri pe care i le-aș trimite, dezvoltandu-le constiincios.
În această propunere, aș dori să le prezint celor dintre colegii mei care sunt inspirați de aceleași sentimente ca și el și să le obțin aprobarea și sprijinul, el ar deveni purtător de cuvânt al acestor proiecte. Întâlniri preliminare pe fiecare dintre întrebări ar fi

convocate pentru a stabili cursul acțiunii, pentru a conveni în prealabil asupra tuturor obiecțiilor posibile, asupra motivelor care trebuie ridicate și asupra repartizării rolurilor în timpul dezbaterii, astfel încât susținătorii acelorași idei nu ar risca niciodată să cadă în contradicții între ele, în ciuda faptului că obțin aceleași rezultate. Cât despre vorbitorul principal, din moment ce vom fi mereu una în principiu cu el, este destul de evident că tot ceea ce primește de la mine va fi, parcă, rezultatul propriului său raționament; nu va fi complet eliberat decât de munca de birou, pe care o asum eu în exclusivitate.
Nu știu dacă mă înșel, dar mi se pare că revoluția m-a răsfățat îngrozitor; Mă surprind adesea gândindu-mă că am devenit complet incapabil să ocup orice funcție, cu excepția jurnalismului și a tot ce ține de legislație. Politica și gândirea la principiile corecte ale legilor și la aplicarea lor au o atracție atât de irezistibilă pentru mine, încât înclin să cred că aceasta este singura mea chemare.
Este posibil, totuși, să vă dovedesc contrariul prezentând un rezumat al lucrării mele într-o formă concisă...
Stabiliți că a doua adunare este la fel de constitutivă ca și prima, conform principiului care dovedește caracterul insidios al jurământului de a păstra inviolabilitatea constituției așa cum a fost decretată în întregime și în toate părțile ei, pentru că dacă unei generații îi place să devină sclave , acest lucru nu privează în niciun fel următoarea generație de dreptul de a fi liberă, sau, cu alte cuvinte, oamenii își păstrează întotdeauna dreptul inalienabil și inalienabil de a-și schimba și reface.
265
copiere, ratifica sau respinge tot ceea ce reprezentanții săi fac în numele său. Dacă Staturile Generale (deputații celor trei state), care au devenit foarte simplu Adunarea Națională și apoi Adunarea Constituantă, și-ar fi dorit ca succesorii lor să fie doar Adunarea Legislativă, adică paznici servili și apărători orbi a tot ceea ce este atât rău și bun în codul constituțional pe care l-au creat, atunci această Adunare Legislativă trebuie să facă doar un pas pentru a deveni și constituentă și trebuie să facă acest pas pentru a fi împuternicită să corecteze greșelile predecesorilor săi.
Dacă întâmpină o obiecție cu referire la jurământul depus, atunci nu îi vor lipsi argumentele care să dezvăluie absurditatea unei astfel de obiecții. Adunarea Constituantă, care a impus succesorilor săi un jurământ interzicându-le să se atingă de tot ceea ce a făcut, și-a îndeplinit ea însăși jurământul dat de membrii săi de a fi în toate purtători de cuvânt ai voinței poporului și de a nu se abate de la scrisoarea de instrucțiuni ale acestuia și să le adere cu strictețe pentru a doar îmbunătăți legislația în conformitate cu prescripțiile de noi mandate la fiecare convocare a unei noi adunări?
Vetoul popular este absolut obligatoriu. Fără acest drept de veto, adunarea reprezentanților poporului poate emite numai decrete care sunt contrare voinței și intereselor poporului.
Adunarea nu poate lua nicio decizie, nu poate adopta nicio lege care nu poate fi anulată de popor.
Ea nu este stăpână nici măcar în materia propriei discipline, iar prevederile regulamentelor sale trebuie mai întâi prezentate oamenilor și aprobate. Fără această precauție, aceste decrete ar fi putut fi concepute de necinstiți cu scopul de a sugruma libertatea tribunului în favoarea oricărui grup.

Adunarea trebuie să îndeplinească întotdeauna dictaturile oamenilor. Loialitatea față de oamenii fiecăruia dintre membrii săi este asigurată de posibilitatea de rechemare și obligația de a se raporta lunar la electorat. Nicio marcă de argint, nicio clasificare a cetățenilor, nicio privare temporară sau permanentă a drepturilor de autor din orice motiv.

Nu există decrete care să declare o persoană nedemnă; ideile utile pot avea originea în orice cap; nu există o singură persoană, oricât de disprețuită, oricât de îndatorată sau de nerespectată, care să nu dea o părere utilă. Admiterea tuturor cu drept de vot în adunările municipale, unde membrii municipalității ar trebui să aibă doar dreptul de a prezida.

Toate adunările sunt permise, fără bannere roșii82, fără paznici care să împiedice adunările cetățenilor,

266

Fără excepție, francezii, care au reședința permanentă, sunt de drept și de datorie paznicii naționali; oricine locuiește într-o comună sau și-a declarat dorința de a locui în ea este considerat rezident permanent al acesteia.

Toți cetățenii sănătoși sunt înarmați și instruiți în folosirea armelor, fără a aduce atingere muncii necesare în orașe și sate. Prin excepție, aceștia nu vor primi arme, ci doar din motive de siguranță publică, doar cei care au fost condamnați pentru infracțiuni împotriva persoanelor sau împotriva proprietății; după eliberare, vor fi înarmați doar cu dreptul de vot, de care nu pot fi decăzuți sub nici un pretext, întrucât de la expirarea pedepsei au revenit în societate unde, pentru a-și proteja interesul personal, fiecare persoană are dreptul de a cere discutarea, analizarea și implementarea acțiunilor care promovează interesul comun33.

Pentru a nu cădea din nou în ghearele aristocrației, trebuie să se asigure că nefericitul, căruia contemporanii noștri îi dau porecla disprețuitoare „vagabond”, poate, dacă are abilitate și devotament, să devină deputat al adunării și că conceptul de imunitate include protecția împotriva nevoii și împotriva oricărei preocupări pentru familia sa atâta timp cât este îmbrăcat cu încrederea concetățenilor săi.

Dacă bogații cred că trebuie să se apere de cei săraci, atunci nu trebuie să uităm că săracii au mult mai multe motive, și mai multe motive reale, să caute să-și asigure protecția față de bogați, și mai ales de prejudecățile lor, susținute din păcate. și împărtășită de prea mulți oameni orbi din popor.

Istoria ne învață din exemplele multor oameni mari care au murit datornici după ce au gestionat într-un mod remarcabil treburile republicii, că oamenii de stat cu adevărat, aceia a căror amintire popoarele o pot lăuda, au strălucit în primul rând cu un altruism sublim, o uitare constantă de ei înșiși. , care și-au făcut incapacitatea de a-și gestiona propriile afaceri. Cei care sunt absorbiți exclusiv de visele fericirii patriei lor, umanitatea, au multe șanse să intre în faliment. Toate discursurile sale de pe podium vor cere domnia dreptății. El nu îi va reprezenta nici pe cei bogați prin naștere, nici pe cei care s-au îmbogățit prin intrigi.

Așa ar fi trebuit să fie un om, ales de campionii egalității. Legea ar trebui să-i faciliteze accesul la Senat, să înlăture toate obstacolele din calea lui.

Încă un cuvânt despre marea armată patriotică. Pot spune „mare armată”, pentru că ea singură va fi mai mare decât toate armatele Europei

laolaltă. Deoarece garda națională este formată din câteva milioane de oameni, este destul de firesc să concediezi cel puțin o parte semnificativă a trupelor regulate, reprezentând
267
care în acelaşi timp sunt o binefacere şi un pericol pentru cauza libertăţii. Comandanții și soldații, întorcându-se la casele lor, vor intra ulterior în rândurile gărzii naționale, acolo vor deveni instructori de cetățeni care vor ști în curând câte ei. În ceea ce privește dimensiunea armatei permanente, care poate trebui păstrată temporar, există două mijloace simple de a o proteja de influențele rele: 1) alegerea tuturor comandanților cu votul majorității, 2) același salariu pentru toți paznicii.
Fără o asemenea egalitate, care nu poate dăuna în nici un fel disciplinei, tendințele aristocratice se vor perpetua și trebuie să fie urgent eradicate, pentru ca armata să înceteze să fie ostilă cauzei libertății. Echitatea salarială va pune capăt tuturor intrigilor care vizează obținerea de posturi de comandă. Va iniția și va întări frăția tuturor sub steaguri.
Reducerea numărului de trupe va permite economii mai mari. Întrucât soldații au fost până acum prost plătiți și subnutriți, acele regimente care nu vor fi desființate vor costa statul aceeași sumă ca înainte, dar aceeași sumă, împărțită în mod egal între toți militarii, va fi salariul fiecăruia dintre ei.
Probabil veți constata că sunt foarte îndrăzneț cu toate proiectele de reformă, dar sunt convins că schimbările minore vor fi doar paliative și că multe trebuie schimbate dacă vrem să ducem revoluția la bun sfârșit. Îmi imaginez foarte bine cât de departe trebuie să ajungă, dar poate că prudența necesită să se procedeze în etape, fără a arăta prea mult cum va fi noua clădire publică. Foarte important este însă să folosim toate posibilitățile de a avansa, mai întâi pe o cale, apoi pe cealaltă, spre adevăratul scop al revoluției, spre egalitate fără minciună.
... Înțeleg cât de greu ar fi să convingi adoptarea unui sistem de egalitate generală deodată. Dar din moment ce permitem egalitatea în drepturi, dacă nu vrem să fie o falsă pură, trebuie să începem să o punem în practică undeva. În armată ne vom confrunta cu mai puține obstacole, pentru că armata nu deține nimic și este obișnuită să obțină totul doar de la stat. Șefii militari actuali vor murmura; majoritatea aparțin unor familii aristocratice, alții sunt oameni care din greșeală au devenit ofițeri și au adoptat tonul și manierele aristocraților. Primii se vor considera jigniți în multe privințe; aceştia din urmă vor deplânge pierderea poziţiei lor. Dar ce sens pot avea aceste strigăte? Din moment ce nu sunt forțați să abandoneze profesia de militar, lăsați-i să rămână sub stindarde și să trăiască. Plângerile lor nu vor merita atenție. Vor fi un număr mic dintre ei împotriva tuturor celor care vor câștiga și se vor bucura de ecuația salariului (care va
268
Fiecare aproximativ 50 de livre pe lună), și, de asemenea, că de acum înainte vor trebui să se supună doar propriilor șefi aleși.
Liderii nu sunt ființe de alt fel decât soldații. De ce ar trebui unii să trăiască ca niște canoane și alții ca niște condamnați? De ce unii oameni primesc o masă bună și satisfacerea dorinței lor, în timp ce alții primesc pâine neagră și lipsuri? Ei bine, corpul șefului necesită mâncăruri mai abundente, mai gustoase, mai delicate? Dacă ajung la infirmerie, atunci motivul pentru aceasta este răsfățul de garnizoană,

desfrânarea. Iar subordonații lor ajung acolo ca urmare a unui regim echivalent cu sărăcia.

Ecuația din toate va da rezultate excelente. Însemnele gradelor vor rămâne, dar hainele vor fi aceleași. Un ofițer nu va părea mai bogat decât un soldat. El va pierde astfel unul dintre mijloacele de seducție, iar familiile vor câștiga puțin mai multă siguranță.

Dacă soldații sunt mai bine hrăniți, ei vor fi mai sănătoși și mai puternici. În consecință, ei vor fi mai capabili să îndure greutățile timpului de război. Și pot fi folosiți pentru muncă folositoare pentru binele patriei, în loc să-i lase să lânceze în lenevire dezastruoasă.

Cei care le vor comanda, lipsiți de oportunitatea periculoasă de a se relaxa în plăceri și efeminație, curățați de aroganța împuțită generată de strălucirea și beteala exterioară, nu se vor mai considera dizgrați, dedicându-se serios conducerii unei activități de muncă utile lor.

concetăţeni, care acum cu dispreţ privesc la libertinaţia şi lenevia lor. Întrucât Franța îi plătește, cel puțin nu va trebui să regrete banii cheltuiți, căci ei îi vor oferi canale, drumuri convenabile și câmpii fertile în loc de mlaștini nesănătoase și terenuri necultivate.

Ei vor fi binecuvântați pentru creșterea bogăției pe care o generează.

Nu există nicio îndoială că la început, cu cât mai educați, cu atât mai capabili, cu atât mai viteji vor fi aleși pentru posturile de comandă.

Dar când toți sunt educați în mod egal și, din moment ce curajul este una dintre calitățile cele mai comune în rândul francezilor, este evident că, pentru a înclina voturile în favoarea lor, candidații vor trebui să adauge virtute altor merite, în privința cărora. atunci va fi concurență.

Astfel, egalitatea va contribui la purificarea moravurilor. Armata se va obișnui rapid cu spiritul egalității, căci va găsi în el avantaje materiale. Și de acolo acest spirit se va răspândi în curând și prinde rădăcini peste tot...

În niciun caz nu ar trebui să existe semi-glasnost: pentru tribunele poporului din Adunarea Națională ar trebui să se aloce cea mai mare încăpere. Problemele de interes general ar trebui luate în considerare de întreaga adunare; nu mai sunt benzi desenate

269

tetes, acele focare de intrigi și adunări în care cabalele își coordonează planurile care sunt dezastruoase pentru libertate și conspiră pentru a le duce la îndeplinire. Avem nevoie de un birou de petiții unic, menit în principal să colecteze, să analizeze, să coordoneze dorințe, solicitări, opinii, comentarii, informații care pot fi de interes pentru cauza libertății și egalității; poporul trebuie să poată oricând să-și proclame voința, iar în orice moment reprezentanții lor trebuie să fie gata să bea la jumătatea drumului dacă această voință a fost înțeleasă greșit.

Componența biroului de petiții ar trebui actualizată frecvent. Membrii biroului trebuie să se întrunească zilnic în ședințe publice și să citească acolo cu voce tare petițiile venite din diferite comune și secții și să informeze de îndată fiecare petiționar că petiția sa a fost luată în considerare. Nicio petiție nu trebuie depusă direct biroului. Petiționarul își înscrie mai întâi cererea în registrul municipiului pentru a certifica faptul coletului, apoi o adresează unuia dintre deputații cantonului său, care, sub pedeapsa de a fi condamnat la 20 de ani de chin, va fi. obligat să-l transfere contra primire către biroul de petiții. Biroul, după citirea petiției în ședință, o va trece în revistă, iar apoi va reproduce esența și extrase din ea într-un buletin tipărit, care va fi postat în fiecare zi.

Datorită acestor petiții, congregația va ști mereu ce probleme dorește să le aducă în atenție. Abuzurile și pagubele care nu sunt menționate în mandatele provinciale, deseori redactate cu prea multă atenție, fie din dorința de a nu jigni unii oameni puternici locali, fie din dorința de a face compromisuri cu trecutul, vor fi expuse chiar de oamenii a căror voce a fost tăcută anterior sau a căror tăcere a fost rezultatul timidității.

Când vine vorba de stabilirea libertății și egalității, este necesar să ascultați orice persoană, indiferent de poziția sa. Cine poate spune în ce cap se va naște cea mai bună idee? .. Biroul de Petiții va face posibilă cunoașterea în prealabil a tuturor elementelor necesare dezvoltării unei bune constituții, ferită de orice lacune, neglijențe, de orice ambiguitate și vag, ferită de orice interpretări false. Biroul va elimina posibilitatea oricăror neînțelegeri cu privire la semnificația și esența fiecăruia dintre articolele sale și, în același timp, va permite pregătirea cu cunoștință de cauză a tuturor legilor care au sarcina de a confirma, întări și uneori și de a dezvolta și completa. constituţia în acele părţi în care nu este suficient.clară.

Înainte de a-mi expune depozitul de idei, remarci și cereri, am plăcerea să vă ofer pentru luarea în considerare un proiect de articol, a cărui parte introductivă, după părerea mea, nu este mai puțin necesară... Iată acest articol, care Consider, de asemenea, o măsură preventivă importantă împotriva reapariției sclaviei.

270

„Nu poate fi adusă nicio modificare care limitează libertatea și egalitatea acestei constituții. Numai propunerile care vizează extinderea acestora sunt supuse examinării.

Atunci când se lucrează la redactarea unei constituții, este necesar să ne ferești de unele surprize. Ele pot fi evitate dacă discuția se poartă fără grabă excesivă, fără a fi zgârcit în a petrece zile și ore.

Constituția este în mod natural împărțită într-un număr de secțiuni. După ce textul fiecărei secțiuni a fost adoptat provizoriu, acesta va fi plasat la ordinea zilei cu două săptămâni înainte. Aceeași secțiune va fi discutată de trei ori la intervale de zece zile, iar pentru a putea fi ascultate toate argumentele pro și contra, închiderea dezbaterii poate avea loc de fiecare dată numai după cea de-a treia ședință. Împărțirea se va decreta abia în cea de-a patruzeci și patra zi, după care va fi transmisă municipiilor pentru vetoul sau sancțiunea poporului, care se va exprima prin petiții. Aprobarile si obiectiile vor fi numarate in termen de sase luni de la inceperea discutiei in Adunarea Nationala si, dupa ce rezultatul a fost verificat si asistat, se va proclama veto sau aprobare!

Același lucru va fi valabil și pentru orice lege de interes general. O astfel de încetineală înțeleaptă va permite reprezentanților să adune toate opiniile, toate considerentele, să țină cont de toată experiența existentă și să exprime întotdeauna doar voința poporului.

Posibilitatea retragerii este o amenințare utilă, necesară; împreună cu un vot deschis, aceasta este una dintre cele mai bune garanții pentru oameni. Deci, așa se va efectua rechemarea... Concomitent cu alegerea reprezentanților, toți cetățenii fiecărui canton vor alege șapte curatori de libertate..., în centrele administrative ale departamentelor, numărul acestora va ajunge la 21. În fiecare canton și în fiecare centru administrativ al departamentului, curatorii vor alege un președinte și un secretar. Ei se vor întâlni o dată la trei luni pentru a analiza rapoartele adjuncților lor, primul - în centrul cantonal, ultimul - în centrul departamental. La aceste întâlniri, ei

vor lua în considerare comportamentul politic al aleșilor lor, iar apoi vor trece la vot la întrebarea: „A îndeplinit așa și așa mandatul care i-a fost dat?”. Toată lumea va răspunde la această întrebare „da” sau „nu”, iar raportul de rezultate, întocmit chiar acolo, va fi trimis imediat președintelui curatorilor centrului departamental. Acolo, în prezența a 21 de curatori, după numărarea tuturor „da” și „nu” și în funcție de care va fi rezultatul numărării, președintele va anunța: „Unul și așa a încălcat sau nu a încălcat mandatul. dat lui.” Cu toate acestea, o declarație de încălcare va avea loc doar dacă numărul „nu” depășește cu o zecime din jumătate din cei care au votat. În caz contrar, o majoritate simplă pentru cenzură nu va presupune

rechema, dar va scoate la iveală nemulțumirea oamenilor, iar președintele va înștiința deputatul de necesitatea de a urma o linie mai corectă. Dacă se obține majoritatea necesară, președintele, în numele tuturor curatorilor libertății, va stabili imediat cel mai scurt timp posibil pentru alegerea în locul reprezentantului revocat.

Încă mai am câteva îndoieli cu privire la această întrebare: pot fi realeși sau nu cei rechemați? Cu toate acestea, mi se pare că ar fi periculos să le oferim posibilitatea realegerii: până la urmă, intrigatorii și cabalile au uneori o influență extrem de puternică care le permite să inducă în eroare opinia publică. Vă poate surprinde faptul că decizia de rechemare este luată fără ca reprezentantului rechemat să i se ofere posibilitatea de a se apăra. Dar cum putea să vorbească în toate cantoanele? Raportul către alegători este discursul său de apărare, pe care toată lumea îl poate aprecia.

Într-o țară în care egalitatea ar avea deja rădăcini adânci, curatorii libertății ar trebui să fie aleși dintre toți cetățenii fără deosebire, dar în vremea noastră sunt încă prea mulți oameni interesați să păstreze rămășițele vechilor abuzuri, să restaureze cele care au fost desființate. Prin urmare, este necesar să se prevadă și să se prevină posibilitatea trădării.

Aceasta, după părerea mea, este dictată de cerințele prudenței: „Nimeni nu poate fi alesul curator al libertății dacă nu a împlinit cel puțin 25 de ani, dacă nu se hrănește și nu trăiește din roadele muncii sale produse. în sfera unei profesii independente. Funcțiile curatorului de libertate sunt incompatibile cu ocuparea oricărei funcții publice remunerate.

Mă bucur să cred că cazurile de rechemare și motivele lor vor deveni rare tocmai din cauza posibilității constante de retragere și a existenței curatorilor libertății. Totuși, dacă s-ar forma vreo ligă în adunare și s-ar putea forma rapid o ligă, intervenția lor urgentă de a o dizolva prin chemarea oamenilor să se pronunțe nu ar fi mai puțin eficientă.

Ar fi, probabil, foarte interesant de calculat ce rezultate ar produce toate aceste rezoluții dacă ar fi adoptate chiar la începutul activităților celei de-a doua reuniuni: mi se va obiecta că unele dintre ele sunt greu de implementat, în timp ce altele ar fi dus la anarhie și dezordine. Am rezolvat toate aceste întrebări în detaliu...

Înțeleg că pentru a convinge de necesitatea adoptării de la bun început a acestor decrete, fără de care nu voi crede niciodată în posibilitatea domniei libertății în țara noastră, va trebui să muncesc din greu la alcătuirea unui discurs bine elaborat. pe fiecare problemă, solid fundamentată și ferm construită pe argumente irezistibile. Te uiți la elementele de bază ale prin-27-ului meu?

tsipov, ai putea ghici, concetăţean şi frate, că eu sunt de părere că succesorii Adunării Constituante ar trebui să refacă tot ce a creat de sus până jos, fără a cruţa nici măcar Declaraţia Drepturilor, după părerea mea, foarte incomplet, foarte neimportant și întocmit în expresii insuficient de exacte și prost definite. Există o abundență de cuvinte, dar sub această verbozitate metafizică stă o dorință insidioasă de a neutraliza sau de a reduce la simple aparențe tot ceea ce este prezentat la început ca ceva real. Naluca și capcana se îmbină atât de bine acolo încât, pe măsură ce studiezi această declarație, observi curând că este o păcăleală, așa cum trebuie să fi vrut nebunii oamenilor. Declarația lor nu este altceva decât un zdrăngănit.
Adevărat, recunoaște marile principii ale libertății și egalității, dar cu tot felul de rezerve care le permit să fie distorsionate în procesul de aplicare și atenuate prin corecții care îi privează de orice forță.
În urma acestui mesaj lung, vă fac o critică a acestei declarații și o propunere pentru modificările care trebuie făcute la multe dintre articolele sale. Aceasta este în esență o nouă declarație, pe care o propun, lăsându-vă să vă ocupați de a o compara cu cea veche, de a determina valoarea reală a uneia și a celeilalte, de a trage toate concluziile din ea etc., etc.
De ce am intrat acum în această discuție importantă cu tine? Pentru că văd, dragă şi slăvită frate, că tu, căruia concetăţenii tăi îi plăteşti tribut, tu, având, ca toţi oamenii buni, duşmani, rămânând însă invulnerabil la atacurile lor, vei putea în curând să aperi interesele lui. oamenii. Căci cred că concetățenii noștri vă vor arăta că se numără printre cei care își votează corect. Căci sunt convins că tu, atât de atașat de turma ta, încât n-ai lăsa-o pentru cea mai frumoasă slujbă episcopală, tu, pe care tot aurul lumii nu l-ai putea seduce, tu, pentru care o viață modestă, simplă. și morala curată și obiceiurile din copilărie ale lumii sunt de o mie de ori mai atractive decât plăcerile oamenilor bogați de astăzi, că ești prea profund impregnat de conștiința îndatoririlor tale de cetățean pentru a ezita între fericirea câtorva oameni și fericirea patriei tale, sau mai bine zis a umanității, și că, în consecință, nu vei ezita să te dedici acelei înalte misiunea pentru care ești destinat...
Așa sunt, cetățean-frate, motivele care m-au îndemnat să vă trimit în această scrisoare primele note, la care, dacă îmi permiteți, îmi propun să revin.

SCRISOARE DE LA J. M. COUPET, LEGISLATOR 34
Beauvais, 10 septembrie 1791
Faptul alegerii dumneavoastră, cetăţean, este, din punctul meu de vedere, un eveniment nu mărunt. Simt o nevoie irezistibilă să mă opresc asupra acestui fapt pentru a evalua care vor fi consecințele lui.
Mă gândesc la ce să mă aștept de la un om care a propovăduit surzilor următoarele adevăruri memorabile (de care sunt convins că el însuși este pătruns) că „este necesar să fim impregnați de acele mari principii pe care se bazează societatea – egalitatea primară. , interesele comune, voința comună, decretarea legilor și suma tuturor forțelor care constituie suveranitatea.
Frate! Prescripția legii străvechi – iubește-ți aproapele ca pe tine însuți; frumoasa regulă a lui Hristos este să faci altora orice ai vrea să-ți facă ție; constituţia lui Lycurgus, cele mai bune instituţii ale Republicii Romane – mă refer la legea agrară35; Principiile tale, pe care tocmai le-am reprodus; principiile mele, expuse de tine în ultima

mea scrisoare, constând în a asigura tuturor oamenilor, în primul rând, existența și, în al doilea rând, o educație egală; toate acestea pleacă de la un singur punct comun și sunt din nou îndreptate către un singur centru comun.

Și acest centru este încă același scop unic spre care se vor strădui toate constituțiile lumii, pe măsură ce sunt îmbunătățite. Este în zadar să răsturnăm tronurile regilor, să înființezi o republică, să pronunți în mod constant cuvântul „egalitate” - vei urmări întotdeauna o fantomă goală și nu vei reuși nimic.

Frate, vă spun asta cu glas tare, dar nu voi îndrăzni prea curând să le șoptesc altor oameni: legea agrară, această lege, de care se tem și de care o simt bogații și de care mulți săraci, că este, patruzeci, să nu credeți deloc nouă cincizecimi din rasa umană, care, totuși, fără această lege se va stinge complet în cel mult două generații (vom face împreună o verificare matematică a acestei îngrozitoare prezicere oricând doriți) ; această lege, care, după cum am văzut tu și cu mine, a fost obiectul celor mai înflăcărate dorințe ale lui Mably; această lege, care apare la orizontul secolelor numai în împrejurări precum cele în care ne aflăm, adică atunci când extremele converg, când proprietatea funciară, singura bogăție adevărată, este concentrată în câteva mâini și imposibilitatea generală de a satisface un foamea teribilă îi induce pe cei mai mulți oameni să ceară transferul către ei a unei mari moșii mondiale, unde creatorul dorea ca toată lumea să aibă partea necesară pentru a-și obține mijloacele de existență; 3țoț

274

Legile, zic eu, sunt concluzia tuturor legilor. Oamenii aspiră mereu la asta atunci când au obținut o îmbunătățire a constituției lor în toate celelalte privințe... Dar ce spun? Apoi simplifică în mod surprinzător această constituție. Veți observa că de când a fost adoptată constituția noastră, am emis o sută de legi în fiecare zi și, pe măsură ce acestea se înmulțesc, codul nostru a devenit din ce în ce mai obscur.

Prevăd că atunci când ajungem la legea agrară, noi, ca și legiuitorul Spartei, vom pune pe foc acest cod uriaș și ne va ajunge o singură lege de 6-7 articole. Încă o dată mă angajez să vă dovedesc acest lucru în cel mai strict mod.

Desigur, ca și mine, recunoașteți acel mare adevăr că perfecțiunea în legislație este legată de acea egalitate inițială pe care ați cântat-o atât de bine în poeziile voastre patriotice și, la fel ca mine, simțiți, desigur, că facem pași mari. spre această uimitoare revoluție. De aceea, eu, un susținător atât de pasionat al acestui sistem, nu încetez să contempl cum principiile și energia voastră vă fac, poate, singura persoană capabilă să pregătească această mare cucerire și cum pare să ne ajute providența, călăuzindu-vă în câmpul, potrivit pentru a lupta pentru o cauză dreaptă în cele mai favorabile condiții.

Poate că ești predestinat – sau poate că suntem amândoi – să fii primii care să înțeleagă și să le ofere altora un gust din marele secret, acel chiar...♦ secret care trebuie să rupă lanțurile omenirii. Dacă da, atunci prevăd că vei deveni celebru printre legiuitori!

Dar cu toată puterea cu care ești înarmat, care, după părerea mea, ar trebui să fie primii pași care ar trebui făcuți pentru a grăbi o victorie atât de minunată. Va fi necesar să anunțăm venirea Mântuitorului Lumii în mod deschis și cu un semn hotărât? Bineînțeles că nu și nu ne putem aștepta, cred, la o primire bună dacă se prezintă propuneri de acest fel în nefericita noastră adunare. Virtutea lui va fi forțată în lupta împotriva corupției să folosească ultima arma care

se folosește de obicei: politica trebuie să se opună politicii. Primele decrete trebuie să fie bine deghizate și nu trebuie să pară în niciun caz îndreptate către un scop convenit.
Dar mă gândesc... îmi spun: până la urmă aproape nimeni nu ar respinge cu hotărâre legea agrară. Prejudecățile în această privință sunt chiar mai puternice decât în privința monarhiei, iar cei care au îndrăznit să spună un cuvânt despre acest mare subiect au fost întotdeauna spânzurați. Poți fi sigur că chiar și J. M. Coupet însuși va fi de acord cu mine în acest punct? Va obiecta

♦ Un cuvânt este ilizibil.

o, de asemenea, împreună cu toți ceilalți, că rezultatul va fi o retragere a societății din revoluție; că ar fi nedrept să-i deposedăm pe toți cei care o dobândiseră în mod legal, că după aceea nimeni nu va face altceva unul pentru altul și că, chiar și presupunând o asemenea posibilitate, transferurile ulterioare de proprietate ar restabili în curând ordinea inițială a lucrurilor? Va fi el mulțumit de răspunsurile mele: ca pământul să nu fie înstrăinabil; că fiecare persoană la naștere trebuie să o găsească în mărime suficientă, așa cum găsește aer și apă, iar când moare, trebuie să o lase ca moștenire nu rudelor sale, ci întregii societăți; că numai sistemul de înstrăinare a dus la faptul că unii aveau totul, în timp ce alții nu aveau nimic...; că târgâiele tacite, care au redus salariile celor mai utile locuri de muncă la cel mai scăzut nivel, în timp ce salariile lucrărilor inutile sau chiar dăunătoare societății, au fost majorate de o sută de ori, au făcut posibil ca cei care fac aceste meserii inutile. a expropria persoana cea mai folositoare si cea mai harnica ...; că dacă ar exista mai multă uniformitate în salarizarea tuturor locurilor de muncă, dacă unora dintre ele nu li s-ar acorda o valoare arbitrară, toți lucrătorii ar fi aproximativ la fel de bogați; că, deci, noua redistribuire nu va face decât să pună lucrurile înapoi la locul lor...; că dacă pământul ar fi declarat inalienabil, sistem care elimină complet teama de o eventuală restabilire a inegalității din cauza transferurilor de drepturi de proprietate, atunci după o nouă redistribuire, fiecare persoană și-ar avea proprietatea garantată și nu am experimenta aceste neliniști constant chinuitoare legate de soarta copiilor noștri: de aici epoca de aur și bunăstarea publică în loc de decăderea societății; de aici liniștea sufletească față de viitor, o bunăstare stabilă, ferită de capriciile sorții, care ar trebui să fie preferată chiar și de cei mai fericiți oameni ai acestei lumi, dacă și-ar înțelege bine propriile interese...; că, în sfârșit, nu este adevărat că consecința inevitabilă a acestei noi ordini ar fi dispariția meșteșugurilor, căci, dimpotrivă, este evident că nu toată lumea ar putea deveni fermieri; că fiecare om nu putea atunci, ca și astăzi, să-și procure toate mecanismele care au devenit necesare; că nu am înceta să avem nevoie de un schimb constant de servicii și că, cu excepția faptului că fiecare persoană ar avea propria sa proprietate inalienabilă, care ar fi pentru el în orice moment și în orice împrejurare un fel de fundație, un inexpugnabil. resursă împotriva nevoii, tot ceea ce este legat de muncă activitatea umană va rămâne în aceeași stare ca acum?
Vreau să-ți demonstrez ție, ție, dragă frate, și în același timp mie, că mergi la Adunarea Legislativă cu intenția de a fixa toate acestea sub formă de articole din legea constituțională. În scrisoarea mea anterioară, v-am spus că dorințele mele sunt:

1) Ca deputații oricărei Adunări Legislative să știe în numele poporului că termenul de „Adunare Constituantă” este o absurditate; ca deputatii imputerniciti de popor trebuie sa faca intotdeauna tot ceea ce ei considera util pentru fericirea poporului. .. De aici rezultă obligația și necesitatea de a asigura mijloace de subzistență acestei mari majorități a poporului, care, în ciuda tuturor bunei voințe de muncă, nu le mai au: legea agrară, egalitate desăvârșită.
2) Că dreptul de veto, adevăratul atribut al suveranității, trebuie să fie învestit poporului și cu un succes destul de evident (cum vom vedea mai târziu în scurtul eseu intitulat „Despre ratificarea legii”, pe care l-am raportat). vouă, că argumentele mele sunt asemănătoare cu cele cu care a folosit autorul) am dovedit posibilitatea implementării ei în ciuda a tot ceea ce s-ar putea spune împotriva ei... Nu ar trebui să ne așteptăm de la acest veto popular ca partea care suferă și supus constant unui sentiment sever de foame va înainta cererea de proprietate garantată: o lege agrară.
3) Ca să nu mai existe o împărțire a cetățenilor în mai multe clase; ca toți să fie admiși în toate birourile; ca fiecare să aibă dreptul de vot, de a-și exprima opiniile la toate ședințele; ca adunarea legiuitorilor să fie respectată cu seriozitate; ca libertatea de întrunire în locuri publice să fie respectată, să nu existe stare de asediu; pentru ca spiritul corporativ din Garda Națională să fie distrus prin admiterea tuturor cetățenilor fără excepție și fără niciun alt scop, cu excepția luptei împotriva dușmanilor externi ai patriei... Din toate acestea, va urma inevitabil concurența activă, întărirea spirit de libertate, egalitate, energie civică, mare mijloc de dezvăluire a opiniilor sociale, și deci expresii ale voinței generale, care în principiu este lege; revendicarea primelor drepturi ale omului, în consecință, a oferit cinstit pâine pentru toți: legea agrară.
4) Ca toate treburile de stat să fie luate în considerare la ședințe plenare și să nu mai existe comisii... Astfel, va dispărea neglijența, apatia, nepăsarea, această tendință de a se baza cu totul pe prudența imaginară a unui pumn de oameni care conduc o întreagă adunare. si in jurul caruia este mult mai usor sa te lasi sedus de coruptie. De asemenea, rezultă că toți senatorii sunt obligați să trateze cu seriozitate problema pusă în discuție și să-și determine atitudinea față de aceasta cu cunoștință de cauză. Va fi, de asemenea, un avertisment pentru toți apărătorii poporului cu privire la necesitatea de a-și apăra interesele cele mai prețuite, așadar, de urmărirea asta tocmai pentru ca toată lumea să trăiască: legea agrară.
5) Când se discută toate subiectele, ar trebui să se acorde suficient timp pentru reflecție. Drept urmare, nu numai
277
improvizatorii, oamenii vânt, vorbitorii, oamenii care sunt obișnuiți să vorbească înainte de a gândi, vor putea influența deciziile, dar oamenii cărora le place să se gândească la conturul unui discurs înainte de a vorbi vor avea și ei influență asupra deciziilor. Consecința acestui fapt va fi că un frazer, interesat să lupte cu tot ceea ce este drept, nu va mai putea respinge cu ușurință o propunere rezonabilă cu o chiomă ușoară și înșelătoare, ci o persoană cinstită, care vorbește în apărarea celui ale cărui nevoi. sunt deosebit de urgente, vor putea să vă gândiți bine, să vă justificați propunerea și să obțineți victoria rațiunii. Un mare pas în direcția dreptului agrar. Frate patriot, deci, dacă principiile pe care le-am formulat mai sus au fost întotdeauna principiile tale, atunci astăzi trebuie să renunți la ele dacă nu vrei o lege agrară, pentru că fie mă înșel foarte gros, fie

ultima concluzie din aceste Principii este această lege. Prin urmare, dacă rămâi fidel acestor principii, vei lucra eficient pentru el. Nu poate exista târguire cu principii, iar dacă în adâncul sufletului tău vrei să spui ceva mai puțin în munca ta de legiuitor, atunci, repet, libertatea, egalitatea, drepturile omului vor rămâne cuvinte înflorite, lipsite de sens.
Repet încă o dată, nu ne dezvălui imediat intențiile. Dar un om de bunăvoință ar putea avansa considerabil problema dacă ar depune eforturi pentru a promulga legi care să cuprindă prevederile de bază formulate mai sus, construite pe principiul deplinătății drepturilor omului, principiu care poate fi întotdeauna amintit și predicat fără pericol.
Cei care se numesc aristocrați sunt mai deștepți decât noi: ei prevăd un astfel de deznodământ. Rezistența lor ascuțită la problema șamparilor se datorează temerii că, dacă mâna blasfemii atinge odată ceea ce ei numesc „dreptul sacru de proprietate”, atunci lipsa de respect față de acesta va deveni nelimitată. Temerile lor sunt cauzate în mod clar de ceea ce constituie obiectul de speranță al apărătorilor oamenilor care suferă de foame, adică din nou, posibilitatea unei legi agrare în viitorul apropiat: acesta este un bun semn pentru noi.
Îmi face plăcere să extind acest mare subiect în fața unui suflet la fel de sensibil ca al tău. Căci, până la urmă, la săraci nu s-a gândit deloc. Eu zic că săracii ar trebui discutați în primul rând la actualizarea legilor oricărui stat. Să-l susținem, cauza lui – asta ne interesează cel mai mult.
Care este scopul societății? Nu este oare pentru a aduce membrilor săi cea mai mare cantitate de fericire posibilă? Și la ce sunt bune toate legile tale, dacă până la urmă nu ajută să scapi de cea mai profundă nevoie este o imensă
278
mulți oameni săraci care alcătuiesc marea majoritate a societății?
Ce este un comitet de cerșetori care continuă să umilească oamenii cu vorbiri de pomană și legi care pedepsesc cerșetoria și care urmăresc să oblige această mulțime de nenorociți să se îngroape în colibe și să moară de epuizare în ei, pentru ca tristul spectacol al suferinței lor să nu provoace cere punerea în aplicare a drepturilor fundamentale ale tuturor oamenilor pe care natura i-a creat pentru ca aceștia să trăiască, și nu pentru ca doar câțiva dintre ei să-și însușească mijloacele care le aparțin tuturor.
S-au auzit adesea propuneri de a da soldaților un austriac sau alți despoți care să refuze să-și pună viața în pericol de dragul unui tiran și să vină de partea noastră, pământ din posesiunile luate de la cler... Cum s-ar putea gândi la un astfel de atitudine generoasă față de oamenii care au fost doar temporar interesați să nu ne facă rău și să uităm de numărul uriaș al concetățenilor noștri, epuizați din lipsa tuturor resurselor necesare pentru a-și menține existența?
Legiuitorule, tu pe care cunoscuta ta umanitate l-a ridicat pe acea mare scenă pe care te văd! Veți ajunge la concluzia cu mine că este adevărat, că sfârșitul și coroana legislației bune este egalitatea proprietății funciare și că aspirațiile prețuite ale unui adevărat apărător al drepturilor poporului trebuie întotdeauna îndreptate către acest scop ?
Ce oameni ne provoacă cea mai mare admirație, pe cine venerăm ca cei mai mari binefăcători ai omenirii? Aceștia sunt apostolii legilor agrare, Lycurgus printre greci, iar la Roma Camillus, Gracchi, Cassius, Brutus etc., este motiv de cenzură?

O, am repetat deja acest lucru și o repet din nou, cei pentru care scopurile pe care mi le-am propus nu fac obiectul dorințelor lui prețuite ar trebui să fie lipsiți de dreptul de a pronunța cu onestitate cuvintele sacre „patriotism”, „libertate”, „ egalitate”. În timp ce le pronunță, el trebuie în același timp să se amestece în acțiunea lor și să-și construiască planurile după modelele tuturor Barnaves, Ture, Dandre36 și multor alți trădători care merită ca dreptatea neamului să cadă cândva asupra lor cu loviturile lor.

Tu, cetatean curajos, te-ai angajat sa urmezi cele mai bune exemple! Pétion, în proiectul de Declarație a Drepturilor Omului din 1789, a dedicat un articol celui mai important dintre aceste drepturi, pe care au vrut să-l uite în Declarația decretată, și anume, obligația societății de a asigura tuturor membrilor săi o existență decentă. . Luați Robespierre, veți constata că, în ultimă analiză, și el este un susținător al legii agrare. Și acestea celebre

279

oamenii sunt nevoiți să manevreze pentru că înțeleg că încă nu a venit momentul. Te vei ridica la nivelul acestor respectați filantropi. Maximele tale, când vor fi introduse în proiect, vor suna la fel ca propunerile lor...

A DOUA MEMORIA COMUNEI DAVENECOURS, întocmit de apărătorul acuzatului din această comună, și servind drept răspuns la un pamflet grosolan calomnios al unui escroc, înfuriat că l-a demascat.

Broșura menționată se intitulează: „Demascarea și infirmarea „prietenului de onoare și adevăr” în fața procurorului Mondidier a calomniei ticăloase intitulată: „Cazul Comunei Davenecourt”, etc.”

Adevărul ciulge ochii

Dacă Lady Lamir nu și-a uitat promisiunea de a o urma și de a o urmări în toate ocolurile și în toate adăposturile unde se așteaptă să fie salvată, vede că promisiunea este ținută.

Prima petiție, pagina 62*

Ei spun că de mai bine de cincisprezece zile circulă un anumit imn în rândul publicului, lăudându-mă pe mine și pe toți locuitorii din Davenekur. Dar abia astăzi mi-a căzut accidental în mâini și m-am familiarizat cu el pentru prima dată.

Dacă aș fi fost conștient de acest lucru mai devreme, nu aș fi ezitat să-mi exprim recunoștința față de autor, care este într-adevăr prea amabil și ne oferă onoruri pe care nu le merităm.

Deși regret că autorul ne atrage în discuții private care nu au aproape nimic de-a face cu esența problemei, trebuie, totuși, să resping personal un atac îndreptat împotriva mea personal.

Deoarece cazul meu este legat de cazul tuturor celorlalți care au fost atacați, nu mă pot apăra decât apărându-i în același timp.

Să cedez tentației de a trata pe un ton vesel acest subiect atât de serios? Da, la vederea tuturor avantajelor pe care mi le oferă adversarul meu față de el însuși, o privire tristă nu-mi mai este potrivită. Acele lacrimi care ne-au fost smulse până acum de un simț acut al nedreptății trebuie acum înlocuite cu un sentiment general de bucurie în toți cei care s-au dorit să fie făcuți victime.

De ce am vorbit despre inamic și împotriva cui mă voi apăra? Aflăm despre asta dintr-o respingere sau, dacă doriți, dintr-o acuzație. Este semnat de Guy de Lamire, dar, orice ar crede oamenii despre asta până acum, această persoană nu este cel mai interesată să apere basmul notoriu sau romantismul tragic în cauză. Calomnia la care răspundem este sub-

♦ Vezi mai sus, pagina 254.

yysana „prieten al onoarei și al adevărului”, iar această lucrare conține dovada că tocmai asupra acestui „prieten” se concentrează tot interesul celor care cooperează cu el în efortul de a ne distruge.
Această calomnie arată și în cel mai convingător mod că doamna Lamir joacă doar un rol secundar, că nu este decât o jucărie și un instrument al pasiunilor „prietenului onoarei și adevărului”.
Acest „prieten al adevărului și al onoarei”, cine este el până la urmă? Respingerea nu oferă un răspuns clar la această întrebare. Nimeni din lume, din câte știu eu, nu se numește prieten de onoare: aceasta este o definiție prea generală. Dar există semne exacte, le vom descrie mai detaliat mai târziu, care ne permit să pronunțăm numele misteriosului nostru apologe. Vino înainte, domnule Tournier!
Dar nu sunt eu... Ești tu, îți spun. Dovezile tale? În primul rând, laudele care ți se oferă acolo sunt prea înalte pentru a fi compuse de altcineva în afară de tine. Respingerea, de la început până la sfârșit, atinge doar superficial subiectul principal al apărării și pare a fi dedicată exclusiv justificării dumneavoastră personale.
În al doilea rând, poți compara fraze individuale din scrierile tale binecunoscute, iar identitatea lor va da o dovadă completă. Iată exemple*:
De unde ar trebui să încep să răspund la atacul tău? Câți oameni trebuie să fie justificați! Câte fapte trebuie restaurate! Cât de mult trebuie făcut pentru a restabili ordinea după dezordinea pe care ai avut plăcerea să o creezi peste tot! Mi-ar fi teamă să suport o luptă atât de lungă dacă nu aș descoperi că mi-ai deschis căi care să-mi permită să te înving rupând prea multe sulițe.
În primul rând, să ne înarmam cu metoda: acesta este un mijloc important care poate scurta bătălia dintre noi.
Respingerea și acuzația dvs. pot fi împărțite în trei puncte principale. Calomnie stângace asupra indivizilor. Distorsiuni ale faptelor. O dorință acerbă de a găsi cât mai mulți criminali. Vom răspunde separat pentru fiecare întrebare.
Capitolul I
Calomnie stângace a indivizilor
Prieten al onoarei și al adevărului!
Am motive să apelez la tine pentru că am onoarea să te cunosc. Nu aveai un astfel de motiv să mă contactezi, pentru că nu aveai dovezi că eu sunt cu adevărat autorul petiției care nu ți-a plăcut. Că am dat informații pentru această petiție, că am urmărit-o tipărind, că
♦ Un gol în text.

i-a provocat un dezgust puternic pentru waki, citindu-l locuitorilor din Davenyo-kur, că m-am amuzat de cei care m-au ascultat când nu am infirmat părerile celor care, la fel ca tine, mă considerau a fi compilatorul ei - toate acestea nu sunt o dovadă clară că sunt.
Dar vă declar că, dacă aș fi el, aș prezenta faptele exact așa cum sunt prezentate acolo, căci nu pot vedea această chestiune altfel decât este descrisă acolo, adică în conformitate cu adevărul.
Mi-aș permite tot ceea ce a spus autorul petiției, pentru că cred că este posibil să îmi permit oricând. Ascultă următoarele.
În intrarea „Bune maniere”, dicționarul citează exemplul unui proces judiciar în care avocatul Portai, vorbind în numele procurorului general, a spus că domnului că în acest caz particular natura întrebării părea să o facă iertată, căci aceste expresii erau, ca să spunem așa, necesare; ... că, deși respectarea regulilor decenței este

obligatorie pentru avocați, cooperarea lor ar deveni adesea inutilă pentru justiție dacă nu li s-ar permite să folosească toate expresiile necesare pentru a lupta împotriva nelegiuirilor; că elocvența lor și-ar pierde puterea dacă ar fi lipsită de libertate și că alegerea expresiilor cu care sunt nevoiți să le folosească depinde de natura cazurilor în care trebuie să se apere,... să atace pe oricine.
Spune-mi, prietene al adevărului și al onoarei! Sunt principiile tale convingătoare autoritate pentru tine sau pentru noi? Ce ar spune elocventul Portai dacă, la exemplele de cruzime pe care le-a dat, ar fi trebuit să adauge acest exemplu, necunoscut încă în zilele în care a trăit? Dacă ar putea spune: când e vorba de un monstru care este nevoit să mărturisească personal (vezi paginile 37 și 39 din „Refutări") că îi plăcea să împuște de mai multe ori în oameni, despre un om turbat, într-o pasiune de furie ajungând la un dorința încăpățânată de a duce la îndeplinire un plan crud și nebunesc de distrugere a întregii comunități în sânul căreia a trăit ♦; apoi, ar spune el, ce discurs ar putea transmite groaza unor asemenea atrocități, ce expresii le-ar putea descrie în culori adevărate și ce alt muritor ar putea fi atât de prieten al crimei, încât să modereze expresiile de furie menite să inspire ura pentru asemenea urâciuni?
Prieten al onoarei și al adevărului!
Când autorii primei petiții te-au numit cu un alt nume și când indignarea cauzată de tot comportamentul tău a aruncat plângeri și, în același timp, i-a determinat să-și exprime dorința ca păcatele tale să fie ispășite, ei nu numai că și-au permis expresii puternice -
* Vezi „Refutare".

la adresa dumneavoastră, dar, în același timp, pe baza faptelor, expuneți motivele pentru care și-au permis să facă acest lucru. Nu ai avut astfel de motive și jignești cu mult mai multă obrăznicie.
Nu voi începe prin a obiecta la ceea ce în eseul tău se referă personal la mine, dar voi răspunde mai întâi la cuvintele la fel de ostile rostite de tine despre fiecare dintre ceilalți oameni pe care îi lăudați împreună cu mine.
Vorbești despre domnul Bleau, primarul, la pagina 20 ca teolog și soție a vărului acuzaților Pointin și Bailly. În opinia mea, nu există motive de reproș în acest sens. A fi înrudit cu o victimă care geme sub greutatea unei acuzații nedrepte este un dezastru, nu o rușine. În ceea ce privește teologia, nu cred că funcția de primar este mai periculoasă decât cea de teolog. L-am auzit repetat:
Adesea sunt trădători la picioarele altarului.
Oedip.
și următorul adevăr, atât de aplicabil acestui caz:
Ambiția lor ascunsă nu este străină de intrigi și nici o țară nu a trebuit adesea să sufere de pe urma intrigilor lor.
„Henriad". Cântecul V.
După cum am spus deja, este extrem de enervant că ne forțați să divagăm cu detalii care au foarte puțin de-a face cu faptele principale. Dar trebuie să intri în labirint și să urmezi toate întorsăturile unde te retragi.
Primul dintre cele 12 paragrafe ale tale este despre mine. Acolo, după ce ți-ai dat frâu liber, ai mânjit cu probă... *
O, preot laic! Cum te descurci cu legămintele Evangheliei? Ai uitat, așadar, aceste cuvinte ale autorului ei: „Când dușmanul tău te lovește în obrazul drept, întoarce-te spre el pe stânga".

Ce vrei să demonstrezi cu abuzul tău grosolan? Chiar crezi că mă voi apleca să răspund la fiecare blestem? Nu, mi-ar fi de ajuns să spun cele mai nepoliticoase.
Nu pot ghici dacă ai vrut, vorbind despre curcanii Dammeri, să arunci o insultă nerezonabilă lui Alexandre Aube, 39 demonstrând că, în comparație cu persoane atât de ilușoare precum doamna fosta contese de Lamire, nu era decât un curcan seigneur; această manie, deloc nobilă, o remarcăm constant la oamenii puternici și de rang înalt. Oricum, dacă vă spun că Alexander Obe nu a avut deloc curcani de îngrijit în acel an și nu anii pe care i-am petrecut cu el,
^Omite L g"msg<.
383
poate nu ma crezi? Ei bine, dacă vrei neapărat ca asta să te mulțumească, o să-ți spun că a avut curcani, că am avut grijă de ei și că nu mi-e rușine. Dar, ca o recompensă pentru această curtoazie a mea, sper că nu veți nega ceea ce sunt pe cale să spun. Și anume că, atunci când îmi păsteam păsările, mi s-a întâmplat să vorbesc cu niște ființe raționale, căci voi înșivă știți că din starea mea originară m-am ridicat în decurs de un an la nivelul măcar de scrib și de asistent al Teudistului. În regulă, așa să fie, păsteam curcani și, în speranța de a putea într-o zi să folosesc „flexibilitatea secretă a minții” într-un mod util, am citit simultan Freminville și Bourdala, Voltaire și Platon, Aristotel și Jean Jacques. .
Ce șmecherie veche este să reproșezi unui om că nu s-a născut sub aripa Norocului! Și în trecut au fost oameni care erau suficient de proști încât să-l învinovățească pe Rousseau că este fiul unui ceasornicar, pe Diderot că este fiul unui grădinar și, recent, Brissot, ales acum în noua Adunare Legislativă, că este fiul unui bucătar. . Sărac cu duhul, vai! încă în vogă.
Într-adevăr, merit să fiu condamnat pentru că am dezvăluit adevărata istorie a crimelor feudale, a cărei teribilă rețea am reușit să o desfășuresc, pătrunzând în praful arhivelor. Dacă această poveste a fost de folos lumii, dacă răspândirea ei poate ajuta la eliberarea pământului de ultimele ramuri ale arborelui fatal, ce-mi pasă că într-o acuzație de domnie se scrie despre mine că pixul meu este înțepătura unui șarpe care sfâșie sânul mamei sale.
Voi răspunde la asta. Nu am renunțat la această mamă a mea până când iluminarea mi-a dat ocazia să-i văd monstruozitatea, dar de îndată ce am observat că este o hidră cu o sută de capete, mi-am spus: da, trebuie să ne luptăm cu ea, chiar dacă ea. dispreţuitori și m-au numit viperă. Prietenii omenirii, văzând cât de milă de ciudat, vor spune că sunt un șarpe binefăcător. Iar Traian a fost așa printre despoți când a slăbit puterea nelimitată dată de creatorii săi, pentru a o înlocui cu domnia dreptății și a legii. Totuși, orice ați mai spune despre presupusa mea supărare și despre așa-zisele expresii ale acesteia, iată mărturisirea mea publică de credință în raport cu toți semenii... * V-ați lepăda de ei? renunt.
O, dacă ar fi voia lui Dumnezeu să-i facă să mă alunge imediat când m-am prezentat la ei! Mi-aș dedica cei mai buni ani din viață altor munci, pentru oameni care probabil m-ar plăti. În timp ce, până acum, aproximativ o jumătate de duzină dintre ei nu m-au plătit pentru că mi-am stricat jumătate din ochi, le-am aranjat pergamente mâncate de viermi. Unul dintre ei, de altfel, m-a introdus în cheltuieli de 10 mii de franci, pt
• Un cuvânt este ilizibil.

m-a băgat când aveam nevoie și a trebuit să fiu de acord cu toate, să mă mulțumesc cu o mie de ecu. Acestea sunt extorcările mele.
Eu, îmi spune certarea, am fost târât dintr-o închisoare în alta. Da, dar au fost cei mai cinstiți oameni de pe Pământ cu mine. Toată lumea știe despre ce este vorba și nu va putea inspira pe nimeni cu nimic despre mine. Două coaliții antipatriotice, ascunse în spatele formelor constituționale, m-au persecutat pentru patriotismul meu. La început, generali-taxistii, în ultimele ore ale agoniei lor, au vrut să mă lovească cu o lovitură zdrobitoare cu dinții lor de pradă, pentru că am publicat un plan (care a fost acceptat), iar acesta era un plan de distrugere a ferme fiscale. În acest scop, au reușit în mai 1790 să mă bage în închisoarea Conciergerie, unde am stat două luni și de unde am plecat în aplauzele tuturor cetățenilor cinstiți. O altă încercare s-a făcut în legătură cu faptul că am hotărât să fac cercetări pe tema reîntoarcerii în comuna Rua a unei părți din pământ, demult lipsită de el. În acest scop, prin cel mai nemaiauzit act de arbitrar, am fost aruncat în aprilie în temnițele de la Montdidier, din care am ieșit din nou 4 zile mai târziu, întâmpinat cu bucurie generală. Acestea sunt crimele mele. Pentru asta mă etichetează. Pentru asta, probabil, am meritat numele de „făcător de probleme și răzvrătit” de la calomniatorul nostru.
Să nu ne pierdem inima, să continuăm să păstrăm puterea de a-l urma.
Secțiunea a II-a „Refutări”
Dezamăgitorul nostru, ca un viteaz cavaler, îl dedică unei scurte și frumoase laude a doamnei sale. Numai extazul lui Don Quijote, visând la incomparabilul său Toboso, se poate compara cu aceasta. Madame Lamir este un suflet înălțat, o capodopera a tuturor virtuților etc., etc.;
Aud dinainte cum fiecare își pune întrebarea: ce legătură pot avea toate acestea cu cauza noastră?
Dar dintre toate aceste împodobiri literare romantice, aceasta este cea mai șocantă.
„Zilele absenței tale au fost zile de doliu... Doar jubilația ți-a întâlnit întoarcerea acolo... Este suficient să faci ocol prin cartierul vechii tale case pe o rază de două leghe pentru a te asigura că niciun suflet nu aprobă. dintr-un singur cuvânt din toate aceste absurdități”.
Ce altceva mai poate fi găsit în această a doua parte a generației supărării tale? Calomnia revoluției noastre, pe care o caracterizați drept anarhie efemeră și tulburări generale, care au provocat nebunie și dezordine, au dat naștere bandelor de ucigași și bandelor de tigri însetați de sânge. Acestea sunt titlurile onorifice pe care le acordați locuitorilor din Davenekur în general. Și, în plus, spuneți că pe 25 februarie au fost infectați cu respirația nocivă a unui anume
285
un geniu malefic și vreun rebel periculos pe care capitala emoționată îi aruncase în stâna lor. Se știe la ce rebeli ai în minte atunci când rostești aceste aluzii, dar aceasta este doar o manifestare a răutății deșartă și nedisimulată, căci se știe și că acest rebel nu se afla în Davenecourt la momentul evenimentelor pe care le descrii și tu. sunt bine conștienți de acest lucru...
Secțiunea III
Aici te bucuri. Unsprezece pagini pline de laude pentru excelența ta. Nu este nimic mai confortabil decât să acționezi ca propriul tău panegirist. Căci cine altcineva, în afară de domnul Tournier, ar putea spune atât de bine despre abatele T.?

Dar ce ne pasă dacă ai avut o reputație înaltă în Arras ca profesor? Ce ne pasă de zelul tău, virtuțile tale, talentele tale arătate în această postare? Ce ne pasă de obiceiul tău îndelungat de a lucra la birou, de studiile tale îndelungate de fizică, de jurisprudență, că avem o scrisoare de la episcopul Conzier, care ar fi trebuit să prefere, dacă ai fi fost un profesor cu adevărat bun, să te salveze pentru toți studenții tăi decât să spună că „interesele unuia Lamir îi erau prea dragi" pentru ca el să le mai reziste? Ce ne pasă de testamentul aceluiași domnul Lamir, în care, după cum spuneți, nu ați fost uitat? Cel mai important lucru este dacă ți-ai arătat un om cinstit în Davenekur. Pentru a-ți restabili reputația în acest sens, ești deștept în a distorsiona istoria isprăvilor tale și o faci foarte stângaci: verosimilitatea este de partea noastră. Mi se pare că povestea noastră ar trebui evaluată într-un mod complet diferit de a ta. Sunteți după sublim, după descrierile romantice geniale, urmărim adevărul și naturalețea.
Este posibil să vă imaginați ceva atât de instructiv precum atelierele voastre caritabile și împărțirea supei și a pâinii de 4 ori pe săptămână la mai mult de șaizeci de săraci: aceasta este asemănătoare faptelor unuia dintre cei doisprezece apostoli din primele zile ale bisericii. Toată diferența cu Sfinții Petru și Pavel este că aceștia din urmă nu au publicat memorii tipărite despre milostenia lor, dimpotrivă, au repetat constant după Hristos: când dreapta dă, stânga să nu știe.
În acest paragraf, încă mai apari ca un slujitor virtuos al bisericii, împăcator al familiilor, întruchipare a virtuții și a inocenței; potopul binefacerilor tale se revarsă asupra lui Davenecourt. Cum îți explici că, după propriile tale cuvinte, această parohie, îndatorată ție pentru toate, a vrut să-ți taie capul în ziua alarmei din 25 iulie 1789 și că nu a fost oprită decât de alte parohii. ?
da
doamnelor cărora nu le-ați făcut același bine. Că un sat întreg, fără niciun motiv, a vrut să omoare un duhovnic virtuos care fusese întotdeauna doar binefăcătorul ei? E deja prea incredibil!
Ați refuzat hotărât să vă implicați în treburile publice. Dar tu însuți recunoști că te-ai amestecat în toate treburile domnului Lamir cu foștii săi vasali. Au existat afaceri publice mai importante și mai mari sub vechiul regim decât cele dintre domnii și vasalii lor?
Nu e vreo viclenie din partea ta când te plângi că ești amenințat că nu vei lăsa o piatră neîntoarsă din castelul Davenecourt? Nu ești atât de prost încât să nu înțelegi adevăratul sens al frazei atât de furios acuzat de tine. Ca o consecință a desființării dreptului de naștere, fostele pământuri semniale vor fi împărțite, fiecare copil primind partea sa din fiecare moșie. Dar copiii fiecărui copil vor împărtăși din nou fiecare parte. Ei vor veni la noi, se vor ridica la nivelul motoarelor; se căsătoresc cu fiicele noastre, cu excepția cazului în care amintirea opresiunii trecute provocată de strămoșii lor le creează o prejudecată prea puternică.
O asemenea împărțire a proprietății și rezultatele acestei împărțiri nu vor fi mai puțin valoroase pentru parohie decât toate faptele tale bune, care nu s-ar fi știut dacă nu ai fi avut grijă să le faci publice. Proprietatea astfel împărțită nu va permite niciunuia dintre proprietarii lor să întrețină astfel de palate prea splendide, care par a fi temple ridicate în cinstea zeilor și sunt o insultă pentru mulți oameni, arătând o diferență revoltătoare față de locuințele noastre simple, colibe noastre triste.

Este posibil ca aceste monumente ale vanității umane să fie demolate și înlocuite cu structuri mai modeste și mai asemănătoare cu locuințele țăranilor și muncitorilor. Această reformă binefăcătoare se va extinde în cele din urmă la tot ceea ce se numește acum cuvânt „castel”, de la ei nu va exista „piatră pe piatră”, iar generația actuală va vedea în continuare implementarea acestui lucru. Este exact ceea ce s-a spus și asta nu ar trebui să denatureze un prieten al adevărului într-un sens diabolic.
Învățătorul nostru Jean Jacques* a avut de o mie de ori dreptate când a spus că, pe baza unor cuvinte individuale preluate din Evanghelie, se poate spânzura fiul lui Dumnezeu de douăzeci de ori. Dacă cuvintele împrumutate de la el de autorii cererii nu ar fi fost rostite de el deja pe drumul crucii, dacă n-ar fi fost persecutat sub pretextul că se numește pe sine regele iudeilor, atunci cuvintele lui nu ar fi fost este suficient ca Ierusalimul să fie distrus și din el să nu rămână „piatră peste piatră” pentru a iniția un proces împotriva lui, mai ales că nu s-a dezvoltat.
♦ Rousseau.
287
propriul meu gând, așa cum am făcut și eu, și nu mi-am explicat că păgânii vor veni într-o zi și vor distruge acest oraș. Dușmanii săi ar putea argumenta că el a amenințat că va distruge însuși orașul, împreună cu apostolii și discipolii săi, care, se pare, erau 72-73 de oameni, în timp ce detașamentul distrugător al lui Davenekur, care a semnat petiția, este format din doar 69 de oameni.
Totuși, faptul că nimeni nu a fost înșelat cu privire la sensul acestor cuvinte, că nu au fost luate drept amenințare, așa cum se pretinde a fi înfățișat de cineva, acest fapt este dovedit de faptul că clădirea feudală, străjuită de în momentul în care proprietarul părăsit de un detașament al elvețianului Diesbach, a încetat să mai fie păzit de aproximativ până la data publicării petiției.
Secțiunea IV
Suntem și noi „spăloși” pentru că vrem să-l învățăm pe fiul lui Jean Mir să-și scrie din nou numele corect, iar dumneavoastră, dumneavoastră, domnule debunker, excelați în acest sens după cum vă place; după părerea noastră, nu merită să spargi sulițe din această cauză. Același lucru vom spune și despre furia ta față de mine pentru că, în cuvintele tale, am prețuit visul de a deveni administrator feudal ca culme al ambiției. Am spus deja totul despre acest subiect, vă declar odată pentru totdeauna că vă puteți îneca cu abuzul vostru murdar, care oricum nu mă va atinge.
Dar este ceva mai serios. Leger, Blo41, primarul etc... tradatori.
Și nu vi s-a spus că Le Sueur 42 a combinat diverse funcții judiciare, ci că a ocupat toate aceste funcții, conducând la discreția lui funcționari care erau bucuroși să rămână pasivi, numiți doar de dragul formei.
În chestiunea asupririi și a îndatoririlor excesive, folosești, ca și în cazul altor acuzații de asuprire, o modalitate foarte convenabilă de a ieși din dificultăți: o simplă negare, rostită cu nerăbdare și susținută de o numeroasă escortă de înjurături, este tot ce ai nevoie.
Doar cazul trecerii în posesia S. Boitel din Foretil în anul 1786 v-a interesat puțin: vi se spune că arenda asupra acestei proprietăți determina venitul anual din ea la zece saci de grâu, care, pe baza unei estimări de 6 livres 6 sous 10 denari per plasă, dă 63 livres 8 sous 4 deniers... Tu, pentru a te apăra de acuzația de furt, apelezi la minciuni grosolane, iar chiria se mărește brusc cu 4 plase și 3 boisos

de grâu, care ridică prețul producției anuale peste 100 de livre. Așa te protejezi mereu.
Alineatul V
Este suficient să compari două povești de banalitate de moară pentru a vedea că povestea ta este un fragment dintr-un roman complicat și că, în ciuda eforturilor tale, nu vei

reuși să ascundă imaginea adevărată a acestei persecuții. Domnii Masson și Casset, care au vrut să-și salveze compatrioții din sclavia urâtă, sunt tratați de dumneavoastră ca pe niște răvășitori, necazuri, intrigători, rebeli, oameni absurdi. Domnul Cassé merge primul; numindu-l la pagina 11 om periculos pentru dexteritatea lui, îi dai și porecla de mare scrib care prețuiește visul ambițios de a fura din arhivele și casa de marcat a casei Lamir.
Se crede că ți-ai permis să bârfești cu această causticitate doar de dragul plăcerii. Cât despre celălalt strigăt, aud o sută de voci care îmi spun că aici este destul de posibil să întoarcă argumentul lui favorit împotriva dezamăgitorului, adică să spună că se înfățișează când vorbește despre o persoană periculoasă, deșteaptă etc.
Dar chiar și domnul de Marsy, fost fermier al capitolului Saint-Quenthin de la Angeste, a primit partea lui din definițiile dumneavoastră rafinate: vă mulțumiți aici cu epitete ca agent - litigator și intrigant; iar la final le spui foarte frumos, păstrând un ton simplu și moderat, potrivit inocenței și adevărului.
De asemenea, nu poți justifica această poveste urâtă despre pâinea care a fost luată pe drumul de la Montdidier în 1789 și despre taxa de măcinare, care a fost obligat să plătească în compensație pentru pierderea cauzată morii banale. Deși încerci să prezinți totul în „cea mai bună lumină” și vorbești despre „monede de șase franci aruncate în șanțuri”, a mai rămas ceva foarte asemănător cu ceea ce spun autorii petiției.
Dar este foarte amuzant să citești că ai vrut să ai o moară banală în Davenecourt doar pentru a face mai multe acte de caritate și moderație și că cazul banalității urma să devină celebru în canton în acest sens. Dar aceste trăsături bufoniste sunt destul de clar tipărite la pagina 27; ele pot fi găsite acolo.
Alineatul VI
Voi toți, care ați considerat întotdeauna că o trăsătură caracteristică a ținuturilor Davenekur și Angest este planeitatea, aflați acum de la prietenul adevărului, dezamăgitorul nostru, că toate potecile de acolo sunt întinse de-a lungul râpelor adânci, ale căror pante puternice. , fără nicio strângere de conștiință, au fost capturați de adversari. Și, pe de altă parte, asigurați-vă că, dacă s-au plantat două rânduri de meri pe ambele părți ale drumurilor Angest și Davenecourt, atunci acest lucru s-a făcut dintr-o precauție benefică, în grija pentru binele public, bazată pe onestitate și înțelepciune. intenții. Acest lucru s-a făcut și pentru a reduce lăcomia proprietarilor de terenuri adiacente drumurilor, care ar fi pretins că recoltează pe marginea drumului, precum și în câmpurile lor, și au decretat

abaterea de la * ... avea doar sensul unei amenințări de avertisment pentru a-i speria pe rebelii, intrușii, certașii și agenții lacomi ai comunei. Adică, din nou, domnii Masson și Cassé. Nu există nimic de răspuns la asta.

Cerem doar respingerea celor 400 de livre din costurile decretului adoptat la cerere și insistăm că nerușinatul petiționar nu a mințit fără rușine în această privință.

Secțiunea VII

Aici vorbim despre uzurparea pământurilor noastre comunale. Cei care citesc prima petiție a locuitorilor își vor aminti că aceasta a stabilit, cu referire la documente, că mlaștinile comunale din Davenekur nu erau o „premiere gratuită” a foștilor domni, care este prima și principala împrejurare impusă de ordonanța privind apa. și terenuri forestiere pentru a justifica cererile de triaj.

Dezmințitorul nostru (încă același „prieten al adevărului”) afirmă cu îndrăzneală că faptul unei astfel de premii este dincolo de orice îndoială. Și, plecând de la această premisă falsă, schițează cu ușurință în folosul său o diagramă a procesului care se presupune că are loc în istorie, care la început pare destul de plauzibilă și chiar impresionează; dar această iluzie este ruptă de îndată ce cineva aduce această schemă suficient de aproape de ochi pentru a distinge obiectele într-o formă nedistorsionată.

Aici găsim și o reprezentare ridicolă a unui nou atelier de caritate pentru muncitorii din Davenekur, în aceleași pajiști comunale care le-au fost furate cu inteligență... Sunt indignat! Nu-i poti intimida pe saracii oameni intr-o asemenea masura...

Secțiunea VIII

A justifica împușcarea nesăbuită asupra „mafiei” nu este o chestiune complet simplă. Așadar, aici, mai mult ca oricând, se trage imaginația pentru a extrage de acolo o serie de ficțiuni care să dovedească clar și clar că trăgătorii au avut dreptate și cei care au fost împușcați au greșit.

De ce te plângi, imprudent Martin Jare! .. ila ca cateva granule de plumb, reflectate de un zid sau de pamant, care era foarte uscat, ti-au lovit piciorul?.. Dar sa stii ca aceasta incarcatura de plumb ti-a fost trimisa de unul din preotii zeului tau. Au fost pregătite acuzații mai serioase pentru dvs. în cadrul procedurilor din curtea baronală din Davenecourt și Apgest, iar procurorul general, a cărui atenție a primit cazul dvs., v-a amenințat (probabil în cazul unei recidive, dacă vă îndesați din nou picioarele). cu plumb) cu pedepse corporale. Tine minte asta.

* Treceți în original.

Și ce fel de calomnie este aceasta pentru autorii primei petiții, care spuneau că „prietenul de onoare” a împușcat tinerii satului care înotau în râu! Hai, era doar o glumă, scopul era să sperii o grămadă de „libertine” despre care se putea presupune că, prefăcându-se că merg la înot, chiar vor fura fructe și legume din grădina domnișoară. . Iar dacă starețul-grenadierul nostru, în urmărirea lor, i-a băgat câteva granule de plumb în pistol, atunci a făcut-o doar pentru a „împușca bufnițe”. Și dacă l-a ucis pe unul dintre tâlhari, atunci cine îl poate împiedica să declare cu îndrăzneală în propria apărare că l-a confundat cu o „bufniță”? Nu se poate decât să râdă de asta. Și iubitul nostru de bufnițe face exact asta. Auzi cum râde din răsputeri când vorbește despre tinerii noștri scălător îngroziți: unii au asigurat că gloanțele le fluieră la urechi, alții că au zburat printre crengile de sălcii, unii au spus că au văzut aceste gloanțe, acolo erau cei care credeau că au murit... Ce să spun despre asta? Mi se pare nepotrivit acest episod comic în mijlocul unei drame serioase.

Aceasta este urmată de o negare a istoriei, cum doi frați au introdus cadourile în inventar doar sub amenințarea armelor și pistoalelor așezate pe masă. Suntem întrebați cum ar fi putut asista toți semnatarii [petiției] această scenă groaznică. Nu au fost martori, dar acest lucru a devenit cunoscut de toată lumea încă din momentul în care s-a întâmplat, pentru că ambii frați au făcut public acest caz și au fost crezuți cu atât mai ușor, cu cât toată lumea era deja obișnuită să audă despre ororile care au avut loc în castel. lui Davenecourt.

Criticul nostru turbat l-a chinuit și cu ghearele pe M. Cousin, până când a refuzat să-i apere pe asupriții din Davenecourt. Acum vorbește despre el ca despre un scriitor subtil și un avocat cinstit, pe care „monstrii” au vrut să-l seducă și să-l convingă să-și pună semnătura sub calomnia lor „rătăcită”. Numai un denunțător ar putea include acest ultim punct cu adăugarea că domnul văr i-a alungat de la el pe acești monștri când au venit la el cu propunerile lor. Dacă acest lucru este adevărat, atunci cea mai umilă cerere către acesta din urmă să numească numele „monstrilor”.

Și care este această prostie despre semnătura domnului Varlthson, avocat din Amiens, pe unele copii ale petiției? Ce interese, ce beneficii ar putea fi asociate unei astfel de semnături? Petiția a fost semnată și aprobată de destui oameni pentru a nu necesita semnătura unui avocat. Dacă s-au comis falsuri în legătură cu semnătura lui Varla, atunci, poate, nu este greu de ghicit unde este nodul acestei intrigi,

19·

291

Secțiunea a IX-a

Un antidot la nenumăratele acuzații adunate asupra lui Davenecourt din 25 februarie

Cine în lumea întreagă a auzit vreodată că comunitatea din Davenecourt a șocat toată fosta provincie Picardia cu crimele lor? Acest compliment îi este dat, totuși, în acea parte a respingerii pe care avem plăcerea să o citim. Vom observa din nou aici tot felul de atacuri personale dezgustătoare, care sunt doar repetiții plictisitoare de moarte, plictisitoare chiar și pentru cei care, în furia lor, sunt gata să înghită totul? Nu am fi niciodată terminați dacă am fi vrut să disputăm totul într-o compoziție de furie aprinsă. Însăși revoluția noastră este atacată acolo de răutatea impotentă, care găsește uşurare în discuţiile despre „canafele” care au pătat sânul nefericitei noastre patrie cu crime și au făcut bucăţi. Urmează apoi plângeri caustice despre efectele acelui „spirit social” care a înlocuit ura și intriga în locul simplității și virtuților pașnice care trăiau cândva sub acoperișurile noastre rurale. În cele din urmă, nu poate exista nimic atât de disperat de trist ca amăgirile unui „popor dezorientat”, mândru că este separat de „oameni cumsecade”.

Însă această secțiune de exagerare de defăimare se referă în principal la defăimarea acelor martori scrupuloși care, în declarațiile lor, și-au modificat mărturia inițială pentru că au observat că, la editare, s-au strecurat în ei lucruri pe care conștiința lor nu le-a permis să spună.

Din nou, recitatorul nostru, umflat de furie, explodează peste cuvântul „aristocrat”, care îi jignește auzul, așa cum spune el, doar pentru că „țăranii” și „oamenii” din oraș îl pronunță greșit, că ei spun „istocrat”. Aveți răbdare, sper că vom avea în curând o educație populară și, domnilor aristocrației, vă veți bucura de pretutindeni să auziți cum veți fi numiți complet a-ris-to-kra-ty.

De asemenea, el explică în mod remarcabil cum a fost plătit „scriitorul flămând” căruia i se atribuie întocmirea primei petiții. Taci, nefericitul ghicitor! Nu o dată, omul nostru înfometat a avut ocazia să câștige mai mult dacă accepta să primească plata pentru tăcere.
Să observăm, de asemenea, că criticul nostru vicios vorbește despre povestea nefericită a lui Jean Baie. Am văzut adevăratele circumstanțe ale acestei povești în eseul care este infirmat și expus. Aici acuzatorul și dezamăgitorul o denaturează teribil și ajunge până acolo încât își mărturisește planurile de răzbunare. „Această moarte tragică”, spune el, „ar trebui văzută ca o lecție salutară de la Providență”.
Autorul Genrpadei cunoștea bine spiritul bisericii când spunea;
292
Ei cântă și se pare că strigătele lor evlavioase și frenetice Însoțesc cerurile la atrocitățile lor.
Citim cu emoție în petiție descrierea scenei înduioșătoare când toți oamenii din comuna Davenecourt s-au dus să implore judecătorii să-i apere de acuzația crudă care le-a aplicat tuturor . Și ce, criticul nostru dezgustător denaturează această scenă într-un mod îngrozitor, iar sub mâinile sale murdare acest act lăudabil este pictat în tonuri negre - îl înfățișează ca pe o încercare de a pătrunde în închisoarea în care sunt închise victimele!
Aici imaginația prolifică a romancierului îi sugerează noi orori. Se dovedește că primarii din Bequiny și Davenekur au întreprins un asediu al cetății domnișoare. Se raportează că acest lucru a avut loc „într-una dintre zile”. Îți amintești ce zi este? La urma urmei, în toate celelalte cazuri, indicați datele exacte. Nu avem nevoie de altă dovadă: aceasta este o invenție monstruoasă, pe care ați avut plăcerea să o adăugați la cele anterioare.
Din punctul de vedere al dezmințitorului, noile proceduri judiciare sunt prost gândite: op nu aprobă deloc aceste audieri publice sau, în orice caz, ar dori să facă o excepție pentru „ticăloșii” de la Davenekur. Întrucât multe persoane au venit la întâlnire în timpul confruntărilor și a altor acte de anchetă judiciară cu privire la tații lor sau alte rude, calomniatorul numește acest lucru „detașamentele vor amenința martorii și îi vor intimida”.
Apoi, în susținerea celor care tocmai s-a reținut, se referă la protocolul jandarmeriei naționale din 18 iulie, „în care s-au constatat faptele de violență și amenințări care au avut loc la ieșirea din instanță”. De ce acest fericit stareț, care are avantajul de a cunoaște toate actele procesului, nu tipărește integral acest protocol, ca important document de justificare, pentru a-și da o idee exactă a amenințărilor și actelor de violență pe care le-a vorbeste despre?
Pagină 50. Doamne, ce am citit! ! ... cioban crestin, ce atac de furie! Dacă ai fi fost Moise, m-ai fi exterminat ca pe un israelit care se închina unui vițel de aur. Din nou, nu ai nicio dovadă că eu am fost autorul calomniei, dar... ești gata să mă mănânci de viu... Și când ei disprețuiesc orice muncă așa cum faci tu, merită să cazi într-o asemenea mânie... , pe bună dreptate, poate dăuna sănătății. Nu ai spus tu însuți că „loviturile a doi luptători patrioti vor zgudui colosul feudal în același mod în care furtuna viespii ar putea zgudui Gibraltarul?” ... Bine, e de ajuns!
Paragraful X
Despre natura mărturiei în cauza din 25 februarie

Pagină 51, 52. Aici se urmărește să se demonstreze că mărturia lui Tournier și a servitorilor mituiți în conspirația disprețuitoare este suficientă pentru a justifica exterminarea victimelor. Este interzis
293
și nu ascultați de alți martori. Întregul loc Davenecourt este locuit de „canibali, care sunt cu toții suspectați de complicitate, după cum se vede din conlucrarea lor în favoarea unui sistem calomnios...” Și, desigur, există o altă ligă, creată la Davenecourt, dar are drept scop protejarea inocenței și contribuie la aceasta.astfel încât umanitatea să împiedice oamenii dezgustători și cruzi, flămânzi de sânge și tortură să triumfe!
Pagină 53. Coșerul nu a fost chemat să depună mărturie, „pentru că nu a văzut nimic și nu a fost în centrul răscoalei”. Dar din moment ce spui că a fost trimis la Montdidier cu o scrisoare prin care se cere ajutorul jandarmeriei, atunci trebuie să fi fost vreun început de răscoală înainte de plecarea lui, despre ce început ar putea să depună mărturie? Judecând după certificatul de onoare cu care vă favorizați fostul angajat, ea ar trebui să vă ceară fie despăgubiri pentru daune, fie dovada vinovăției sale. În consecință, observația de la pagina 43 a primei petiții nu este infirmată în partea referitoare la coșer.
Pagină 53, 54. De asemenea, femeia de serviciu din curtea păsărilor nu ar putea fi martoră, deoarece nu avea nicio legătură cu serviciul din interiorul casei, nu putea ști de bătăile sângeroase care se desfășurau în camere și a fost concediată pt. acțiuni „neloiale” . Cum? Astfel de angajamente îngrozitoare, așa cum le descrieți, au loc în casă, durează patru ore și s-ar putea ca servitorul să nu știe nimic despre asta? ... Monsieur Tournier, care s-a ascuns în spatele unui coș de piatră tot timpul a durat această scenă, este de acord să dea o mărturie detaliată care acoperă toate întrebările și toate circumstanțele.
Iată o altă poveste la îndemână! Nu vrei să te asiguri că toți oamenii... * pentru tine. Dar, totuși, în ceea ce privește... ♦
Pagină 54. Concedierea femeii de serviciu este motivată într-un mod mai puțin ofensator; este concediată, spun ei, doar pentru că serviciile ei „nu au satisfăcut” amanta. Dar din moment ce nici mărturia ei „nu a satisfăcut”, ea este exclusă din categoria acelor ceilalți, „slujitori credincioși care și-au luminat sufletul și conștiința cu mărturie sinceră”, desigur, fără a fi câtuși de puțin „prelucrați” de voi, la fel cum, potrivit dumneavoastră, fosta servitoare ar fi fost „procesată” de locuitorii din Davenekur.
Pagină 55. Când se vorbește despre diferența dintre primul și al doilea roman, aceasta este, pe bună dreptate, o manifestare de ingratitudine. În procesul-verbal din 2 martie, municipalitatea nu a expus detaliile evenimentelor din 25 februarie, așa cum se face în petiția comunei, deoarece, menținând, în același timp, credința eronată că Lady Lamire nu va proceda la un caz în care a jucat un rol nesplendid, municipalitatea a încercat să o cruțe pe Lady Lamire și să înmoaie imaginea de ansamblu. Ei au prevăzut că dacă au descris în detaliu toate faptele, cum
* Transmite originalul,
294
a fost făcută în prima petiție, atunci ar fi o plângere care ar putea avea consecințe prea grave în detrimentul Lady Lamir. Este, de asemenea, un răspuns la reproșul că municipalitatea a denaturat ceea ce toți oamenii imparțiali numesc accidentul lui Demonceau sau sinuciderea involuntară, în timp ce iubitul nostru de spânzurătoare îl numește cu îndrăzneală crimă. Și astăzi această îngăduință exagerat de generoasă a

comunei este folosită împotriva ei. Așa este ghinionul oamenilor din Davenecourt, încât omul-calamitate care îi tiranizează are arta de a-și întoarce chiar și propriile arme pentru a le face rău.
Pagină 57. Dacă Demonceau a fost obligat să scrie o scrisoare de sinucidere în care îl acuză pe Baptiste Pointin, atunci se contrazice în mărturia sa din 27 februarie seara, unde spune că a fost lovit de Victor Pointin. În acest caz, acest lacheu feroce, asupra a cărui soartă canibalii noștri au fost atât de profund mișcați și au mers atât de departe încât și-a anunțat apoteoza, pentru că i-a ajutat fără teamă în atrocitățile lor, merită nu numai titlul de „martir”, reclamat lui de dezamăgitorul în a pregătit cu această ocazie actul său de canonizare. Adevărul cere să fie scris: „mucenic și mincinos”.
Că Demonceau a primit un glonț pe scări, nimeni nu contestă acest lucru, dar nu s-a dovedit nici că ușa bucătăriei s-a deschis forțat (se dovedește, dimpotrivă, că nu a fost spartă), nici că s-a tras pistolul. din mâinile lui Demonceaux în această bucătărie, nici că rana s-a deschis pe dinafară și a ieșit pe interiorul umărului. În raport, care se va ocupa doar de evenimentele din 25 februarie și de împrejurările prezentului proces, vor fi publicate documente justificative care infirmă toate aceste probe imaginare.
Secțiunea a XI-a Inexactități în relatarea adversarului
Pagină 59. Ce fel de ziar adevărat este acesta, pe care gladiatorul nostru își schimbă grija de a restabili adevărul real asupra ruinelor înșelăciunii și minciunii? Dar, dezamăgitor, am crezut că ești un luptător mai curajos. Cum? În partea cea mai esențială a muncii tale, când vine vorba de a descrie faptele, îți lași armele, îi înmânezi pixul unui necunoscut care nu poate inspira încredere pentru că nimeni nu-l cunoaște, că până și numele lui este necunoscut, că el poate fi acel istoric rău care probabil era la mai mult de 30 de leghe distanță de evenimente și personaje? ... Dar se pare că am găsit deja răspunsul la această ghicitoare. De exemplu, ziarul tău sincer scrie că abatele Tournier, în timp ce se afla în spatele hornului, a experimentat „suferințele” unei „agonii” crude, neavând altă consolare decât gemetele doamnei Lamire și ale copiilor ei care au ajuns la el, „mulțumită cărora el știau că sunt în viață.”
295
Mă uit la mărturia pe care ați dat-o la proces și am citit că abatele Tournier se află în spatele hornului:
a îndurat „suferințele” agoniei veritabile, „neavând altă mângâiere decât gemetele care vin de la” fețele care îl interesau, „mulțumită cărora știa că sunt vii”.
În ambele documente, toate expresiile se potrivesc în același mod. Nu am nevoie de mai mult, e clar că dezamăgitorul meu este acest ziarist adevărat ♦.
Dacă, totuși, aici a căzut într-o capcană, atunci motivul a fost doar o anumită lene. Povestea a fost făcută pentru un ziar adevărat; au crezut că este bine pregătit și nu au sperat că ar putea să o facă mai bună.
În legătură cu infirmarea, nu am vrut să lucrez din nou la alcătuirea unei povești, pe care ne-am săturat să o expunem, cu atât mai mult cu cât este întotdeauna foarte greu să descriem istoric ceea ce există doar în imaginație.
Noi, care suntem atât de indiferenți la jignirile personale aruncate cu pasiune asupra noastră de gura crimei, să permitem acestui trup răutăcios să-și arunce cu nepedepsire blasfemia asupra a ceea ce se poate numi întruparea cetățeanului! Brissot, tu care vei fi podoaba sepatului reînviat, tu a cărui reputație politică este suficient de

stabilită, încât să nu te temi de ghimpiile insolente ale tuturor așa-zișilor recitatori adunați laolaltă, mă vei ierta că voi da curs indignarea mea față de obrăznicia unui dezamăgitor, ajungând astfel încât îndrăznește să nege capodoperele tale patriotice. Membrii municipalității Davenecourt, spune el, au stârnit spiritul de răzvrătire citind unui public de tâlhari pe care voiau să-i pregătească pentru actele de violență teribile care au avut loc pe 25 februarie, ziarul Patriot 45, care le-a devenit evanghelie politică.
Deci, acum se dovedește că tocmai J. P. Brissot, un scriitor patriot, deputat al Adunării Legislative, este principalul motor, primul participant și instigator al așa-zisei răscoale de la Davenekourt. Și el, acest evanghelist al drepturilor omului, trebuie judecat de instanța din Montdidier!
Ipocrit jalnic!... nu, acest evanghelist, a cărui învăţătură sfântă este atât de străină sufletului tău, nu trebuie să se teamă de otrava ta, să o revarsă asupra altora. Op poate turna un balsam vindecător pe rănile bolnavului cu una dintre respirațiile lui și poate arunca în praf un prădător care devorează tot ce întâlnește pe drum!
Ce altceva ar trebui să remarcăm în povestea acestui ziar presupus adevărat? Tocmai am arătat că această poveste este
♦ Ziar, pr. despre care se vorbește nu poate fi decât ziarul lui Rivarol,
sau „Prietenul regelui” 43. Acest lucru îl observ din modul în care naga „prietenul adevărului” își adaptează stilul la acesta. În povestea lui există pe alocuri o asemenea blasfemie împotriva constituției - tânărul conte d'Lamir.

este o copie aproape exactă a mărturiei lui Tournier. Această mărturie și plângerea sa, care este tratată în prima petiție, relatarea evenimentelor plasate în Mercure de France 46, care este menționat în aceeași petiție, și raportul din ziarul veridic, toate provin în mod clar de la același autor. . . Peste tot esența romanului este aceeași, dar, totuși, nu este același roman peste tot. Peste tot găsim o repetare a poveștii, complet improbabilă deja în virtutea mormanului de orori; ne referim la baioneta lipită de pieptul Lady Lamir și trei sabii goale ridicate deasupra capului ei timp de mai bine de două ore. Peste tot găsim alte trăsături principale ale tragediei înfiorătoare. Dar la capitolul accesorii, diferențele, disonanțe, ezitarile se observă peste tot, rupând imperceptibil toate firele conspirației, care a fost țesută cu pricepere și cu toată sârguința caracteristică oamenilor care vor să reușească cu orice preț.
Am uitat o singură remarcă, poate, totuși, esențială pentru a putea stabili în ce măsură ar trebui să se aibă încredere în afirmațiile dezamăgitorului. La pagina 64 spune că la 24 februarie a fugit de la Davenecourt la Amiens și înainte de a scăpa a ordonat ca „sluga cinstită” să fie îngropată în mormântul stăpânilor săi. Rețineți, cititorule, că „slujitorul cinstit” nu era încă „gata de înmormântare” la 24 februarie, căci a murit abia trei zile mai târziu: este într-adevăr foarte greu să fii de acord cu tine însuți dacă spui de două ori aceeași minciună. Și este la fel de adevărat că atunci când se acționează numai sub influența pasiunilor, tendința de a înfățișa totul în cea mai proastă lumină duce la uitarea tuturor cerințelor logicii și îneacă ideea că toate împrejurările trebuie enunțate într-o anumită succesiune.
Așa se explică de ce dezamăgitorul nostru impetuos, la pagina 62 a pamfletului său mârâit, ne vorbește despre rana gravă pe care a primit-

o domnișoara Lamire în urma unei lovituri în frunte cu baioneta, împrejurare despre care nimeni nu a auzit vreodată și despre care nici fratele ei nu a auzit. nici Tournier însuși Nici ceilalți martori nu au spus niciun cuvânt în mărturia lor. Mai mult, fratele și mulți alți martori, întrebați despre acest lucru, infirmă hotărât această afirmație și declară că nimeni, se pare, nu a vrut să facă rău acestei domnișoare.
Aceleași căutări în adâncurile inimii ne explică și de ce M. Kat. Basso, slujnica, nu a spus în mărturia ei că, atunci când aducea lenjerie pentru a-i îmbrăca rănile lui Demonceau, „au dat lovituri asupra ei”, i-au spart un vas de pământ pe cap și au supus-o la trei sau patru atacuri, deși acestea. ororile sunt descrise la pagina 63 adevărata noastră plângere.
În sfârșit, aceasta explică și de ce, la pagina 57 din reclamația sus-menționată, s-a constatat că pe benzile de fier și pe balustrada scărilor erau urme de praf de pușcă și plumb de la o împușcătură care i-a rupt umărul lui Demopso, și patru pagini mai departe, pa

p. 61, se tipărește exact invers, și anume că în urma unei împușcături trase de la ochi, peretele scărilor a fost acoperit cu resturi de carne și fragmente de os *.
Secțiunea XII Concluzie
Pagină 64. În concluzia sa, „tunătorul” nostru se întrece pe sine: el ne îngroapă acolo binecuvântarea sa blestemata.
Repetându-se, mestecă și își analizează din nou paragraful III, pe care l-am infirmat cu atâta atenție. În cele din urmă, face toate eforturile pentru a-i convinge pe cei 69 de semnatari ai petiției că opi-ul i-a amenințat cu adevărat pe proprietarii cetății Lamir; că Opie și numeroșii lor complici, care, neștiind să semneze, și-au exprimat acordul cu „calomnia ticăloasă”, erau atât de nemaiauziți de ticăloși, încât și-au conceput și și-au aplicat puterea, pe care o salvaseră datorită doamnei Lamir și mâinilor lor. , care fără ajutorul ei s-ar fi secat de foame, până la răsturnarea refugiului și a monumentului carității și milei. Oameni nefericiți! Dă-mi un minut să-mi măsoare puterea destul de liber cu acest executor al celor mai mari fărădelegi, care îți va atribui mereu crime la care nu te-ai gândit niciodată. escroc rău! Atâta timp cât ai curajul să te imaginezi ca pe un fel de soare, în timp ce sufletul tău este capabil să genereze doar o miasmă pernicioasă care aduce suferință și moarte în tot ce este în jur... imaginația ta, care nu cunoaște decât vise de temnițe, tortură și spânzurătoare, nu se va opri în mijlocul acestor teribile perversiuni? Te vor atinge remușcarea? Sau, dimpotrivă, nu ești încă mulțumit de cruzimile de care inima ta ar trebui să fie deja sătulă și vei avea nevoie de noi sacrificii ispășitoare!
Te văd urlând în jurul noii tale victime, cruzimea ta însetată după sângele meu. Ridicându-te la rangul de acuzator de abuzuri, îmi reproșezi că pronunț cuvintele „Republica Franceză”. Și dacă ar fi așa? La urma urmei, despre „republica literaturii” s-a vorbit de mult timp liber. Se spune, și nimeni nu face crimă, „Imperiul Francez”, deși nu am avut niciodată împărați. Într-o petiție adresată Adunării Legislative, am cerut împărțirea primei
* Peretele scării este de obicei pe partea opusă balustradei scării. Așadar, dacă pe scări trag o împușcătură într-o persoană de la o rază în față, din care peretele scărilor se dovedește a fi tencuit cu carne și oase, atunci este imposibil din punct de vedere fizic ca praful de pușcă și să conducă să lase vreo urmă pe scări. balustrada, dar dacă,

dimpotrivă, fiind pe aceleași scări, trag în direcția balustradei, atunci astfel de urme de praf de pușcă și cositor pot fi pe balustradă, dar fizic este imposibil ca așchii de carne și oase să se lipească în jurul zidului.
298
terenuri semniale și desființarea necondiționată, fără despăgubiri, a tuturor tipurilor de îndatoriri de vasal? Și chiar dacă este așa, și chiar dacă este ceva ciudat în el, dreptul de petiție există atât în raport cu persoane, cât și în raport cu lucruri. Nu există o astfel de gamă de subiecte cu privire la care petiții ar fi interzise. Nu există un astfel de decret ca oamenii străini să nu facă petiții. Nu este adevărat că redactorii apelului la Adunarea Legislativă au provocat o răscoală împotriva plății șamparului, acest cuvânt nici măcar nu a fost folosit acolo. Ei au cerut doar abolirea calificării, iar shamparul este inclus în mod colectiv în acest concept.
Astfel, acestea sunt din nou acuzații noi, foarte nefondate din partea unui recitator care nu poate scrie decât cu vopsea neagră și descrie crime și criminali de pretutindeni. Vă chemăm pe toți, oameni de virtute, să vă retrageți îngroziți de acest personaj sumbru care îndrăznește să vă cheme. El vă îndeamnă să vă dezonorați refuzând să participați la cea mai lăudabilă lucrare, la lucrarea de apărare a fraților voștri, pe care barbarii au vrut să-i distrugă.
Ei bine, renunță! Aruncă-i, îi vei găsi vinovați, mâine eșafodul le va deveni lotul, hoarda de semeni va sărbători victoria, iar poimâine te vor trimite la executare!
F. N. KAM. BABEEF, CETĂȚEAN FRANCEZ, LOCUTOR ÎN ROY, TUTUROR CETĂȚENILOR MUNICIPILOR, care au citit acest mesaj, important pentru toate zonele rurale47
Fratilor!
Un aristocrat, într-o defăimare extinsă recent publicată împotriva mea, și-a exprimat furia față de faptul că eu, după ce am dat primii ani ai tinereții muncii unui agent feudist și senior, am devenit apoi cel mai activ luptător împotriva a tot ceea ce am au plecat din sistemul feudal. Pe această bază, m-a numit un șarpe care sfâșie pieptul „mamei sale”.
La care am raspuns:
Când eram tânăr, nu raționam. Am crezut că dacă ceva era, atunci ar fi trebuit să fie. Am crezut că este absolut necesar ca acolo să fie persecutați și persecutați. Prin urmare, am tratat-o pe mama mea, sistemul feudal, cu mare respect filial.
Dar de îndată ce am devenit puțin mai uman, de îndată ce soarele revoluției a strălucit pentru mine, m-am uitat înapoi și am văzut că mama era o hidră cu o sută de capete. Și mi-am spus: trebuie să mă lupt cu ea, cel puțin pentru asta m-au numit campionii ei disprețuitori
299
şarpe. Măcar oamenii cinstiți se vor grăbi să spună că sunt un șarpe binefăcător *♦.
Îndrăznesc să cred, cetăţeni, că numele voastre sunt adăugate pe lista celor care mă judecă astfel. Știți deja cum am luat pierderea fostei mele dietă de feb. Mi-am spus: această profesie este asociată cu abuzul. Îmi pierd toate veniturile, dar o mie de oameni pe care i-aș chinui timp de un an din cauza actelor, declarațiilor, taxelor de transfer de proprietate de la o persoană la alta, calificărilor, vor beneficia de asta2 *. Adevăratul cetățean pune interesul comun mai presus de propriul avantaj personal. Feudalismul este un sistem de

sclavi și tirani. Patria mea vrea să fie liberă, nu vrea să țină nimic altceva conectat cu acest sistem3*.
Am văzut cum au apărut toate decretele referitoare la regimul feudal și am regretat că nu am găsit în ele o desființare mai completă a acestui regim, mai autentică, mai puțin limitată, mai puțin ambiguă, mai puțin iluzorie. Mi-am dorit cu ardoare să fie recunoscut principiul că „pământul trebuie să fie la fel de liber ca oamenii care trăiesc pe el”, cu excepția însă (căci mi-am dat seama că ar fi util să explic), că impozitele sunt necesare pentru întreținerea statului. Concetățenii mei știu că m-am străduit să dau mărturie cu privire la aceste principii și să ajut să conving Adunarea Legislativă să adopte legi care ar fi deduceri serioase și precise din ele.
Dar acum, luând regimul feudal desființat așa cum este, cred că cetățenii-proprietari ar trebui să acționeze în felul următor.
1. Pentru a depăși șmecheria și șmecheria la care recurg toți foștii seniori pentru a evita consecințele aplicării legilor privind dreptul de a cere și de a verifica documente justificative și de a răscumpăra calificări, șampare, plantări pe marginea drumurilor și toate celelalte foste îndatoriri de domnie.
2. Insistați în fața Adunării Legislative ca aceasta să aplice mai pe scară largă eliminarea taxelor fără compensare și să asigure dispariția completă a acestor atribuții în viitorul apropiat.
Dorința mea constantă de a fi util mă îndeamnă să ofer tuturor cetățenilor municipiilor la care ajunge acest mesaj, ajutorul meu în atingerea celor două obiective indicate, pe care le pot oferi în special datorită cunoștințelor și informațiilor obținute din vizitarea arhivelor fostei noastre. domnilor.
În ceea ce privește primul obiectiv: „a câștiga avantajul” etc. Poate că nu toți avocații în exercițiu sunt capabili să fundamenteze bine primul act juridic, să demareze bine procedura de răscumpărare sau de despăgubire.
♦ Vezi notele lui Babeuf la finalul documentului.
300
recensământ, shampar, aterizări rutiere și alte obiecte similare. Toți sunt și mai puțin capabili să descifreze documente vechi, să verifice dacă îndeplinesc cerințele formale, să ia în considerare dacă documentele cu date diferite indică sarcini coincidente. Propun ca toate astfel de tranzacții să fie gestionate și ca cazurile de răscumpărare să fie pe deplin direcționate, atât pentru persoane fizice, cât și pentru comunități întregi, ai căror locuitori se vor uni, astfel încât un singur mandatar comun să poată administra cauzele legale în numele lor. Însă în cazuri de acest gen le voi lua doar pe acelea asupra cărora mi se cere să mă consult de la bun început.
Referitor la cel de-al doilea obiect: „a persista” etc. Vă avertizez că pregătesc o mare lucrare pe această temă, cu cunoştinţa unor deputaţi ai Adunării Naţionale, care, de îndată ce această lucrare va fi finalizată, o vor prezenta. întregului senat şi îl propun spre judecata întregii adunări legislative. În această lucrare, este necesar să notăm tot ceea ce a scăpat atenției membrilor comitetului feudal, care au întocmit decretele primei adunări referitoare la sistemul feudal și, în al doilea rând, să se determine, pe baza cercetărilor istorice efectuate. mai mult în arhive decât în cărți, tot ceea ce servituți și posesiuni domnișoare este o uzurpare. În al treilea rând, să propun proiecte de decrete care să proclame abolirea lor completă fără răscumpărare.

Pentru ca această lucrare să fie mai perfectă, îi rog pe toți cetățenii din mediul rural care dețin informații despre documente sau modalități de stabilire a îndatoririlor și servituților la orice foști semeni individuali, să-mi transmită cu amabilitate aceste informații. Le folosesc bine.
Mă găsești în Rua. **
** Raport, eseu al lui Pierre Tournier, preot, ca răspuns la „Justificarea” acuzatului din celebrul caz Davfunkur, care s-a încheiat cu eliberarea prizonierilor și retragerea tuturor acuzațiilor, 15 octombrie 1791.
Acest pamflet murdar mă lovește cu fiecare înjurătură din limbă. „Adevărul îmi ciulează ochii”, am răspuns verbal, iar acesta este întregul meu răspuns. Proverbul a găsit aici o aplicație de succes atât pentru mine, cât și pentru adversarul meu. L-au înțepat foarte tare acele adevăruri dure care i se adresau în „Discursul de scutire”, pe care mi l-a atribuit. Dar iată ce ar fi trebuit să spună: mai degrabă trebuie să dai vina pe purtarea ta greșită decât pe indiscreția avocatului Portai.
Așa a fost soarta mea de la începutul vieții, încât am fost hrănită de monștri, și așa a fost soarta mea mereu, încât, crescând, am luptat cu ei. M-am născut copil al sistemului agricol și toată lumea își amintește că am bătut-o mult, că i-am dezvăluit cea mai rușinoasă infamie, că am stârnit indignare împotriva ei în două-trei provincii, că am devenit și mai activ în asta. direcție când a plantat timp de două luni în Conciergerie, că i-am dat o lovitură mortală propunând un proiect care a fost acceptat.
2* Te rog să nu fii jignit de mine dacă am provocat vreodată nemulțumirea cuiva. Astăzi declar că trebuie să mă pocăiesc de asta. Odată cineva, vorbind de foști senitori, m-a întrebat serios: renunțați la ei? Refuz, i-am răspuns.
301
SCRISOARE CĂTRE J. M. COUPET
Roy, 3 octombrie 1791
M. g.! Eram pe cale să-ți scriu ieri când am primit scrisoarea ta. În scopul căruia veți afla acum, am cerut de la Noyon adresa dumneavoastră de la doamna Dior de Saint-Martin, care mi-a comunicat-o cu amabilitate.
Împrejurarea care m-a determinat să mă grăbesc să vă scriu, fără să aștept vestea pe care mi-ați promis, despre care eram sigur că vă veți ține de promisiunea, a fost apelul adresat ministrului Justiției, anexat la aceasta.
Citind acest apel, veți înțelege, m. g., care este scopul lui. Este vorba despre profitarea oportunității de a obține pentru victime prin grațiere ceea ce ar fi trebuit să primească din mâinile justiției, dacă așa ar exista în Franța48.
A ajuta pe cei asupriți este o chestiune atât de aproape de inimă, încât sunt sigur că veți face de bunăvoie ceea ce vă cer, să transmiteți personal acest apel lui D. Duport și să-l îndemn să răspundă fără întârziere (ceea ce poate foarte bine să facă, pentru că știu pt. sigur că este familiarizat cu cazul în fiecare detaliu), îl vei face, dacă se poate, să-ți dea imediat ordinul de eliberare a prizonierilor și să-mi trimită acest ordin, cu care voi merge să deschid temnițele unde nefericitul nostru. oamenii lâncezesc.
Înțeleg că doar acest gen de împrejurare te poate determina să mergi să respiri aer ministerial, abordarea la care dezgustă o persoană decentă, deși știe că nu poate fi periculos pentru el.

Scrisoarea dumneavoastră, stimate domnule, nu mă surprinde și, desigur, nu a fost o surpriză pentru dvs. să aflați despre tot ceea ce vă face să gemeți: acțiunile deliberate ale necinstiților deștepți, încercând să ghideze opinia majorității, pe deplin justificată. tristele noastre presimțiri.
Ești răbdător și atent și sunt convins că ai dreptate. Dacă mi-aș fi urmat fără gânduri înclinațiile, aș fi fost mai impetuos și aș fi avut mai puțin succes. Prima mea mișcare este întotdeauna să mă comport cu oamenii ca și cum ar fi ceea ce ar trebui să fie, în timp ce un adevărat înțelept este ghidat de cunoașterea a ceea ce sunt cu adevărat. Acesta, din câte înțeleg, este principiul care te îndeamnă să spui: „Trebuie să așteptăm să aflăm ce vom fi și ce putem face”. Și, desigur, înainte de a îndrăzni să vorbești limba incoruptibilului, trebuie să cunoști puterea partidului incoruptibilului.
Ce impresie poate face asupra sufletelor putrede cele mai înduioșătoare imagini de onestitate cerând recunoașterea drepturilor ei! Înainte de a ridica orice structură, este necesar să verificăm dacă construim pe lut sau pe nisip, pentru a menține proporția corectă între greutatea clădirii și rezistența fundației de sub ea.
302
M-am gândit că ar fi un lucru bun să prezint chiar la prima întâlnire a întâlnirii dumneavoastră o propunere pentru a lua în considerare ce poate și ar trebui să facă această întâlnire. Evident, această mare întrebare este legată de cea mai importantă întrebare dacă noua adunare ar trebui considerată constitutivă sau dacă va fi doar legislativă.
Mă îndoiesc că ar îndrăzni să pună în discuție această întrebare la prima ta întâlnire de sâmbătă: pentru aceasta ar fi necesar să se poată aduna un anumit număr de oameni, pe care, după cum am înțeles din scrisoarea ta, nu ai din păcate. . Și eu, disperând dinainte de posibilitatea de a găsi în întâlnirea dumneavoastră un număr suficient de ascultători capabili să accepte bine o propunere atât de importantă, am renunțat la ideea de a coordona această lucrare cu dumneavoastră pentru a o prezenta până la 1 octombrie. .
După cum văd eu, suntem încă foarte departe de a realiza visul frumos al egalității perfecte, pe care l-am schițat în grabă cu atâta plăcere la Beauvais. Timpul ne va arăta cum o spui, ce putem și ce trebuie să facem.
Vă rog să-mi scrieți mai des. În ceea ce mă privește, chiar dacă aș crede că te plictisesc, nu aș îndrăzni să mă privesc de plăcerea de a discuta cât mai des cu tine.
F. N. C. Babeuf
SCRISOARE CĂTRE J. M. COUPET
Roy, 21 octombrie 1791
Suveran Milostiv
Am ajuns la Montdidier sâmbătă, 15 octombrie, în momentul în care instanța se întrunește pentru a citi scrisoarea primită de procuror de la ministrul Justiției.
Prizonierii au fost imediat eliberați. Am fost prezent la deschiderea porții fatale. M-am dus în piață, însoțindu-mi suferinzii, care au fost întâmpinați cu strigăte de bun venit din partea marea majoritate a oamenilor din mediul urban și din mediul rural care se adunaseră cu ocazia zilei târgului.
O mulțime uriașă l-a înconjurat pe apărător și pe foștii inculpați și ne-am îndreptat pe drumul către Davenecourt. Mesageri au fost trimiși acolo pentru a transmite rapid vestea bună. Tot satul s-a ridicat imediat și a ieșit în întâmpinarea cortegiului la o distanță de mai

mult de o legă, însoțit de muzicieni din sat și la strigătele generale de jubilație.
Am ajuns la loc, întâmpinați de sunetul clopotelor. Am intrat în biserică. Au slujit o slujbă de rugăciune. Au urmat dansurile, au continuat toată ziua următoare, duminică. Festivitățile s-au încheiat seara cu iluminări, iar cetățenii de toate vârstele s-au adunat pentru a finaliza celebrarea marii victorii câștigate de sistemul feudal urat.
303
Am pregătit deja un al doilea apel către domnul Duport să vi-l trimită și să vă rog să i-o transmiteți din nou. Opo-ul a fost redactat în așa fel încât să fie clar că nu vă includ printre cei cărora, așa cum spuneți, le este „frică să nu facă pe plac miniștrilor”. Dar cursul evenimentelor m-a eliberat de a fi nevoit să trimit această contestație împreună cu scrisoarea atașată. Acesta este motivul pentru care nu ti-am scris pana acum.
Apropo, despre miniștri. Am văzut în Journal des Décrets pour les Campagnes o altă dovadă că nu vă este deloc teamă să nu le faceți pe plac: în legătură cu o scrisoare din districtul Saint-Malo, ați raportat luni, 10 a acestei luni, despre dezertarea ofițerilor regimentului 36 și a adăugat că locotenent-colonelul domnul Lozo nu dorește ca regimentul său să ia armele în legătură cu proclamarea actului constituțional, „pretinzând că a primit un ordin de la ministrul de război”. Mi-a plăcut următoarea remarcă a unui jurnalist: „Acest caz a fost trimis ministrului de război, care va da socoteală despre el și probabil va fi aprobat”.
Stimate domnule, nu vă descurajați, toată această regiune așteaptă de la dumneavoastră tot ce se poate spera de la un legiuitor de primă clasă. Dacă îmi dai voie să vorbesc liber, voi îndrăzni să-ți spun că tu însuți, mi se pare, nu înțelegi suficient ce valoriști și ce ai putea face. Să urmărești foarte atent lucrările adunării, să asculți, să judeci și să încerci să-ți faci vecinii să-ți accepte ideile, asta, desigur, este mult din partea unui deputat al poporului și se poate dori ca toată lumea să facă la fel ori de câte ori, așa cum faci tu, se spune foarte bine, se proclamă ceva bun.
Așa este comportamentul unui reprezentant cinstit, îndeplinindu-și îndatoririle cu modestie, făcând binele fără a manifesta sete de glorie. Acest lucru este foarte lăudabil și, de fapt, nu se poate cere nimic mai mult.
Dar poate îmi vei obiecta că o demnitate care știe să se prețuiască valorează mai puțin decât o demnitate absolut modestă? Ai pregătit anumite idei; Le-ați pus în repetate rânduri pe hârtie; ai asteptat. Alții au venit cu ei! Și asta te-a mulțumit, pentru că dacă se spune un lucru rezonabil, nu-ți pasă cine, nu ai o nevoie ambițioasă de a veni cu el.
Când cineva este scris în acest fel, se pare că i se acordă dreptul de a răspunde la încrederea deplină care i se pune astfel. Prin urmare, ii vei ierta tanarului libertatea cu care iti spune in mod firesc tot ce gandeste, ba chiar vorbeste aproape pe tonul unui consilier.
Cu toate acestea, veți fi de acord că reprezentantul poporului trebuie să dea socoteală despre tot alegătorilor săi. Ați da un astfel de raport dacă vi s-ar oferi mijloacele pentru a face acest lucru. tu la fel
304
ar fi acceptat sfaturile și instrucțiunile acelorași alegători dacă ar fi început o corespondență între toți și dumneavoastră. Îmi închipui că

te-ai deschis față de ei, așa cum mi-ai făcut și mie, și că m-au
instruit să-ți răspund în numele lor:
Legiuitor bine intenționat, cum poți fi sigur că alții și-au exprimat
exact aceleași idei pe care le ai tu? Pun pariu că ceea ce ai crezut tu
a fost mult mai serios și mai perfect decât ceea ce crezi că a fost
spus de alții. Și iată încă ceva, presupun: nimic nu s-a spus exact la
fel ca ideile tale (știm toată profunzimea și toată puritatea
principiilor tale), dar am putut spune doar ceva aproximativ
asemănător; dupa care te consideri indreptatit sa ne scrii ca nu
conteaza cine a spus un lucru rezonabil. De ce îți este suficient să
asculți, să judeci și să aplaudai ceea ce este mai mult sau mai puțin
bun? Se pare că încep să-mi dau seama de toate. În primul rând,
consideri că este un mare obstacol faptul că vezi doar un număr mic de
oameni care sunt gata să accepte principiile egalității și libertății
în toată perfecțiunea și în toată puritatea lor.
Dar poate că acești cetățeni adevărați nu sunt atât de puțini pe cât
crezi. Poate că sunt mulți dintre ei, care așteaptă, ca tine, ca vreun
patriot mândru și curajos să fie primul care vorbește? Dacă fiecare
astfel de persoană așteaptă un stimul din afară pentru a îndrăzni să
vorbească, dacă toți se sprijină unul pe altul și nimeni nu îndrăznește
să înceapă, atunci timpul va trece, toată influența va fi în mâinile
moderatilor, a unui număr mic de vorbitori corupți. vor deveni maeștri
ai discuției, vor domina întreaga adunare. , și va trebui să decideți
pentru totdeauna să nu faceți altceva, ci doar să aplaudați ceea ce va
fi mai mult sau mai puțin bun.
Îndrăznește să vorbești mai întâi cu un discurs frumos de mare
patriotism și virtute severă. Am văzut în acele zile minunate care au
luminat începutul lucrărilor întâlnirii anterioare că un astfel de
discurs are o putere atractivă care cucerește chiar și inimile cele mai
cufundate în murdăria antipatriotismului.
Colecția actuală la începutul lucrării nu vorbea o astfel de limbă. De
asemenea, nu a comis încă o singură acțiune care să fie în acest
spirit. Se poate teme că nu va face niciodată așa ceva, iar patrioții
pretențioși se tem că toată conduita sa va fi un exemplu prost pentru
adunările ulterioare și că va fi foarte greu să desfaceți răul astfel
făcut.
Mai este un motiv important, care, mi se pare, închide gura, poate,
celor mai buni oameni ai congregației. Iată ce este: oamenii care sunt
drepți și drepți, ale căror minți sunt curate și care înțeleg în modul
cel mai exact ce principii sunt adevărate, de obicei se complace la
reflecții deosebit de profunde, în primul rând, pentru a fi siguri că
ei

în care ei nu se abate de la regulile corecte, și apoi și pentru că
sunt nevoiți, parcă, să fie transferați într-o altă lume și, făcând
aceasta, să evite toate influențele periculoase emanate din corupția
generală* a lumii noastre. Astfel de oameni sunt prost echipați să
improvizeze într-un cadru de întâlnire și sunt mult mai capabili să
scrie discursuri gânditoare.
Răutători, cei, dimpotrivă, nu se deranjează cu reflecții. Le este ușor
să vorbească, pentru că vorbesc în spiritul acelei stricăciuni care
este esența lor, și cu atât mai multă îndrăzneală, pentru că sunt
siguri de aplauzele tuturor celor ale căror patimi le măgulesc. Astfel
de oameni nu au nevoie să scrie, sunt mereu gata să strălucească pe
podium. Ei sunt cei care au aprobat aproape complet moda vorbirii și au

făcut întotdeauna mult obiectul de ridicol al scriitorului profund și virtuos, care, chiar și în postul de legiuitor, ar dori să expună considerațiile serioase și chibzuite pe care le-a pus. hârtie.
Din cauza slăbiciunii inerente a omului, multora le este rușine laș să facă propuneri cu hârtie în mână; ei preferă să tacă și să lase retorica depravată să vorbească liber și să culeagă aplauzele proștilor. Astfel, din cauza unui mic simț al mândriei, patria este lăsată în mila oamenilor răi și proști și, în același timp, este lipsită de ajutorul și acele foloase pe care le-ar putea aștepta de la oameni cu adevărat înțelepți și virtuoși.
Bunul domnule, de ce nu îndrăznești să declari război acestei iluzii nedemne; să prezinte (în scris) o propunere de distrugere a prejudiciului care respinge propunerile scrise. O astfel de propunere nu poate fi considerată nedemnă de Adunarea Legislativă. Vă puteți imagina care vor fi consecințele. Se poate imagina că, atunci când este acceptat, cetățenii buni ca tine nu își vor justifica tăcerea sub pretextul că alții au spus exact ceea ce au vrut să spună. Nu se vor mai ascunde în spatele zidurilor modestiei și nu vor merge atât de departe în această virtute încât să spună că, chiar dacă un gând bun, după părerea lor, nu se exprimă deloc, se vor abține să-l vină, presupunând că acest gând nu este cel mai bun.de vreme ce nimeni nu a venit cu el. Modestia extremă este, pentru mine, un lucru bun, dar nu o consider cea mai utilă virtute pentru un legiuitor. Acesta nu este locul unde poți, rămânând necunoscut, să faci mai demn.
Totuși, totul va depinde de circumstanțe. Această frază a scrisorii tale ne inspiră însă speranța că patria nu va aștepta în zadar împlinirea speranțelor pe care ți le asociază.
Desigur, este dezgustător să vezi cum mecanismul de guvernare a unei mari națiuni este înconjurat de oameni cu dizabilități.
306
h e n n y m și mores40. Dar noi, însă, nu mai trebuie să ne pierdem speranța că se vor găsi muncitori calificați care să se angajeze și să poată pune în mișcare acest mecanism, capabil să purifice aceste moravuri rele. Ferice de cel ce locuiește pe câmp și este ca hotentotul! Aceasta este dorința unui om care este cinstit și liber de orice vanitate. Mi-am exprimat aceeași dorință de o mie de ori.
Probabil că ați observat deja ideile mele extreme, dar nu renunț la visul de a mă alătura într-o zi lui, fericitului Hotentot, adaptându-se în toate modului său de viață și renunțând pentru totdeauna la toate obiceiurile unui om civilizat. Dar atâta timp cât trăim în societate, nu ne vom pierde speranța în oportunitatea de a ajuta la îmbunătățirea soartei acesteia. „Omul public”, spune Jean Jacques, „nu ar trebui să fie nimic pentru el însuși, op - doar o fracțiune dintr-o anumită unitate; în timp ce omul natural poate raporta totul la el însuși, toți ceilalți nu sunt nimic în raport cu el și el vede unitatea numai în el însuși.
Prin urmare, atâta timp cât voi fi o persoană publică, voi rămâne un filantrop. Voi fi exclusiv egoist doar când mă voi întoarce la starea naturală.
Spui, ca toate ziarele noastre, că „comitetele sunt un rău necesar”. Mă întreb și asta. Dacă vă faceți osteneala să vă amintiți prima scrisoare pe care ați fost încântați să o primiți de la mine, vă veți aminti ce am spus acolo înainte despre abuzurile legate de această instituție și despre mijloacele prin care am crezut că se poate face fără comitete. Aceste fonduri făceau parte dintr-un întreg sistem de reglementări menite să prevină multe alte abuzuri. Dar Adunarea Națională s-a

dovedit a fi foarte departe de toate acestea, iar astăzi răul este aproape incurabil.
F. N. C. Babeuf
Inculpații lui Davenekur, pătrunși de un sentiment de recunoștință, m-au instruit să vă transmit recunoștința pentru participarea pe care ați luat-o la cauza eliberării lor. Îți exprimă sentimentele cu cea mai pură dragoste. Mă alătur lor în acest impuls emoționant. Unul dintre ei, câștigătorul Bastiliei, va merge în curând la Paris și va repeta personal ceea ce îmi cere să vă transmit astăzi în scris.
Cred că în curând voi încerca să-ți trezesc simpatia pentru ceilalți inculpați din raionul tău. Acesta este primarul și alți trei locuitori din Koni50.
Preotul nejurat al acestei localități, campion al marelui plan de agitație prin fanatismul unei părți a populației împotriva alteia, a reușit să unească un anumit număr de sectanți. Le-a slujit molebeni în casa sa privată, comunicându-i cu sacramentele și instigându-i împotriva cetățenilor conformiști, spunându-le că botezul, nunta, împărtășania, împărtășania
307
Mulți preoți constituționali sunt invalidi și că diavolul va lua trupul și sufletul oricui îi îngroapă.
Oamenii, chiar și partea condusă de preoți jurați, nu știu ce este toleranța. Municipiul Koni i-a persecutat pe fanatici. Preotul recalcitrant a fost forțat să-și oprească slujbele în casa sa privată, dar i-a îndrumat pe toți cei din secta lui la un preot neconstituțional din Frémières.
Furia fanaticilor s-a dublat după aceea. Au început să insulte și să provoace mai mult ca niciodată pe cei care nu aparțineau partidului lor. Acesta din urmă a răspuns acestor insulte cu aproximativ aceeași monedă. Dar susținătorii preotului recalcitrant țipă despre crimă și violență. Aceștia se plâng că au fost bătuți în diferite confruntări. Preotul însuși susține că îi sunt trimise scrisori de amenințare și că i s-a tras un foc în fereastră.
Coaliția Fanatică a depus o plângere. Tribunalul Fanatic de la Noyon a acceptat această plângere. Judecătorii fanatici, Drewop și Renev, au condus o anchetă. Plângeri fanatici au depus mărturie în calitate de martori. Primarul și trei locuitori din Koni au primit ordonanțe judecătorești de a-i cita în persoană. Sunt numiți ca avocat - Kabour, iar procurorul - Varnier, care sunt amândoi fanatici... După toate acestea, acuzații tocmai i-au luat pe ambii avocați ai apărării și m-au numit în schimb pe mine.
Întrucât aceste acțiuni au fost comise înainte de anunțarea amnistiei, cred că și în acest caz va fi nevoie doar de a trimite un memoriu ministrului Justiției. Sper că vă veți demni să vă luați din nou asupra dumneavoastră, mai ales că vorbim aici despre oameni din raionul dumneavoastră.
Sper că rezultatul fericit al procesului Davenekours îmi va face oarecum stânjenire pe dușmanii mei și îmi va reda încrederea societății. Totuși, încă te rog să te gândești să-mi găsești ceva la Paris. Îmi scrii că oamenii care sunt la locul lor și recomandați din toate părțile sunt într-o poziție mai bună pentru a se stabili. Dar din moment ce ești la Paris și mă recomanzi, iar eu sunt aici, la doar 22 de leghe distanță, nu este aproape la fel ca și cum aș fi acolo?
SCRISOARE CĂTRE J. M. COUPET
Rua, 31 octombrie 1791 Stimate domnule!

Din faptul că din data de 21 a acestei luni, când ți-am trimis ultima mea scrisoare, nu am avut mereu vești atât de interesante de la tine, nu trag concluzia că nu ți-a plăcut libertatea cu care îți spun mereu ceea ce cred. . Îți atribui tăcerea multor lucruri, sau presupun că nu ai găsit nimic în acest timp care ar putea face obiectul unei scrisori.
308
Timp de câteva săptămâni, toată mâncarea mea politică se rezumă la Journal des Décrets pour les Campagnes. În numărul de săptămâna trecută am citit în sfârșit câteva articole destul de decente, în special, un articol despre procedura de realizare a propunerilor, prevăzută de regulamentul intern al ședinței. Nu numai că nu mai există nicio prejudiciu față de propunerile scrise, dar este necesar ca toate aceste propuneri să fie făcute în scris. Este exact ceea ce mi-am dorit și despre ce v-am scris în ultima mea scrisoare și aștept mult bine de la asta, pe care și dumneavoastră îl veți aprecia.
Deci, prietenul lui Brissot a ținut un discurs strălucit pe tema emigrației? 51 Vai! Am avut o mare tentație acum o săptămână să vă dau o idee despre proporțiile groaznice pe care le-a luat pe drumul nostru din Flandra. Io nu am îndrăznit să fac asta, gândindu-mă cum primim cele mai bune sfaturi. Mi-am spus: vom raționa după aplicarea greșită a principiului corect. Vor spune: constituția noastră se bazează pe principiul libertății personale depline și deja vreți să limitați această libertate, atât de solemn consacrată de legi? Nu vom asculta, m-am gândit mai departe, pe cineva care se opune acestor trucuri doctrinare cu următoarea axiomă puternică: binele poporului este legea cea mai înaltă.
Am zâmbit când am citit că adunarea a ascultat toate petițiile trimise din toate părțile țării. De aici am tras concluzia că reprezentanții [poporului] s-au demnizat să țină seama de expresiile dorințelor publice și să țină seama de opiniile tuturor. Dar curând am fost înșelat când am aflat că acolo sunt oameni foarte deștepți care au reușit să spună și să mă convingă că asta a fost o pierdere de timp. De acum înainte, se vor mulțumi cu un rezumat al tuturor petițiilor și vor fi raportate de către Raportorii Speciali!
Doamne, câte abuzuri vor veni din asta!! ... Cine se va asigura că se fac scurte extrase din toate petițiile? Pentru ca acestea să fie suficient de complete și corecte? Vor fi diferiți vorbitori la fel de capabili să rezuma un discurs? Este posibil să rezumam petiția? ... Cât de amuzant este să studiezi opinia publică și cele mai subtile manifestări ale voinței generale sub forma unui rezumat!
Am aprobat numele date tuturor comitetelor voastre. Totalitatea acestor nume oferă o listă destul de precisă a tot ceea ce Adunarea Legislativă poate face în mod corespunzător și, dacă fiecare comisie își face treaba, ne putem aștepta la mari beneficii. Sper că îmi veți spune cu drag la ce parte din această muncă v-ați dedicat.
Nu mă îndoiesc că vei ocupa o poziție la fel de proeminentă oriunde ai merge.
309
Acceptă o îmbrățișare patriotică de la cineva care visează doar patrie, libertate, egalitate f N C Babeuf
PS Se pare că nu numai în zona noastră, domnul ministru al justiției a întârziat cu adoptarea decretului din 14 septembrie. Se anexează un recurs, despre care am avut ocazia să vă vorbesc în ultima mea scrisoare, al cărui scop este obținerea unui ordin de la ministru pentru aplicarea acestui decret într-o cauză aflată pe rolul Tribunalului din Noyon. Acuzatul și apărătorul speră că vă veți demni

să dați acestui recurs o mișcare care se va încheia cu un succes neîndoielnic.
În toate aceste locuri, ei te văd ca îngerul păzitor al regiunii, iar în mine - un intermediar cu tine.
Domnul André Cabaille du Plessis 52 de la Roy mi-a spus recent că, din moment ce i-ați spus la un moment dat că va avea nevoie de un patron în Adunarea Legislativă pentru a-și desfășura cu succes afacerea minieră, vă va cere să vă preluați această misiune în timp prezent. În consecință, îmi asum libertatea de a vă informa că vă voi trimite toate documentele lui până la următoarea poștă.
Așadar, îmi iau libertatea de a vă trimite copii ale tuturor documentelor sale, în așteptarea că vă veți demni să urmăriți îndeaproape evoluția acestui caz și că veți trata cu simpatie persoana care și-a sacrificat averea și ostenelile unei cauze importante. pentru binele public.
Starea lui prezentă, îndrăznesc să spun, dezastruoasă, cauzată numai de sacrificiile sale pentru cauza în cauză, merită cu adevărat participarea sufletelor pline de compasiune. Sper că vă veți demni, în cursul corespondenței noastre, să-mi dați treptat ocazia să-l consolez și să-l încurajez cu speranță până în ziua în care va putea culege roadele tuturor ostenelii sale.
Nu știu dacă administratorii din directorul raionului Noyon au susținut, în transmiterea memoriilor domnului Cabay către Comitetul pentru Agricultură și Comerț, despre care îl notifică prin scrisoarea lor din 28 mai, propunerea sa de negocieri cu guvernul (în spiritul articolelor 5 și 6 Decretul din 31 decembrie 1790, privind „descoperirile utile și modalitățile de asigurare a dreptului de proprietate asupra acestora celor care vor fi recunoscuți ca autor al acestora, pentru ca acesta să aducă căutarea începută). la maxim si ca atunci profitul sa fie impartit in proportii prevazute de lege intre stat si inventator”).
Aparent, ei nu au susținut această propunere, ci s-au mulțumit să trimită memoriile în același mod formal în care fusese scrisă scrisoarea lor.
Dumneavoastră, stimate domn, nu ați luat parte nici la redactarea acestei scrisori, nici la discuțiile cu privire la ce curs să dați memorandumurilor domnului Kabay: acest lucru este evident. sunt reprezentat
310
Îmi promit că nu ați fi în favoarea trimiterii acesteia la Comitetul pentru agricultură și comerț. În memoriul său adresat districtului, dl Cabay începe prin a spune că tocmai a înmânat primul memoriu Comitetului pentru agricultură și comerț; apoi op dă o judecată despre mostrele de minereuri care i-au fost prezentate; în continuare, el, referindu-se la rezoluțiile decretului, i-a cerut ajutor pentru a-și avansa în continuare descoperirile.
În consecință, nu era deloc necesar ca raionul Noyonop să trimită memoriul comisiei, care deja îl văzuse suficient și făcea totul în esență: comportamentul directorului din Noyon sugerează că au vrut doar să scape de o afacere enervantă, fără a da semne prea evidente de neglijență și necinste. Mi se pare că administratorii dedicați și-ar fi îndeplinit sarcinile mai bine remarcând, ca răspuns la petiția domnului Kabay, cât de important ar fi ca regiune să asigure succesul complet al cercetării sale, cât de mult este implementarea acestora. ar face lucrări pentru revitalizarea întregii regiuni etc. Dacă acești administratori ar convinge apoi departamentul să exprime aceleași

dorințe și să dea același sprijin memorandumului, iar apoi să numească comisari care să verifice la fața locului materialele obținute în urma forajului la Plessy de Roy și să raporteze despre asta, iar după toate acestea ar trimite memoriul la Adunarea Națională, atunci se putea aștepta la un rezultat mai bun.
Așa mi se pare că ar trebui să funcționeze oamenii care își iubesc îndatoririle și concetățenii care și-au pus încrederea în ele. Dar... majoritatea are doar capacitatea de a ajunge la postări și de a le folosi în cel mai benefic mod pentru ei înșiși.
SCRISOARE CĂTRE J. M. COUPET
16 noiembrie 1791
M. g. I Un alt rezultat minunat al grijilor tale benefice. Koni te binecuvântează. Îți trimit o recompensă pentru toată munca depusă. Da, este o răsplată, chiar și cea mai dulce, să știi că ai făcut bine. Inculpaţii noştri au fost informaţi cu privire la hotărârea instanţei de judecată care conţinea achitarea lor, având în vedere faptul, după cum se spune acolo, că în cauză era vorba despre acţiuni legate de revoluţie. Același decret îi reintroduce în funcțiile lor, în special, Antoine Fa-gard a fost repus în funcția de primar al municipiului Cony. Deci cazul preoților nu a fost luat în considerare în Sabat? Deci decretul asupra conspiratorilor nu a fost aprobat? Ah, dragul meu domnule, dar partidul inamic face în fiecare zi progrese groaznice în satele noastre... Azi îmi las condeiul, nu am timp. Dacă pot, mâine plp în curând vă voi împărtăși observațiile și toate preocupările mele.
ZI
CĂTRE MUNICIPIILE DEPARTAMENTULUI Oise
1 martie anul 4 [1792] 53 Domnilor cu bunăvoinţă!
Cel mai frumos lucru a fost în runele tale: tocmai ai oferit (în ciuda a tot ceea ce spun oamenii corupti) un spectacol cel mai demn de atenția oamenilor.
Strângeți patruzeci de mii de francezi pentru a rezolva marea problemă a pâinii!54 O, prieteni, frații mei, cunoașteți frumusețea întreprinderii voastre. Vezi cât de important este să o duci până la capăt. Rețineți că soarta întregii Franțe poate depinde de modul în care finalizați ceea ce a început atât de fericit.
Speculațiile ne-au lipsit de specie; au dat deja lovituri severe marii majorități a meseriilor. Mașinațiuni secrete ale celei mai crude răutăți au reușit să lase aproape toți lucrătorii noștri fără muncă. Am avut din belșug pâine, subiectul principal al mâncării noastre, și ei încearcă să ne fure această ultimă resursă! Mâncarea noastră este destinată dușmanilor noștri înverșunați, făptuitorilor tuturor necazurilor pe care le înduram!
Optzeci de mii de mâini sunt ridicate pentru a rezista acestei mai mari dizgrații... Mesagerii Senatului Național au ajuns să ia la cunoștință faptele, aprobă motivele și acțiunile tale, îți promit că vei da legea pe care o ceri, pentru pentru a preveni în mod corect lipsurile și costurile ridicate, de care există motive să ne temem, și toate acestea se termină cu emiterea unei legi care să ordone forțelor armate să ia cel mai valoros lucru din seifurile voastre! ..
Fraților, cel care v-a sunat tocsinul chemându-vă să vă împotriviți falangei de taxători, cel care v-a eliberat de hoarda lăcomioasă a slugacilor lui Fisk, cel care se dăruiește zilnic apărării celor asupriți, merită poate vreun merit. Sunt prea grăbit să vă ofer aici motivele care îmi dictează sfatul pe care îmi iau libertatea să vi le dau. Le veți înțelege perfect în apelul către legiuitori pe care vi-l propun.

Legiuitori!
Emisarii a patruzeci de mii de francezi din districtul și împrejurimile Noyon, încrezători că dorința lor era aceeași cu cea a restului locuitorilor statului, au venit să vă pună înaintea națiunii cea mai importantă dintre toate întrebările, un întrebare care nu a fost încă discutată în Senat, deși ar fi trebuit să fie discutată de mult.
Această mare întrebare este întrebarea pâinii! ♦
• 17a acest manuscris se rupe.

ÎN CHESTIUNEA DESFIRMĂRII ORDINULUI FEUDAL 55 Legiuitori!
În prezent, în toate zonele rurale ale departamentelor noastre, există o mare întrebare la ordinea zilei. Aceasta este problema abolirii sistemului feudal.
Aud niște voci în favoarea acestei rămășițe din vechea tiranie care se opun aspru propunerii mele. Îi aud spunându-mi: „Ei bine, nu este aceasta o propunere nepotrivită, absurdă, nebună? Nu dezvăluie ea în persoana care o propune un grad extrem de necunoaștere a stării de fapt actuale? Nu a fost abolit sistemul feudal? Nu cumva primii noștri reprezentanți au distrus-o complet cu decretele lor nemuritoare?
Acum voi răspunde la toate aceste întrebări...*
Nu, absolut nu. Sistemul feudal nu a fost în niciun caz desființat complet, nu a fost abolit deloc. Dimpotrivă, el — și nu mi-e teamă să fiu acuzat de exagerare de către cei care văd lucrurile bine — este, eu zic, dimpotrivă, întărit, întărit, mai bine asigurat decât oricând. Mai avem domni și vasali, tirani și sclavi. Nu este adevărat că pământul din Franța este liber; nu poate deveni liberă după decretele care au fost decretate. Acestea sunt afirmații îndrăznețe care trebuie dovedite.
Iluzie în loc de realitate, cuvinte în loc de fapte, asta găsește oamenii în noile legi referitoare la sistemul feudal. Cuvinte! Găsește adesea cuvintele „desființare a sistemului feudal" împrăștiate în decrete, dar acestea sunt doar cuvinte și oricât ar căuta, nu va găsi nimic altceva. În timp ce același popor, care are nevoie de timp pentru a înțelege un oarecare adevăr, a fost înșelat de spectrul anihilării, pe care nu îl considerau un spectru, ei și-au păstrat calmul într-o atmosferă de falsă siguranță.
Dar acum i se deschid ochii, acum vede cum a fost înșelat, vede cum dorința sa cea mai unanim proclamată și mai susținută cu energie este susținută atunci când a pus bazele noii sale constituții în ordinele sale și imaginea este prezentată. la el.cu totul altfel. Onestitatea este revoltată de a fi trădată, încrederea trădată generează energie și crește tot timpul. Aceste impulsuri merită atenție. Acestea depind de o cauză foarte importantă și acoperă un număr mare de persoane interesate. Consecințele lor nu pot fi mici sau limitate în limite înguste.
Oamenii țipă din toate părțile; Legiuitori, ascultați vocile care vin din toate părțile acestei țări vaste. Lăsa
Extras din original.

privirea ta va birui spatiul, lasa-l sa patrunda mult dincolo de zidurile Parisului. Nu acolo unde locuitorii nu experimentează direct relele opresiunii feudale, este necesar să asculți opinia publică, pe care o iei zilnic și cu înțelepciune ca bază a deciziilor tale.
Ascultați fiecare sat, veți auzi plângeri care necesită, fără îndoială, măsuri urgente pentru a evita marile dezastre sociale.

Ce am spus și ce am vrut să spun? Care sunt, pe de o parte, măsurile luate și, pe de altă parte, despre ce dezastre vorbesc? Măsuri! Aceasta este o abolire reală și efectivă a sistemului, a întregului sistem feudal. Dezastre! Acest.. .*

DISTRUGERE PATRIOTĂ ȘI O LECȚIE GRĂ DATĂ DE BALIONUL NAȚIONAL MEMBRILOR ARISTOCRAȚII AI CONSILIULUI MUNICIPAL AL UNUI ORAȘ

3 mai

Rua, districtul Montdidier, anul Libertății a 4-a [1792]

Publicistul Carr 56

Inscrie in analele libertatii, apostole care o apara cu nesfarsit zel; inscrie, zic eu, in aceste anale care vor fi vesnic pretioase, un fapt care, fara indoiala, merita un loc in ele.

Ieri (faptul este proaspăt și nu am considerat că este necesar să amân în descrierea și publicarea lui) Batalionul 2 Voluntari Naționali din departamentul Aisne a sosit și a staționat aici, pe drumul de la Saint-Quentin la Larochelle, unde urmează să fie încărcat pentru a fi expediat la Sf. Domingo cu scopul de a promova acolo îndeplinirea unui decret binefăcător care a rupt lanțurile ticăloase ale fraților noștri negri.

Când au ajuns în orașul nostru acești bravi voluntari, cuprinsi de flăcări patriotice, purtând în inimă întreaga constituție înscrisă, ochii lor au fost uimiți și indignați la vederea atributelor ridicole ale acelui vechi sistem feudal încă existent în diferite locuri, din care se spune in legi ca nationala clubului trebuie sa-l zdrobeasca peste tot.

Voluntarii din Aisne au întrebat ce explică un respect atât de ciudat pentru aceste mizerii anticonstituționale. Li s-a spus că un anume Prevost, actualul primar și un fost, foarte ciudat, deputat al Constituanților**, deși deputat din a treia.

♦ Manuscrisul se termină aici.

♦♦El a fost singurul, fiind prezent la jurământul din Sala de Bal, a refuzat să închidă procesul-verbal (vezi procesul-verbal al ședinței). La Versailles, locuia în conacul Omoy, unde lua masa de obicei. Nevrând să-și cheltuiască cei 18 franci, a folosit același lucru

314

cuvânt, până atunci fusese un apărător neînfricat al tuturor revoltelor deşertăciunii cavalereşti. La aceasta s-a adăugat că cetăţenii patrioti nu au încetat să ceară întregului municipiu eliminarea acestor urâciuni gotice, că cererile lor repetate au fost întotdeauna în zadar, că multe batalioane de voluntari naţionali, trecând prin Rua şi uimiţi de persistenţa. a acestor absurdități arogante care jignesc înfățișarea fiecărui om liber, nu s-au putut abține să ceară anihilarea lor imediată, care a devenit un joc de a promite fiecăruia în parte că acest lucru se va face a doua zi după plecare; dar că dacă poporul însuși nu îndeplinește legea, atunci nu poate exista nicio speranță de a obține satisfacție în această chestiune.

Atunci voluntarii din Aisne, în frunte cu unul dintre locotenenții lor, care purta o șapcă roșie a libertății, au decis să meargă la municipalitate cu o petiție pentru aplicarea imediată a legii. De asemenea, li s-a promis că vor face asta când vor fi plecați. Au plecat și s-au întors la camarazii lor cu acest mesaj. După aceea, au decis să trimită din nou acolo cu o cerere urgentă de executare imediată. Deputația a pornit, dar nici bunul primar, nici vreunul dintre membrii consiliului municipal nu a fost acolo.

Cetățenii care s-au adunat în mulțime pe Piața Paradei și-au exprimat părerea că, din moment ce nu mai sunt funcționari, ar trebui să

guverneze poporul însuși. Toată lumea a fost de acord că toate himerele diferențelor nobile antice ar trebui să fie imediat distruse.

Scări au fost imediat atașate de casa fostei Primării, un locotenent în șapcă roșie a fost primul care s-a ridicat la atac, o mulțime de viteji înarmați cu sabii și unelte pentru distrugere l-au urmat. Într-o clipă, o mare structură heraldică a dispărut: scuturi armorial, ghirlande, flori, coroane, broaște râioase, șerpi, șerpi, câini, sculptate artistic în piatră și reprezentând pe scară largă prostia și aroganța foștilor echevens și guvernatori.

Ar fi păcat să ne oprim în mijlocul unei cărări atât de frumoase. Oamenii s-au repezit la cele trei porți ale orașului. Oameni-comfort în Paris, în bârlogul unui aristocrat mai mic. A fost un mare campion al vetoului absolut, al tuturor regulilor favorabile prerogativelor regale, iar la toate întrebările a votat la unison cu tot felul de Casales, Muniers, Mori. A aparținut cluburilor monarhice și faeiene și s-a vândut în așa măsură încât a votat chiar împotriva ca orașul său natal să devină centrul raionului etc., etc. Ridicat primar în urma celor mai josnice intrigi, guvernează despotic, pentru scopul de a înăbuși plângerile și rapoartele că oamenii sunt în mod constant înclinați să scrie despre el.

În Rua nu există absolut nici un regim de libertate de văzut: acolo nu este o singură lege publicată. Ai crede că în acest orășel, atât de aproape de capitală, ei mai îndrăznesc să colecteze în continuare taxe la importurile în oraș, că au întreținut și mai mențin această extorcare? Este util să expunem în sfârșit toate aceste orori și să arătăm adevărata față a unei astfel de persoane precum fostul deputat Prevost,

315

orice mânie distruge complet toate stemele. De acolo am mers la intrarea în spitalul de femei și la portalul fostei colegii. Acolo au văzut atributele feudale, ecleziastice și mistice amestecate destul de amuzant. Nu contează. Un aspid și o ceașcă cu apă sfințită, șopârle și un candelabru, o coroană și un yarmulke – totul s-a spulberat sub loviturile de sabie și de topor patriotic. Le-a făcut milă de un singur sfânt bătrân de piatră care se afla în apropiere, și asta pentru că nu încetează să se uite la cartea lui și ascultă totul fără să spună nimic.

Dar iată încă o faptă finală. În mijlocul Pieței Paradei, o uriașă și stângace piramidă bisericească-feudală se înălța mohorâtă, ca Turnul Babel. Sportivii noștri au luat-o cu asalt de jos, iar într-o clipă s-a prăbușit sub loviturile lor puternice.

Să nu uităm să observăm că toate acestea s-au întâmplat cu muzica veselă, care a fost însoțită de cântarea celebrului cântec „Ça ira” de 100 de voci, în timp ce cetățenii orașului, stând la ferestre și uși și ieșind în stradă în număr mare alături de armata patriotică, şi-au exprimat aprobarea cu cea mai mare unanimitate.

Voluntarii au regretat că nu au mai putut rămâne o zi în Rua pentru a planta frumosul copac al libertății cu toate atributele cuvenite. Dar au luat o promisiune de la locuitori că nu vor întârzia să planteze un astfel de copac, care se răspândește cu o viteză uimitoare în toată Franța.

Desigur, folosești toate acestea în totalitate pentru analele tale patriotice. Într-adevăr, cine merită mai mult decât Voluntarii Aisnei laudele cântărețului Stentor* al libertății noastre adorate. Nu, domnule, nu este ultima dată când auziți laudele faptelor patriotice ale acestor oameni glorioși. Ei se angajează să-și dedice întreaga

viață patriei lor, să urmărească pretutindeni pe dușmanii libertății și egalității, iar de aici până la Larochelle duc constant război cu scuturi armuriale.

Dar tocmai am aflat că municipalitatea noastră aristocratică a întocmit un protocol împotriva întregului batalion. E oribil!

K. B., unul dintre cititorii tăi

Nu tipăriți numele meu complet dacă este posibil. Pune doar două inițiale în acest fel: „K. B. ... unul dintre cititorii tăi.”

PS Singurul lucru care nu a dat deplina satisfactie oamenilor buni in distrugerea stemelor din 2 mai, este ca voluntarii din Aisne au fost sub influenta falsului respect fata de acele steme in care au aparut crinii, pentru ca era a spus că acestea sunt flori regale. Datorită acestui fapt, cei ale căror steme sunt asemănătoare cu cele regale le-au păstrat.

• Stentor - unul dintre greci, participanți la asediul Troiei, proprietarul unei voci care este mai puternică decât vocea a 50 de oameni,

316

Este o iluzie. Dacă regele își poate păstra stema, atunci numai în casa lui personală. Această stemă ar trebui îndepărtată chiar și din clădirile publice, care ar trebui să aibă doar embleme ale libertății naționale.

Dumneavoastră, dragul meu domn, trebuie să trageți un semnal de alarmă împotriva acestui prejudiciu favorabil stemei regale.

PETIȚIA FEMELOR DIN TILLOLUA57

Tillolua, 13 mai, Libertatea Anul 4 [1792]

Majestatea Voastra!

De la moartea domnului de Soyecourt, fratele dumneavoastră, și de la intrarea dumneavoastră în moștenire, soțiile, mamele, fiicele și surorile cetățenilor din Tillolua au hotărât să vă scrie în numele tuturor. Ei își îndeplinesc această intenție acum.

Vă scriu în numele întregii populații din Tillolua pentru a aprecia cele mai importante solicitări pe care le fac în acest discurs și pentru a vă avertiza să luați măsuri în interesul dumneavoastră.

Ultima dintre greșelile grave comise de fratele tău înainte de moarte a fost că a deposedat toți fermierii din zonă, a concentrat toate pământurile care le asigurau existența în mâinile unui fermier general. El a desăvârșit ruinarea a două sute de familii; i-a insuflat un sentiment de disperare și de răutate teribilă, care caută și așteaptă doar un moment favorabil să străpungă. Este de ajuns, domnule amabil, pentru a vă face să înțelegeți cât de necesar este să anulați și să distrugeți cu orice preț această nefericită închiriere pentru a readuce la viață țăranii care au închiriat înainte pământul de la strămoșii dumneavoastră, care timp de secole v-au cultivat ogoarele pentru a vă asigura. venituri comunale, pe care rasa Banilor nu putea conta fara ei si munca lor. Ei nu au putut să nu se obișnuiască să considere aceste câmpuri drept proprietatea lor și nu au putut să nu transmită această credință din generație în generație descendenților lor. Încă nu-l pot uita.

Este absolut imposibil, dragul meu domn, ca indignarea lor să nu atingă limita acum, când fermierul general Lagash, în loc să cruțe oamenii în propriile interese, dimpotrivă, încearcă doar să-i enerveze. Din vremuri imemoriale și până la moartea fratelui tău, oamenii din Tillolua obișnuiau să cosi iarba în pădurea Xu, în parc și în pădurile care aparțineau castelului. Lagash este acum pe cale să desființeze acest obicei, iar în acest scop urmărește și alungă fără milă, cu

ajutorul paznicilor, femeilor și copiilor săi care îndrăznesc să intre în parc. Recent, unei femei care semnează asta
317
o scrisoare, o mână rapidă unul dintre acei paznici nepoliticoși și ea riscă să rămână schilodă. Nu vă putem ascunde, domnule, că acest act susține și întărește indignarea generală. Acest lucru poate provoca exilul atât de necesar al fermierului general și al tuturor slujitorilor săi în viitorul apropiat. Totuși, aceștia nu vor să recurgă la pedepse personale fără să te avertizeze în prealabil, iar punerea în aplicare a acestei măsuri, provocată de cea mai extremă indignare, va fi amânată până la răspunsul tău.
Da, dragul meu domnule, expulzarea fermierului general este de cea mai mare importanță pentru dumneavoastră, pentru pacea dumneavoastră, pentru interesele dumneavoastră cele mai vitale. Probabil că ți-ai dat seama singur din tot ce s-a spus înainte. Toți muncitorii să se întoarcă la ocupațiile părinților lor, căci oriunde sunt oameni și posesiuni vaste, este necesar ca aceste bunuri să ofere viață tuturor, și nu doar unuia. Lăsați oamenii muncitori să fie redați în dreptul de a folosi pădurea Xiu și a tunde iarba în crângurile parcului vostru, pentru că nu este necesar să-i lipsească pe cei săraci de ultimele lor resurse, decât dacă vor să devină martori ai disperării lor. Adunarea Națională a înțeles atât de bine acest lucru (pentru că și femeile știu ce face Adunarea Națională), Adunarea Națională, repetăm, a înțeles atât de bine încât, prin decretul din 16 martie 1791, a păstrat și menținut dreptul de a colecta combustibil și de a folosi cosind în pădurile de stat și a anunțat că aceste drepturi nu sunt de vânzare. Am spus tot ce am vrut să spunem, domnule, și acum așteptăm din partea dumneavoastră amabilitatea pe care ați arătat-o întotdeauna față de femei: onorați-le cu un răspuns rapid, pe care să-l adresați văduvei lui Eustache Dupuille (femeia care a fost rănit de paznicul din Lagaș) Ei vor comunica acest răspuns cu toată grabă părinților, soților și fraților lor, pentru a cunoaște opinia generală, pentru că ei ocupă - și puteți fi sigur de asta - o mare parte în toate treburile noastre, sau mai bine zis, treburile noastre sunt treburile lor, și asta am aflat de la ei despre decretul din 16 martie 1791.
Soțiile, mamele, fiicele și surorile cetățenilor Tilloluei
DESPRE abolirea SISTEMULUI FEUDAL
[Iulie 1792] Legiuitori!
În toate satele noastre există o mare întrebare la ordinea zilei. Aceasta este problema abolirii sistemului feudal.
Din buzele anumitor persoane care sunt invariabil interesate de această veche bază a tiraniei, auzim un strigăt ascuțit împotriva propunerii noastre. Ei consideră propunerea noastră absurdă, extravagantă, nepotrivită. Este, în opinia lor,
318
dezvăluie celor care vorbesc cu el o necunoaștere completă a stării actuale a lucrurilor. Nu este abolit regimul feudal? Nu cumva primii noștri reprezentanți au distrus-o cu decretele lor nemuritoare?
Nu, desigur că nu. Sistemul feudal nu a fost în niciun caz răsturnat complet, îndrăznim să afirmăm că nu a fost răsturnat deloc. Spunem și mai mult: dimpotrivă, este mai aprobat, mai întărit, mai asigurat decât oricând. Acest lucru nu este nicidecum o exagerare pentru cei care văd lucrurile corect.
Da, satele noastre sunt încă locuite de domni și vasali, sclavi și tirani. Nu este adevărat că teritoriul Franței este „liber, precum oamenii care trăiesc pe el”. Gratuit! Acest teritoriu! Ea nu este

liberă și nu va fi liberă. Cel puțin decretele care sunt decretate nu o pot face în niciun fel liberă. Acestea sunt afirmații îndrăznețe, ei bine, vor trebui dovedite.

Cuvinte în loc de fapte, iluzie în loc de realitate, asta, reprezentanți, este tot ce găsește poporul în noile legi privind sistemul feudal. Da. Cuvinte. Doar cuvinte! Peste tot în decrete se pot citi cuvintele despre „distrugerea sistemului feudal”, dar, încă o dată, acestea sunt doar cuvinte. Dacă atunci căutăm această distrugere în sine, nu o vom găsi.

Legiuitorii, atâta timp cât același popor, care are nevoie de timp pentru a asimila adevărul, a fost înșelat de spectrul desființării [feudalismului], pe care nu l-au considerat un spectru, au păstrat calmul într-o atmosferă de falsă siguranță. Dar acum i se deschid ochii, acum vede cum a fost dus în rătăcire, acum vede cum dorința sa cea mai unanimă și mai clar rațională a fost eludată atunci când a pus bazele unei noi constituții în ordinele sale, iar imaginea capătă un aspect. aspect complet diferit. Onestitatea este revoltată de a fi trădată, încrederea trădată generează energie și crește tot timpul. Aceste impulsuri merită atenție. Acestea depind de o cauză foarte importantă și acoperă un număr mare de persoane interesate. Efectele lor nu pot fi mici sau limitate.

Poporul strigă din toate părțile: Legiuitori! ascultă vocile care vin din toată țara! Lasă-ți privirea să depășească spațiul, lasă-l să pătrundă cu mult dincolo de zidurile Parisului. Nu acolo unde locuitorii nu experimentează în mod direct relele asupririi feudale, este necesar să asculți opinia publică, pe care o iei zilnic și cu înțelepciune la baza deciziilor tale în multe probleme. Dar ascultați fiecare sat, veți auzi sunetele plângerilor, necesitând fără îndoială acțiuni urgente pentru a evita dezastrele sociale majore.

Ce am spus și ce am vrut să spunem? Care sunt, pe de o parte, măsurile luate și, pe de altă parte, despre ce dezastre vorbesc? Măsurile sunt abolirea adevărată și efectivă a sistemului,

întregul sistem feudal. Dezastre! Acesta este pericolul, foarte evident, al neascultării legii, al unei răzvrătiri generale din partea celor care sunt încă vasali, care vor privi această răzvrătire, în conformitate cu cuvintele lui Lafayette, drept „cea mai sacră dintre îndatoriri. şi, în conformitate cu Declaraţia Drepturilor Omului". ca o rezistenţă legitimă la cea mai nedreaptă şi mai flagrantă asuprire".

Legiuitorilor, dacă prevestim această criză dezastruoasă, este doar pe baza celor mai fiabile prognoze, care ne fac să ne temem de ea și să o considerăm foarte aproape. Ce vă implorăm să faceți pentru a preveni manifestările sale formidabile? A ceda voinței generale, a cărei expresie trebuie să fie întotdeauna legea unui popor liber, a asculta această voce universală, care, tocmai pentru că a înaintat întotdeauna numai cereri legitime, inspiră și aici încrederea că este ghidată. prin motivele potrivite.

Vom prezenta aceste motive acum. Cert este că oamenii au ridicat vălul misterios care ascundea adevărata istorie a sistemului feudal. A învățat, iar acum este în general convins, că tot ceea ce i s-a spus până acum despre această poveste, așa cum a fost recunoscută sau pretinsă a fi recunoscută, chiar și de către însăși Adunarea Constituantă, este o minciună totală; că drepturile de domnie nu au avut acea origine pură, căci toți scriitorii care s-au vândut nobilimii vor să ne convingă de asta; că aceste drepturi nu sunt prețul și condiția unei acordări inițiale de teren; că în cele mai multe cazuri

sunt rodul uzurpării și violenței; că majoritatea acestor drepturi, la început, când domnii erau încă suverani pe pământurile lor, erau o taxă în schimbul protecției acordate de către domnii stăpâniilor lor și că această taxă sfonială avea să înceteze să mai existe când domnii erau nu mai era obligat să păzească posesiunile, adică până în momentul în care regii și-au asumat această îndatorire și când a fost deci stabilit impozitul regal.
Dintr-o prezentare detaliată a tuturor acestora în ordinea indicată mai sus, și după ce am demonstrat că Adunarea Constituantă a făcut imposibilă chiar și răscumpărarea acestor drepturi, vom concluziona că Adunarea Legislativă trebuie să proclame desființarea integrală a acestor drepturi fără nicio compensație.
eu
Dezvăluirea secretelor istoriei sistemului feudal. Această istorie, în forma în care a fost prezentată poporului până acum, și în care chiar și Adunarea Constituantă a recunoscut-o, sau s-a prefăcut că o recunoaște, este o pură minciună.
Da, a venit vremea ca oamenii să pătrundă în labirintul întunecat al antichității, unde tiranii lor nu au vrut niciodată să-i lase să se uite.
320
Oamenii nu mai cred că ceea ce există acum a existat neschimbat în orice moment și nu ar trebui să se schimbe în viitor. Privirea lui pătrunde în toate timpurile și în toate evenimentele istoriei. Cu siguranță vă va spune, legiuitorilor, cine au fost strămoșii săi, cum au fost guvernați, în ce epoci li s-au impus anumite cătușe. Îți va arăta ce urme teribile au lăsat aceste cătușe copiilor săi. Și toate acestea vor fi expuse cât mai pe scurt posibil, când este vorba de un subiect atât de important.
Este adevărat că (sau poate începe imediat cu un citat din decret)...*
LETITIA DE TERMURI COMUNE LA Adunarea Nationala
18 iulie anul 4 [1792] Legiuitori!
Subsemnatii cetățeni, locuitori ai comunei Bulle, centru cantonal, raionul Clermont, departamentul Oise, fac apel la justiție și împotriva celei mai flagrante asupriri experimentate de aceștia din partea tuturor instituțiilor administrative și judiciare de care depind, deoarece aveau curajul de a cere aplicarea legilor constituționale în favoarea lor, în timp ce toate aceste instituții s-au unit în nevoința absolută de a le lăsa folosite.
Această petiție este adresată reprezentanților poporului de către soții îndoliați a șase dintre acești cetățeni care sunt închiși din 24 iunie în arestul Clermont pentru singurul motiv că au fost văzuți printre cei care au înaintat cererea. Dacă sunt infracțiuni grave care trebuie pedepsite, dacă sunt măsuri punitive care trebuie aplicate, căci fără ele constituția va fi răsturnată, tocmai în acele cazuri autoritățile consacrate abuzează de puterile care le-au fost date și, în loc să ajute. cetăţenii care fac revendicări în baza legilor, îndrăznesc să se înfurie împotriva celor care invocă aceste legi. Între timp, tocmai aceasta este natura faptelor care vor fi acum expuse.
Locuitorii din Bulle dețin terenuri comunale cu o suprafață de 500 de arpani; 200 de arpani reprezintă pajişti şi păşuni. Înainte de revoluție, câțiva capi din cele mai bogate familii au pus mâna pe această proprietate și au transmis-o din tată în fiu. După revoluție, acești oameni au reușit să pună mâna pe toate birourile municipale și, pe această bază, au continuat să mențină aceeași posesie. Atât înainte, cât și după revoluție, acești administratori nu s-au raportat în niciun

fel la comună, ei și unii dintre rudele lor gestionau singuri veniturile comunale. Și așa-zisa comunitate
♦ Manuscrisul se termină aici.

cota-proprietatea a ramas asa doar in nume, intrucat a devenit proprietatea exclusiva a administratorilor.
A devenit, spunem noi, proprietatea absolut exclusivă a administratorilor, iar acest lucru este valabil chiar și pentru porțiunea de pășunat, întrucât era folosită doar de oameni bogați, doar de proprietarii de vite, care în Taur sunt aproape exclusiv administratori.
Într-un moment în care locuitorii din Bulle văd că toate abuzurile sunt eradicate, ei speră, printr-un efort, să elimine și acest abuz. Pentru a se asigura că proprietatea tuturor beneficiază tuturor, ei au conceput să se adreseze instituțiilor înființate cu o cerere de permis de împărțire a folosinței luncii comunale.
Aceștia sunt încurajați să facă acest lucru prin exemplul comunelor învecinate. Navi, Moyen-ville, St. Just, Moutiers, Valecourt, Nogent le Vierge, Crelle, Mont-tater, Cofri etc., au decis recent să-și împartă terenurile comunale, iar fiecărui locuitor i se alocă o parte pentru folosirea acestuia. asupra drepturilor de folosință în așa fel și pentru o astfel de cultură pe care o consideră cea mai necesară pentru el însuși.
Au aflat (locuitorii din Bulle) pe baza ce legi au acţionat aceste comune când au făcut despărţiri. Li s-a spus că, ca și în multe alte chestiuni ale dreptului nostru național, acest caz nu necesita o lege precis definită; că un principiu general era suficient; că acest principiu este confirmat de legea din 6 octombrie 1791, privind proprietatea și folosința rurală, care prevede textual (secțiunea 1, articolele 1 și 2) că „teritoriul Franței este liber pe întreaga sa întindere, precum și persoanele care locuiesc în ea și toți proprietarii sunt liberi să schimbe, la discreția lor, culturile și modalitățile de exploatare a pământurilor lor, fără a prejudicia drepturile altora și în conformitate cu legile”, care, potrivit acesteia, dreptul de cetăţenilor să schimbe liber modul în care sunt exploatate terenurile lor comunale este bine stabilit; că fiecare membru al comunei are numai drept de folosință, dar comuna în ansamblu are drept de proprietate; că dacă, prin lege, fiecare proprietar poate schimba la discreția sa cultura și modul de exploatare a pământului său, atunci comuna proprietară se poate bucura de dreptul oricărui proprietar de a schimba cultura și modalitatea de exploatare a ceea ce îi aparține... totuşi, după cum spune legea, fără a aduce prejudicii drepturile altora, care vor fi corecte pentru toţi, şi drepturile nimănui nu vor fi prejudiciate, dacă proprietatea comunală se împarte în părţi egale pentru fiecare membru al comunei, astfel încât să aibă. dreptul de a-l folosi și de a-l exploata la propria discreție și cu cel mai mare avantaj pentru ei. Între timp, un management asemănător cu cel care există pentru terenurile comune din Bulle, nano

Lezează drepturile majorității locuitorilor perpetuând un mod de exploatare în care majoritatea nu beneficiază de proprietatea comunală.
Primind astfel de informatii, cetatenii din Bulle si-au dat seama ca, pentru a-si exercita dreptul acordat de lege tuturor proprietarilor, de a schimba modul de administrare sau exploatare a bunurilor lor, se aflau intr-o situatie diferita de cea a unui proprietar privat.

Proprietarul privat se mulțumește numai cu testamentul lui, iar noi, ne-au spus ei, reprezentăm un număr mare de coproprietari; avem nevoie de expresia unei voințe unanime sau cel puțin predominante; trebuie să facem această voinţă explicită şi indubitabilă prin acte autentice care trebuie să fie recunoscute de instituţiile administrative.
După ce au elaborat un astfel de plan, locuitorii l-au executat foarte precis. Cu o majoritate clară, sau mai bine zis, aproape în unanimitate, au semnat declarații în care se afirmă că doresc împărțirea proprietății comunale în părți egale între toți locuitorii, fiecare dintre ei o va folosi pentru cultura pe care o consideră cea mai avantajoasă pentru sine.
Aceste declarații au fost transmise municipiului Bulle pentru a fi autentificate prin înscrierea lor în registrele de ordonanțe și recunoașterea lor ¡ca hotărâre solemnă a asociației de coproprietari care locuiesc în această comună, impunând aplicarea legii din 6 octombrie, 1791 cu privire la acordarea tuturor proprietarilor, oricine ar fi ei, capacitatea de a schimba modul în care guvernează, cultivă și exploatează posesiunile lor.
Așa, domnilor, locuitorii comunei Bulle au respectat în permanență cerințele legii și așa s-au ferit de ele instituțiile administrative. O parte din municipiul Bulle și aproape toți notabilii au fost de părere că ar trebui să se acorde satisfacție locuitorilor. Dar primarul și câțiva membri ai municipalității, ale căror interese erau contrare interesului general, s-au opus ferm proiectului și s-au asigurat că locuitorilor li se va refuza recunoașterea declarațiilor lor.
Atunci locuitorii au apelat la cele mai înalte instituții administrative, dar, nimeni nu știe sub influența cui, atât directorul raionului Clermont, cât și directorul departamentului Oise au rămas surzi la aceste apeluri. Ar fi o treabă obositoare și prea lungă să relatăm aici în detaliu numărul incredibil de petiții adresate acestor instituții, care au continuat să rămână cu încăpățânare în tăcere.
Vom trece acum la o scurtă prezentare a motivelor care au servit drept pretext pentru întemnițarea a șase cetățeni care au făcut cereri.
Pe 9 aprilie, în conformitate cu obiceiurile acceptate, s-a desfășurat la licitație vânzarea recoltei de ierburi pe viță de vie din pajiştile comunei. Anti

coaliția populară a provocat acolo o luptă cu oamenii prezenți, apoi a întocmit un protocol împotriva celor pe care i-a provocat.
La 13 aprilie a aceleiași luni a avut loc o înțelegere orală între toți locuitorii, acea parte a municipiului care nu le era ostilă și întreaga componență a membrilor consiliului general al comunei. Obiectul acestui acord a fost reducerea suprafeței de pășune în acest an, ținând cont de numărul de animale, cu 45 de arpani, care ar trebui să fie rezervate pentru însămânțarea ierburilor.
Astfel, în aceeași zi a fost săpat un șanț pentru a închide accesul vitelor către acești 45 de arpani. Însă primarul şi membrii primăriei - administratorii au declarat infracţiune această faptă, iar două luni mai târziu, adică pe 8 iunie, pe această bază, au adus în faţa justiţiei 30 de locuitori în faţa poliţiei corecţionale. La scurt timp au fost condamnați acolo de către judecătorul de pace al comunei Bulle, care s-a interesat de abuzurile administrației municipale, întrucât este pe salariul comunei ca medic chirurg, cu un salariu de 150 de livre și dreptul. a folosi un arpan de luncă.

Decizia lui a fost să umple șanțul pentru a deschide accesul liber pentru vite către cei 45 de arpani unde iarba era de cea mai bună calitate și gata de cosit. Împotriva acestei hotărâri, locuitorii au depus contestație, care a dispus deformarea și devastarea, dar a fost totuși menținută pe 19 iunie de către instanța districtului Clermont. Conduși la disperare la vederea unei recolte bogate și valoroase fiind ordonată să fie devastată și distrusă fără îndoială, oamenii din Bulle au crezut că nu ar fi rău să mergem împreună să cosiți această recoltă în folosul tuturor înainte de a conduce vitele în luncă, și chiar credeau că Deoarece dorința generală este ca managementul prădător să înceteze în acest an și ca oamenii să înceapă să se bucure de drepturile lor, pot cosi toată iarba din toate celelalte părți ale pajiștilor.
Această decizie, pusă în aplicare pe 21 iunie de către 150-200 de locuitori din Bulle, a costat șase dintre ei la 24 iunie arestarea și urmărirea penală în fața instanței districtului Clermont.
Așteaptă, domnilor, o sentință aspră, pe care sunt amenințați în public. Deci, așa sunt aplicate legile voastre. Intențiile și acțiunile oamenilor sunt distorsionate atunci când doresc să se bucure de beneficiile legilor pe care le-ați emis pentru bunăstarea lor; există întotdeauna un subterfugiu care să-l prezinte ca pe un criminal. Când este necesar, ei știu să-l împingă la un pas fals pentru a obține un pretext pentru a-l pedepsi. Așa, dragilor domni, sunt împrejurările cazului comunei Bulle.
324
Nefericiții pe care vor să-i facă victime pentru 200 de oameni la fel de nevinovați ca ei, văd cum se ridică împotriva lor toate autoritățile din circumscripția lor judiciară. Ce resurse le mai au? Ei nu știu altceva decât să ceară Adunării Naționale să-i protejeze de opresiune și să înceteze încercările de a abuza de legile împotriva lor.
Își trimit soțiile neconsolate să ceară dreptate. Aceste femei și-au lăsat copiii acasă să vină să cerșească. Fie ca înfățișarea nesofisticată a acestor mame și soți să intensifice și mai mult simpatia care stârnește durere. Fie ca ei să aducă mângâiere soților și copiilor lor. Fie ca acțiunile lor să aibă și alte consecințe benefice care sunt importante nu numai pentru ei.
Ei lasă o propunere privind emiterea unei anumite legi asupra terenurilor comune. Această lege ar putea deveni o sursă abundentă de tot felul de foloase: prosperitatea clasei cele mai defavorizate, independența mai mare a claselor înstărite, patriotismul general, creșterea meșteșugurilor și mai ales recoltarea acelor culturi care merg la hrana umana; in sfarsit, distrugerea germenului tulburarilor si litigiilor intre toti cetatenii!
PROPUNERE CĂTRE ADUNĂRII LEGISLATIVĂ PRIVIND ÎMPĂRȚIA ȚINURILOR COMUNE
19 iulie anul 4 [1792] Doamne!
Ori de câte ori faci legi populare, recrutezi mii de apărători ai cauzei libertății și ai constituției. Cel mai recent decret privind îndatoririle feudale a atras, fără îndoială, de partea ta mulți oameni care erau deja gata să renunțe, sau poate chiar să-i urmeze pe cei care încearcă în toate modurile posibile să inducă în eroare cel mai mare număr posibil de cetățeni.
Fanatismul și inventivitatea tuturor oamenilor răi au ajuns într-un asemenea punct încât peste tot printre clasele sărace au început să spună: ce a făcut Adunarea Națională pentru noi? Nu primim niciun beneficiu direct din toate decretele lui. Ce știm despre constituție? În primul rând, avem nevoie de pâine și ne este mai greu ca niciodată

să reușim să o obținem. De ce ar trebui să binecuvântăm Adunarea Națională? În numele a ceea ce ar trebui să fim atât de înflăcărați de tot ce a stabilit? Când ne face bine, pe care îl vom putea vedea, pe care îl vom gusta, pe care îl vom simți în fiecare zi, atunci - într-o oră bună, vom fi gata să ne sacrificăm sângele de dragul lui, îl vom admira. legile şi respinge tot ce le va fi îndreptat.discreditarea. Așadar, domnilor, vă voi oferi o măsură dreaptă și benefică care să-i cucerească pe săracii în favoarea dumneavoastră. Fanatismul și ingeniozitatea răutăcioasă vor fi atunci neputincioși
325
calomniază legile și legiuitorii. Patriotismul va deveni general și deci de nezdruncinat, iar măsura despre care vorbesc îi va dota cu încredere și vigoare pe toți reprezentanții acestei mase nenumărate de nenorociți care, până la urmă, alcătuiesc națiunea. Prosperitatea acestei clase, independența aproape completă față de clasele bogate și, în consecință, eliberarea de înclinația periculoasă către robie și sclavie; dezvoltarea remarcabilă a industriei și creșterea nu mai puțin uluitoare a hranei omului – astfel mi se par consecințele valoroase și avantajele imense ale proiectului pe care acum îl prezint în atenția dumneavoastră.
Constă în a permite tuturor comunelor statului care au terenuri comunale să dispună de împărțirea lor în folosință între toți membrii comunei în mod egal și în așa fel încât toată lumea să obțină același beneficiu de pe urma acesteia.
Aceasta, domnilor, este doar o dezvoltare a principiului aprobat de Adunarea Constituantă, motiv pentru care nu prevăd multe obiecții la aprobarea acestuia. Acest principiu este cuprins în legea din 6 octombrie 1791, secțiunea I: privind posesiunile și folosințele rurale, unde se spune în secțiunea 1, articolele 1 și 2: „Teritoriul Franței este liber pe toată lungimea sa, precum și persoanele care locuiesc în ea și toți proprietarii sunt liberi să schimbe, după bunul plac, culturile și modalitățile de exploatare a pământurilor lor, fără a aduce atingere drepturilor altora și în conformitate cu legile.”
Dacă toți proprietarii sunt liberi să schimbe, la discreția lor, culturile și modalitățile de exploatare a terenurilor lor, atunci acest principiu se aplică cu siguranță proprietarilor colectivi, precum și proprietarilor individuali. Cetăţenii unei comune formează un colectiv de proprietari în raport cu acea proprietate care este comună (tuturor. Desigur, fiecare membru al acestui colectiv nu este proprietar, are doar dreptul de a-l folosi, dar toţi membrii luaţi împreună sunt ceva mai mult, ei sunt cu adevărat proprietari, cel puțin în ceea ce privește folosirea proprietății comunale, căci se știe că dreptul de a dispune de pământ și de a-l înstrăina nu le aparține încă și că proprietatea comunală aparține în permanență întreaga componenţă a membrilor comunei.
Daca toti membrii unei comune sunt proprietari incontestati in ceea ce priveste folosirea produsului proprietatii comunale, ei au asadar acelasi drept ca si celelalte clase de proprietari de a pretinde avantajele acordate de legea din 6 octombrie 1791, adica, dreptul de a se schimba în funcție de propria cultură și de modul în care își exploatează pământurile... „totuși, după cum adaugă legea, fără a prejudicia ceilalți”.
Dar este clar că ar fi corect pentru toți și nu s-ar prejudicia drepturile nimănui dacă comunelor li s-ar permite să-și împartă terenurile comunale în părți egale, astfel încât fiecare membru al comunei să dispună de propriile sale în ordinea utilității. .

Îl poți exploata la discreția ta și pentru cel mai mare beneficiu al tău. Apoi, așa cum îmi va fi ușor să demonstrez, modul de guvernare adoptat în majoritatea comunelor este în detrimentul drepturilor majorității cetățenilor, întrucât în acest mod de guvernare această majoritate nu primește nicio producție și nici un beneficiu din partea comunală. proprietate.

Acest lucru este de netăgăduit; dacă ne uităm la modul în care sunt gestionate terenurile comunale în majoritatea comunelor țării, vom vedea că aproape toate sunt folosite ca pășune. Dar cine beneficiază acum de pășuni? Cândva erau benefice pentru aproape toți locuitorii fiecărei comune, dar acum - doar pentru un număr foarte mic. Si de aceea.

Germanii care au cucerit Galia au format un popor predominant pastoral și agricol. Toate averile, aproape egale, constau din pământ și turme. Fiecare cap de familie avea propriul său câmp delimitat și câteva animale. Lunca comună a fost folosită de toți și toți au beneficiat aproximativ în egală măsură de ea. Dar treptat dezastrele pe care le-a adus timpul au dus la prăbușirea tuturor averilor mici, multe dintre ele s-au contopit în mai multe mari, oamenii din clasele sărace s-au transformat în artizani în orașe, la sate - în muncitori și slujitori ai altor oameni. A apărut un număr mic de mari proprietari alături de un număr excesiv de neproprietari.

Aceștia din urmă pierduseră atunci deja ocazia de a păstra vite, iar pășunile comune nu mai erau folosite de întreaga comună, devenind proprietatea privată și exclusivă a câtorva oameni din clasa prosperă, care singuri puteau, în această stare de lucruri. , cresc și întrețin acolo numeroase turme.

Iată, domnilor amabili, exact care este starea de fapt astăzi. Trebuie să vă spun acest trist adevăr: mai ales în ultimii treizeci de ani, situația clasei suferinde s-a deteriorat atât de mult, costul mare, lipsa hranei au provocat devastări atât de mari încât resursele maselor de oameni au fost complet epuizat. Nu putem închide ochii la faptul că clasa salariaților, cei care trăiesc doar din ceea ce câștigă în fiecare zi și totuși ei formează majoritatea națiunii, că această clasă a fost nevoită să piardă tot ce avea pentru a face pentru lipsa salariilor, a căror mărime nu a crescut proporțional cu prețurile mărfurilor și alimentelor. Din această perioadă vitele au dispărut din colibele țăranilor săraci și, ca urmare a primei nenorociri, și-au pierdut partea din beneficiile de pe pământurile comunale.

O consecință a acestui fapt este și faptul că în majoritatea satelor producția acestor pământuri este adunată exclusiv de cel mult șase, opt sau zece lucrători. Este firesc ca de la revoluție acest lucru să fie subiectul unei atenții serioase a sătenilor. Aproape totul peste tot
327
au fost în același timp uimiți de gândul că, întrucât poziția oamenilor față de posibilitatea de utilizare a venitului comunal s-a schimbat, ar fi doar să se schimbe modul de utilizare a terenurilor comunale pentru ca acestea să redevină benefice pentru majoritatea, astfel încât membrii fiecărei comune să nu mai fie înstrăinați de proprietatea lor de drept.

În multe localităţi cetăţenii au întâmpinat o rezistenţă puternică din partea primăriilor, ai căror membri au fost interesaţi ca să nu existe inovaţii în acest domeniu, pentru că deseori aparţineau categoriei ţăranilor, care singura aduce roade. Foarte des s-au bucurat și de sprijinul instituțiilor ai căror membri erau preocupați de păstrarea

unor interese similare. Dar în alte localități, împărțirea s-a făcut fără dificultate și fără rezistență într-un număr de părți egal cu numărul locuitorilor, iar fiecare și-a primit partea sa cu dreptul de a o prelucra la discreția sa și cu faptul că i se dă numai cu drept de utilizare.

În fiecare dintre aceste din urmă localități, oamenii s-au întemeiat pe articolul de mai sus din legea proprietății și utilizărilor rurale, că „toți proprietarii sunt liberi să schimbe, la discreția lor, culturile și modalitățile de exploatare a pământurilor lor”, și au concluzionat din aceasta. că toți locuitorii uniți ai unei comune în ceea ce privește proprietatea comună se încadrau sub aceste cuvinte „toți proprietarii” și că, prin urmare, puteau pretinde același drept de a schimba la discreția lor culturile și modalitățile de exploatare a bunurilor lor.

Numai acest principiu, domnilor, este cu siguranță suficient pentru ca oamenii cinstiți să permită comunelor să-și schimbe modul în care sunt administrate terenurile lor comune și să permită o astfel de formă de exploatare încât fiecare dintre locuitori să obțină un beneficiu egal din proprietățile aparținând tuturor locuitori. Dar de cele mai multe ori se dovedește că instanțele și instituțiile municipale, raionale și departamentale, pentru că simpatiile lor nu le permit să trateze favorabil aceste cereri ale unui popor care suferă, nu se mulțumesc cu un singur principiu, ci cer o lege clară și definită privind problema comunelor.

Ei bine, domnilor binecuvântați, de ce să nu dați poporului această lege hotărâtă, căci n-ar fi decât o consecință a unui principiu drept și binefăcător proclamat prin legea Constituției, a cărui aplicare dreaptă și simplă este respinsă doar de către eforturi maligne ale apărătorilor intereselor private?

Am arătat deja cât de favorabil ar contribui în aceste împrejurări o asemenea lege la marea cauză națională, cum ar putea reînvia și răspândi spiritul patriotic. Eu pot
328
și poate că trebuie să mă întorc asupra acestor considerații, dar trebuie, desigur, să atrag imediat atenția adunării asupra bunăstării uimitoare care va rezulta din această măsură pentru întreaga masă a poporului, care de data aceasta cunoaște cu fermitate și nu poate pierde niciodată. Văzând că legiuitorii ei au făcut ceva pentru ea.

Domnilor buni, nu vedeți, ca și mine, că împărțirea pământurilor comune ne va da ocazia să ne bucurăm de spectacolul unei mulțimi infinite de oameni grăbindu-se în toate locurile unde sunt pământuri comune, cuprinse cu cea mai dulce bucurie și zicând într-o emoție profundă: de multă vreme am fost săraci, acum revenim o parte din marea posesie a naturii.

Eram complet dependenți și slujitorii unui număr mic de cetățeni înstăriți, trăiam doar în măsura în care doreau să ne angajeze, primim doar salariile pe care credeau că este necesar să ni le atribuim, fără nicio corespondență cu nivelul prețurilor. au pus pentru alimentele vândute nouă. Le-am fost chiar sclavii în gândurile și părerile noastre, pentru că eram obligați să le facem pe plac în toate, sub suferința de a ne pierde locurile de muncă, care abia ne susțineau existența. Astăzi dobândim un grad mai mare de libertate, posesiunea noastră va fi limitată, dar ne va oferi o bază de muncă care ne va sta mereu la dispoziție, care nu va depinde de capriciul nimănui; posesiunea noastră va fi limitată, dar munca noastră sârguincioasă va face ca produsele sale să nu aibă preț; pe de altă parte, vom fi

stăpâni pe gândurile noastre. Noi, cei care alcătuim poporul, nu vom mai fi nevoiți să adoptăm opinii îndreptate împotriva intereselor oamenilor, împotriva bunăstării și liniștii lor. Să mai încerce apostolii superstiției și fanatismului să vină la noi calomniind o faptă bună. Regulile lor false, argumentele lor absurde nu vor rezista în comparație cu binele pe care ni-l va oferi deținerea unei noi baze inalienabile pentru muncă, cu binele unei noi ramuri de activitate, mereu activă și trainică. Le vom spune: „Supărați cât doriți , strigătele voastre nu ne vor împiedica pe fiecare dintre noi să ne dăm toată puterea pentru a apăra această cauză, care nu vă place atât de mult. Nebun! Ce valoare are lenevia ta în comparație cu acest nou spectacol de neproprietari care lucrează cu mâinile și laudă, deschizând sânul pământului, pe care îl vor face extrem de fertil..."
Domnilor buni, sunt în continuare încântat când îmi imaginez cum fiecare familie săracă muncește la o recoltă preferată pe parcela lor limitată ereditară, perfecționând industria agricolă, cultivând cea mai mare parte a alimentelor cu propriile mâini și aducând surplusul pe piețele noastre, în care acest exces creează o abundență uimitoare.
329
Să nu se spună, domnilor, că acest tablou este o iluzie și că lipsa de pământ în rândul participanților la împărțirea în comune va face ca beneficiul acestei întreprinderi să fie greu de observat.
Cunosc comune în care, după împărțirea pământurilor comunale, fiecare cetățean a primit câte unul, doi, trei și chiar patru arpani. Ca exemplu, pot indica comunele Ménéville, Moyenville, Montaterre, Nogent le Vierge etc., din cartierul Clermont din departamentul Oise.
Să nu se spună, de asemenea, că o modificare a mărimii populației unei comune ar putea constitui un obstacol pentru menținerea caracterului său just al împărțirii, întrucât numărul de loturi este egal cu numărul locuitorilor prezenți, iar dacă se formează noi familii. , nu vor fi alocații pentru ei, sau, dacă numărul familiilor va scădea, atunci vor rămâne alocații, care vor fi trageri.
Dar, domnilor, nu se poate înlătura această dificultate cu ușurință, hotărând ca numărul de alocații să fie stabilit mai mare decât numărul de locuitori în ziua împărțirii, iar surplusul de alocații să fie dat succesiv noilor familii care s-au stabilit? în această zonă, și înainte de aceasta, aceste alocații, alături de cele care vor rămâne în comună din cauza dispariției unor familii vor fi exploatate în folosul comunei în ansamblu, iar fiecare membru al acesteia va primi cota sa din venitul anual ♦.
Când toate surplusurile au fost repartizate noilor familii, astfel încât primele care apar apoi să fie în pericol să rămână fără participare la proprietatea comunală, atunci se poate face o nouă împărțire pentru a lăsa noi suprafețe pentru surplus. familii care urmează să se nască. Această nouă împărțire ar trebui, dacă este posibil, să fie realizată în așa fel încât să nu o distrugă complet pe cea anterioară și astfel încât fostul proprietar al parcelei să nu o piardă complet, ci să păstreze roadele grijilor și îmbunătățirilor sale.
Prevăd, domnilor, o altă obiecție. Voi, spun ei, veți distruge pășunile, prin urmare, nu vor mai fi vite, nici unt, nici produse lactate, nici piei, nici îngrășăminte, nici culturi. Voi răspunde că totul va fi exact invers. Cultivatorii, cărora li se va aloca partea lor de luncă și pășune, o vor lăsa sub pășune, îi vor atașa acele părți pe care le pot închiria de la anumite persoane care nu vor să le cultive și astfel păstrează același număr. de animale. Apoi mulți

proprietari vor crește iarbă pe parcelele lor, acest lucru le va oferi posibilitatea de a păstra una sau mai multe vaci pe care nu le-au păstrat înainte, crescând astfel numărul de animale.
* Se știe că, întrucât decretele au dat municipalităților, pentru a-și acoperi toate cheltuielile locale, dobânzi suplimentare la impozitele percepute în toată țara, veniturile din terenurile comunale nu ar mai trebui să servească la acoperirea acestor cheltuieli,
330
Așa sunt infirmate argumentele proaste, pe care egoismul încearcă în zadar să le acopere cu apariția unor interese comune. Suverani grațioși, adevărați apărători ai drepturilor poporului, au zdrobit cu multă vreme această filozofie înșelătoare a unei anumite categorii de economiști, care au vorbit frumos pe tema creșterii animalelor.
Adunarea Constituantă a decis că este necesar să se înceapă cu educația și alimentația oamenilor.
Decretul său din 26 decembrie 1790, privind drenarea mlaștinilor, este cel mai bun tribut adus acestei idei, legată de simțire și de natură. Trebuie să reproduc aici expresiile lui, căci este imposibil să le aud fără să simt că susțin pe deplin propunerea mea în folosul omenirii și că conțin cu siguranță aceleași principii fundamentale care mă îndeamnă să fac această propunere. „Întrucât”, spune această lege, „că una dintre primele îndatoriri ale legiuitorilor este de a supraveghea întreținerea vieții cetățenilor, creșterea populației și tot ceea ce poate contribui la creșterea mijloacelor de existență, care pot să fie așteptat doar de la prosperitatea agriculturii, comerțului și meșteșugurilor, care sunt coloana vertebrală a statelor; că mijlocul de a asigura cea mai deplină dezvoltare a puterii de stat este cultivarea întregii suprafețe de pământ; că din esenţa contractului social rezultă că dreptul sacru de proprietate privată, protejat de legi, trebuie să fie subordonat interesului general; că, în sfârșit, din aceste principii eterne rezultă că mlaștinile, fie ele necultivate, fie dăunătoare, ar trebui să facă obiectul unei atenții speciale a legiuitorului...”
Nu par că aceste mari adevăruri, domnilor, vorbesc pentru proiectul meu și, așa cum ar fi, afirmat în mod special, avându-l în minte? Dacă „una dintre primele îndatoriri ale legiuitorilor este de a avea grijă de întreținerea vieții cetățenilor, de creșterea populației și de tot ceea ce poate spori mijloacele de existență”, și dacă aceste rezultate benefice pot fi așteptate „numai din prosperitatea agriculturii, comerțului și meșteșugurilor, care sunt coloana vertebrală a statelor”, apoi am dovedit că cultivarea și împărțirea egală a pământurilor comune între cetățeni contribuie admirabil la acest scop. Dacă „mijlocul de asigurare a dezvoltării celei mai depline a puterii de stat este cultivarea întregii suprafețe de pământ”, atunci trebuie să includem aici terenurile comune, care rămân în cea mai mare parte pajişti nefolositoare și pustii sterile.
Dacă „din esența contractului social rezultă că dreptul sacru de proprietate, protejat de legi, trebuie să fie subordonat interesului general”, atunci interesul general constă în împărțirea și
331
cultivarea pământurilor comune, care, în starea actuală de lucruri, nu sunt de folos decât câtorva persoane. În fine, „dacă din aceste principii rezultă că mlaștinile, fie ele necultivate sau dăunătoare, ar trebui să facă obiectul unei atenții speciale a legiuitorului”, atunci cea mai sigură măsură pe care o poate lua legiuitorul pentru a se asigura că acestea încetează să mai fie necultivate și dăunătoare este

aceea de a permite cetățenilor să le epuizeze și să le proceseze în beneficiul lor.
Rezum, domnilor, cu două considerente principale.
1. Pământurile comunale, în starea actuală de lucruri, sunt benefice doar unui număr mic de oameni și totuși, prin numele lor și în conformitate cu principiile tale de egalitate, nu poți prescrie ca ele să fie la fel de benefice pentru toți locuitorii. a comunei în care se află. 2. Potrivit normei de drept agricol conform căreia „fiecare proprietar poate, la discreția sa, să schimbe culturile și modul de exploatare a terenurilor sale”, nu veți găsi necesar să faceți o excepție în cazul în care comuna este proprietară. . Dacă permiteți o nouă modalitate de exploatare și administrare a pământurilor comune, nu va fi o nouă hotărâre, va fi doar o derivare a consecințelor dintr-un anumit principiu, pe care doar oamenii care sunt necinstiți, urmând propriile interese, îl ignoră sau se prefac . îl găsesc ambiguu.
Iată proiectul meu de decret.
Adunarea Națională, Având în vedere că în decursul timpului majoritatea locuitorilor comunelor au fost diminuați de diverse calamități până în punctul în care și-au pierdut capacitatea de a-și păstra efectivele, că mlaștinile și pășunile au devenit proprietatea exclusivă a câțiva oameni bogați și au încetat să fie de folos majorității;
Întrucât justiția cere ca aceste terenuri să fie readuse la destinația lor inițială, adică să fie făcute să aducă beneficii egale tuturor membrilor comunei în care se află;
Întrucât principiile binelui comun de urmat din cultivarea mlaștinilor și transformarea lor în pământ de cultură au fost deja dezvoltate în cel mai clar mod în decretul din 26 decembrie 1790;
Întrucât, în sfârșit, potrivit regulii stabilite în Legea Agriculturii, Secțiunea I, Secțiunea 1, Articolul 2, care prevede că „fiecare proprietar poate modifica, la discreția sa, culturile și modul de exploatare a terenurilor sale”, nu a implicat nicio excepție pentru comune-proprietari; că permiterea unui nou mod de exploatare şi administrare a terenurilor comune nu ar fi în niciun caz

nu printr-o nouă reglementare, ci doar prin dezvoltarea unui principiu recunoscut de o lege anterioară,
decrete:
Articolul 1. Locuitorii comunei, care, în adunarea generală a comunei convocată în mod corespunzător, hotărăsc cu majoritate de voturi asupra împărțirii terenurilor lor comunale, vor avea dreptul să împartă această împărțire în părți egale pentru fiecare dintre ei. , iar fiecare locuitor va avea dreptul să-și folosească lotiunea și să-l ia sub cultura pe care o consideră potrivită pentru sine.
Articolul 2. Se va stabili numărul de padeluri, depășind numărul de locuitori în ziua despărțirii. Aceste alocații excedentare vor fi acordate succesiv noilor familii care se stabilesc în zonă. Până atunci, aceste alocații, precum și cele care vor trece înapoi în comună din cauza dispariției unor familii, vor fi exploatate în folosul comunei în ansamblu, iar fiecare dintre membrii acesteia va primi cota sa din venit. anual.
Articolul 3. Când toate aceste surplusuri au fost împărțite între familiile noi în așa fel încât următoarea, care se adaugă celor deja disponibile, să fie în pericol de a rămâne fără alocație din terenul comun, se va face o nouă împărțire. realizate pentru a pleca către familii noi care se află în viitor, la cele existente se vor adăuga noi alocații excedentare. Această nouă împărțire se va realiza, pe cât

posibil, fără încălcarea completă a compartimentului precedent, astfel încât anterior proprietarul oricărei alocații să nu o piardă complet și să-și păstreze roadele grijilor și îmbunătățirilor aduse de acesta.

DUPĂ 10 AUGUST

SCRISOARE CĂTRE A. DODEN 1

12 august, anul 4 [1792]

M. g. I Excesul aristocraţiei a ajuns la o asemenea densitate, încât a fost nevoie de un al doilea atac al revoluţiei pentru a ieşi din criză. Și așa s-a întâmplat! Sângele patrioților a fost vărsat, dar a costat scump pe trădătorii care l-au vărsat. Lăsați să tremure rămășițele ligii lor ticăloase, cea mai mică încercare criminală nouă ne va determina pe noi, proaspăt bătuți Samsops, să scuturăm cu adevărat stâlpul templului și ultimul dintre acești filisteni dezgustători va fi terminat.

CUVORARE LA COLECȚIA ELECTORALĂ DIN RUA2

26 august, anul 1 al egalității [1792] cetățeni!

Vreau să vă vorbesc despre importanța alegerilor pe care trebuie să le faceți. Nu mă îndoiesc că mulți dintre voi sunteți deja conștienți de acest lucru, poate mai bine decât mine; dar din moment ce nu ne putem lăsa cu toții prea duși de această conștiință, voi încerca să acopăr această problemă din toate punctele de vedere.

Aceste alegeri sunt de mare importanță atât pentru interesele generale ale poporului francez, cât și pentru interesele private ale orașului în care trăim.

I. Referitor la interesele generale ale poporului francez. Domnilor, ce moment trăim! Există o luptă între umanitate și tiranie, între dreptate și opresiune, între interese comune și egoism, între moderarea egalității și aroganța nesățioasă, între renașterea moravurilor și corupția noastră de odinioară, între rațiune și prejudecăți, într-un cuvânt, între toate virtutile si toate viciile.

Am făcut deja progrese mari în acest domeniu, iar eforturile noastre au fost încununate cu un mare succes. Dar ce drum ne mai rămâne de urmat? Este posibil să considerăm că prosperitatea și independența noastră sunt asigurate? Nu, domnilor, și voi încerca tata...

334

hai sa va spun ce mai avem de depasit in lupta si ce victorii mai avem de castigat.

Adunarea Constituantă, în acele zile care o glorificau, proclama drepturile omului. Dacă ar rămâne mereu la nivelul acestei declarații, dacă ar urma mereu calea străbătută de această creație nemuritoare, dacă și-ar aplica doar principiile și toate principiile ei, atunci poate și acum s-ar stabili cu fermitate regatul libertății, fericirea de oamenilor i-ar fi asigurat și statul nu ar fi supus acelor șocuri și pericole care au căzut asupra sa.

Dar prea mulți deputați, plini de vederi cele mai străine de adevăratele elemente ale binelui public, au împiedicat aplicarea acelor concluzii frumoase care decurgeau în mod firesc din cele mai înțelepte principii. Creația a fost minunată în temelii, dar a păcătuit în toate părțile care se ridicau deasupra lor. Formula vechiului despotism: „Căci este plăcerea noastră” a fost reprodusă într-o altă formulă: „Nu vreau”. Prin intermediul acestui cuvânt magic, un om a putut opri cu impunitate toate măsurile necesare pentru securitatea și bunăstarea unei mari națiuni. Și aceluiași om a fost dotat într-un asemenea număr cu tot felul de mijloace de corupție, încât l-au forțat într-un fel să încerce în orice mod să distrugă libertatea.

Care a fost rezultatul tuturor acestor imperfecțiuni? O mulțime de cetățeni care au văzut începutul frumos al revoluției, care și-au pus toate speranțele în desăvârșirea unei constituții bazate pe baze atât de drepte și atât de înțelepte, au căzut într-o stare de nepăsare și deznădejde când au văzut acea sfântă egalitate, prima şi cel mai de preţ drept al omului, recunoscut solemn prin celebra declaraţie, încălcat prin introducerea unor distincţii jignitoare între cetăţean şi cetăţean, înlocuirea fostelor moşii desfiinţate cu altele noi; alte distincții izolate, oameni dezbinați, revărsau dispreț ticălos chiar și asupra virtuții luminate a săracilor, în timp ce bogăția, care nu este întotdeauna tovarășul iluminării și spiritului dreptății, se bucura de privilegiul exclusiv al onoarei și încrederii.
Această dispoziție de apatie și neputință în rândul clasei celei mai numeroase i-a potrivit celor nemulțumiți, care au încercat să o întărească și au reușit. Oamenii au fost aduși de intrigi până la un punct de suferință extremă, speculațiile și cumpărarea de bunuri și produse alimentare au ajuns la punctul în care a devenit imposibil pentru omul sărac și muncitor să dobândească un mijloc de existență . Oamenii au fost influențați de tot felul de superstiții și frenezii, spiritul lor a fost trezit la nivelul tuturor exceselor de care este capabil fanatismul.
Curând au învățat să împletească certurile politice cu cele religioase. Apostolii machiavelianismului și ai iluziilor au predicat
335
dogmele lor teribile; amvonurile lor erau cel puțin la fel de libere și protejate ca cele ale apostolilor egalității, libertății și dreptății. Slăbiciunea și ignoranța au fost abuzate pe scară largă, obținând beneficii uriașe din aceasta.
S-a ajuns în punctul în care doctrina de la Koblenz[3] amenința că va înghiți jumătate din Franța cu prozeliții săi: cu ajutorul aurului listei civile, opa a fost răspândită în toate instituțiile, în curți, în armatele noastre, chiar și în senatul însuși; ... iar cel care a fost centrul oricărei corupții, mizerabilul șef al executivului, pe 10 august a considerat că a venit vremea când masca putea fi scoasă cu nepedepsire; urmat de un ordin teribil de masacru, care avea să fie semnalul unui masacru general, care să acopere pământul francez cu cadavre și, răspândind peste tot în același timp frică, groază și dezorganizare, să pregătească triumful brutal al tiraniei.
Divinitatea, vigilentă asupra soartei libertății noastre naștere, a dispus altfel de ea. Acoliții trimiși să devină primii interpreți ai cruzimilor insidioase ale tiranului au căzut sub loviturile puternice ale patrioților. Despotul feroce însuși a coborât până la ultimele trepte ale umilinței, iar astăzi suntem adunați aici pentru a alege oamenii care îl vor judeca în numele poporului conducător, al națiunii suverane.
Când Adunarea Legislativă a văzut ce masă de trădări ne amenință independența și libertatea, când a fost pe deplin convinsă, când i s-a arătat clar că dușmanii vor realiza răsturnarea constituției cu ajutorul aceleiași constituții, a fost nevoie una dintre acele măsuri iscusite care caracterizează geniul autentic al legiuitorilor. Nu putea părăsi cadrul acestei constituții, pe care a jurat să o mențină inviolabilă, decât prin săvârșirea unui act de sperjur. Pe de altă parte, nu putea pierde nicio clipă din vedere regula sacră: binele poporului este legea cea mai înaltă.
Oscilând între aceste două stânci, ea oferă națiunii un mijloc de a se salva de pericole amenințătoare, recurgând la o metodă care va stârni

în orice moment deliciul posterității în fața reprezentanților națiunii timp de 92 de ani. Un popor de 25 de milioane a fost readus la exercitarea deplină a suveranității sale. Toate acele distincții rușinoase care i-au despărțit pe bogați de săraci nu mai există. Începe tărâmul egalității. Toți, câți ne-am adunat aici, alcătuim o adunare de oameni, din care nimeni nu poate spune că are mai multe drepturi decât celălalt... Să spunem mai bine, împreună cu toți francezii, alcătuim. un fel de adunare de regi, unind in momentul de fata toate puterile necesare judecarii unui om pe care singuri l-am impodobit in trecut cu titlul de rege.
Autoritatea noastră se extinde la revizuirea constituției noastre, la corectarea ei în tot ceea ce ni se prezintă.

ns corespunzatoare drepturilor inalienabile ale omului si cetateanului, exprimarii dorintelor noastre cu privire la schimbarile care, dupa parerea noastra, ar trebui sa ii fie aduse. Am putea chiar să dăm delegaților noștri la Convenția Națională anumite mandate cu privire la modul în care voința noastră generală este de a decide fiecare chestiune a dreptului nostru politic.
Dar Adunarea Legislativă ne-a chemat – căci o națiune suverană nu poate fi ordonată – ne-a chemat să dăm reprezentanților noștri doar puteri nelimitate. Acesta este un sfat bun și cred că majoritatea francezilor îl vor urma. Mandatele imperative emise în diferite părți ale țării nu pot oferi o doctrină legislativă coerentă și coerentă. Prin urmare, domnilor, din moment ce trebuie să acordați încredere neîngrădită celor cărora le încredințați să vă reprezinte, este extrem de important să vă tratați alegerea cu cea mai mare grijă și cu cea mai mare rigoare. Alegerea alegătorilor va determina alegerea deputaților, de aceea este esențial să începem bine.
Suverani buni, ce fel de oameni aveți nevoie, ce legiuitori? Există un adevăr bazat pe experiența din toate timpurile: oamenii cu mare bogăție au fost întotdeauna dușmanii claselor inferioare. De aceea ați văzut cu câtă grijă i-au măturat pe cei bogați, singurii care au participat la redactarea constituției din 1789, cu câtă grijă i-au exclus și i-au lipsit de drepturi politice. Mulți cetățeni, numiți cu epitetul jignitor „pasivi”, au fost șterși complet de pe lista cetățenilor. Cetăţenii activi nu aveau dreptul de a fi aleşi, li s-a dat un mic drept de a-şi vota oamenilor mai bogaţi decât ei pentru a fi conduşi de ei. Era necesar un grad suplimentar de bogăție pentru a ajunge la reprezentarea națională.
Consecința acestui lucru a fost rivalitatea, invidia, ura între diferite clase noi ale societății. Și încă ne spunem liberi! Ne spunem egali în drepturi! Între timp, cetățenilor nefavorizați de avere li s-a spus: sunteți iloți, nu aveți dreptul să revendicați posturi guvernamentale, pentru că nu aveți interese, întrucât nu dețineți proprietăți.
Cum se face că nu am niciun interes în treburile statului! Cum de nu am nicio proprietate! Nu este viața mea, personalitatea mea, meșteșugul meu, nu este toată această proprietate? Și dacă v-a trecut prin minte, voi, bogați care ați pus mâna pe toate organele puterii, dacă vi s-a întâmplat să îmi luați viața, persoana, meseria, să mă tratați ca pe un sclav, cum aș putea rezista la asta dacă nu ați face-o? Nu am pe nimeni din clasa mea care să-mi protejeze interesele de tine.
Da, domnilor, am văzut deja prea multe de la revoluție ca să vedem ce influență au bogații asupra guvernului.

337
Chiar crezi că dacă săracii ar avea reprezentanții lor în toate instituțiile politice, ar suporta acest cost mare, aceste lipsuri, care i-au deprimat atât de mult și de atâtea ori i-au făcut să se îndoiască dacă ar trebui să binecuvânteze noua ordine de lucruri? Chiar credeți că nu ați găsi modalități rezonabile de a menține balanța comercială și de a face prețurile mărfurilor și mărfurilor potrivite atât pentru vânzător, cât și pentru cumpărător?
Ah, buni domni, până acum s-a făcut prea puțin pentru clasa nesigură. Dar acum își recuperează un drept prețios al său. Poate spera să-și îmbunătățească soarta dacă se poate gândi să-și asigure reprezentarea peste tot prin alegerea unor oameni din cercul său.
Dar, îmi veți spune, nu există nimeni în clasele sărace care să aibă educația necesară și suficientă pentru a sta alături de oratori, cărora bogăția să le asigure mereu o poziție dominantă în adunări. La care răspund că un om drept, un om cinstit, un om cu bune moravuri, despre care știi că este incapabil să se vândă celui mai bun ofertant, un om care a devenit în sfârșit mai faimos pentru fapte nobile decât pentru discursuri frumoase. , un astfel de om va putea întotdeauna să te reprezinte bine. . Va avea toată elocvența necesară dacă vă cunoaște suferințele, dacă le simte, dacă le împărtășește. Căci zadarnică este elocvența unui om care vorbește despre suferințele unui popor după ce s-a bucurat de toate toată viața!
V-am promis, domnilor, să fiți concis și trebuie să-mi țin promisiunea. Tot ceea ce tocmai v-am spus pe scurt a avut ca scop să vă arate ce am fost de la revoluție, ce ne-a împiedicat mai ales bunăstarea, ce suntem acum și ce trebuie să facem pentru a merita acea soartă strălucitoare care pare ne-a promis. M-am gandit sa va fac, in urma precedentului, inca cateva propuneri; mi se par de mare importanţă.
Adunarea Națională, așa cum am remarcat deja, pentru a readuce națiunea la deplina sa suveranitate, nu putea apela la ea decât cu opinii, cu sfaturi. A sugerat să acordăm reprezentanților noștri în Convenția Națională doar mandate nelimitate. Toată lumea a înțeles, ca și mine, că acest sfat era înțelept. Cele mai bune mandate vor fi într-o alegere bună de deputați.
Dar de aici rezultă că națiunea nu trebuie să prescrie nimic reprezentanților săi? Deoarece ar trebui să dea puteri, ele trebuie să conțină ceva. Cum să înțelegeți că ar trebui să fie nelimitate? Acest lucru este probabil înțeles ca însemnând că acestea nu ar trebui să conțină instrucțiuni detaliate, ci doar bazele constituției sub care țara vrea să trăiască. De asemenea, este probabil ca toate mandatele să amintească Declarația Drepturilor Omului și să impună ca constituția
338
a fost revizuită și corectată oriunde se abate de la această declarație.
Dar nu se poate observa că până și din Declarația Drepturilor lipsesc niște articole și națiunea nu poate, nu-i așa, să ceară adăugarea acestora? De exemplu, mi se pare foarte important să luăm măsuri pentru a păstra pentru totdeauna abolirea împărțirii cetățenilor în activi și pasivi. În acest scop, voi cere să se consemneze în procesul-verbal al acestor alegeri că alegătorii noștri sunt însărcinați să propună adunării alegătorilor să instruiască acelor deputați pe care îi aleg la Convenția Națională să ceară următoarea completare la Declarația de Drepturi: x
„Legea nu poate stabili o diferență de drepturi între o persoană și o altă persoană, indiferent de diferența de statutul lor de proprietate.”

În al doilea rând, domnilor, pentru a menține egalitatea de drepturi între cetățenii bogați și cei săraci, tuturor trebuie să li se dea aceeași educație, căci dacă lăsați educația exclusiv celor bogați, el îi va domina mereu pe săraci; numai el va putea ocupa funcții, iar oamenii nu vor fi nicidecum egali în drepturi. Vă sugerez să cereți adăugarea acestui articol:
„Cunoașterea umană este proprietate națională; în consecință, statul are obligația de a oferi aceeași educație gratuită tuturor membrilor săi, în așa fel încât toți să poată îndeplini diverse funcții guvernamentale."
Vă ofer, domnilor, al 3-lea articol, pentru care am un excelent garant. Acesta este virtuosul Petion. El a propus-o Adunării Constituante în proiectul său de Declarație a drepturilor. Acest articol, care nu necesită comentarii, este compus astfel:
„Fiecare cetățean ar trebui să aibă o existență asigurată fie prin veniturile din posesiunile sale, fie prin roadele muncii și meseriilor sale; iar dacă infirmitatea sau nenorocirea l-au adus la sărăcie, societatea trebuie să-i asigure mijloacele de subzistenţă.
Aceste trei articole constituie, în opinia mea, un model și un fundament de nezdruncinat al egalității, libertății și bunăstării publice. Dacă îmi permiteți să reproduc aceste articole în textul procesului-verbal, îi vom obliga pe alegătorii noștri să ceară aprobarea adunării alegătorilor. După ce le recomandați în mod expres reprezentanților dvs., cred că în ceea ce privește restul, le puteți acorda puteri nelimitate.
Mulți gânditori și publiciști s-au exprimat oral și prin tipărire în sensul că ar fi de dorit ca națiunea, la fiecare dintre întâlnirile sale primare, să vorbească și să-și exprime dorința cu privire la sentința care urmează să fie dată lui Ludovic al XVI-lea, cu privire la soarta lui Ludovic al XVI-lea. familia lui, în ceea ce privește forma de guvernământ, căreia Franța trebuie să-i dea
22*
339
preferinţă. Dar, în opinia mea, nu avem nici timpul, nici mijloacele pentru a discuta aceste probleme importante. În primul rând, Convenția Națională, după ce a examinat și studiat documentele marelui proces al lui Ludovic, va stabili mult mai bine decât noi pedeapsa cuvenită pentru crimele de care este acuzat. În al doilea rând, în ceea ce privește ce formă de guvernare să aleagă pentru Franța, această alegere va depinde de rezultatele experienței care este activitatea consiliului executiv provizoriu4.
După ce am experimentat direct sub domnia lui Ludovic că formele monarhice se potrivesc foarte rău cu orice constituție populară, că libertatea și despotismul sunt incompatibile, că unul îl ucide inevitabil pe celălalt, această experiență cu consiliul executiv, poate, ne va permite să eliberăm noi înșine din prejudecăți, de parcă Franța ar putea fi condusă doar de un rege.
Cu siguranță, domnilor, aici, în adunările primare ca aceasta, unde națiunea își exercită toate drepturile de suveranitate, s-ar putea lua în considerare dacă guvernul așa cum este organizat acum este suficient de stabil; dacă mai este nevoie de un anumit echilibru al diferitelor puteri; dacă un astfel de consiliu executiv poate îndeplini funcția de aprobare a legilor; nu poate deveni la fel de periculos ca regele; nu ar trebui să ne temem, în absența șefului puterii executive, de venirea la putere a unui guvern militar. Dar, repet încă o dată, evenimentele ne cer atâta grabă încât nu ne putem ocupa singuri de aceste mari

întrebări. Să alegem reprezentanți buni și să le încredințăm această grijă.
Opinia publică se va exprima în curând asupra acestor mari întrebări prin trimiterea de apeluri și petiții către Adunarea Legislativă. În curând vor începe să discute chestiunea supremă - vetoul popular sau ratificarea legilor de către voința generală și problema puterii temporare și foarte limitate a generalilor. Republica Franceză va sta pe adevăratele sale temelii, iar influența tiranilor va fi distrusă pentru totdeauna.
O, patria mea! Pământul, înzestrat cu cele mai frumoase daruri ale creatorului, văd cum se deschide înaintea ta prosperitatea veșnică. Ai fost teatrul celor mai deprimante dezastre de mult prea mult timp. Pe pământul cel mai fertil, locuitorii voștri lânceau în tot felul de lanțuri, abia aveau puterea să culeagă recolte de pe pământ, care erau destinate doar asupritorilor omenirii. Suferința lor și-a atins limita. Însuși excesul acestei suferințe a provocat trezirea rasei umane. Vălul de ceață care a acoperit zilele pline de doliu, întristare și moarte s-a rupt în sfârșit și vedem doar perspectiva eliberării popoarelor, un regat comun al egalității și prosperității mondiale! Fie ca acest minunat spectacol să fie pe deplin realizat și să dureze pentru totdeauna pentru fericirea tuturor urmașilor noștri!
340
În încheiere, domnilor, voi spune că, deși exprim dorințe privind patria în ansamblu, nu voi uita de interesul pe care îl păstrez mereu în orașul în care locuiesc și de care nimic nu mă poate smulge. Dacă suntem suficient de fericiți să avem un deputat cantonal pentru acest oraș, din moment ce se poate presupune că în corectarea tuturor erorilor care s-au strecurat în legile noastre, se vor corecta și erorile făcute în definirea limitelor administrative, atunci, fără îndoială, adjunctul nostru va fi corectat. depune eforturi pentru ca în Rua să se înființeze anumite instituții. Sper să fiu de acord cu concetățenii mei, atât din oraș, cât și din diferitele comune ale cantonului, anunțându-le că am făcut ceva pentru a da preferință lui Roy față de Mondidier în ceea ce privește amplasarea acestor instituții; că tot ceea ce am făcut, îl voi transmite celui care va fi ales deputatul nostru și că voi contribui în orice mod la asigurarea succesului acestui demers.
DISCURSĂ LA ABEVILLE CĂTRE ALEGĂTORII DEPARTAMENTULUI SOMMES
2 septembrie, anul I al egalității [1792]
Francezi, cetățeni, frații mei!
Chiar momentul în care vorbesc, subiectele despre care urmează să vorbesc, adunarea care mă ascultă - toate acestea sunt maiestuoase, totul îmi amintește, totul îmi spune că mă aflu în cea mai vie și mai interesantă poziție în care un persoana liberă poate apărea. Totul mă transportă într-o regiune în care nu mai fac nimic mărunt, unde pătrund doar izbucniri largi de energie patriotică.
Vorbesc într-un moment în care o mare națiune, după ce s-a luptat cu tirania timp de patru ani, după ce s-a luptat cu ea corp la corp, după ce a zdrobit-o, dar apoi, din milă, i-a permis să se ridice pe picioare după ce a fost de acord. cu ea, după ce a intrat într-un fel de pact cu ea, în care se stipula că de acum încolo libertatea și ea (tirania) va trăi ca surorile, după ce s-a dovedit prin experiență că simpatia între aceste două creaturi era imposibilă, aceasta națiunea a fost forțată să rupă și sceptrele și coroanele și tot mecanismul nesimțit al măreției despotice, să se rupă pentru totdeauna cu puterea absolută, să-și răstoarne capul perfid, care și-a dus abuzul până la ultimul grad de

cruzime și să decidă să-ți refacă constituția exclusiv. pe baza drepturilor omului şi cetăţeanului.
Nu consider în niciun caz indiferent și inutil să mă opresc mai detaliat asupra acestei împrejurări și să abordez cel puțin următoarele subiecte majore: 1) importanța alegerii deputaților; 2) despre verdictul care urmează a fi dat

fost rege; 3) despre modificările care trebuie adoptate pentru a corecta imperfecțiunile primei noastre constituții.
Aceste mari teme le voi discuta în fața reprezentanților uneia dintre cele 83 de părți ale țării * în care națiunea și-a recâștigat toate drepturile de suveranitate. Cu alte cuvinte, despre cele mai importante interese ale poporului conducător voi vorbi delegaților unei mari părți a acestui popor și celor pe care i-a considerat capabili să cunoască despre el.
Importanța alegerii deputaților este, concetățenii mei, la care îmi propun să mă opresc mai întâi. Cine vor fi acești oameni pe care urmează să îi investiți cu titlul de legiuitori supremi, cărora le veți încredința puteri uriașe, puteri nelimitate? Cine vor fi ei? Ei vor fi arbitrii destinului lumii. Dacă alegerea ta se dovedește a fi proastă, atunci în loc să corectezi neajunsurile uriașe ale constituției create de tot felul de Dandre, Demeignier, Touret, Targes, Chapelles și Barnabas6, vei vedea cum se construiește o clădire și mai urâtă. Veți vedea, poate, cum, în locul banilor scoși din lista civilă Tuileries, banii aparținând coaliției foștilor nobili ai Franței, uniți cu coaliția tuturor tâlharilor încoronați ai Europei, influențează deciziile, vă corup legile. si iti ofera un cod politic care rivalizeaza in lipsuri.cu aceasta constitutie, care s-a autodistrus si te-a adus pe marginea abisului, ajungand la care ai fi fost deja lipsit atat de constitutie cat si de libertate.
Dacă faci o alegere proastă, probabil că vei vedea în curând cum, sub vreo mască nouă, se reface acel despotism urât pe care abia de curând l-ai zdrobit cu atât de mare curaj; acea hidra feudală, care a primit doar recent o lovitură zdrobitoare, dar este capabilă să se încălzească pe pieptul numeroșilor ei slujitori, încă în viață; acea rasă ecleziastică care este cea mai pernicioasă dintre buruienile sociale; acei escroci lacomi, acei inchizitori-vameși, care, prin intermediul lor sute de mii de lipitori, sugeau și epuizau toate sucul muncii și sudoarea unui om de folos și sărac; în cele din urmă, acel tărâm al calomniilor ciudate, care devorează deopotrivă văduva și orfanul, aduce ruină, dezolare și disperare familiilor, întreține în ele cearta până când mâna lui lacomă simte că mai există acolo pradă care poate fi prindetă.
Să ne întoarcem de la această imagine și să arătăm acele obiecte mai vesele care contrastează cu ea.
Dacă faci o alegere bună, bună, viciile uriașe ale constituțiilor din 89, 90 și 91 vor dispărea, totul se va baza doar pe drepturile omului și ale cetățeanului, pe egalitate și libertate. Va fi asigurată bunăstarea tuturor claselor societății. Demonul acela
* Vorbim de 83 de departamente.

marea multitudine de familii deposedate, care până acum au fost îngrijite doar prin pomană și oarecare ajutor deșar, vor primi, împreună cu oportunitățile care le rămân de a se angaja în muncă și meșteșuguri, o sursă sigură și onorabilă de trai, datorită cărora nu vor cauza niciun fel de probleme proprietarilor. Toți membrii

societății vor trăi într-o bună prosperitate. Sub umbra legilor, sub umbra iluminismului larg răspândit, sub umbra libertății și a egalității sfinte, toți francezii vor prezenta tabloul celei mai mari și mai fericite familii. Armonia lor perfectă în numărul infinit de diviziuni ale acestei mari familii va dovedi că reconcilierea și stabilirea fericirii universale poate să nu fie un vis. Franța va deveni un model pentru toate popoarele, va deveni patria-mamă pentru întreg pământul, leagăn și școală pentru cele patru părți ale lumii. Dar este suficient să ne imaginăm care vor fi rezultatele neîndoielnice ale alegerii legiuitorilor buni sau răi? Nu este mai esențial să se dea semne prin care se poate distinge unul de celălalt? Asta cred și voi ajunge la asta.
Sunt încă foarte mulți oameni care, până la moarte, rămân atrași de diverse abuzuri ale vechiului regim, care au profitat de ele, le regretă și le vor regreta. Diferite feluri de acoliți regali, slujitori ai domnilor, preoți, fermieri de taxe, funcționari, judecători - toți nu se vor despărți de amintirile dulci ale vremurilor în care s-au îngrășat, oprimând societatea. Îți vei alege reprezentanții printre astfel de oameni? Oh, desigur că nu.
Există astfel de administratori, astfel de membri ai instanțelor, astfel de funcționari, care au fost o emanație a puterii executive și în cea mai mare parte visau la triumful opresiv al acestei puteri asupra națiunii; căci, nemulțumiți de încrederea temporară cu care poporul i-a cinstit, ei au prețuit speranța de a-și transforma slujbele pe viață sau în cele ereditare și, de dragul acestei speranțe, au trădat poporul prin care au devenit ceea ce sunt. Îi veți alege ca adjuncți? Oh, desigur că nu.
Veți alege oameni care se iubesc doar pe ei înșiși, care vor rezista unei reforme folositoare doar pentru că nu le-ar convene, pentru că prețuiesc o anumită instituție care va fi desființată prin această reformă? Nu, nu-ți vei întoarce ochii către acești egoiști, nu-mi vine să cred.
Vă veți păzi așadar și de cei care au acționat ca luptători atât de înflăcărați pentru constituție în ansamblu, pentru constituția care li s-a potrivit, care i-a ajutat să respingă propunerile care să conducă la triumful justiției eterne, a rațiunii durabile, a umanității, mergând înaintea tuturor. legi.. Îi vei alunga pe acești atleți mândri ai constituției în ansamblu, nevoia de schimbare care a devenit

evident; care a produs toate nenorocirile trecute și aproape a ajuns în punctul în care ar putea ucide libertatea.
De asemenea, îi veți lăsa deoparte pe cei care, după ce au câștigat oarecare faimă prin publicitatea scrierilor lor, au afișat niște principii amestecate sau destul de periculoase și au încercat să insufle otrava erorii în sufletele concetățenilor lor.
De asemenea, veți îndepărta acele suflete josnice care s-au acoperit cu falsa masca a modernismului. Ați învățat, concetățenii mei, cât de periculos este moderatul. Preotul Maury, care s-a declarat pur și simplu un dușman deschis al națiunii, ne-a făcut la fel de mult rău, a fost la fel de periculos pentru noi ca niște Lafayette, unii Ludovic al XVI-lea, care s-au declarat susținători ai libertății moderate și au pus la pândă, fiecare în propria sa. cale, pentru momentul potrivit, a frâna, a pune în lanțuri pe toți membrii neamului. La Atena, ar trebui să se declare bun sau rău, prieten sau dușman al Republicii, iar legea ar condamna la moarte pe oricine se spunea moderat sau se arăta neutru.

Pe aceeași parte cu moderații sunt acei oameni fără spinare, care nu au o părere proprie, ființe care își schimbă masca în funcție de circumstanțe; se numesc patrioți când sunt printre patrioți, dușmani când sunt printre dușmani. Ei aprobă totul și nu dau vina pe nimic, devin invariabil prada celor care știu să-i intereseze.

Și acești oameni josnici care măgulesc oamenii și îi mângâie doar pentru a le lega un clopoțel și astfel au ocazia să-i adauge un guler; care își creează popularitate tocmai la timp pentru alegeri... chiar sunteți înșelați, cetățeni, de apelurile lor atât de bruște? Nu sunt lecțiile întunecate pe care le-am învățat suficient pentru a ne face sensibili? Ossie Robecourt și Girardin îndulciți au reușit să ne prindă în dulceața lor prefăcută. De atunci, am învățat să le înțelegem.

Dintre toți oamenii din baroul pe care i-am ales până acum, nu putem considera decât foarte puțini reprezentanți naționali de succes.

Această categorie de oameni, care a avut o importanță sub vechiul regim, pe care nu și-a păstrat-o acum, este, de regulă, nemulțumită de revoluție. Cu toate acestea, obișnuiți să nege chiar și cele mai incontestabile argumente, ei aduc acest spirit la tribuna Senatului.

Când judecătorii acționează ca legiuitori, aproape toți manifestă o tendință de controversă, un obicei de a se abate de la esența întrebărilor cu nesfârșite fleacuri, de a vorbi despre fapte atunci când este necesar să vorbim doar despre principii, de a intra în subtilități inutile despre dispozițiile de bază și de a încurca. totul în grămezi de concluzii false... Să ne uităm bine, cetățeni, înainte de a decide dacă ar trebui să facem vreo excepție. De multe ori ne-a plăcut retorica, dar retorica nu este nicidecum la fel cu mai mult

344

Legiuitorul are nevoie de tot: are nevoie de intenții pure și de judecăți corecte.

Să luăm cu adevărat pentru demnitate automulțumirea acelor oameni care vorbesc despre toate problemele, se grăbesc să decidă și să răpească?

Nu Nu NU.

Adevărata demnitate este modestă, iar cei înțelepți gândesc înainte de a vorbi. În sfârşit, concetăţeni, cred şi eu că ar trebui să se ferească şi să se evite, ca fiinţe cele mai dăunătoare, pe cei care sunt înclinaţi spre dorinţele acelei părţi a opiniei publice care se află sub influenţa fanatismului. Aceștia sunt cei mai răi cetățeni; căci fiecare fanatic este imoral, el este dușmanul extrem al oricărei instituții bazate pe adevăr și bun simț.

Ei bine, frații mei, colegii mei, am vorbit destul despre cei pe care ar trebui să se ferească de a-i alege. Este timpul să trecem la cei asupra cărora se cuvine să ne oprim alegerea. Portretul lor este unul, este mult mai ușor să-l schițezi decât portretele personalităților, peste care privirea noastră plutește, dar nu zăbovește; acestea din urmă au multe nuanțe și mai multe forme diferite.

Pe cine ar trebui să alegem? Iată cum să răspundem la această întrebare: cunoaștem oameni ale căror principii și comportament nu s-au schimbat puțin de la începutul revoluției, care, mulțumiți fiind de dobândirea drepturilor omului, nu au regretat pierderile bănești pe care le-au cauzat revoluţie; care au zâmbit de fiecare dată când au văzut desființarea oricărui abuz, chiar și unul de care depindeau resursele lor, care s-au arătat prieteni nedespărțiți ai egalității, persecutori ai viciului și abuzurilor rămase, apărători mărinimoși ai asupriților; care, fiind ei înșiși persecutați de moderati, trădători, campioni ai vechiului regim, nu s-au clintit și au rămas ferm pe calea bunătății și a libertății; care s-au arătat altruişti şi inaccesibili

la ispitele metalului ticălos, care a corupt atâtea inimi care au fost la început virtuoase; care a contestat în cele din urmă cea mai puternică dintre prejudecăți, depășind defăimarea mulțimii, înșelați de instigatorii discordiei și chemând pe fanii principiilor adevărate, prietenii neînfricați ai libertății depline și ai egalității adevărate, cetățeni răi, tulburători și rebeli. Astfel, cetățenii, sunt acei oameni cu experiență în care putem avea încredere. Vom fi aproape siguri „că vor sluji atât de bine poporul, încât oamenii înșiși nu ar putea face asta mai bine decât ei” (Prudhomme).
Concetăţeni! Este timpul ca regiunea noastră să prezinte o deputație remarcabilă. Până acum, vechea noastră Picardie nu a fost prea norocoasă. Ea singură a produs oameni ca Ossie Robecourt, Girardin, The Lamets, Maury, care, de asemenea, aproape că pot fi considerați Picardie. Adevărat, i-a dat și lui Saladen, care nu s-a abătut de la drumul cel bun, Louve9, care
345
El a luat o mare parte la una dintre acțiunile frumoase ale prezentei adunări — abolirea completă a sistemului feudal. Dar departamentul nostru a vărsat și administratorii care au jucat un rol dezonorant în fața ochilor întregii țări.
Când vor apărea Photions și Aristides noștri? Ei există, prieteni, pentru că fiecare țară are înțelepții ei. Le vom găsi nu sub panouri aurite, nu sub haine impunătoare, ci mai degrabă sub acoperișuri de paie, sub haine grosolane, în spatele unui plug sau angajându-se în meșteșuguri utile. Să nu ne mai atragă strălucirea bogăției. Pe tărâmul egalității, numai morala ar trebui să strălucească în fața ochilor noștri.
Probabil că am vorbit prea mult despre această primă propunere, dar cu siguranță o merită. Al doilea voi vorbi mai pe scurt. Subiectul său este sentința care urmează să fie dată fostului rege.
Dacă nu aș fi fost convins că vorbesc celor mai buni oameni din departamentul nostru, celor mai oneste și mai bune minți din el; dacă m-aș fi putut gândi că mai am de-a face cu sclavii prejudecăților, precum personalitățile publice promovate până acum de ea, nu aș fi îndrăznit să ating această mare întrebare.
Mi-ar fi teamă să aud murmurul superstițios din jurul meu: „Ce este? Despre ce vorbeste el? Să-l judeci pe regele!...” Nu, concetăţenii mei, nu v-aţi arătat că faceţi plăcere directorului, pe cât de îndrăzneţ, pe atât de prostesc, copii adulţi ataşaţi servitor de prejudecăţile idolatriei regale. Prin urmare, vom vorbi ca oameni maturi, ca ființe raționale gata să se ridice la nivelul de energie al altor departamente, în special ale celor locuite de frații noștri din Sud, care par înclinați să ne reproșeze că am rămas atât de mult în urmă lor în dezvoltarea virtuților civice.
Ce spun acești sudisti mândri în discursurile lor pasionate? Marele lor strigăt este: „Jos regele, jos regele”. În caz contrar, ei sunt puțin preocupați de cum să se ocupe de Louis Bourbon. Fie că îl alunga ca Tarquipius, îl înjunghie ca Cezar, îl trimit la eșafod ca Charles Stuart, îl închidează ca pe un fel de prinț oriental, nu contează pentru ei. Nu monarhul, ci monarhia le provoacă neîncrederea. Ei știu că este incompatibil cu libertatea, cu egalitatea, cu formele republicane. Ei știu că niciun rege nu a fost vreodată un adevărat prieten al poporului, altfel ar fi abdicat de la funcția sa, sau mai degrabă nu l-ar fi acceptat niciodată.
Ei știu că omul care devine rege se angajează astfel să dea toate loviturile posibile asupra sistemului popular, asupra egalității și

libertății națiunilor; că cel care se preface a fi un rege bun este chiar mai criminal decât un tiran, pentru că el obișnuiește popoarele cu idolatrie și strânge mai strâns legăturile sclaviei, care, strâns împletite, îngreunează.
ГΛ6
trezirea popoarelor, răscoalele sacre împotriva unui rege crud în urma unui rege tolerabil.
Toți știu asta, frații noștri din sud, și de aceea nu inventează astfel de exclamații: „Loviți-l pe Ludovic al XVI-lea, dă-ne un rege mai bun!”. Ei spun: ni s-a dovedit pe deplin că a săvârșit crimele de care a fost acuzat; dar chiar dacă ar fi fără vină, oamenii care vor să fie și să rămână liberi nu mai au nevoie de un rege. Națiune franceză, fă cu acest rege ce vrei.
Concetăţeni ai acestui departament, ar trebui să vorbim în acelaşi fel? Vrem sau nu vrem să rămânem în urma opiniei publice din alte părți ale țării? Oare chiar din acest motiv am făcut însuși cuvântul „rege” să fie odios, l-am șters peste tot, am răsturnat statuile celor care au domnit atât de mult timp și atât de crud sub acest nume pentru a dori din nou regi? Dacă vrem cu totul altceva, le vom spune doar adjuncților noștri în Convenție: faceți cu Louis ce vă place, dar nu ne mai dați alți stăpâni în locul lui.
Aceste câteva cuvinte referitoare la a doua mea propoziție mă conduc în mod firesc la a treia și ultima: despre forma adecvată de guvernare a Franței sau despre modificările care trebuie adoptate pentru a corecta deficiențele primei noastre constituții.
Pentru a ști dacă locul și timpul sunt potrivite pentru a lua în considerare un subiect atât de important, să începem cu întrebarea dacă putem și trebuie să îl luăm în considerare. Putem? Da, dacă suntem reprezentanți ai unui popor restaurat de Adunarea Legislativă în toată măsura suveranității sale. Decretul Convenției Naționale răspunde afirmativ la această întrebare. Ar trebui să ne? Da, dacă considerăm că este util pentru alegătorii noștri. Dar ce poate fi mai util, mai important pentru o națiune decât soluția la întrebarea: sub ce formă de guvernare va decide să trăiască?
Cetăţeni, este extrem de important ca naţiunea singură să vorbească în acest moment, că ea însăşi se explică; liberul ei arbitru este cel mai demn de respect, pentru că este cel mai aproape de natură. Când se termină ziua alegerilor, spune autorul Contractului social, Partidul Popular nu se poate manifesta decât prin intermediari, nu mai este direct liber.
Adunarea primară a cantonului meu, prieteni și frați, a oferit un exemplu al convingerii sale că poporul se bucură într-adevăr de o latitudine nelimitată în exercitarea puterilor lor suverane. La propunerea mea, s-a hotărât ca în procesul-verbal al ședinței să fie trecute anumite cerințe, obligându-mă și pe mine și colegii mei, alegători ai aceluiași canton, să cerem ca aceste cerințe să fie trecute în procesul-verbal al prezentei adunări ale alegătorilor, spre depunere. în acest fel la Convenţia Naţională.
347
Voi explica acum tuturor colegilor mei prezenți la această ședință conținutul acestor revendicări, dar consider că este necesar să le spun mai întâi ceea ce am vorbit deja în detaliu la întâlnirea noastră inițială, și anume că astfel de cereri nu încalcă în niciun fel articol al decretului. , care cere națiunii să acorde deputaților săi în Convenție numai puteri nelimitate.
Am spus:

Adunarea Legislativă ne-a chemat — căci nu se poate ordona unei națiuni investite cu putere suverană — ne-a chemat să dăm reprezentanților noștri doar puteri nelimitate.

Acesta este un sfat bun și cred că majoritatea francezilor îl vor urma. Mandatele imperative emise în diferite părți ale țării nu pot oferi o doctrină legislativă suficient de coerentă și coerentă.

Dar, totuși, actuala Adunare Legislativă a avut în vedere să se adreseze doar cu recurs, cu o simplă exprimare a opiniei sale. Dacă o națiune constată că nu este în interesul ei să urmeze cu strictețe această opinie, cu siguranță nu ar trebui să ezite să i se opună, respectul inutil nu ar trebui să-și întârzie decizia.

Da, apropo, rezultă în mod pozitiv din sfatul pe care ni-l dau actualii plenipotențiari că națiunea nu trebuie să prescrie nimic special acelor plenipotențiari pe care urmează să-i aleagă? Nu pare ca a fost.

Deoarece mandatele ar trebui să fie date, ele trebuie să conțină ceva. Deci, cum se înțelege că acestea trebuie să fie nelimitate? Evident, ei au în vedere că nu este de dorit să intrăm în prea multe detalii, în hotărâri mărunte, să ne preocupăm doar de fundamentele constituției cărora națiunea vrea să se supună. Desigur, toate mandatele vor aminti de Declarația Drepturilor Omului și vor necesita revizuirea constituției și corectarea acesteia în tot ceea ce s-a abătut de la Declarația Drepturilor.

Dar, poate, se pot remarca unele probleme, se punctează niște articole care lipsesc din această Declarație a Drepturilor, iar națiunea, am spus în concluzie, poate și trebuie să ceară să fie adăugate. Pe această bază, am prezentat la ședința noastră primară (nu ați uitat că vorbesc despre discuția pe care am avut-o acolo), pe această bază, spun eu, am prezentat următoarele trei propuneri la această ședință primară.

Prima propunere urmărește să păstreze pentru totdeauna egalitatea în drepturi prin desființarea irevocabilă a diviziunii cetățenilor în activi și inactivi. Acesta ar putea fi un articol din Declarația Drepturilor, formulat astfel: „Legea nu poate stabili o diferență de drepturi între o persoană și alta.

348

persoană, indiferent de diferența dintre statutul lor de proprietate.

A doua sugestie. Ea constă într-o altă măsură consecventă și necesară pentru menținerea acestei egalități de drepturi între cetățenii bogați și săraci: aceasta este asigurarea aceleiași educații pentru ambii, căci, oferind educație exclusiv celor bogați, îi oferiți acestuia posibilitatea de a domina mereu. saracul. Numai bogații vor putea ocupa toate pozițiile, iar oamenii vor rămâne din nou inegali în drepturi.

Iată proiectul articolului: „Cunoașterea umană este proprietate națională; în consecință, statul are obligația de a oferi aceeași educație gratuită tuturor membrilor săi, în așa fel încât toți să poată îndeplini diverse funcții guvernamentale.”

A treia și ultima propoziție, pentru care am avut ocazia să prezint o garanție excelentă a virtuosului Pétion. El însuși a prezentat-o Adunării Constituante într-unul dintre proiectele Declarației Drepturilor, pe care l-a introdus. Acest articol, a cărui importanță este evidentă și nu are nevoie de comentarii, este alcătuit astfel: „Fiecare cetățean trebuie să aibă o existență asigurată fie prin venituri din posesiunile sale, fie prin roadele muncii și meseriilor sale și dacă slăbiciunea sau nenorocirea a adus la sărăcie, societatea trebuie să-i asigure mijloacele de existență.”

Aș putea face o altă propunere care să o completeze pe cea anterioară și să asigure implementarea ei practică. De asemenea, ar asigura o

adevărată fericire socială, căci cu siguranță ar duce la dispariția sărăciei, a sărăciei, care ar trebui să fie absolut necunoscută într-o țară bine guvernată. I-ar liniști pe cei bogați și i-ar salva inimile sensibile de vederea jalnică a mulțimii săracilor, ale căror suferințe, parcă, acuză omenirea că nu este decât un cuvânt gol.
Atunci constituția națională ar găsi atâția apărători adevărați câți ar putea statul să-și numere membri. Așa motivez această nouă propunere: „La intrarea în societate, oamenii nu pot accepta să fie într-o poziție mai proastă decât cea în care se aflau în starea naturii; fiecare dintre ei trebuie să fie asigurat cu tot ce este necesar prin munca de care se consideră capabil. Prin urmare, societatea trebuie să asigure muncă pentru toți membrii săi și să stabilească salariile în conformitate cu prețul tuturor bunurilor, astfel încât acest salariu să fie suficient pentru cumpărarea de alimente și pentru satisfacerea tuturor celorlalte nevoi ale fiecărei familii”10. .
La întâlnirea noastră inițială, am obținut acordul concetățenilor mei ca aceste propuneri să fie trecute în procesul-verbal și ca eu și colegii mei alegători ai cantonului să cerem prezentul
349
întrunire pentru aprobarea prezentei propuneri și pentru trecerea prin procesul-verbal al acesteia și prin împuternicirile reprezentanților săi la Convenția Națională.
În îndeplinirea misiunii care mi-a fost încredințată de cantonul meu, voi mai prezenta acum adunării câteva propuneri care, cred, reflectă cea mai largă opinie publică din țară și care, mi se pare, ar trebui incluse în ordine speciale. viitorilor noştri deputaţi.
1. Să răstoarne monarhia și să decidă formal că orice discuție despre această instituție urâtă, condamnată pentru totdeauna de popor ca fiind incompatibilă cu libertatea, este pentru totdeauna interzisă.
2. Înființarea unui consiliu executiv temporar, ai cărui membri, la fel ca actualii miniștri, vor avea fiecare departament propriu. Aceștia vor preda pe rând consiliul și se vor limita la a-și exercita funcțiile.
3. Pentru stabilirea echilibrului necesar de puteri, vetoul sau ratificarea legilor se va face de popor, de vointa generala. Zakopyas decretat de Adunarea Legislativă și distribuit de către puterea executivă tuturor municipalităților trebuie respectat provizoriu timp de un an. Întâlnirile anuale trebuie să aibă loc în toate municipalitățile. În fiecare dintre ele va exista o listă cu toți cetățenii. Fiecare cetățean pe fiecare lege depusă va pune „da” sau „nu” împotriva numelui său, pentru adoptarea sau respingerea legii. Toate propunerile, toate discursurile declamative, trebuie interzise pentru a preveni exercitarea oricărei influențe din partea oratorilor. Fiecare municipalitate va număra câte „da” sau „nu” sunt depuse pentru fiecare lege. Fiecare district va număra declarațiile pe municipalitate. Fiecare departament va număra declarațiile pe district. În cele din urmă, Legislativul va număra declarațiile pe departamente. Cel mult, în trei săptămâni se va putea obține opinia tuturor cetățenilor statului francez asupra fiecărei legi emise în cursul anului. În acest fel, poporul conducător va exercita cu adevărat și permanent adevăratele drepturi ale suveranității lor.
4. Pentru a preveni asuprirea de către guvernul militar, constituția va prevedea ca lunar să fie înlocuiți un anumit număr de generali în postul de comanda supremă a armatelor din n.

5. Orice articol din noua constituție care nu respectă Declarația drepturilor omului este declarat invalid în prealabil și ca și când nu ar fi avut loc.

6. Adunările Primare ale fiecărui Departament își rezervă dreptul de a-și observa adjuncții, de a-i judeca, de a-i rechema și de a-i înlocui în orice moment.

350

Vă prezint, cetățenilor, toate aceste propuneri pentru vayu înțelept π considerație strictă. Cred că corespund nivelului de idei al majorității cetățenilor republicii noastre. Este posibil să nu puteți discuta despre fiecare dintre aceste articole importante chiar acum: poate că va trebui să așteptați, cel puțin până ne alegem un scaun. Dar probabil că veți găsi necesar și important să începeți o astfel de discuție înainte de încheierea alegerilor, astfel încât toți alegătorii să poată lua parte la ea.

Francezilor, nu mai suntem în acea poziție contingentă și limitată în care ne putem ocupa doar de alegeri. Permiteți-mi să vă reamintesc încă o dată că trebuie să punem bazele unei constituții în jurul căreia se vor uni în curând națiunile, constituțiile tuturor statelor. Să ne arătăm vrednici să fim numiți printre participanții la această cauză minunată.

Ar putea fi fosta constituție să trezească admirația popoarelor? Nu, ea nu putea, în esență, să mulțumească nici măcar poporului luminat al propriei noastre națiuni, pentru că, în mod corect vorbind, nu era o constituție franceză, căci nu a fost niciodată aprobată de popor, căci ei erau obligați să o respecte fără să dea liber. și-a exprimat consimțământul pentru adoptarea ei.și pentru că, în plus, cele mai sărace clase ale poporului nu au devenit mai fericite din cauza ei, pentru că nu au primit de la ea nicio îmbunătățire a situației lor.

O, franceză, să luăm măsuri pentru a crea ceva mai puțin împovărat de defecte. Să începem cu o selecție bună a legiuitorilor noștri, ne rezervăm dreptul de a-i monitoriza, a-i rechema, a aproba sau a respinge munca lor. Să le conturăm o parte din îndatoririle lor și toate intențiile noastre. Vom cere mai ales cu strictețe ca aceștia să nu ia nicio decizie care contrazice drepturile inalienabile ale oamenilor. Să-i obligăm să facă fericită întreaga societate.

Avem dreptul să le prescriem orice vrem. Suntem o națiune suverană, suntem mandatarii lor, ei sunt delegații noștri, agenții noștri, mandatarii noștri. Ei trebuie să ne execute comenzile exact în forma în care le-am dat noi și le-au primit. În primul rând, să dicteze legi, apoi să le aprobe, să urmeze linia de conduită a celor încredințați - acestea sunt adevăratele atribute care disting întreaga putere a unui popor suveran. Protejând aceste drepturi minunate, se poate aștepta o prosperitate universală neînnorătă de la constituție și se poate crea una dintre acele lucrări minunate care nu pierd imediat la naștere, ci trec în siguranță din generație în generație.

351

DISCURS CĂTRE ALEGERII DEPARTAMENTULUI SOMMES

3 septembrie, Anul I de Egalitate [1792] M. y.!

Iau cuvântul pentru a vorbi împotriva propunerii făcute ieri de dl Dumont d'Oismont, care vizează interzicerea adunării să facă orice altceva pe toată durata sesiunii, cu excepția alegerilor. Deși această opinie pare a fi aprobată de o parte a adunării, consider că este absolut contrară principiilor care trebuie aplicate în poziția noastră actuală. De asemenea, cred că se grăbește spre cauza întăririi binelui

public, în care, în virtutea misiunii noastre, trebuie să cooperăm cu toți francezii.

M. Dumont pare să plece de la un articol al constituţiei care conţine o prevedere clară că adunările electorale ar trebui să se ocupe numai de problema alegerilor. Dar acest articol nu este în niciun caz aplicabil situației prezente. Ea are în vedere adunările electorale aferente alegerilor adunărilor naționale ordinare, care nu trebuie să depășească limitele prevederilor constituționale, nu trebuie să dea nici un mandat, nu trebuie să facă nici măcar un pas abaterea de la jurământul de a păstra constituția decretată de Adunarea Constituantă în anii 89, 90 și 91.

Dar noi nu suntem o astfel de adunare electorală, nu suntem blocați în aceste granițe. Suntem primii reprezentanți ai unui popor restaurat în deplinătatea suveranității sale. Pe această bază, avem dreptul să ne angajăm nu numai la alegeri, iar fericirea oamenilor depinde, poate, de faptul că nu ne limităm la asta.

Adunarea Legislativă ne-a chemat să-i investim pe comisarii noștri în Convenție cu o încredere nelimitată, dar a înțeles că poate doar să ne cheme, că nu poate fi nimic imperativ în decretul său, căci o națiune suverană nu este ordonată. Bineînțeles, într-o anumită măsură este potrivit să urmăm acest apel, dar poate că nu ar trebui să aderăm la el prea strict. Nu ar trebui să ne limităm prea mult mandatarii. Ele nu ar trebui să fie împovărate cu mandate prea detaliate elaborate în toate părțile Franței, deoarece numărul lor foarte mare ar împiedica crearea unei doctrine legislative unice și integrale.

Sunt însă întrebări fundamentale asupra cărora toată țara noastră vorbește cu voce tare, se manifestă părerea celor mai bune minți și a celor mai buni publiciști și toată lumea cere ca deputații noștri în Convenția Națională să fie supuși voinței clar exprimate a unei națiuni suverane. Este vorba de soarta Franței, de re-crearea unei constituții capabile să-i asigure bunăstarea. Naţiunea trebuie să-şi exprime voinţa celor cărora decide să le încredinţeze această mare lucrare. Pentru a-și exprima voința, ea trebuie să explice

352

băutură. Pentru a se explica, ea trebuie să se ocupe la întâlnirile sale nu doar de alegeri, ci și de alte întrebări.

Se poate spune că esența suveranității rezidă în adunările primare. Ei bine, domnilor, trebuie să aflăm dacă multe dintre adunările primare ale departamentului nostru au profitat de această suveranitate. Voi începe prin a vă spune că la ședința în care am fost ales ca elector, în cantonul orașului Rua, m-am convins să recunosc și să exercit, în acest caz particular, acest drept de suveranitate. Când veți citi procesul-verbal al primei secțiuni a acestui canton, veți afla, domnilor, că cetățenii din Rua s-au ocupat, printre alte întrebări importante, de următoarele: Care va fi soarta fostului rege și monarhie? Cum va fi organizată ramura executivă? Despre raportul de putere. Despre sancționarea poporului sau despre aprobarea legilor prin voința generală. Pe dreptul departamentelor de a-și rechema adjuncții și de a-i înlocui. Despre modalitățile de prevenire a oricărei încălcări a Declarației drepturilor. Despre modalități de a preveni oprimarea din partea guvernului militar etc.

Eu și colegii mei din Cantonul Rua suntem instruiți, domnilor, să propunem aceste întrebări importante adunării alegătorilor spre discuție. Cred că, dacă intrăm în această discuție imediat după alegerea președintelui, secretarului și a slujitorilor, vom satisface sentimentele civice ale celor mai patriotice departamente.

Ziua folosită pentru această discuție cu siguranță nu va fi irosită.
Iar dacă întreaga națiune ar avea ghinionul de a nu exercita suveranitatea pe care și-a recâștigat-o pentru sine, de a nu păstra acele elemente din ea de care avea nevoie pentru a-și păstra drepturile cele mai prețioase, libertatea și egalitatea, ar fi în pericol să cadă în subordinea lovituri ale despotismului senatorilor, poate mai periculoase decât orice alt despotism.
Atunci n-ar fi avut altă opțiune decât să se ridice din nou cu toți oamenii și împotriva cui? împotriva Senatului însuși. Iar revolta poporului împotriva reprezentanților lor este deja cel mai mare dezastru.
Solicit ședinței să decidă respingerea propunerii domnului Dumont d'Oisemont și să fie liberă să se ocupe de alte chestiuni decât alegerile și ca, imediat după alegerea președintelui, secretarului și esboritorilor, să se deschidă o discuție pe această problemă. a sarcinilor speciale care urmează să fie încredinţate adjuncţilor noştri în Convenţie.

SCRISOARE CĂTRE ROLAND là
Abbeville, 20 septembrie, Egalitatea I [1792 rJ
De dragul patriei, ministrul de Interne, rămâneți la postul dumneavoastră. Reveniți repede la această notă dacă, așa cum nu știu încă, ați părăsit-o deja acceptând alegerea dumneavoastră de către adunarea electorală de Somme la Convenția Națională.
Luați-o din nou, așa cum ați luat-o deja o dată; trebuie făcut, indiferent prin ce mijloace. Am fost alegător, nu te-am votat, nu am vrut să te ajut să fii ales. Am prevăzut, am avut un presentiment, de îndată ce s-a făcut propunerea, că a existat un fel de capcană sau necugetare în proiectul de a te scoate din consiliul executiv, unde te afli exact pe loc.
Astăzi am descoperit ce perfidie au generat acele discursuri insinuante care au determinat adunarea alegătorilor din Somme să vă aleagă. A căzut orbește în plasă. O, Doamne! Există un plan amplu cu privire la modul de dezarmare a tuturor posturilor importante ocupate de oamenii create pentru ei. Cine te va înlocui? Cine îi va înlocui pe Manuel și Pétion 14? De ce nu stau si ei la postul lor? Cine poate calcula cantitatea de necazuri care vor urma pentru că nu veți mai fi cu toții acolo unde erați așa corect plasați?
Nu știu dacă Danton și Clavier au devenit și ei legiuitori: mi-e teamă de asta. La ce ar folosi legile bune dacă executarea lor ar fi încredințată unor oameni mediocri sau răuvoitori? La ce le va folosi?
Ai fi de folos și la Senat, dar componența acolo este atât de puternică încât ar funcționa fără tine, dar cu executivul, înclin să cred că lucrurile nu vor merge fără tine.
Și de ce să faci un senator dintr-un ministru când, ca ministru, este de fapt și în esență și senator, întrucât își păstrează dreptul de a face propuneri adunării reprezentanților poporului cu privire la tot ceea ce consideră util și necesar în departamentul lui?
Rămâi în locul tău, domnule amabil, este necesar, asta se cere de binele patriei. Sunt iritat, toate intrigile pe care le vad ma umplu de groaza, iar acest lucru imi face imposibil sa dau ceea ce scriu in acest moment ordinea si succesiunea pe care o merita acest subiect. Am detalii esențiale de oferit, dar nu pot face asta astăzi.
Patria-mamă cere preocupările mele în altă direcție, pe probleme care sunt poate și mai urgente. Tocmai au avut loc noi alegeri pentru toți

membrii administrației departamentului Somme. Sunt printre noii administratori. În câteva zile se va începe organizarea directorului, tot timpul meu este ocupat cu pregătiri legate de această organizare, pe care am

Produc, străduindu-mă să mă asigur că, în consecință, vor fi mai puține necazuri în regiunea noastră decât amenință acum.

Acest departament este pierdut... cu excepția cazului în care se găsesc mijloace puternice pentru a-l salva. Realegerea administrației a fost dominată de intrigi și răutate. În câteva zile vă voi trimite o copie a procesului-verbal al ședinței noastre electorale, care în niciun caz nu oferă o imagine exactă a ceea ce s-a întâmplat acolo: voi face acest tablou exact și vă voi arăta ce intrigi sunt letale pentru libertate. au fost săvârșite și ce oameni au fost aleși ca urmare. Doar printr-un fel de minune am fost ales eu, care sunt lăudat ca un patriot pur. Bine! Voi profita de această șansă pentru a beneficia pământul meu. Voi încerca singur să-l salvez și voi face tot posibilul. Se vor depune toate eforturile, după cum prevăd, să mă scoată din director și știind că locuiesc la zece leghe de centrul administrativ al departamentului și că sunt tată de familie și nu am avere, dușmanii mei se așteaptă la asta. să fie ușor să scap de supravegherea mea timidă.

Dar nu va funcționa pentru ei. Voi face tot ce pot pentru familia mea, dar patria mea este pe primul loc. Mă voi stabili în centrul administrativ și voi putea observa constant ce fac. Va fi absolut necesar, stimate domnule (ca om liber îmi permit să spun așa), va fi absolut necesar să menținem o corespondență regulată, în cursul căreia sarcina mea va fi să vă țin la curent în permanență despre mersul treburilor, a conduitei administrației și a impactului pe care acest comportament îl va avea asupra celor guvernați.

Repet, nu pot intra în detalii acum. Dar, în ansamblu, vă pot informa că departamentul Somme este într-o stare gravă, teribilă, că fosta administrație a creat acolo cel mai adânc abis al relelor, iar noua...

Stimate domn, vă implor, nu faceți publică această scrisoare chiar acum: nu a venit momentul pentru asta, nici din punct de vedere al interesului public, nici pentru mine personal. Dacă domnului ministru de Interne găsește convenabil să răspundă la această scrisoare, îl anunț că mă duc mâine la Amiens, unde voi sta și locuiesc „Au pied du boeuf”.

Kam. Babeuf

Scrisoare către familie 10

Amiens, 13 octombrie, Anul I al Republicii [1792] 17

În sfârșit pot să respir ușor, dragii mei copii. Am fost numit ieri arhivar al Somme-ului. Nu am putut să vă scriu mai devreme despre numirea mea din cauza dificultăților incredibile pe care le-am avut înainte de a obține această funcție. Este greu de imaginat câte bariere am

A trebuit să depășesc, iar pentru a elimina toate aceste obstacole, a trebuit să-mi petrec tot timpul. Nu m-am îndoit de câte chinuri, neliniște, încercări cumplite ați îndurat în acest timp, dragii mei prieteni; dar totul trebuia sacrificat pentru a găsi o ieșire; Trebuia să câștig sau să mor. Dacă nu reușeam, eram aproape să cad în disperare. Acest succes, după atâtea eșecuri, după patru ani de suferință și dificultăți chinuitoare, mi-a adus o adevărată satisfacție, a cărei dulceață o uitasem de mult. Am devenit de două ori mai tânăr. Îmi face plăcere, prieteni, să vă imaginez starea voastră de

calm când sunteți convinși că nu mai suntem în pragul prăpastiei, iar acest mesaj vă va înălța spiritul, vă va reînvia curajul, iar această scrisoare vă va aduce la fel de multă bucurie pe cât mi-a făcut.
Această poziție îmi va oferi pentru moment doar 1200-1500 de livre, dar în scurt timp situația se poate îmbunătăți. Nu voi scăpa de necaz imediat pentru că nu pot pretinde un avans. Nu am primit nimic ca urmare a călătoriei noastre la Péronne, am cheltuit doar bani. Ce se poate face pentru tine și pentru mine! Astăzi iau masa cu prietenul meu Caron-Berquier, care mă invită de multă vreme, dar nu i-am răspuns insistențelor, pentru că tristețea care m-a învins m-a făcut cu totul inapt pentru orice societate. Voi încerca să obțin un fel de împrumut de la el în așteptarea salariului meu pentru primele trei luni. Voi plăti în primul rând hanul meu, apoi mă voi muta într-o cameră mobilată și voi încerca să mi-o fac mai ieftin; în patru sau cinci zile pot veni în ajutorul tău. Deocamdată, copiii mei, faceți ce puteți; Nu am un singur sou acum să-ți trimit. Dar peste 4-5 zile mă vei vedea; Poate că îl iau cu mine pe fiul meu Robert, în timp ce restul, în mod necesar, va trebui să petreacă iarna în Rua. Fii sănătos și fă curaj; treburile noastre merg bine, nu ne este frică de bătăliile de lângă Lille, inamicul se retrage și peste tot armatele republicii triumfă.
Camille Babeuf
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Amiens, 18 octombrie 1792.1 Republicii Franceze
Ieri am trimis prin poștă 50 de livre pentru tine, dragul meu prieten, împreună cu o scrisoare lungă din care vei afla multe detalii legate de treburile noastre private. Cred că veți primi această scrisoare abia mâine. Din moment ce, mi se pare, nu am ratat nimic acolo, nu vă voi scrie nimic nou de data aceasta. În acea scrisoare vorbesc despre o haină pentru Robert, acum voi adăuga că este deja la croitor. De asemenea, voi adăuga că dacă 356
Amiens
Vă pot aranja să vă vizitați patria luna viitoare, aș fi bucuros să vă fac această plăcere. Îți voi scrie cât mai des. Aflați când pleacă ordonatul Dode și încercați să-mi trimiteți pălăria mea rotundă. Chiar încerci să te asiguri că ea nu se șifonează. Pupici voua si tuturor copiilor mei dragi.
Camille Babeuf
DISCURSARE LA ȘEDINȚA CONSILIULUI GENERAL
AL DEPARTAMENTULUI SOMMA
8 noiembrie, Anul I al Republicii [1792] Cetăţeni!
Toată lumea a fost avertizată din timp că dezbaterea de la actuala ședință electorală va începe cu o întrebare care vă îngrijorează cu adevărat. Avertizat despre acest lucru, eu, ca și alții, am încercat să arunc puțină lumină asupra acestei discuții.
Principiul nostru principal în legislație este că toți agenții poporului ar trebui să fie aleși de popor, astfel încât, pe de o parte, instituțiile să fie conduse doar de
357
oameni în care are încredere și, pe de altă parte, ca administratorii să nu uite că și-au primit puterea de la cei asupra cărora o exercită.
Între timp, legile anterioare prevedeau o respectare foarte imperfectă a acestui principiu. Adevărat, poporul, reprezentat de alegătorii săi, își alegea de regulă propriile instituții; dar ordonanța care lăsa în sarcina consiliilor generale alegerea directoarelor, adică cea mai activă, esențială și principală parte a administrației, a redus cu

totul sensul acestui principiu și efectele sale benefice și nu se putea spune că administrate aveau administratori la alegerea lor.
Legea din 19 octombrie anul acesta a corectat neajunsurile legilor anterioare. Oferă oamenilor dreptul absolut de a spune în cine își pun încrederea principală, adică pe cine doresc să plaseze în instituții în cele mai esențiale posturi, posturile de membri ai directorului.
Această lege, care prevede realegerea în toate instituțiile administrative, face excepție în secțiunea 2 a ei pentru cei aleși de adunările electorale după 10 august. Aceste alegeri sunt aprobate prin lege.
Administrația departamentului Somme se încadrează în această excepție. Adunarea electorală a acestui departament și-a actualizat componența după 10 august.
Dar de aici rezultă că a fost aprobat și directorul acestei administrații? Nu, pentru că este imposibil să extindem funcționarea legii dincolo de sensul ei precis. Legea anunță aprobarea numai a alegerilor făcute de adunările alegătorilor. Adunarea electorală a departamentului Somme a ales doar administrarea departamentului, dar nu a ales deloc directoarele. Trebuie să-l aleagă astăzi.
Poate că se va obiecta că trebuie să aveți întotdeauna un director, că fără acesta nu s-ar putea efectua expedierea afacerilor. Nu sunt de acord cu această afirmație. Chiar este necesar să existe un director atunci când consiliile generale lucrează continuu? În orice caz, directorul tău al departamentului Somme ar putea fi doar temporar.
Altfel legea nu ar fi egală pentru toți. Cei administrați de toate departamentele ar avea administratori la alegerea lor, în timp ce cei administrați de Sommes ar fi guvernați de o colecție de indivizi a căror organizare nu ar fi treaba lor. Legea egalității nu tolerează astfel de diferențe.
Cetăţeni, după ce am analizat chestiunea din punctul de vedere al concluziilor din lege, trebuie să vi-o prezint din punctul de vedere al componenţei actualului director - prima administraţie a acestui departament.
Nu-ți voi ascunde nimic. Interesele cauzei comune, binecunoscuta mea sinceritate - totul îmi poruncește să vorbesc aici limbajul libertății și al adevărului,
358
Când, la sfârșitul ședinței electorale desfășurate la Abbeville, noua administrație a departamentului s-a întrunit ca un corp plin ca un consiliu permanent, s-a convenit că formarea unui director nu va fi discutată decât după un timp suficient de lung pentru ca membrii să se cunoască între ei.
A fost o decizie înțeleaptă. S-a rupt două zile mai târziu de obsesia unora dintre membri, care în niciun caz nu ar fi de acord cu o examinare atât de lungă a meritelor individuale ale fiecăruia. Prin urmare, s-au grăbit cu alegerea directorului. Mulți membri ai administrației, cinstiți și sinceri, adevărați republicani, nu s-au gândit deloc să se pună de acord în prealabil pentru a determina alegerile. Au crezut că toată lumea, la fel ca ei, va alege pe cel mai demn. Cu toate acestea, rezultatele votului sunt anunțate și (trebuie spus!) toată lumea este surprinsă să vadă compoziția directorului nostru.
Voi cita acum faptele care demonstrează că acest director nu a dobândit nici încrederea consiliului general, nici încrederea poporului.
Consiliul General nu a semnat protocolul de organizare a directorului, iar adunarea populară de la Amiens a verificat acest fapt prin

intermediul deputaților, dintre care unii membri ai adunării electorale.
Puteți judeca, cetățeni, dacă lipsa de încredere poate fi considerată dovedită.
Administrația departamentului Somme evită complet publicitatea. Acest lucru s-a realizat prin programarea întâlnirilor pentru ora 18.00, închiderea atentă a tuturor ușilor și ținerea întâlnirilor într-o sală ridicol de înghesuită și abia găzduind administratorii. Denumirea „ședință deschisă” din titlul rezoluțiilor este doar o formulă goală.
Consiliul general însuși nu știe aproape nimic. Tot ce este posibil îi este ascuns. Directorul pune mâna pe toate treburile și încearcă constant să elimine supravegherea membrilor consiliului, respingându-i cu un tratament dur. Printre multe exemple, pot fi menționate următoarele și așa mai departe.
Rămâne o întrebare deschisă cum să explicăm că directorul evită cu încăpățânare să apară. Fie că asta pentru că nu caută să-și facă cunoscute marile cunoștințe, fie că vrea să ascundă cât mai mult timp mediocritatea unora dintre membrii săi. Desigur, nu ar fi foarte instructiv să-i vezi pe administratori stând nemișcați și în tăcere toată ziua și punându-și cu greu semnăturile sub tot ce le pun oficialii și ceea ce nu citesc. Ar fi aproape scandalos dacă aceiași funcționari ar face toate rapoartele, iar administrația le-ar aproba întotdeauna cu respect și le-ar exprima recunoștință tinerilor funcționari pentru că sunt atât de versați în afaceri.
Administrația este condusă în continuare de funcționari ai fostului comisariat. Toți cetățenii care bat vântul sunt trimiși la ei.
359
există încă aceeași aroganță ca sub reishma atotputernicului înaintea lui d'Agay. Sunt aceiași oameni, aceleași refuzuri grosolane, același spirit birocratic. Răspunsul la cerere vine după o mie și una de călătorii, dacă este de la un simplu țăran; dar dacă petiționarul este o persoană de poziție, atunci se manifestă atât agilitate, cât și semne de atenție. Nimic nu s-a schimbat în fostul comisariat în comparație cu ceea ce era în 1788. S-a schimbat doar vizibilitatea. Pe fronton se poate citi „Egalitate, Libertate” iar în dreptul acestei inscripții se pot observa atributele necesare - mănunchiuri de lictor acoperite cu un prețios capac al libertății, iar la locul potrivit cuvintele „Republica Franceză”. Dar cât de înșelătoare este această înfățișare goală! Intră și vei fi uimit să vezi funcționari la fel de aroganți ca acum cinci ani, iar toată administrația le este lăsată!!!

ÎN PARIS
(1793-1794)

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
[14 februarie 1793]
Trebuie să vă fie foarte greu, dragul meu, dragul prieten.L Nu încetez să mă gândesc, dragii mei copii, la situația dumneavoastră. Sufar de asta zi si noapte si mi-am pierdut complet somnul. Sunt chinuită, aproape că mi-a pierdut pofta de mâncare, sufăr de diaree groaznică de la plecarea mea din Amiens - așa este situația mea tristă. Disperarea mea este completată de informațiile primite de la procuror; mi-a scris că a acceptat raportul împotriva mea și că cazul era acum în fața juriului de acuzare de la Montdidier. Mâine vă voi scrie ce consider că este necesar să faceți în legătură cu această împrejurare, dacă mai este timp să facem ceva. Tot ce este scris în foaia atașată aici, pe care o puteți citi, este adevărat.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

Paris, 16 ianuarie*, anul II al Republicii Franceze [1793] '
Dragii mei copii!
Ieri am fost la ministru, mi-am lăsat acolo memoriul, împreună cu recomandarea lui Carr. Mi s-a spus să intru să aflu de decizie, în patru-cinci zile. Ar fi necesar, așadar, să rămânem la Paris în tot acest timp. Dar cred că voi rămâne aici mult mai mult. Am avut o întâlnire neobișnuit de reușită cu un bărbat cu care sper să fac lucruri foarte bune. Cred că la el nu voi avea nevoie de postul meu de administrator. Mâine s-ar putea să vă pot informa, soția mea, că mi-a fost asigurat un loc mai strălucit. Un prieten pe care l-am cunoscut, tocmai ne-am întâlnit, dar el mă împodobește cu recompensele lui. El anticipează nevoile mele, iar ieri, fără să-l întreb, mi-a dat treizeci de livre de

* Data greșită: 16 februarie.

dintre care vă trimit doar zece; Nu vă pot trimite mai mult din cauza cheltuielilor neașteptate, dar necesare, pe care a trebuit să le fac. Dacă prietenul meu ar fi avut mai mult ieri, mi-ar fi dat, dar mi-a promis că nu voi avea nevoie și sunt sigur că se va ține de cuvânt. am ramas fara un singur sou; ar fi prea lung să vă spun în detaliu cum s-a întâmplat să fiu nevoit să-mi cheltuiesc toți banii în patru-cinci zile; o vei ști mai târziu. Nu îmi fac griji pentru că mă bazez pe prietenul meu și el este un prieten adevărat. Acum pot sta aici fără să fac nicio cheltuială de trai, pentru că voi trăi și voi mânca cu acest prieten. Calmați-vă și voi, copiii mei: sunt sigur că în două-trei zile vă voi putea trimite bani, care vă vor ajunge până voi obține un loc de muncă. Prietenul meu se așteaptă să fie numit în armată ca general, nici mai mult, nici mai puțin, iar eu trebuie să devin asistentul lui. Mâine mergem cu el la Convenția Națională și acolo se va decide problema. El spune că este sigur de asta. De îndată ce mâine vom ști rezultatul, vă voi scrie și vă voi spune despre cum ne putem stabili și despre celelalte mici afaceri private ale noastre, pentru că nu mă îndoiesc că lucrurile din Roy și Montdidier au ajuns într-un asemenea punct încât am va trebui să încerce, dacă nu este prea târziu pentru a-i împiedica să meargă mai departe. La revedere, te sărut din toată inima. Să sperăm. Se întâmplă ca atunci când pari să fii pe marginea prăpastiei, fericirea să zâmbească brusc în măsura în care este în general posibil.
K. Babeuf
Daca vrei sa imi scrii, adresa mea este:
La Citizen Fournier-American, casa Cetăţeanului Das, cul-de-sac Doyenne, lângă Rue Saint-Thomas du Louvre.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

[25 februarie 1793]
Şederea mea aici a fost prelungită, draga mea soţie, pentru că ministrul a dorit să trimită primul meu memoriu la catedră spre încheiere. I-am prezentat un al doilea bilet, pe care s-ar putea să-l trimită și el acolo, pentru ca o decizie să aștepte mult. Nu mai trebuie să închidem ochii, dragul meu prieten, la faptul că prea mulți oameni din acest ținut disprețuitor au jurat să ne distrugă. Sunt silit, pentru a menține existența copiilor mei, pentru a-mi îndeplini datoria de a-i educa, să cedez în fața persecuției fără milă la care am fost supus atâta timp. Dacă nevinovăția mea devine evidentă, dacă reușesc să-mi salvez onoarea din labirintul de invenții calomnioase în care a fost cufundată, cred că ar fi înțelept să nu arăt

încăpățânare în continuare față de dușmanii mei. Deci, dacă suspendarea este ridicată, nu mă va împiedica să-mi dau demisia . Mulți ticăloși vor râde, dar nu contează. O oameni disprețuitori! Mă acuză pe mine, pe mine, căruia intrigile și tot felul de răutăți îi inspiră mereu o asemenea groază, mă acuză că mi-am trădat datoria de dragul banilor. Să vină să admire lucrarea mâinilor lor, să vadă cum plâng copiii mei pentru că nu au pâine. Oh, dragul meu prieten, încearcă să nu-i mai lași să moară câteva zile. Cetăţeanul Fournier mi-a aranjat o mică slujbă, mâine trebuie să primesc nişte bani şi ţi-o voi trimite. De asemenea, aștept și rezultatul cazului cetățeanului Fournier. Eu am fost cel care i-am întocmit petiția, iar ieri, duminică, trecuseră deja opt zile de când am citit-o la porțile Convenției. Acesta a fost trimis comitetului militar, care urmează să întocmească un raport de urgență asupra lui. O, dacă această afacere ar avea succes, mi-ar fi oferit un loc minunat, iar copiii mei ar suspina din nou.
Dă-le un sărut bun, tatăl lor nefericit visează să-i poată răsplăti pe ei și pe tine pentru toată suferința pe care ți-o provoacă.
K. Babeuf
K. FOURNIER-MARATHU AMERICAN4
Paris, 14 martie, anul II al Republicii Franceze [1793]
Răposatul Irod, spun ei, a ordonat odată exterminarea tuturor copiilor evrei, pentru că, din motive cunoscute de el, nu voia să rateze niciunul dintre ei, fiul lui Gavril și al Mariei. Aparent, în același spirit, mi s-a întocmit un plan de comportament, aplicat mie.
Secția Poissonnière vine pe grila Convenției pentru sesiunea de seară de marți, 12 martie. Ea demonstrează acolo sentimente militante anti-republicane. Ea citește acolo o petiție care conține mai multe pasaje care par a fi în mod clar contrarevoluționare. Aceste împrejurări provoacă mânia Muntelui. Luați cuvântul, Marat, și ne spuneți despre încrederea dumneavoastră în existența unei conspirații, ai cărei suflet și principalii vinovați sunt petiționarii care au venit la barieră. Fournier, unul dintre ei, adaugi tu, este principalul instigator; ți-o voi aduce. Apoi vine Bourdon din Oise* și
* Nu consider necesar să încrucișez săbiile cu această turmă de insecte, ale cărei mușcături le disprețuiesc, cu acest Bourdon din Oise, atât de faimos pentru isprăvile sale în relația cu clienții săi pe vremea când era procuror la Chatelet, nu. mai puțin faimos pentru acea situație disperată în care se afla înainte de ascensiunea sa neașteptată în Areopag l-a scos din jenă. Nu spun nimic despre toate acele false

BòpHT că l-a auzit pe un anume Fournier rostind un discurs amenințător împotriva lui Pet și a lui. E destul. Convenția adoptă un decret prin care îl arestează pe Fournier și îi sigilează actele.
Dar despre ce Fournier vorbim? Din propria acuzație, Marat, reiese clar că vorbim despre o persoană care îmi poartă numele de familie, dar care se numără printre petiționarii secției Poissonnière. Dar nu am nimic de-a face cu această petiție. Nu sunt membru al secțiunii Poissonnière. Între timp, mă arestează și îmi sigilează actele.
Din încălcări ale calomniei, virtuțile unei persoane cinstite nu fac decât să strălucească mai tare. Din luarea în considerare a lucrărilor mele în Comitetul de Siguranță Publică, din raportul pe această temă făcut de raportorul acestei comisii în Convenție și din interogatoriul la care am fost supus barourilor Convenției la 13 martie, a devenit evident că tot ce se găsește în casa mea mă caracterizează doar drept cel mai incontestabil patriot. .

De ce nu ai spus nimic, Marat, în sprijinul acuzației pe care ai făcut-o cu o zi înainte, când ți-am cerut să-ți prezinți motivele și probele la barurile Convenției? Ai vrut să folosești acest exemplu pentru a-ți demonstra caracterul și a rupe vraja care încă înconjoară numele tău și atrage unii dintre concetățenii tăi? Acuzați pentru a acuza, pentru a avea plăcerea de a calomnii, pentru că aveți nevoie să vorbiți de rău pe oameni. Ți-ai revărsat toată ura pentru mine în denunțul tău din 12 martie și, prin urmare, pe 13 martie nu ai avut nimic de spus. Aceasta este adevărata cauză a tuturor acceselor tale violente frecvente.
Marat, nu ești deloc un prieten al poporului, așa cum ne-ai repetat de atâtea ori. Prietenii adevărați ai poporului nu aruncă acuze atât de ușor împotriva celor mai buni patrioți. Așadar, din moment ce mă obligați să mă justific, întrucât patriotismul meu până acum incontestabil este pus la îndoială din partea voastră, vă voi dovedi că sunt într-adevăr unul dintre bunii cetățeni și vă rog să vedeți dacă puteți rezista în comparație cu pe mine.
Te-am văzut vreodată, Marat, riscându-te în momente de pericol? Nu. Ai fost lângă mine la cetate
prieteni care atât de des lăudau încăpățânarea patriotismului meu curajos și vigilent și care și pe vremea decretului privind arestarea mea au avut prostia să meargă la cafenele și să răspândească pretutindeni născocirile celor care mă denunțau. Cât despre acuzația făcută împotriva mea de un anume Dufourny dintre iacobini, această măruntă răzbunare vine dintr-o sursă prea murdară pentru a merita chiar dispreț. Și în ceea ce privește batalionul de mâzgălitori, toți au încercat să se întrece în invenții extravagante, toți au inventat cele mai ridicole și contradictorii acuzații la adresa mea. Dar toată această persecuție, care, aparent, nu se va încheia curând, nu va putea păta reputația celui care a avut primul curajul să vorbească în Clubul Iacobin pentru Republică și care, orice ar fi alte evenimente pot fi, jurămintele de a muri republican.
364
Bastilia 14 iulie? Nu. Te-am văzut la Versailles pe 5 și 6 octombrie? Nu. Nu te-am văzut la fel în ziua cumplită a Champ de Mars și, dacă te întrebi cum l-aș putea provoca pe Lafayette fără să fiu atacat de el, atunci știu tuturor din Paris că am fost protejat: am purtat întotdeauna un remedierea rezistenței la opresiune. Nici Marat nu a fost alături de mine la veto* întârziat din 20 iunie a anului trecut! Nici el nu a fost cu mine în ziua de 10 august pentru totdeauna memorabilă! Unde se ascunde viteazul Marat în acele împrejurări când neînfricarea lui ne-ar fi atât de utilă? Din păcate, este prea bine cunoscut - sub pământ! Dar de acolo își continuă emisiunile periodice, umplând străzile Parisului și informând în permanență oamenii că are un prieten.
Dar observăm că această prietenie atât de intimă este susținută de faptul că numeroși prieteni ai prietenului notoriu sunt de acord să-i dea constant o mulțime de monede în dva asu.
Apropo, de ce doar Marat păstrează, contrar instrucțiunilor decretului recent emis, privilegiul de a fi atât legiuitor, cât și jurnalist? Ce exemplu rău pentru cei care trebuie să respecte legile, dacă cei care fac aceste legi sunt primii care le încalcă.
Într-unul din ultimele tale numere, ne-ai povestit, Marat, despre tot felul de metamorfoze pe care le-a suferit un prieten al poporului în numele patriei. Este adevărat că după purtarea ta față de mine, patrioții văd deja în tine doar un adevărat cameleon. Dar cum, totuși, credeți că vă puteți salva patria aruncând acuzații celor mai buni

cetățeni! Cu adevărat, a devenit imposibil să-ți înțelegi tactica, domnule legiuitor!
Prietene al poporului, dacă ți-am provocat vrăjmășia vorbind împotriva ta de la tribuna Cordelierii, vorbind despre cauzele și actorii evenimentelor recente legate de chestiunea zahărului5, atunci îmi pare foarte rău că dorința mea nespusă de adevăr. a adus asupra mea această neplăcere: dar nu pot sacrifica niciodată îndatoririle unui cetățean și ale unui om cinstit de dragul considerațiilor personale.
Cursul obișnuit de acțiune pentru persoanele supărate este să caute scuze pentru a face rău dacă motivele lor de ură nu sunt suficiente pentru a justifica agresiunea. Fidel acestui principiu, tu, Marat, ai îndrăznit să tulburi liniștea celor care au murit pe 2 septembrie și să spui că eu am fost cel care am condus acest masacru, în timp ce toată lumea știe că la vremea aceea eram într-o călătorie de afaceri la Orleans pe în baza unui decret al Adunării Legislative6. Ați susținut că sunt pe statul de plată al Angliei, o acuzație și mai ridicolă decât toate celelalte și pentru care nici nu ați oferit nicio dovadă în timpul tăcerii voastre de netrecut din 13 martie...
* Domnul Veto este porecla regelui.

De acum înainte, fii mai amănunțit în acuzațiile tale, prietene Marat, altfel concetățenii tăi vor înceta să le creadă, sau mai bine zis, nu acuza atât de mult, ci explică mai mult cititorilor tăi drepturile și obligațiile lor și angajează-te în găsirea unor modalități de a asigura bunăstarea lor - acesta ar trebui să fie singurul obiectiv al oricărui publicist și încă nu l-ați atins. Finalizați această sarcină dacă preferați să păstrați această funcție, mai degrabă decât postul de senator. Sau vrei, dimpotrivă, să rămâi ca reprezentant? Dacă ești cu adevărat prieten al poporului, dacă ești prieten cu acea parte nefericită a acestuia care a făcut totul și pentru care nu s-a făcut nimic timp de patru ani, la care, se pare, nici măcar nu s-a gândit până acum, fii constant pe podium, stai acolo continuu si nu o parasesti pana nu realizezi ceea ce Duchosal si Tallien, prietenii sans-culottes, au indraznit sa pretinda: bunastarea clasei sarace etc... si daca, totuși, în timpul acestui frumos discurs, se întâmplă să afli cu siguranță că un trădător își vinde patria, cruță-l și noi înșine te vom ajuta. Sunt pe cale să public un articol în care, pe baza unor dovezi foarte convingătoare, demasc mai mulți trădători pe care este trist să-i văd uzurpați în cele mai importante posturi ale Republicii. Dacă îmi părăsesc rolul de agent pentru un timp pentru a schița istoria acestor oameni, eliberându-mi compatrioții de iluzii, astfel încât să nu mai poată fi înșelați, atunci în curând voi reveni la rolul meu. Și cer să fiu trimis mereu acolo unde este pericol. Nu este adevărat că se spune că îmi place să dezvălui în public; dimpotrivă, în astfel de cazuri, arăt destul de rău. Aduc însă la cunoştinţa concetăţenilor mei că sunt neschimbat în comportamentul meu politic şi nu mă vor vedea în momente de pericol mulţumiţi de introducerea proiectelor de rezoluţie, mă vor vedea mereu acţionând.
C. Fournier Tipografia Meyer și K0, rue Saint-Martin, 219, lângă strada de Venise
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Paris, 18 martie, al 2-lea an al Republicii Franceze [1793]
Cât de dator îți, draga mea soție! Cât de încântat îmi voi exprima recunoștința față de tine când voi avea norocul să te revăd! Tot ce mi-ai trimis m-a ajutat să ies dintr-o situație îngrozitoare. Nu vă voi povesti astăzi despre toate împrejurările situației în care m-am aflat.

Amân această poveste până când vom fi din nou împreună. Probabil că ai tânjit foarte mult, nefiind primit scrisori de la mine mai devreme. Sărmanul tău soț nu a putut să-ți scrie și vei afla în curând de ce.
366
În primul rând, în doar patru zile, mă simt puțin mai bine.
Fournier a avut un lucru care m-a făcut să mă mișc foarte mult.
Convenția Națională a decretat arestarea lui, dar din fericire totul s-a terminat.
Dar între timp sunt aproape întotdeauna ocupat cu treburile acestui om bun, care încă îmi plătește cheltuielile la han.
Din păcate, se pare că nu va putea duce la bun sfârșit proiectul despre care v-am scris. Are, de asemenea, mulți dușmani care interferează cu asta și nu mă mai aștept să-mi aranjez soarta în acest fel.
Fournier nu este ceea ce credeam. Nu este bogat acum, dar poate fi într-o zi bogat. Dacă ar fi acum bogat, mi-ar da tot sângele lui; aceasta este cea mai bună inimă pe care o cunosc. Dar ar fi prea mult să spun pentru a vă oferi o idee exactă despre cine este Fournier și ce considerații și interese l-au legat de mine. Toate acestea le vei putea învăța doar dintr-o conversație orală între noi față în față.
Atunci trebuie să vă spun că, după ce m-am asigurat că nu va veni nimic sigur de la Fournier, caut în altă parte. Până acum nu am găsit nimic, dar sper să vă pot informa în curând că am un post, sau mai bine zis că avem un post, pentru că dacă ar fi fost doar despre mine, l-aș fi avut demult. Dar am o soție și copii la care să mă gândesc.
Atât, bunul meu prieten, m-a ocupat și m-a împiedicat să-ți scriu mai devreme.
Vă trimit o chitanță, conform căreia veți primi la Montdidier în total nouăzeci de livre.
Va trimit si o factura pentru ceea ce mi se mai datoreaza in Angest.
Aceasta este o sută cinci livre. Ar fi foarte frumos dacă ai putea primi acești bani. Puteți aplica la judecătorul de pace Anzhest, numele lui este Leroux; în ianuarie mi-a cerut de zece ori o factură pentru a-mi plăti. Îți spun că nu sunt sigur că nu am primit ceva mai mult de la Michel Desachi decât am indicat, dar soția lui găsește chitanțele și atunci vei calcula.
Oamenii din Bevren mi-au înmânat decretul lor din 5 iunie, prin care recunosc că îmi datorează şaizeci şi opt de livre. Ai putea să mergi la Bevren și să-l întrebi pe François Dollet, un membru al municipalității. Vi se vor afișa chitanțe pentru ceea ce am primit și îmi veți cere să vă dau restul. Anexez aici chitanța pe care o vei elibera.
Asta e tot ce pot face pentru tine deocamdată, bunul meu prieten. Să sperăm că voi găsi în curând o modalitate de a obține din nou pâine pentru copiii mei. Îmi încordez constant
367
mintea şi trupul în căutarea acestor mijloace. Astăzi nu vă pot trimite certificate de la medicul meu. Îți voi arde cât mai curând posibil.
Bună Robert, băiatul meu drag, mulțumesc foarte mult pentru zahăr.
Încearcă, soția mea, să nu-l lași să moară, sărmanul ăsta, precum și fratele și sora lui. Vă sărut pe toți foarte tandru. Răspunde-mi la această scrisoare și spune-mi despre situația ta. Vai, mi-l imaginez prea bine.
K. Babeuf
I-am dat lui Fournier oala ta cu miere.
Când te duci la Bevren, mergi la preot, nu uita de asta. Am motive să vă sfătuiesc asta. Nu ți-e rușine să-i ceri băuturi răcoritoare.

SCRISOARE CĂTRE MAKERSTROTH7
Paris, 25 martie, anul II al Republicii [1793]
Republican!
Ați primit în mod favorabil opiniile pe care le-am prezentat și acest lucru mă încurajează să-mi dezvolt planul în continuare. Crede-mă că, dacă acționăm împreună, vei găsi în mine cel mai zelos zel și că curajul meu nu se va slăbi atâta timp cât va fi necesar pentru a promova gloria ta și succesele libertății. Ca să nu mă uiți, vreau să-ți dau dovada că nu te voi pierde niciodată din vedere; și pentru aceasta vă trimit o copie a scrisorii pe care am trimis-o, după cum am convenit, către cetățeanul Carr, împreună cu o copie a acelei memorii sub formă de scrisoare, pe care v-am trimis-o pe 11 a acestei luni. și în care mi-am expus propunerile, ideile și planurile mele pentru revoluție. Acum ard de dorința de a munci din greu pentru a asigura independența curajoșilor voștri compatrioți. Dacă mă testezi, vei vedea de ce este capabil zelul neobosit al unui om al cărui stilou liber este inspirat de energia unui suflet cu adevărat republican. În așteptarea acestui moment fericit, vă cer permisiunea de a comunica cu voi din când în când în așteptarea semnalului pentru acea mare bătălie pe care o vom duce împreună împotriva mai multor tirani de pe Pământ.
traiesc acum...
* * *
Cetăţeanul Mackerstroth acceptă propunerea mea, dar în măsura în care nu intră în conflict cu decretul care permite doar batavilor să se alăture Legiunii. M-am referit la cetățeanul Carr și i-am declarat colonelului Mackerstroth că sunt aproape sigur că voi aduce o notă de la acest deputat, care să-i confirme că propunerea mea nu contrazice deloc decretul și că
368
în măsura în care prezintă mijloace eficiente care ne vor permite să ne asigurăm mai bine succesele, nimic nu-l împiedică să accepte această propunere*.
SCRISOARE CĂTRE SYLVAIN MARESCHAL8
Paris, 28 martie, anul 2 al Republicii Franceze [1793 |
Sylvain Marechal!
Ți se adresează o persoană, un filosof, un cetățean, care lâncește sub povara nenorocirii. S-a întâmplat să te citească. A simțit în intonația ta de fiecare dată când ai vorbit în apărarea sărăciei, un om familiarizat cu chinurile ei și, aparent, le-a experimentat. Prin urmare, sensibilitățile tale vor fi cu siguranță entuziasmate pe măsură ce vei citi ce urmează.
M-am născut fără nicio avere, dar până în 1789 am trăit bine din veniturile din funcția pe care o dețineam în provincia pe care revoluția a distrus-o. Nu m-am plâns deloc de asta. Pe când încă eram tânăr, dimpotrivă, eram foarte înflăcărat de cauza libertății. Mi-am cheltuit restul fondurilor luptând împotriva abuzului. Primul abuz cu care m-am confruntat a fost colectarea ilegală a impozitelor și a tuturor impozitelor indirecte. Am publicat un pamflet pe acest subiect, care a făcut atât de mult zgomot și i-a speriat atât de tare pe taxatori încât, un lucru incredibil! în aprilie 1790, când s-a decretat libertatea presei, când Bastilia nu mai era, ticălosul tribunal fiscal, vândut lipitorilor care sug sângele statului, a ordonat să fiu răpit în miez de noapte de la mine. pat acasa, la 30 de leghe de Paris, apoi dus la inchisoarea Conciergerie, apoi tras la raspundere penala; numai două luni mai târziu, după ce am reușit să demasc caracterul opresiv al acestor acțiuni, l-am forțat să-mi returneze libertatea.

M-am întors în departamentul meu din Somme. Am fondat acolo un ziar. L-
am compilat nu dintr-o grămadă goală de știri. I-am construit planul în
așa fel încât să contribui la iluminarea compatrioților mei. Am vorbit
în ea împotriva înșelăciunilor teribile ale acelei constituții urâte pe
care ni le-au prezentat primii noștri logisticieni. M-am întors
împotriva mea toată această mulțime de proști și necinstiți, care aveau
doar pe buze: „Constituția sau moartea”. Întrucât eram aproape singur
împotriva tuturor, angajamentul meu nu putea dura mult.
M-am limitat la combaterea celor mai flagrante abuzuri resimțite
pretutindeni. Hidra feudalismului, această teribilă nenorocire pentru
toate satele noastre, a stârnit o răscoală generală. Oamenii credeau că
acest monstru a fost zdrobit în timpul nopții
♦ Această înregistrare este scrisă de mână de Babeuf pe spatele unui
proiect al scrisorii sale către Mackerstroth din 25 martie 1793.

4 august 1789, dar trădătorii noștri conducători ai Adunării
Constituante au reînviat-o curând.
M-am declarat luptător pentru drepturile tuturor sătenilor împotriva
foștilor domni. Am răsfoit toate poveștile și am extras din ele cea mai
evidentă dovadă că toate îndatoririle feudale au fost rezultatul
uzurpării. Am publicat acest mare adevăr. Rezistența la plata taxelor
superioare a devenit generală. Decretul din luna august precedentă a
legitimat această rezistență și a aprobat eliminarea acestor taxe.
În tot departamentul, oamenii eliberați m-au binecuvântat, dar
aristocrația domnișoară, care vede în mine vinovatul a ceea ce ei
numesc jaful ei, nutrește pentru mine o ură de nedescris. Deplângându-
mă de starea înrăutățită a clasei fără proprietăți, pentru care nu s-a
făcut încă nimic eficient, am prezentat câteva idei menite să
îmbunătățească starea acesteia. Curând am fost suspectat și acuzat că
am atacat drepturile de proprietate. Frații mei suferinzi și muncitori
au văzut întotdeauna în mine doar un prieten și un protector plin de
compasiune. Egoiștii bogați m-au văzut ca pe un apostol periculos al
legilor agrare.
La ultimele alegeri, din recunoștință, oamenii m-au ales ca membru al
departamentului *, iar apoi - ca membru al directorului raionului meu9.
Am ramas pe aceasta ultima postare. Din păcate, am fost singurul sans-
culotte de acolo. Aristocrații și-au dat seama că le va fi ușor să
comploteze împotriva mea. Într-adevăr, sub cel mai patetic pretext, pe
care sfera scrisorii nu permite să-l descrie în detaliu, au reușit în
urmă cu șase săptămâni să obțină decizia de a mă retrage din funcție...
De atunci sunt aici pentru a solicita ministrului anularea acestui
regulament; Nu pot să-i fac să aibă grijă de mine. Dușmanii mei au
folosit acest timp pentru a convinge mai mulți creditori să obțină tot
ce mi-a mai rămas din bunurile mele vândute la licitație. Mi-a fost
sechestrat salariul slab pe o perioada de 6 luni, astfel incat in
momentul in care imi va fi returnat postul sa nu-l pot ocupa. Sunt aici
fără bani, soția și cei trei copii sunt la 30 de leghe distanță, în
aceeași necaz. Ar putea fi o situație mai proastă!
O, Jean Jacques! Câtă dreptate ai avut când ai recomandat ca fiecare om
să i se învețe un meșteșug în creșterea lui! De ce nu știu ceva comerț!
M-aș duce cu plăcere să-mi vărs sângele la granițe, dar cine îmi va
hrăni soția, copiii? Rus! Fac din nou apel la tine... Sensibilitatea ta
extremă nu ți-a permis să suporti ideea că într-o zi vei fi în
imposibilitatea de a satisface nevoile copiilor tăi și i-ai lăsat de la
naștere ca dependent

* Aceasta se referă la consiliul general al departamentului.

guvern. Dar, spune-mi, ai putea să-i lași la vârsta la care prima trezire a cunoașterii le face atât de atractive? O, fiul meu de șapte ani, o copie atât de fidelă a genului, nevinovat Emil! Nu, nu te pot părăsi. Îți voi ghida tinerețea atâta timp cât trebuie, sau voi muri înainte de a-mi îndeplini sarcina.
Maréchal sensibil, închei, nu aș vrea să vă deranjez. Rousseau avea un venit, a rescris notițele. Nu am acest talent, prin urmare, sunt mai nefericit decât el. Dar am învățat să lucrez ca tiparist. 15 zile de practică vor fi suficiente pentru ca eu să devin la fel de abil ca oricine altcineva. Ia-mi, frate, permisiunea de a profesa în tipografia lui L. Prudhomme, îi voi cere plata numai pentru ceea ce pot face.
Detaliile de mai sus vă permit să judecați importanța serviciului pe care mi-l veți presta astfel.
Scrisoare către makerstroth
3 aprilie, anul II al Republicii [1793 ¡ Cetăţean!
Vreau să vă ofer ocazia să treceți în revistă cu calm documentele care pot dovedi cine sunt în ceea ce privește abilitățile și principiile mele de patriotism. Poziția pe care doriți să mi-o oferiți în Legiunea dumneavoastră este atât de importantă în îndatoririle sale și atât de susceptibilă de a fi de o importanță atât de importantă pentru reputația pe care o poate dobândi corpul dumneavoastră, încât trebuie să aveți o idee cât mai completă despre mine.
În primul rând, trebuie să știi că am un caracter de filozof. . .* Nu am neajunsul obișnuit al francezilor - tendința de a vorbi prea mult. Dimpotrivă, sunt concis, ca un spartan, și reflectez, mă gândesc, așa cum a făcut Rousseau pe vremea lui. Cât despre el, căutarea modalităților de a obține bunăstarea socială este ocupația mea constantă. . .**
Am adorat libertatea chiar înainte de revoluție. Volumul pe care îl anexez 10 este una dintre scrierile patriotice publicate înainte de Declarația Drepturilor Omului. La paginile 7 și 8 veți găsi dovada că eu sunt autorul. Iată, mi se pare, prima dovadă complet sigură care confirmă patriotismul meu. De când am publicat această lucrare, public continuu alte scrieri și un ziar în apărarea revoluției. Acest lucru mi-a adus în departamentul meu încurajarea poporului, dar a adus și persecuții nemaiauzite din partea aristocrației, care încă domină acolo.
* Un cuvânt nu este analizat.
** Trei cuvinte nu sunt analizate.

Al doilea și al treilea document vă vor confirma că la ultimele alegeri am devenit membru al Consiliului Sommei și că în această calitate am îndeplinit misiuni importante. Această funcție de membru al consiliului nu este plătită, dar din partea poporului a fost o dovadă a încrederii în patriotismul meu.
Al patrulea document este o adeverință de civisme primită de mine de la secția...* unde locuiesc.
Sper, cetăţean, că toate acestea vor fi suficiente pentru a vă satisface şi a vă convinge că veţi găsi în mine un om care să nu trezească nicio bănuială.
Îți voi spune totul sincer. Nu sunt bogat deloc. Scrierile mele în apărarea patriotismului și a intereselor poporului au fost, cel mai puțin, o sursă de îmbogățire pentru mine. Mai mult, așa cum am menționat deja, am fost persecutat cu cruzime și prin toate mijloacele

în țara mea natală. Acest lucru m-a determinat să mă mut la Paris acum aproximativ șase săptămâni și caut ceva de făcut aici. Am lucrat în multe locuri și până acum am făcut doar promisiuni. Cel mai de încredere pe care l-am primit de la tine și sper că, după tot ce am făcut astăzi, îmi vei oferi asigurări exacte. La mine, vă promit râvnă nemărginită, și vă amintesc că... ♦ să vă asist în toate felurile posibile; evenimentele recente nu au făcut decât să-mi sporească speranțele. Vă spun sincer cum văd totul.
Dacă Dumouriez11 nu s-ar fi schimbat, el singur, mizând pe încrederea de care se bucura, ar fi putut întreprinde cucerirea Olandei; în acest caz, ai fi doar subordonatul lui. Dar acum este clar că nu va duce la bun sfârșit această cucerire, care acum trebuie reluată de la bun început.
Prevăd modalități de aranjare a chestiunii astfel încât să fii însărcinat să o faci și ți se cere doar un anumit comportament, astfel încât gradul tău de colonel să fie înlocuit cu cel de general și, la scurt timp după aceea, cu titlul de Eliberator . a batavilor. Am deja în cap manifeste, 12 apeluri, cu care ne vom adresa acestui popor minunat, care nu trebuie decât să întindă mâna să ni se alăture. Îmi imaginez și împărtășesc dinainte toată bucuria pe care o vei experimenta când vei reuși în sfârșit să-i returnezi libertatea deplină. Vandernots, Vandermeerschs, Dumouriez au primit cele mai înalte onoruri, dar s-au dovedit a fi trădători. Sunt ferm convins că acest lucru nu vi se va întâmpla; si atunci ce onoruri iti vor da sensibilii tai compatriotii?
♦ ilizibil.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Paris, 17 aprilie, anul 2 al Republicii 11793 rj
Nu ți-am scris, draga mea, de când am primit scrisoarea ta de la Montdidier, pentru că mi-ai spus că ai de gând să mergi imediat la Angest și Amiens și nu știam unde să-ți adresez scrisoarea. Acum am primit o scrisoare scrisă de tine după întoarcerea ta. Dar nu mai locuiesc la hotelul Flanders. Un colonel din legiunea Batavia* mi-a promis un post de secretar în unitatea sa și, cât timp era organizat, m-a cazat la hotelul Cassini, rue de Babylon, unde primesc douăzeci și cinci de sous pe zi.
Trăiesc așa cinci sau șase zile. Dar nu cred că asta ni se poate potrivi. Pe de o parte, această parte va dura mult timp pentru a fi organizată. Atunci nu cred că colonelul îmi va da un salariu suficient pentru a-mi întreține familia și, în plus, nu cred că mi se va da ocazia să vă iau pe toți după legiune.
Toate aceste considerente mă motivează să încerc să găsesc altceva. Și de vreme ce nu-l pot înșela pe colonelul batav, va trebui să-l anunț că nu mă pot angaja la el și că părăsesc hotelul Cassini: așadar, nu-mi scrie acolo, scrie-mi la Fournier pe numele meu adevărat. .
S-a vorbit din nou serios despre acordarea unei numiri a lui Fournier în armată și totul părea că deja am considerat problema rezolvată; el continuă să spere. Prefer să lucrez cu el decât cu oricine altcineva. El încă mă ocupă pe mine, acest Fournier, și în așa măsură, încât sunt nevoit să neglijez pașii necesari pentru a-mi organiza propriile afaceri, adică pentru a obține un loc de muncă.
Colonelul batav mi-a ocupat și el mult timp și, poate, dacă n-ar fi fost toate acestea, aș fi obținut deja o funcție într-un fel. Dar trebuie să începi să te obișnuiești cu asta. Prudhomme mi-ar fi dat un loc de muncă la tipografia lui dacă nu ar fi redus producția. Dar mi-a

arătat mai multe modalități de a-mi obține un loc de muncă la o altă tipografie; Am ceva speranțe pe această parte și în câteva zile voi fi rezonabil. Voi alerga să caut ceva de făcut. Există o mulțime de resurse în Paris, trebuie doar să știi unde sunt. Încep să fac destule cunoștințe. Oriunde sunt încurajat, încă nu există nimic, dar un moment fericit este suficient.
Mi-ar plăcea foarte mult să rămân la Paris de dragul cauzei mele mari. Nu sunt singurul care se gândește la asta, știi ce vreau să spun. Aici totul este încălzit la extrem. San-culotele vor să fie fericiți și nu văd ce este imposibil în ceva ce nu va trece.
♦ Mackerstroth.

și ani, iar noi, dacă ne ducem la îndeplinire corect măsurile și acționăm cu toată prudența necesară, vom reuși să asigurăm bunăstarea generală pe Pământ.
Mă simt destul de bine. Trecusem deja toată masa de durere pe care o aveam în rezervă - răsfățându-mă atât de mult timp, am devenit în sfârșit insensibil. Cu toate acestea, nu pot să nu mă gândesc constant la soarta soției mele, ai copiilor mei săraci. Dar mă consolez cu acest gând: măcar eu sunt în viață și sper că cândva îi voi răsplăti pentru toată suferința pe care o îndură împreună cu mine; Sper că vor vedea în mine un tată pe care întreaga lume îl va binecuvânta și pe care toate neamurile din toate veacurile îl vor considera salvatorul neamului omenesc.
Cazul meu a încetat să mă deranjeze după ce m-ați informat că Reneval și preotul au fost achitați. Acest lucru înlătură indirect acuzația din partea mea, pentru că dacă se recunoaște că acești oameni nu au mituit, atunci trebuie și să admitem că nu am fost mituit.
Îmi scrii că nu ești Dumnezeu știe ce ai. Ei bine, mă voi rezolva cumva, nu-mi trimite nimic, păstrează ce ai pentru copiii tăi săraci. Este un adevărat chin pentru mine că de două luni îi părăsesc și încă nu am putut face nimic pentru ei.
Scrie-mi acum și spune-mi tot ce ai promis. Îți voi aștepta scrisoarea luni sau marți. Spune-mi ce faci și ce crezi că trebuie să decidem. În ceea ce mă privește, sunt de acord să aranjezi ca tu să vii cu copiii noștri la Paris. Aici vom găsi mereu niște mijloace de subzistență și măcar vom fi cu toții împreună, iar tu, desigur, mă vei ajuta să găsesc ceea ce ne trebuie. Să nu pierdem timpul, vom fi de acord în scris despre treburile noastre. De îndată ce vom fi de acord, voi încerca să-mi iau o cameră într-o zonă în care este aer bun și voi merge să vă întâlnesc.
Salutări ție, dragul meu prieten Robert, Sophie, Camille, te sărut.
SCRISOARE CĂTRE I. BONBILL
23 aprilie, anul 2 al Republicii [1793 rJ
Fiind unul dintre cei pe care tulburările vieții publice îi scufundă, pe care soarta îi supune celor mai grele încercări, m-am simțit în mod firesc îndemnat să-i chem în ajutor pe cei care, credeam, puteau să mă ajute. Am cunoscut reputația lui S. Marechal și i-am scris următoarea scrisoare.
Această scrisoare, N. Bonville, a avut ca rezultat că a atins și a trezit în mine un interes aprins din partea onestului Marechal.

A făcut ceea ce am întrebat despre Prudhomme. Acesta din urmă însuși a simpatizat cu situația mea și și-a exprimat regretul, pe care l-am găsit sincer, că nu mi-a putut satisface cererea. Iată motivul.
Plecarea în armată a multora dintre muncitorii săi l-a obligat să

întrerupă publicarea unor lucrări mari, s-a limitat doar la ziarul său, pentru a cărui publicare avea mai mulți muncitori decât era nevoie. În această stare de lucruri, Sylvain Maréchal mi-a spus: „Vorbește în numele meu prietenului meu Bonville, spune-i ce mi-ai spus: probabil că va fi sensibil la asta și cred că te va putea aranja în tipografia Cercului Social.”.
Voi îndeplini acest sfat acum, dragă concetăţean. Știți povestea mea, situația mea și cea a sărmanilor mei dragi. Filosoful-scriitor, apostol al sfintei doctrine a umanității și al patriotismului pe care aceasta îl naște, nu poate refuza o favoare nefericitului tânăr tată de familie, care, presupun, este ușor de făcut și nu fac apel în zadar la inima lui bună.
CĂTRE CONSILIUL GENERAL AL COMUNEI PARIS
[martie-mai 1793]
O, cât aș vrea, în interesul cauzei publice, să am marea onoare de a sta printre voi! Îmi permit să cred că aș putea să vă ofer câteva idei utile. Dar nu contează, în momentele grele fiecare cetățean este un funcționar, iar consiliul general al Comunei din Paris este atât de deasupra pasiunilor mărunte de slavă deșartă, încât nu poate disprețui propunerile doar pentru că nu sunt rodul reflecțiilor sale. Mântuirea patriei este subiectul tuturor gândurilor sale și dorește să obțină acest mare rezultat în acord cu cetățenii. Prin urmare, va fi amabil cu fiecare cetățean care dorește să coopereze cu el pentru a promova binele comun. Trimit cu încredere următoarele considerații spre luare în considerare.
Întrucât, când patria este în primejdie, este rușinos și imoral să punem ochelari pentru oameni, oricât de mari sau mici; că tot felul de fleacuri prezentate în teatre închise, farse crude jucate pe o mare varietate de scene scenice, nu pot fi decât izvoare puse în mișcare de dușmanii libertății; că toată această înmulțire de bufonerie și șarlatanism are scopul evident doar de a menține, pe de o parte, frivolitatea, iar pe de altă parte, ignoranța și prostia, de a înmuia și corupa moralitatea republicană și de a distrage atenția oamenilor de la subiecte importante de interes public, care sunt exclusiv

ar trebui să-l ocupe, să-l facă să uite de sângele fraților săi, care curge în Vendée și pe granițe, să-i distragă atenția de la toate conspirațiile care se împletesc împotriva patriei și, în cele din urmă, să ascundă de el marginea prăpastiei în în care ea poate fi în curând cufundată;
Hotărăște, ca măsură de protecție a ordinii, că atâta timp cât se poate declara că patria este în afara oricărui pericol, toți comedianții, atât teatrele de interior, cât și cei care joacă în aer liber, toți șarlatanii, compozitorii etc. obligat să oprească orice fel de nu a existat nicio prezentare.
Mă flatez, Cetăţeni şi Funcţionari ai Poporului, că dacă veţi lua această măsură importantă, veţi vedea atenţia oamenilor îndreptată imediat cu totul către subiecte importante, pe care nu trebuie să le piardă nicio clipă din vedere, îi veţi vedea logodiţi. într-o cauză excepțional de mare de bine public, veți vedea cum o ascensiune generală a energiei va înlocui o anumită neglijență, vai! care se manifestă cu putere printre noi și care este tocmai rodul acelor distracții mizerabile cu care dușmanii noștri ne otrăvesc izvoarele. În viclenia lor îi imită pe preoți, care au reușit, de asemenea, să țină lumea în stare de somn timp de secole numai cu ajutorul distracției. Vă amintiți cum acești preoți reușeau constant în anumite zile să îndrepte

toate gândurile către obiectele mistice pe care le prezentau imaginației oamenilor. Ei au făcut acest lucru ordonând oamenilor să se concentreze, privând oamenii de orice alt divertisment, impunând cea mai groaznică tăcere, uneori chiar oprind sunetul clopotelor, interzicându-le să participe la orice alte spectacole decât ale lor. Să urmăm această tactică, pentru că este atât de adevărată! Desigur, oamenii au nevoie de ochelari, dar trebuie să fie doar de un anumit fel dacă vrei să-i inspiri cu unitatea de vederi. Dacă permiteți spectacole de natură opusă, atunci o mie de erezii diferite vor fi rodul acestui lucru.

În trecut, erau necesari sclavi înnobilați, iar toate teatrele erau direcționate pentru a-i educa. Dacă păstrați lucrurile așa, veți obține aceleași rezultate, iar dorind să fiți republicani, vă veți dori ceva contradictoriu și imposibil și veți obține din nou sclavi, doar sclavi!

Ai avut șase piese republicane, nu mai mult. Permiteți doar aceste piese să fie interpretate și numai atunci când toate pericolele noastre au trecut în sfârșit. Până atunci, întâlnirile voastre să fie singurele voastre teatre, iar în afara lor, în loc de bufoni și șarlatani, să aveți misionari care, după instrucțiunile voastre, vor propovădui zilnic Evanghelia patriotică ; Fie ca subiectul acestei Evanghelii în timpul nostru critic să fie povestea mișcării forțelor noastre armate, observarea comportamentului tuturor agenților noștri și a ulterioară

376

o considerație personală a tuturor articolelor din codul de legi pe care reprezentanții noștri doresc să ni le dea; lăsați orice obiect care atrage privirea să reamintească constant de importanța momentului prezent, de necesitatea folosirii corecte a acestuia și de măreția acelor întrebări care ar trebui să fie subiectul reflecțiilor noastre; de exemplu, la intrarea în sanctuarul adunărilor populare ale fiecărei secții, să fie învelită șapca, plantată pe pomul libertății, în crep de doliu cu această inscripție: „Sângele fraților tăi este vărsat în Vendée"; lasă o altă inscripție să scrie: „Tiranii vor să-ți împartă rândurile, ei știu că acesta este cel mai bun mod de a te învinge"; în sfârșit, încă o inscripție ar trebui să sune așa: „Francezilor, vă pregătesc o constituție: luați în considerare mai întâi dacă merită aprobarea voastră", Credeți voi, cetățeni, că... *

GRACCH BABEF CĂTRE ANAXAGORES CHAUMETTE, PROCURORUL COMUNEI PARIS 14

Despre necesitatea și datoria unui magistrat de a cere promovarea celor mai prețioase și mai importante dintre drepturile omului

Paris, 7 mai, anul 2 al Republicii Franceze [1793]

Tribuna Poporului**

Ce moment... a venit!! De el va depinde soarta lumii!.. Ce clipă... pentru gloria ta! pentru locul care va fi alocat pe paginile istoriei imparțiale!!! Ceea ce le spune despre tine generațiilor viitoare va depinde de comportamentul tău în aceste zile! Ce caracter înalt ai început să dai dovadă de la 18 aprilie când ai inițiat remarcabilul decret prin care „consiliul general se declară în stare de revoluție până la asigurarea aprovizionării cu alimente!".

Rămâne doar să întărim fundația și să continuăm construcția acestei frumoase clădiri! A venit ziua în care comuna trebuie să arate că atunci când se angajează să apere drepturile oamenilor, acestea nu sunt cuvinte goale.

Cunoașteți acest articol din declarația așa-ziselor drepturi ale omului, care definește proprietatea ca „dreptul de a dispune de proprietățile, veniturile, capitalul, munca la propria discreție". O, drepturi naturale, inalienabile! Ce criminal te calcă în picioare!

Speculatorii! Lipitori de umanitate! Voi toți care aveți ocazia, unul mai bun decât altul, să sugeți sucul vieții dintr-o masă imensă de oameni! Bucură-te, numai drepturile tale groaznice se afirmă
♦ Manuscrisul se termină aici.
*♦ Dau acest titlu doar cuiva care este un adevărat apărător al sans-culottelor.

Zhdsny. Reunește-ți coaliția cu putere și principal! Îmbunătățiți sistemul intrigilor tale criminale, calculele tale jaf. Gândește-te bine la trucurile speculațiilor tale barbare asupra hranei nenumăratei clase a săracilor. Dorințele tale criminale vor fi în curând îndeplinite. În curând, pe baza Declarației Drepturilor Omului, vei obține o creștere a prețului unui kilogram de pâine... Cine poate măsura unde se va opri lăcomia ta criminală?
Deputați! Nu există adevărate sans-culotte printre voi! .. Aproape niciunul dintre voi nu provine dintr-o veritabilă moșie a treia! .. A treia moșie nu este reprezentată în Areopag! Nu, aproape niciunul dintre voi, se vede, nu a experimentat vreodată durerea sfâșietoare a nevoii. Ești incapabil să faci ceva pentru binele oamenilor de unul singur! O vei face doar dacă ești forțat să o faci! ..
Dar tu, totuși, Robespierre, care ai dat o definiție precisă a dreptului de proprietate, ai indicat limitele la care trebuie limitat acest drept pentru a nu permite să devină dăunător pentru marea majoritate a societății, tu care ai spus:
„Dreptul de proprietate nu poate prejudicia existența genului nostru. Societatea este obligată să asigure hrană pentru toți membrii săi, fie prin asigurarea lor de muncă, fie prin asigurarea unui mijloc de trai pentru cei care nu pot munci.
Hai, tu ești legiuitorul nostru. Și voi iacobini! aprobând în unanimitate lucrarea înaltă a acestui demn deputat, voi care nu sunteți atât de nemiloși ca un anume senat, veniți și stați lângă Licurgul nostru, voi, asistenții lui, respectații săi asociați.
comuna pariziana! Voi care v-ați declarat cu curaj într-o stare de rebeliune până când viața fiecărui membru al suveranului va fi asigurată, până când nu va înceta să mai fie prada barbarilor lacomi, a economiștilor de monopol, îndepliniți obligația pe care v-ați asumat-o. Până la urmă, ești o parte esențială a poporului, „a cărui voință (Robespierre, articolul 17) trebuie respectată, pentru că ea participă la formarea voinței generale”. Impuneți imediat un veto național asupra acestei declarații insidioase de drepturi, drepturile nu ale omului, ci ale cămătarilor, cumpărătorilor, lipitorilor nesăturați și criminali, tot felul de speculatori lacomi.
Răspunzând gestului tău generos, întreaga Republică se ridică și mișcarea ei se contopește cu a ta. Ea va raspunde la semnalele tale, asa cum a facut intotdeauna la toate marile evenimente, si de data aceasta cu atat mai mult motiv pentru ca va fi vorba de a oferi clasei nevoiasi, fara indoiala cea mai numeroasa clasa din stat, avantaje care vor în sfârșit să fie real, și nu acelea pur speculative în care i s-a permis să se delecteze de la revoluție.
Această clasă care merită simpatie, care a ajuns într-adevăr la o idee care ar putea fi fatală cauzei noastre,

că până acum a fost nevoit să se grăbească și să se entuziasmeze de dragul unor beneficii exagerate, pentru că cuvintele „revoluție”, „libertate”, „egalitate”, „republică”, „patrie” nu i-au schimbat poziția pentru cu atât mai bine (un gând ale cărui triste consecințe nu

pot fi să nu le vedem acum; mă refer la apatia, descurajarea, nepăsarea generală, împingerea la disperare pe acei câțiva cetățeni care și-au păstrat toată energia), această clasă simpatică, spun eu, la vederea marii mișcări îndreptate spre asigurarea existenței sale fericite care trebuie să fie soarul fiecărui republican, îi va reda puterea și curajul și numai aceasta ne poate asigura invincibilitatea în fața tiranilor care amenință memoria. Mai mult, aceasta ne va asigura o victorie mai completă, pentru că atunci popoarele vecine, după ce au aflat despre adevărata noastră și comună prosperitate, vor dori să câștige o prosperitate asemănătoare pentru ele însele.
Tribună! Ultimul decret privind produsele alimentare nu poate în niciun caz să dea satisfacție oamenilor! Dacă această lege poate produce vreun efect bun, va fi doar temporar. Dar ce va aduce prețurile cerealelor la nivelul mediu, deoarece acest nivel este determinat doar de perioada în care acestea erau în continuă creștere?
Nu asta au vrut oamenii. Acest mod de a ceda în exterior cererilor sale insistente este doar un truc viclean. Oamenii au cerut ca alimentele necesare tuturor să fie vândute la un preț accesibil tuturor. Aceasta, desigur, a avut în vedere Anaxagoras în celebrul său discurs acuzator din 18 aprilie, care a dat impuls întocmirii unei excelente petiții a faubourgului Saint-Antoine, scrisă în același spirit.
Sarcina ta nu este rezolvată, apărător al poporului. Comuna trebuie să se considere în continuare într-o stare de revoluție, deoarece adevărul este că aprovizionarea cu alimente nu este încă asigurată. Nu poate fi prevăzut prin reglementări. Ea trebuie asigurată pe principiile fundamentale ale contractului social. Este necesar să aprobăm acest principiu al lui Robespierre, „că dreptul de proprietate nu poate dăuna existenței genului nostru! că societatea este obligată să asigure mijloacele de hrănire pentru toți membrii săi, fie prin asigurarea lor de muncă, fie prin asigurarea mijloacelor de subzistență celor care nu sunt în stare de muncă!”
Așa, cetățean membru al magistratului, este acel articol important din cartea drepturilor omului, pe care o națiune suverană trebuie să-l aprobe. Din ea, partea principală și cea mai importantă a poporului va afla că în cele din urmă revoluția îi va răsplăti cu dreptate, pentru aceasta îi va binecuvânta, de dragul lor vor fi gata să moară de o mie de ori apărând revoluția.
Dintre toți cetățenii republicii, procurorul Comunei din Paris este ȚOT, cel mai capabil, cel mai bine înarmat să cheme
379
o mișcare care poate asigura victoria în acest mare litigiu, iar această cucerire va fi la fel de valoroasă ca cea care a fost efectuată la 10 august 92...
Anaxagora să pretindă pentru acest subiect acceptarea de către consiliul general a unui recurs clar formulat. Lucrarea lui este atât de excelentă, toate mințile sunt deja atât de pregătite să ia toate măsurile care pot fi propuse pentru un scop atât de important, încât se poate fi destul de sigur dinainte că convertirea va trece; că toate secțiunile Parisului nu vor lipsi să i se alăture; că și celelalte secții ale republicii, mereu mândre că pot aplauda faptele mărețe ale orașului-mamă, și mărșăluiesc în urmele lui, îi vor urma și ele exemplul; că, prin urmare, vetoul național va intra imediat în joc și va determina o reparare a dreptului absurd și scandalos la abuz, afirmat în noua noastră Declarație a drepturilor; și că cel mai valoros și mai indiscutabil dintre toate drepturile omului, deși cel mai uitat până astăzi, va fi stabilit pentru fericirea tuturor generațiilor.

Cer de la tine, tribun al lui Anaxagora, îndeplinirea obligației pe care ți-ai asumat-o însuți. Și dacă sunt obstacole în fața ta, ce ocazie grozavă să-ți arăți măreția! Poate fi concepută mai convingător orice împrejurare care să solicite aplicarea practică a marelui principiu al rezistenței la oprimare?
Să ne grăbim cu pași mari către acest obiectiv fericit al revoluției, când vor veni zilele prosperității universale, necunoscute vreunui secol și oricărui popor ale cărui anale au ajuns până la noi. Acest scop încântător, după care un om cinstit tânjește din toată inima, îl orbește, desigur, iar egoismul nevăzător nu și-a putut calcula abordarea. Dar filozofia pricepută nu a făcut presupuneri false în acest domeniu.
Prieteni ai omenirii! Vă anunț cartea mea Despre egalitate, 15 pe care o voi prezenta în curând lumii. Sofisti! Cu această carte, voi distruge toate raționamentele false prin care ați înșelat, înlăturat și ați făcut în mod constant să sufere întreaga lume. Și, spre deosebire de tine, oamenii vor cunoaște deplinătatea drepturilor lor, voința neamului nu va mai fi înșelată și toți vor deveni fericiți!
CĂTRE EDITORIALUL ZIARULUI „PRIETENUL SANSCULOTTELOR” 18
10 mai [1793]
Caius Gracchus, în vizită în această dimineață la procurorul Comunei din Paris, a primit de la acesta un răspuns oral la scrisoarea sa. Tribuna Chaumette ia spus lui Gracchus să sugereze, în numele său, editorului The Friend of the Sansculottes ca această scrisoare să fie tipărită în viitorul apropiat.
380
„Legislația sans-culottes”
numarul nostru. Acest scriitor va începe astfel să-și îndeplinească angajamentul pe care și l-a luat în nr. 70:
„Să ne pregătim să discutăm cu calmul care se cuvine oamenilor liberi noul proiect de „Constituție”, care în curând va fi înaintat Republicii prin Convenția Națională... Să nu uităm că într-o zi trebuie să devină un cod mondial de legi . ; pe care ar trebui să fie construit doar pe
381
temeiuri pentru libertate și egalitate; că trebuie să asigure exercitarea drepturilor sale de către popor; că fără aceste condiții este inacceptabil și trebuie respins cu indignarea pe care ar trebui să-l trezească comportamentul comisarilor necinstiți, a căror creare ar fi.
Gracchus Babeuf LEGISLATIE SANCULOTTE,
SAU EGALITATE PERFECTĂ 17
[aprilie-mai 1793]
Cererea drepturilor a 24 de milioane de oameni față de cele 25 de milioane.
Iată-le, redescoperite, acele drepturi originare ale omului, a căror umbră părea atât de orbitoare încât a fost luată drept realitate! Iată-le, de asemenea, redescoperite, aceste temelii ale singurei republici adevărate, singurului guvern demn de acest nume.
Care sunt adevăratele drepturi ale omului? Soluția la această întrebare este esența subiectului pe care îl iau în considerare.
Dar aceste drepturi autentice, adică drepturile pe care omul le-a primit de la natură și de care nu poate fi lipsit decât prin încălcarea cea mai criminală, au fost deja recunoscute solemn. Robespierre, și împreună cu el întreaga societate a iacobinilor, și cu toți cinstiți și liberi de egoism crud, francezii au adus tribut următorului principiu:

„Dreptul de proprietate nu poate prejudicia existența genului nostru; societatea este obligată să asigure existența tuturor membrilor săi, fie prin asigurarea lor de muncă, fie prin asigurarea unui mijloc de existență pentru cei care nu pot lucra.
Dacă se recunoaște că în schimbul muncii pe care știe să o facă, o persoană are dreptul de a cere de la societate tot ceea ce are nevoie pentru existență, adică nu numai pâine, ci și toate lucrurile care corespund sumei nevoile unei persoane sociale, apoi studiul sarcinilor mele sunt deja foarte avansate. .. — sau, mai degrabă, soluția sa este deja pe deplin evidentă.
Dar planul meu este (ceea ce nimeni altcineva nu l-a făcut încă):
1) să dezvolte în detaliu dovezi incontestabile ale dreptății acestui drept al fiecăruia de a nu avea niciodată nevoie de nimic și de a se bucura constant de toate oportunitățile care sunt rezultatul muncii și producției întregii societăți;
2) să fundamenteze modalități de a face posibilă o repartizare egală între toți membrii societății a tot ceea ce este necesar pentru existența fericită a fiecăruia dintre ei.
♦ Declarația drepturilor omului de Robespierre, articolul ..,
382
Prima oferta
Dovezi incontestabile ale dreptății dreptului fiecăruia de a nu avea niciodată nevoie de nimic și de a folosi constant toate oportunitățile care sunt rezultatul muncii și producției întregii societăți.
* * *
Este posibil să știm care sunt drepturile tuturor oamenilor care trăiesc în societate doar examinând care sunt drepturile tuturor oamenilor în starea de natură, căci drepturile sociale sunt doar o emanație a drepturilor naturale; omul firesc nu intră în societate pentru a-și înrăutăți starea, ci pentru a o îmbunătăți. Acest lucru este atât de general acceptat încât ar fi plictisitor să dovedești o astfel de poziție incontestabilă.
Dacă un om ar intra în societate doar pentru a-și îmbunătăți poziția, dacă ar face acest lucru, crezând că nu poate face față singur și că dacă s-ar alătura multor altora ca el, atunci s-ar crea un schimb reciproc constant de servicii între ei, din care fiecare va obține mai multe beneficii, atunci trebuie văzut dacă succesul acestei tranzacții corespunde așteptărilor care i-au fost asociate; este necesar să se verifice dacă termenii acordului au fost suficient de bine respectați, astfel încât fiecare membru al asociației să-și găsească constant propriul beneficiu în el; iar dacă se dovedește că anumite încălcări, care dăunează unei părți foarte mari a părților contractante, au fost o întâmplare comună, atunci este necesar să se analizeze cine au încălcat și cine suferă de încălcări și să se readucă tuturor în drepturile lor.
Poziția naturală a omului este ușor de imaginat. După ce am aruncat o sută de povești false, reținând doar câteva rapoarte, a căror veridicitate este ușor de observat de un observator care știe să vadă ce este și ce nu poate fi în natură, vedem acel om natural... *
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Paris, 27 mai, anul 2 al Republicii Franceze [1793]
Tăcerea mea foarte lungă trebuie să-ți fi provocat, draga mea, anxietate. Chiar nu știu cum să-ți cer scuze. Principalele motive pentru care am întârziat atât de mult să-ți scriu au fost că mi-a fost greu să iau o decizie certă, neștiind ce să te sfătuiesc pentru a putea veni cât mai curând la mine. Această dificultate nu s-a încheiat și astăzi încă nu vă pot arăta o cale de ieșire care ne-ar face pe amândoi

* Manuscrisul se termină aici.

amenajat. Dar trebuie să vă spun în sfârșit despre mine pentru a vă consola, a vă înclina spre răbdare și a începe să negociem și să încercăm ceea ce trebuie să facem.
Încep prin a vă spune că ultima sută de sous pe care mi le-ați trimis mi-au fost extrem de utile. Este greu să vă descriu starea în care mă aflam în ziua aceea. Era timpul ca Providența să-mi vină în ajutor. Și a venit. Chiar înainte de a primi scrisoarea ta, am primit și cincisprezece franci de la un necinstit care îmi datora cincizeci pentru munca pe care o făcusem pentru el.18 În schimb, a scăpat de mine cu acest fleac. A fost o lovitură cruntă pentru mine, căci m-am consolat cu speranța de a vă trimite jumătate din cei cincizeci de franci pe care mă așteptam cu încredere să-i primesc.
Eram foarte departe de a putea gusta o asemenea plăcere când am fost nevoit să accept ajutorul de la tine, prietene, un sacrificiu neprețuit pentru mine, căci este rodul muncii și al nopților dureroase nedormite ale celei mai vrednice dintre femei. Cu cei o sută de sous și cincisprezece franci pe care tocmai i-am pomenit, mă simt bogat și m-am aranjat să trăiesc din ei, sau cel puțin să nu mor până la sfârșitul lunii. Acest sfârșit de lună cade într-o zi de vineri. În această zi sper să-mi primesc salariul și să vă trimit cât mai mult din el.
Vrei să știi cât mă plătesc. La admitere, mi s-a dat un post cu un salariu de o mie cinci sute de livre. După opt zile am fost transferat la altul, cu un salariu de două mii de franci. Prin urmare, aceasta este de aproximativ o sută șaizeci și șase de livre pe lună.
Dacă vreau, nu mă voi opri aici. Aici sunt prieten cu cei mai distinși oameni din Paris, precum Chaumette, procurorul comunei; Pash, primar; Garin, membru al municipalității și administrator alimentar, Robespierre, Sylvain Marechal, redactor la „Revoluțiile de la Paris” și mulți alții. Toți acești oameni îmi oferă cea mai afectuoasă primire, în ciuda ținutei mele mizerabile. Când îi vizitez, mă așteaptă acolo o masă bună. După aceea, mănânc doar pâine câteva zile. Aceste treceri de la o extremă la alta nu îmi fac nicio impresie. Acest lucru nu vă va fi greu de înțeles, căci știți că sunt obișnuit să trec de la bine la rău cu cea mai mare indiferență.
Obțin deja mai multă faimă aici decât mi-aș dori. Sunt singurul pe care îl caută atunci când vine vorba de ceva important. Sunt într-o parte a guvernului în care influența mea îmi permite să influențez întreaga Republică mai mult decât puteam influența departamentul Somme și districtul Maup-didier când eram administrator acolo. Tot Parisul, biata mea mamă, dorește deja să-l cunoască pe soțul tău și să folosească serviciile lui, iar politețea care mă înconjoară mă face să cred că, poate, voi fi nevoit în curând să devin și aici un fel de persoană specială. Doamne ferește asta măcar

MUNICIPALITE DE PARIS.

Scrisoare către soția sa, 27 mai 1793, pe antetul Comunei din Paris
mulţimea duşmanilor nu a mai venit să mă verse durere într-un moment în care aş încerca să fac binele.
Poziția mea nu îmi ocupă tot timpul. Îmi oferă restul timpului să lucrez la „revoluțiile de la Paris” cu Prudhomme. Nu sunt înclinat să resping categoric această propunere.

Ce să spun, bietul meu, în momentul de față tricot doar vestitorii unui viitor strălucit. Dar îmi lipsește o mare bucurie, mi-e dor de tine și de copii.
Cum să fii? Ai vrea să pleci numai după ce ai primit tot ce ni se datorează și, cel mai important, de la S.-Orthon 19. Și mie mi-aș dori foarte mult. Dar chiar dacă reușești, nu sunt sigur că vei profita de asta. Creditorii tăi vor sări imediat asupra ei. Vor lua totul și nu-ți vor lăsa nimic.
Cu toate acestea, vă trimit împuternicirea de care aveți nevoie pentru acest caz. Banii ii voi primi vineri si iti trimit imediat, probabil ii vei primi duminica. Dacă doriți, la începutul săptămânii viitoare, cereți un răspuns rapid la cererea dumneavoastră și, de asemenea, cereți ca Grave, notar în Ravenel, să fie numit arbitru meu. Consultați-l pe arhivarul-secretar Dvo-laporte și rugați-l să vă scrie o scrisoare către Grave cu o cerere de a veni imediat pentru a evalua lucrarea și încercați să duceți această problemă până la capăt. Din partea mea, le voi scrie atât lui Grave, cât și lui Delaporte pentru a-i avertiza că veți apela la ei în aceste chestiuni și sunt convins că vor face de bunăvoie totul pentru noi.
Cât despre celelalte hârtii, mi se pot trimite doar la Paris. Le voi rezolva, iar apoi tu sau eu, când vom fi aici, ne vom duce acolo, sau altfel le voi scrie celor cărora le aparțin, să aranjez cu ei ce trebuie să-mi plătească, ca să le pot returna aceste acte. lor.
Stai linistit pana iti trimit bani si scriu. Și apoi ne vom da seama cum să ajungem aici, ce putem duce la Paris și cum să ajungeți aici. Până acum nu ți-am putut oferi să-mi trimiți niciunul dintre lucrurile de aici, pentru că nu aveam bani să plătesc transportul.
Închiriez o cameră la etajul al șaptelea cu zece franci pe lună. Am fost de acord să nu plătesc cu două săptămâni în avans. Am primit și un împrumut pentru rufe și mi-am cumpărat pe credit o pereche de cizme. Nu pot să-mi cumpăr o pereche de pantaloni și o jachetă: nu am deloc haine, nu știu ce să fac. De asemenea, trebuie să treci peste luna următoare. Dar voi cumpăra doar cele mai necesare lucruri și cele mai ieftine. Voi încerca să vă trimit jumătate din ceea ce primesc.
Sărută-mi copiii pentru mine. La revedere. Nu am avut timp să vă scriu o procură, o voi face în seara asta și vi-o voi trimite vineri împreună cu următoarea mea scrisoare. Nu vei avea nevoie de el înainte de atunci. Nu am vrut să amân trimiterea acestei scrisori pentru a nu vă prelungi grijile.
386
CĂTRE CONSILIUL GENERAL AL COMUNEI PARIS
28 mai, anul 2 al Republicii Franceze [1793]
Magistrați ai poporului!
Deci, s-a terminat! Partea criminală, ostilă libertății, opresivă, dictatorială a delegaților suveranului a dovedit astăzi că este mai puternică decât ceilalți. Ea a câștigat o victorie incontestabilă asupra părții care a rămas fidelă cauzei apărării libertății, iar poporul nu mai are alte mijloace de mântuire decât exercitarea dreptului său de a rezista opresiunii.
Magistrați ai Parisului, cetățeni, voi care v-ați dovedit atât de demn să stați în biroul central, în cel mai important și mai dificil birou al republicii, se ridică furtuni mari, pregătiți-vă să le respingeți. Trebuie să te avertizez de o nouă lovitură care îți va testa curajul. Fanatismul se trezește: unul dintre ultimele capete ale acestei hidre încă neînvinse a îndrăznit să reapară astăzi.

Ipocrizia răutăcioasă a pătat pereții cu afișe adresate „Oamenilor buni din Paris”, cu următoarea întrebare în titlu: „Ar trebui să se țină anul acesta o procesiune a sărbătorii trupului Domnului? Răspunsul deputatului Audren către un preot parizian.
Răspunsul deputatului Odrin este că ar trebui să se facă o procesiune și că dacă, așa cum prevede el, comuna vorbește împotrivă, atunci este necesar să mergem la Convenție, care, conform garanției Odrenului, va adopta formula. „tranziție la următoarea afacere, motivată de referire la libertatea cultelor de plecare”.
Așadar, anul acesta vor să provoace din nou ciocniri legate de procesiunile religioase! Aceasta este o altă armă pe care adevărații necăjiști doresc să o folosească. Magistrați, eliminați din răsputeri această nouă sursă de dispută. Lăsați zeul din Nazaret să nu se bucure de mai multe privilegii decât alți zei. Să se interzică în temple împreună cu preoții săi.
Avem alte lucruri de făcut. Ei bine, nu le este suficient ceea ce li s-a spus anul trecut? Este suficient să-i lăsăm să înceapă din nou, astfel încât să înceapă să încerce treptat să recâștige toate pozițiile pe care le-au pierdut, după cum se spune, iar eforturile noastre de patru ani de a scăpa de chinul provocat de această rasă ar fi fost în zadar.
Hristos nu mai este zeul tuturor cetățenilor: de aceea, nu are dreptul de a colecta vreun tribut exclusiv pe străzi. Mai are destule case frumoase, lasă-l să tacă acasă și lasă-l să aștepte acolo adorația credincioșilor săi. Lasă-i să-i aranjeze, dacă doresc, vacanța lui personală. Doar libertatea are dreptul la sărbători comune.
25
387
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Paris, 2 iunie, anul 2 al Republicii Franceze [1793] '
Am primit scrisoarea ta ieri. Probabil a ratat-o pe cea pe care ți l-am trimis. Dar îți scriu din nou pentru a potoli nerăbdarea pe care o observ în tine. Parisul trece din nou printr-o revoluție. Dar nu vă temeți de mine, sans-culottes continuă să prevaleze și sperăm de data asta să facem încă un mare pas spre cel mai înalt țel, spre egalitatea sfântă. Totuși, din cauza acestei revoluții, nu am primit un salariu ieri, așa cum v-am spus. O vom primi abia poimâine, marți. Îți voi scrie imediat și îți voi trimite ceea ce am promis; Nu am vrut să aștept ca să nu-ți fac necazuri inutile. Să avem răbdare, acum sfârșitul necazurilor noastre se va termina în curând, cel puțin așa sper. De asemenea, după cum vă puteți imagina, sunt foarte timid. Dar mă consolez pentru că mă consider aproape de obiectiv.
Scrie-mi dacă aprobi planul pe care ți-l voi prezenta acum. Vreau să vii imediat la Paris cu copiii tăi. Prevăd că, dacă aștepți plata pentru munca ta de pe St. Oren, va trebui să petreci un timp infinit de mult acolo. Despărțiți, vom fi mereu nefericiți, în ciuda celor o sută șaizeci și șase de livre pe lună. În ceea ce mă privește, vă asigur că nu mai vreau să locuiesc aici singur. Este posibil ca și după multă așteptare să nu fiți plătit pentru această lucrare la Sf. Orthon, sau, dacă o veți, să cadă asupra voastră o mie de creditori și nu veți primi nimic. Vino aici, suntem despărțiți de mult. Acum nu mai este departe până în septembrie și cred că în septembrie va fi un an când aproape că nu am fost deloc împreună. După ce veți fi aici de ceva vreme, veți putea merge mai repede să cereți tot ce avem nevoie și poate că voi putea mai ușor decât oriunde să obțin plata pentru munca făcută pentru Sfântul Auren prin vistieria statului. .

Spune-mi ce părere ai despre un astfel de proiect. Dacă îl aprobi, îi voi scrie imediat cetățeanului Demajo. Îi vei lăsa toată mobila noastră mare drept garanție pentru închiriere. Îi vom trimite bani pe părți și vom primi mobila noastră. Și mi-ai trimis prin Adanga o parte din lucrurile tale, cele mai ușor de transportat, și adu restul cu tine.
Dacă sunteți de acord cu toate acestea, imediat ce îmi răspundeți, voi închiria un apartament și vă voi scrie ca să faceți o evaluare a mobilierului dumneavoastră mare și să fiți de acord cu cetățeanul Demajo.
Poimâine, desigur, de îndată ce voi primi banii, îți voi scrie și probabil că vei primi joi scrisoarea și bancnotele mele.
388
Cât de mult îmi doresc să vă văd pe toți, copiii mei. Deocamdată, te sărut. Ai ghici cu ce tandrețe și sensibilitate.
K. Babeuf
Draga mea mică Camille trebuie deci să fie bolnavă. Doamne Doamne! Probabil din cauza suferinței. Ce tortură pentru mine să pot oferi chiar și cel mai mic ajutor copiilor mei, care lâncezesc de lipsă. Cel puțin, asigurați-vă că opii nu mor înainte de a primi ajutor de la mine. Cât de bucuros mă bucur în speranța de a-i răsplăti pentru toate necazurile pe care le-au îndurat. Păstrează-mi Camille pentru mine.
N. V. Mă simt foarte bine în poziţia mea, iar salariul meu poate fi ridicat în curând la două sute cincizeci sau trei sute de livre pe lună.
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
Paris, 4 iunie, anul 2 al Republicii Franceze [1793]
După cum vedeți, m-am ținut de cuvânt. Aș dori să vă pot trimite mai multe. Dar tot nu-mi pot pune treburile în ordine. Nu știu încă cum mă voi aranja să plătesc cheltuielile de luna trecută, cheltuielile de luna aceasta și cum să-mi cumpăr niște haine necesare.
Aștept răspunsul dumneavoastră la scrisoarea mea anterioară. Pentru ca fericirea mea prezentă să fie deplină, îmi lipsești doar tu și copiii mei. Ce plăcere îmi va fi să merg cu ei la o plimbare pe vremea asta minunată! Dar mi-e teamă că nu veți putea face aranjamente să plecați imediat și că va trebui să așteptăm până luna viitoare.
Mă bazez pe prudența dumneavoastră în ceea ce privește alegerea mijloacelor, cum să faceți mai bine și aștept răspunsul dumneavoastră pentru a ști ce credeți că este oportun să facem și pentru a decide cum ne putem aranja cel mai bine. Dacă găsești posibil să vii la mine în curând și să-mi spui despre asta, atunci nimic din lume nu-mi poate face mai multă plăcere. Dacă, totuși, este absolut necesar să-ți amâni din nou plecarea, atunci aranjează-te totuși în așa fel încât să-mi trimiți treptat prin Adang toate lucrurile pe care le poți.
În următoarea scrisoare, pe care vi-o voi trimite poimâine, vă voi da adresa mea. Închiriez acum o cameră în vecinătatea grădinilor Luxemburg. Am ales această zonă pentru a ne duce copiii la plimbare mai des.
Cum mai face Camille? Câtă plăcere ar fi avut Robert la Paris acum. Dar mi-e foarte teamă că nu vei putea veni imediat cu el și cu ceilalți. Probabil vei descoperi că ar fi foarte greu să faci această călătorie cu banii pe care ți-i dau.
389
Trimit, n, in plus, sa rezist pana la sfarsitul lunii. Gândește bine și fă tot posibilul. Oricare ar fi fost, cu mine te înflorești.
Nenorocirea noastră se termină, dacă nu vor veni noi vicisitudini.

Sunt extrem de multumit de pozitia mea. Parcă ar fi fost făcută pentru mine. Sunt propriul meu șef acolo. Trei sau patru ore de muncă pe zi sunt suficiente acolo. Oamenii cu care lucrez sunt mulțumiți de mine și eu sunt mulțumit de ei. Nu există nimic mai plăcut. Lasă-o să continue așa, nu cer mai mult.
La revedere, aștept veștile tale. Noua revoluție s-a încheiat cu bine. Aristocrații sunt zdrobiți. Patrioții sărbătoresc. Evenimentele se dezvoltă favorabil, după părerea mea. Iar deznodământul va veni atât de brusc încât oamenii care se iubesc doar pe ei înșiși nu vor avea timp să-și dea seama.
Fournier nu este deloc bogat acum. Cazul lui nu a fost încă rezolvat. Continui să fiu în relații bune cu el.
PARIS SAVE DE ADMINISTRAREA ALIMENTELOR 20
Este timpul ca Paris să afle pe cine ar trebui să învinovăţească pentru că este în pragul înfometării. Este timpul să facem lumină asupra comportamentului nostru și să arătăm dacă ar trebui să fim învinovățiți pentru asta.
Scrisoare a șefilor Administrației Alimentare către ministrul de interne la 25 iulie a celui de-al doilea an al republicii (vezi λΛ 48 din lista de mai jos)
Nu numai Parisul, ci, în consecință, întreaga Republică este din nou salvată. Mulțumiți de fapta bună pe care am reușit s-o înfăptuim, nu ne-am lăuda cu ea dacă cei care doreau să-l distrugă și al căror plan era să defăimeze pe cei care erau un obstacol în calea conspirațiilor lor, nu ar fi fost în stare să-i înșele pe concetățenii noștri. în așa măsură încât s-a sugerat, poate chiar și majorității, că necazurile legate de aprovizionarea cu alimente sunt cauzate de administrația noastră. Nu este nimic atât de deprimant pentru liderii populari încât să plece cu o reputație de neinvidiat după ce au făcut bine. Nu este nimic atât de nefericit pentru oamenii înșiși încât să fie înșelat, până la punctul de a vedea dușmani în fața celor mai loiali funcționari ai lor. Acestea sunt considerații mai mult decât suficiente că adevărul trebuie făcut cunoscut și că oamenii trebuie să știe cine i-a slujit bine.
390
EXPUS ÎN FAȚA COMISIEILOR DE MÂNTUIRE PUBLICĂ ȘI AGRICULTURĂ ALE CONVENȚIEI COMPLOTULUI DE foamete împotriva Parisului
18 iulie, al 2-lea an al Republicii Franceze [1793]
S-a spus că din 1789 dușmanii libertății au conspirat în mii de moduri. Susținem că a existat întotdeauna o singură conspirație, conspirația contrarevoluției. Dar metodele prin care au acționat conspiratorii se schimbau constant, în funcție de circumstanțele în schimbare, ceea ce a dictat conducătorilor lor nevoia de tactici diferite. Credem că această tactică a luat acum forma pe care o vom schița acum.
Trei bătălii principale alcătuiesc planul ei: un război peste granițe, un război peste tot interiorul, dar mai ales un război împotriva Parisului.
Se știe că Parisul, care a fost primul câmp de luptă pentru libertate, va fi ultimul său bastion. Trădătorii știu că dacă ar reuși să subjugă pe cea mai frumoasă dintre republici pe toată lungimea ei, dar în același timp doar Parisul rămâne liber, nu ar câștiga nimic. Ei știu că, la fel ca romanii închiși în Capitoliu, numai parizienii se vor putea ridica viteji și, slăvindu-se pe ei înșiși, vor slăvi toată neamul. Ei mai știu că, în cazul invers, dacă Parisul ar fi singurul oraș cucerit, întreaga republică ar fi aservită, pentru că libertatea și egalitatea nu au nicăieri altundeva stâlpi atât de puternici care să

le servească drept sprijin. Da, spun ei, din acel moment totul se va termina: despotismul va triumfa, francezii liberi vor cădea, umiliți și înlănțuiți.
Dar cum să învingi această fortăreață formidabilă? Ce armată poate învinge acest oraș imens populat de eroi, eroi care de cinci ani sunt obișnuiți să-i pună pe fugă pe mercenarii tuturor tiraniilor? Putem conta pe slăbirea lui din cauza faptului că mulți oameni sunt chemați să slujească în afara acestui formidabil oraș? Nu, pământul lui va da naștere unor noi eroi. Puterea acestui oraș glorios este irezistibilă. Pentru a face față, aveți nevoie de un alt instrument.
Care este celălalt remediu? Foame.
Da, este destul de evident că a existat un astfel de plan și că există. Să înfometăm Parisul este cea mai arzătoare dorință a dușmanilor noștri insidioși. A ucide Parisul este singurul fel de bătălie pe care doresc să-l dea acestui oraș și prin care speră să câștige. Circumstanțele pe care le cunoaștem sunt atât de elocvente încât nu vom pierde timpul făcând public modul în care a fost împletită această conspirație ticăloasă.
391
Cu puțin timp înainte de 4 mai a acestui an21, o foamete teribilă a început să se răspândească în întreaga republică, rezultatul prețurilor extrem de mari, care era în sine rodul intrigilor lacome ale celor care speculează mereu nenorocirile sociale. Cu aprobarea generală a poporului, a fost votată o lege pentru a pedepsi astfel de abuzuri dezastruoase. Secta profitorilor s-a indignat și a jurat răzbunare. Curând a reușit să cucerească aproape toate instituțiile administrative departamentale. Acesta din urmă a început să interpreteze legea la întâmplare. Într-o serie de rezoluții au reușit să o pervertize. Rezultatul tuturor acestor distorsiuni a fost această greșeală de bază: s-a sugerat ca fiecare canton să încerce să păstreze toate produsele alimentare pe care le avea.
Răutatea contrarevoluționară a preluat această erezie și a început să o răspândească cu toată puterea. Fiecare localitate se desparte, iar cei săraci în hrană suferă deteriorare și strigă după ajutor de la cei care au din belșug. Parisul, care nu produce decât consumând în mod disproporționat, suferă cel mai mult din cauza acestei ciocniri teribile de interese. Se află într-o stare de blocaj. Nici măcar un sac de făină nu poate ajunge la el. Și dacă, așa cum am spus recent, acest oraș prețios nu a avut rezerve mai importante decât oricând, atunci ne putem întreba: ce s-ar fi întâmplat cu Parisul acum?
Aici trebuie să acordați o atenție deosebită. Înainte de faptul că toate aceste încălcări ale legii de la 4 mai de către majoritatea administrațiilor, înainte de faptul decretele lor generale, al căror singur rezultat a fost planul de foamete îndreptat împotriva Parisului, ce ar fi trebuit să facem și ce am făcut ? Să expună această tentativă de omor a națiunii în fața acelui membru al executivului căruia îi este însărcinat în mod special executarea legii din 4 mai. O mie de dezvăluiri au fost trimise de noi ministrului de Interne în legătură cu o mie de încălcări, dar răul nu a fost eliminat nicăieri.
Este necesar să spunem cât de mult este agravată de aceasta dificultatea poziției noastre? Ce facem? Solicităm și solicităm emiterea a două legi: 1 și 5 iulie. Unul, în abrogarea acelui articol din Decretul din 4 mai, care interzicea cumpărăturile oriunde, în afară de piețe, ne permite să cumpărăm alimente de la persoane fizice din acele departamente unde este din belșug. O altă lege interzice orice

obstacol la transportul acestui aliment, chiar și sub pretextul că socoteala recoltei nu a fost încă finalizată.
Dar ce supărare nouă așteaptă pasul? Ne grăbim să profităm de ambele legi. Pe baza acestora emitem autorizatii pentru diverse achizitii. Cum sunt primiți reprezentanții noștri la sate? Se dovedește că acolo
392
ei nu cunosc ambele legi; Pe 18 iulie nu ajunseseră încă oficial acolo. Deși fiecare agent poartă cu el copii ale acestor legi, certificate de municipalitatea din Paris, acest lucru nu contează în ochii autorităților locale cărora le sunt prezentate. În plus, ei nu sunt la fel de dispuși să respecte aceste noi legi ca și legea din 4 mai.
Toate acestea au fost raportate ministrului de Interne22. Ce a făcut pentru a opri aceste prime tulburări și a preveni altele noi? Nu eram conștienți de acest lucru și nu am văzut încă un singur rezultat „salvator” al grijilor sale.
Membri ai Comitetului de Siguranță Publică, vedeți starea orașului Paris. Vedeți dacă am făcut tot ce am putut și tot ce a trebuit să facem pentru a le oferi locuitorilor săi hrană. Veți vedea motivul care paralizează mijloacele de mântuire create din inițiativa noastră, oferite nouă de legiuitori...
Cetăţeni! ce ne-a mai ramas de facut? Ni s-a părut că nu era altceva decât să vă trimitem o adevărată revelație și, în același timp, să spunem concetățenilor noștri, care ne-au investit cu încrederea lor: poziția noastră este de așa natură încât trebuie să vă dăm socoteală și asta este tot ce putem. do. Iată raportul nostru. Am fi și noi înșelatori dacă, văzându-te pe marginea prăpastiei, nu te-am avertiza despre asta.
Da, vă declarăm acest lucru, suntem neputincioși să vă mântuim, pentru că noi înșine nu avem puterea de constrângere, iar dintre toate încălcările care fac toate eforturile noastre în zadar, nu primim ajutor de la cei cărora li se încredințează sarcina de a aplica legile.
Acesta este cazul când se cuvine să spunem: Oameni, salvați-vă. Vei fi mântuit doar când te vei asigura că mecanismul puterii executive nu este condus de oameni pentru care săpăturile, parcă nu există.
SUL
Documente înaintate Comitetelor de Siguranță Publică și Pământ* ale Convenției Naționale în Fundamentarea Dezvăluirii Conspirației Foametei Împotriva Parisului
Nu. Eu
18 mai Decretul din 4 mai este greșit înțeles în direcții: administrațiile trag din acesta concluzia că rezervele de alimente situate în raionul fiecăreia dintre ele; ar trebui păstrat acolo și nu ar trebui să fie permis să fie exportat în afara acestui teritoriu. Rezultă că Parisul, care nu produce nimic, este limitat de ceea ce este în depozitele sale. Reaprovizionarea s-a oprit brusc. Pentru a evita marele pericol iminent, administrația alimentară dă o explicație a legii printr-o circulară adresată tuturor comunelor diferitelor departamente implicate în aprovizionarea Parisului.
393
Nu. II
21 mai. Municipalitatea Pontoise a ordonat ca cerealele aparținând Comunei Paris să fie interzise de la export, deși fuseseră vândute în această comună înainte de decretul din 4 mai. Această municipalitate a ordonat vânzarea de cereale în piața din Pontoise.
nr. III

23 mai. Stocuri de făină aparținând municipiului parizian, achiziționate de pe piață pe 22 aprilie, sunt reținute în Ferté-Milon, raionul Château-Thierry, departamentul Aisne.
nr. IV
27 mai. Directorul Districtului Pontoise a adoptat o ordonanță care interzice proprietarilor de cereale și făină să le trimită direct în piețele interioare și exterioare situate în afara teritoriului acestui district. Administrația Alimentelor expune acest regulament în fața Direcției Departamentului Seine-et-Oise ca denaturând textul legii și introducând un nou regulament care încalcă libertatea de circulație reținută de unul dintre articolele decretului din 4 mai.
nr. IV bis.
27 mai . Administrația alimentară raportează ministrului de interne cu privire la cazurile de sechestru de făină de către municipalitatea Longjumeau și altele. Ea îi cere ministrului să-și folosească autoritatea pentru a se asigura că făina ajunge la Paris. Ea transmite ministrului pentru informare circulara ei din 18 mai și cere ca acesta, la rândul său, să trimită instrucțiuni tuturor municipalităților în interpretarea legii.
Nu. V
28 mai Administrația alimentară scrie primăriei din Ferté Milon cerând restituirea făinii confiscate de acea municipalitate, după cum se vede la nr. III.
Nu. VI
28 mai Administrația alimentară va aduce la cunoștința ministrului de interne și a departamentului Paris conținutul raportului pe care l-a transmis Administrației departamentale din Seine și Oise cu privire la ordonanța districtului Pontoise, menționată la nr. IV. Administrația îi cere în mod expres ministrului de Interne să suprime cu strictețe această încălcare.
394
Aici este util să citam următoarea frază remarcabilă: „Din cele două documente din care vă trimitem copii, veți vedea cât de reprobabilă este conduita administratorilor Pontoise, cât de periculoasă pune în pericol aprovizionarea Parisului și cât de importantă este aceasta. este să ne gândim la modalități de a preveni dezastrele care pot urma de aici. Va fi prea târziu să ne gândim la asta când aceste dezastre au atins proporții îngrozitoare, ceea ce este foarte posibil în acest caz.
nr. VII
31 mai. Directorul raionului Soissons, localitate care produce cereale din belșug, refuză să-l exporte de pe teritoriul său, referindu-se la un deficit imaginar, de care nu se poate avea încredere, cunoscând abundența reală care domnește în această localitate.
nr. VIII
Prima iunie. Direcția Departamentului Seine și Oise, după ce a luat cunoștință cu expunerea decretului districtului Pontoise (a se vedea mai sus, nr. IV), care interzice exportul de cereale și făină de pe teritoriul districtului, anulează acest decret. Dar o extinde la întregul departament al Seinei și Oisei, statuând că cultivatorii și proprietarii au dreptul de a-și exporta cerealele și făina numai către piețele acoperite și deschise situate pe teritoriul acestui departament și nu au dreptul de a exporta. către piețele situate în afara acestui teritoriu.
nr VIII bis.

3 iunie. Noi confiscări de cereale și făină aparținând Comunei Paris, la Cron, Maux și Longjumeau, cu încălcarea articolului XXIII din Legea din 4 mai, păstrând libertatea de circulație.
nr. IX
6 iunie Legea maximului este încălcată la Chartres. Orleans nici măcar nu a stabilit încă un impozit maxim.
№X
7 iunie . Administrația departamentului Aisne este dispusă favorabil să furnizeze hrană Parisului. Ea este singura în acest sens.
Nr. X bis.
10 iunie. Scrisoare de la Sfn-Pia prin care se ofera sa vindem faina fara a tine cont de tariful maxim.
395
Nu XI
12 iunie. Administrația Alimentară expune în fața ministrului de Interne regulamentul adoptat la 1 iunie de către administrația departamentală a Seinei și Oisei, în care extinde la întregul departament reglementările districtului Pontoise, interzicând exportul în afara acestui departament. de cereale și făină situate pe teritoriul său (vezi mai sus, Nr. VIII). Acest denunț este prezentat sub titlul: „Un plan bine conceput pentru a înfometei Parisul”, cu subtitlul: „Principii federaliste clar exprimate”. O solicitare către comisiile de siguranță publică și agricultură să acorde o atenție deosebită acestui document, în care ministrului îi sunt atrase în detaliu toate consecințele dăunătoare care pot urma dacă această încălcare rămâne fără pedeapsă. Este rugat să ia problema în serios, iar imaginea care i se prezintă asupra consecințelor inevitabile ale inacțiunii, care atunci nu părea suspectă nimănui, este acum mai mult decât justificată de cursul evenimentelor, confirmând previziunile conținute în această dezvăluire.
Nu XII
14 iunie . Municipalitatea Am (districtul Péronne, departamentul Somme) a confiscat cerealele aparținând municipalității din Paris și a ordonat să fie vândute în piața din Am.
Nr. XIII
15 iunie . O nouă confirmare că la Chartres se vinde grâul este mult mai mare decât cota maximă, iar făina este încă incomparabil mai mare, sub pretextul că nu există maxim pentru făină.
Nr. XIV
16 iunie . Un nou raport către ministrul de Interne cu privire la diferite fapte care arată situația teribilă a Parisului în ceea ce privește aprovizionarea cu alimente. Administrația alimentară îi spune că nu mai există nicio îndoială cu privire la existența unei conspirații de foamete împotriva acestui oraș și că, întrucât acest oraș este închis pe toate părțile de la sursele de hrană, nu poate decât să fie considerat ca fiind într-o stare. de blocaj. Administrația îi cere energic și serios ministrului să acorde atenție acestei situații.
nr XV
17 iunie . Sechestrarea la Rambouillet de făină aparținând Comunei din Paris. Ofițerul de achiziții al administrației alimentare scrie că situația a devenit critică și va deveni în curând așa peste tot.
396
Nr. XVI
18 iunie . Un nou raport adresat ministrului de Interne privind sechestrarea de către municipalitatea Lins și municipiul Crespy-en-

Valois a făinii destinate aprovizionării Parisului și aparținând brutarilor acelui oraș. Administrația face eforturi pentru a-l stârni pe ministru și îl întreabă dacă poate rămâne indiferent la tot ceea ce are legătură cu o chestiune atât de importantă precum aprovizionarea cu hrană principalului oraș al țării.

Nr. XVII

19 iunie . Un alt raport către ministrul de Interne privind sechestrarea de către municipalitatea Compagne a grâului destinat aprovizionării Parisului, achiziționat de diverși brutari. Administrația alimentară compară împrejurările acestei arestări cu litera de lege și demonstrează astfel că a existat o încălcare a legii din partea municipiului Compana, supusă condamnării. Administrația își reia insistența ca ministrul să-l îndemne să asigure respectarea legii.

nr XVIII

15 iunie. Sechestru în municipiile Lines și Longjumeau asupra unor cantități mari de grâu aparținând Comunei Paris.

nr. XIX*

20 iunie . Unul dintre agenții cumpărători ai Comunei din Paris scrie de la Provins că nu își va putea efectua livrările, având în vedere marile rechiziții făcute pentru departamentul Seine-et-Marne, în special pentru districtul Nemours, și achizitii facute de deputatii din Sancerre, si ca nu va risca sa importe grau pe drum, pentru ca inevitabil municipalitatea din Provins ar pune mana pe ea.

Nr. XXI

20 iunie. Două vagoane cu făină destinate aprovizionării Parisului sunt reținute la Montfort-l'Amaury.

nr XXII

22 iunie. Comisarii din Amiens, departamentul Somme, cumpără grâu din piața Pont-Saint-Maxens, districtul Senlis, de

* Nr. XX omis din Babeuf.

apartament Oise, la un pret de 90 livre punga, indiferent de maxim. De menționat că departamentul Somme are stocuri de cereale care depășesc consumul acestuia.

Comuna Rouen face achiziții în același loc, tot indiferent de maxim.

nr XXII bis.

22 iunie. Municipalitatea Rambouillet recunoaște că a emis o serie de ordine de confiscare a cerealelor și a făinii destinate aprovizionării Parisului. El susține că aceste măsuri au fost aprobate de administrația departamentului Seine și Oise și confirmă că piețele se tranzacționează fără nicio ezitare, indiferent de maxim.

nr XXIII

22 iunie. O imagine îngrozitoare a consecințelor de așteptat de la mașinațiunile practicate la Chartres și pe diferitele piețe din departamentul Eure-et-Loire. Încălcarea tuturor articolelor legii, în special în ceea ce privește confiscarea maximă și nemoderată de alimente de către comisarii din diferite departamente, în special de către comisarii din Croesus, Sarthe și alții, amenință cea mai dezastruoasă catastrofă.

nr XXIII bis.

26 iunie . Proiect de raport al membrilor Administrației Alimentare către Consiliul Municipal din Paris. Raportul descrie starea Parisului în ceea ce privește aprovizionarea cu alimente pe 22 iunie. Este oferită o prezentare generală a tuturor faptelor și a tuturor documentelor rezumate mai sus. Tot ce este acolo este comparat, cântărit și, ca urmare, existența unei conspirații pentru a muri de

foame Parisul este dovedită în cel mai convingător mod. Acest document este de cea mai mare importanță și ambele comitete ar trebui încurajate să-l studieze și să acorde cea mai serioasă atenție întregii prezentări.
nr. XXIV
26 iunie. Arestări asupra făinii destinate aprovizionării Parisului sunt din nou impuse la Coulom de către comisarii departamentului Eure et Loire și districtului Dreux.
nr. XXV
28 iunie . Municipiul Am (districtul Pronne, departamentul Somme) nu este de acord să elibereze grâul pe care l-a confiscat, după cum se poate observa în nr. XII. El se justifică spunând că aprovizionează armata și se referă la decizia
398
a susținătorilor poporului către armata Nordului, încălcând legea din 4 mai, care păstrează libertatea de circulație. Dar această municipalitate pare să găsească convenabil să acorde prioritate unei ordonanțe asupra unui decret. Și preferă hotărârea.
nr XXV bis.
27 iunie . Cetățeanul Lacroix, membru al municipiului Am, vorbind despre arest, declară că, de fapt, grâul nu lipsește în acest canton; că atunci când aprovizionarea lui va fi completată și aprovizionarea armatei, atunci va mai exista.
nr XXVI
28 iunie . Stocurile de făină reținute la Longjumeau și Lines au fost jefuite, pentru că ministrul de Interne s-a mulțumit cu un slab apel scris către municipalitățile locale pentru returnarea acestei făini.
nr XXVII
29 iunie . Reprezentanții brutarilor parizieni se adresează administrației alimentare cu o declarație în care își exprimă profunda îngrijorare cu privire la consecințele care pot apărea în viitorul apropiat ca urmare a stagnării din lanțul de aprovizionare. Aceștia expun numeroase încălcări ale legii din 4 mai, nerespectarea completă a acesteia în diverse localități și exprimă idei despre cum să se asigure viitoarea aprovizionare a Parisului și a întregii Republici, considerente demne de studiat.
nr XXVIII
29 iunie . Comisarii departamentului Seine și Oise rechiziționează grâu și făină achiziționate pentru aprovizionarea Parisului.
Nr. XXIX
30 iunie . Se spune că calculul recoltei va dovedi că în departamentul Eure-et-Loire există mult mai mult grâu decât pot consuma locuitorii săi înainte de următoarea recoltă. Dar ei încă se plâng că nu se respectă maximul.
Nr. XXX
30 iunie . Detalii interesante demne de remarcat despre numeroasele încălcări ale legii comise în departamentul Eure-et-Loire și despre consecințele nefericite cauzate de aceste încălcări.
399
nr. XXXI
Prima iulie. Directorul Districtului Mo aprobă planul de segregare adoptat de Departamentul Seine și Oise și hotărăște că toți cultivatorii și proprietarii de pământ din districtul lor ar trebui să fie ordonați să-și elimine cerealele exclusiv pentru a le exporta pe piețele din districtul lor.
Nr. XXXII

Prima iulie. O nouă confiscare a făinii cumpărate pentru Paris a fost efectuată la Granville de către comisarii Departamentului Seine-et-Oise, care au declarat că Departamentul Parisului nu mai avea dreptul să fie furnizat pe teritoriul Departamentului Seine-et-Oise. Oise.
nr. XXXIII
Prima iulie. Noi dovezi ale deciziei luate de departamentul Seine și Oise de a opri exportul de orice fel de cereale de pe teritoriul său; și din nou confiscarea lui a 100 de saci cumpărați pentru Paris.
nr. XXXIII bis.
2 iulie Reținerea la Epfron a unui cărucior cu făină, aparținând tot de Comuna Paris.
Nr. XXXIV
3 iulie Municipiul Etampes, in vederea anularii tranzactiilor efectuate de comerciantii care aprovizioneaza Comuna Paris, refuza sa le elibereze chitante de depozit, chitante pe care ar trebui sa le primeasca in conditiile legii din 4 mai, iar eliberarea acestora nu poate fi refuzata, reiese din aceeași lege, fără a săvârși o încălcare vădită.
Nr. XXXV
4 iulie Nouă confiscare la Rambouillet de făină cumpărată pentru Paris.
Nr. XXXVI
4 iulie Cetățeanul Martin, comisarul executiv la Chartres, bănuiește că agenții de cumpărare ai municipalității Parisului nu sunt foarte activi în departamentul Eure-et-Loire din cauza unui fel de fraudă.
Nr. XXXVII
5 iulie O afacere pentru cumpărarea a o mie de saci de făină în departamentul Seine-et-Oise, încheiată înainte de promulgarea legii pe 4 mai, este totuși blocată de administrație.
400
acest departament, care, ca o favoare, este de acord cu punerea sa în aplicare în ceea ce privește jumătate din cele 466 de genți care mai rămân de livrat.
Nr. XXXVIIa și Nr. XXXVII6
6 iulie Maximul nu se mai observă deloc în Krepi.
nr. XXXVIII
8 iulie Administrația Alimentară raportează ministrului de Interne că municipalitatea Ferté-Milon a confiscat 131 de saci de făină aparținând municipalității Paris. Ea îi demonstrează că această măsură este ilegală, întrucât făina a fost cumpărată pe 22 aprilie, adică înainte ca legea să fie dată pe 4 mai. Ea îl roagă pe ministru să ia măsuri stricte împotriva unor astfel de încălcări penale ale legii.
nr. XLI*
9 iulie La Gonesse, comisarii Departamentului Senei și Oise au confiscat făina destinată aprovizionării Parisului.
nr. XLI*
Și iulie. În Merville (districtul Etampes, departamentul Seine și Oise) arestare de către comisarul districtului Etampes pentru făina achiziționată pentru aprovizionarea Parisului.
nr. XLII
Și iulie. Sechestrarea de către municipalitatea din Tournane a grâului cumpărat pentru aprovizionarea Parisului, în virtutea unui comision dat prin decrete din prima și cinci ale acestei luni, pe care această municipalitate și-a permis să fie neglijat.
nr. XLIII

11 iulie . În Mo, autoritățile locale s-au dus la proprietarul cerealelor vândute municipalității pariziene, l-au obligat să-l încarce în vagoane și, fără alte formalități, l-au livrat pe piața din Mo.
nr. XLIV
11 iulie. Grâul este jefuit în piața Pont-Saint-Mac-senses, vândut deschis cu mult peste prețul ridicat; negustorii din departamentul Eure sunt deosebit de distinși, umflând prețurile și cumpărând.
♦ Încălcările de numerotare se potrivesc cu originalul.

Nr. XLV
12 iulie . Administrația alimentară îl informează pe ministrul de interne despre nerespectarea decretelor din 1 și 5 iulie și îi plânge că aceste decrete nu au fost încă trimise oficial nici la Mo, nici la departamentul Seine-et-Marne. .
nr XLVI
13 iulie . Administrația alimentară impune municipalității din Tournans să nu împiedice exportul unui anumit număr de saci de grâu destinați aprovizionării Parisului și achiziționați în conformitate cu decretele din 1 și 5 iulie.
nr. XLVII
16 iulie. Directorul Districtului Mo, sfidând ambele Decrete din 1 și 5 iulie, aprobă sechestrarea de către Municipalitatea Ferté-sous-Joires a 150 de plase de grâu achiziționate pentru aprovizionarea Parisului, în conformitate cu ambele Decrete.
nr. XLVIII
13 iulie. Cetățenii Lacher și Massonnier, brutari care locuiesc, primul în Faubourg Saint-Martin, secțiunea Bondi, al doilea în stradă și în secțiunea Faubourg Montmartre, informează administrația alimentară că, atunci când se aflau în cantoanele Damartin și Maux , având în numele primăriei pariziene ordin să cumpere, în conformitate cu decretele din primele și cinci ale acestei luni, câte două sute de plase de grâu, după cum era scris în instrucțiunile acestora, nu au putut negocia în această privință din cauza faptul că sunt peste tot și, în special, în comunele Kl , Monge, Saint-Mar, Nantouillet și Julier au obiectat că nu cunoșteau aceste două decrete, care nu au fost primite oficial în acele cantoane de care aparțin aceste comune.
15 iulie. În acest sens, Administrația Alimentară a transmis ministrului de Interne următoarea scrisoare. Este prea interesant pentru a nu fi publicat în întregime.
„Nu știm, domnule ministru cetățean, dacă acordați vreo importanță declarațiilor repetate cu care v-am adresat de-a lungul lungilor două luni și jumătate, adică de la publicarea celebrei legi aprovizionării cu alimente din 4 mai. Nu ne mai putem ascunde că, aparent, tot ce vă vine din mâinile noastre nu se bucură de favoarea dumneavoastră, din cauza numeroaselor încălcări ale legilor pe care vi le-am semnalat, nici una, se pare, nu v-a lovit suficient de mult încât să vă inducă. a se demni

spune-ne ca o vei tine cont. Între timp, situația alimentară din Paris se înrăutățește pe zi ce trece. În fiecare zi primim astfel de informații despre starea de spirit din departamentele care ne furnizează, care ne inspiră teamă că răul se apropie de punctul cel mai înalt și că foarte curând ar putea fi prea târziu pentru a ne gândi cum să-i oprească creșterea. În zadar au fost numeroasele noastre apeluri scrise adresate dumneavoastră, care descriu temerile noastre legitime,

la fel de zadarnice au fost conversațiile noastre orale frecvente cu dumneavoastră. În zadar au fost eforturile noastre de a vă prezenta tabloul îngrozitor al celor șaptezeci și nouă de mii de saci de făină destinați aprovizionării Parisului, ridicați împotriva legii în departamente; Nu ați avut grijă să asigurați un respect mai mare pentru această lege.

Ei bine, este timpul ca Paris să afle pe cine ar trebui să învinovăţească pentru că este în pragul înfometării. Este timpul să facem lumină asupra comportamentului nostru și să arătăm dacă trebuie să fim vinovați pentru asta. S-a ajuns la punctul în care nu mai poți cruța pe nimeni. Trebuie să aflăm, spunem noi, dacă această situație nu este, așa cum s-ar putea bănui, rezultatul existenței unui plan pentru o foamete organizată în mod deliberat la Paris și unde conduc firele unei astfel de conspirații. Declarația atașată la aceasta (sub numărul precedent, 48-lea) confirmă presupunerea realității sale.

Pe baza acestei dezvăluiri, comitetele au făcut primul lor raport la Convenție, care a rezultat în următorul decret din 18 iulie.

„Convenția Națională, după ce și-a audiat comitetele de agricultură și siguranță publică, decretă că cetățenii din Beaumeval și Louis Roux, reprezentanți ai poporului, vor merge imediat la departamentele Seine și Oise, Eure, Eure și Loire, precum și cetățenii. lui More și Dubouchet, reprezentanți în egală măsură ai poporului - către departamentele din Seine-et-Marne-Loiret pentru a discuta cu administrațiile și a lua toate măsurile necesare pentru a se asigura că legile din 4 mai, 1 și 5 iulie a acestui an privind vânzarea și circulația cerealelor sunt pe deplin implementate.

P.S

Ne așteptăm ca acest decret să producă cel mai bun efect posibil. Dar în orice caz, dacă, îndeplinindu-și în mod constant îndatoririle, reprezentanții poporului dovedesc prin aceasta că merită să fie așa, atunci concetățenii noștri vor constata că suntem așa.

Promitem că vom rămâne la posturile noastre până când furtuna actuală se va potoli sau ne va înghiți împreună cu frații noștri în valul ei devastator. Am anunțat recent acest lucru în tipărire. Oamenii răuvoitori nu se opresc cu s-

26

403

ne defăimează administrația, pentru că până acum, poate, din punctul lor de vedere, a funcționat prea bine. Ei ar fi foarte încântați dacă, în această perioadă dificilă, ar trece în mâini perfide sau neexperimentate, ceea ce ar grăbi declanșarea dezastrelor devastatoare, a căror vedere le-ar oferi o plăcere răutăcioasă, având în vedere ura lor extremă față de patria lor.

Ei bine, le vom provoca această problemă și nu vom părăsi postările noastre în aceste zile grele. Și pentru a-i împiedica și mai mult să-și atingă scopul mașinațiunilor lor criminale, vrem să eliberăm de erori despre noi acea parte a oamenilor care ar putea fi înșelată de ei prin cele trei acuzații principale pe care ni le-au adus.

Prima acuzație

„De când Parisul a fost obligat să mănânce făină din depozite, pâinea a devenit mai proastă decât era înainte”.

Nu este cazul majorității brutarilor. Bănuim că cei care au pâine proastă iau făină din niște depozite secrete pe care încercăm să le găsim. Existența acestor depozite și consecințele folosirii făinii proaste de acolo, care este amestecată cu răutate cu a noastră, este una dintre mașinațiunile oamenilor răuvoitori și garantăm că pâinea rea

găsită la Paris nu este cea coaptă din făină pură din depozitele noastre.
Un alt motiv a contribuit și mai mult la deteriorarea bruscă a calității pâinii – a fost rezultatul stării atmosferei din primele săptămâni ale lunii iulie. Din cauza căldurii extreme, drojdia a ajuns la o fermentație atât de puternică încât s-a transformat, parcă, în ulei; oamenii care înțeleg afacerea coacerii știu ce efect avea această circumstanță asupra calității pâinii. Când temperatura aerului a devenit mai moderată, toată lumea era convinsă că această influență proastă a încetat. Acest inconvenient ar putea fi remediat pe vreme caldă, prin utilizarea unor încăperi mai potrivite pentru lucru și prin a avea cunoștințele de a surprinde momentul în care fermentația a atins gradul potrivit. Dar majoritatea brutarilor nu au nici.
A doua acuzație
„Brutarii sunt distruși, pentru că din ziua în care se stabilește maximul sunt plătiți conform tarifului acestuia, adică ө. la rata de 7 livre 10 sous pe sac, în ciuda faptului că ei achiziționaseră anterior stocuri mari de făină la prețuri mult peste prețul maxim.
404
Brutarii au primit în compensație un depozit de 7 livre 10 sous pe sac, până când am obținut în favoarea lor hotărârea consiliului general, conform căreia primesc pentru toată făina care le-a ajuns înainte de 15 iunie, restul despăgubirii. în valoare de cel mult 38 livre per sac.
A treia acuzație
„Întrucât Parisul trebuie să se mulțumească cu făina din depozite pentru a-și menține existența, brutarii nu se pot ajunge la ea pentru a-și acoperi consumul obișnuit, așa cum li s-a promis în hotărârea Consiliului General din 28 iunie”.
Până la 28 iunie, așa cum am subliniat deja, răufăcătorii au reușit să inducă în eroare oamenii din toate municipalitățile din departamentele din jurul Parisului și au oprit complet exportul de alimente către acest mare oraș. Nici brutarii, nici administrația alimentară nu mai puteau livra saci de cereale sau făină. Resursele Parisului s-au dovedit a fi limitate de ceea ce era disponibil în oraș, atât în depozitele de stat, cât și în cele private, adică. la brutari.
Am considerat apoi necesar să obținem adoptarea de către consiliul general a unei hotărâri din aceeași 28 iunie, prin care s-a dispus ca fiecare control săptămânal să fie efectuat în toate brutăriile în vederea stabilirii făinii de care dispuneau, pentru a o completa apoi cu ajutorul depozitelor comunei.
Totuși, mulți brutari au decis că după acest decret nu mai trebuie să-și facă griji deloc cu privire la aprovizionarea din afară, că municipalitatea intenționează să preia întreg comerțul cu produse alimentare din acest oraș și că de acum înainte fiecare brutar va găsi ceea ce are nevoie în piata in fiecare zi.sa-si satisfaca consumatorii. Toate acestea au fost o iluzie.
Desigur, dacă Parisul ar continua să rămână lipsit de toate mijloacele de aprovizionare, atunci, după epuizarea micilor stocuri private rămase, ar fi necesar să se ia cu totul tot ce este necesar pentru consum în depozitele publice ale comunei până la golirea acestora. Dar membrii administrației alimentare ar fi trebuit să avertizeze împotriva unei astfel de extreme, și au făcut-o.
Au reușit adoptarea a două decrete - de la 1 și 5 ale acestei luni. Prima dintre acestea, în abrogarea articolului din legea din 4 mai, care interzicea cumpărarea oriunde decât în piețe, le permitea să

cumpere de la persoane fizice din secțiile în care mâncarea este din belșug.
Al doilea decret interzice crearea oricăror obstacole în calea transportului acestor produse alimentare sub pretextul că se presupune că nu este încă finalizată contul recoltei.
405
După emiterea acestor două decrete, am decis să transferăm drepturile pe care ni le conferă brutarilor cetăţeni. Tuturor celor care doresc acest lucru, le-am dat autoritatea de a cumpăra în numele nostru oriunde știu că există abundență. Și ne-am putea aștepta ca în curând să vină la noi ca urmare a acestor măsuri.
Pe aceeași bază, am putea crede că am putea amâna epuizarea completă a stocurilor din depozite, un dezastru teribil, a cărui gravitate în prezent foarte multe circumstanțe fac posibilă măsurarea în avans. Ne-am gândit așadar că, cu ajutorul unor stocuri proprii ale unor brutari, mai rămân și datorită facilităților pe care le-am oferit pentru achiziționare în exterior, așa cum am explicat mai sus, a fost suficient, în așteptarea ca fiecare brutar să se poată aproviziona aproape în totalitate singur. , dați pe piață două pungi celui care consumă patru, trei pungi celui care consumă șase și așa mai departe, ținând cont că mai pot exista cerințe private suplimentare suplimentare.
Ni se pare că aceste detalii sunt suficiente pentru a justifica acțiunile Administrației noastre și în acest sens. Rugăm concetăţenilor noştri să acorde atenţie faptului că, se pare, aceste măsuri luate de noi s-au dovedit a fi suficiente, întrucât de când au fost luate, până astăzi, Parisul nu a rămas fără pâine.
Conducătorii Administrației Alimentare a Comunei Paris
semnături: Garen și Defavan
PROIECT DE SCRISOARE DE LA GARIN CĂTRE ADUNĂRII GENERALE ALE SECȚIUNII PARIS
Garin, membru al municipalității și fost șef al administrației alimentare, tuturor cetățenilor Parisului la adunările generale ale secțiilor lor
Septembrie II al Republicii Franceze, una și indivizibilă [1793]
Cetăţeni ai Parisului!
La vederea morții tale iminente, sunt amorțit de frică și groază! Dacă aceste cuvinte groaznice au puterea de a te trezi, atunci poate că mai este timp să te trezești. Poate spun doar „poate”, tot poți evita nenorocirea extremă.
Marsilia! Lyon! Vai!! orașe moarte! orașe mizerabile! Ca urmare a intrigilor crude contrarevoluţionare, moartea a fost doborâtă asupra ta cu foc şi sabie. Aceleași intrigi vor duce Parisul la moarte din cauza foametei, dintr-un război civil cu francezii-406.
Cetăţeni ruşi, cei mai apropiaţi vecini ai tăi, pe care vor să-i înarmeze cu orice preţ împotriva ta, iar tu împotriva lor.
Dar sunt condamnat să sufere neînțelegeri. Concetățenii mei, urmăriți de atâta vreme și înșelați constant de majoritatea celor care îi conduc, se tem de totul și nu ascultă nimic. Au văzut cum cea mai insidioasă performanță a fost prezentată sub marca de patriotism perfect falsificat. Antipatriotul profită de aceste trădări și le amintește de ele pentru a le stârni neîncrederea în tot ceea ce poate fi cu adevărat benefic pentru cauza libertății. Republican, sans-culotte nu mai intelege; disprețuiește totul și este în apatie. Țara mea, vai! ești pierdut dacă nu recunoști în vocea mea vocea adevărului, vocea persoanei aflate în cea mai bună poziție pentru a judeca cu

acuratețe gravitatea rănilor tale și pentru a-ți arăta mijloacele de vindecare.
Dar nu! Nu mă vor asculta. De două luni nu am încetat să informez oamenii, să distribuim afișe, să vorbesc în public, să demasc trădătorii și trădările. Dar ei nu m-au ascultat. Toate avertismentele mele au fost considerate ca manifestări ale amărăciunii și fricii de panică. Am fost dezonorat, am fost calomniat. Previziunile mele despre pericolele extreme care ne amenință au fost confirmate. Oamenii sunt deja pe drumul lor spre abis, oamenii trec deja prin primele dureri de epuizare, iar oamenii sunt calmi, iar oamenii continuă să se înșele cu privire la cei care îi ucid, iar oamenii îi răsplătesc cu coroane de flori și oamenii arată că încă nu sunt vindecați de idolatrie pernicioasă! Cu siguranță, idolilor, nu veți împărtăși soarta predecesorilor voștri! Va dura atât de mult cultul tău autoproclamat încât să ai timp suficient pentru a-ți atinge obiectivele rele?
Cetăţeni, tot ce am spus, tot ce voi spune, nu este o simplă retorică. Toate acestea sunt importante, totul este legat de protecția intereselor tale cele mai prețuite. Una dintre principalele metode ale dușmanilor tăi este să-i umilești pe cei de care se tem cel mai mult, pe cei pe care îi consideră cei mai capabili să-și zădărnicească comploturile. Exemplul lui Marat este o dovadă convingătoare.
Discursurile unei persoane care este hărțuită, acuzată nu atrag atenția directă asupra lor. De aceea, trădătorii de rang înalt care lucrau la organizarea ruinei statului, văzând că le-am dat seama, că resping catastrofa pe care o pregăteau, că mă străduiam chiar să o retrag cu totul din țară și să le smulg masca, s-au grăbit să mă calomnieze, au început să introducă opinie publică înșelătoare despre mine, să mă bombardeze cu cele mai josnice acuzații.
Până la urmă, au reușit să-mi ceară să depun un „raport”, și, în același timp, mi-au atacat în toate modurile pe cei care trebuiau să accepte acest raport de la mine. Și apoi au renunțat la acest raport, când au văzut asta

el îmi va aduce slavă, și rușine lor, că atunci când îl voi prezenta, va dezvălui atrocitățile lor, va lumina masele cetățenilor și va salva patria.
Iar eu, cetățeni, ghidați tocmai de această ultimă considerație, dorința de a salva patria, cu siguranță vreau să-l depun, acest raport, și vă rog urgent să-l cereți, acesta este scopul scrisorii mele. Și ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este că este posibil să nu solicitați acest raport. Dar îți voi arăta că ești obligat să o ceri, că ai dreptul să o faci, că îți vei distruge patria refuzând să faci asta și că nu este adevărat, așa cum ai fost asigurat cu viclean, că legea nu vă permite să acceptați acest raport.
Vă rugăm să urmați prezentarea mea cu toată atenția pe care o persoană care vorbește pentru a vorbi despre un subiect de care poate depinde ruinarea sau mântuirea statului.
Pash mi-a scris... informându-mă *
SCRISOARE DE LA MEMBRII ADMINISTRAȚIEI ALIMENTARE CĂTRE MINISTRULUI PARE DE INTERIOR
Secția Divizie a Municipalității Parisului
alimente și provizii de cereale și făină
Paris, 27 septembrie, anul 2 al Republicii Franceze, unul și indivizibil [1793]
Membrii administrației alimentare
Comuna Paris

Pare, ministrul de Interne
Cetăţean, primind comunicarea dumneavoastră cu privire la cele două decrete ale administraţiei departamentului Aisne, din data de 17 şi 22 a acestei luni, adoptate în legătură cu cererea adresată de dumneavoastră acestei direcţii pentru eliberarea a 3.500 de saci de făină pe săptămână. municipalității din Paris, am scris o scrisoare acestei administrații, o copie a căreia v-am trimis-o. Vă va informa despre intențiile administratorilor și din ce sunt inspirați. Extrasul alăturat din scrisoarea privind directorul Districtului Lan vă va permite să apreciați și această administrare. Procurorul adjunct al Real23, care a făcut un tur al acestui departament, ne-a scris în data de 12 a acestei luni că oamenii din orașul Lane sunt buni, dar departamentul (cu excepția Procurorului General-Sindic) este dezgustător. Îl vom putea evalua corect în legătură cu solicitările urgente care i se adresează

♦ Manuscrisul se termină aici.

kami în scrisoarea atașată la aceasta, pentru a servi cauza statului, slujind Parisul. Răspunsul lui ne va permite să-l judecăm definitiv. Aducându-vă în atenție apelul nostru către el, intenționăm să vă oferim posibilitatea de a acționa în relație cu el în comun cu noi.
Veți vedea din partea finală a scrisorii pe care i-o trimitem că nu am luat nicio decizie cu privire la propunerea lui, transmisă nouă de dumneavoastră... în această lună, privind trimiterea a o mie de cavalerie pentru a asigura punerea în aplicare deplină a rechizitii.

SCRISOARE CĂTRE GAREN

a 5-a zi, a 3-a decadă, prima lună [16 octombrie 1793]
Cetăţean!
De aproximativ șase luni sunt atașat de tine și de cauza ta într-un mod foarte rar. Eram gata să-l aduc. să-mi sacrific interesele, liniștea sufletească, sănătatea, tot ce este mai drag, până la viața mea, dacă ar fi nevoie. În ultimele șase zile, acest devotament al meu s-a stins în cel mai definitiv mod, iar sinceritatea mea, de la care nu mă clin niciodată, mă îndeamnă să vă povestesc despre asta. Amintirea afecțiunii pe care am avut-o pentru tine, a legăturilor morale și politice pe care am crezut că ne vor lega pentru totdeauna, păstrează în mine doar suficient interes pentru tine pentru a întreprinde munca de a explica pentru a dovedi că nu mă înșel deloc . , și că afecțiunea mea și răceala mea au fost, fiecare la timpul său, justificate și rezonabile.
Când am văzut cu ce mândrie ai vorbit despre lupta ta împotriva despotismului, desfășurată încă înainte de revoluție, energia ta arătată în lupta împotriva puterii regale din iulie 89, rolul tău activ în realizarea măsurilor care au pregătit un fulger încă înainte de 10 august. , 92 poporul care a zdrobit tronul regal; când am auzit poveștile tale despre cum ți-ai riscat viața în timpul lucrării groaznice și glorioase a zilei nemuritoare de 10 august; când am văzut cum ai dat dovadă de tărie de caracter în lupta cu insidiosul asasin-ministru24, cum tu, împreună cu mine, l-ai persecutat și l-ai forțat, în ciuda numeroșilor și influenți apărători ai săi, să-și părăsească postul înainte ca el să poată face totul. acel rău pe care l-a conceput împotriva patriei; când, zic eu, am văzut toate acestea, am fost convins că chiar și în poziția care ți-a deschis cele mai mari, mai strălucite oportunități, când a fost vorba de a deschide ochii oamenilor, de a salva republica și de a te ajuta să treci de la tine. un fel de infamie până la vârful gloriei, ochi

409
sunteți în stare să păstrați acea energie și mare putere de caracter care au fost necesare în aceste circumstanțe.
Nu credeam că am de-a face cu un bărbat atât de slab încât să abandonez pe cineva destul de generos încât să se ofere să lupte pentru tine și cot la cot cu tine până la ultima suflare; Nu m-am gândit să mă confrunt cu un om capabil să mă lase, după toate sacrificiile mele, în mila dezastrului extrem și, poate, să mă condamne la răzbunarea ticăloasă a dușmanilor poporului.
Cu părerea ta pe care am avut-o inițial, aș merge până la orice, aș disprețui toată suferința, toate greutățile, toate pericolele, aș fi mereu lângă tine, te-aș urma peste tot, nu numai pentru tine, ci și pentru că doar fiind lângă tine, credeam, era posibil să salvezi republica.
Dar cu părerea ta pe care ulterior m-ai obligat să o adopt, părăsesc locul primejdios, părăsesc câmpul de luptă, unde, stând singur împotriva tuturor, sunt lipsit de posibilitatea de a învinge. Poate că Republica va muri din cauza asta, dar nu va fi vina mea și, dacă trebuie să-i văd agonia, s-ar putea să am timp să mă înjunghiez mai devreme.
Să recapitulăm pe scurt câteva fapte. A conceput, a rezolvat o conspirație pentru a înrobi Parisul prin foamete. Conspiratorii prețuiesc speranța că, dacă complotul va reuși, atunci întreaga republică va fi răsturnată. Ei muncesc din greu pentru a duce la îndeplinire acest plan răutăcios. Un ministru josnic se dovedește a fi sursa principală a acestei mașinații dezgustătoare.
Dezvăluiți toate forțele motrice ale acestei încercări de a ucide națiunea, le expuneți cu curaj în fața oamenilor. Ministrul trădător simte că a fost învins, părăsește câmpul de luptă, fuge pentru viață. Și iată prima victorie. Aceasta implică o persecuție onorabilă pentru tine. Le răspunzi arătând curaj și păstrându-ți energia. Până acum totul merge bine.
Trebuie să prezentați o expunere politică extinsă a activității dumneavoastră administrative, trebuie să includeți în ea o expunere foarte clară și convingătoare a țesăturii complexe a celei mai insidioase conspirații care a fost țesută vreodată împotriva poporului. Acest lucru te duce printr-un lung lanț de trădări împletite pentru a demonstra că există un plan complet pentru declanșarea războiului civil în departamentele de la Paris până la frontiera de nord, cu un scop pe care chiar și un orb l-ar vedea, de a transforma aceste departamente într-un nou Cumpărător. O astfel de ceartă avea să deschidă trecerea nestingherită hoardelor străine până la Paris. Acesta din urmă, fiind lipsit de hrană, avea să devină atunci o pradă ușoară.
Tam-tamul ridicat de dumneavoastră cu privire la acest fapt a atras atenția cu atât mai mult cu cât vorbește în favoarea dumneavoastră cea mai evidentă dovadă: alarma, care este bătută la apariția unei armate revoluționare și a comisarilor pentru aprovizionarea cu hrană la Paris.
410
în satele din împrejurimile Lanei, Soissons, Beauvais, lupte între popor și această armată în departamentele Aisne, Oise și Somme...
Slavă, cel mai magnific triumf te așteaptă la Paris, când dezvăluii oamenilor, mai nefaste decât cred ei, ca să vadă adevărul, acele secrete pline de groază pe care ai promis că i-ai dezvăluit.
Și ei bine, renunți la această glorie, la slava mântuirii țării tale într-un moment în care este necesar să dai dovadă de curajul necesar să înfăptuiești o faptă atât de mare. Garen, care a făcut totul perfect

pentru a ajunge la un deznodământ atât de important; Garen, ținând în mâini toate dovezile conspirației infernale însăși; Garen, singurul om care poate zădărnici cele mai odioase comploturi, se resemnează tocmai în momentul în care trebuie să se dovedească cel mai mare dintre oameni, cel mai valoros dintre concetățenii săi. Op spune că i-a atacat cu îndrăzneală pe regii în mod deschis și tremură la guvernul municipal! Dacă republicanii, în fața pericolelor, să fie angajați în calcule când este în joc problema morții sau mântuirii patriei!
Nu, comportamentul tău față de un bărbat care a avut curajul să lupte cel mai activ cot la cot cu tine nu-mi mai permite să cred că ești capabil să-ți arăți cum ar trebui să fii într-o poziție atât de importantă ca a ta. I-ați imputat decizia lui mărinimă de a demisiona dintr-o funcție care cuprindea toate resursele sale și în care nu a mai putut rămâne după ce a luat o parte atât de activă la atacul împotriva coaliției perfide care duce, fără îndoială, patria la distrugere. Ai fost încântat să denaturezi motivele nobile ale acțiunilor sale, înfățișând ambiția și dorința de a se prezenta într-o lumină favorabilă drept cauza zelului său. Nu trebuia să acţioneze independent, trebuia, depunând raportul său la presă, să îl corecteze în conformitate cu raportul comisarilor de secţie sau cu raportul administratorilor; ar trebui să elimine de acolo anumite fraze, de parcă ar fi posibil să se facă modificări raportului pe care s-a hotărât să îl publice; parcă într-o declarație a tot ceea ce știam despre cauzele penuriei, declarație pe care adunarea legitimă, reprezentând întregul popor al Parisului, mi-a cerut-o, aș putea vorbi altfel decât în numele meu sau în numele adunării. în sine.
O, dacă motivul acțiunilor tale a fost o dorință, totuși, una justă, de a juca un rol deosebit de important într-un raport politic, atunci nu ai cântărit suficient începutul și sfârșitul pe care ți le-am citit în manuscris. Opies ar fi trebuit să vă ofere o satisfacție personală deplină. Ai un rol important și în raportul meu. Pentru ce consta? Din toate documentele care vin de la tine, care cred că fac cea mai mare onoare muncii tale de administrator.
411
Vai! în starea de spirit pe care o observ în tine, la ce bine îți vor face? Cum vei ieși din poziția în care te afli? Încă o dată voi fi sincer cu tine. Nu pot să-mi explic starea de neglijență în care te văd. Ocupat cu citirea cărților plăcute, cine decente și compania soției tale, se pare că uiți de tot și chiar de detectivii care cotrofează constant în jurul tău. Nu sunteți responsabil de raportul dumneavoastră financiar sau de raportul dumneavoastră politic. Dacă toate acestea ți se potrivesc, cu atât mai bine. Închei spunând că, din moment ce trebuie să mănânc și să hrănesc pe alții, m-am întors la poziția mea. Văd cum au loc trădările acolo tot timpul și nu mă pot abține. Aș fi de neconsolat dacă n-ar fi speranța că Dumnezeu, căruia i-a păsat mereu de soarta libertății noastre, va face o nouă minune care să ne ajute să depășim această teribilă piatră de poticnire.
SCRISOARE LA RĂSPUNS28
Paris, marți din deceniul 2 al lui Brumaire, anul II [5 noiembrie 1793]
O recomandare către o persoană asuprită - și numesc asuprire orice suferință adusă cuiva fără motiv - despre care nu există o opinie certă până nu poate dovedi că comportamentul său oficial a fost impecabil, o astfel de recomandare, împreună cu o simplă scrisoare de la mine, a fost suficient încât să ai încredere în mine și să-mi dai un post.
Vreau să justific pe deplin această încredere, iar în acest scop, prietene republicane, vă trimit un certificat de cinism*.

Veți vedea că merge puțin înapoi, până în 1789, înainte ca prima noastră Declarație a Drepturilor Omului să fie proclamată.
„Cadastrul permanent” a fost prima mea experiență în literatură, în politică, în patriotism. L-am așezat pe altarul libertății, când numele ei sfânt și sacru era încă aproape nehotărât să îl pronunțe deschis. Teoria impozitului, principiile în baza cărora este legală, modalitatea de distribuire legală și echitabilă a acestuia, necesitatea necondiționată a cadastrului pentru a obține un astfel de rezultat, mecanismul de creare a acestui cadastru, mijloacele de permanentizare a acestuia - acestea au fost principalele subiecte pe care mi-am propus să le elaborez în acest eseu.
Dar această problemă importantă a impozitelor m-a determinat să dezvolt și cele mai importante întrebări ale acelei mari revoluții pe care noi
• Adică un certificat de devotament față de republică.

apoi au pregătit și scopul final al căruia nu a fost dat tuturor să-l prevadă. Dacă îmi citiți volumul, veți vedea că eram, poate, singura persoană la acea vreme care îndrăznea să prezică și să propună reducerea bogăției enorme, asigurând o existență decentă și stabilă tuturor sans-culotelor pe bază de muncă; educație egală și gratuită pentru toți; justiție gratuită; sechestrarea de către stat a pământurilor sfintei biserici; desființarea zecimii, desființarea monahismului și, în final, desființarea cultului; desființarea dreptului de naștere, precum și a nobilimii și a întregului sistem feudal; în concluzie - libertate, egalitate și distincție numai a virtuților și a talentelor.
Știi, frate, ce m-a costat acest curaj, care am venit din adâncul a ceea ce se numea atunci Picardia, la Paris pentru a răspândi aceste propuneri îndrăznețe? Comisia Fiscală a Adunării Constituante, condusă de acel La Rochefoucauld care mai târziu a condus cu atâta vrednicie departamentul din Paris, a ordonat în acest moment de libertate să oprească vânzarea cărții mele din cauza opiniilor „periculoase” conținute în ea. Departamentul, am publicat acolo o expunere concisă a acestei doctrine periculoase, iar compatrioții mei aristocrați, împreună cu o clică a Adunării Constituante, mi-au luat cauza și au executat un decret privind arestarea mea. Am fost adus la Conciergerie din Paris, iar Marat era protectorul meu: datorită lui și energiei lui, precum și a mea, lanțurile mele s-au rupt onorabil după două luni.
M-am întors din nou la departamentul meu. Am lucrat acolo ca jurnalist republican și asta a fost cu doi ani înainte de răsturnarea monarhiei. Una dintre scrierile mele, îndreptată împotriva îndatoririlor feudale rămase, a provocat o revoltă în departamentele Somme, Oise și Aisne, iar desființarea efectivă a acestor îndatoriri, a grăbit desființarea lor prin lege și pentru mine a presupus lansarea unei noi acuzații penale. Sprijinul poporului s-a dovedit mai puternic decât încercările aristocraților și chiar în momentul în care aceștia din urmă lucrau să mă distrugă legal, oamenii m-au ales administrator al departamentului Somme. Dar toți colegii mei au fost influențați de rollandism. A urmat o luptă între ei și mine. În luna februarie a acestui an, am ajuns la Paris pentru a-i pune capăt. Dar partidul de guvernământ avea încă prea multă influență la acel moment pentru a ajunge la o soluție justă. De când mi s-a oferit postul de secretar al administrației alimentare, am rămas la Paris pentru a-l îndeplini, și am făcut-o până la sfârșitul administrației Garin.
Probabil că deja ghiciți, cetățean, despre motivele care mă îndeamnă să vă spun povestea mea, iar acum le voi expune și mai clar. S-ar putea să

credeți că sunt un birocrat profesionist și ereditar și să mă găsească potrivit
413
muncă. Sunt un birocrat în adevăratul sens al cuvântului doar de când reînnoirea administrației alimentare a comunei și dorința de a-și găzdui făpturile, pentru care unii oameni sunt gata să sacrifice totul, au dus la faptul că funcția mea de secretar a fost luat de la mine si transferati la categoria angajati obisnuiti, unde nu ma simt foarte bine si unde am ramas doar pentru ca nu am alte mijloace de a-mi sustine existenta familiei, in afara de munca mea. Dacă spun că nu mă simt foarte bine în poziția mea actuală, atunci aceasta, însă, nu este din motive financiare, ci pentru că, din cauza obiceiurilor mele, înclinațiilor și naturii ocupațiilor mele anterioare, nu mă potrivesc. Din ceea ce v-am spus astăzi, puteți vedea, ați putut vedea deja din prima mea scrisoare, veți vedea și mai bine din raportul istoric și politic pe care l-am întocmit și este tipărit despre administrația Garen, de ce sunt capabil și unde as putea fi cel mai de ajutor. Dacă este adevărat că cel care strălucește în rangul doi se estompează adesea când ajunge în primul, atunci invers este uneori adevărat. Totuși, nu am nevoie de primul rang, dar te rog pe tine, pe care îndrăznesc să-l numesc prieten, să-mi dai măcar un grad în care să pot lupta cu armele pe care știu să le controlez. Comisia de aprovizionare cu alimente trebuie să cunoască puterea tuturor celor care servesc la ea. În acest sens, sper că ea nu va găsi scrisoarea mea lungă deplasată!

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

[14 noiembrie 1793]

Am fost arestat și plasat într-o celulă de închisoare de la primărie26. Administratorii aristocrați de la Mondidier sunt cei care și-au început din nou mașinațiunile criminale împotriva mea. Voi fi trimis la Montdidier. Calmează-te, copiii mei, nu-mi va fi greu să-mi resping adversarii. Adu-mi mantia mea, certificatul meu de civilizație, asta-i tot. Sper la prietenia cetățeanului Garen.

Babeuf

Mărturia mea despre civilizație este într-o mantie.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

24 Brumaire, Anul II al Republicii Franceze, unul și indivizibil [14 noiembrie 1793] 27

Draga mea prietenă, te rog să-mi trimiți o saltea și cearșafuri ca să nu dorm atât de greu ca aici. Va trebui să mergi la administrația alimentară, la Palatul de Justiție; găsiți-l pe cetățeanul Chapuis acolo și rugați-l să nu uite să mă includă în statul de plată pt
414
primele 22 de zile ale lui Brumaire. Dacă ai nevoie de chitanța mea pentru a primi bani, ți-o voi trimite.

Scrie-mi ceea ce auzi, într-o scrisoare nesigilată, așa cum se practică aici, dacă nu obții permisiunea să mă vezi.

Administratorii poliției sunt atât de buni republicani încât vor face orice pentru a-i salva pe apostolii înfocați ai revoluției de dinții aristocraților. Le-am descris în detaliu ceea ce acum este confirmat de istorie, și anume că departamentul Somme a fost și este în mod constant într-o stare de contrarevoluție evidentă și că planul unei ligi puternice și ramificate de conspiratori din această regiune era să distruge acolo un număr mic de patrioți înfocați; că persecuțiile repetate la care am fost supus sunt o dovadă în acest sens; că a mă preda vechilor mei dușmani și rebeli ascunși ar însemna să mă extermine

cu aceleași mâini care au comis crimele legale ale patrioților din Lyon, Marsilia, Toulon; să cer să mi se permită să-i scriu lui Dumont din Somme, pentru ca cazul meu să fie audiat în fața Comitetului de siguranță publică al Convenției. Sper ca sentimentele civice ale cetăţenilor-administratori ai poliţiei să-i determine să nu mă refuze să-mi facilitez această modalitate de apărare, care va servi şi la demascarea multor trădători încă necunoscuţi.
Gracchus Babeuf
SCRISOARE LA PASH
Camera de arestare a Primăriei, 24 Brumaire [|14 noiembrie 1793]
Gracchus Babeuf Pasch, primarul Parisului
M-ați cunoscut din munca mea în administrația alimentară, primar cetățean, mi-ați văzut zelul patriotic în acest domeniu. Am reușit apoi să lucrez două zile în Comisia pentru Aprovizionarea cu Alimente a Republicii, unde am fost din nou ocupată cu asigurarea aprovizionării Parisului, pentru că am fost numit la departamentul care se ocupă de asta. Între timp am fost aruncat aici din ordinul poliției; Acum o să vă spun de ce.
Din septembrie 1792, am ocupat succesiv funcțiile de administrator al departamentului Somme și al districtului Montdidier. În ambele poziții, a trebuit să lupt împotriva spiritului aristocratic și, s-ar putea spune, contrarevoluționar al colegilor mei. Dovada a ceea ce spun aici este faptul că generalul sindic al acestui departament și cei trei administratori, precum și procurorul sindic al raionului Montdidier, au fost recent destituiți și arestați de deputatul Dumont, reprezentantul poporului. .
415
În noiembrie anul trecut, acești contra-revoluționari au dominat. San-culotele mele pronunțate i-au revoltat. Căutau doar o scuză să mă omoare. A existat o astfel de sugestie. M-au acuzat că m-am lăsat mituit de o persoană particulară, în colaborare cu președintele [directiei] raionului și un membru al instanței pentru a înlocui un nume în actul de vânzare a proprietății naționale.
Schema a fost concepută atât de inteligent încât mi-am dat seama că aș fi expus unui mare risc dacă nu aș scăpa de această persecuție. Seducătorii mei imaginari au fost arestați, dar au fost eliberați de îndată ce au văzut că nu mă pot lua. Credeam că prin această concesie au recunoscut că nu există seducătoare; prin urmare, nu a fost corupt. M-am considerat pentru totdeauna în siguranță, fiind departe de persecutorii mei.
Recent au aflat că sunt aici; şi au reluat această ticăloasă ceartă. Nu știu prin ce intrigi groaznice pot începe din nou această afacere, pe care am considerat-o încheiată. Îndrăznesc, domnule primar, în numele patriotismului dumneavoastră, să vă cer să vă familiarizați cu poliția cu acest caz și să opriți intrigile tâlharilor? Dacă voi fi trimis la judecată în departamentul Somme, va fi la fel ca și cum toți cei mai buni patrioți ai noștri ar fi trimiși la Toulon. Salvează-l pe bunul sans-culotte, tată de familie, om care a stârnit dintotdeauna ura contrarevoluționarilor ♦.
Iată firele acestei conspirații, care sunt toate în contact unele cu altele. Ordonante in apararea regelui. Curtea departamentului a fost chemată în barouri [Convenției]. departament contrarevoluționar. Deputații îl votează pe tiran și protestează împotriva evenimentelor din 31 mai. Aceasta este Vendéea, gata să se revolte în orice moment. Nu există nimeni în afară de tine și de mine. Trădare ascunsă. Planul lor este să ne distrugă dacă este posibil.

SCRISOARE MENESIER

Camera de arestare a primăriei, 25 Brumaire, al 2-lea an al Republicii Franceze, una și indivizibilă [15 noiembrie 1793]

Gracchus Babeuf către Mepesier, administratorul poliției din Comuna Paris 28.

Mi s-a spus, cetățean, că cazul meu a fost înaintat la dumneavoastră și că vă pot scrie despre asta. Dacă iubești republica, nu vei lăsa să fie nimicit un om care îndrăznește să acționeze ca unul dintre cei mai înflăcărați apostoli ai ei, pe care contrarevoluționarii și-au dorit de mult să-l extermine din acest motiv.

* Următoarele rânduri sunt scrise pe aceeași foaie ca și scrisoarea.

Ai răbdare să citești câteva detalii și te vei convinge că, ajutându-mă, îți vei ajuta patria și că stă în puterea ta să faci asta.

André Dumont, reprezentantul poporului, a spus în Convenție că fără măsurile revoluționare pe care le luase, departamentul Somme ar fi devenit o a doua Vendée.

Dacă acest deputat ar fi audiat ca martor, v-ar spune că din 1789 m-am arătat a fi Marat al acestui departament. Așadar, începând cu anul 1789, aristocrația a început împotriva mea trei procese penale, din care am ieșit achitat. Procesul prezent este al patrulea.

Este doar o continuare a proceselor anterioare. Pentru a-i putea aprecia ticăloșia, este necesar să vă fac un rezumat al istoriei mele revoluționare.

În 1789 am scris și publicat un eseu patriotic intitulat „Cadastrul permanent”. Sunt îndatorat acestui eseu pentru faptul că am primit recent un post în departamentul de cadastru al republicii.

Apoi am publicat un pamflet împotriva impozitelor indirecte și a altor taxe restrictive. Această lucrare a entuziasmat întregul oameni din departamentul Somme, a anticipat eliminarea acestor taxe urate. Dar aristocrația, la rândul ei, a reușit să obțină adoptarea unui decret cu privire la arestarea mea, în baza căruia am fost dus la Paris și judecat de o instanță fiscală care mai exista la acea vreme. Marat, da, un prieten al poporului Marat, a fost apărătorul meu într-o serie de numere ale ziarului său. Pixul lui de foc m-a ajutat să ies curat din acest prim test.

M-am întors la Somme. Am publicat acolo un ziar patriotic, care a ridicat spiritul societății. Prin alte scrieri, am purtat o luptă acerbă împotriva sistemului feudal. Casta nobilă a văzut în mine instigatorul de succes al abolirii sale. În acest sens, s-a făcut o nouă tentativă în instanțe împotriva mea.

Când am ieșit din nou învingător din această luptă, curajul meu nestăpânit m-a determinat să ies tipărit pentru împărțirea pământurilor comune. Rezultatul a fost un al treilea proces, în care i-am învins din nou pe cei care mă persecutau.

În septembrie 1792, sans-culottes m-au ales administrator al Somme-ului. A trebuit să lupt cu procurorul general sindic și cu câțiva dintre colegii mei, care erau contrarevoluționari hotărâți și care au fost ulterior destituiți și arestați de republicanul Dumont. Eram deplasat lângă ei, căci eram aproape singurul patriot de acolo.

Dezvăluirea mea a unui complot pentru deschiderea accesului în Franța prin Pforne după capturarea așteptată

apoi a asediat Lille, a provocat alarma în mulți și mi-a creat noi dușmani periculoși.

În noiembrie am părăsit centrul departamentului și m-am mutat la Montdidier ca administrator de raion. Aici procurorul sindic, pe care Dumont ordonase recent arestarea, era un aristocrat evident și unul dintre cei mai înverșunați dușmani ai mei. El și câțiva administratori i-au ajutat deschis pe nobilii emigranți: le-am declarat război fără milă. Am încercat mai ales să aflu totul despre proprietățile pe care acești aceiași emigranți le-au lăsat națiunii. Mai mult ca oricând, am întors astfel împotriva mea întreaga ligă a bogaților și a dușmanilor patriei.
Acesta este ceea ce i-a determinat să decidă să mă distrugă cu orice preț. Nu au găsit un mijloc mai bun decât să-mi provoace onestitatea. Au venit cu cea mai ridicolă acuzație de presupusă luare de mită. Cunoscând amărăciunea prietenilor lor, membri ai tribunalului din Montdidier, m-am dus la Paris pentru a fi judecat de autoritățile centrale. Între timp, seducatorii mei imaginari au fost arestați. Dar au fost eliberați de îndată ce au văzut că nu pot fi capturat. Am crezut că, din moment ce nimeni nu mită, picto-ul nu a fost mituit. Calm în privința asta, am încercat să-mi găsesc un loc în Paris.
Am fost la Chaumette. I-am spus sincer toată istoria mea politică. Op m-a tratat cu simpatie și mi-a ordonat programarea la administrația alimentară.
Eram acolo responsabil de corespondența privind achizițiile, care se desfășurau în departamentul Somme. Datorită aristocrației sale incorigibile, acest departament a fost foarte reticent să participe la furnizarea de hrană pentru Paris. Am implementat direct măsurile stricte care au fost luate pentru ca acest departament să participe mai bine la această problemă. Această influență a mea a devenit cunoscută acolo. Acest lucru a trezit spiritul de răzbunare, iar aristocrația, de care încă nu se eliberaseră complet, și-a întors din nou săgețile împotriva mea.
Așa, cetățean, este poziția în care mă aflu acum. Am scris deja că dacă voi fi trimis în judecată în departamentul Somme, de unde antipatriotismul nu este în niciun caz expulzat, atunci va fi la fel ca și când aș fi predat acelor instanțe care au ruinat Chalvet29, Beauvais și alții. Salvați patriotul de foc care nu s-a abătut niciodată de la calea cea bună. În concluzie, cer ca plecarea mea la Montdidier să fie amânată și să nu fie semnalată acolo arestarea mea; Cer permisiunea de a-mi transmite memoriile singurului reprezentant Montagnard al tuturor deputaților din Somme, republicanul Dumont, pentru a-i arăta că cazul meu, legat de marile mașinațiuni aristocratice din Somme, merită să fie luat în considerare de Comitetul Public. Siguranța Convenției și să-l rog să se asigure că am fost ascultat.
418
SCRISOARE [DOV] »
26 Brumaire [16 noiembrie 1793]
Iată, fratele meu, patru exemplare. Încercați să le puneți în ordine astăzi, ca și celelalte patru de la administrația alimentară. Așa, mâine pot merge la comisie. Soția mea vă va completa toate detaliile. Am găsit diverse documente pentru lungul meu memoriu, pe care îl vom numi „Istoria conspirațiilor și a conspiratorilor din Somme”; tot ceea ce mi-ai trimis ieri își va găsi un loc acolo și va fi foarte valoros. Iată una dintre lucrările prin care i-am smuls pe mulți din acel tribunal aristocratic al lui Mondidier. Citește-l, sunt sigur că nu te vei supăra din cauza asta.
G. Babeuf

Încă nu am avut timp să-l caut pe Marat. Ți-l voi trimite să citești, alături de alte lucrări pe gustul meu, pe care le voi selecta pentru tine.
Dă-mi această copie a dosarului Davenkurs; acesta este singurul care mi-a mai rămas.
SCRISOARE CĂTRE SOȚIE
2 Fremers [22 noiembrie 1793]
M-am înscris pentru salarizare azi, poți să-mi iei cecul de plată. Inca sunt fara bani. Există aici un parteneriat cu care trăiesc, dar este prea scump pentru mine și sunt nevoit să mă despart de el, pentru că și tu trebuie să trăiești cu copiii tăi. Dacă ai putea să-mi iei un pat pliant, aș putea economisi încă zece sous pe zi.
Nu am mai auzit de tine de când te-am văzut la paznic. Ieri i-am scris lui Thibodeau. L-am rugat, din moment ce nu știi să scrii bine, să-ți scrie în fiecare zi un bilet pentru a-mi spune ce ai făcut pentru mine. Asigurați-vă că mergeți la el pentru asta în fiecare zi în biroul lui.
În ziua în care mi-ai trimis șapca și pieptene, am aflat că ești la sediul poliției. I-am trimis imediat o scrisoare lui Champenois într-un plic adresat cetățeanului Menessier, altul lui Chaumette și al treilea lui Thibodeau. Am aflat că aceste trei scrisori au fost puse în dosarul cetățeanului Menesier. Ți-a transmis el? Ai luat scrisoarea adresată lui lui Chaumette?
Astăzi îi trimit memoriile lui Menesier. Îi scriu că trebuie să vorbesc cu tine pentru a-i scrie de urgență lui Dumont și a-i cere să confirme faptele enunțate în memoria mea, martor.
27
419
să mărturisesc că sunt un patriot care este distrus sau să fiu de acord că tu însuți te vei adresa lui Dumont. Prin urmare, cereți o întâlnire cu Menesier, dar faceți-o cu mult tact; pentru că mi-e teamă că opțiunea acela te va refuza dacă ceri prea întârziat.
Mângâie-mă, scrie despre sănătatea copiilor. Este foarte mult timp să rămâneți fără vești timp de patru zile. Toată lumea ajunge aici pentru a continua zilnic.
Cere-i cetățeanului Garen să-ți scrie un răspuns, spune-i că îl îmbrățișez în frăție.
Ce ți-a spus Chaumette când i-ai dus scrisoarea mea?
G. Babeuf
SCRISOARE CĂTRE A. DUMONT
Paris, 7 frimer al anului 2 al Republicii Franceze, unul și indivizibil [27 noiembrie 1793] (camera de arestare la primărie)
Dumont!
Vă trimit o republicană virtuoasă, simplă și nepretențioasă, ca natura însăși, o mamă blândă și plină, nefericita soție a unui nefericit soț, pe care timp de cinci ani a ajutat-o să îndure loviturile neîncetat repetate ale dușmanilor revoluției, care cu curaj. , cu credință fermă în viitor, a trăit alături de el sărăcia, pericolul, orice fel de persecuție, o femeie, neobosit de fiecare dată. când era necesar să acţioneze pentru a-şi scoate soţul republican din diversele prăpastii săpate de trădătorii în calea lui.
Fii atent, Dumont, la chestiunea despre care ți se adresează această femeie. Nu este doar o chestiune privată. Este strâns legată de comploturile ticăloșilor din departamentul Somme, care, după cum spuneai, fără apariția ta bruscă și epurările efectuate de tine, ar fi transformat acest departament în Vendée.

Cetăţean, sinceritatea extremă a fost întotdeauna vina mea; O voi pierde doar cu viața mea. Dacă sunteți surprins că vă adresez acum, când nu am reînnoit contactul cu dvs. de când sunteți în Convenție și sunt la Paris, atunci vă voi spune sincer motivele acestui lucru. Ca filozof și republican, mă vei înțelege.
Am auzit prima dată de tine când, în 1790, te-ai abonat la ziarul meu, Corespondentul Picard. Mi-ai scris mai multe scrisori patriotice atunci. Opiatele mi-au dat cea mai bună impresie despre tine. Am apreciat foarte mult aceste scrisori și vă veți aminti că le-am publicat într-o serie de numere. La rândul tău, mi-ai exprimat respectul, mi-ai cerut să-ți trimit celelalte lucrări ale mele și am făcut-o, ți-am trimis aceste lucrări, la care mă refer în atașat <30 memorii și care mi-au adus atâtea persecuții din partea aristocrației, pe care se pare că le-ai observat.
De atunci, mi-am format o idee despre tine ca un patriot energic și înflăcărat. Dar din moment ce acest personaj al tău nu s-a arătat prea mult la ședința electorală de la Abbeville din septembrie 1792, mărturisesc că am crezut că m-am înșelat apreciind curajul și republicanismul tău.
Pe viitor, am fost foarte mulțumit de tine pentru performanța ta în procesul tirapului, dar în alte cazuri nu te-ai arătat deloc. Din punct de vedere mental, te-am chemat constant pe podium și am vrut să străluciți pe el. El singur, am spus, ar putea salva onoarea deputaților din Somme. Dar nu te-am văzut urcând pe podium. Acest lucru mi-a provocat, Dumont, mărturisesc încă o dată, răcirea mea față de tine.
Iertați-mă, demn reprezentant, și nu taxați pentru această retragere. Renașterea ta în Somme, victoriile tale nemuritoare asupra amăgirii, minciunii și vicleniei, succesul tău în propagarea principiilor și singura adorare a adevărului demnă de admirat, toate acestea mi-au redat pe deplin respectul față de tine.
Da, respectul meu; nu-l neglija, frate. Renunțați la prejudecăți, dacă există, ți-au fost insuflate pe cheltuiala mea. Examinează totul și te vei convinge că îți scrie o persoană cinstită, poate o persoană grozavă, căreia, ca și tine, nu-i lipsește decât o poziție în societate. Ei bine, da! Sunt mândru că tu și cu mine am fost, poate, singurii din Somme care au fost capabili să înțeleagă și să reînvie sans-culotismul, să-l ridice la înălțimea maximă și să mergem sincer înainte. Aristocrația, folosindu-și singura armă aleasă, viclenia, s-a dovedit a fi mai puternică decât mine. Frica, frate, ca și cum, după ce m-a câștigat cu nepedepsire, nu ar fi îndrăznit să folosească dintr-o dată aceeași armă împotriva ta.
Ce păcat că nu m-am gândit să vă adresez mai devreme, bineînțeles că nu aș fi fost atunci unde sunt acum.
Acestea sunt faptele, colega meu republican. Tocmai oamenii asupra cărora ai doborât buzduganul național, aceeași clică care nu încetează să lucreze la organizarea acestei noi Vendée, pe care ai transformat-o într-un tărâm al filosofiei, ea, ei sunt cei care vor să mă zdrobească. sub greutatea unei acuzaţii absurde.
Citiți memoria atașată, nu va fi o pierdere de timp. Citiți-l, veți vedea legătura dintre atacurile repetate asupra persoanei mele și firele conspirațiilor contrarevoluționare care se țes constant în departamentul Somme.
Ultimul pretext folosit pentru a mă ruina a fost acuzația de luare de mită. Republican Dumont, sunt oameni care nu pot fi considerați

capabili să fie mituiți. Lasă-i să-mi examineze toată viața și să vadă unde este regele
421
lol ambiția mea. Departe de aur. Înflamat de revoluție încă de la începutul ei, m-am scufundat de bunăvoie în sărăcie. Tot ce aveam, am donat publicării unor lucrări care vizează domnia rapidă a bunăstării poporului. Aceasta se referă la timpul înainte de a fi taxat. Există dovezi în memoria mea că eu, tatăl familiei, am renunțat la un post cu un salariu de 4.000 de franci pentru un post cu un salariu de 1.200 de livre, crezând că în aceasta din urmă aș fi mai de folos patriei mele . Aceasta se referă la timpul după ce mi-a fost prezentată obvipepia. Spune-mi, Dumont, spune-mi, este posibil să mituiești astfel de oameni? Dar în cazul de față veți vedea că nu a existat niciun motiv pentru a mitui și că presupușii mei pervertiți au fost achitați. Cum aș putea fi condamnat, cum aș putea fi declarat mituit, dacă nimeni nu m-a mituit? O neglijență, fratele meu, o simplă lipsă de atenție, o încălcare pur formală, aproape imediat recunoscută și corectată printr-un act sincer și loial din partea mea - aceasta este crima pe care nu au vrut să mi-o ierte chiar în momentul în care Procesul Amiens a fost achitat în Convenție31, a făcut o supraveghere mult mai importantă.
S-a spus că mi-am creat o prezumție de vinovăție fugind. Memoriile mele vă vor dovedi că nu am candidat deloc. Am ajuns la Paris pentru a cere dreptate de la ministru într-un moment în care cazul meu nu primise încă o direcție penală. Tocmai sosisem când am aflat că i s-a dat această direcție... M-am ținut departe de curte, care era formată din nemiloșii mei dușmani personali care se vânduseră unei cliche de dușmani ai poporului. Am fugit... de nedreptate, așa cum a făcut Marat de multe ori. Procesul s-a încheiat rapid, s-a recunoscut că nimeni nu a dat mită în acest caz. Mi-am spus: prin urmare, nu am fost corupt, de aceea, sunt îndreptățit, chiar și indirect. Am oftat liniștit și, de când mi-am trimis demisia din postul de administrator la Montdidier, caut și găsesc la Paris o funcție pe care o îndeplinesc cu succes și onor. Iar pe 24 Brumaire aflu că am fost condamnat și că mă vor aresta pentru a mă trimite la tribunalul din Montdidier. O, puterea inocenței și a adevărului! Scriu un rezumat al cazului meu pentru oficialii Comunei din Paris; Povestesc în detaliu istoria comportamentului meu politic de la începutul revoluției și conspirația împotriva mea a întregii ligi de aristocrați ai departamentului, care au jurat să mă distrugă și nu au încetat să încerce să realizeze acest lucru. Această poveste deschide ochii oficialilor, mă iau sub protecția lor. Ei promit să mă țină sub protecția lor și să mă salveze într-un mod revoluționar dacă se va dovedi că sunt persecutat nu pentru o crimă, ci pentru o dorință violentă de oprimare. Așa, gloriosul meu conațional, este poziția mea actuală!
423
Le-am promis acestor onorați oficiali să vă scrie și se pare că vor fi încântați să cunoască părerea dumneavoastră despre comportamentul meu revoluționar în general, pe care i-am familiarizat parțial trimițându-le scrierile mele, care le-au stârnit aprobarea. Vorbesc de la sine, aceste compoziții! Toți anticipează reformele necesare pentru a asigura libertatea și găsesc în autor un republican cu mult înaintea Republicii.
Dă-le părerea ta despre asta, te rog. În ceea ce privește procesul în sine, nu vă pot cere nimic: actele trebuie examinate de o altă instanță decât cea care a pronunțat sentința și sunt sigur că o astfel de

revizuire nu va dovedi decât parțialitatea celor care au îngrămădit. ridica toate aceste acuzatii...

Chaumette, care la un moment dat m-a numit direct într-o funcție în administrația municipală, vrea să studieze în profunzime această acuzație. Prietenul său, Sylvain Maréchal, acest om de litere, care a fost persecutat și de fostul despotism pentru celebrul său almanah de oameni cinstiți, acest profet, autorul Judecății de Apoi a regilor, acest filozof, succesorul ziarului lui Prudhomme, va fi apărătorul meu. Alăturați-vă lor și vouă, care împărtășiți gloria lor patriotică, de dragul de a salva un concetățean, un adept înflăcărat al învățăturii noastre comune, suferind de furia acelor trădători, dintre care o bună parte i-ați lovit.

Warin, procuror sindic al Montdidier, deși este revoluționar și numit de dumneavoastră, pare indus în eroare în privința mea, veți vedea acest lucru din extrasul atașat dintr-o scrisoare adresată municipalității pariziene de către Le Bouc, comisarul acestei municipalități pentru hrană. cumpărături în Maupes - didier. Oamenii cei mai virtuoși, care au sufletul cel mai curat, sunt adesea mai ușor înșelați decât alții și nu observă cum sunt induși în eroare. Varen privește totul cu ochii aristocrației, care în exterior se deghizează în fața lui în culori opuse.

Dacă ar fi pus la îndoială masa sans-culotte din raion, m-ar fi judecat altfel. Dacă este necesar, voi obține și alte caracteristici din această masă. Varen nu știe că, neștiindu-ne, am muncit amândoi cu energie pentru binele patriei. Vezi memoria mea atașată.

Termin, concetăţeanul meu, aceasta este o scrisoare pe care nu aş putea să o scurtez. Nu-mi refuza avizul pe care ți-o cer pentru a grăbi cererea pentru nefericitul meu caz: acest aviz trebuie trimis administrației de poliție a municipalității pariziene. Vă rog să mă informați și pe mine despre acest lucru și să trimiteți acest anunț lui Garin, membru al consiliului municipal, Port Honoré, K® 2 7, pentru a-mi transmite.

423

libertatea poate fi câștigată. Vă puteți exprima cu competență părerea despre mine. Dar te apelez doar în numele patriotismului meu. Adevărat, te-aș putea interesa ca om care a început munca enormă și utilă de a compila istoria Franței republicane și, de asemenea, ca om care, în urmă cu opt ani, și-a numit fiul cel mare Emile, a făcut din el o copie exactă a lui Emile Jean. Jacques, a cărui existență mulți oameni cu prejudecăți o consideră pur și simplu imposibilă, și a prezentat acest elev locuitorilor din Emile (fostul Montmorency) ca un model pentru educația copiilor lor, în acest scop a donat un post cu un salariu de 4.000 de franci și a primit de la acești locuitori o scrisoare, a cărei copie, Dumop, se atașează și la aceasta. Citiți totul; legiuitorul, apostolul filozofiei, nu trebuie să fie indiferent la toate aceste lucruri. Există motive să remarcăm că în viața tuturor oamenilor care se ridică deasupra nivelului virtuții obișnuite, există ceva asemănător. Este întotdeauna o serie de capcane, nedreptăți și nenorociri pe care le întâmpină. Dar ei găsesc multă mângâiere și sprijin în propria lor filozofie și în învățăturile altor filozofi, când au norocul să trăiască într-o epocă de largă circulație.

Gracchus Babeuf

Dacă îmi dorești ceva bine, grăbește-te să trimiți acel certificat de patriotism pe care îl cer. Împreună cu actele judecătorești, pe care le aștept să ajungă la orice oră, mă va ajuta să obțin o cerere rapidă pentru un caz și eliberarea mea temporară.

Nu am schimbat nimic în scrisoarea mea, care era deja scrisă când am decis să nu o trimit pe soția mea, deoarece aceasta implica riscul ca ea să fie nevoită să rătăcească prin două-trei departamente în căutarea cetățeanului Dumont, care își schimbă constant locația.

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE

17 martie [7 decembrie 1793]

Te rog, bunul meu prieten, trimite-mi un bilet de cinci franci. Nu sunt ingrijorat de ceea ce faci pentru mine, sunt sigura ca nu te odihnesti deloc si ca mergi cat mai repede.

G. Babeuf32

SCRISOARE LA RĂSPUNS83

Paris, Frimer 25, Anul II al Republicii Franceze, unul și indivizibil [15 decembrie 1793]

Dacă Sylvain Maréchal nu și-ar îndeplini astăzi îndatoririle publice, m-ar însoți dimineața să vă înmâneze adevăratul memoriu, pe care, după cum am convenit, ar trebui să îl trimit comisiei.

Neputând să vă văd, vă predau acest memoriu într-un plic, iar poimâine voi veni la dumneavoastră să mă întreb despre viitor.

Anexez aceste memorii cu documente certificate care mărturisesc devotamentul meu față de republică și onestitatea mea și confirmă că, dacă am devenit victima unei persecuții acerbe din partea unui întreg departament contrarevoluționar, a fost doar pentru că sunt un patriot înflăcărat.

Nu l-am găsit pe Pașa, deși l-am vizitat de două ori, dar am decis că mărturia bună a administrației alimentare, care a avut ocazia să mă cunoască deosebit de bine, va fi suficientă pentru comisie. Totuși, dacă ea cere categoric să aduc confirmarea de la primarul Parisului a declarațiilor administrației alimentare, îi voi cere primarului să o facă.

Vă rog, cetățean, să ascultați vocea conștiinței voastre - nu va fi decât corect să restabiliți drepturile patriotului persecutat, tatăl familiei. Nu am întâlnit încă pe nimeni care să se alăture dușmanilor mei, care în același timp sunt dușmani ai patriei. Dimpotrivă, am întâlnit ajutor peste tot pentru a respinge atacurile lor insidioase.

Sprijină-l pe cel pe care l-ai ajutat și pe care l-ai angajat, iar eforturile mele patriotice te vor convinge curând că ajutorul tău a fost acordat unui om cinstit.

Am învățat cu mâhnire că în prima mea lucrare, făcută pentru comisie, au găsit fraze separate care miroase a federalism. Cum aș putea fi acuzat de acest păcat, care este persecutat doar pentru că timp de patru ani am fost un luptător nestăpânit împotriva contrarevoluționarilor și federaliștilor întregului departament?

Acest păcat nu mi-ar fi putut fi atribuit dacă aș fi fost prezent la analiza lucrării mele, căreia, fără îndoială, i s-a dat o interpretare greșită și proastă.

NOUA VIAȚĂ A LUI ISUS HRISTOS 34

Un eseu util pentru cauza educației generale, în care autorul, după ce a dovedit că a fost primul care a înțeles bine ce a fost acest personaj prea faimos și care a fost scopul comportamentului și acțiunilor sale, comunică tuturor celor care doresc să fii informat, o convingere chiar mai irezistibila, decat cea care decurge din marturisirea preotilor ca mania religioasa nu este altceva decat bataie.

Compoziția lui Gracchus Babeuf

Vin după o mie de ani să-l demasc pe acest zeu-rege.

Pentru colegii mei republicani
Să fie lumină
Cu o mână pe cât de îndrăzneață ar trebui, când este nevoie să stârpim cele mai dăunătoare iluzii, dau jos vălul care a ascuns de mult și crunt adevărul copiilor Pământului. Atac fără milă însăși personalitatea idolului principal, pe care chiar și filozofii noștri, aparent, încă îl onorează sau se tem și îndrăznesc să-l lovească doar pe urma și anturajul său.
Ești primul, Jean Jacques, de ce ai prelungit iluzia oamenilor despre cine le-a făcut cel mai mare rău? Cel ale cărui circumstanțe ciudate de viață au dat atât de mult timp un motiv pentru a chinui Pământul și a-l umple cu sânge? Îmi arăți mult mai jos decât ești atunci când admiri cu mulțumire Evanghelia și pari să exprimi cu sinceritate presupunerea că autorul ei este cu adevărat mai mult decât un om! Și tu, părinte Duchenne, Îl numești pe Iisus un sans-culotte, un adevărat iacobin și se pare că și tu ești încântat de moralitatea lui și îi învinovățești doar pe discipolii și urmașii discipolilor săi că au pervertit această morală.
Și aproape concomitent cu această lucrare apare o alta, sub titlul „Adevărata Evanghelie”, în care autorul (cetățeanul Gillet) urmărește pas cu pas pruncul din Betleem, dă o nouă interpretare a Evangheliei sale, unde fiecare discurs este strălucitor într-un mod complet. gust nou, unde eroul Iisus, este adevărat, nu mai apare ca zeu, ci în schimb ca un om înțelept, ca un om cinstit, ca un legiuitor, al cărui sistem politic vor să-l asemăne exact, prin comparații încordate, cu sistemul Convenţiei Muntelui.
Jean Jacques, părinte Duchene, cetățean Gillet, nu mă tem să vă răspund cu o infirmare formală. Iisus nu a fost nici un supraom, nici un sans-culotte, nici un adevărat iacobin, nici un înțelept, nici un moralist, nici un filozof, nici un legiuitor. Era cu totul altceva. Este surprinzător că, din moment ce majoritatea nu mai cred în el ca fiu-zeu, nu pot refuza să-l răsplătească nici cu numele întemeietorului doctrinei, nici cu numele întemeietorului legislației. Cu Evanghelia în mână, voi dovedi cu dovezi complete că nu a avut niciodată în gând nici una, nici alta. Este la fel de surprinzător că
tili, deși este foarte ușor de observat în aceeași Evanghelie că Iisus din Nazaret, devenind adult, a aflat că este ultimul descendent al neamului lui David, așa cum pretendentul englez nu putea să nu fie conștient de descendența sa din Stuarts și la fel ca micuțul Canet nu vor ști niciodată că regretatul său tată a fost rege al Franței.
Este surprinzător că nimeni nu a observat că la baza tuturor acțiunilor din viața lui Isus (spre deosebire de formele exterioare, care, din cauza împrejurărilor, trebuiau nuanțate cu prudență) s-a aflat dorința pentru același scop pe care fiii lui Tarkvinius. , pretendentul englez și pe care, fără îndoială, ultimul urmaș al capeților se va repezi, dacă vreodată Republica va înceta să-l țină în frâu.
Exemplul lui Hristos este, desigur, o lecție excelentă. Chiar dacă luăm în considerare doar asemănarea împrejurărilor poziției sale și poziția acelui tânăr Bourbon care locuiește cu noi, atunci nu va fi util, poate, să facem lumină în vechea poveste a fiului Mariei. Dacă orfanul Capet este crescut de cizmarul Simon și nu primește altă educație decât să coase și să repare cizme, acest lucru nu ar trebui să inspire un sentiment de securitate deplină în republică, în așa măsură încât să acorde vreodată libertate deplină de acțiune micul canibal. pui.
Presupusul strănepot al lui David a fost crescut ca tâmplar, dar el a conceput un plan ambițios de recucerire a Regatului Israelului și i-a

alarmat pe romani, cuceritorii lui Iuda. Da, acesta este, pe scurt, singurul scop spre care au fost îndreptate toate eforturile lui Isus din Nazaret. Complot pentru a deveni rege al evreilor (așa cum se spune în sentința sa, care odată mai putea fi citită peste tot peste numeroasele imagini reprezentând execuția sa); Eu spun, conspira pentru a deveni rege, și voi dovedi că toți pașii lui, toate acțiunile lui, toate discursurile lui sunt legate de acest singur plan și că nu a avut niciodată altul; Voi demonstra că a fost spânzurat numai pentru asta și că este un adevăr real că actul nefericit al monarhiei nu încetează să deprima lumea în momentul în care ambițioșii, devorați de setea de putere, încetează să mai trăiască, întrucât consecințele judecății urmașilor lui David ne-au ținut în stare de război, într-o poziție de sclavi, nenorociți din toate punctele de vedere, aproape până astăzi. Când a sosit momentul mare pentru căderea tuturor prejudecăților, nu i se poate lăsa să rămână. Dacă astăzi Isus nu ar fi apreciat așa cum merită, precum și toate celelalte personaje în fața cărora omenirea, spre rușinea lor, a umilit, atunci, poate, ar fi imposibil de prevăzut ce nenorociri ar mai putea veni din asta . Dacă doar reputația unui om cinstit și a întemeietorului bunei morale etc., rămâne la Iisus, acest Iisus, în loc să moară odată pentru totdeauna, așa cum trebuie să fie, va putea să învie cândva. Prima Sa înviere
427
Învierea a făcut prea mult zgomot și a stârnit prea mult lumea pentru ca noi să ne dorim o secundă.
Concetăţenii mei, vigilenţa minţii mă va ajuta să despart adevărul de minciuni. În mitologie, cu ajutorul acestei torțe, faptele reale se disting sub acoperirea absurdităților. Aici, într-o poveste care v-a ocupat atât de mult, vom cerne fantasticul, dovedind că este fantastic, din adevărat, și vom demonstra, de asemenea, că este adevărat.
Sunt profund convins că, urmând cursul prezentării mele, veți vedea că nu mă înșel. Evanghelia, celebra carte, vă iau foile. Toate invențiile false vor dispărea de acolo. Numai adevărul despre eroul tău îi va arăta fără pretenții, așa cum a fost. Moartea fanatismului, moartea prejudecății, pieri toate invențiile false semănate de tiranii rasei umane pentru a-și justifica dominația ilegală!

SCRISOARE CĂTRE PRYDOM36

[Paris, decembrie 1793]
Sunt fermier, tată de familie și primar al satului meu. O avere slabă și o educație slabă mă pun într-o astfel de situație încât nu mă interesează nici să perpetuez eroarea, nici să o slujesc. Caut adevărul pentru mine, pentru copiii mei, pentru concetățenii mei.
Mă doare să văd cum adevărul se confruntă cu vânturile în contra pe o problemă foarte delicată. Fac un apel la tine, Prudhomme, să-ți cerem să arunci o lumină care poate risipi acest văl gros de nori religioși care ne amenință cu mai mult de o furtună.
Aș dori să discut cu dumneavoastră, patriot Prudhomme, întrebarea importantă, de ce am nevoie de libertate nelimitată a presei, a cărei apărător neînfricat ați fost întotdeauna și care, așa cum asigurați, poate fi limitată doar la cei care ar folosi aceasta în detrimentul securității, unității și indivizibilității republicii.
La inițiativa lui Robespierre, tuturor francezilor li s-a cerut să tacă în chestiuni de religie37. <Nu au trecut două luni de când aceia erau considerați cetățeni răi> *. Această măsură mi s-a părut necesară și nu vreau să o contest. Ea avea scopul de a stinge de la bun început marele foc al fanatismului, ale cărui scântei individuale scânteiau deja și amenințau, poate, să aprindă întreaga republică.

<Dar întreaga cale parcursă în lupta împotriva superstiției ne permite să ne oprim asupra posibilității respectului general față de ea și nu există mijloace mai sigure pentru a pune capăt irevocabil superstiției?
>

♦ Cuvintele din paranteze sunt tăiate de Babeuf.

428

Într-adevăr, cum să nu vedem că măsurile luate, în loc să producă rezultatele pe care se pretindea că se așteaptă de la ei, nu puteau decât să restabilească și să se înmulțească, fără să socotească puterea dușmanilor noștri interni, nu ar putea decât să aprindă pasiunile și să provoace șoc general? întărirea nenumăratei mase a celor slabi un spirit la care s-ar alătura toți criticii răutăcioși pentru a obține cel mai mare beneficiu de pe urma acestuia. Pentru ce au fost aceste măsuri? Este să-i faci pe câțiva preoți să iasă cu afirmații că sunt doar șarlatani și că cultul papismului este mai rău decât cultul rațiunii.

Acestea au fost doar acuzații nefondate. Oamenii de rând nu erau convinși, renunțările la credință erau rezultatul unui anumit flux amplu de modă, pe care părea necesar să-l urmeze pentru a nu trece drept un patriot rău, iar, sacrificând zdrăngăniile fanatismului, oamenii nu au făcut-o. nu mai crede în ei și i-a privit cu regret.

Mi se pare că s-ar putea lupta pentru distrugerea puterii dogmelor într-un mod diferit. Pentru a șterge impresiile înscrise în suflet la cea mai fragedă vârstă și atât de priceput încât fanaticilor să pară dovedite la fel de incontestabil ca și matematica axiomelor geometriei, mi se pare că nu se poate mulțumi cu o simplă afirmație. : „asta este fals”. Ar fi necesar, cred, să se urmeze o anumită metodă, înlocuind prin principii persuasive ceea ce se învață sub formă de principii, a căror falsitate și înșelăciune se va descoperi mai întâi. Pentru a face acest lucru, ar fi necesar să răspândim iluminismul prin scrieri scrise simplu, ușor de digerat și într-un mod de înțeles distrugând logica falsă a cultelor antirepublicane care încă constrâng energia și îngustează sufletele atâtor concetățeni ai noștri.

Nu crezi, prietene Prudhomme, ca și mine, că ar fi necesar să începem cu prezentarea dovezii a nesemnificației întemeietorului său în raport cu cultul care ne înrobește cel mai larg, care, după părerea mea, nimeni nu printre noi a putut să înțeleagă sau să dovedească. Numai evreii, a căror credulitate prostească în alte privințe ne face să simțim milă, nu se înșală în privința acestui personaj. Rousseau nu mi s-a părut niciodată atât de mic ca atunci când vorbește despre el. În urma lui, toți cei care pretind că sunt implicați în filozofie, toți republicanii noștri, înlănțuiți în armura principiilor, toți cei mai neînfricați antipapisti ai noștri, par să fie în strânsoarea celei mai grosolane erori în acest punct. Este un iacobin, este un bun sans-culotte. Anterior, i s-a atribuit titlul de legiuitor, moralist, filosof.

În ceea ce mă privește, am fost întotdeauna ferm convins că nu era nimic de genul acesta. Toată lumea strigă împotriva creștinismului, toată lumea geme, dar toată lumea tace despre Hristos. Toată lumea își amintește cu teamă de nenumăratele cazuri când acest cult a acoperit pământul cu sânge și toată lumea atribuie vina pentru aceste orori doar ucenicilor,

429

preoti. Morala, care a cufundat lumea în abisul ignoranței și al sclaviei, și toată suferința care urmează inevitabil de aici, este totuși declarată pură: se spune că intențiile autorului ei au fost

pure; numai adepţii săi au otrăvit această morală. Astfel, se păstrează o rămășiță de evlavie pentru Evanghelie și eroul ei. Printre oamenii inteligenți și educați, cu greu au îndrăznit să declare deschis că nu este un zeu. Dar până acum a existat o teamă dacă este posibil să proclamăm acest adevăr în fața mincinoșilor maselor, adică a celei mai sănătoase părți a poporului, al cărui bun simț natural a arătat întotdeauna că este capabil să perceapă toate adevărurile, toate cunoştinţe. Le era frică să spună cu voce tare: „Isus din Nazaret nu a fost niciodată un zeu și iată de ce”. Acest lucru putea fi doar ghicit; și iarăși, nimeni nu poate fi învinuit pentru asta, după toate cele mai mari laude care au continuat să fie aduse mormanului mizerabil de povești infantile și absurde numite Evanghelie.
Cum să obții încetarea atașamentului profund față de cult, dacă vei continua să onorezi atât fundamentele, cât și fondatorul lui? Dacă ar fi vrut să distrugă superstițiile musulmane, ar fi cu adevărat necesar să lăudăm Coranul și Mahomed? Nu, ar trebui să spună că Coranul este o grămadă de absurdități, iar Mohammed este un mincinos. Așadar, este la fel de necesar să spunem adevărul despre Evanghelie și despre cine este actorul ei, adevăr care lovește întotdeauna când este rostit tăios și clar.
Am spus că, cu excepția evreilor, nimeni nu ar putea da o definiție adevărată a identității celebrului Isus. Tot ceea ce puțini dintre noi am putut face este să-l dezlipiți de calitățile sale divine. După aceea, cei mai proeminenti dintre noi au vrut să creeze o nouă zeitate. Probabil că scopul poate fi atins prin această măsură, căci fermentația nu poate fi cauzată de ceva despre care nu se vorbește. Dar atunci trebuie să ne bazăm pe respectarea generală a tăcerii recomandate.
Dar vom fi mulțumiți de scopul la care va duce această tăcere? Trebuie să ne mulțumim cu măsuri de precauție dacă vrem să împiedicăm monstrul fanatismului să ne facă rău? Acest tip de înțelegere cu el, un fel de înțelegere pentru a-l păstra restul existenței în pântecele nostru, nu îi va arăta cât de puternici îl recunoaștem încă? Mi se pare că am făcut prea multe în lupta împotriva superstiției ca să ne oprim pe jumătate. Trebuie fie să ne retragem, fie să mergem înainte.
Să încercăm doar să rămânem inactivi, vom vedea că prejudecățile adânci și influența reținută de preoți ne vor obliga în curând să ne retragem; acele părți ale republicii care au adoptat cultul rațiunii vor fi târâte înapoi de majoritatea comunelor care au rămas creștine. Dar se recunoaște că creștinismul și libertatea sunt incompatibile. La urma urmei, este scris că libertatea trebuie să suprime tot ceea ce îi dăunează: prin urmare
430
Catolicismul, care ocupă primul loc între ele, trebuie inclus în condamnarea generală a înșelăciunilor. Așadar, este necesar să mergem înainte, și asta par să-și dorească mereu legiuitorii noștri, întrucât ei apără în permanență libertatea de cult, iar din când în când declarațiile unor comune că profesează doar cultul rațiunii continuă să se întâlnească. cu aprobarea lor.
Dar dacă s-ar considera că rațiunea în sine și fără niciun stimul ar putea obține un triumf complet, atunci ar trebui să aștepte prea mult. Eroarea, repetăm, este prea adânc înrădăcinată; va prevala mult timp. Cultul rațiunii, de când s-au folosit sedative împotriva răspândirii sale, a făcut unele progrese, să spun adevărul, dar în general pierde mai degrabă decât câștigă, pentru că preoții, chiar și cei care au renunțat la ordinele lor, spune Dumont de la Somme, se întorc. la

departamentul său la meșteșugul său; același lucru este valabil și în multe alte locuri.
În primul rând, odată ce se recunoaște că soarta libertății depinde de triumful complet al cultului rațiunii; apoi, odată ce se recunoaște că este nevoie de un fel de stimulent pentru a asigura acest triumf și dacă cineva își imaginează că un astfel de remediu a fost deja folosit fără succes, ce concluzie se poate trage? Concluzia este că stimulentul a fost ales prost și că trebuie găsit unul mai bun.

SCRISOARE CĂTRE S. MARESCHAL ŞI THIBODOT38

18 nivoz, anul II [7 ianuarie 1794]
Cartea mărturisirilor mele, istoria întregii mele vieți, pe care o voi povesti, va arăta că doctrina mea este doctrina primilor apostoli - să nu am nicio proprietate personală, că m-am retras mereu îngrozit înaintea nedreptății și că numai o singură dorință m-a stăpânit - să fiu o persoană super-onestoasă. Văd mai multe modalități de a obține decretul pe care mi-l doresc: o petiție în favoarea mea să fie prezentată unuia dintre prietenii mei; o petiție sau o scrisoare a ministrului justiției către Convenție, sau propria sa scrisoare către Comitetul de siguranță publică, în care va solicita un astfel de raport; sau doar o propunere pe care o va face vreun deputat. Ai fi de acord, Sylvain, după ce ai luat în considerare fiecare dintre aceste metode, să-mi spui pe care o consideri de preferat, ca să o respectăm doar? Sau cel pe care îl preferi ca fiind cel mai practic.
Laconteri este membru al Comitetului de Siguranță Publică. Dacă vrei să știi cine mai face parte din acest comitet, iată numele lor: Badier, Louis of the Bas-Rhin, Elie Lacoste, Maupz Bayle, Boulan, Guffroy, Dubarran, Jagot, Amar, David. papis,
431

BABEEF, FOSTA ADMINISTRATOR AL DEPARTAMENTULUI SOMME SI APOI AL SECTORULUI MONDIDIER, COMISIEILOR DE SALVARE PUBLICA, SIGURANTA PUBLICA SI CONVENTIEI NATIONALE LEGISLATIVA SI GOYE39, MINISTRUL JUSTITIEI40

Republica, în cea mai mare parte, își datorează fericirea Convenției și ție. Ai jurat că o vei da și ți-ai îndeplinit jurămintele în toate privințele. Dar mai există patrioți individuali, deși împărtășesc această prosperitate generală, dar sunt persecutați de aristocrație, care încă domină în diferite colțuri ale republicii. Sunt unul dintre ei și, în virtutea acestui fapt, am dreptul să vă adresez cu o plângere personală.
Vă rugăm să citiți următoarea scurtă analiză. El te va determina să opunezi autoritatea ta cu cea a judecătorilor, care m-au pedepsit atât de nedrept cât de crud.
Și dumneavoastră, domnule ministru, așa cum sunteți om, fiți sigur că, vorbind în apărarea mea, veți ajuta Convenția să corecteze greșeala și, așa cum a făcut cu Hodon41, îl veți determina să-l întoarcă pe tatăl la patru copii. .
NOTE PREGĂTITORII extrase din actul de achitare întocmit de mine în legătură cu sentința pronunțată în lipsă de Tribunalul Penal al secției Somme, care m-a condamnat la douăzeci de ani de închisoare.
Lista crimelor departamentului * Somme, îndreptate împotriva libertății și destul de inerente acesteia
Metoda de ucidere legală a patrioților este practicată nu numai între zidurile Lyon, Toulon, Marsilia și Bordeaux. A devenit un pumnal folosit de toate administrațiile unde a pătruns răutatea.
Departamentul Somme nu a fost ultimul care a adoptat acest plan, care avea drept scop uciderea națiunii. Principalele măsuri luate de el în acest spirit sunt:

1. Apelurile sale notorii la tiran în legătură cu evenimentele din 20 iunie 1792.
2. Adăpostul și patronajul pe care le-a dat în Amiens și Abbeville unui întreg roi de foști preoți, nobili, emigranți și contrarevoluționari care au sosit în aceste orașe din toate părțile Franței.
* Aici și mai jos, Babeuf folosește cuvântul „departament” în sensul de „administrare a departamentului”, „conducere a departamentului”.

Facultatea de la Montdidier. În această clădire locuia Babeuf, unde se afla administrația raională în timpul revoluției, în toamna anului 1792.
3. Când a trimis o deputație la Convenția Națională, toți, cu excepția republicanului André Dumont, au votat pentru tiran și au protestat, împreună cu departamentul însuși, împotriva evenimentelor din 31 mai.
4. Când curtea din Amiens, compusă în întregime din aristocrați (cum au dovedit în practică aceștia, cu excepția lui Deveaux d’Oismont), a reușit să fie chemată în barourile Convenției pentru disprețul legii, admis în mai multe importante decrete 42.
5. Când Dumont, în timpul ocolului său, a declarat că această regiune era destul de pregătită să devină a doua Vendée.
6. Când destul de recent, în ultimul deceniu al libertății, departamentul incita la Amiens să se ciocnească din cauza pâinii.
7. Când, în același timp, a provocat o răscoală la Montdidier din cauza închiderii bisericilor; în timpul acestei revolte, Varen, un procuror sindic și un administrator aproape și-au pierdut viața.
8. Când, în noaptea de 17 spre 18 Frimer, a stârnit poporul la o răscoală, în timpul căreia pomul libertății, plantat în fața catedralei pe 30 de Bromer, în ziua sărbătorii. de Rațiune, a fost tăiat în bucăți mici.
9. Când acest departament a refuzat continuu să îndeplinească cererile care i-au fost puse pentru aprovizionarea Parisului cu hrană sub pretextul fals că întâmpina dificultăți în îndeplinirea cererilor formulate de armată; în timp ce s-a stabilit că acest departament este unul dintre cele mai fertile

în republică și că departamentele învecinate au îndeplinit pe deplin acele și alte cerințe.
10. Când, în ciuda renașterii efectuate de André Dumont, care a înlocuit administrația departamentului cu o comisie revoluționară centrală, chiar această comisie s-a comportat atât de nerevoluționar, încât la ședința celui de-al 30-lea Frimer, Convenția a decretat desființarea ei. Acest lucru demonstrează incontestabil că acest departament nu poate adera decât la principii asemănătoare cu cele ale negustorilor de galoane din Lyon; în timp ce ar trebui făcută distincția că acesta din urmă a devenit rebel doar sub presiune; în timp ce în departamentul Somme, regalismul pur, dragostea de nobilime și fervoarea contrarevoluționară sunt înnăscute și înrădăcinate cu atâta forță și vigoare încât nu pot fi eliberate de ea. Timpul va confirma acest adevăr. Iar cel mai izbitor este dexteritatea criminală cu care, evitând exploziile mari care dau impresia de insurecţii, acţionează mult mai viclean, pe ascuns şi mai gânditor, pregătind tocmai aceste insurecţii. Se poate spune chiar că sunt aproape complet concentrați pe teritoriul lui, că lovesc mai întâi acei oameni asupra

cărora este mai convenabil să doboare lovituri, pentru a nu întâmpina rezistență în momentul exploziei generale, la care se așteaptă și sperante pentru.
Ca adevărat republican, și pentru fericirea țării mele, aș vrea să-mi pot reproșa faptul că aceste reflecții sunt generate mai mult de tendința de a răspunde reproșurilor cu reproșuri decât cu adevărul. Dar nu, cunosc prea profund inima umană pentru a mă înșela cu privire la inimile conducătorilor departamentului Somme: mai mult, astăzi aceste adevăruri au primit recunoaștere universală.
Aruncă o privire la apelul nominal la procesul tiranului. Veți vedea că treisprezece deputați din acest departament au declarat că Capet este vinovat, dar nouă au votat un apel către popor; în cele din urmă, nouă au votat pentru amânare.
11. În sfârșit, persecuția sa crudă față de mine, ale cărei detalii urmează.
O listă a crimelor mele împotriva departamentului Somme și a raionului Montdidier, crimele care au dus la persecuția la care am fost și sunt încă supus, deși crimele reale au fost comise de acest departament și acest district și pot fi adăugate în siguranță la cele precedente.
listă
1. În 1789, publicarea unui eseu patriotic intitulat „Cadastru permanent”.
2. Apoi am publicat un pamflet împotriva impozitelor indirecte, gabelelor și altor taxe dezgustătoare și apăsătoare; acest sochipeppe a stârnit întregul popor din Somme și a anticipat eliminarea acestor taxe. Dar aristocratul
434
tia, la rândul ei, a obținut un decret pentru arestarea mea, care m-a adus la închisoarea Conciergerie din Paris. Procesul meu a avut loc la fosta instanță fiscală. Marat a vorbit în apărarea mea în numerele ziarului său din 23 iunie până la 10 iulie 1790 și mi-a permis să ies învingător din această luptă.
3. Din păcate, m-am întors la departamentul Somme, am ridicat acolo spiritul public prin intermediul unui ziar patriotic la care au abonat Dumont, reprezentant al poporului din departamentul Somme, și Coupet, reprezentant al oamenilor din departament . din Oise. Ei pot certifica ce fel de moralitate am predicat în ea.
4. În alte scrieri, am purtat o luptă acerbă cu regimul feudal, în urma căreia casta nobiliară m-a privit ca pe un instigator, bucurându-se de desființarea lui, și a început o nouă luptă cu mine în curți, din care am a ieșit în egală măsură învingător.
5. Am vorbit cu forță și curaj nestăpânit în presă pentru împărțirea pământurilor comune; în această luptă cu persecutorii mei, pe care a trebuit să o duc pentru a treia oară la tribunal, i-am învins din nou.
6. În septembrie 1792 am fost ales de galantii sans-culottes ca administrator al departamentului Somme. Atunci a trebuit să lupt împotriva aristocrației și a principiilor contrarevoluționare ale lui Thierry43, pe atunci procuror sindic al departamentului, precum Cordier, Verrier, Flesel și ceilalți colegi ai mei, pe care deputatul Dumont nu doar i-a destituit. , dar și arestați: eu, totuși , îi exclud din cuvintele „și alții” pe Dvo și Petit, care pot da socoteală despre eforturile patriotice depuse de noi pentru binele republicii, și despre rezistența nedemnă a consiliului general. la intentiile noastre.
7. În octombrie 1792, am descoperit o conspirație pentru a nu face altceva decât să deschid o trecere către Franța prin Peropne după presupusa capturare a Lillei, apoi asediată. Colegul meu Deveaux, acum

judecător la Amiens, și cu mine am fost delegați la Peropne pentru a culege informații despre această conspirație. Acest coleg poate mărturisi că ceea ce am descoperit a făcut posibilă zădărnicirea acestui complot odios. Dar trebuie avut în vedere și faptul că autoritățile acestui departament, în acord cu dezgustătorul Roland44, au ținut o tăcere penală despre conspiratorii expuși în raportul nostru, dispăruți undeva*.
8. În noiembrie 1792, am încetat să mă ocup de treburile acestui departament, cu toate ororile lui, și mi s-a părut că văd oameni ca mine, mutându-se ca administrator în cartierul Montdidier. Din nefericire pentru cauza comună și pentru mine, Lon-
♦ Am păstrat originalul; O voi face publică în același timp cu apărarea mea generală. El va arăta firele ascunse ale acestei trădări teribile și trădătorii care au pregătit-o.
28*
435
gekanul, pe care Dumont îl deposedase și îl arestase, a fost în același timp ales procurator-sindic al acelui district. A fost unul dintre cei mai răutăcioși aristocrați și unul dintre cei mai cruzi dușmani ai mei (căci se vede că am avut mulți dintre ei), din moment ce a acționat ca acuzator și persecutor împotriva mea în procesul inițiat împotriva mea în fosta instanță fiscală. , în procesul de împărțire a pământurilor comunale și, în final, în procesul desființării regimului feudal, despre care am vorbit mai sus, la numerele 2, 4 și 5; căci el și alți administratori nu au avut nicio ezitare în a-i patrona pe nobili și emigranți, în timp ce eu le-am purtat un război neîntrerupt și mortal cu viziera deschisă, le-am căutat în permanență bunurile și, în cele din urmă, le-am demascat neîncetat. Dumont poate și trebuie să spună, și cu siguranță va spune, cu ce amărăciune scandaloasă m-a calomniat și mi-a făcut rău Longuekan la ședința electorală de la Abbeville din septembrie 1792.
9. La câteva zile după moartea tiranului, când toată aristocrația lui Mondidier era în lacrimi, eu singur am îndrăznit să spun că se cuvine să mă bucur. Apoi am ridicat toți oamenii de rând ai orașului, permițându-mi, prin însuși prezența mea, să fac un auto-da-fe în piața publică - au aruncat în foc covoare brodate cu flori de crin care împodobeau sălile de judecată și casele comunei, la care am poruncit să se adauge o duzină de portrete magnifice de regi, întinși acolo exact ca în sala de ședințe a directorului. În plus, am făcut o tam-tam groaznic cu privire la sechestrarea vastelor posesiuni ale monseniorului duc de Lys-ancourt, monseniorului marchiz de Nolle, monsenior conte d'Herly, doamnei contese de Lamire și alți emigranți nobili care cu încăpățânare nu au vrut să sechestreze, folosindu-se de toate subterfugiile sicanerilor pentru a evita trecerea in mainile statului a acestor nepretuite posesiuni, posesiuni in privinta carora, sunt sigur, legea inca nu este respectata, mai ales in cartierul Montdidier. Toate acestea au dus la limită furia aristocraților acestui oraș, iar acolo am fost onorat cu porecla „Maratista”.
crima,
care mi se impută personal și este o pedeapsă pentru cei enumerați mai sus, deoarece a presupus o pedeapsă care mă condamna la douăzeci de ani de închisoare și exonerează angajații mei și pe cei care m-ar fi mituit.
Trebuie avertizat că cele nouă crime anterioare ale mele au fost suficiente pentru a lua decizia de a mă pune capăt cu orice preț; tot ce lipsea era o sugestie. Pretextul pe care îl voi descrie acum și din

cauza căruia sunt astăzi pentru a doua oară în închisoare (deși nu sub pumnalul călăilor mei), li s-a părut dușmanilor mei extrem de potrivit.

Date
Într-una din ultimele zile ale lunii ianuarie 1793 (după stilul vechi), Vilas, președintele districtului Montdidier, a venit la director însoțit de Leclerc, membru al curții și, întâlnindu-se acolo cu mine și Jaudouin, coleg, ne-a spus și ne-a sugerat amândurora următoarele.
Povestea lui Vilas
„Acum trei săptămâni”, ne-a spus el, „am cumpărat la o licitație proprietatea națională, numită proprietatea Fontaine, cu optzeci de mii de livre. Lui Levavasseur*, care s-a dovedit a fi concurentul meu, și care, la sfârșitul licitației, mi-a exprimat regretul că nu i-a fost adjudecat această proprietate, i-am spus că am participat la licitație doar în interesul națiune, că n-am avut nici ocazia, nici dorința să păstrez această proprietate, că sunt gata să-i cedez, și preferabil lui decât oricui altcuiva.
Levavasseur a luat aceste cuvinte pentru un acord final. I-a predat imediat lui Koshpen, secretarul-arhiv, care, în lipsa mea, fără participarea mea, fără autoritatea mea, a întocmit o clauză de cesiune în favoarea lui Levavasseur și a introdus-o în actul de vânzare la licitație; sub aceasta, cu excepția lui Koshpen, doar Levavasseur a semnat și chiar ulterior nicio altă semnătură a administratorului nu a sigilat acest act.
Oferta de vile
„Întreb, ținând cont că nu am încheiat niciun acord final cu Loew-Wasser; întrucât a acționat fără ca eu să fiu partea principală, că nu am semnat niciun consimțământ; având în vedere, în sfârșit, că prefer să-mi cedez dreptul cinstitului fermier care exploatează terenul în cauză, care este prezent aici și căruia domnul Levavasseur i-a refuzat deja categoric să-și reînnoiască contractul de arendă, cer, zic eu, ca cesiunea a celui licitat s-a făcut pe numele acestui fermier și că numele de Levavasseur a dispărut din document.
Noi - Jaudouin, colegul meu, Leclerc, membru al tribunalului, și cu mine - ne-am consultat și am decis că totul este corect în propunerea lui Vilas. Am luat pixul, am tăiat numele Levavasseur, l-am înlocuit printr-o notă de subsol cu numele fermierului Debren, căruia Vilas vrea și are dreptul să-și cedeze cumpărătura. Vilas a semnat, fermierul a semnat, eu și colegul meu Joduin am făcut la fel; și eram cu toții ferm convinși de deplina legalitate a ceea ce făcusem.
De ce ne-am gândit așa? Și pe ce ne-am bazat
♦ Mai târziu primar al Montdidierului.

dirijor? Dar pe ce. Ne-am spus cu toții: cine a cumpărat la licitație? Vilas. Cine are dreptul să cedeze? Vilas. Cine ne spune că vrea să cedeze? Vilas. Ce fapt indubitabil trebuie să predetermina decizia noastră? Este că nu poate exista transfer de proprietate decât dacă proprietarul a renunțat prin act juridic la proprietatea sa.
Levavasseur a dobândit proprietatea cedată în mod necinstit, pentru că nu avea un act de refuz al adevăratului proprietar și pentru că a fost dublu vinovat de abuzarea de încrederea lui Koshpin, secretarul arhivarului. Vilas, unicul si real proprietar, ne declara renuntarea la proprietate si semneaza actul corespunzator in favoarea cui doreste sa indice. În plus, cine este Vilas? Extraterestru, impostor? Nu, este președintele districtului. Cine este Leclerc care gândește ca mine? Acesta este un membru al tribunalului. Cine este Jaudouin care îmi

împărtășește părerea? Acesta este colegul meu. Unde este crima aici? Unde măcar o contravenție, măcar o greșeală? Indiferent cum ai privi, nu vei găsi aici nimic care să contrazică principiile dreptului și justiției. Căci cine ar putea începe urmărirea penală? Și împotriva cui ar putea fi inițiat un astfel de proces? Împotriva lui Lev-vasser și a secretarului-arhivist; spunându-i unuia: n-ai avut niciun act că ți-am cedat dreptul meu; iar altuia: nu ai avut dreptul să mă înlocuiești cu o persoană care nu deținea un document care să confirme că i-am cedat dreptul; și nu ați putut să nu știți că, conform consemnării din protocol, am achiziționat un anumit teren la licitație. Prin urmare, amândoi ar trebui să fiți pedepsiți de justiție. Dar aceste puncte vor fi mai bine dezvoltate în achitarea pe care am întocmit-o decât în această expunere condensată.
Toți oamenii rezonabili vor argumenta cu mine că actul despre care tocmai am vorbit este legal, voi argumenta acest lucru în toate instanțele posibile și vor confirma acest adevăr. Doar dușmani atât de cruzi precum François, unul dintre colegii mei și procurorul sindic Longuekan, au putut să profite de acest pretext pentru a mă distruge singur. Iată cum au obținut-o.
Amândoi au sosit chiar în momentul în care s-a întâmplat ceea ce tocmai am descris. Le-am explicat totul, crezând că vor confirma acest lucru cu semnăturile lor. Amândoi spuneau, dimpotrivă, că „am acţionat nebunesc, bifând un nume pentru a-l înlocui cu altul; și că modalitatea corectă de acţiune ar fi să acceptăm cererea lui Vilas și să întocmești o declaraţie în acest sens în partea de jos a actului de licitație."
Neobservând capcana și crezând că am făcut o greșeală, am scris imediat și de acord cu Jaudouin o declarație de recunoaștere a erorii sub forma unui act transmis la secretariat, în care spuneam că „nu a fost intenția noastră. să prejudicieze oricare dintre părți și că „totul este readus în aceeași stare ca și când nimic nu s-ar fi schimbat în primul act".
438
Nu s-au gândit să fie mulțumiți cu un comportament atât de loial: nu au vrut să rateze o ocazie atât de mare de a mă ruina. Ce au facut? S-au adunat toți colegii mei administratori. Procurorul sindic Longecap a propus prima decizie, care a fost acceptată, iar vânzarea a fost confirmată în favoarea lui Levavasseur. Am fost condamnați, adică, lui Joduep și Vilas, președintele, să fie pedepsiți cu demiterea din funcție. Mă grăbesc la departament să-mi retragă acest ordin, dar ei mi-au ghicit demersul, i-au ocolit pe Thierry, Cordier de Ribocourt și compania, luminați și lideri ai departamentului; acesta din urmă a confirmat această primă decizie chiar înainte de sosirea mea.
Am ajuns imediat la Paris pentru a cere ministrului Justiției să anuleze aceste decizii. Dar la sosire, am aflat că nu poate face nimic, că dosarul a fost trimis la instanța penală.
Acest comportament ticălos a confirmat răutatea cu care acţionează duşmanii mei. Știu din ce fel de oameni este alcătuită camera de acuzare cu care mă ocup. Președintele este legat de toți Bosquilonii45, o familie conducătoare și aristocratică; în casa unuia dintre ei, în timpul trădării lui Dumouriez, au găsit un pasaj subteran care ducea dinspre fortificațiile orașului, precum și un preot, arme și muniții ascunse etc., etc... Toți ceilalți judecători sunt de asemenea ticăloși și perfid încălcatori ai principiilor republicanismului. Îmi spun, ca și Marat: viața mea este prea necesară soției mele, celor patru copii ai mei, patriei mele, iar dorința mea de a-i fi de folos e prea puternică pentru a fi judecată de astfel de oameni.

Am decis să rămân la Paris pentru a aștepta rezultatul acestui proces. Am aflat că s-a emis un mandat de arestare a președintelui Vilas, membru al tribunalului Leclerc, arendaș al terenului Fopten, colegul meu Joduep și a mea și că primii patru fuseseră arestați; că primii trei sunt acuzați că m-au mituit, de aceea, m-am lăsat mituit. (Rog cititorul să nu piardă din vedere această acuzație, dar este extrem de importantă ca dovadă că au vrut să mă lovească doar pe mine.) Acuzația a fost renunțată de la coruptorii mei imaginari prin decizia instanței și au fost repuse în posturi; iar eu am fost condamnat în lipsă la douăzeci de ani de închisoare.
Adevărat, am prevăzut că această detenție era doar un joc; totodată, a trebuit să cred, din moment ce ancheta nu a găsit temei de condamnare a seducătorilor mei, că nu pot fi sedus, că, încă o dată, acolo unde nu există mită, nu există mită. Acum vei vedea cât de greșit am greșit.
În convingerea profundă că eram îndreptățit indirect, am decis să nu mai trăiesc cu oameni răi. Am stat la Paris cu un sentiment de deplină siguranță. Mi-am sunat soția și a mea

copii. M-am aruncat într-o slujbă de secretariat în administrația alimentară pentru Garen, apoi administrator, cu zel și energie remarcabile, pot spune.
Administratorii Champeaux, Louvet și Dumet, care i-au succedat lui Garin în această instituție, au dorit să confirme acest adevăr în scrisoarea următoare.
O copie a scrisorii de la liderii administrației alimentare a Comunei din Paris către Le Bouc, comisarul alimentar la Amiens, din 17 frimer
„Pe baza acuzației aduse de Waren împotriva lui Babeuf, liderii administrației alimentare și ofițerii de poliție trebuiau să-l aresteze pe acesta din urmă, și au făcut-o. Dar existau motive prea serioase pentru a ne îndoi de legalitatea sentinței lui Babeuf pentru a nu cere informații precise cu privire la acest caz și a trimite documente justificative. Drept urmare, s-a scris Varep, iar până acum administrația poliției nu a primit niciun răspuns.
Această tăcere, desigur, a servit la întărirea îndoielilor ambelor administrații și le-a făcut să creadă că Babeuf a fost victima patriotismului său; căci spiritul care domnea în departamentul Somme înainte de sosirea lui André Dumont este binecunoscut. Drept urmare, Babeuf a fost eliberat temporar sub garanția mai multor cetățeni cunoscuți pentru devotamentul față de stat.
Acum nu ne putem ascunde nemulțumirea față de comportamentul lui Varen și al autorităților locale, a căror acuzație a stat la baza arestării lui Babeuf. Nu este în niciun caz permis să ne jucăm în acest fel cu onoarea și libertatea unui cetățean al cărui patriotism îl cunoaștem. Între timp, el și-a pierdut poziția ca urmare a acestei persecuții. Și, evident, asta au vrut acuzatorii săi, fără să-i pese de dovezi. Dar trebuie să aibă în vedere că Babeuf, la rândul său, va putea să-și dovedească nevinovăția și că persecuția lor aprigă împotriva lui nu va rămâne nepedepsită.
Cu adevărat adevărat:
Paris, al 26-lea Frimer din al doilea an al Republicii Franceze, unul și indivizibil.
Champeau, Louve, Dumet
Până la publicarea documentelor anexate la apărarea mea generală, pentru a dovedi cu ce vigilență arzătoare am apărat securitatea Republicii, îndeplinind atribuțiile care mi-au fost atribuite de Secretarul Administrației Alimentare, trebuie să spun că destul de

recent Comisia al Siguranței Publice a folosit informațiile care i-au fost comunicate de această administrație prin scrisoarea din data de 9 septembrie curent, întocmită
440
eu, referitor la fostul conte de Pardieu și alți contrarevoluționari din Saint-Quentin, și a ordonat arestarea lor.
Am părăsit administrația alimentară a Comunei din Paris doar pentru a lua un loc de muncă în comisia alimentară a republicii și, astfel, am fost de folos ambelor instituții. În acel moment, când opinia care se formase despre mine, grație eforturilor mele, ar fi trebuit să devină și mai mare și să-mi asigure o poziție semnificativă în comisie, am fost arestat.
Dar înainte de a spune cum s-a făcut acest lucru, trebuie menționat că vigilența vigilentă pe care tocmai am menționat-o, împreună cu aceeași vigilență a administratorilor comunei Champeau, Louvet și Dumas, nu mi-au permis să crut niciunul dintre departamentele care a refuzat să respecte cerințele de aprovizionare, în scrisorile pe care le-am scris ministrului de Interne de atunci, Comitetului de Siguranță Publică și oricăror alte autorități. Este destul de înțeles că datoria mea nu mi-a permis să cruțez departamentul Somme în acest sens. M-au recunoscut după această trăsătură a caracterului meu și, pentru a pune capăt acestui lucru, au dat semnalul să mă distrugă.
Administrația Alimentară a primit, prin Le Buq, Comisarul său pentru Aprovizionare al Parisului din departamentul Somme, următoarea scrisoare:
O copie a raportului despre Cetăţeanul Babeuf, fost angajat al administraţiei alimentare
„A intrat în atenția administrației raionului Montdidier că un anume M. Babeuf, fost administrator al acestui district, condamnat la 20 de ani de închisoare pentru delapidare săvârșită de el în această administrație, îndeplinește funcția de secretar sau angajat. în administraţia alimentară a Comunei din Paris. Dacă da, cetăţeanul Le Bouc este rugat să ia măsurile de precauţie necesare pentru a se asigura că infracţiunea nu rămâne nepedepsită”.
Procuror sindic revoluționar al raionului Montdidier Semnat: Waren
Cu adevărat adevărat: administratorii departamentului de poliție Eseu, Mepesier
Această administrație a comunicat cu administrația poliției, care a considerat cuviincios în prudența lor să dispună arestarea mea și apoi transferul la Montdidier.
Am îndemnat această administrație prin toate mijloacele posibile să nu mă predea călăilor mei și să amâne chestiunea până când vor fi conștienți de toate aceste orori. Ea a acceptat cererea mea. Convins de devotamentul meu
441
Iartă Republica și în impecabilitatea mea, ea m-a ținut în celula de detenție de la primărie și, în același timp, i-a trimis lui Varen următoarea scrisoare.
Copie a unei scrisori trimise de cei 24 de Brumaires, administratori ai secției de poliție a municipalității pariziene, către Varennes, procurorul sindic revoluționar al districtului Montdidier, departamentul Somme
„Cetățean, am primit prin intermediul cetățeanului Le Bouc, comisarul Comunei Paris din districtul Montdidier pentru supravegherea aprovizionării cu alimente către Paris, un raport semnat de dumneavoastră împotriva cetățeanului Babeuf, fost angajat al

administrației alimentare, în care raport s-a anunțat că acest cetățean, administrator al raionului Montdidier, a fost condamnat la 20 de ani de închisoare pentru abuzuri comise de acesta în această administrație.
Pe baza raportului dumneavoastră, am ordonat arestarea cetățeanului Babeuf. Dar avem nevoie de mai multe informații despre motivele acestui raport pentru a pedepsi criminalul sau pentru a-i elibera pe nevinovați.
Cetăţeanul Babeuf, înainte de numirea sa pentru a lucra în administraţia alimentară a Parisului şi pe toată perioada muncii sale acolo, nu a dat naştere, cel puţin din câte ştim, niciun reproş cu privire la devotamentul faţă de stat şi onestitatea. Pentru noi, acesta este cel mai important motiv de a ne îndoi de legalitatea motivelor condamnării sale la 20 de ani de închisoare.
Într-adevăr, știți mai bine decât oricine în ce măsură, înainte de sosirea lui André Dumont în departamentul Somme, toate autoritățile acestui departament au fost infectate de aristocrație. Trebuie să știți ce efort a fost nevoie pentru a ridica spiritul public în acest departament, care a fost complet corupt de comportamentul nepatriotic al administratorilor și judecătorilor. Între timp, se pare că Babeuf a fost acuzat, judecat și condamnat tocmai de aceste vechi administrații vicioase și de aceste instanțe suspecte. Și cine știe dacă nu a devenit o victimă a patriotismului său, care a jignit prea puternic concepțiile contrarevoluționare dominante de atunci? În acest caz, nu Babeuf ar trebui să fie persecutat și izolat de societate, ci persecutorii săi ilegali.
Cu toate acestea, nu ne propunem să predeterminam nimic, nici în raport cu oamenii, nici în raport cu lucrurile. Dar vrem să fim conștienți. Prin urmare, vă sugerăm să colectați și să ne livrați în cel mai scurt timp posibil toate documentele relevante pentru caz, conform cărora 442 Roma Babeuf a fost condamnat și, în special, verdictul asupra pfm. În același timp, cereți părerea tuturor adevăraților patrioți ai regiunii voastre. Consultați-vă chiar și cu societatea populară a lui Mondidier, dacă vă puteți baza pe patriotismul lui. Într-un cuvânt, oferiți-ne toate mijloacele posibile pentru a putea lua o decizie cu cunoștință de cauză.
Semnături: Menessier, Dapje
Cu adevărat adevărat: Eseu, Menessie
În cea de-a doua scrisoare, această administrație a notat că, dacă nu va primi prin poștă obișnuită informațiile solicitate de aceasta în scrisoarea din 24 Brumaire, m-ar elibera.
Nu a fost răspuns nici la prima, nici la a doua scrisoare.
Administrația decide eliberarea mea temporară sub cauțiunea lui Sylvain Maréchal, Daub și Thibodeau46, prietenii mei, al căror patriotism îi este cunoscut.
M-am folosit de eliberarea mea pentru a solicita ministrului trecerea cauzei mele la o altă instanță pentru revizuirea și anularea sentinței odioase, despre care am aflat doar din scrisoarea tocmai citată de la Varin către Le Bouc. Am așteptat sosirea mai multor documente pentru a-mi completa apărarea într-o manieră strălucitoare și pentru a-l convinge pe ministrul Justiției să-mi vină în ajutor. Totodată, din moment ce eu și familia mea eram fără o bucată de pâine, am apelat la comisie cu o cerere de reintroducere în funcția mea.
Dorind să acționeze în așa fel încât să nu poată fi acuzați de nimic, membrii comisiei au considerat că, pentru a mă ajuta într-un mod util,

ar trebui să ceară informații suplimentare și acordul ministrului Justiției.
Goya, în calitate de ministru prudent, credea că, dacă o persoană este condamnată de o instanță de judecată la 20 de ani de închisoare, nu se poate bucura de libertate cu nepedepsire și că pedeapsa trebuie executată. Așa că a ordonat poliției să mă aresteze din nou.
La aflarea unui astfel de ordin, eu însumi, fără a aștepta o citație oficială, mă prezint la Abație pe data de 11 a acestei luni și acolo aștept cu încredere ca ministrul, în înțelepciunea și bunătatea sa, să ia măsurile pe care le va lua. consideră de cuviință pentru a mă salva de călăii mei. Cititorii mei știu că acest epitet este destul de adevărat dacă compară crimele departamentului Somme cu cele pe care patriotismul meu m-a determinat să le comit în legătură cu acest departament. Și ce departament! Departament reînviat de Dumont. Înviat de Dumont! Oh, Doamne! Ce fel de bărbați reînviați sunt ei, întâmpinând cu o grămadă de gloanțe trăsura în care a mers la Boulogne și l-au jefuit până la cămașă! Iată-i, cei reînviați, de dragul cărora sunt gata să sacrifice un patriot! Nu, Convenția este prea sus
443
apreciază patrioții pentru a le permite să fie judecați de asemenea.
Rămâne să fac o remarcă în cazul în care se hotărăște extrădarea mea în acest departament și, prin urmare, de dragul formei, să mă sacrific pe mine, pe virtuoasa mea soție și pe cei patru copii ai mei. Se pune problema dacă în acest caz forma poate fi mai puternică decât interese atât de importante și nu înseamnă să las decizia nefericitului meu caz pe seama acelor monștri care, în cruzimea lor, au insistat că vor doar o constituție, doar o constituție, care țipa sfâșietor: lege, lege... pentru a distruge republica și a obține un nou tiran!
Ce am deveni dacă nu am acționa, dacă nu am acționa revoluționari tot timpul? De aici rezultă că, raționând într-un mod revoluționar, Comisiile de Siguranță Publică, Siguranța Publică și Comitetul Legislativ pot solicita documentele procesului meu, le pot sorta, iar pe baza acestei analize vor obține o claritate. idee care va permite oricărei alte instanțe să mă judece. Iar această împrejurare, care încă nu s-a reflectat în noul cod penal, poate să intre în ea prin emiterea unui decret în această privință.
Rămâne să spun un ultim cuvânt: se va potrivi atât comisiilor pe care tocmai le-am numit, cât și Goya, ministrul Justiției, în ceea ce privește principiile. Vorbim de proprietate națională, în atribuirea căreia Vilas, Leclerc, fermierul, Joduin și cu mine suntem acuzați de săvârșirea de abuzuri. Prin urmare, este de competența tribunalului revoluționar să ne judece.
Babeuf
DOCUMENTE CARE SUSTINȚE CELE DE MAI SUS
Nu. Eu
Apelul Directorului Districtului Amiens asupra evenimentelor din 20 iunie 1792 17
Către rege.
Majestatea Voastra!
Mulțimea, înșelată de rebeli, ale căror mașinațiuni criminale sunt îndreptate în mod deschis spre dezintegrarea statului, a format cea mai dezgustătoare conspirație: ei îndrăznesc să încalce inviolabilitatea casei regelui francez și să jignească întreaga națiune. Vestea acestei crime ne-a umplut de groază și indignare. Și deși printre săbiile ridicate deasupra capului tău ai păstrat calmul și fermitatea cu adevărat stoică, continuăm să tremurăm la vederea primejdiilor din

jurul tău. Această fermitate, domnule, acest curaj eroic, din care ați dat un exemplu atât de maiestuos, s-au împăcat cu dvs.

toate inimile înstrăinate de tine la un moment dat prin insinuări insidioase. Ține tot așa măreția tronului! Îți dorești sincer o constituție. Marea majoritate a națiunii franceze este gata să o sigileze cu sângele lor. Nu lăsați nimic să vă împiedice să exercitați liber puterea pe care ți-a încredințat-o. Numai așa se poate zădărnici acțiunile clicurilor care creează confuzie în interiorul țării și să tremure dușmanii din afară. Dacă, totuși, vreo mașinație ticăloasă îndreptată împotriva Majestății voastre ar îndrăzni să se manifeste, fiți sigur, domnule, că toți cetățenii buni vor veni în fugă să vă protejeze. Ne asumăm un angajament formal în acest sens în numele tuturor locuitorilor cartierului Amiens, iar sentimentele de respect și devotament față de persoana ta sacră pe care le împărtășesc cu noi sunt pentru noi o garanție sigură a pregătirii lor pentru a-și îndeplini această obligație.
Administratorii care alcătuiesc Semnăturile Directorului Districtului Amiens: Thierry*, Delaporte, vicepreședinte și decan, secretar
Nu. II
Apel la Regele Consiliului Municipal Amiens, Departamentul Somme
"Majestatea Voastra!
Aceștia sunt din nou locuitorii credincioși ai orașului de pe malul Sommei care îți exprimă sentimentele lor de tristețe și admirație, trezite în ei de jignirea adusă persoanei tale sfinte în a douăzecea zi a acestei luni și de fermitatea curajoasă pe care o ai arătat cu această ocazie.
Te-ai arătat anterior a fi mai milos decât Louis HP.
Acum l-ai întrecut pe Henric al IV-lea cu curaj. Trebuia să învingă doar cu armele în mâinile dușmanilor. I-ai învins pe rebeli datorită răbdării tale, blândeții, devotamentului tău necondiționat față de constituție.
Ne imaginăm cât de uimiți au fost instigatorii josnici și cruzi ai acestor conspirații josnice la vederea uimitoarei tale fermități. Aceste suflete joase nu se așteptau să găsească în persoana ta o persoană cu adevărat dreaptă, de neclintit în principiile sale în mijlocul freneziei oamenilor, nepăsător de calm chiar și la vederea felului în care lumea se prăbușește, transformându-se în ruine. Felicitări. Da, domnule, felicitările noastre pentru faptul că ați dat întregii Franțe un exemplu de curaj virtuos și respectabil, în care vedem cel mai mult
♦ E greu de crezut, dar același Thierry a fost ales după 10 august ca procuror general al Sindicului departamentului!

o dovadă izbitoare a adevăratei tale loialitate față de constituție. Vă rugăm să acceptați încă o dată expresia sentimentelor noastre de respect, iubire și recunoștință.
Notă. Apeluri similare au fost trimise de districtele Peronpe, Abbeville și altele și de municipalitățile acestor orașe. Au format, parcă, o ariergardă în urma apelului mult mai energic adresat sperjurului Capet de către administrația departamentului. În acest apel, i s-a anunțat „că poate conta pe toți locuitorii departamentului ca apărători ai prerogativei sale regale”. Deoarece nu am găsit acest ultim recurs, nu îl pot reproduce aici. Am avut curajul să răspund la fiecare dintre aceste contestații și să mă prezint singur cu reproșuri zdrobitoare și teribile la adresa fiecărei instituții administrative

care și-au permis aceste contestații. Voi cita doar următoarea scrisoare, pe care am trimis-o pe 14 iulie Direcției Somme după publicarea deciziei sale din 10 iulie, în care încerca să-și justifice comportamentul insidios.

Nu. PT

Copie a unei scrisori adresate de Babeuf, pe atunci cetăţean de rând, la 14 iulie 1792, administratorilor departamentului Somme ca răspuns la hotărârea lor din 10 iulie, anunţată în tot departamentul, pentru a-şi justifica contestaţiile ostile faţă de libertate în favoarea unui tiran, cu privire la evenimentele din 21 iunie

Administratori!

„Este permisă critica acțiunilor autorităților consacrate” (secțiunea 3, capitolul 5, articolul 17 din constituție).

Deci, strigătul general de indignare provocat de decizia dumneavoastră din 22 iunie nu este o „calomnie” la adresa dumneavoastră. Este doar exercitarea unui drept legal și, desigur, nu a existat niciodată un motiv mai important pentru exercitarea acestuia.

Când primul funcționar al statului ucide libertatea, când impune un „veto” criminal asupra acelor legi care singure pot salva patria; când demite miniștri cetățeni pentru a pune în locul lor dușmanii statului; când ordonă persecutarea tuturor prietenilor adevărați ai constituției și egalității; când insultă națiunea utilizând în exces cuvântul „patriotism”, care este mereu pe limbă, în timp ce în inima lui păstrează un atașament față de tiranie; când vocea întregului popor se ridică împotriva tuturor acestor trădări, voi, administratorii, vă adunați în jurul unui trădător, numiți o crimă un pas energic făcut față de el de o parte din acel popor căruia îi datorează mult libertatea franceză, vă propuneți să folosiți soldați cetățeni ai acestui departament, deși nu vi s-a spus că sunt înclinați să apere tirania,

446

pentru ocrotirea a ceea ce numiți „prerogativa regală”, deși națiunea nu a acordat-o deloc ca să poată fi folosită pentru a înrobi națiunea. Nu, nu există nicio justificare pentru comportamentul tău dezastruos pentru libertate.

Administratorilor, puteți, continuându-vă batjocură, să ajungeți până acolo încât să afirmați că, acționând astfel, „te-ai gândit doar la binele comun, că tot timpul tău este dedicat acestuia”? Poți, așa cum susții, să crezi că ai doar „câtiva dușmani”? O, dușmanii tăi sunt tot departamentul, toți cetățenii buni ai țării, pe care decretul tău i-a adus la indignare. Spui că dușmanii tăi sunt „într-o poziție mai bună decât tine, pentru că ești angajat doar în afaceri publice și au tot timpul lor să te calomnieze”. Ce concluzie se poate trage din acest raționament? Că toată țara te defăimează. Acest lucru este probabil corect. Dar ceea ce este mai puțin corect este că „cei care te defăimează își pot folosi tot timpul pentru asta”. Este să presupunem că întreaga națiune nu are altceva de făcut decât să se ocupe de acțiunile voastre, în timp ce voi, administratorii Sommei, sunteți singurii care vă ocupați cu adevărat profitabil de bunăstarea publică. O, dacă crezi că bunăstarea publică constă doar în planurile pe care parcă le ai în minte, raționamentul tău poate fi corect și rămâne doar să taci.

Nu este adevărat, administratori, că ați scos pe cineva din greșeală. Toate argumentele tale despre legi nici măcar nu merită infirmate. Arta ta și capacitatea ta de a întinde și de a interpreta greșit, de a încurca citatele pentru a crea obscuritate și un labirint de articole

în jurul legilor și a îngreuna compararea și aplicarea acestora, este de așa natură încât este suficient să evidențiezi aceste trucuri pentru ca ele. nu au efect. Și atunci cum poate cineva să fie convins că un act la fel de imoral, la fel de neconstituțional precum cel pe care l-ați comis, poate fi justificat în legile constituționale? Funcționarii poporului, justificările dumneavoastră tipărite, distribuite prin municipiile departamentului de justificare, nu vor înșela pe nimeni. Patriotismul pretențios al discursului dumneavoastră de felicitare către Adunarea Națională, în ciuda tuturor emoționării evenimentului care l-a dat naștere, oferă material de reflecție asupra celor care felicită și, prin urmare, nu va avea nici un efect, ca tot ce faceți în viitor. . Numai puterea executivă poate saluta scrierile tale și le poate oferi cea mai largă aplicare posibilă. Ea va beneficia de ele pentru ea însăși și te va dispreţui în secret; căci trădătorii sunt folosiți, dar trădătorii nu pot fi respectați. În ceea ce privește departamentul în ansamblu, ați pierdut încrederea lui și a întregii națiuni.
Semnătura: Babeuf
447
Notă. În același timp, cartierul Mondidier nu era nici el în urmă în devotamentul fanatic față de monarhie. A păstrat în arhivele sale următorul document notoriu, pe care l-am găsit până la sfârșitul lunii ianuarie 1793 și pe care l-am luat în posesie, precum și manifestul ducelui de Brunswick atașat acestuia, luând ca martori pe L. Dubois, membru al consiliul general al raionului și L. Cavenne, procurorul comunei Champien.
nr. IV
Domnul care a trimis primul manifest al ducelui de Brunswick domnilor președinților și administratorilor districtului Mondidier, consideră că este de datoria lui să transmită acest manifest suplimentar, care se adresează în special provinciilor regatului și care este foarte important să facem o mare publicitate.
Același nobil, temându-se că domnii președinților și administratorilor raionului s-ar putea face o idee greșită despre motivele care l-au determinat să le trimită aceste manifeste, este bucuros să le spună aceste motive.
Conștient de cât de înțelept a păstrat raionul ordinea și liniștea în canton în ceea ce privește posesiunile care se aflau în sfera competenței sale administrative, de respectul pentru proprietate care se respecta pe cât posibil acolo, se temea că demersul străinilor. trupele i-ar putea inspira să nu-și schimbe comportamentul, dar se tem că ar putea fi confundați cu cei care au urmat linia criminală și nedreaptă de conduită inspirată de rebeli. El a ținut să le anunțe că, dimpotrivă, spiritul lor de prudență și moderație le-a asigurat lor, precum și locuitorilor, protecție și, la nevoie, ajutor din partea puterilor străine, prinților, fraților regelui și tuturor emigranților care au preluat-o. arme numai pentru a restabili religia, pentru a reda regele pe tron, pentru a asigura proprietatea și pentru a desființa anarhia de care geme oamenii și toți oamenii cumsecade. Acestea au fost și vor fi întotdeauna scopurile nobilimii emigrate, ale cărei eforturi sunt aproape de finalizare cu succes, în ciuda faptului că calomnia neagră le atribuie intenții pur false.
Notă. A face public acest document, care dovedește că administrația districtului Montdidier are merit la Koblenz, înseamnă a da o idee adevărată a principiilor sale. În apărarea mea generală, voi reveni la întrebarea cât de pernicios a fost pentru națiune acest plan de

păstrare a ordinii și a liniștii, a prudenței și a moderației, cu care se laudă atât agentul din Braunschweig. Cât de criminali sunt administratorii pentru că nu au trimis acest document ticălos la Adunarea Națională. Care este soarta acestor administratori? Greu de crezut:

Le François, unul dintre cei mai înverșunați persecutori ai mei, a găsit o modalitate de a obține o extindere a puterilor sale și continuă să fie administrator! Lantois a fost ales la Convenție, iar votul său în cazul tiranului demonstrează că nu s-a răzgândit. Necazurile mele după plecarea mea din Montdidier, dificultățile pe care le-am întâmpinat în obținerea documentelor mele, confuzia cauzată de transmiterea lor, toate acestea sunt motivul pentru care abia acum am găsit acest document și manifest original al ducelui de Brunswick.
. Nu. V
Extras din nr. 153 din Prietenul poporului, 4 iulie 1790. Crimă odioasă a administratorului general al finanțelor, a estorcatorilor de taxe ilegale și a judecătorilor instanței fiscale.
Ce este, nu există într-adevăr un sfârșit pentru suferința noastră? Agenții ticăloși ai puterii vor batjocori mereu legile?
Dezvălui astăzi o crimă de o sută de ori mai teribilă decât cea comisă împotriva presupușilor piromani ai avanposturilor și provoacă o alarmă de o sută de ori mai mare tuturor cetățenilor cinstiți, pentru că de data aceasta victima este o persoană care are merite în fața societății și cauza pentru care ar trebui să intereseze întreaga națiune.
Acest om respectabil este Babeuf, cetățean al Ruei. A fost smuls din pat noaptea, din pântecele familiei sale, iar alguazilei jandarmeriei, pe baza unui mandat de arestare emis de o instanță fiscală, l-au dus la închisoarea Conciergerie, unde a fost închis pentru cinci ani.
săptămâni și lipsit de posibilitatea de a-și face plângerile legitime audiate și de a-și face audierea cauzei. Cum să explic un astfel de tratament barbar? Doamne, e înfricoșător să gândești! Omul este persecutat pentru că și-a dedicat talentele slujirii binelui public, pentru că a întocmit un sistem de impozitare, a cărui înțelepciune este dovedită de alarma pe care a provocat-o în rândul agricultorilor de taxe, indignarea generală a tâlharilor, mită- luai și vampiri fiscali, pe de o parte, și aprobarea a 800 de comune Picardia din raioanele orașelor Peronne, Saint-Quentin, Roy, Montdidier etc., exprimate în trimiterea a 800 de exemplare ale acestei lucrări către Național.
Asamblarea, pe de altă parte.
Acest sistem de impozitare este stabilit într-un pamflet publicat sub titlul: Petiție pentru taxe. Această lucrare demonstrează în mod convingător că impozitele indirecte, monopolul sării, taxele percepute la importul de produse alimentare în orașe etc., nu trebuie menținute, nici măcar temporar, după ce francezii au devenit liberi. Tot acest sistem se bazează pe două

fundații sacre: „Pentru menținerea forțelor armate ale statului și pentru acoperirea cheltuielilor de administrare este necesară participarea generală; ea trebuie distribuită în mod egal între toți cetățenii în funcție de posibilitățile lor" („Articolul 13 din Declarația drepturilor"). „Toate impozitele și taxele publice vor fi distribuite proporțional tuturor cetățenilor, în conformitate cu proprietățile și capacitățile lor" („Decretul din 7 octombrie 1789").

În urma dovezii că crearea unui sistem corect de impozite este legată de aplicarea judicioasă a acestor principii, atât de simple, dar atât de mult ignorate, autorul arată că nu este nimic mai ușor decât respectarea acestor principii în toate ramurile practicii fiscale. El arată apoi că Decretul din 22 martie, în partea de finanțe, reprezintă o combinație între marile principii de repartizare a poverii impozitelor în funcție de oportunitate, pe de o parte, și sistemul ilegal și nedrept al vechiului regim, pe celălalt; această fuziune urâtă este aspru criticată de autor. Pentru acest decret, desfiinţând acea parte din impozitele indirecte care se referă la sare, şi acea parte a impozitelor referitoare la piei, fier, amidon, uleiuri etc., păstrează în acelaşi timp principalele părţi ale impozitelor indirecte, prescriind restabilirea porților de impozitare pentru tutun și restabilirea taxelor pentru vin și alte băuturi; în plus, conține prescripții pentru încasarea restanțelor pe toată perioada în care, orice ar spune, funcționarii fiscali au încetat să-și exercite funcțiile în aproape toată țara; aceste precepte se opune direct celor pe care autorul le-a pus temelia de nezdruncinat al sistemului său și pe care el îndeamnă adunarea să le ducă la îndeplinire.
Dimensiunea limitată a acestei lucrări nu ne permite să facem o prezentare mai detaliată. Însă recomandăm ca jurnaliştii care au ocazia să scrie mai pe larg să facă o analiză a acestei lucrări excelente. Sau, mai degrabă, îi chemăm pe domnii Soule, Paken și Bentabol, acei curajoși cetățeni a căror devotament luminat a făcut atât de mult bine pentru cauza publică, să circule peste tot această lucrare; suntem convinşi că vor ajuta la fel de viguros circulaţia scrierilor utile precum au persecutat scrierile periculoase*. De asemenea, le cerem să meargă la Conciergerie pentru a-i face o vizită patriotică fratelui nostru Babeuf, pentru a-i susține curajul, pentru a-l ajuta și pentru a-i permite, prin difuzarea eseului său, să găsească o sursă cinstită de fonduri care să-i satisfacă nevoile. Un prieten al poporului ar considera că este o onoare să împartă cu ei
* Acești trei onorabili cetățeni au curățat Pavilionul Verde al palatului regal de hoarda aristocratică și au reprimat scrierile josnice pe care le-a distribuit M. Gathe.

această lucrare, dacă el însuși ar fi liber în acțiunile sale, dar se bazează pe inimile lor. Din punct de vedere mental, îi va urma peste tot și se va bucura de binele pe care îl vor face.
Marat, prieten al poporului
Notă. Așa este părerea primului dintre patrioți despre una dintre primele mele scrieri de pe vremea revoluției. Rămâne de văzut dacă această hotărâre este de acord cu cea făcută despre același eseu de către administrația departamentului meu, administrația districtului meu și administrația municipiului meu.
Nu. VI
Extras din registrul hotărârii directorului departamentului Somme, adoptată în ședință
paisprezece decembrie o mie șapte sute nouăzeci
Auzind: 1) procesul-verbal al ședinței cetățenilor activi ai orașului Rua, ținută în data de paisprezece noiembrie a acestui an, în vederea reînnoirii jumătate a funcționarilor și notabililor orașului menționat, din care rezultă că M. Babeuf a fost ales în membrii consiliului general, având strâns cincisprezece voturi; 2) declaraţia făcută cu o zi înainte de M. Babeuf la secretariatul municipiului menţionat, că se obligă să plătească zece livre drept impozit personal şi douăsprezece

livre drept impozit patriotic; 3) un mesaj din directorul raionului Montdidier, în care se menționează că înregistrarea taxelor ordinare în orașul Rua nu a fost încă finalizată, că M. Babeuf a dobândit drepturile de cetățean activ prin propunerea sa de a plăti o taxă suficientă. ; dar, întrucât există un ordin de arestare a acestuia, emis de o instanță fiscală, este destul de evident că se află încă sub efectul unui ordin de prezentare personală.
După ce l-a ascultat pe domnul procuror general-Sindic, Direcția Departamentului, considerând că nu este suficient că domnul Babeuf a dorit, printr-o ofertă voluntară să plătească un impozit de zece livre, să dobândească drepturile de cetățean activ, pe care nu-l poseda la 13 noiembrie a acestui an, ca neachitat acest impozit, hotaraste ca, in plus, este necesar sa se bucure de toate drepturile statului sau si sa nu fie pata asupra sa.
Că, fiind autorul unei petiții extrem de răzvrătite pentru impozite indirecte, a fost urmărit penal ca încălător al decretelor Adunării Naționale care dispuneau continuarea colectării impozitelor menționate; că, în calitate de tulburător al liniștii publice, a făcut obiectul unui ordin de impunere pentru arestarea sa; că, deși este eliberat provizoriu, este de o importanță fundamentală ca ordinul de descalificare să rămână în vigoare până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești; că pata impusă de acesta
29   451
la starea civilă, nu poate fi înlăturat decât prin achitare.
Prin urmare, domnul Babeuf urmează să producă o hotărâre de restabilire a stării sale civile; că, în lipsa unei astfel de hotărâri, acesta continuă să fie considerat inhabilitat din exercitarea unei funcții publice.
După audierea domnului procuror general-Sindic, a hotărât obligarea domnului Babeuf să depună, în termen de trei zile de la data aprobării oficiale a prezentei hotărâri, hotărârea instanței fiscale, luată cu privire la acuzația adusă împotriva sa, care a dat naștere. la ordinul de arestare a acestuia, pentru a dovedi restabilirea integrală a stării sale civile, dar dacă acest lucru nu se întâmplă, să-l declare inhabilitat pentru a fi ales în funcții publice și lipsit de funcția de membru al consiliului general al orașului. de Rua și, prin urmare, alegerea lui va rămâne invalidă.
Eliberată ca copie exactă a înscrierii în registrul numit de către mine, Secretar General al Directorului Departamentului Somme, subsemnatul
Semnat: Tondu, pentru secretarul general Copia corespunde exact exemplarului oficial păstrat în arhivele Districtului Montdidier.
Semnat: Koshpin, secretar
Copia corespunde exact cu cea oficială păstrată în arhivele municipiului Rua.
Semnătura: Dumbri
Notă: După cum se poate observa din acest document, am fost lipsit de posibilitatea de a-mi exercita drepturile civile pur și simplu pe baza unui zvon, pe baza unei simple presupuneri că a existat un ordin de apariție personală în instanță împotriva mea. Persecuția împotriva mea a fost inițiată la instigarea lui Long-gekan, primarul de atunci al Ruei, care avea să apară mai târziu în toate etapele persecuției îndreptate împotriva mea. Revenind în Rua, după ce am fost achitat de instanța fiscală, am votat liber în toate adunările populare și am fost ales fără nicio obiecție la consiliul general al comunei. Am îndeplinit cu calm aceste atribuții până la sfârșitul lunii decembrie, când am

primit acest ordin de departament. Pentru că eram prea energic în apărarea drepturilor ignorate ale oamenilor, întreaga aristocrație a tras un semnal de alarmă și toate administrațiile au conspirat să mă distrugă. Mi s-a cerut să prezint un document de restabilire a stării civile. L-am prezentat, dar nu au vrut să țină cont. Și așa a fost ocolit acest document de către procurorul general-Sindic Tätgren, care a devenit el însuși subiectul unui decret de acuzație în iulie 1792.
452
nr. VII
Extras dintr-o scrisoare a lui Tatgren, procurorul general sindic al Somme-ului, adresată lui Babeuf I ianuarie 1791
„V-am explicat deja ce considerente nu permit directorului să ia o decizie imediată cu privire la cererea pe care ați trimis-o. Este imperativ să raportez acest lucru Comisiei Constituționale sau membrilor Adunării Naționale care și-au exprimat dorința de a-l cunoaște."
Notă. Conține o recunoaștere că doreau să fiu exclus din funcția publică cu orice preț. De ce? Pentru că sunt un prieten al poporului, formidabil pentru aristocrați. Ar fi putut exista o crimă mai gravă pentru această cabală?
Deci, am experimentat legea puterii și am crezut că am fost eliminat. Dar dacă aristocrații cu titlu voiau să nu fiu nimic, oamenii din Rua voiau să fiu totul. Fără știrea mea, m-a ales la 23 martie 1791, ca comisar pentru pământurile comune ale acestui oraș. Longuekan și municipalitatea au confirmat aceste alegeri prin decizia lor, care a fost un fel de refuz de a contesta dreptul meu de a ocupa o funcție publică. Curând căutările mele m-au făcut să stabilesc că fostii echevens din Rua au uzurpat de la locuitori o întinsă luncă și pășune și peste două sute de arpani de excelent teren arabil, precum și alte obiecte funciare, precum și municipiul constituțional, urmând lăudabilul obicei al fostii echeveni regali, au jefuit scandalos veniturile din aceste tinuturi si si le-au insusit sub diverse pretexte. Eram pe cale să iau măsuri pentru a opri aceste abuzuri când am fost lovit cu următoarea acuzație foarte vicleană.
nr. VIII
Copie a acuzației împotriva lui Babeuf, adusă de municipalitatea orașului Rua, din 7 aprilie 1791.
Secțiunea 1. Noi, subsemnații Primar și Ofițeri Municipali ai Ruei, auzindu-l pe domnul Procuror al Comunei, în mod legitim alarmat de zvonuri, plângeri, revolte și adunări violente ale unei părți a poporului * din acest oraș, la care se face referire în actul de hotărâre adoptat de noi la data de 5 a acestei luni, indiferent de motivele și cauzele exceselor menționate detaliate în prezenta hotărâre, a considerat de datoria lor să facă noi căutări în acest sens și să cerceteze mai aprofundat cauzele și motivele. a acestor excese; am constatat și suntem convinși că spiritul care a entuziasmat oamenii cu privire la problema impozitelor indirecte,
* Adică patrioţii cărora Babeuf le-a deschis ochii.
453
care i-a inspirat si sustinut rezistenta la aceasta taxa, inca domneste in acest oras, iar dupa disparitia acestor taxe, a luat o alta directie si s-a indreptat catre mosie si un fel de anarhie in care, in confuzia generala, proprietatea, atat publica cat si privat, vor deveni pradă cei mai violenți tâlhari, că acest spirit, aceste zvonuri și plângeri exagerate, dorința sub pretexte goale de a pune mâna pe toată proprietatea publică și privată, că acest spirit este generat de

scrierile lui François Noel Babeuf, care trăiește în aceasta. oraș, în Faubourg Saint-Gilles, precum și discursuri incendiare, pe care amintitul Babeuf le conduce constant, din timpuri imemoriale și până în zilele noastre. Suntem deopotrivă convinși că numitul Babeuf îi entuziasmează pe oamenii acestui oraș, le aprinde spiritul și le revoltă mințile; că îi sugerează că mlaștina din Bracmont, pământul la care se face referire în decretul nostru menționat mai sus și alte moșii private acordate inițial de foștii ofițeri municipali ai acestui oraș, sunt pământuri comune, pe care el, poporul, le poate lua în stăpânire; că numitul Babeuf s-a prezentat la ședința ținută în ziua de luni anterioară, la care se face referire în decretul nostru menționat; că a alcătuit un eseu, a cărui esență este că oamenii vor pune mâna pe această mlaștină în ordinea execuției prealabile și vor doborî copaci acolo și apoi se va vedea cum să legitimeze acest sechestru; că a distribuit această lucrare în majoritatea caselor acestui oraș pentru a-și facilita strângerea semnăturilor; că unii au refuzat să semneze, iar de la alții a primit semnături, jucându-se pe interesele lor și insuflându-le teama că nu vor fi admiși la împărțirea mlaștinii numite dacă ar refuza să semneze.
Alineatul 2. Că a adus această lucrare în holul Primăriei în ziua de luni trecută menționată și a difuzat acolo părerea că fără participarea noastră, fără participarea adunărilor administrative și superioare, oamenii au dreptul de a dispune de terenurile comunale, ca o persoană privată dispune de proprietatea sa privată .
Punctul 3. Eram în egală măsură conștienți de faptul că punctele de vedere ale amintitului Babeuf, larg răspândite atât în scrierile sale, cât și în discursurile sale orale, despre suveranitatea poporului, despre modul în care acestea ar trebui și își pot exercita drepturile și, în mod deliberat, păstrează tăcerea asupra îndatoririle , excită fermentația chiar și în rândul vecinilor noștri, și anume în orașele Noyon, Saint-Quentin și Nélay; că oficialii municipali din aceste orașe se plâng cu amărăciune de asta; că se plâng că din cauza acestor împrejurări suportă cele mai mari necazuri în munca lor administrativă. Prin urmare, și în conformitate cu sentința noastră menționată din 5 aprilie, raportăm domnului procuror al Judecătoriei Sectorului Montdidier drept fapte și infracțiuni.
454
asupra faptelor enumerate în decizia noastră menționată, care îi vor fi transmise, și asupra faptelor expuse mai sus în detaliu, și îi solicităm să depună plângere împotriva acestor acțiuni, împrejurări și consecințe și să solicite despăgubiri de la stat pentru acestea în mod legal. fel, atât în raport cu numitul Babeuf, cât și în ceea ce privește susținătorii și conducătorii săi ai exceselor la care se face referire.
Înfăptuit și decretat etc. Semnături: Longuekan, Jobard, Seret, Balin, Lefebvre, Louve, Desneau, Paulmier, Chevalier și Dumbry, secretar arhivar.
Notă. Este uşor de văzut în această denunţare chipul clar conturat al aristocraţiei; în stângăcia ei ajunge până acolo încât să-mi pună republicanismul în cea mai bună lumină posibilă în al treilea paragraf. Acesta este al treilea proces pe care l-am îndurat și în care am câștigat. De asemenea, vedem că Longuekan, a cărui cauză este, se numără printre semnatari.
Această nouă victorie arată în ce măsură documentul anterior este țesut din exagerări și ficțiuni. Aș putea pune aici o serie de documente justificative care să dovedească că eforturile mele în vederea

eliminării impozitelor ilegale, încununate cu succes, după cum remarcă cu regret documentul anterior, s-au îndreptat apoi către împărțirea generală a pământurilor comune și desființarea completă a îndatoririlor feudale și că aceste eforturi nu au fost mai puţin fructuoase. Aș dovedi că scrierile mele pe toate aceste diverse subiecte au creat cea mai irezistibilă convingere în minte, aș dovedi că prin corespondența cu deputații, prieteni ai poporului, care mi-au apărat ideile de la tribuna legislativă, am contribuit la emiterea de populare. legi privind problemele importante. Aș arăta cum, prin scrieri tipărite, am atins un alt subiect de și mai mare interes pentru națiune: am dovedit că vastele moșii ale foștilor domni au fost, aproape toate, dobândite ilegal și că, chiar dacă am face Fără a ține cont de crima care constă în faptul emigrarea, în care majoritatea sunt vinovați, națiunea are dreptul să recâștige atât de multe moșii bogate. Am anticipat astfel legile emigranților. Este lesne de închipuit în ce măsură am iritat și am întors împotriva mea nobila hoardă a întregii vechi Picardie, dacă citiți următorul document, scris și publicat de oracolul și Don Quijote din această castă din regiunea noastră.

nr. IX

Un extras dintr-un alt raport despre Babeuf către procurorul Judecătoriei Montdidier în iulie 179148

„Oameni nefericiți! Știi destule despre acel geniu pervers care te sfătuiește și te controlează? Îți folosește numele pentru a vărsa idei otrăvitoare cu care este saturat; le subscrii fără să le cunoști, lași mișcările tale să fie dirijate mecanic de câțiva instigatori cruzi care înlocuiesc străvechile tale virtuți cu viciile lor. Uite, oricât s-ar întoarce împotriva ta anarhia corozivă, ale cărei otrăvuri, aduse de mâna unui șarlatan periculos, le înghiți de bunăvoie. Aruncă-l din pântecele tău: adu-l înapoi în închisoarea care-l așteaptă*. Profită de nebunia ta pentru a publica în numele tău un apel incendiar în care îți atribuie o dorință neconstituțională de a înlocui guvernul monarhic cu o republică, ale cărei temelii au fost consolidate de înțelepții noștri legiuitori. El te învață să pătrunești asupra proprietății, să ceri împărțirea pământurilor foștilor domni... Vrea să-ți insufle opinii care au fost întotdeauna contrare legii etc. ” Semnat: Guy de Lamire.

Notă. Aici se cuvine să citez un alt document remarcabil în care am vorbit în așa fel încât să sporesc, dacă se poate, furia aristocrației îndreptate împotriva mea. Ai crede că în iunie 1792, la Rua, la 22 de leghe de Convenția Națională, municipiul acelui oraș încă mai încasa la porțile sale taxele de import desființate prin legea din 25 februarie 1791? Am ridicat vocea de multe ori în zadar împotriva acestui abuz oficial și probabil că va părea ciudat că s-ar putea săvârși nepedepsit timp de 14 luni, până în ziua cea mare de 10 august! Pe 8 iunie am scris primăriei din Rua, informându-i că, dacă nu pune capăt acestui abuz teribil, îl voi demasca vinovat de extorcare și am atașat scrisorii mele un proiect de raport, un extras din care urmează: nu poate fi citit fără sentimente de resentimente cauzate de împrejurările dezgustătoare ale acestei extorcări. Această indignare va fi și mai puternică când, în apărarea mea generală, veți citi răspunsul pe care l-am primit de la primarul din Roy și veți vedea ce sprijin a primit de la districtul Montdidier și de la departamentul Somme pentru a continua această pedeapsă penală.

* Aluzie subtilă la cele două pedepse cu închisoarea pe care le-am îndurat pentru Patrpotpzm-ul meu.

Nu. X
Extras din denunțul lui Babeuf la adresa municipiului Rua, acuzat de acesta de estorcare
„Străinii, călătorii și, mai ales, șoferii, care au suferit în mod deosebit în perceperea acestei taxe, au fost revoltați. Fiecare dintre ei era obișnuit să treacă prin Franța ca și când ar fi fost o țară liberă și era uimit când era oprit la Rua, ca pe vremea obiceiurilor interne și a șocherii. În această așa-zisă îndatorire, păstrată în Rua, toată lumea a văzut o anumită urâțenie, un contrast, o pată, pe care nu le-ar putea considera admisibile de către cei care restaurează ordinea, distrug toate abuzurile și construiesc un sistem uniform de libertate pentru toți locuitorii și pentru toate localitatile tarii noastre. Fiind astfel dispusi, toti au fost extrem de reticenti in a se supune cererii de plata a acestei taxe.
Dar orașul nu a fost lipsit de neliniște din cauza acestei rechiziții nefaste. Începând de la data desființării acestei taxe, 1 mai 1791, a fost necesară menținerea constantă în Rua a unui detașament de unități militare liniare care să asigure plata acesteia.
În ciuda prezenței unei forțe militare formidabile, în permanentă așteptare pentru a cere plata datoriei de la fiecare vagon care se apropia, nu a trecut nicio săptămână fără ciocniri, lupte și chiar bătălii între șoferi și militari. Aceștia din urmă au fost cu atât mai activi cu cât li s-a promis o recompensă suplimentară, care era încasată în plus față de datoria de la călătorii îndârjiți. Prin urmare, armata a fost interesată de faptul că dificultățile au apărut mai des și le-au provocat în toate modurile posibile. Cel mai adesea, șoferului i se permitea să conducă la o oarecare distanță de oraș; apoi l-au depășit, l-au adus înapoi, înconjurat de soldați înarmați, dar siliți să plătească, pe lângă taxă, o altă taxă, care se numea „taxa de urmărire”, ajungând de la trei la douăsprezece livre.
Aceste acte opresive și arbitrare au avut loc sub Municipiul din 1791* și sub un detașament din Regimentul 18 Cavalerie, fost Regimentul Berry. Când acest detașament a părăsit Rua, a fost scutit de Voluntarii Naționali, dar aceștia au fost dezgustați de o astfel de acțiune, iar de ceva timp încasarea taxei a fost suspendată. Apoi, de ceva vreme, Garda Națională din Rua a păzit paza, dar apoi a refuzat hotărât acest lucru; așa că astăzi municipalitatea trebuie să găsească noi mijloace pentru a face plata taxei.”
Notă. Ajung la celebrul eveniment din 20 iunie, când singur am luptat încă cu curaj împotriva răzvrătirii deschise a capetelor
* Adică sub municipalitate, care era condusă de Longuekan.

toate organele administrative ale întregului departament, așa cum am arătat în documentele justificative nr. 1, 2, 3 și 4. A sosit ziua de 10 august, care m-a scăpat de furia și răzbunarea crudă a contrarevoluționarilor de rang înalt. Au avut loc alegeri care m-au nominalizat pentru postul de administrator al departamentului Somme. Aici trebuie să spun câteva cuvinte despre noile mele munci desfășurate în această nouă poziție.
Intrigile m-au dat afară din director, dar am rămas membru al consiliului general. Eram astfel într-o poziție suficient de bună pentru a dezvălui conspirațiile insidioase care erau întocmite. Primul pe care l-am observat a fost complotul din octombrie 1792 de a deschide un pasaj către Franța prin Péronne după finalizarea cu succes așteptată a asediului Lillei. Principalii conducători ai conspirației au fost generalul La Bourdonne, fost membru al Adunării Constituante din

Boutville-Dumé, fost procuror general-syndic Tätgren*, precum și districtul și municipalitatea orașului Péronne, unde locuiau ultimii doi. Am fost numit comisar să caut probe în acest caz, am înmânat aceste probe, dar m-am convins că noul director al departamentului (mai târziu găsit vinovat de trădare) a fost implicat în el, pentru că, după cum am spus, în ciuda solicitărilor mele repetate. , în ciuda scrisorilor mele către Roland, care încă nu fusese demascat, trădătorii au dormit liniștiți, iar raportul meu a dispărut undeva.

Apoi voi nota comisia care mi-a fost încredințată pentru a opri foametea provocată de om în districtul Abbweville. Lungile mele memorii vor spune cum administratorii responsabili pentru această nouă groază au scăpat cu impunitate și cum, expunându-i, am dobândit o nouă hoardă de dușmani muritori.

Voi nota o altă scrisoare care a făcut o mare impresie, în care am vorbit împotriva actorilor teatrului din orașul Amiens, care corupeau mintea publicului cu spectacole de piese regaliste și aristocratice. Tot Amiensul, care la vremea aceea era sediul a peste zece mii de aristocrați din toate provinciile, m-a urât ca pe un cenzor neplăcut, iar directorul degradat al departamentului a căzut asupra mea, apărând actorii corupți.

În fine, voi remarca expunerea perversității acestui director al departamentului, pe care l-am pregătit pentru prezentare la ședința electorală desfășurată la Peronne în primele zile ale lunii noiembrie.

* În ciuda faptului că în iulie a fost dat un decret de acuzație împotriva lui, a continuat să locuiască în casa lui în modul cel mai calm sub protecția lui Roland.

Nu XI

Un fragment dintr-o dezvăluire trimisă de Babeuf împotriva directorului departamentului Somme în noiembrie 1792

„În departamentul Somme, publicitatea este complet evitată. Acest lucru s-a realizat prin faptul că ședințele sunt programate la ora șase seara, că toate ușile sunt închise cu grijă, că ședințele se țin în săli ridicol de înghesuite, cu dificultate în găzduirea administratorilor. Anunțul că ședința este deschisă, care se face la începutul discuției, este doar o formulă goală. Consiliul general însuși nu știe aproape nimic; totul îi este ascuns. Directorul a preluat toate treburile și încearcă în toate modurile să înlăture supravegherea membrilor consiliului, pe care îi respinge cu un tratament dur.

Funcționarii fostului comisariat sunt încă la conducerea administrației. Toți cetățenii sunt trimiși la ei, care găsesc acolo aceeași înfățișare grosolană ca sub fostul atotputernic d'Ague. Sunt aceiași oameni, aceleași refuzuri grosolane, același spirit birocratic. La cereri se răspunde după o mie și una de călătorii, dacă petiționarul este un simplu țăran; sunt amabili și dispuși dacă petiționarul este o persoană cu greutate. Nimic nu s-a schimbat astăzi în fostul comisariat; este la fel ca în 1788. Doar în exterior a suferit o oarecare metamorfoză. Pe fronton se pot citi cuvintele „Egalitate, Libertate”, iar lângă această inscripție - atributele corespunzătoare: mănunchiuri de lictor acoperite cu un capac prețios și cuvintele „Republica Franceză”. Dar cât de înșelătoare este această înfățișare goală! Intră și vei fi uimit să găsești aceiași funcționari obrăznici ca acum cinci ani, cărora li se încredințează întreaga administrație etc.”

Notă. Intrigile ascund vocea adevărului, iar directorul depravat s-a păstrat pe cont propriu și ar putea aristocratiza și conspira cu impunitate chiar și după 31 mai, până la epurarea sa efectuată de André Dumont**. Dar nu este greu să văd ce drepturi am dobândit la ura ei. Am sperat să evit răzbunarea lor, pe care am fost amenințată în tăcere, acceptând postul de administrator al raionului Montdidier, unde am fost trimis din voia poporului. Pentru legarea finală a evenimentelor, este necesar să spun pe scurt ce am făcut acolo. M-am trezit între Scylla și Charybdis. Acolo l-am întâlnit din nou pe Longuekan, eternul meu

• Fostul intendent al Picardiei,

'· Epurări! Erau atât de puțini oameni în departament care să înlocuiască acest director prost încât Convenția a fost nevoită să decrete la 30 martie desființarea comitetului revoluționar instituit de Dumont în locul directorului.

urmăritor. Tocmai a fost ales procuror sindic al acestui district. Acesta este dușmanul sans-culottes, apărătorul nerușinat al nobilimii, emigranților, aristocraților, la fel ca Le Francois, administratorul inamovibil, amândoi sunt foști procurori, iar eu sunt un element ostil pentru ei. I-am obligat să adopte un plan de acțiune care să asigure națiunii 15.000 de arpani din posesiunile emigranților numai în acest district, adică o valoare care depășește zece brici patriotic, ... aceasta și o serie întreagă de alte acțiuni ale mele. care ar fi prea lung de enumerat și care au fost toate susținute în spiritul celui mai pur devotament față de stat, care m-a inspirat întotdeauna, auto-da-fé, despre care am vorbit la pagina 8 a eseului meu concis, memorii despre toate acțiunile mele din trecut... toate acestea au fost mai mult decât suficiente pentru ca decizia de a mă distruge să se coacă în doi oameni cruzi, cărora aproape toți nenumărații mei dușmani le-au încredințat grija răzbunării. Au tânjit prima scuză pentru a face acest lucru și au devenit atenți când a apărut această scuză, prezentată în documentul următor. Nu au ezitat să-l apuce.

Nu XII

O copie a declarației lui Jaudouin, Babeuf și Koshpin despre anularea dosarului, care ar fi abuzul lor oficial

30 ianuarie, ora 20.00, ședință deschisă a directorului, anul celei de-a doua Republici Franceze

Cetăţenii Jodoin şi Babeuf, administratori ai directorului districtului Montdidier, au declarat că în această după-amiază, la prânz, când ei, singurii doi administratori, se aflau în director, au apărut cetăţeanul Vilas, curatul lui Éthelfé şi preşedintele administrația districtului, însoțită de cetățeanul Debren din Assainville și de cetățeanul Leclerc, unul dintre membrii Tribunalului districtului Montdidier; ca zisul Vilas a spus ca la 30 Decembrie a cumparat din directorul numitului ocol, la licitatie, un teren si ferma Fontaine si terenuri adiacente; că nu a semnat actul de vânzare la licitație, ci a aflat că în partea finală a protocolului, semnat de Levavasseur și doar de secretarul administrației, acest cetățean Levavasseur din Mondidier este numit „adevăratul cumpărător” ♦, în ceea ce privește el, cetățeanul

* La întocmirea unui act de dobândire la licitație, dobânditorul avea dreptul să numească adevăratul cumpărător (comandă), pentru care a participat la licitație și care a devenit proprietarul imobilului vândut la licitație.

Vilas, intrucat nu a participat la aceasta declaratie despre adevaratul cumparator, nu-l recunoaste si doreste sa i se restituie integral

drepturile sale de ofertant; că intenția sa a fost să facă o declarație despre adevăratul cumpărător, dar în favoarea menționatului cetățean Döbren, care a fost prezent; că, prin urmare, solicită administratorilor să accepte această declarație de la acesta, să verifice exactitatea împrejurărilor prin examinarea procesului-verbal și să înlocuiască numele cetățeanului Levavasseur cu numele cetățeanului Debren.
Că, pe baza acestui cont, cei doi administratori în cauză au mers la Biroul Proprietății Naționale; că, la prezentarea procesului-verbal de vânzare la licitație, au stabilit de fapt că cetățeanul Vilas a cumpărat respectivul teren la licitație și că partea finală a acestui protocol conținea o declarație a adevăratului cumpărător în favoarea cetățeanului Levavasseur, a cărui semnătură. a apărut singur împreună cu cel al secretarului; că, din moment ce cetățeanul Vilas a subliniat că, având în vedere că este partea principală în acest caz, semnătura cetățeanului Levavasseur fără semnătura sa ar trebui considerată nulă; că, întrucât a fost declarat că a cumpărat la licitație, cere să i se dea semnarea actului de vânzare și să declare că adevăratul cumpărător este cetățeanul Debrun, prezent și dornic, și cetățeanul Leclerc din Assainville.
Că ei, administratorii, nu s-au considerat îndreptățiți să refuze această cerere, care li s-a părut bazată pe principiul că „oricine cumpără la licitație este proprietarul lucrului care i s-a atribuit la licitație până când își ceda proprietatea. a acestuia în scris”; că, prin urmare, ținând seama de intențiile exprese ale cetățeanului Vilas, au întocmit o declarație de adevărat cumpărător în favoarea cetățeanului Debrun, prin care numele de cetățean Levavasseur a fost radiat și înlocuit cu cetățeanul Debren; că atunci cetățenii din Vilas și Debren, precum și administratorii numiți mai sus, au semnat acest document și că numitul Debren a primit un extras din actul de vânzare la licitație și a declarat că a fost trimis imediat să plătească a douăsprezecea parte din prețul în mâinile administratorului județului.
Dar că, aproape imediat după aceste împrejurări, li s-a comunicat că într-adevăr a existat un acord încheiat în ziua vânzării la licitație între Citizens Vilas și Levavasseur, declarându-i pe acesta din urmă adevăratul cumpărător al Fontaine și că Citizen Vilas public și în modul cel mai solemn și-a asumat obligația În acest sens; ceea ce este ciudat și de neînțeles este că apoi s-a răzgândit și a luat alte decizii, complet opuse.
Administratorii menționați mai sus, ținând cont de aceste dificultăți și de faptul că aceștia au acționat fără să cunoască

cunoscând toate împrejurările prezentei cauze, declară că doresc semnăturile lor și modificările la care au participat, până în prezent în procesul-verbal de atribuire a licitației, nu pot prejudicia și nici nu poate aduce prejudicii niciunei părți; că este dorința lor să nu se facă nicio referire la participarea lor în acest sens și ca totul să fie restabilit în aceeași stare și identică în care era înainte de participarea lor menționată anterior. Și au semnat. Semnături: Jaudouin, C. Babeuf, Koshpin, secretar.
Notă. Această abrogare a amendamentului pe care l-am făcut a pus capăt tuturor; se vede clar că este dictată de o dorință sinceră și hotărâtă de a corecta ceea ce considerați o greșeală, admițând că infracțiunea, a cărei sarcină deplină îmi revine, este doar o greșeală formală. Cei care au săvârșit-o cu mine sunt eliberați de orice acuzație, readuși în pozițiile lor, iar eu, sunt în închisoare, și poate cuțitul călăilor

mei atârna peste mine. Cu siguranță aceasta este recompensa pentru devotamentul meu față de cauza publică! Nu, nu pot să cred. Raportez o altă împrejurare extrem de importantă și anume că această anulare a fost făcută la trei ore de la presupusa infracțiune.

Nr. XIII

O copie a acuzației care a servit drept bază pentru condamnarea lui Babeuf la 20 de ani de închisoare

La o ședință publică a administratorilor districtului Montdidier, reuniți într-un consiliu general permanent la 6 februarie o mie șapte sute nouăzeci și trei, al doilea an al Republicii Franceze, unde cetățenii din Le François, Hallot, Dlaoche Au fost prezenți Debussy, Boisenval, Dubois, Leclerc și Boitel, administratori,

unul dintre membri a declarat că prin decizia Consiliului General din data de 4 a acestei luni cu privire la plângerile și acuzațiile cetățeanului Levavasseur împotriva cetățenilor din Vilas, Babeuf și Jaudouin cu privire la protocolul de atribuire de la licitația fermei Fontaine din 31 decembrie, s-a prevăzut în mod special să se analizeze dacă în comportamentul menționilor cetățeni din Vilas , Babeuf și Jaudouin a existat abateri și să se decidă în acest sens ce este cerut de lege.

După ce a urmat imediat o a doua și serioasă lectură a hotărârii de mai sus, după ce au ascultat explicațiile exculpatorii ale sus-numiților cetățeni Babeuf și Jaudouin, care s-au pensionat apoi, și după ce l-a audiat pe procurorul-sindic cetățean:

consiliul consideră că obiectul hotărârii adoptate de acesta în ședința din data de 4 a acestei luni este atât de important încât trebuie în primul rând

și fără a pierde timp să se ocupe de rezerva făcută la finalul prezentului regulament și de raportul dintre obiectul prezentului regulament și administrația ca atare.

S-a dovedit deja, acum mai mult ca oricând, că acest act conține un fals, iar consiliul nu poate și nu trebuie să ascundă faptul că toți membrii săi sunt indignați că acest fals este opera unora dintre colegii lor.

Dar este greu de crezut, din informațiile strânse despre comportamentul până în ziua de azi al cetățeanului Babeuf, pe care consiliul îl cunoaște ca un om cu caracter și talente și chiar și cu o dispoziție zadarnică de a crede mult despre sine, este greu de crezut. că nu și-a dat seama de semnificația a ceea ce a făcut. Mai mult, s -a stabilit că pe 30 ianuarie a petrecut aproape toată ziua cu cetățenii Vilas, Leclerc din Reneval și Debrun, că a luat masa cu ei * și că imediat după cină actul a fost fabricat în forma sa finală. Că toate aceste împrejurări vorbesc în egală măsură împotriva Cetăţeanului Vilas, indiferent cum îl consideră cineva - ca latură în acest caz sau ca administrator şi preşedinte al administraţiei - şi nu se poate presupune că nu ştie cât de mult compromite un astfel de comportament administraţia. .

Că lucrurile stau diferit cu Citizen Jaudouin. Consiliul consideră că comportamentul lui este oarecum diferit de comportamentul altora. Potrivit informațiilor culese, el nu a luat masa deloc și nu a comunicat cu menționați cetățeni Vilas, Babeuf, Leclerc de Reneval și Debrun înainte de a se ajunge la semnarea actului și că a participat la această chestiune doar prin semnătura sa. Consiliul consideră, judecând după conduita sa până în prezent, după încrederea cu care și-a tratat întotdeauna colegii și prin onestitatea sa, că participarea sa la

această afacere a constat doar în aplicarea semnăturii sale și că a fost victima încredere oarbă în unul dintre colegii lor.

Că tot acest comportament a făcut o impresie puternică asupra publicului, care știe despre cea mai mică dintre circumstanțele lui.

* Oameni pervertiți! Cât de descurcăreți ești! De unde știi să folosești circumstanțele! Eu, la fel ca și Vilas și Leclerc, membru al instanței, nu am locuit în Montdidier, știți asta foarte bine. Așa că am fost forțați să locuim într-un han. Uneori ne invitam unul pe altul, știți asta, și acest lucru este destul de firesc între oameni care sunt reuniți prin îndatoririle lor oficiale. Am fost invitat de Leclerc în acea zi să iau masa cu el. Vilas era acolo la cina; era cina la o masă comună, într-un loc public, unde eram printre mulți străini, unde era și nu putea exista nicio coluziune. De ce să distorsionați o acțiune atât de simplă? Cum vă așteptați să o transformați într-un temei pentru condamnare? Dar vor exista doar oameni care vor înțelege motivele amărăciunii tale nemiloase și vor putea găsi diferența dintre mine și tine. Și apoi vai de adevărații criminali!

463

Că administratorii ar trebui să fie mereu la nivelul îndatoririlor lor oficiale, să justifice întotdeauna încrederea oamenilor și să alunge cea mai mică umbră de suspiciune de la ei înșiși.

Că poziția lor oficială și demnitatea lor personală impun ca aceștia să nu facă concesii din curtoazie și din dorința de a fi atenți; că au obligația de a expune abuzurile și de a lua o poziție fermă și curajoasă care să arate cât de resentimente le trezesc astfel de acțiuni; ei trebuie să atragă atenția opiniei publice asupra lor și, prin urmare, să demonstreze cât de înfricoșătoare sunt abuzurile lor și cât de departe sunt de a lua parte la ele.

Și de aceea, consiliul hotărăște că numiții Vilas, Babeuf și Joduin merită o puternică cenzură, fiecare în partea care îl privește, că falsul și abuzurile administrative în cauză vor fi semnalate cetățenilor și administratorilor directorului departamentului; li se va transmite prezentul decret, împreună cu decretul din 4 a acestei luni, pentru ca ei să hotărască după cum cred. De asemenea, hotărâm că această hotărâre va servi drept acuzație la adresa departamentului și că până când departamentul va lua o decizie, administratorii acestui district nu vor comunica cu Vilas și Babeuf numiți mai sus.

Realizat și comandat, ca mai sus, la data și anul indicate. Semnat: Le François, Dubois, Boisenval, Boitelle, Leclerc, Debussy, Dlaoche, Hallo, Longuekan, procuror sindic și Koshpin, secretar.

Cu adevărat autentic, semnat: Le Francois, Coshpin.

Notă. Iată care este temeiul condamnării mele de 20 de ani de închisoare. Această acuzație abia dacă menționează că noi înșine am anulat amendamentul pe care îl făcusem; Nu pentru că ne justifică? Cine poate să creadă că Vilas, acuzat atât de viguros în acest raport, și Jaudouin, care nu au participat la această cină notorie, sunt achitați și readuși în funcțiile lor? De ce va depinde onoarea și însăși viața republicanilor, dacă se are încredere în astfel de rapoarte și dacă se duc astfel de decizii!

Nu această frică mă chinuie. Mă tem mai mult că, dacă, din fericire pentru mine, procurorul general ar cere documentele acestui proces infam, ar fi lipsit de posibilitatea de a se familiariza cu anularea de mai sus a amendamentului; indiferent cum au început să răspundă la cererea făcută de el în părți; în sfârşit, oricât au întârziat trimiterea documentelor sub tot felul de pretexte pe care oamenii răi le au mereu la îndemână.

Mi se pare că oamenii ar trebui să știe că aceste note justificative conțin un rezumat al întregii mele istorii din anii revoluției. Și lasă-mă să fiu judecat! Să vadă dacă există vreo mențiune în dovezile pe care le-am prezentat
464
o singură acțiune care nu corespunde comportamentului unui cetățean, îndrăznesc să spun, complet devotat patriei sale! Nu închei aici acest rezumat, care, dacă ar fi adus până astăzi, ar fi cartea deschisă a întregii mele vieți. Mă refer la pagina 14 și următoarele pagini din scurtul meu eseu, precum și la scrisori din partea administrației alimentare și a poliției, care sunt deosebit de valoroase pentru mine în fața autorităților cărora mă adresez, întrucât acestea mărturisesc despre comportamentul meu politic și chiar personal cu asta în timp ce sunt la Paris, pentru că ei explică modul în care am contribuit la salvarea țării mele și fac posibilă descoperirea motivelor care îi obligă pe persecutorii mei din Somme să acționeze și, de asemenea, arată ce oameni au garantat pentru mine și cum le-am întors eu însumi încrederea generoasă.
În încheiere, îi rog pe membrii comisiilor Convenției Naționale, pe ministrul Justiției, la a cărui autoritate apelez, și pe toți concetățenii care se dau să citească povestea mea, să nu piardă o clipă din vedere sintagma din scrisoarea de administratorii poliției, ceea ce luminează însăși esența cazului meu: „Și cine știe, spun ei, dacă Babeuf a devenit o victimă a patriotismului său, care, poate, a jignit prea viguros concepțiile contrarevoluționare care predominau atunci?
Tipografie Pro, în curtea Casei de Justiție
[NOTE AUTOBIOGRAFICE] 49
1 : Numele deținutului, locul său de reședință înainte de închisoare, vârsta, numărul copiilor, vârsta lor, locul unde s-au născut, văduve, singure sau căsătorite.
„G. Babeuf, locuiește în Paris, rue Faubourg Honore, nr.29, secțiunea Champs Elysées, treizeci și trei de ani, căsătorit, are trei copii: doi băieți și o fiică, în vârstă: Emile 8 ani, Sophie 5 ani, Camille 3 ani; toți trei s-au născut în Roy, districtul Montdidier, departamentul Somme.
a 2-a : Locul de detenție, de la ce oră? Când a fost arestat? Din ordinul cui? Pentru ce?
„Am fost închis în Abație și apoi, de la 1 Germinal, în închisoarea Pelagie, unde (după cum se menționează în procesul-verbal al poliției și al comitetului de supraveghere al secțiunii mele de pe Champs-Élysées) am apărut și eu însumi și pluviosa. pe o notificare de la ministrul justiției, transmisă mie de către departamentul de poliție, care anterior arestase eu aveam 24 de Brumaires și eliberase temporar 17 Freemers. Această primă arestare a avut loc în urma unui proces-verbal transmis poliției din Paris de către procurorul sindic al districtului Montdidier, unde eram administrator.
30 Gracchus Babeuf, vol. II 455
Motivul arestării a fost o simplă greșeală sau eroare din lipsă de experiență sau necunoaștere a formularelor, făcută într-un act administrativ; dar o greșeală corectată de mine de îndată ce am știut și am înțeles că a fost o greșeală. Nu a avut ca rezultat niciun prejudiciu pentru societate sau pentru un individ; dar autoritățile corupte ale departamentului Somme, ale căror conspirații împotriva libertății le-am observat și le-am oprit, au profitat de această împrejurare pentru a se răzbuna pe mine ca pe un cenzor timid și, pentru a patra oară de la revoluție, au încercat să mă omoare legal. ,

cum l-au ucis pe Chalier50. Vezi o descriere detaliată a mașinațiunilor efectuate pentru a săvârși această atrocitate în memoriul atașat acestui tabel.
a 3-a : Profesia sa înainte și după revoluție.
„Înainte de revoluție, el a fost arhivar și topograf.
De la revoluție, el a fost un promotor al libertății și un apărător al oprimaților.
Pe 10 august a fost ales de popor în funcția de administrator al departamentului Somme și apoi al raionului Montdidier.
Forțat să fug în ianuarie 1793 pentru a-mi salva viața de furia aristocrației oficiale și a altor aristocrații, care urmau (după însuși André Dumont) să organizeze o a doua Vendée în departamentul Somme, am ajuns la Paris și am lucrat ca secretar în administrația alimentară a comunei, iar apoi în comisia de aprovizionare a Republicii până în ziua arestării mele din 24 Brumaire, apoi cu patriotul Prudhomme din momentul eliberării mele pe 17 Frimer până la a doua arestare pe 17. Pluvioza a 11-a. Vezi memoriile.
a 4-a : Veniturile lui înainte și după revoluție.
„La momentul revoluției, mi se datorau aproximativ 36.000 de franci pentru munca mea și anume:
de la mai mulți foști nobili (fostul marchiz de Soyekur și alții) - 30 mii livre. Am fost atât de fascinat de revoluție, încât am preferat să renunț la ea decât să-mi pierd timpul cu procesele pe care fiecare dintre ei mi le-a oferit în loc de plată, din ură față de mine că m-am aruncat în revoluție încă de la început.
Și de la un număr de instituții bisericești - aproximativ 6 mii de franci. Nici eu nu le-am revendicat; Am renunțat la ele în favoarea neamului, iar meritul meu este cu atât mai mare cu cât am făcut-o fără niciun zgomot, mulțumindu-mă să nu cer pur și simplu plata acestei obligații.
Între timp, aceasta a fost întreaga mea avere. De la închisoare, soția și copiii mei au trăit din ceea ce ne împart doi sau trei prieteni ai sans-culottes, al căror venit este alcătuit din salariul zilnic. Dar acestea sunt virtuțile republicanilor".
a 5-a : Relațiile și conexiunile sale personale.
„În 1790 – cu Marat, care mi-a fost apărătorul voluntar, care m-a chemat în ziare" fratele său

prietenul meu" (vezi p. 31 din memoriul anexat la acest memoriu) și care m-a ajutat să ies învingător din temnițele Conciergeriei, unde am fost aruncat de aceiași dușmani care mă persecută acum și m-a trădat în mâinile lui. o instanță fiscală ticăloasă care a vrut să mă distrugă pentru publicarea unei petiții care a dus la desființarea sistemului ilegal de impozite indirecte.
În 1793 - cu Sylvain Mareschle, care mi-a luat un loc de muncă în administrația alimentară, și apoi - cu revoluționarul Prudhomme.
În mod constant, din 1789, cu sans-culottes din departamentul Somme; Am fost apărătorul lor de bunăvoie împotriva opresiunii publice și private de către aristocrați de orice tip.
Și - cu aceiași aristocrați, pentru a lupta fără teamă cu ei și a le zădărnici încălcările constant reînnoite.
Coloana a 6-a: Caracterul și convingerile politice arătate de el în mai, iulie și octombrie 1789, 10 august, în timpul fuga și moartea tiranului, 31 mai și în timpul crizelor militare. Fie că a semnat ordonanțe sau petiții împotriva libertății.

„În momentul în care se întocmeau mandatele Statelor Generale, mi-am publicat gândurile despre necesitatea desființării claselor și distincțiilor între oameni, împotriva inegalității excesive de proprietate și asupra învățământului public. Am republicat aceste idei pe paginile XVI-XVIII ale lucrării din care urmează citatul.
De îndată ce s-a cunoscut vestea prilejului de la Bastilia, îmi părăsesc departamentul, ajungând la Paris pe 17 iulie. Public acolo un eseu revoluționar intitulat „Cadastru permanent", al cărui plan a fost conceput de mine chiar la momentul întocmirii comenzilor. În această lucrare, pe lângă faptul că arăt cel mai just sistem de impozite, am stabilit necesitatea tuturor revoluțiilor și reorganizărilor care nu au întârziat să aibă loc și de la care a urmat în cele din urmă ridicarea clădirii republicii.
Am rămas la Paris până în zilele de la Versailles din 4 și 5 octombrie, când am votat cu parizieni cinstiți.
Curând după aceea, m-am întors la departamentul meu. Acolo am scris și publicat un eseu prin care se cerea desființarea sistemului ilegal și penibil al impozitelor indirecte, pentru care am fost aruncat în temnițele Conciergeriei, iar apoi protejat și salvat de Prietenul Poporului în primele zile ale lunii iulie 1790. .
Revenind a doua oară la departamentul meu, am întocmit și publicat acolo un ziar patriotic, intitulat „Investigatorul de decrete".
Totodată, am publicat și alte scrieri în care susținem împărțirea pământurilor comunale și desființarea completă a regimului feudal.
Autoritățile locale s-au vândut către aristo-
treizeci·
467
Pe scurt, de două ori m-au adus să dau socoteală pentru acest lucru în fața instanțelor, cărora antipatriotismul i-am contrazis doar forța principiilor mele și dreptatea mea.
Am apărat în mod voluntar mulți sans-culotte care au fost asupriți de contrarevoluționari, inclusiv, în iulie 1791, șaptesprezece bărbați care au fost aduși în judecată la Montdidier sub acuzația de rebeliune împotriva tiranilor feudali care, în ciuda legilor care le-au abolit drepturile extorsionare. , a vrut să le păstreze. I-am salvat de la moarte pe acești nefericiți șaptesprezece oameni, pe care judecătorul, raportorul în acest caz, le-a cerut să fie omorâți.
După zborul lui Capet la Varennes, am vorbit cu Clubul Noyon, al cărui membru eram, și i-am propus adoptarea unui recurs care vizează înființarea unui guvern republican.
Deoarece nu am putut obține acceptarea acestui recurs, m-am îndrăznit să vorbesc în numele republicii într-o lucrare pe care am publicat-o, care a devenit subiectul unui denunț al aristocraților - un extras din acesta se găsește la pagina 42 din memoria anexată. la acest.
La 8 iunie 1792, am atacat cu putere ticălosul municipiu Rua, care a avut obrăznicia și obrăznicia și pe vremea aceea de a percepe taxe la importuri în oraș, desființată prin legea din 25 februarie 1791. (Vezi pagina 43 din memoria atașată.)
În ziua memorabilă de 21 a aceleiași luni iunie, eu singur am intrat în luptă cu administrațiile urâte ale departamentului Somme. Am fost purtat de îndrăzneala mea în așa măsură încât am început să vehiculez contra-apeluri și contra-proclamații în tot departamentul pentru a slăbi efectul celor în care făceau apel la toți cetățenii acestui departament să răzbune presupusele insulte presupuse aduse. asupra persoanei regelui. (Vezi pp. 24, 25 și următoarea din memoriile atașate.)

După 10 august, oamenii m-au ales administrator al departamentului Somme.
În octombrie următor, am dezvăluit și am frustrat un complot de deschidere a unui pasaj către Franța prin Péronne, după încheierea cu succes așteptată a asediului de la Lille. (Vezi memoriile, p. 45.)
Apoi am dejucat un complot de foame în districtul Abbweville. (Memorie, p. 46.)
Sunt în război cu comedianții corupți care infectează spiritul societății din Amiens. (Ibid., p. 46.)
Expun directorul departamentului Somme, care perpetuează un sistem antipatriotic care inspiră cea mai mare anxietate. (Pe aceeași pagină 46 a memoriului.)
noiembrie 1792. Am fost ales administrator al directorului raional Montdidier. Urmăresc vehement pe emigranți acolo și mă opun activ patronajului pe care unii dintre colegii mei le acordă. Îi împiedic să ascundă 468
proprietate în valoare de 15 milioane din sechestru în favoarea statului. (Memorie, p. 48.)
După moartea tiranului, la propunerea mea, au fost arse 12 portrete de regi și alte atribute monarhice care au supraviețuit până atunci. Eu singur am condus acest auto-da-fé în mijlocul pieței din Montdidier, trecând pe propriul meu risc prin mulțimea aristocratică și disprețuindu-i ghimpele și chiar amenințările voalate. (A se vedea memoriile, pp. 8 și 48.)
ianuarie 1793. Din cauza unei neglijeri, fac o eroare formală într-un act administrativ. O recunosc si o corectez. Cu toate acestea, aristocrația recurge la tot felul de intrigi pentru a mă acuza și a mă distruge irevocabil. (Memorie, pp. 9 și urm. și 49 și urm.)
februarie 1793. Fug de persecuție. Ajung la Paris. Aici devin secretar al Administrației Alimentare sub Garen. Urmașii săi mă lasă în această meserie și mărturisesc patriotismul și onestitatea mea în cel mai favorabil mod. (Vezi p. 14 din memori.) Până la momentul revoluției din 31 mai, conducătorii departamentului Somme, continuând să-și arate sentimentele contrarevoluționare, susțin apoi un sistem complet federalist, ajutând cu toată puterea la implementare. planul de foamete conceput împotriva Parisului. Prin urmare, aceștia sunt reticenți în a respecta cerințele de a trimite produsele alimentare cu care sunt abordați. Conducând măsurile care trebuiau să-i oblige la asta, i-am urmărit fără milă. Au aflat că mie îmi datorează influența energică și coercitivă pe care o experimentează, au decis să se răzbune. Și-au adus din nou costumul vechi cu mine. Sunt acuzat, arestat (24 Brumaire, p. 16 și 17 din memoria). Prezint dovezi ale energiei și comportamentului patriotic pe care l-am manifestat în orice moment, se găsesc izbitoare. Faceți cercetări cu privire la acuzațiile împotriva mea, acuzatorii mei nu le trimit. (Vezi pp. 18 și 19.) Mulți sans-culotte buni, printre care filosoful, înțeleptul Sylvain Marechal, acționează ca garanți pentru mine; Sunt eliberat temporar. (Memorie, p. 19 și 20). Ministrul Justiției, familiarizat cu toată chestiunea, mă sfătuiește, pentru a mă justifica pe deplin, să mă întorc eu în închisoare. Mă supun, la 11 Pluvioză mă întorc la Casa de detenție a Abației, unde compun și trimit scurt eseu de achitare atașat comisiilor Convenției și ministrului justiției, cu cererea să fiu scos din mâini. de prigonitorii mei amar și revenit în societate, pe care am slujit-o mereu cu toate puterile mele. Aștept acest act de justiție cu atât mai sigur că Comitetul pentru Siguranța Publică, prin decretul celui de-al 8-lea Ventose, este

împuternicit să-mi restabilească libertatea pe baza acestui raport privind conduita mea politică din 1789. Babeuf

SCRISOARE CĂTRE FIUL51

14 pluviose [2 februarie 1794]

Ai dreptate, frate, în a lăuda principiul cuprins în Declarația Drepturilor: nu face altora ceea ce nu ai vrea să-ți facă ție. Aceasta este cea mai bună dintre toate regulile. Dacă oamenii ar urma-o întocmai, toți ar fi fericiți. Toată lumea ar spune; Vreau să folosesc tot ce am nevoie, dar trebuie să-mi doresc ca toți ceilalți oameni ca mine să folosească tot ce au nevoie. Astfel, ar trebui să am doar acea parte din fonduri pe care este posibil să o acord fiecărui membru al societății drept recompensă pentru faptul că fiecare, în conformitate cu abilitățile sale, va participa la lucrare în beneficiul societății. Astfel, se va putea spune că egalitatea domnește, că toți oamenii sunt frați. Nu vor mai exista oameni bogați fără suflet care să-i insulte pe săraci. Nu vor mai exista oameni săraci, lipsiți de toate și nevoiți să-și vândă serviciile bogaților pentru a-și menține trista existență, a le deveni sclavi, a se supune în toată voia lor. Prietene, aceasta este o egalitate atât de prețioasă, al cărei principiu sublim te-a lovit atât de mult, aceasta este moralitatea mea, aceasta este religia tatălui tău, constituția lui, legea lui de bază, acesta este obiectul tuturor afecțiunilor sale și el crede că până când oamenii vor accepta acest sistem, nu va exista pace, prosperitate, dreptate între ei. Mulți oameni care nu și-au dat seama suficient de corectitudinea extremă a acestui sistem și cât de ușor este de organizat, se opun ambelor. Dar este foarte ușor să-i convingi de inutilitatea judecăților lor și să-i aduci la tăcere. Aceasta este ceea ce mă voi strădui să vă dovedesc în toată evidenta și, în același timp, să clarific că poporul francez își va duce foarte probabil revoluția la un final fericit, la instituirea acestui sistem de egalitate perfectă, care va asigura fericirea universală, cu atât mai admirabilă va fi construită pe temeiuri care o fac imuabilă. Numai la atingerea acestui scop se vor duce la bun sfârşit eforturile republicii noastre.

tatăl tău te sărută

G. Babeuf

15 Pluviose An II [3 februarie 1794]

Am văzut-o pe Camille. El era bucuros să mă vadă, iar eu nu mai puțin eram bucuros să-l văd. Are o rochie foarte frumoasa. Întrucât te îmbunătățești pe zi ce trece, sper ca în șapte-opt zile să am aceeași plăcere să te văd.

<>c¿¿rv-r-

a^ocr

Scrisoare către fiu 2-3 februarie 1794

SCRISOARE CĂTRE FIUL

24 pluvios [12 februarie 1794]

Îți trimit, dragă prietene, scrisoarea ta din 22 după ce am corectat-o. Aici am câștigat cincizeci de franci; Se pare că cerul în sine nu încetează să ne protejeze. Câștig bani chiar și în închisoare. Vă trimit această sumă mică; vă va ajuta pe toți să trăiți puțin mai mult timp.

Mama ta mi-a arătat micuța turtă dulce pe care a cumpărat-o pentru fiecare dintre voi; cel început este al tau, am muscat din el, vei vedea urmele dinților mei; Sunt sigur că nu vei fi supărat.

Pe vremea când regiunile erau numite provincii, Corby, Amiens, Breteuil, Montdidier, Roy, Nelle, Gam, Peronne aparțineau Picardiei; Saint-Quentin, Guise, Vervep, Lafère și Château-Thierry aparțineau lui Soissonnais, în timp ce Compiègne aparținea Ile-de-France.
Dar din moment ce provinciile au fost desființate și s-au creat departamente, Corby, Amiens, Mondidier, Roy, Gam, Peronne aparțin departamentului Somme, Breteuil și Compiegne departamentului Oise; Saint-Quentin, care se numește acum Free Somme, Guise, care se numește Reunion-on-the-Oise, Vervin, Lafère și Château-Thierry, numit acum Montagne-on-Aisne, aparțin departamentului Aisne.
Trebuie să vă explic motivele tuturor acestor schimbări în numele orașelor. Saint-Captain este un nume asociat cu superstiția. Guvernul republican a distrus-o. Acest nume a fost schimbat în Free Somme; Somme pentru că râul Somme începe lângă Saint-Quentin, iar Liber pentru că locuitorii acestei comune sunt renumiti pentru că sunt credincioși principiilor constituției.
Numele de Guise provine de la foștii duce de Guise, un titlu detestat pentru că foștii duce erau tirani domni asociați cu familiile regale. Guise a fost redenumită Reunion pe Oise. Reuniunea — pentru că au vrut să spună că cetățenii acestei zone au căutat să se unească cu prietenii Libertății. Adăugat „pe Oise” pentru a indica faptul că acest oraș este situat pe malul râului Oise.
Numele Château-Thierry a avut, de asemenea, origini nobile și domnișoare. Însemna un castel aparținând domnului Thierry, deoarece Thierry era numele unui bătrân domn care a construit castelul cu foarte mult timp în urmă... .♦
♦ Manuscrisul se termină aici. Reunion - în franceză „conexiune”; Château înseamnă „castel” în franceză.
472
SCRISOARE CĂTRE SYLVAIN MARESCHAL[52]
Ziua deceniului, 10 ventoza, anul II [28 februarie 1794]
Ți-am devorat deja opera[53] ... (Las loc unui adjectiv potrivit definiției sale, trebuie inventat, nu găsesc încă). Nu fac asta pentru lingușire, nu am făcut-o niciodată și știu că nu ești în stare să o percepi. Îmi dai încredere, dorind să primesc judecata mea sinceră și exactă cu privire la această creație, o vei primi, dar da-mi timp să o privesc din nou, să mă bucur de ea, să cântăresc totul atât în ansamblul ei, cât și în toate părțile sale, cu acel plin atenție, pe care o necesită. În așteptarea acestui lucru, permiteți-mi să-mi ușuresc sufletul făcându-ți o promisiune că o voi reciti și o voi da fiului meu să o citească. Multe nu i se vor părea noi, el a fost crescut cu această învățătură. Și are prea multă încredere în tatăl său, în prietenul său (știind că nu-l înșală niciodată) pentru a se îndoi de ceea ce îi insuflă în minte. Nu am de ce să mă tem, așadar, că prejudecățile care încă persistă în societate îi vor influența sufletul și vor prevala asupra lecțiilor mele. Folosesc această carte ca o întărire, ca o dovadă suplimentară în favoarea convingerilor în care mi-am crescut elevul. Dar îi prevăd dinainte încântarea, deja mă bucur de admirația lui la vederea catehismului tău, care, în loc de înșelăciune, va arăta adevărul și va face să-l accepte pe oameni, pe care îi iubește și îi privește cu regret greșelile. (Da, atâta este puterea acestui adevăr frumos încât, chiar și atunci când era doar proprietatea noastră, oamenii mici ne considerau copii mari.)
Mă bucur de încântarea cu care va percepe vraja poeziei, care dezvoltă în fața lui într-o formă frumoasă și palpabilă chiar și pentru mintea lui copilărească acele principii care i-au fost expuse numai lui, dar

fără strălucire, într-un mod mult mai puțin clar. , formă corectă și sinceră.
Vreau să-mi fac plăcerea de a lucra trei sau patru zile la cartea ta și, când va trece acel timp, va trebui să-mi citești opera în proză, unde îmi folosesc permisiunea pentru a judeca ceea ce aș prefera să admir pur și simplu. Nu mă lua drept un lingușitor. Opera ta evocă, împotriva voinței mele, asemenea expresii care ar putea părea laude, dacă nu te-aș fi avertizat dinainte că ele exprimă doar adevăratele sentimente ale sufletului meu.
În rest, poate că mă vei găsi prea îndrăzneț când voi trece la reflecțiile asupra acelor părți ale muncii tale în care îți exprimi gândurile despre cum să întărești cel mai bine bunăstarea umană. Prevăd în ce proiect de fericire superioară, restaurare și conservare
473
drepturi naturale adevărate, în concordanță cu beneficiile sociale, aceste reflecții mă vor conduce. Când îmi imaginez această imagine, mi se pare că, deși te-ai apropiat de adevăr în această privință decât oricine cunosc, încă nu ai înțeles-o pe deplin.
CĂTRE CETĂȚENI MEMBRII COMITETULUI LEGISLATIV Arestul numit Pelagie, 23 floreali din anul II al Republicii Franceze, unul și indivizibil 54 [12 mai 1794]
Reprezentanți cetățeni!
Desigur, mulțumesc foarte mult pentru faptul că am primit suspendarea procedurii împotriva mea, că documentele cazului meu au fost transmise comisiei legislative și că am primit asigurarea că o revizuire strictă a acestui caz, pe care am a adus o plângere, va fi efectuată ca rod al răutății ticăloase și al persecuției aristocratice și, în sfârșit, pentru faptul că am primit încredere că justiția va fi administrată chiar de Convenție. Dar îmi permit să-i reamintesc raportorului în cazul meu, prin intermediul întregii comisii, că sunt în închisoare deja de șase luni (începând cu 24 Brumaire), că soția mea, cei trei copii ai mei și eu, am au rămas fără o bucată de pâine.
Înțeleg bine poziția oamenilor care dețin primele posturi guvernamentale. Știu că sunt supraîncărcați de afaceri și trebuie să acorde prioritate treburilor publice față de cele private. Dar, reprezentanți ai cetățenilor, poziția mea este teribilă...; ține cont de asta, te implor în numele patriotismului și al umanității. Sufletul tău atins te va ajuta să găsești timp să te ocupi de afacerea mea.
Nu veți mai putea suporta ideea că persecutorii mei, corespondenții din Koblenz (cum am demonstrat în eseul meu tipărit, care se află sub ochii voștri, la paginile 28 și 29), care au acționat în orice moment ca contrarevoluționarilor, dorm liniștit și încă ocup înalte funcții guvernamentale, în timp ce eu, pentru că i-am persecutat mereu, pentru că le-am zădărnicit constant planurile dezastruoase, lâncezesc ca victima lor în închisoare, pe pâine și apă, lipsit de posibilitatea de a comunica cu oameni, neputând nici măcar să-mi anunț soția despre situația mea. La aceasta se adaugă și conștientizarea dureroasă că ea și copiii mei mici au fost reduși la aceeași sărăcie.
Ca republican, aș fi suportat această situație dureroasă cu forță și fermitate, dar mă chinuiește gândul că o împărtășesc ființe tandre și slabe.
474
Pedeapsa de șase luni de închisoare este o pedeapsă excesiv de mare pentru încălcarea cerințelor formale; pentru că am fost întotdeauna mai atașat de literatură decât de chinurile la care se referă aceste nefericite formalități; pentru faptul că, acceptând o funcție publică,

nu mi-am dat seama cât de periculos era cu necunoașterea cerințelor formale; că am făcut o greșeală în privința acestor formalități, pe care însă le-am corectat imediat după ce am făcut-o și de îndată ce am aflat că a fost o greșeală. Sper că aceste șase luni dureroase vor fi luate în considerare și că bunăvoința comitetului mă va asigura că nu mai am decât câteva zile de suferință de adăugat celor pe care le-am îndurat în ispășirea erorii mele involuntare.
Babeuf
Cer comisiei și cetățeanului Merlin, raportor în cazul meu, permisiunea de a le sublinia că, se pare, toate instanțele din fosta mea provincie sunt asemănătoare între ele. În raportul ședinței Convenției din data de 17 a acestei luni, am citit raportul Comitetului de siguranță publică, care a ordonat instanței din departamentul Aisne, învecinat cu departamentul Somme, să suspende procedura intentată împotriva Sergo, judecătorul de pace din Soissons, și trimite documentele cazului său comisiei pentru examinare.
APLICAȚII
[NOTE DESPRE MASIA DE PE MARTE] 1
[Roy, după 17 iulie 1791]
... ai făcut cu armele tale? Unii dintre voi v-ați ucis prietenii, propriile rude. Seidurile nou-apărute au abuzat de curajul tău, te-au transformat în instrumente mizerabile ale pasiunii care nu a fost, nu este și nu va fi niciodată al tău.
Dar să ne întoarcem pentru o clipă privirea de la acest masacru sângeros al nevinovaților, pentru a urmări mașinațiunile hidoase ale făptuitorilor conspirației...
Uimit, răsturnat, cuprins de frică. Lăudați Prudhomme pentru ziarul său.
Este inutil să scrii Adunării. Rebeliunea este cea mai sfântă datorie. Lafayette.
Corpul electoral poate? Clica Anthony.
Glasnost este o garanție pentru oameni.
Revizuire. Ce latitudine se poate acorda... când, cred, sistemul feudal va deveni un lucru al trecutului.
Binele oamenilor este legea cea mai înaltă. Mably 2.
DREPT AGRICOL3
eu
Vezi Declarația drepturilor, articolele 14 și 27
Tătar la Paris
dreptul agricol. august 1789
Analele franceze. noiembrie 1790 Frapaolo
Montesquieu. Măreția romanilor și declinul lor.
„Revoluțiile de la Paris”, nr. 96, nr. 82, 29 ianuarie 1791, acolo unde este disponibil: „Pe proprietate”.
Marat, 30 iunie 1790
Prudhomme. Traite des Rotures
Traité des Fiefs d'Henrion de Pensey. Introducere, pp. 21 până la 27 (surtout)
L'Année littéraire (Mai sau Mars 1791. Article de la Noblesse)
476
Des fiefs, par Herve. Întregul volum I. - Pe copii Anrion, dar mai pe larg. Bun eseu istoric. O notă foarte semnificativă la p. 68 despre obiceiurile germanilor cu privire la împărțirea pământurilor. Pagină 106 și 109. - Anarhia sub cea de-a doua dinastie. Înlocuirea stăpânirii monarhice cu stăpânirea feudală. Reducerea numărului de alozi. Originea regulii „nu există pământ fără domn”. Sub ambele dinastii, ei dădeau

uneori clerului orice avantaje ale regatului: pasiunea de a-l îmbogăți, apoi de a-l jefui (această pasiune poate fi reînviată). Pagină 148 – Despre iobagi: atenția este pe dreapta mâinii moarte și ideea taxelor domnișoare. Pagină 160 – Banalitate, îndatoririle personale sunt legate de recensăminte, de aceea nu a spus că îndatoririle personale au fost desființate fără compensare, dar nu tot ce ține de acordarea funciară: este de aceeași origine cu cealaltă. Pagină 182 – Municipalități și magistrați dintre germani, numiți prin alegeri. Pagină 220. - Livre des Seigneurs, p. 6. Originea feudelor, ca la vicarul de Meri etc.
Fremontville, p. 5. Originea feudelor. G........tsy din
Sciții, inclusiv francii, burgunzii, goții, au atacat etc.
Originea feudelor, p. 1. Codul seniorilor și principiile de bază ale feudelor.
Revendicarea proprietatii. Referitor la obiceiurile de la Fei etc.
Istoria Picardiei
Difuzor
Originea francmasonilor
Gândurile lui Oxenstierna Inegalitate socială 2440, în special p. 151: ajutoare, salarii zilnice, lipsuri de pâine, legi de export.
Despre feude. Essai sur FHistoire Generale 277, v. eu
O Lettres de cachet Oratorie Poem despre religie Essais sur Paris
Cahier de Massy Proprietate națională 24 octombrie 1789 Mémoire des Princes, décembre 1788 Journal des Décrets, 1 noiembrie 1789
Journal de Bertier Lorence, Octobre et Novembre 1790
Feuilles de Mercier, 11 octombrie 1789, et 13, 14, 16, 24, 25, 29 octombrie, 31 octombrie. Vezi la această dată, 31 octombrie, proiectul de rezoluție al domnului Lebrun4, cel mai remarcabil care a fost propus vreodată. Vezi și Mercier, aceeași dată.
Analiza a 45 Annonces de Picardie
Întrebați pentru scrisoarea mea către domnul Lefebvre din Abbeville. Le Tartare la Paris.
477
II
Cronică. Despre Legea agrară5 Despre proprietatea imobiliară, Capitolul 9, Cartea I Contractul social, p. 36
Fiecare persoană are în mod natural dreptul la tot ceea ce are nevoie. Dar actul conștient care îl face proprietarul unei proprietăți exclude participarea lui la orice altceva. După ce a primit partea sa, trebuie să se limiteze la ea și să nu mai aibă niciun drept în comunitate. Nimeni nu are dreptul să împrumute mai mult decât ceea ce este necesar existenței sale. .. Poate un om sau o națiune să ia în stăpânire un teritoriu întins și să privească întregul neam uman de acesta, decât prin uzurpare, supusă pedepsei, întrucât lipsește restul oamenilor de locul de locuit și de hrana care natura le oferă pentru uz comun.
Pagină 41. Contractul de bază nu distruge egalitatea naturală, ci pune egalitatea morală și juridică în locul inegalității fizice pe care natura ar putea-o crea între oameni. Și, deși pot fi inegale ca forță și talente, toți devin egali prin contract și prin drept.
[1]. Sub guverne proaste, această egalitate este doar ostentativă și iluzorie, servește doar la fixarea săracului în sărăcia lui și a bogaților în uzurpare. De fapt, legile sunt întotdeauna benefice pentru cei care dețin și dăunătoare pentru cei care nu au nimic. De aici concluzia că condiția socială este benefică pentru oameni doar dacă toți au ceva și niciunul nu are nimic de prisos.
Echilibrul puterilor, p. 73.

Cine controlează legile nu trebuie să controleze oamenii, iar cine controlează oamenii nu trebuie să controleze legile; altfel legile puse în slujba pasiunilor sale nu vor face decât să perpetueze de multe ori nedreptăţile. Adăugați pagina 103.
Sancțiunea poporului, p. 75.
Numărul de funcționari guvernamentali. Cu cât sunt mai mulți, cu atât voința lor corporativă este mai aproape de voința generală. Pagină 119.
Când cei mai înțelepți guvernează masele, aceasta este cea mai bună și cea mai naturală ordine, dacă suntem siguri că ei vor guverna în folosul ei, și nu pentru al lor. Pagină 129.
În momentul în care un popor și-a ales reprezentanții, nu mai este liber, nu mai [există?] p. 185.
Întâlnirile publice ar trebui să fie periodice, fără a fi convocate [în anumite zile]. Pagină 194.
Alegerile prin tragere la sorți ar fi bune într-o democrație adevărată, unde ar exista egalitate deplină în morală, talente, reguli de conduită și proprietate. Pagină 211.
478
Despre Religia Civilă, p. 250. Un stat prosper, unul pieritor, trădători de stat, uzurpatori. Ce spune un crestin? Dar, apropo, contează dacă ești liber sau sclav în această vale a dezastrelor!
BILL ȘI NOTĂ
pentru tot ce se cuvine cetățeanului Babeuf din partea cetățenilor - locuitori ai comunei Angest pentru toată munca sa legată de dosarul judecătoresc privind calificarea și desființarea regimului semnial.
27 octombrie 1791. Exemplu de procură care trebuie semnată de toți rezidenții ... 1 III. 4 s.
1 noiembrie. Corespondență în legătură cu sesizarea instanței 4 noiembrie ... 3 III.
3 noiembrie. Înregistrarea unei procuri și a hârtiei ștampilate atât pentru această împuternicire, cât și pentru sesizarea instanței menționată anterior ... 1 Iiv. 10s. 6 d.
La aceeași dată, excursia la Montdidier, a doua zi, pe 5, a fost folosită pentru coordonare și strângere de informații, iar ziua de 6 a fost folosită pentru a reveni la Rua, în total 3 zile la 5 ... 15 iederă .
20 noiembrie. Am petrecut o zi cu Michel Desachi, întocmind un recensământ al tuturor locuitorilor și adunând alte informații necesare... 5 Iiv.
21. Corespondență legată de executarea propunerilor oficiale adresate lui De Moray, cu recensământul tuturor locuitorilor proprietari de pământ ... 10 III.
35 III. 14s. 6 d. Taxa de timbru pe acest document ... 13 s.
Călătorie la Angest în legătură cu acest aranjament, inclusiv întoarcere la Rua, 2 zile ... 10 IV.
17 decembrie. Corespondență legată de întocmirea propunerilor către procurorul-sindic al raionului Montdidier ... 10 III.
Taxa de timbru din acest document ... 1 Iiv. 4 s.
Excursie la Angest și Montdidier în legătură cu acest aranjament, 2 zile . . . *0 III.
24 decembrie. Călătorie la Mondidier și Angest pentru ședința de judecată unde urma să se judece cauza lui Martin Cavnel, inclusiv întoarcerea în Rua, 2 zile ... 10 IV.
1 ianuarie. Întocmirea unui exemplu de obiecție la executarea unei hotărâri judecătorești pentru Marten Kavnel ... 1 IV. 5 s.
O altă obiecție pentru el este ... 1 iii. 5 i.

27 ianuarie. Apel în instanță în apărarea lui Marten Kavnel, inclusiv dus-întors ... 10 iv.
8 februarie . O excursie la Montdidier pentru a face cunoștință cu documentele... 5 iv.
9 februarie . Exemplu de obiecție la executarea unei hotărâri judecătorești
pentru Alexandre Courtois. ... 1 III.
96 iii. 1 s. 6 d. ...Aprilie. Taxa de corespondență, hârtie și timbru...11 Iv.4s.
107 III. 5 s. 6 d.
479
luna iunie. Memorandum și petiție la Convenția Națională, adresate de mine către Citizen Mail6, deputat și membru șef al comitetului feudal. În această notă am dovedit caracterul ilegitim al calificărilor și al tuturor drepturilor sniterial. Am arătat că nu a existat niciodată o acordare inițială de terenuri și că toate acestea sunt doar cea mai pură uzurpare. Cetăţeanul Mayle şi alţii mi-au scris că nu au citit niciodată ceva atât de izbitor ca lucrarea mea. Pe baza acestuia s-a întocmit un raport al comitetului feudal, urmat de un decret veșnic memorabil din 28 august. Oamenii din Angest trebuie să-și amintească că le-am promis întotdeauna că în felul acesta le voi câștiga cu siguranță cazul. Am făcut această mare lucrare atât pentru ei, cât și pentru întreaga Franță. Dar nu am primit un singur dolar de la nimeni pentru asta. Nu le cer cetățenilor din Angest să-mi plătească costul efectiv al acestei lucrări, le cer doar o mică recompensă pentru soția mea, pe care calamitățile mele au adus-o acum într-o poziție foarte grea. Limitez această recompensă la 30 de livre. Cei care se bucură de beneficiile abolirii sistemului feudal nu pot economisi această sumă:
Transfer... 107 iii. 5 s. 6 d. ... 30 III.
... 137 III. 5 s. 6 d.
Din cauza acestei sume, am primit de la Michel Dəsashi în două tranșe 27 și de la Martin Kavnel 5, în total ... 32 Iiv.
105 iii. 5 s. 6 d.
Confirm primirea de la cetățenii comunei Angest a sumei de o sută cinci livre, cinci sous, șase denari, corespunzătoare totalului contului prezentului bilet și pentru cazurile indicate în acesta. Făcută la 16 martie 1793, al doilea an al Republicii Franceze.
K. Babeuf
SCHEMA RAPORTULUI COMISIEI 48 SECȚIUNEA 7
[august 1793]
De ce esti aici? Suntem aproape de foame. Pentru a afla dacă există sau nu un complot foamete. Conspirația continuă.
De ce depinde aprovizionarea cu alimente din Paris? Care sunt decretele? Ce fel de oameni sunt folosiți pentru a le pune în aplicare? Ce povești scriu de la departamente... după recoltare?
Pash8 domneste. El te neglijează. El dictează orice vrea consiliului general. Angajează pe cine vrea. Care
480
oameni în birouri? Dovada că nu pot citi. Pash este amenințător. De ce ar trebui să se teamă Garfion de el.
După ce singurele legi încurajatoare din 1 și 5 iulie au fost abrogate, ne rămâne doar legea din 15 august.
Reînnoit comitetul de agricultură. Legea in 3 zile. Planul lui Leonard Bourdon. Planul meu.

Afișele lui Pașa sunt peste tot. Își folosește trucurile insidioase în relație cu oamenii înșelați. El folosește cu pricepere disperarea ostentativă pentru a produce o contrarevoluție.
Tot ce trebuie să facă este să scape de un observator ca mine. Cât de mult risc. Ține-mă la postul meu până când pericolele trec.
Pretinde că și-a pierdut încrederea.
Și când Pash va face ceea ce va face, va spune din nou că a uitat cum era Armata de Nord. Cât de insidioasă este pretinsa lui lipsă de experiență!
Ce rol a jucat Barere în decretele din 25!
O parte a Convenției pare să dorească ca oamenii să meargă la disperare și contrarevoluție. Avem nevoie de o revoltă. Oamenii sunt asupriți. Când oamenii au pâine, se vor lupta.
Fapte de grup. Pash împiedică dezvăluirea intențiilor lui Gar. Pash depășește maximul. Pash vrea să hrănească federația cu orez. Pash asigură că nu va lipsi nimic, în timp ce în depozite nu este nimic. Pash este creatorul legii din 5 iulie, care distruge legea din 4 mai. Pash distruge legea din 5 iulie într-un moment în care achizițiile făcute în baza avizelor eliberate ar putea fi realizate de preocupările reprezentanților poporului. El amână astfel ceea ce a fost cumpărat. Pash preia o administrare alimentară. închisoarea lui Garen. Pash nu lasă altceva decât decretul din 15 august. Pash îi selectează pe proști pentru a-i supraveghea execuția. Pash respinge planul lui L. Bourdon și al meu și schimbă componența comitetului de agricultură. Pash răspândește calomnii despre administrația alimentară. Pash caută dizolvarea acestuia. Pash își înlocuiește membrii la propria discreție. Pash lansează postere. Pash refuză să apară la chemarea poporului. Pash amenință și vrea să-i împrăștie pe cei care îl demasc. O Pash, o monstru! Dacă vreunul dintre spionii tăi mă ascultă, dezlănțuiește-ți puterea ticăloasă asupra mea, dacă vrei! Fie ca eu să pieri, dar să mă supraviețuiască expunerea atrocităților tale! Fie ca să-mi servească compatrioților și să-i încurajeze să ia măsuri în timp util pentru a evita teribila capcană întinsă în calea lor. (Luați măsuri drastice și veți afla de la Garen.)
Oamenii sunt mereu înșelați! Cel care l-a slujit sincer este acoperit de rușine, cel care l-a trădat se bucură de o recunoștință terifiantă. Mască ipocrită, haine uzate, simplitate - astfel de mijloace nu au fost încă folosite deloc.

Chaumette.
Cresterea. Ca să citez un student al naturii... .* Principiile elementare ale creșterii fiului meu. Constituția - o vor memora ca papagalii, e dincolo de înțelegerea lor.
Nu există doar tați și mame capabili să predea, nici măcar profesori. Citați articolul din constituție.
După părăsirea școlii, copiii săracilor, care au puține cunoștințe, pot învăța doar o meserie grosolană, iar copiii celor bogați își vor dezvolta în continuare educația.
Cunoașterea umană este proprietate comună; cel care știe mai mult îl va învinge pe cel care știe mai puțin, așadar, bogatul va câștiga din nou, pentru că este bogat, chiar și cu armele egale.
Vor fi din nou proletari, cetățeni pasivi, pentru că cetățenii săraci nu vor putea îndeplini condiția cerută.
Ar fi bine dacă tații ar fi educați.

Deputaților, nu v-ați îndeplinit datoria, nu v-ați plătit datoria față de neam; Nu este în niciun caz această parte esențială a constituției pe care oamenii o așteptau de la tine și ți-au cerut-o.
Pelletier, de ce ești admirat? Te lauda?
Busola sunt oamenii! Poporul nu a aprobat.
Apărarea mea este un prieten al poporului. Trimite-l lui Thibodeau.
Istoria departamentului în memoria mea.
Manifestul popoarelor., capitolul 9 din cartea I a Contractului social.
Club de egali și susținători ai comunității [communautistes]...
Dicționar de oameni cinstiți. Camera de arestare a primăriei. O societate de perfectă egalitate.
O, locuitori din Somme, nu aș fi fost obligat să declar la Paris că departamentul dumneavoastră este infectat.
Caius Gracchus. Tragedie.
Un articol despre educația lui Prudhomme.
Istoria lui Isus Hristos.
Garen.
Bulevardul istoriei.
Est [ori] I conspirații și conspiratorii departamentului Somme. Memorie a lui G. Babeuf, apostol al libertății și apărător al drepturilor poporului din acest departament, supus unei persecuții continue de către trădători, din 1789 până la moartea sa.
Nenorociții au mințit despre asta
Le disprețuiesc toate otrăvurile
Oh, voi cei din Somme care m-ați nominalizat pe locul 2, reputația mea, care a fost pătată de un an, iese cu brio.
* Mai multe straturi sunt ilizibile.

ciorbă de varză din sânul norilor, îngrămădită în jurul meu de suflarea urâtă a monștrilor și a arătat în timpul testului virtutea mea adevărată și impecabilă.
Ce viață agitată etc.
Capitol. Eu fac asta. O fac.
Nu vei nu să spui: uite, iată-l pe Babeuf-ul tău, în care ai avut atât de multă încredere, care s-a prezentat drept un patriot, care a portretizat astfel de sans-culote. Și el este un necinstit. Nu crede aceste credințe și ce lovitură pentru sans-culottes de la un astfel de argument I
Vreau nu doar să mă justific, ci să las posterității un monument indestructibil al trădărilor pe care ai trebuit să le învingi, al trădărilor pe care ai trebuit să le lupți, al trucurilor pe care le-au folosit pentru a te priva de cei mai devotați protectori ai tăi și cât de miraculos, în ciuda tuturor eforturilor lor, ai ieșit învingător din lupta împotriva aristocrației. Vreau să aduc un omagiu superiorității principiilor tale și vigilenței tale, care ți-au permis să nu greșești în alegerea mea să conduc administrația ta - vreau să-ți demonstrez că sunt demn de asta: nu consider deloc eu sunt străin de departamentul tău.
Administratorii poliției au vrut să mă salveze într-o manieră revoluționară. Probabil că te-ai așteptat să mă trimită legat de mâini și de picioare și că, din moment ce toate scuzele mele înainte de tine s-au dovedit a fi zadarnice, este suficient să scapi de mine, trimite-mă să execut pedeapsa la care ai îndrăznit să o faci. condamna-ma. Nu mai fi înșelat. Necinstiți, și la muncă grea v-aș învinge. Iar în truda grea energia mea, deși îngreunată de cinstitele lanțuri cu care mi-ai dăruit virtutea, pe care ai transformat-o în crimă, nu s-ar fi stins;

Ți-aș descrie crimele, iar suflarea adevărului, atotpătrunzătoare și irezistibilă, i-ar atinge și convinge pe toți, iar în acest condamnat ar vedea al doilea criminal cinstit.
Fiul meu, soția mea a promis să mă urmeze. Ce copii, ce sotie!
Luptă, necinstiți, voi care sunteți atât de bine uniți pentru intrigi.
Iată-le, secretele voastre, iată ce este în adâncul sufletelor voastre, iată sentimentele voastre unul față de celălalt (B[ilkok] și Longekan).
Am originale.
Corespondența mea cu directorul raional. Ce păcat că nu este cu mine! Ea ți-ar arăta cât de mult efort am depus, cât de bine îmi doream, cum doreau răul cei de la care l-am căutat. Ce știu ei despre asta? Poate că într-o zi va cădea din nou în mâinile mele și ți-o voi prezenta, ea va servi ca o completare la istoria conspirațiilor tale.
Departamentul Somme s-a dezonorat prin asasinarea legală a lui Labar.
L-a reabilitat, reabilitează-mă și pe mine.
31
483
Adevăruri izbitoare, constând în faptul că, pentru că mă aflam într-un colț de republică, parcă, egal cu Marat, care însuși mă numea în 1790 „fratele său”, „prietenul lui”; pentru că în departamentul putred al Somme-ului am fost ochiul patriei, o furtună și un dezastru pentru aristocrați, critici răvășiți, contrarevoluționari, acum sunt persecutat și vor să mă facă victimă; aceste adevăruri uluitoare, ale căror dovezi i-am promis ministrului să le public și care, prezentate în eseul condensat alăturat, împreună cu documente coroborătoare, l-au determinat să suspende transferul meu la Montdidier până când i-am dat ocazia să discute chestiunea cu tu și până nu te demnești să iei o astfel de decizie care să nu permită sacrificarea unui revoluționar capabil să dea socoteală despre acțiunile patriotice săvârșite de el în fiecare zi pe care a trăit-o de la 14 iulie 1789...
... Pe care în același timp demonstrez, atât printr-o descriere a educației mele, a moralității mele, cât și prin fapte, că este la fel de absurd să mă acuzi de corupție, de delapidare, pe cât ar fi absurd să construiești astfel de acuzații. pe Rousseau.
Eu incep:
§ 1. Nașterea mea, creșterea mea, principiile morale pe care le-am dobândit
M-am născut în noroi. Folosesc acest cuvânt, care a fost folosit de foștii nobili noștri, pentru a-i slăbi pe toți cei care nu erau atât de departe de natură ca ei; Repet, folosesc acest cuvânt pentru a exprima cu atât mai puternic că mi-am început existența în stadiile cele mai de jos ale sărăciei, deci, în primele etape ale sans-culottes. Tatăl meu, un bătrân soldat, a trebuit să se mulțumească cu o funcție obișnuită de paznic pentru agricultorii generali de taxe. Salariul lui, din câte știu eu, varia între 19 și 23 de livre pe lună. Nu avea niciun ban din moștenirea tatălui său. Pe acest salariu extrem de mic, a crescut parțial 13 copii, dintre care eu eram cel mai mare. Spun că i-a crescut parțial pe acești 13 copii pentru că nevoia profundă care a lipsit-o pe soția lui de capacitatea de a-și satisface cele mai stringente nevoi a dus la moartea a nouă dintre ei în copilărie foarte fragedă. Doar eu și trei dintre frații și surorile mele am supraviețuit.
Solicită comisarilor secției Beaurepert să elibereze o adeverință către administrația poliției conform căreia această secție nu are reproșuri față de Babeuf, drept pentru care nu se opune administrației de poliție să-l elibereze dacă consideră că acest lucru ar trebui făcut.
COMENTARII

1790 LUPTA IMPOTRIVA TAXELOR INDIRECTE

1 Probleme de politică financiară și fiscală l-au interesat pe Babeuf de la începutul anului 1787. În „Cadastrul permanent” al său (vezi Gracchus Babeuf, Opere, vol. I), el s-a pronunțat categoric împotriva păstrării impozitelor indirecte, mai ales urâte în Franța, deoarece colectarea lor de către stat a fost lăsată la mila firmelor private care aveau propriul aparat, extrem de nepopular. Întrucât încasările din aceste impozite reprezentau o parte semnificativă a veniturilor statului, Adunarea Constituantă, sub presiunea administrației financiare și a companiilor influente ale fermierilor de impozite, printr-un decret din 23 septembrie 1789, a hotărât extinderea temporară a colectării acestor impozite. taxele, deși le-a redus oarecum dimensiunea (de exemplu, prețul sării a fost redus la jumătate). În proiectul său de petiție din 3 ianuarie 1790, păstrat în manuscris, Babeuf a criticat aspru decretul din septembrie al Adunării Constituante.

2 Păstrarea temporară a „gabel” (taxa pe sare) a provocat o mare indignare în Franța. În arhiva lui Babeuf, se află o intrare (CPA IML, f. 223, op. 1, d. 106), realizată de acesta în noiembrie 1789 pe baza nr. 27 al ziarului Annales Patriotiques de Sebastian Mercier: „Toată lumea este revoltat când vine vorba de a restabili taxele pe băuturi (ajutoare) și defilare de sare. Promisiunea că această restaurare va fi temporară, în așteptarea altor măsuri, nu poate ispiti cetățenii care au devenit neîncrezători, întrucât cuvântul care le-a fost dat a fost încălcat prea des. Le este frică de veșnice întârzieri, stabilirea unui preț mai moderat al sării nu îi liniștește, întrucât amintesc de vechea comparație a regimului finanțatorilor cu o pată de ulei care crește constant și nelimitat. Acest regim pernicios provoacă un asemenea dezgust în provinciile noastre, încât peste tot simplul cuvânt „gabel” generează indignare și duce la disperare.

* Aceasta se referă la legea agățarii steagului roșu ca semnal pentru împrăștierea armată a adunărilor de oameni (vezi vol. I, p. 378).

4 Van-der-Noot Henri Charles Nicolas (1731-1827) a fost un politician belgian, unul dintre liderii mișcării naționale din provinciile belgiene (Brabant) care aparțineau Imperiului Austriac. După victoria revoluției din august 1789, a condus guvernul provinciilor eliberate și s-a bucurat la început de o mare popularitate, după cum arată scrisoarea lui Babeuf. Ulterior, Van der Noot a urmat o politică moderată. După noua ocupare a provinciilor belgiene de către trupele austriece, a emigrat și nu a mai jucat un rol politic activ în viitor. Această scrisoare a lui Babeuf a fost adresată doamnei Dujardin, un editor din Bruxelles, pentru a fi transmisă lui Van der Noot. Nu se știe dacă a fost trimis. În 1793, într-o scrisoare către colonelul emigrat olandez Mackerstroth, Babeuf a vorbit negativ despre Van der Nooth.

487

5 Pamfletul atașat scrisorii lui Van der Noot, „Patriotul Brabantului, un ziar liber, critic și moral, publicat de un cetățean francez”, mărturisește dorința lui Babeuf de a-și publica propria orgă. La începutul anului 1790, el a negociat acest lucru cu librarul din Amiens Caron-Berquier, cu librarul Saint-Quentin Muro și cu proprietarul tipografiei din Noyon Leven. Câteva luni mai târziu, în vara anului 1790, în timp ce se afla în închisoare, Babeuf a întreprins publicarea Jurnalului Confederației (Journal de la Confédération).

6 Babeuf se referă la Discursul lui Rousseau asupra inegalității, pe care probabil îl citează din memorie.

7 Babeuf s-a referit și la Montesquieu (Reflecții asupra măreției și căderii romanilor) în notele sale despre Legea agrară (1791) (vezi p. 476) și în manuscrisul său Lumina filozofică.
8 Baron Besanval (1722-1791) - general elvețian, a comandat forțele armate la Paris în zilele iulie 1789; după năvălirea Bastiliei, a fost arestat, dar eliberat de Tribunalul din Châtelet; emigrat. Prințul Charles Lambesque, o rudă cu Marie Antoinette, a comandat un regiment de dragoni din Lorena. A fugit după năvălirea Bastiliei; admis experiență în războaie împotriva Franței revoluționare; a devenit feldmareșal austriac. Broglie (Broglie) Victor François (1718-1804) - mareșal; unul dintre liderii conspirației contrarevoluționare din iulie 1789, care a dus la căderea lui Necker; în noul guvern urma să devină ministru de război; emigrat din Franta.
9 J. S. Bailly (1736-1793) - la acea vreme primarul Parisului. Lafayette Marie Jean Paul (1757-1834) era atunci comandantul șef al Gărzii Naționale pariziene. Van der Mersch Jean André (1734–1792), general belgian a servit în armata franceză, a părăsit-o în 1778; în timpul evenimentelor revoluţionare din Brabant, a condus la un moment dat forţele armate care s-au opus austriecilor.
10 Până atunci, Odiffre își pierduse deja orice speranță în posibilitatea distribuirii „Cadastrului Permanent” - doar câteva exemplare s-au vândut. Planul propus de Babeuf de a trimite un prospect pentru eliberarea Cadastrului către toate primăriile create atunci a fost respins de Odiffre ca nerealist și necesită noi cheltuieli.
11 Babeuf a reușit să plaseze anunțul eliberării Cadastrului într-un ziar apărut la acea vreme la Amiens (Les Affiches de Picardie la 16 ianuarie). La 13 martie 1790, Odiffret a publicat un aviz de eliberare a Cadastrului în Les Révolutions de Paris, nr.28 (p. 3).
12 Caron-Barkje Jr. este vânzător de cărți în Amiens. Babeuf a corespondat cu el la sfârșitul anului 1789-începutul anului 1790. În arhivele TsPA IML, s-au păstrat două scrisori către Babeuf și o scrisoare de la Caron-Berquier.
13 Nu a fost posibil să se stabilească ce este în joc.
14 Aceasta se referă la proiectul de publicare a ziarului Evropeyskiy Kurier (vezi vol. I, prefață și, de asemenea, pp. 247-249).
15 Saladin Jean-Baptiste Michel (1752-1812) – procuror-sindic al departamentului Somme-ului, ulterior adjunct al Convenției din departamentul Somme-ului; una dintre cele mai proeminente figuri din reacția termidoriană. Membru al Consiliului Bătrânilor de sub Directorat.
16 Clădirea Episcopiei era situată pe Place Perigord.
17 Macho - Episcop de Amiens.
28 ianuarie 1790, Adunarea Constituantă a adoptat din nou un decret privind restabilirea colectării impozitelor indirecte. Totuși, acest decret, ca și cel din septembrie 1789, a întâmpinat o rezistență acerbă. În Rua, o asociație de viticultori și hangii s-a apropiat de Babeuf cu cererea de a întocmi o petiție la adunare. Babeuf a luat-o

propunere și a trimis această petiție pe 20 februarie. „Am compilat acest memoriu în felul meu”, a spus mai târziu Babeuf. Nu publicăm acest memoriu, deoarece textul său este repetat în mare măsură în „Petiția cu privire la taxe” tipărită întocmit de Babeuf în aprilie 1790 (vezi p. 69). Babeuf a trimis copii ale acestor memorii unora dintre membrii Adunării Constituante, pe care îi considera cei mai de stânga: Barnave, Grégoire, Pétion și episcopul de Autun (Taleyrand). La 24 februarie, Grégoire, în numele comisiei de rapoarte, a răspuns că

petiția a fost trimisă comisiei de finanțe. Între timp, pe 26 februarie, Adunarea Constituantă a obligat Comisia de Finanțe să depună un proiect de înlocuire a taxei la sare în termen de opt zile. Cu toate acestea, municipiul Rua, pe baza decretelor din septembrie și ianuarie ale adunării, a decis restabilirea perceperii impozitelor, în special pe băuturi (ajutoare). La 28 februarie 1790, municipiul a obținut acordul unora dintre negustorii de vinuri pentru a restabili încasarea plăților. Totuși, implementarea acestui acord a stârnit rezistența populației din Rua, condusă de Babeuf. În acest document, ca și în următoarea adresă din 2 martie 1790, adresată Adunării Constituante, Babeuf a protestat împotriva acțiunilor municipalității.

19 Antoine Barnave (1761-1793), membru marcant al Adunării Constituante, de ceva vreme unul dintre liderii aripii stângi. Atunci Babeuf l-a apreciat foarte mult. Pe una dintre proiectele sale de petiții adresate adunării, Babeuf a făcut o notă: „Adressée à M. Barnave” – „adresată orașului Barnave” (CPA IML, f. 223, on. 1, d. 127). Cu toate acestea, Barnave s-a corectat ulterior și, în momentul crizei de la Varennes, s-a alăturat lui Duport și Ch. Lamet în „triumviratul” care conducea activitățile clubului Feuillants, care se desprinsese de clubul iacobin.

20 Doi frați: Louis Charles Bilcock Sr., avocat al Parlamentului înainte de revoluție și primar al Ruei după aceasta, și Louis Francois Bilcock du Mirail, procuror regal înainte de revoluție, iar mai târziu procuror sindic. Baoef a argumentat incompatibilitatea acestor posturi pentru frați, iar în final a realizat o schimbare. Pentru relația dintre soții Bilcock și Babeuf, a se vedea „Răspunsul acuzatorilor” din primul volum al Lucrărilor.

21 Discursul lui Babeuf din municipiul Rua din 7 martie 1790 este publicat pentru prima dată integral conform originalului, păstrat în arhivele CPA IML. (f. 223, dosar 128). Este interesant să facem cunoştinţă cu ideile politice ale lui Babeuf, care susţinea că poporul are dreptul să nu se supună decretelor „deputaţilor naţiunii, dacă nu au primit sancţiunea poporului”; „Numai oamenii au dreptul de veto”. Aceste idei au primit o acoperire mai detaliată în publicațiile lui Babeuf, publicate de el în 1790: Gazeta Confederației și Corespondentul Picard.

22 Această frază a lui Rousseau a fost citată de Babeuf în prospectul Brabant Patriot.

23 Aparent, Babeuf a trimis corespondența corespunzătoare ziarului Les Révolutions de Paris (Revoluțiile din Paris). Această corespondență nu a fost încă găsită.

24 Această notă despre Marc Florent Prevost, rudă cu familia Bilcock, QC, membru al Adunării Constituante și mai târziu primar al orașului Roy, a fost publicată de Babeuf în Les Révolutions de Paris, nr. 119, 9-46 ianuarie 1790 („Extrait d „une lettre de Peronne”).

25 Acest bilet nu a fost găsit în Revoluțiile de la Paris.

28 Boucher d'Argis André Jean (1751-1794) Consilier al curţii din Chatelet, căruia Adunarea Constituantă i-a lăsat cazuri de crime de stat. A contribuit la justificarea lui B'zan-val (vezi nota 8). În Prietenul poporului, Marat a purtat o campanie acerbă împotriva curții de la Chatelet și Boucher d'Argy. La îndemnul personal al lui Boucher d'Argy, municipalitatea din Paris a adoptat o rezoluție de condamnare

Marat. Încercarea de arestare a lui Marat, întreprinsă după această hotărâre, s-a încheiat însă cu eșec din cauza rezistenței cartierului Cordeliers, condus atunci de Danton (vezi G. S. Friedland. Jean Paul

Marat și războinicul civil al secolului XVIII. M., 1959). , p. 227, 245-251).
27 La ședința primăriei de la Rua, nimeni nu a vorbit cu adevărat împotriva lui Babeuf. Însă procesele-verbale ale ședinței cu „discursul său incendiar” au fost trimise imediat comisiei de investigație a Adunării Constituante și camerei judiciare speciale a parlamentului parizian, care se ocupă de cazurile de impozite indirecte (Cour des aides). În ședința din 27 martie, s-a decis inițierea acțiunii împotriva lui Babeuf, întrucât „în principal din cauza discursurilor rebele ale domnului Babeuf, un faudis, au fost tulburări în Rua. Discursul său din municipiu demonstrează că este unul dintre cei mai importanți rebeli din această provincie”.
28 În martie 1790, probabil la îndemnul Controlorului General al Finanţelor, a fost trimis de la Paris un detaşament de gărzi naţionale pentru a restabili plata impozitelor indirecte. Detașamentul a ajuns la Pont-Saint-Maxence (cel mai important punct de tranzit între Paris și Roy), unde au început percheziţiile domiciliare pentru a depista sare și tutun de contrabandă. Întâmpinând rezistență, detașamentul s-a întors. Babeuf a relatat aceste evenimente în „Aviz important pentru toți cetățenii”, lipită de el cu mâna lui în Rua în dimineața zilei de 15 martie sub formă de afiș. „Am aflat”, a explicat el mai târziu, „că totul era agitat în sate până în Rua, că pe tot drumul erau postați paznici... și că, auzind de toate acestea, tâlharii s-au întors. Am decis... să-i informez pe toți concetățenii mei despre asta pentru a-i liniști.
Cu toate acestea, acest apel la calm a fost interpretat diferit de municipalitatea din Rua. „După ce a aflat că în Pont-Saint-Maxence exista o unitate a Gărzii Naționale, care, potrivit zvonurilor, ar fi trebuit să se deplaseze pe Rua, [Babeuf] a agățat noaptea afișe semnate de el, în care a chemat pe toți cetățenii să se înarmeze pentru a întâmpina acest detașament cu foc... » Această a doua plângere a primăriei, transmisă comisiei de anchetă a adunării și instanței fiscale, a fost examinată în ședința de judecată din 3 aprilie. Procurorul, pe baza „un document important legat de revoltele care au avut loc la Roua”, l-a acuzat pe Babeuf „ca un rebel capabil de orice extreme, deoarece a făcut totul pentru a întoarce armele concetăţenilor săi împotriva gărzii pariziene. ziua în care s-a aflat despre abordarea ei. Pe această bază, instanța a decis arestarea lui Babeuf.
29 Vezi Vol. I, p. 322, 325, 326.
80 Aubrey de Saint-Biber, cu care Babeuf a corespondat în 1786 cu privire la metodele de întocmire a inventarelor imobiliare (vezi Vol. I), a publicat în 1789 o lucrare despre reforma fiscalității. Fratele său Aubrey du Boucher a fost membru al Adunării Constituante și al comitetului fiscal al acesteia.
81 Vezi nota. ȘI.
82 În CPA al NML, au fost păstrate două apeluri ale lui Babeuf la „frații patrioti” din Peronne. Judecând după conținutul recursului din 29 martie, nu a fost primul. Aceste apeluri mărturisesc faptul că, fără a se limita la lupta împotriva impozitelor indirecte, Babeuf a căutat să creeze o mișcare în Picardia cu un program democratic larg.
83 Încă din vara lui 1789, pe când se afla la Paris, Babeuf a întrebat în scrisorile sale dacă s-a înființat o miliție națională în Rua. Municipalitatea s-a opus ferm acestui angajament. Totuși, la 28 martie 1790, un grup de cetățeni veniți în municipiu a obținut totuși permisiunea de a crea un detașament de „voluntari ai gărzii civile” și

de a le elibera arme. Arhiva IML a păstrat proiectul „cartei constitutive”
490
acest gardian. În ea, de mâna lui Babeuf, faceți o serie de amendamente și completări, care au fost de natură strict democratică. S-a stabilit că nu vor exista restricții de proprietate la admiterea în gardă, în timp ce în Paris și în alte orașe era necesară o calificare de proprietate pentru admiterea în gardă. Statul major de comandă trebuia să fie ales. Comandanții și paznicii nu vor diferi în ceea ce privește îmbrăcămintea sau armele. Purtarea unui epolet ar trebui permisă numai în timpul serviciului. De la înființarea acestui detașament, Babeuf și-a semnat apelurile și scrisorile „cetățean soldat” (citoyen-soldat).
84 Babeuf a întocmit o petiție pentru anihilarea dreptului de dezmoștenire, se pare, în legătură cu cererea fiului contelui Loraghe (pentru contele Lorage, vezi mai jos - nota 61). Această petiție, precum și petiția pentru reforma sistemului judiciar, care se baza pe un articol din Révolutions de Paris nr. 24, a fost publicată de R. Legrand (R. Legrand. Babeuf en 1790. Abbeville, 1972, p. 34^38).
85 Petiția despre care scrie Babeuf („Petiție pentru taxe adresată de locuitori... Adunării Naționale”) a fost în curând întocmită de acesta. A fost tipărită de tipografia lui Devin din Noyon și a fost publicată la 17 aprilie 1790, conform inscripției proprie a lui Babeuf pe o copie a petiției păstrată în biblioteca NML. Textul petiției este publicat în volum (vezi p. 69 și urm.).
36 După revoluție, la Paris au fost create 60 de districte, dintre care unele, precum districtul Cordeliers, au luat o poziție democratică și au intrat în conflict cu municipalitatea moderată pariziană condusă de Bailly. Babeuf, în „Corespondența sa de la Londra” (vezi vol. I), a vorbit cu cele mai mari laude despre activitățile cartierelor pariziene. În octombrie-ianuarie 1789-1790. Districtul Cordelieri s-a opus arestării lui Marat, luându-l sub protecția sa împotriva municipalității. În legătură cu aceasta a apărut „cazul Danton”, șeful de raion, împotriva căruia s-au adus și acuzații și s-a emis ordin de arestare. Municipalitatea din Paris a venit apoi cu un proiect de eliminare a districtelor și înlocuirea lor cu 48 de secțiuni, ale căror sarcini se limitau doar la funcțiile electorale; spre deosebire de raioane, secţiile au fost private de dreptul la continuitatea şedinţelor. Babeuf, judecând după scrisoarea adresată familiei Peronne, a urmărit îndeaproape lupta cartierelor pariziene, văzând în proiectul municipalității o încercare de a limita democrația directă. În nr. 17 și 34 din Les Révolutions de Paris, la care Babeuf face referire în discursul său, au fost tipărite articole împotriva reformei municipale și pentru conservarea districtelor.
37 La 17 martie 1790, Adunarea Constituantă a adoptat un decret privind confiscarea averilor Bisericii în valoare de 400 de milioane de livre. Judecând după această frază a lui Babeuf, la mai puțin de două săptămâni de la adoptarea decretului, el avea deja propriul plan de folosire a acestor pământuri bisericești. În petiția sa din aprilie pentru taxe, Babeuf a menționat că muncitorii agricoli care și-au pierdut locurile de muncă ar putea să se apuce de agricultură și vor găsi pământ „în proprietatea bisericii. Un memoriu pe acest subiect va apărea în curând.” Arestarea l-a împiedicat pe Babeuf să întocmească acest memoriu. Totuși, pe 25 mai, de la închisoarea Conciergerie, i-a scris contelui Loragai: „Am în vârful condeiului un plan complet gata de a dispune de bunurile bisericești, care i-ar putea ademeni pe mulți. Ar întârzia implementarea proiectului de vânzare și ar fi mult mai

benefic atât pentru stat, cât și pentru persoane fizice. După eliberare, Babeuf a revenit din nou la planul său printr-o scrisoare către Loraga din 20 iulie, publicată în acest volum.
În perioada 21-22 martie, Adunarea Constituantă a adoptat de la 1 aprilie decrete privind desființarea taxei pe sare și a anumitor taxe secundare (pentru marcarea pieilor, fierului, uleiului, amidonului etc.). Cu toate acestea, au rămas avanposturi în timpul importului de produse în orașe, taxe de la tutun,
491
39
40
41
42
43
44
45
45
47
43
49
50
51
din băuturi și s-a prescris încasarea datoriilor la toate aceste articole, întrucât, de fapt, de la începutul revoluției, încasarea impozitelor indirecte a încetat aproape complet. Petiția lui Babeuf și toate activitățile sale de atunci aveau ca scop eliminarea tuturor impozitelor indirecte, și nu doar a celor prevăzute de decretele din martie.
Ferne - un locuitor din Peronne, aparent un bere. Toate apelurile lui Babeuf către patroni au fost trimise pe numele lui Firne. După arestarea sa, Babeuf și-a instruit soția să ocolească principalele centre ale mișcării și i-a recomandat să viziteze Peronne pentru a se întâlni cu Fernet și alte persoane (CPA IML, f. 223, op. 1, dosar 154).
Du Met - Alexander Lamet (vezi Vol. I, p. 374).
Lambert, Controlor General al Finanțelor; a acordat o mare atenție petiției lui Babeuf (vezi memoriul său către Adunarea Constituantă „Cu privire la situația încasării impozitelor... în orașele din fostele districte fiscale Amiens și Soissons.” – „Archives parlementaires”, v. XVI, p. 581-586). Executorul judecătoresc trimis de la Paris la Roy pentru a-l aresta pe Babeuf a primit o scrisoare de la Lambert adresată primarului din Roy Bilcock: taxe indirecte” (droits a'aides) (vezi V. Advielle, Histoire de Gracchus Babeuf... v. I , p. 531).
Domnul B. - posibil Bezhen, un locuitor din Poronne, căruia Babeuf și April i-au trimis o scrisoare despre distribuirea petiției (vezi mai jos, nota 48).
În prima jumătate a lunii aprilie 1790, Babeuf a fost ocupat cu întocmirea cererii de impozitare, tipărirea ei și pregătirea ei pentru distribuire. Pe 5 aprilie, se afla la Saint-Quentin, de acolo s-a dus la Peronne, s-a întors la Roy, iar pe 10 aprilie se afla deja la Noyon, unde Devin a început să imprime o petiție care a fost publicată pe 17 aprilie.
Manier deține o tavernă în Rua numită „Au grand Monarque”. Cassin este președintele asociației hangiilor din Rua. Pe 20 februarie, la cererea sa, Babeuf a întocmit o petiție către Adunarea Constituantă. A luat parte la crearea gărzii naționale din Rua.

Gambar, rezident în Rua, unul dintre asociații lui Babeuf, l-a descris într-o scrisoare către Devin din 10 aprilie, păstrată în arhiva Academiei Centrale a IML (f. 223, op. 2, dosar 101): „Domnul Babeuf. este Van der Noot zona noastră; el este cel mai implacabil dușman al agricultorilor de taxe și al acoliților lor. .., cel mai de încredere sprijin al suburbiilor orașului nostru și Peronne, unde recent i s-a aranjat o întâlnire triumfală.
Navier este rezident în Peronne; a participat activ la distribuirea petiției privind impozitele.
Bezhen este evaluator jurat (juré-priseur) în Peronne. Scrisoarea lui Babeuf către el este păstrată în arhivele departamentului Somme (F129). A fost publicată pentru prima dată de M. Dommange (M. Dommanget. Pages choisies de Babeuf. Paris, 1935, p. 97-98).
Această critică la adresa Adunării Constituante a fost discutabilă chiar și în rândul unora dintre susținătorii lui Babeuf. „Memoriile tale”, i-a scris fratele său Jean Baptiste lui Babeuf, „a fost foarte lăudată, dar s-a considerat a fi prea sinceră într-o perioadă în care aristocrația era departe de a fi distrusă. Deosebit de îngrijorător a fost locul unde spuneți că ședința a fost împărțită în membri patrioti și membri aristocrați ”(CPA IML, f. 223, op. 2, D. 118).
Babeuf a studiat opera lui Knocker „Sur l'administration des finances” în pregătirea „Cadastrului Permanent” (vezi vol. I).
Pétion de Villeneuve Jérôme (1756-1794) a fost un membru de stânga al Adunării Constituante, care s-a bucurat la un moment dat de o mare popularitate. VPO
492
membru investigator al Convenției, Girondin. Babeuf s-a referit în mod repetat la propunerea lui Pthioi, citată aici, de a oferi tuturor un mijloc de existență. În Corespondentul Picardiei, vorbind foarte măgulitor despre Petion, Babeuf a remarcat că „uneori ia o poziție mai corectă decât întreaga adunare”.
62 Succesul petiției, care a primit un larg sprijin în Picardia, a alarmat atât administrația locală, cât și Comisia de anchetă a Adunării Constituante. În mai 1790, Londormi, avocat al cauciucului Peronne, îi scrie lui Liénard, membru al Adunării Constituante: „Recent, a apărut un fost faudist din Rua, pe nume Babeuf; despre acest om se spune că este un dușman amar al angajaților Fisk. Este autorul a numeroase petiții ale hangiilor și berăriilor din Péronne. Fără îndoială că se gândește să creeze o asociație generală a comercianților de băuturi alcoolice în tot regatul, pentru a declara război deschis agricultorilor ”(vezi V. de Beauvillé. Histoire de la ville de Montdidier, v. 2. Paris). , 1875, p. 470). Comisia de investigație a Adunării Constituante a trimis scrisori către o serie de municipalități, inclusiv Noyonne, Péronne și Roy, în care petiția a fost evaluată drept „calomnie incendiară” (libelle incendiaire) și a propus interzicerea distribuirii acesteia. Devin a raportat primirea de către municipalitatea din Noyon a unei astfel de scrisori, la care Babeuf a răspuns imediat cu un apel adresat „domnilor membri ai Comisiei de anchetă a Adunării Constituante”. Cuvintele între ghilimele – „calomnie incendiară” – sunt preluate dintr-o scrisoare a comisiei de anchetă.
m Copia scrisorii pe care a primit-o comisiei de anchetă (vezi în continuare documentul) Devin a predat-o contelui Loraget, care a publicat-o sub formă de pamflet separat și a predat-o, de asemenea, redactorului ziarului reacționar „Actes des Apôtres”. („Faptele Apostolilor”) Rivarol, care a publicat scrisoarea în ziarul său nr.

117. Ulterior, în timpul anchetei, pe această bază, Babeuf a fost reproșat pentru legătura sa cu reacționarii.
54 Scrisoarea către „membrii comisiei de investigație” a fost republicată în 1959 în Annales historiques de la Révolution française (denumită în continuare „AHRF”) de către J. Bourgin, care nu cunoștea existența pamfletului publicat de comte Lauraguet (vezi nota 53).).
55 La 3 aprilie a avut loc decizia tribunalului fiscal din Paris (Cour des Aides) de arestare a lui Babeuf. Pe 18 mai, municipalitatea a fost la curent cu acest lucru. Pe 19 mai, executorul judecătoresc Joachim Richard a sosit în Rua, însoțit de doi paznici. Arestarea a fost făcută noaptea. După cum se precizează în protocolul de arestare, „deoarece numitul Babeuf este un rebel, i-am pus cătușe pe mâini”. Vineri, 21 mai 1790, Babeuf a fost dus la închisoarea Conciergerie din Paris. Pe 22 mai, el a trimis prima sa scrisoare din închisoare lui James Rutledge (vezi vol. I, notele 72, 133 și 135) cerându-i să devină avocatul său.
56 Babeuf s-a înșelat: l-a întâlnit pe Rutledge la Paris în 1787, nu în 1785 (vezi Vol. I).
57 În 1789, Rutledge i-a expus pe comercianții de cereale Lehle, care se bucurau de patronajul lui Necker. Pe 2 noiembrie, a fost arestat și a apelat la Marat pentru ajutor, care l-a apărat pe Routledge în mai multe numere ale ziarului. A fost eliberat, dar ordinul de arestare a acestuia nu a fost anulat. Asta a vrut să spună Babeuf.
58 Primul interogatoriu al lui Babeuf la Conciergerie a avut loc duminică, 23 mai. Babeuf a refuzat să răspundă pe fondul acuzației, invocând absența avocatului său (CPA IML, f. 223, op. 1, dosar 107).
69 Arhivele departamentului Somme (F129) conțin scrisori de la Babeuf către Madame și Monsieur Meyer, cunoscuți ai lui J. P. Audiffre, trimise din închisoare la 25 mai 1790 (vezi R. Legrand. Babeuf en 1790, p. 11 -12). , nr. 23).
eo Vezi nota. 57.

61 Lorage Louis Leon Felicite de Branca (1733-1817) - Conte. Înainte de revoluție, ca reprezentant al opoziției aristocratice față de monarhie, a fost expulzat și arestat. La început a reacționat pozitiv la revoluție, dar foarte curând a luat o poziție ostilă Adunării Constituante și politicii sale financiare. Acest lucru l-a adus la un moment dat mai aproape de Babeuf, care în vara anului 1790 coresponda cu el. Loraghe se afla la vremea aceea pe moșia sa din Manikant (departamentul Aisne). Scrisorile de la Lauraguet către Babeuf sunt stocate în CPA IML și în arhivele departamentului Somme (Fondul F129). Sunt publicate de R. Legrand (A. Legrand, Babeuf en 1790). În anii Directorului, Lauraguet a fost aproape de Barras și Saint-Simon (vezi A. Mathiez. Le Directoire. Paris, 1934, cap. VII).
62 Clement de Barville - Avocat al Tribunalului Fiscal; conform raportului său din 3 aprilie, a fost luată o decizie de arestare a lui Babeuf. La Paris, a negociat cu Babeuf pentru a lansa un apel locuitorilor din Picardia cu un apel la reluarea plăților pentru impozitele indirecte.
63 Millet de Gravel este un avocat parizian.
64 Această corespondență a lui Babeuf este publicată nesemnată în Ami du Peuple, nr.138, 19 iunie 1790.
65 Damien Robert Francois (1715-1757) - sub acuzația de tentativă de asasinare a lui Ludovic al XV-lea, a fost supus unei execuții excepțional de crude și inumane.

66 A doua corespondență a lui Babeuf a fost publicată și nesemnată în Ami du Peuple, nr.144, 25 iunie 1790.

67 Această scrisoare a lui Babeuf, publicată în Ami du Peuple, nr. 153 și, ca și cele două precedente, nesemnată, a fost precedată de următoarele rânduri din Marat: din temnița Conciergerie ca un om vrednic care suferă de cinci săptămâni. și nu a fost încă eliberat până în ziua de azi. Până acum, i-am ascuns numele pentru a nu-l trăda cu răzbunarea secretă a răufăcătorilor. El îmi adresează următoarea scrisoare.

65 Scrisoarea lui Babeuf este urmată de textul lui Marat: „Marat tocmai a aflat că Adunarea Națională, după ce s-a informat despre sinistrele tentative de asasinat comise de către fiscali și instanța fiscală, a pus capăt acestei proceduri judiciare și a interzis orice urmărire ulterioară a incendiarilor din avanposturile. Este ceva, dar nu este suficient.” Marat a cerut despăgubiri pentru victime și le-a oferit mijlocirea ziarului său.

Următoarele trei pagini ale Nr. 153 ale ziarului „Prietenul poporului” sunt în întregime dedicate lui Babeuf și se intitulează: „Odioasa infracțiune a administratorului general al finanțelor, a estorcatorilor de taxe ilegale și a judecătorilor instanței fiscale”. Marat l-a numit mai întâi pe Babeuf aici și a vorbit hotărât în apărarea sa (vezi articolul introductiv). El a subliniat conținutul petiției pentru taxe. Nr.155 din Prietenul Poporului (6 iulie 1790) începea: „Prietenul Poporului cere pentru asupritul Babeuf, prizonier al Conciergeriei, același sprijin generos pe care districtele l-au dat așa-zișilor piromani ai. avanposturi.”

69 Babeuf a întreprins publicarea Gazetei Confederației în timpul șederii sale în închisoarea Conciergerie din Paris. Arhiva IML a păstrat o scrisoare de la Babeuf către proprietara tipografiei, doamna Meunier: „... Dificultatea constă în faptul că redactorul se află într-o asemenea situație încât este complet lipsit de posibilitatea de a negocia pentru tipărire. și distribuție, cu excepția intermediarilor... Dar în următoarele patru sau cinci zile se va putea întâlni cu tine. În așteptarea acestui lucru, ați fi de acord să preluați tipărirea ziarului și distribuția acestuia. ..; un cuvânt de răspuns este suficient și într-o oră vei primi al doilea număr al ziarului” (TsPA IML, f. 223, on. 1, d. 178). Au fost trei numere ale ziarului în total. Arhiva IML conține manuscrise din patru

numere rx. Journal de la Confédération a fost republicat în 1966 la Paris.

70 Ideea de federație - unificarea tuturor comunelor, a tuturor provinciilor și a întregului popor francez ca urmare a revoluției - a câștigat o mare răspândire în Franța în 1789-1790. O sărbătoare a Federației a fost organizată într-un număr de provincii. La 9 iunie 1790, Adunarea Constituantă a hotărât să organizeze la Paris la 14 iulie, la aniversarea revoluției, o sărbătoare națională a Federației. Deputații din Garda Națională au fost invitați în capitală pentru a participa la această sărbătoare. Fiecare divizie a gărzii naționale trebuia să aleagă 6 deputați la 100 de persoane. Acești deputați s-au întâlnit în centrul districtului lor și au ales 1 delegat la fiecare 200 de persoane (și 400 în zone mai îndepărtate). Câteva mii de deputați și reprezentanți ai armatei și marinei s-au adunat la Paris. Babeuf nu era deputat la Sărbătoarea Federației, dar până atunci fusese deja eliberat și, se pare, era prezent la aceste serbări.

71 După cum am văzut din apelul către patroni, soarta districtelor pariziene l-a îngrijorat pe Babeuf încă din primăvara anului 1790. După ce Adunarea Constituantă a aprobat planul de desființare a districtelor și înlocuirea lor cu secții la o ședință din 22 iunie, 1790, Babeuf, împreună cu toți democrații parizieni avansați, a ieșit cu un protest decisiv împotriva acestei decizii. El a dedicat nr. 3 din Gazeta Confederației acestui subiect și a adresat o scrisoare lui Danton pe acest subiect (vezi p. 122).
72 În arhivele lui Babeuf, originalul acestei scrisori a lui Roy, trimisă acestuia de Goubeau, asociatul său, care a participat activ la circulația petiției împotriva impozitelor indirecte și a ținut legătura cu acesta după arestarea sa. fost conservat. Scrisoarea lui Goubeau a fost editată de Babeuf, dar nu a fost publicată în ziar.
73 Bilcock Louis Charles — vezi mai sus, de ex. 20. Chiar înainte de revoluție, Babeuf a intrat în conflict cu familia Bilcock, care a subjugat întreaga justiție regal-domnială din Rua. Această luptă a continuat în anii revoluției și a adus asupra lui Babeuf o serie întreagă de represiuni (vezi vol. I, „Răspunsul acuzatorilor”).
În primele zile ale șederii sale la Conciergerie, Babeuf a scris o poezie dedicată Billlocks (CPA IML, f. 223, op. 2, D. IO):
„Oh, grăbiți-vă să vă ascundeți fața groaznică, ticăloși! Îndrăznești să stai la lumina zilei? A venit timpul tău! Am devenit mai înțelepți
Și vom putea evita opresiunea și cătușele.
Tu, credincioasa noastră Rua, ai gustat din trădare, De mult ești în lanțuri, orașul nostru patriot! Ne vom aminti de numele tiranilor pentru posteritate, Faptele lor negre vor face de rușine întreaga familie, Pentru ca orașul nostru natal să fie glorios, așa cum a fost cândva, numele lui Bilkok să dispară fără întoarcere.
(Tradus de I. B. Levina)
74 Nr. 4 din Monitorul Confederației nu a fost publicat, a supraviețuit doar în manuscris. Ideea sa principală - nevoia de egalizare a femeilor în toate drepturile - a fost dezvoltată de Babeuf în scrisoarea sa din iunie 1786 către Dubois de Fosse (vezi vol. I, p. 76 și urm.).
75 În arhivele lui Babeuf s-au păstrat scrisori către acesta ale avocatului parlamentului parizian Mouret. Este posibil ca doamna Mouret menționată în text să fie soția acestui avocat. S-a păstrat și corespondența din vara anului 1790 dintre Babeuf și doamna Mouret, care a publicat o revistă pentru femei.
76 Campania pentru eliberarea participanților la incendierea porților de taxe, care a fost lansată de Babeuf, târându-l pe Marat și ziarul său „Prietenul poporului” în ea,
495
încununat de succes. La 1 iulie 1790, Adunarea Constituantă a adoptat o lege privind eliberarea „tuturor persoanelor arestate pe baza ordinelor emise de tribunalul fiscal din Paris”. Această decizie era direct legată de Babeuf, dar nu i s-a aplicat imediat. Babeuf a continuat lupta pentru eliberarea sa, iar proiectul său de apel „la cele 60 de districte ale Parisului...” a fost legat de acesta, păstrat în arhiva sa și scris la începutul lunii iulie. Apelul însă nu a fost emis - * La 6 sau 7 iulie 1790, Babeuf a fost eliberat, deși cazul său nu a fost încheiat.
77 Aceasta se referă la petiția lui Babeuf pentru taxe publicată în aprilie 1790 (vezi mai sus); „Cadastru permanent” — vezi vol. I.
78 „Scrisoarea deputatului din Picardia” a fost publicată sub formă de pamflet separat în 1790. Sărbătorirea Zilei Federației a avut loc la

Paris la prima aniversare a năvălirii Bastiliei, adică la 14 iulie 1790 (a se vedea nota 70 pentru mai multe despre acest). Până atunci, Babeuf fusese deja eliberat și este foarte posibil să fi fost prezent la sărbătoare, dar, bineînțeles, nu ca deputat. Gândurile dezvoltate de Babeuf în acest pamflet coincid pe deplin cu cele pe care le-a conturat în scrisoarea sa către Loraga din 20 iulie 1790. Pamfletul lui Babeuf a fost retipărit de R. Legrand (J. Legrand. Babeuf en 1790, p. 40-44).

79 Sejanus Lucius Aemilius (sec. I d.Hr.) - Prefect al Gărzii Pretoriane, favorit al împăratului Tiberius. La sugestia sa, toate cohortele pretoriane au fost unite într-o singură tabără, care a devenit un focar de violență și arbitrar. Sejanus a încercat să preia puterea imperială printr-o serie de atrocități monstruoase descrise de Tacitus (inclusiv otrăvirea fiului lui Tiberius). În 31, complotul său a fost descoperit, iar Sejanus a fost executat. Mențiunea lui Sejanus este o altă dovadă a bunei cunoștințe a lui Babeuf despre istoria Romei antice.

80 L obosită Elise (1763-1790) - o jurnalistă democrată foarte populară la începutul revoluției, redactor la Les Révolutions de Paris, care a murit devreme. Babeuf a apreciat foarte mult acest ziar pe care, judecând după însemnările lui, l-a citit cu mare atenție.

81 Despre atitudinea lui Babeuf față de Sebastien Mercier, vezi Vol. I.

82 În 1790, Babeuf era încă pozitiv în privința lui Danton și îl vedea pe liderul mișcării democratice pariziene împotriva municipalității aristocratice conduse de Bailly și a conservării districtelor. Acest lucru este dovedit de această scrisoare către Danton, scrisă în iulie 1790, și o cerere în decembrie a aceluiași an către directorul departamentului Somme. Babeuf și-a schimbat poziția în mod dramatic ulterior.

Scrisoarea lui Babeuf către Danton a fost publicată pentru prima dată de A. Mathiez în revista „AHRF” în 1925. Mathiez a presupus că a fost scrisă în martie-aprilie 1793. Judecând după toate documentele păstrate în arhiva lui Babeuf, această scrisoare ar trebui să fie datată iulie 1790 . , când a existat o luptă pentru conservarea cartierelor pariziene.

83 Textul tipărit al articolului lui Marat nu conține aceste rânduri subliniate.

84 Prevost Marc Florent, vărul familiei Bilcock; înainte de revoluție - Sfatul Reginei; în 1789 - deputat al Statelor Generale de la bailage Peronne; a ocupat extrema dreaptă. Babeuf a cerut apoi rechemarea lui. În 1791-1792. - Primarul Rua; aparținea numărului de adversari decisivi ai lui Babeuf.

85 Scrisori de la Cyrus Dominique Chevalier (n. 1756), care și-a trimis proiectul la Babeuf din Paris, au fost păstrate în fondul Babeuf. La 13 iulie 1790, Chevalier s-a plâns că nu a primit niciun răspuns nici de la comitetele adunării, nici de la deputați (inclusiv Robespierre), cărora le-a trimis proiectul său. Chevalier a fost curat la Roy în 1789, a depus jurământul constituțional; a abdicat în 1793 (vezi R. Legrand. Babeuf en 1790, p. 19, η. 19).

496

86 Acesta nu a fost sfârşitul corespondenţei lui Babeuf cu Lauraguet. În fondul F129 (arhiva departamentului Somme) se păstrează două scrisori de la Lauraguet către Babeuf, pe care sunt însemnări ale acestuia din urmă.

La scrisoarea din 23 iulie 1790, la care Lauraguet a atașat articolul său despre politica financiară a Adunării Constituante cu cererea de a-

l trimite lui Marat, Prudhomme și Camille Desmoulins pentru publicare în ziarele lor, există un adaos al lui Babeuf: „ A trimis scrisoarea către 3 jurnalişti. Le voi recomanda din nou peste două zile să-l publice și să raporteze rezultatele... Nu am nicio intenție să renunț la chestiunea taxelor regimului risipitor.
La scrisoarea lui Lorage din 24 iulie 1790 (F129/6) există un postscript al lui Babeuf, din 26 iulie, care se pare că oferă un rezumat al răspunsului său către Lorage:
„Voi continua cazul fiscal.
Voi menține bunăvoința picardilor.
Am distribuit 400 de exemplare din Nr. 153 al lui Marat.
Voi trimite Marat nr 153, petiții și o scrisoare din 10 mai la Lyon pentru a fi distribuite într-o cafenea. De asemenea, poate trimite. Voi scrie despre noua propunere fiscală a comisiei de finanțe. Falimentul este sigur.
Necker cere 95 de milioane pentru a compensa deficitul din colectarea taxelor din provincie. El și noua adunare N[națională] par să fie pe cale să se înfurie împotriva provinciilor recalcitrante.
Voi trimite propunerea mea Clubului Iacobin. Își pierde influența pentru că îi lipsește libertatea de a discuta decretele deja adoptate. Clubul 1789 se bucură de disprețul general.
Soția mea se întoarce. Rămân să-mi străpung acuzatorii cu o sabie. Îl voi informa de toate zi de zi și îl voi avertiza despre plecarea mea. Îl voi vizita pe domnul Turpin ca să-i trimit corespondență mai economic.
Voi publica Corespondentul Picardiei. Comentarii la Decrete.
Câtă încredere publică este necesară pentru a asigura impactul acestei lucrări. Un memoriu din cazul meu poate ajuta în sfârșit să câștigăm această încredere. Facilităţi".

87 Articolul a fost publicat pentru prima dată de M. Pellet (M. Pellet. Gracchus Babeuf et Marie-Antoinette. - „Variétés révolutionnaires”. Paris, 1887, 2-me série) fără a preciza locația manuscrisului. În 1966, o fotocopie a acestui manuscris a fost dată de I. S. Zilbershtein către TsPA IML. Scris de Babeuf însuși pe foi de același format ca toate manuscrisele sale pentru Gazeta Confederației.

88 Vernj Theodore (1731-1818) - membru al Adunării Constituante, unul dintre liderii comitetului financiar al acesteia. Ulterior membru al Convenției; senator sub Napoleon; Membru al Casei Semenilor la Restaurare.

89 O scrisoare către preotul parohiei Longueval (lângă Peronne) a fost scrisă de Babeuf în iulie sau începutul lui august 1790, după eliberarea sa din închisoare, dar înainte de a pleca în Rua. Acest preot, Pierre Vasseur, a îndemnat să nu plătească taxe indirecte și să citească petiția lui Babeuf de la amvon. Unul dintre deputații Constituanților a subliniat în discursul său acest comportament al preotului din Longueval și i-a atribuit sintagma „Armați, fraților, împotriva tuturor acestor ticăloși vameși, și voi fi în fruntea voastră”. Împotriva preotului a fost declanșată o anchetă, despre care l-a informat pe Babeuf, care i-a răspuns cu această scrisoare.

90 În anii pre-revoluționari, Babeuf a întocmit inventare majore pentru Gallop din Armancourt; Scrisoarea lui Babeuf către acest Galop a fost publicată încă din 1865 de E. Coe (E. Coët. Babeuf à Roye. Perorine, 1865, p. 3, 23). În scrisorile lui Babeuf 1789-1790. numele de familie Gallop este comun, cu toate acestea, potrivit lui R. Legrand, vorbim despre un alt Galop, nu despre Picardie.

domnului. La început, Goubeau, nu Galop, a participat la finanțarea The Picardy Correspondent.
91 Barville - vezi nota. 62.
92 Babeuf a înaintat proiectul de a-și publica propriul ziar picardic încă de la începutul anului 1790, prin scrisori către librarul din Amiens Caron-Berquier. În ajunul arestării sale, el a negociat publicarea unui astfel de ziar cu editorul său noyonian Deven. După eliberare, Babeuf a întocmit un prospect pentru The Picardy Correspondent pe când era încă la Paris. Primul număr a apărut în octombrie. Nici un exemplar al ziarului nu a supraviețuit. Judecând după manuscrisele din arhivă și corespondența cu Deven, cinci numere ale acesteia au fost publicate în total. În urma acesteia, după un conflict cu Devin, publicarea The Picard Correspondent a fost întreruptă, deși în decembrie 1790 Babeuf a încercat să reia publicarea sub un alt titlu.
93 Adunarea Națională, care și-a început activitatea în 1789 și a finalizat-o în 1791, este de obicei numită Adunarea Constituantă. A doua Adunare Nationala (1791-1792) se numeste Adunarea Legislativa.
94 Judecând după nota lui Babeuf asupra manuscrisului acestui articol, păstrată în arhiva sa, a fost scrisă de el pentru ziarul conceput atunci The Picard Correspondent la Paris la 4 august 1790. La 7 august a părăsit Parisul, iar în august. 20 prospectul corespondentului Picard". „Marcă în argint" (circa 50 de franci) – calificarea stabilită de Adunarea Constituantă pentru dreptul de a deveni deputat.
95 Episcop de Autun - Talleyrand, viitor ministru al afacerilor externe sub Director și Napoleon.
96 Această declaraţie a cancelarului L'Hopital a fost citată şi de Babeuf în „Cadastrul permanent" (vezi vol. I).
97 Babeuf a trimis materiale pentru corespondentul din Picardia la Noyon, la tipografia din Deven, pe bucată. Pe fragmentul publicat se află inscripția sa că acestea sunt materiale pentru numărul 4 și începutul celui de-al 5-lea al ziarului.
98 Volney Constantin François, conte de Chassebuff (1757-1820); cunoscut orientalist, publicist si om politic, membru al Constituantei. Sub Napoleon, a fost senator și a primit titlul de conte. Cu toate acestea, liberalismul lui Volney l-a făcut pe Napoleon să se răcească față de el. Babeuf îl ținea la mare stimă; interesat de el în 1793.
99 În decembrie 1790, Babeuf a încercat să revigoreze publicația The Picard Correspondent, dar sub un nou titlu: „Investigator de decrete și redactor de propuneri către A doua Adunare Națională". S-a păstrat un anunț tipărit despre continuarea publicării ziarului și redenumirea lui , dar nu se știe dacă al șaselea număr al ziarului lui Babeuf a apărut sub această denumire. În notele sale autobiografice, întocmite în închisoare în 1794, Babeuf relata că publica un ziar numit: Examinatorul decretelor. Judecând după aceasta, se poate presupune că a ieșit în continuare.
100 În noiembrie 1790, Babeuf a fost ales membru al consiliului general din Roy. Totuși, la insistențele oponenților săi, pe 14 decembrie, directorul departamentului Somme a dat un decret, potrivit căruia această alegere a fost declarată nulă până când Babeuf a fost achitat într-un dosar inițiat de o instanță fiscală din Paris.
101 La 9 decembrie, Babeuf s-a deplasat la Paris, probabil pentru a obține documente privind încetarea cauzei inițiate împotriva sa. Călătoria a durat aproximativ două săptămâni, dar nu a avut succes.

102 Confederația Generală a Prietenilor Adevărului a fost o organizație de tip masonic care a apărut la Paris în octombrie 1790. Nucleul său a fost Co.
498
cerc social (Cercle Social), condus de N. Bonville (1760-1828), asociat înainte de revoluție cu cea mai de stânga organizație masonică din Germania - Illuminati, precum și Claude Fochet, stareț parizian (mai târziu - episcop constituțional și membru Adunarea Legislativă). Babeuf știa de existența „Cercului Social" și a „Confederației" și era familiarizat cu publicațiile lor. Cu toate acestea, în apelul inițial adresat directorului departamentului Somme, această linie de apartenență la Confederație, deși lizibilă, era Babeuf - nu se știe din ce motive - este tăiată. În 1793, Babeuf din Paris a apelat la Bonville cu o cerere de a-l duce la muncă la tipografia Cercului Social. Mai târziu, în 1796, în „Tribuna poporului" (nr. 38), Babeuf a vorbit negativ despre Bonville și activitățile sale politice din anii revoluției.
103 La 16 ianuarie urma să aibă loc la Rua alegerea unui judecător de pace. Cu toate acestea, municipalitatea, pentru a marca alegerea lui Babeuf, „a înarmat garda națională, garnizoana orașului și brigada de jandarmerie; la intrarea în sala unde urmau să aibă loc alegerile, a înființat posturi cărora li s-a dat ordinul de a nu trece pe Babeuf "(E. Coët. Histoire de la ville de Roye, v. I. Paris, 1885, p. 438).
101 Acest discurs a rămas nepronunțat deoarece Babeuf nu a fost admis la ședință. Felix Jean-Baptiste Longuekan a fost ales în funcția de judecător de pace. Ulterior a devenit procuror sindic al raionului Montdidier; a fost unul dintre cei mai înverșunați adversari ai lui Babeuf. La insistențele lui Longuekan, Babeuf a fost arestat în aprilie 1791. În 1793, Longuekan a fost inițiatorul unui proces intentat lui Babeuf pentru o acuzație falsă de fals.
105 Această scrisoare este păstrată în Biblioteca istorică a orașului Paris. Este scrisă în mâna lui Babeuf pe verso-ul unei scrisori către acesta din partea procurorului general-sindical al Departamentului Somme Tätgren din 11 ianuarie 1791 (o copie a acesteia se păstrează în arhiva departamentului Somme, în fondul F129). Retipărit din textul publicat de R. Legrand (R. Legrand. Les manuscrits de Babeuf conservés à la Bibliothèque historique de la ville de Paris. - "AHRF", 1973, N 4, p. 586-587). CPA IML (f. 223, on. 1, d. 256) conține o scrisoare de la Babeuf către directorul departamentului Somme din 1 ianuarie 1791 în legătură cu același decret al districtului privind interzicerea lui Babeuf de a ocupă funcții publice alese.
MISCAREA AGRICOLA
1 La Rochefoucauld François Alexis Frederic (1747-1827), duce de Liancourt; unul dintre cei mai mari proprietari de pământ din Picardia; membru al Adunării Constituante din Clermont Baliage (care cuprindea comuna Montigny); preşedintele comitetului de cerşetorie; mai târziu a emigrat; la întoarcerea sa în Franța, era cunoscut pentru activitatea sa filantropică.
2 Antoine Lamy - Comisar pentru întocmirea inventarelor în Ornoy (raionul Amiens), autor al pamfletului „Cadastre universel ou le code foncier de chaque territoire de Gushrigue français" (Amiens, 1790). Această scrisoare este păstrată în biblioteca Universității Cornell (Ithaca - SUA), în colecția lui Andrew White despre istoria Revoluției Franceze. Scrisoarea a fost descoperită și publicată pentru prima dată de S. Bernstein (vezi S. Bernstein. Din istoria Cadastrului Permanent.

- Anuarul francez, 1961. M., 1962, p. 485-487 și „AHRF”, Nr. 171, 1963, pp. 73-74).
TsPA IML (f. 223, op. 2, d. 177) a păstrat o scrisoare a lui A. Lamy din 22 martie 1791, în care se acordă o înaltă evaluare „Cadastrului Permanent” cu „gândurile sale complet corecte și profunde”. "; Lamy i-a propus lui Babeuf o întâlnire la Amiens. Cât despre Locke, el a scris: „L-am cunoscut pe domnul Locke cu scrisoarea dumneavoastră. L-a făcut să râdă mult

lupta pe care urma să i-o dai... Își distribuie ideile, nu le schimbă, așa cum probabil ai putut vedea singur acum două luni, citind „Affiche de Picarme”.
3 Hainaut Charles Jean-Francois (1685-1770), figura din magistratura, presedinte al uneia dintre camerele parlamentului parizian, scriitor si istoric. Cea mai faimoasă lucrare a sa este Abrégé chronologique de l'histoire de France, publicată în 1744 şi retipărită de multe ori; aceasta este cartea pe care Babeuf a studiat și la care se referă în petiția sa.
4 Apanagist - de la cuvântul apanage, care desemna destinele acordate prinților casei regale, care au fost moștenite de descendenți de sex masculin și, în lipsa acestora, au revenit în posesia coroanei. Logodna este proprietarul unei proprietăți acordate de rege pentru un anumit preț, cu condiția ca coroana să o poată răscumpăra în orice moment.
La 30 august 1790, la Nancy, generalul Bouillet, cu sprijinul gardienilor naționali parizieni trimiși de Lafayette, a înăbușit revolta soldaților regimentului elvețian Chatovier. Acest masacru a stârnit indignarea tuturor oponenților democrați ai lui Lafayette, inclusiv Marat și Lustalo.
6 Proprietate națională - posesiunile bisericii care au trecut în mâinile statului, cărora s-au atașat ulterior pământurile emigranților și domeniul regal.
7 În primăvara anului 1791 au început tulburări în Rua, legate de terenuri comunale aparținând comunei Rua, dar folosite de municipiu în detrimentul intereselor populației orașului. După ședința comunei din 4 aprilie pe această temă, la discuția la care Babeuf a luat parte activ, municipalitatea a decis să-l aresteze, argumentând că Babeuf este un „răzvrătit”, „excită oamenii..., îi înflamează. pasiuni.” Administrația districtuală din Montdidier a sprijinit municipalitatea. Babeuf a fost arestat la Roy pe 6 aprilie, iar pe 8 a fost dus la închisoarea Montdidier. Cu toate acestea, martorii chemați de acuzare au refuzat să depună mărturie împotriva lui, iar pe 12 aprilie tribunalul a fost obligat să renunțe la dosar. Babeuf a fost eliberat.
8 Bilcock, Jr., Louis Francois du Miray - vezi mai sus, cca. 20.
9 Babeuf citează versuri din piesa „Cinstitul criminal” de Falbre de Ffunuio, dedicate istoriei protestantului nimez J. Fabre. Această piesă a apărut pe scenă abia în ianuarie 1790. Înainte de aceasta, cenzura a interzis producerea acestuia.
10 În arhivele lui Babeuf s-au păstrat manuscrise - schițe ale discursurilor sale în societatea Noyon-skom a prietenilor patriei. Nu se știe dacă au fost vorbite. Nu s-au păstrat alte informații despre activitățile sale în acest club.
11 Conții Lamyre sunt una dintre cele mai puternice familii aristocratice din Picardia. În prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Antoine de Lamire a fost guvernatorul regal al întregului district „Peronne, Roy și Montdidier”. Ciocnirile dintre țăranii comunei

Davenecourt și contesa Philippic Lamire, care a moștenit toate averile familiei, au început încă înainte de revoluție și s-au agravat extrem de după 1789. La 25 februarie 1791, țăranii au invadat castelul, după care șase persoane au fost arestate. . În timpul șederii în închisoarea Montdidier, Babeuf i-a făcut cunoștință și și-a asumat protecția. În 1793 s-au întocmit acțiuni împotriva doamnei Lamire. Fiul ei Guy de Lamire era în exil.
12 Duport du Tertre Marguerite Louis Francois (1754-1793) - avocat; din octombrie 1790 până în martie 1792 a fost ministru al justiției. Babeuf l-a abordat în legătură cu cazul prizonierilor din procesul Davencourt. Cu asistența lui Kupe, un membru al Adunării Legislative (vezi mai jos), au fost eliberați,
500
13 Dupaty si Le Cochois sunt avocati celebri; Babeuf le-a menționat încă din anii 80 în corespondența sa cu Dubois de Fosse (vezi vol. I).
14 Raynal Gilom Thomas Baptiste (1713-1796) a fost un filozof, publicist și om politic. Autor al celebrei „Istorie filozofică și politică... a ambelor Indii”, scrisă în colaborare cu Diderot. Babeuf l-a tratat cu mare respect și s-a referit la el în 1789-1791. Deși Reynal s-a îmbunătățit de-a lungul anilor, Babeuf nu a vrut să creadă.
15 Petiţia comunei Davenecourt, scrisă, judecând după indicaţiile din text, în iulie 1791, a fost tipărită în acelaşi 1791 la Noyon, în tipografia lui Devin. În 1888 a fost retipărită în Montdidier de Journal de Montdidier. Nicio copie a primei ediții a acestei petiții nu a supraviețuit. Redăm textul petiției conform ediției a doua, disponibilă la Biblioteca Națională din Paris.
16 Miromesnil Armand Thomas (1723-1796) a fost președinte al Parlamentului de la Rouen; oponent al reformei parlamentare; la un moment dat era în dizgrație, ceea ce Babeuf notează; în 1784-1787 Ministrul Justiţiei, patron al contesei Lamir.
17 Committimus - dreptul, acordat prin carta regală unui seeñor, de a acționa în orice instanță specială, precum și de a-și aduce supușii în fața justiției în afara jurisdicției lor semniale.
Marea Cameră (Grande Chambre) - camera principală a Parlamentului, care stătea în instanță; includea toți membrii parlamentului.
18 Lit-de-Justice - o ședință deosebit de solemnă a parlamentului în prezența regelui, convocată, în special, pentru a sparge rezistența parlamentului atunci când acesta a refuzat să înregistreze vreun act regal.
19 La fiecare transfer de proprietate funciară în alte mâini (prin moștenire, în legătură cu căsătorie, vânzare etc.), a fost întocmit un act de relief, necesitând aprobarea domnului, care percepea un impozit corespunzător (droit de relief). .
20 În legătură cu Procesul Davenekours, Babeuf se afla la Montdidier, unde el, în calitate de apărător al acuzatului, a fost prezent la audieri și confruntări cu martorii.
21 În noaptea de 20-21 iunie 1791, Ludovic al XVI-lea și familia sa au părăsit Parisul pentru a se muta în afara Franței. Cu toate acestea, deja pe 21 iunie, a fost identificat la Varenie (lângă graniță) de fiul proprietarului oficiului poștal, J. B. Drouet (un viitor asociat al lui Babeuf în 1796) și s-a întors la Paris (25 iunie). Fuga regelui a provocat o criză politică în Franța. Cercurile cele mai de stânga au cerut depunerea regelui. Cu toate acestea, Adunarea Constituantă, temătoare de creșterea mișcării democratice, l-a menținut pe tron pe Ludovic al XVI-lea, declarând că nu a fugit de bunăvoie, ci a fost „răpit”. Chiar înainte de fuga lui Ludovic al XVI-lea, Babeuf a ocupat

o poziție clar republicană, deși în această perioadă majoritatea stângacilor, inclusiv Robespierre și Marat, considerau prematură instituirea unui regim republican.
22 Massieu Jean Baptiste (1742-1818) - înainte de revoluție, preot al parohiei Cergy. Membru al Adunării Constituante și episcop constituțional în departamentul Oise. După despărțirea Clubului Iacobin, s-a alăturat Feuillantilor. Ulterior, a fost ales membru al Convenției, alăturat iacobinilor. În cadrul Directorului, Massieu era abonat la ziarul lui Babeuf Tribune des Peoples. A murit în exil în timpul Restaurației la Bruxelles.
29 Chiar înainte de revoluție, Babeuf, într-una dintre scrisorile sale către Dubois de Fosse (vezi Vol. I), a vorbit aprobator despre Maximilian Robespierre. Și-a urmărit îndeaproape discursurile din Adunarea Constituantă și

a apreciat mai ales pozitiv discursul său împotriva votului de recensământ.
24 Vezi nota. 51 la prima secțiune.
25 Grégoire Henri (1750-1831), stareț și episcop constituțional în anii revoluției, membru al Adunării Constituante, unde a fost unul dintre cei mai de stânga deputați, și al Convenției, unde a votat pentru execuția lui Ludovic. XVI. Babeuf s-a adresat lui Grégoire la începutul anului 1790.
26 Buzot François Nicolas Léonard (1730-1794), deputat al Adunării Constituante, unde a fost în extrema stângă, și al Convenției, în care a devenit unul dintre conducătorii girondinilor.
27 Malouet Pierre Victor (1740-1814), Le Chapelier Isaac René Gne (1754-1794), Dandre (1759-1825) - deputați ai Adunării Constituante, aparținând aripii drepte a acesteia. Liaikur - vezi nota. 1 la această secțiune.
28 Sall Jean Baptiste (1759-1794) - membru al Adunării Constituante, monarhic constituțional; În numele celor trei comitete ale reuniunii, el a propus înființarea unui tribunal pentru a-i urmări pe toți cei implicați în demonstrația republicană de pe Champ de Mars din 17 iulie 1791.
29 Coupé Jacques Michel (1737-1809) - înainte de revoluție, stareț: în 1790 - președinte al directorului districtului Noyon (departamentul Oise). A fost membru al Adunării Legislative, al Convenției și al Consiliului celor Cinci Sute. În Convenție, Coupe i-a susținut pe iacobini, a votat condamnarea la moarte a lui Ludovic al XVI-lea; retras din politică sub Napoleon. Babeuf l-a cunoscut pe Coupet în 1790. Scrisorile sale către Coupet (în special primele două - 20 august și 10 septembrie 1791) sunt cea mai importantă sursă de cunoaștere a ideilor sociale ale lui Babeuf în primii ani ai revoluției. Arhiva IML conține șapte scrisori de răspuns de la Coupet către Babeuf (ultima din februarie 1792). Scrisoarea din 20 august a fost publicată pentru prima dată de M. Dommange în Pages choisies în 1935 în copie. Îl publicăm conform originalului, păstrat în TsPA IML (f. 223, op. 1, dosar 290), dar mai concis.
30 Babeuf s-a opus ferm în The Picardy Correspondent (vezi nota 94 la prima secțiune) la calificarea suplimentară (marca în argint) stabilită pentru dreptul de a deveni deputat. În ajunul încheierii lucrărilor sale, Adunarea Constituantă a desființat această calificare.
31 Aceasta este prima critică a lui Babeuf la adresa lui M. Robespierre; cu toate acestea, chiar în următoarea scrisoare către

Coupe (10 septembrie), Babeuf vorbește cu laude despre Robespierre și Pétion ca susținători ascunși ai „legii agrare”.
32 Vezi mai sus, cca. 3 la prima secțiune.
33 Babeuf repetă aici gândurile pe care le-a exprimat încă din martie 1790, când a introdus amendamente la „carta constitutivă” a Gărzii Naționale din Rua.
34 Scrisoarea către J. M. Coupet din 10 septembrie 1791 a fost publicată pentru prima dată de A. Espinas în cartea sa „La philosophie sociale du XVIII siècle et la Révolution” în 1898, pe baza originalului oferit lui de E. Charava, care a achiziționat Pochet. colecție - Derosha. Acest original a dispărut și tipărim scrisoarea conform textului tipărit în cartea lui Espinas.
85 Pentru atitudinea lui Babeuf față de „legea agrară” vezi articolul introductiv la acest volum.
86 Chiar la sfârșitul anului 1790, și mai ales în timpul crizei de la Varennes, Antoine Barnave (vezi nota 19 la prima secțiune) s-a corectat brusc, iar atitudinea lui Babeuf față de el s-a schimbat. Toure Jacques Guillaume (1746-1794) - avocat proeminent, membru al Adunării Constituante; a aparţinut aripii erQ moderate. Dandre - vezi, aprox. 27 la această secțiune.

37 Babeuf, desigur, nu avea niciun motiv să-l considere pe M. Robespierre susținători, deși ascunși, ai „legii agrare”. Dar este caracteristic faptul că Babeuf și în anii următori, chiar și în primele săptămâni după 9 Thermidor, când s-a numit „Atilla Robespierriem”, au vorbit pozitiv despre ideile sociale ale lui Robespierre. În primăvara anului 1793 (vezi scrisoarea către Chaumette și „Legislația sans-culottelor”), el a apreciat foarte mult proiectul de Declarație a drepturilor propus de Robespierre în discursul său la Clubul Jacobin din 21 aprilie, în care dreptul de proprietate era limitat. Mai târziu, în 1796, într-unul din ultimele numere ale „Tribunei poporului”, Iabf a amintit acest lucru.
38 Al doilea memoriu al comunei Davenecours, scris în 1791, este o replică la un pamflet anonim numit Dezvăluirea și infirmarea prietenului de onoare și adevăr în fața procurorului de la Montdidier, o calomnie ticăloasă intitulată: Cazul Davenecours. ..”” (“Dénonciation... et Réfutation d'un libelle infâme intitulé: Affaire de Davenescourt... Par un ami de l'honneur et de la Vérité. A Amiens, 1791). Autorul pamfletului a fost abatele Pierre Tournier, consilierul principal al contesei Lamire. Aproape întregul pamflet este îndreptat împotriva lui Babeuf ca autor al primei petiții a comunei Davenecourt. Al doilea memoriu al comunei Davenecourt este datat 25 septembrie 1791. Manuscrisul a rămas în formă de schiță; nu este terminat, are o mulțime de pete, corecții și o serie de locuri greu de citit. Niciunul dintre biografii lui Babeuf nu a menționat existența ei; tipărit pentru prima dată.
39 Aube de Braquemont este proprietarul castelului din Damery. La 13 noiembrie 1781, Babeuf s-a căsătorit cu Marie Anne Victoire Langlais, care de șapte ani fusese servitoarea mamei lui Braquemont. În acest moment, Babeuf se afla în castelul Damery ca teudist, și nu ca slujitor al lui Braquemont, contrar afirmației lui Tournier. În arhivele Babeuf se păstrează scrisori din 1781, adresate „domnului Babeuf, faudist la castelul Damery, lângă Rua”. În timpul publicării The Picardy Correspondent, Braquemont a respins într-o scrisoare propunerea lui Babeuf de abonament, considerând această publicație prea democratică (vezi TsPA IML, f. 223, op. 2, d. 156). Pentru relații suplimentare

dintre Braquemont și Babeuf, vezi R. Legrand. Un plaidoyer de Babeuf. Abbeville, 1963.
40 Babeuf se referă la marchizul de Souacourt, care în 1787 a încălcat acordul său cu Babeuf de a întocmi un inventar al posesiunilor sale din Tillolua (Vezi Vol. I, pp. 372-373, 374).
41 Blot este primarul comunei Davenecourt.
42 Le Sueur este managerul doamnei Lamire.
43 Rivarol Antoine de (1753-1801) este un cunoscut jurnalist reacţionar. În 1790 a fost la un moment dat în Picardia și sub pseudonimul „Salomon” a publicat „Journal national politique”; în ea, pentru prima dată în presa franceză (chiar înainte de Marat), l-a numit pe Babeuf în legătură cu campania sa împotriva impozitelor indirecte (vezi V. Datine. Babeuf et Rivarol. „AHRF” N 171, 1963). În orga sa, Actes des apôtres, nr.117, Rivarol a publicat scrisoarea lui Babeuf din 10 mai 1790. către Comitetul de anchetă. Suleau Francois Louis (1757-1792) - angajat al ziarului Rivarol „Actes des apôtres”, ucis la 10 august 1792 în palatul regal. Editorul ziarului monarhist Prietenul regelui a fost abatele Royou Thomas Marie (1743-1792).
44 Menționarea titlului de conte de către Guy de Lamire Babeuf numește blasfemie împotriva constituției, întrucât titlurile au fost oficial desființate.
45 Le patriote français a fost un ziar publicat la acea vreme de unul dintre viitorii conducători ai girondinilor, J.P. Brissot (1754-1793). Brissot a fost ales în toamna anului 1791 în Adunarea Legislativă. Babeuf l-a tratat apoi pozitiv, ceea ce s-a datorat probabil poziției republicane luate de Brissot în timpul crizei de la Varennes.
503
46 Notați un „Mercure de France” de tl. Tourquier, a apărut în nr. 12, 19 martie 1791. A început cu cuvintele: „Franța este o imagine a crimelor groaznice ale tiraniei populare comise zilnic... Acesta este cel mai recent, a cărui autenticitate o certificăm pe baza a unei scrisori din Amiens din 28 februarie”.
47 Această adresă a lui Babeuf a fost scrisă după 15 octombrie 1791, întrucât deja menționează eliberarea prizonierilor în cazul vechiului caz Kursk (vezi nota următoare).
44 La 14 septembrie 1791, în ajunul dizolvării sale, Adunarea Constituantă a hotărât amnistie pentru toate cazurile legate de revoluție și participarea la „răzvrătire”. Babeuf a făcut apel la ministrul Justiției, Duport du Tertre, și a realizat aplicarea acestei amnistii celor arestați în cazul Davenekourt. Toți au fost eliberați pe 15 octombrie.
49 Cuvintele subliniate de Babeuf sunt preluate dintr-o scrisoare către Coupet din 14 octombrie 1791. Coupet, în special, scria: „Este dezgustător să vezi cum oamenii cu morală coruptă înconjoară mecanismul de guvernare a unei națiuni mari. Fericit cel ce locuiește printre câmpuri ca un hotentot” (CPA IML, f. 223, op. 2, d. 190).
50 În comuna Cony (raionul Noyon, departamentul Oise), preotul local Dobel a refuzat să depună jurământul constituțional și a intrat în luptă cu noul preot constituțional. Dobel l-a acuzat pe primarul comunei Fagar că a organizat atentatul asupra lui. Tribunalul Noyon a acceptat cazul spre anchetă. Fagar și alți trei gardieni naționali au fost puși în judecată. Babeuf și-a asumat protecția. La cererea sa, Coupet a solicitat Ministerului Justiției aplicarea aceluiași decret privind încetarea tuturor cauzelor legate de revoluție, în baza căruia inculpații din procesul Davenekourt au fost eliberați. Ca urmare a

acestor petiții, cazul a fost respins, pe care Babeuf l-a informat pe Coupe la 16 noiembrie 1791.

51 Coupet, deși a ajuns ulterior de partea iacobinilor, în iarna 1791-1792 a simpatizat cu Brissot și viitorii girondini. După cum sa menționat deja, la începutul lucrărilor Adunării Legislative, Babeuf a urmărit cu simpatie activitățile lui Brissot.

52 André Cabay este membru al consiliului general al comunei Rua, care a descoperit zăcăminte de cărbune în vecinătatea orașului. La cererea sa, Babeuf a întocmit o petiție către Adunarea Constituantă pentru a obține ajutor în dezvoltarea acestora. Această petiție a fost păstrată (vezi TsPA IML, f. 223, op. 1, d. 208-209).

53 Noul calendar revoluționar a fost introdus de Convenție în octombrie 1793. Conform acestui calendar, cronologia a început la 22 septembrie 1792, ziua în care Franța a fost proclamată republică. Cu toate acestea, chiar și înainte de asta, în Franța, mulți au început să folosească o nouă cronologie, începând din 1789 ca „primul an al libertății”. Pe o serie de documente ale lui Babeuf referitoare la primii ani ai revoluției sunt aplicate date care păstrează vechile nume ale lunilor, dar schimbă cronologia (de exemplu, pe documentele din 1792 - „al patrulea an al libertății”).

54 În februarie-martie 1792 au izbucnit revolte alimentare în mai multe departamente franceze. Cele mai importante tulburări au avut loc în zona Noyon (departamentul Oise) în februarie 1792. De teamă de lipsa pâinii și de creșterea prețurilor mari, țăranii au reținut patru corăbii încărcate cu pâine și care navigau de-a lungul râului. Oise spre Paris. Pâinea a fost adusă la Mănăstirea Urskam, unde au existat de mult depozite de cereale pentru a fi distribuite celor săraci în caz de eșec a recoltei. Din ordinul Ministerului de Război, forțele armate au fost trimise la Urskam pentru a returna cerealele proprietarilor. Cu toate acestea, aproximativ 40 de mii de țărani s-au adunat pentru a proteja Urskam. A intervenit Adunarea Legislativă. Comisarii săi au reușit să calmeze tulburările. O săptămână mai târziu, în Etampes au izbucnit revolte, dând naștere discursului Sf.

catelus Pierre Do.pivye cu cerința de a stabili lanțuri solide. Aceeași cerere a fost făcută de Jacques Roux și, de asemenea, de Lange la Lyon. Acești „primi teoreticieni ai maximului” (A. Mathiez), după cum se vede din apelul publicat la municipalitățile departamentului Oise, îi aparțineau lui Babeuf, care deja la 1 martie 1792 a înaintat problema alimentară, „ problema pâinii”, ca fiind „cea mai importantă dintre toate problemele cu care se confruntă națiunea.

55 În arhivele din Babeuf s-au păstrat mai multe versiuni ale petiţiei pentru desfiinţarea sistemului feudal, scrisă în vara anului 1792. Nu se ştie dacă petiţia a fost trimisă.

56 Jean Louis Carra (1742-1793) editor al Annales Patriotiques; ulterior membru al Convenției, Girondin. În 1792, Carra s-a bucurat de o mare popularitate în cercurile democratice, de când Ludovic al XVI-lea a început urmăriri penale împotriva lui pentru „insultele” pe care le primise în ziarul lui Carra. În februarie 1793, când lui Babeuf i s-a adus un dosar de „fals” și s-a dus la Paris, s-a adresat în primul rând la Carr, care, potrivit acestuia, și-a luat cazul la inimă.

57 Petiția femeilor din Tillolua a fost păstrată în arhivele departamentului Somme (F129/9); scris de mâna proprie a lui Babeuf și datat 13 mai al „al patrulea an al libertății”, adică 1792. Nu se știe dacă această petiție a fost trimisă. În orice caz, din câte știm,

aceasta este singura petiție din istoria revoluției care a venit de la țărănele.
Judecând după această petiție, marchizul de Soiscourt, cu care Babeuf a avut un conflict puternic, a murit la sfârșitul anului 1791 sau începutul lui 1792.
58 Lupta în jurul pământurilor comunale aparținând comunei Bulle (centrul cantonului din raionul Clermont, departamentul Oise), între municipiu, reprezentând interesele păturilor bogate, și masa săracă a populației a început ca încă din 1790. În iunie 1792 au izbucnit revolte în masă, după care, la îndemnul municipalității, au fost arestați șase „principali instigatori” ai tulburărilor. Babeuf și-a asumat protecția. A întocmit o serie de petiții către Tribunalul Clermont și Adunarea Legislativă, în care a înaintat o cerere de împărțire a terenurilor comunale, dar nu de proprietate, ci de folosință. La 20 iulie 1792, juriul de la Clermont a hotărât că nu există motive pentru a aduce în judecată cei șase prizonieri.
DUPA 10 AUGUST
1 Arhiva lui Babeuf păstrează corespondența acestuia cu familia Dodun, mamă și fiu, care dețineau terenuri în Warville, lângă Bulle. Potrivit corespondenței, doamna Doden a fost cea care i-a sfătuit pe tauri să-l folosească pe Babeuf ca apărător. La sfatul ei, Babeuf a înaintat petiția sa pentru bunurile comune editorului revistei Journal des Laboreurs.
2 Un rezumat al acestui discurs al lui Babeuf, rostit la 26 august 1792, la adunarea primară a cetățenilor din Roy, este dat în R. Legrand (R, Legrand. Babeuf, ses iaées, sa vie en Picardie. Abbeville, 1961). , p. 21-23) conform protocolului păstrat în arhivele departamentului Somme.
3 Orașul Koblenz (la confluența dintre Rin și Moselle) a devenit centrul emigrației contrarevoluționare franceze. În 1792, frații regelui s-au stabilit în ea - contele de Provence (viitorul Ludovic al XVIII-lea) și contele d'Artois (viitorul Carol al X-lea). La Koblenz s-a format o armată de emigranți, condusă de prințul Condé.
4 După revolta din 10 august și depunerea regelui, puterea executivă a trecut în mâinile unui consiliu executiv provizoriu creat de Adunarea Legislativă, care includea șase nou-numiți.
505
miniștri privați - Roland (afaceri interne), Danton (justiție), Servan (ministru de război), Monge (marin), Clavier (finanțe), Lebrun (afaceri externe). În aprilie 1793, în temeiul Convenției, Consiliul executiv provizoriu a fost înlocuit de Comitetul de siguranță publică.
5 Întrebarea dacă centrul districtului ar trebui să fie în Montdidier sau în Rua a fost pusă încă din anii 1789-1790, iar Baoef a luat parte la discuția acesteia (vezi vol. I, „Răspunsul acuzatorilor”).
8 Demenj Jean Nicolas (1752-1814) - deputat al Adunării Constituante, monarhist; Sub Napoleon, senator și conte al Imperiului. Tarje Guy Jean Baptiste (1733-1807) - avocat, membru al Adunării Constituante; aparținea aripii sale moderat monarhiste; sub Napoleon a participat la elaborarea codului. Dandre, Touré, Le Chapelier, Barnave - vezi mai sus.
7 Maury Jean Suffran (1746-1817) - înainte de revoluție, stareț; predicator de curte; unul dintre cei mai proeminenti oratori ai aripii monarhiste de extrema dreapta a Adunării Constituante; emigrat. Sub Napoleon a fost cardinal.

8 Girardin Rene, (1735-1808) - marchiz, prieten cu Rousseau, și Ossy de Robécourt (Haussy de Robécourt) - deputați ai Adunării Legislative din departamentul Somme; aparținea aripii lui moderate.
9 Saladen - vezi mai sus, de ex. 15; Louve de Couvre Jean Baptiste (1760-1797) - scriitor, autor al cărții The Adventures of the Chevalier Faublaze, în anii revoluției - jurnalist. Ambii sunt membri ai Adunării Legislative și ai Convenției; figuri marcante ale reacţiei termidoriene.
10 Cererea formulată de Babeuf în ambele discursuri, la Roy la ședința electorală primară și la Abbeville, la ședința alegătorilor departamentali din 2 septembrie, conform căreia „societatea trebuie să furnizeze muncă tuturor membrilor săi și să stabilească salariile în conformitate cu prețurile tuturor bunurilor astfel încât acest salariu să fie suficient pentru cumpărarea de alimente și pentru satisfacerea tuturor celorlalte nevoi ale fiecărei familii", este foarte caracteristică definiției acelor interese de clasă pe care Babeuf le apăra.
11 Babeuf a prevăzut pericolul creării unui guvern militar în legătură cu izbucnirea războiului.
12 Babeuf a înaintat cererea de redactare a mandatelor pentru deputații aleși la Convenție. Această propunere a fost opusă de André Dumont π Lopgekap. Poate că aceste discursuri aveau scopul de a compromite Babeuf și de a împiedica alegerea sa la Convenție. Dumont în 1790 a fost în corespondență cu Babeuf și a colaborat la Corespondentul Picardiei. Ales la Abbeville ca deputat la Convenție din departamentul Somme, A. Dumont a ocupat inițial o poziție de extremă stângă, a susținut „de-creștinizarea" și a epurat autoritățile departamentale și municipale din Somme. După 9 Thermidor, Dumont a devenit unul dintre cei mai de dreapta termidorieni; mai târziu membru al Consiliului celor cinci sute. Sub Napoleon, a fost subprefect la Abbeville (vezi R. Legrand. Babeuf et André Dumont. Abbeville).
13 Roland de la Platierre Jean Marie—Ministrul de Interne după răsturnarea lui Ludovic al XVI-lea; girondistă. Se pare că Babeuf i-a scris de două ori în august-septembrie 1792. Scrisoarea din 20 septembrie, scrisă după ce Babeuf a fost ales membru al Consiliului General al Sommei, a fost publicată pentru prima dată de J. Bourgin în 1959 în AHRF, nr. 156. Publicată în tipar. Judecând după scrisoarea către Babeuf păstrată în TsPA IML, se pare că a doamnei Roland (TsPA IML, f. 223, op. 2, d. 214), acest recurs al lui Babeuf la Roland nu a fost primul.
14 Manuel Pierre Louis (1751-1793) - figura din municipiul parizian; a fost procuror sindic al Parisului din decembrie 1791; a fost suspendat
506
după 20 iunie 1792 pentru că nu a luat măsuri împotriva unei demonstrații care a pătruns în palatul regal. Din același motiv, Pthion a fost înlăturat din funcția de primar (vezi mai sus, nota 51 la prima secțiune). Ambii au devenit membri ai Convenției.
15 Danton a devenit ministru al justiției după 10 august. Clavier Etienne (1735-1793) - un bancher elvețian care a emigrat în Franța ca membru al mișcării revoluționare burgheze; a fost ministru de finanțe în 1792.
16 O scrisoare a lui Babeuf către o familie din Amiens din 13 octombrie 1792 este publicată dintr-un exemplar păstrat în arhivele departamentului Somme (F, 29/63).

17 Din 22 septembrie 1792 (ziua proclamării republicii) până în octombrie 1793, vol. înainte de introducerea oficială a noului calendar revoluționar, Babeuf data cel mai adesea documentele astfel: în spatele datei și lunii date conform vechiului calendar, se indica: „Anul I al Republicii”, dacă era 1792, și „II. anul Republicii”, dacă ar fi fost pe la 1793. Deși această datare este dată în funcție de „anii Republicii”, nu trebuie confundată cu datarea oficială republicană ulterioară, cu care nu coincide.
După octombrie 1793, Baoef a aderat constant la noul calendar republican.

LA PARIS (1793-1794)

1 Vezi mai jos, notă. 9.

2 Claude Fournier (1745-1823) a trăit multă vreme pe insula St. Domingo, motiv pentru care a primit porecla Fournier-American. El a participat la toate demonstrațiile populare din Paris din 14 iulie.

3 Petiția, sponsorizată de Babeuf, a fost anunțată în Convenție din 17 februarie. A inițiat o petiție pentru permisiunea lui Fournier de a forma un corp de pușcași pe picioare și călare - „legiunea eliberatorilor popoarelor”. Petiția a fost înaintată comitetului militar al Convenției.

4 După retragerea armatei franceze din Belgia în perioada 9-10 martie 1793, au avut loc proteste la Paris din partea anumitor secții care au înaintat o cerere pentru înlăturarea comandantului armatei, generalul Dumouriez, și arestarea unui număr. a girondinilor. Americanul Fournier a fost un participant activ la această mișcare. Marat s-a pronunțat în Convenție împotriva acestor cereri (12 martie) și a propus ca Fournier să fie trădat bunalului revoluționar. Convenția a decis arestarea lui Fournier, dar acest decret a fost anulat două zile mai târziu. În această situație, la instrucțiunile lui Fournier, Babeuf a scris un pamflet împotriva lui Marat pe 14 martie, care a fost apoi publicat ca pamflet separat (manuscrisul acestui pamflet este păstrat în arhiva IML).

5 În legătură cu distrugerea băcănilor din Paris din cauza lipsei de zahăr în februarie 1793, a avut loc o ciocnire între Marat și Fournier în clubul Cordeliers. S-a păstrat un fragment din manuscrisul Babeuf, în care această ciocnire este descrisă în felul următor: „Prietene al poporului, ți-am stârnit ostilitatea vorbind împotriva ta de la tribuna Cordelierii pe tema cauzelor ultimelor tulburări zahăr” (CPA IML, f. 223, on. 1, d. 3).

6 Fournier a fost plasat în fruntea gărzii, care ar fi trebuit să escorteze de la Orleans la Paris, preoți și persoane suspectate de contrarevoluție arestați. Pe drum au fost uciși, dar Fournier a negat orice implicare în asta. De remarcat că mai târziu, în 1796, în timpul creării Complotului pentru Egalitate, Babeuf a vorbit împotriva lui Fournier (Vezi Copie des pièces saisies dans le local que Babeuf occupoit lors de son arrestation, v. 1, p. 164).

t Makerstrot - colonel olandez (vezi despre el A. Mathiez. La révolution et les étrangers. Paris, 1918); în decembrie 1792, a depus la Convept cu o cerere de permisiunea de a forma o „legiune bataviană” pentru eliberarea Olandei (în epoca romană, populația Olandei de mai târziu era numită batavi). Iar în martie Babeuf a trimis memoriile lui Mackerstroat, de care își amintește în scrisoarea sa din 3 aprilie (vezi mai jos), oferindu-și serviciile ca secretar al legiunii. Acest memoriu nu a supraviețuit. Mackerstroth a acceptat oferta și, la un moment dat, Babeuf a primit chiar și un salariu de la el. Dar la

mijlocul lunii aprilie, Babeuf a devenit dezamăgit de posibilitatea de succes a acestei întreprinderi și și-a încheiat relația cu Mackerstroth.

8 Sylvain Maréchal (1750-1803) a avut un rol important în soarta lui Babeuf în 1793-1794. Cu ajutorul lui direct, Babeuf a fost angajat de administrația alimentară a Comunei din Paris. În timpul arestării lui Babeuf în decembrie 1793, el a fost printre persoanele care l-au luat pe cauțiune pe Babeuf; s-a agitat pentru el în fața ministrului Justiției Goya. În 1797 a fost membru al directorului secret al babouviștilor. Cu toate acestea, el nu a fost arestat și nu a fost implicat în procesul Vendôme.

9 Babeuf a fost ales membru al directorului districtului Montdidier la 19 noiembrie 1793, la o adunare a alegătorilor districtului. Candidatura sa a fost înaintată pentru procurorii-sindicații din raion, dar după o luptă acerbă, cel mai rău adversar al lui Babeuf, Longuekan, a fost ales în acest post. Babeuf a servit ca administrator de district doar aproximativ două luni. Pentru împrejurările care au condus la demiterea sa din această funcție și la judecarea sa pentru fals acuzație de fals, a se vedea mai jos în broșura Babeuf, fost administrator al departamentului Somme și apoi al raionului Mondidier, către comitetele de siguranță publică și siguranță publică și ministrului Justiției Goya. Longuekan a jucat un rol foarte activ în luarea acestei decizii.

În arhiva Babeuf s-a păstrat următoarea intrare: „O copie a discursului lui Camille Babeuf în timpul adoptării unei rezoluții împotriva lui și a colegilor săi de către consiliul general al raionului Montdidier la 5 februarie... Cetățeni! Când am început să întocmesc acest protocol, nu mi-am imaginat că totul va duce la acuzarea mea” (TsPA IML, f. 223, op. 1, dosar 353). Fără să aștepte verdictul tribunalului și încrezător înainte de caracterul său nefavorabil, Babeuf a plecat la Paris, unde la început a fost foarte sărac; mai târziu a primit postul de secretar al administraţiei alimentare din Paris. Prima sa scrisoare de acolo către soția sa este datată 14 februarie.

10 Babeuf se referă la „Cadastrul său permanent”. Pentru paternitatea sa, vezi Vol. I, p. 291 și 381.

11 Charles Francois Dumouriez (1739-1823) - general francez; în 1792 a fost ministru de război, iar apoi a comandat Armata de Nord. După un punct de cotitură pe front provocat de acțiunile Convenției, armata condusă de Dumouriez a ocupat Belgia în toamna anului 1792, iar în februarie 1793 a invadat Olanda. Cu toate acestea, în martie 1793, la primele eșecuri, Dumouriez s-a schimbat, a trecut de partea inamicilor Franței și a emigrat. Pentru soarta lui ulterioară, vezi L. 3. Manfred. Napoleon Bonaparte. M., 1971, cap. 9.

13 În TsPA IML, într-adevăr, proiectele de recurs la „bata-vam” au fost păstrate (a se vedea TsPA IML, f. 223, dosar 366). Unul dintre ei a început cu cuvintele: „Compatrioți născuți republicani! Suntem ultimii care luptăm pentru libertate? Curajoșii noștri frați francezi își varsă sângele pentru a recâștiga această comoară prețioasă, neprețuită, pentru care frații noștri luptă de 80 de ani. Vom rămâne spectatori indiferenți? Nu! .. Poporul batav este copt pentru exercitarea suveranității sale... inimile batavilor nu sunt în niciun caz pline de indiferență.

13 Despre N. Bonville, vezi mai sus, cca. 102 la prima secțiune.

14 Scrisoarea lui Chaumette a fost publicată pentru prima dată în 1935 de M. Dommanjs în „Opere alese” din Babeuf (conform unei copii).

În această ediție, este tipărită conform originalului, stocat în arhiva IML.
10 Cartea „Despre egalitate” nu a fost scrisă de Babeuf. În arhiva sa s-a păstrat însă un mare caiet, intitulat „Lumină filosofică sau cu adevărat adevărată în ceea ce se numește drept natural, drept internațional, drept civil” (CPA IML, f. 223, op. 1, dosar 139). Este posibil ca Babeuf să scrie o carte pe baza ei.
16 La sfatul lui Chaumette, Babeuf a apelat la ziarul The Friend of the Sansculottes, publicat în primăvara anului 1793 de Tallien (pe atunci un iacobin de extremă stângă) și Duchausal. Ulterior, în „Tribuna Poporului” și la Procesul Vendome, Babeuf a subliniat în mod repetat că ziarul lui Tallien era atunci foarte aproape de „doctrina plebeei”. Nu s-a stabilit dacă articolele lui Babeuf au fost publicate în ziar, dar răspunsul lui Duchos-Zal la scrisoarea lui Babeuf a fost păstrat în arhivă (CPA IML, f. 223, op. 2, dosar 228).
17 Manuscrisul The Legislation of the Sans-culottes, sau Perfect Equality, a rămas neterminat. Judecând după referințele din acesta la discursul lui Robespierre din aprilie, Babeuf l-a scris la sfârșitul lunii aprilie-mai 1793.
18 Aceasta se referă la generalul american J. S. Eusteis, un participant la Războiul Revoluționar. În 1793, Eusteis a servit în armata franceză. În februarie, ca oponent al lui Dumouriez, a fost arestat. Babeuf a editat plângerea lui Justis, care, însă, l-a înșelat în calcul. Din 1797, Eusteis a servit din nou în armata franceză ca general de divizie. În 1800 s-a întors în Statele Unite, unde a murit în 1805.
19 Prior al Abației Saint-Oren, care nu a plătit pentru lucrarea lui Babeuf, care, în ajunul revoluției, a întocmit un inventar al posesiunilor mănăstirii.
20 Broșura „Paris salvat de Administrația Alimentară”, semnată: „Șefii Administrației Alimentare Garin și De Favant”, a fost publicată la 18 iulie 1793, la momentul conflictului dintre administrația alimentară a comunei și ministru. al Interiorului Gar. Cele șase scrisori scrise de Garin către Garin, ministrul de interne, pe care Babeuf le citează în pamfletul său, au fost scrise chiar de Babeuf la instrucțiunile lui Garin.
21 Legea din 4 mai 1793 a introdus prețuri fixe („maximum”) pentru cereale; a fost interzisă cumpărarea pâinii de la țărani acasă, și nu în piețe. Având în vedere dificultatea de a aproviziona Parisul, Convenția din 1 și 5 iulie a acceptat două propuneri venite de la municipalitatea pariziană și primarul acesteia, Pașa. Era permis să cumpere pâine pentru Paris nu numai în piețe, ci și cu pelerine cunoscute la prețuri fixe. Toate autoritățile republicii au fost instruite să nu obstrucționeze transportul acestui cereale către capitală.
22 Ministru al Justiției și Afacerilor Interne în 1792-1793. a fost Joseph Dominique Gara (1749-1833); sub Directorat - membru al Consiliului Bătrânilor; Sub Napoleon, senator și conte al Imperiului. Fiind un adversar al maximului, Gara a fost ostil activităților administrației alimentare. După apariția „Parisul salvat de Administrația Alimentară”, Gara a rostit un discurs ascuțit împotriva lui Garin la Convenția din 27 iulie. Pe 29 iulie, Garen a fost arestat. La insistențele consiliului general al comunei, Garen a fost eliberat. Pe 10 august, un nou pamflet, scris de Babeuf dar semnat de administratorii Comunei, a ieșit atacând Gare. Drept urmare, Garen a

fost înlăturat pe 19 august, dar și Gara și-a dat demisia pe 20 august, care a fost înlocuit de Pare.
23 Real Pierre François (1757-1834) - avocat, după 10 august, asistent procuror al Comunei Paris; apărător al babouvistelor la procesul Vendôme; bonapartist proeminent; sa bucurat de o locație specială
509
polon; membru al Consiliului de Stat; unul dintre conducătorii Ministerului Poliţiei; Ministrul Poliției în cele Sute de Zile. Procuratorul-syndique al departamentului Aisne, menționat în această scrisoare, era la acea vreme Polycarp Potofus, cu care Babeuf trebuia în curând să se confrunte personal.
24 „Ucigaș insidios”, îl numește Babeuf pe Gar.
25 După ce Garin a părăsit administrația alimentară din Paris, se pare că Babeuf și-a pierdut fosta independență și s-a adresat lui Resson, o figură proeminentă a Clubului Iacobin și unul dintre liderii comisiei centrale alimentare, cu o solicitare de a-l transfera în această comisie. Cererea lui Babeuf a fost admisă. La 17 Brumaire (7 noiembrie 1793), Babeuf a fost angajat ca unul dintre secretarii comisiei centrale alimentare. Cu toate acestea, o săptămână mai târziu (24 Brumaire) Babeuf a fost exclus din rândurile angajaților în urma arestării sale.
26 Hotărârea tribunalului penal în cauza Babeuf a fost pronunțată în lipsă la 23 august. În noiembrie 1793, la îndemnul procurorului sindic al districtului Montdidier Varin (care era probabil în spatele lui André Dumont, care era ostil lui Babeuf), Le Buc, agent al Comunei din Paris pentru cumpărarea de cereale, a obținut demiterea lui Babeuf și arestarea sa la 24 Brumaire (14 noiembrie 1793).
27 Dintre cele două scrisori ale lui Babeuf către soția sa, scrise pe 24 Brumaire dintr-o celulă de închisoare de la primăria Parisului, prima scrisoare (de Babeuf) a fost păstrată în arhiva departamentului Somme (FI29 / 15), iar celălalt în arhiva CPA IML (f. 223, la 1, 392).
28 Printre administratorii poliției pariziene se aflau atunci figuri marcante ale mișcării secționale pariziene Claude Fiquet și Menesio (C. Fiquet mai târziu, în timpul reacției termidoriene, a fost unul dintre organizatorii discursului 1 Prairial; ambii au devenit participanți marcanți la babouvist). mișcare „în numele egalității” și au fost agenți secreți ai cartierelor pariziene). Pe 24 Brumaire, ei au trimis o scrisoare lui Varen, în care și-au exprimat îndoielile cu privire la validitatea arestării lui Babeuf și au cerut ca materialele procesului să fie trimise. „Cine știe”, au scris ei, „dacă a fost o victimă a patriotismului său... În acest caz, ar fi necesar să-l urmărească nu pe Babeuf, ci pe persecutorii săi nedrepți” (Arh. Nationales, BB1β 858). Neavând niciun răspuns de la Varen în trei săptămâni și jumătate, administratorii poliției din Frimer 17 (7 decembrie 1793) l-au eliberat temporar pe Babeuf sub garanția lui Sylvain Marechal și a doi angajați ai administrației alimentare, Doba și Thibodeau. Cu toate acestea, autoritățile din Picardia au continuat să insiste asupra arestării lui Babeuf, în care au găsit sprijin din partea ministrului Justiției, Jacobinul Goye, care a luat o poziție oficială. Și niwoza (31 decembrie), la mai puțin de o lună mai târziu, Babeuf a fost din nou arestat.
29 Shallot Marie Joseph (1747-1793) - în anii revoluției - cel mai proeminent lider al democraților din Lyon. A fost arestat după rebeliunea contrarevoluționară de la Lyon din 29 mai 1793 și executat.
30 Despre Doba, vezi mai jos, cca. 46.

31 S- a păstrat o scrisoare din 27 martie 1793, a unui oarecare Biar către soția lui Babeuf, în care se relata că „judecătorii tribunalului departamentului Amiens au fost denunțați înaintea Convenției de directorul districtului; au fost chemați în barourile Convenției; după cum spuneau ei, vinovăția lor nu putea fi răscumpărată decât prin ghilotină, dar Convenția a fost convinsă că judecătorii s-au supus și i-a readus în sarcina lor după ce a condamnat acțiunile care au cauzat această expunere ”(CPA IML, f. 223, op. 2, d. 226).
32 Pe aceeași foaie cu această scrisoare s-au păstrat următoarele câteva rânduri: „Îți trimit, prietene, un bilet de cinci franci,
510
pe care ți-ai întrebat soția; s-a dus să-l caute pe Sylvain Marchal, a cărui garanție o cere Menessie.
Thibodeau"
33 A doua scrisoare a lui Babeuf către Resson se referă la momentul eliberării sale de către administratorii poliției pariziene. Încercările lui Babeuf de a-și reintroduce locul de muncă la Comisia Centrală Alimentară se pare că au eșuat.
34 Nu există o dată exactă pentru scrierea Noii vieți a lui Isus Hristos. Dar judecând după scrisoarea către Prudhomme (vezi mai jos, nota 36), scrisă după toate probabilitățile cam în același timp, acest manuscris poate fi datat decembrie 1793.
35 Spre deosebire de Buonarroti, care credea că Isus „a fost un mare predicator al egalității și virtuții”, care împărtășea ideea „nemuririi sufletului” și apăra ideea „religiei civile” a lui Rousseau, Babeuf îl critica tocmai pe Rousseau. asupra acestei probleme. O revizuire critică a „Père Duchesne” a lui Hébert este singura mențiune despre Hébert în manuscrisele lui Babeuf în primii ani ai revoluției.
36 S- au păstrat două versiuni ale scrisorii către Prudhomme. Doar unul dintre ele este reprodus în acest volum, încorporând textul celeilalte versiuni în întregime. Judecând după referințele la discursurile lui Robespierre pe probleme de politică religioasă care au avut loc la începutul anului II (decembrie 1793), ambele manuscrise ale lui Babeuf pot fi datate în decembrie.
1793 - acele săptămâni când era în libertate.
37 În ceea ce privește atitudinea lui Robespierre față de politica religioasă, a existat și o diferență între Babeuf și Buonarroti. Nefiind susținător al politicii de „dezcreștinizare” în forma în care aceasta a fost dusă de Comuna din Paris la sfârșitul anului 1793, Babeuf, judecând după scrisoarea către Prudhomme, s-a pronunțat în același timp împotriva politicii lui Robespierre. .
38 Scrisoarea lui Babeuf din 18 Nivoz II, păstrată în Biblioteca istorică din Paris. Retipărit din textul publicat de R. Legrand (R. Legrand. Les manuscrits de Babeuf conservés à la bibliothèque historique de la ville de Paris. - "AHRF", 1973, N 4, p. 588).
„Cartea mărturisirilor mele” – Babeuf se referă la pamfletul său „Babeuf, fost administrator al Sommei... la comitetele... ale Convenției Naționale și Goya, ministrul Justiției”, publicat în timpul închisorii și publicat în acest volum (vezi documentul următor).
Eliberat provizoriu la 17 frimer al anului 2 (7 decembrie 1794) de administratorii poliției pariziene, sub garanția lui S. Mare-chal și a angajaților administrației alimentare din Doba și Thibodeau, Babeuf a fost din nou arestat pe 11 din nivoz al anului 2 (în noaptea de 1 ianuarie
1794)

39 Goyer Louis Gerome (1746-1830) - avocat; membru al Adunării Legislative pentru departamentul Ile-et-Villaine; în 1793 - ministru al justiţiei, care s-a ocupat de cazul lui Babeuf. A fost membru și președinte al Directorului, demis de Napoleon în timpul loviturii de stat din 18 Brumaire.

40 Acest memoriu a fost publicat sub formă de pamflet la începutul anului 1794. Deja în timpul închisorii sale într-o celulă de la primăria Parisului, judecând după „Însemnările făcute în închisoare” (vezi acest volum, p. 483), Babeuf avea un plan. să scrie „Conspirația de istorie și conspiratorii departamentului Somme. Memorii ale lui G. Babeuf, apostol al libertății și apărător al drepturilor poporului din acest departament, supus persecuțiilor continue de către trădători, din 1789 până la moartea sa. În timpul celei de-a doua închisori în închisoarea din Paris a Abației, acest plan a luat forma unui memoriu de achitare „Babeuf, fost administrator al departamentului Somme și apoi al districtului Montdidier, către comitetele de siguranță publică, siguranță publică și legislația națională
511
Vept și Goya, ministrul Justiției”. Ediția finală a memoriului a fost realizată de Dob (vezi nota 46 de mai jos) și nu l-a mulțumit pe deplin pe Babeuf, care i-a scris soției sale Gona: „Nu l-am editat și mi se pare că nu este scris așa. Cu toate acestea, în ea puteți găsi liniile principale ale istoriei mele revoluționare, nenorocirile mele uimitoare și persecuțiile mele. Judecând după corespondența supraviețuitoare, tipărirea memoriului s-a încheiat în ultimele zile ale lunii februarie 1794. La 9 Ventose, Sylvain Maréchal a trimis memoriile ministrului justiției Goya („Sylvain vă trimite... un memoriu exculpator al onestului și nefericitul Babeuf... Obține un triumf în Comitetul de siguranță publică pentru acest nevinovat ” (Arh. Nationales, BB18 858).

41 Hodon, un viticultor, a fost judecat pentru speculații; datorită intervenției personale a lui Danton, acesta a fost achitat și eliberat.

42 Vezi mai sus, cca. 31 la această secțiune.

43 Thierry - în anii revoluției, președinte al directorului districtului Amiens, care a semnat un apel simpatic la Ludovic al XVI-lea după evenimentele din 20 iunie 1792 (vezi mai jos, nota 47). După 10 august 1793, a fost numit procuror sindic al departamentului Somme.

44 Această caracterizare a lui Roland o contrazice fără îndoială pe cea pe care i-a dat-o Babeuf în scrisoarea sa din 20 septembrie 1792.

45 Vorbim despre Bosquillon de Bouchoir, înainte de revoluție un QC cu 35 de ani de experiență; ulterior procuror sindical al raionului Montdidier; după noiembrie 1792 a fost preşedinte al tribunalului districtual Montdidier care l-a judecat pe Babeuf.

46 Despre S. Mareshal, vezi mai sus, cca. 8 la această secțiune. Dob și Thibodeau sunt angajați ai administrației alimentare a comunei, prieteni ai lui Babeuf. Ei au cerut eliberarea lui; a participat îndeaproape la soarta familiei Babeuf și i-a oferit sprijin material. Ei l-au ajutat pe Babeuf în alcătuirea memoriilor sale defensive. Babeuf a întreținut o corespondență cu Thibodeau și mai târziu, în 1795, când se afla în închisoarea Arras (vezi scrisoarea lui Babeuf către Thibodeau în Anuarul francez. 1970. M., 1972, pp. 220-221).

47 La 18 iunie 1792, Ludovic al XVI-lea, care a refuzat cu încăpățânare să aprobe decretele Adunării Legislative privind înființarea unui lagăr armat în apropierea Parisului și asupra preoților nejurati, a înlăturat guvernul girondin aflat la putere. Pe 20 iunie a avut loc o manifestație la Paris pentru a face presiuni asupra regelui. Mulțimea a intrat în Palatul Tuileries. Ludovic al XVI-

lea a fost nevoit să bea „pentru sănătatea națiunii”; cu toate acestea, regele a refuzat să-și ridice veto-ul. Directorul departamentului Somme și-a exprimat într-o adresă specială simpatia și simpatia față de rege.

48 Babeuf citează dintr-un pamflet îndreptat împotriva lui de P. Tournier (vezi mai sus).

49 În legătură cu binecunoscutele decrete vantosiene ale Convenției (primăvara 1794), care stabileau sarcina redistribuirii proprietății „bănuiților”, tuturor prizonierilor din închisori li s-a ordonat să furnizeze informații despre ei înșiși. O astfel de informație a fost oferită și de Babeuf, aflat atunci într-o închisoare pariziană. Acest chestionar original a fost atașat la dosarul său de investigație. De la Lahn, unde se afla în 1794, a fost trimis în 1795 la tribunalul de la Beauvais (centrul departamentului Oise), când, prin hotărâre a Convenției Thermidorian, a fost reluat cazul „falsului”. Gabriel Deville, autorul unuia dintre volumele din Istoria socialistă a Franței, Thermidor și Director, a descoperit acest dosar de investigație și notele autobiografice ale lui Babeuf conținute în Beauvais și le-a publicat în 1905 în jurnalul La révolution française (v. 49). —„Notes inédites de Babeuf sur lui-même”. Notele sunt tipărite conform textului publicat de G. Deville.

512

50 Vezi mai sus, cca. 29 la această secțiune.

51 Scrisoarea lui Babeuf către fiul său Émile (Robert) din închisoarea Abației din 14 iulie 2004 (2 februarie 1794) nu lasă nicio îndoială că idealul comunist, crearea unei societăți de „egalitate perfectă”, a fost ideea centrală. în viziunea despre lume a lui Babeuf deja în acești ani .

52 O scrisoare a lui Babeuf către Sylvain Maréchal din 10 Ventose, anul II (28 februarie 1794), se păstrează în arhivele departamentului Somme (în fondul F129) în copie; a fost publicată pentru prima dată de M. Dommange în 1935 (M. Dommanget. Pages choisies de Babeuf..., p. 159-160).

53 Vorbim despre opera lui S. Marechal „Dieu et les prêtres. Fragments d'un poème philosophique” („Dumnezeu și preoții. Fragmente dintr-un poem filosofic”). Aceasta este a doua ediție a poeziei, publicată încă din 1781 sub titlul „Fragments d'un poème moral sur Dieu” („Fragmente dintr-un poem moral despre Dumnezeu”). Babeuf nu și-a îndeplinit intenția de a scrie lui Marechal o scrisoare cu o analiză detaliată a acestei lucrări; cel putin nu avem cunostinta de alte scrisori de la Babeuf catre S. Marechal.

54 În ciuda eforturilor lui Maréchal, Daub și Thibodeau, susținute de mai mulți membri ai Convenției, și a atitudinii de simpatie față de Babeuf din partea lui Goya, acesta din urmă a prezentat Comitetului pentru Siguranța Publică un raport asupra cazului Babeuf abia în primăvară. . În aprilie 1794, Comitetul pentru Siguranța Publică a însărcinat un comitet legislativ să-și dea avizul. Merlin din Douai, viitor ministru al justiției și membru al Directorului, a fost numit raportor. La Floreal 23 (12 mai 1794), Babeuf le-a scris membrilor comitetului legislativ, insistând asupra unei examinări rapide a cazului său. Această scrisoare a fost achiziționată de H. P. Lihaciov. Îl tipărim conform originalului stocat în arhiva Leningrad și publicat pentru prima dată în Anuarul francez. 1959" (M., 1960). Concomitent cu această declarație către comisia legislativă, Babeuf i-a scris membrului Convenției Deryu: „De 6 luni sunt închis. Chiar nu este de ajuns... Îți jur că nu mai sunt în stare să suport toată această suferință. Sunt complet epuizat... Doar o eliberare rapidă mă poate

salva” (TsPA IML, f. 223, op. 1, dosar 434). La 13 mai, Convenția, cu privire la încheierea comisiei legislative, a trimis cauza tribunalului de casație. Pe 21 Prairial (9 iunie 1794), tribunalul a anulat verdictul, dar tot nu a oprit cazul. A fost transferat tribunalului penal al Departamentului din Aisne. Babeuf a fost escortat la Laon, centrul departamental al Aisne. Pe Messidor 16 (4 iulie 1794) a fost luat primul interogatoriu de la Babeuf din Lana. În data de 28 Messidor, Tribunalul Lana a constatat că a fost necesară aducerea din nou în judecată a tuturor persoanelor acuzate anterior în acest dosar. Pe Messidor 30 (18 iulie 1794), Babeuf a fost eliberat pe cauțiune de două persoane care plătiseră o cauțiune, după care s-a întors la Paris în primele zile ale Thermidorului.

APLICAȚII

1 După criza de la Varennes (vezi mai sus, nota 21 la a doua secțiune), cercurile cele mai de stânga au cerut depunerea regelui. Decizia Adunării Constituante de a păstra puterea lui Ludovic al XVI-lea le-a stârnit indignarea. În semn de protest față de această decizie, la 17 iulie 1791, clubul Cordeliers a organizat o demonstrație republicană pe Champ de Mars - unde a fost sărbătorită Ziua Federației în 1790. Cu toate acestea, ea a fost dispersată și împușcată de garda națională, condusă de Lafayette. Babeuf a fost în întregime de partea manifestanților și s-a supărat pentru execuția lor. Această poziție a lui este vizibilă din înregistrările păstrate în arhivă.

2 Babeuf a făcut cunoștință cu lucrările lui Mably înainte de revoluție și acestea au avut o mare influență asupra formării ideilor sale comuniste (vezi vol. I).

3 În arhivele lui Babeuf s-au păstrat înregistrări, intitulate de el „Loi agraire” — „Legea agrară”. Judecând după datele periodicelor citate în acest document, se poate presupune că aceste înregistrări au fost făcute în vara anului 1791, în timpul procesului de lungă durată Kursk.

Printre lucrările menționate de Babeuf în aceste note se numără nr. 149 al ziarului „Prietenul poporului” din 30 iunie 1789, în care se tipări articolul lui Marat „Petiția a 18 milioane de nefericiți deputați ai Adunării Naționale”, două numere. al ziarului „Revoluțiile de la Paris” (nr. 82 și 96) cu articolul „Despre săraci și bogați” (după M. Dommange, scris de Sylvain Marechal), „Tătar la Paris” - un pamflet publicat la Paris în 1788, al cărui autor a fost probabil abatele F. F. Andre, „2440” - o utopie socială populară în acei ani de S. L. Mercier, publicată în 1772. Babeuf era interesat în special de acele pagini ale cărții lui Mercier, care se ocupa de costul ridicat al pâinii , care afectează „cea mai importantă parte a populației, muncitorii (manoverii), constituind trei sferturi din națiune”, și interzicerea exportului de pâine. În intrare apar și cărți: Henrion de Pansay „Tratat despre feude”, „Originea feudelor” de Fremenville și tratatul în mai multe volume de drept feudal al lui Hervé, publicat la Paris în 1735.

4 Membru al Adunării Constituante, Le Brun, a declarat la 30 octombrie 1789: „... A furniza forță de muncă și a plăti pentru această muncă este datoria societății, iar proprietatea bisericii face parte din proprietatea săracilor, destinată lor. subzistenţă. Nefericitul nu are proprietate, nici mijloace de a dobândi proprietate. Nu numai permițând, ci obligând [aceste moșii] să fie închiriate pe termen lung, puteți corecta efectul decretelor voastre și puteți păstra această

populație fugitivă care dispare din satele noastre” (vezi „Arhive parlementaires”, v. 9). , p. 603).
5 În manuscrisul de la rubrica „Despre legea agrară” Babeuf a realizat extrase din capitolul 9 (cartea 1) din „Contractul social” al lui Rousseau. Unele dintre extrasele sale coincid cu notele făcute de Marx când a citit pentru prima dată această lucrare a lui Rousseau în 1843. Babeuf a acordat o atenție deosebită ideii lui Rousseau (pe care a citat-o în mod repetat mai târziu) că societatea este utilă oamenilor doar atunci când toți dețin ceva, dar niciunul nu are prea mult. Babeuf a numit această idee „elixirul” Contractului Social, deși a criticat cartea în sine.
• Mail – Deputat al Adunării Legislative și al Convenției, unde 7 noiembrie 1792 a transmis un raport din partea comitetului legislativ despre necesitatea aducerii în judecată a lui Ludovic al XVI-lea. Scrisorile lui Babeuf către Mail și răspunsurile sale nu au fost păstrate. În ceea ce privește evaluarea legii adoptată la propunerea Mail la 28 august 1792, a existat o controversă între D. Guillaume și P. Kropotkin, care au considerat că proiectul prezentat de Mail la 25 august și amânat spre examinare este foarte bun, iar legea adoptată la 28 august a fost nefavorabilă țăranilor. Guillaume a susținut că nu există nicio diferență între proiectele din 25 și 28 august și a apreciat legea din 28 august 1792 la fel de pozitiv ca și Babeuf (vezi Anuarul francez. 1971. M., 1973, pp. 167-168).
7 La sfârşitul lunii iulie-august 1793 a început mişcarea secţiilor pariziene, cauzată de deteriorarea situaţiei alimentare din Paris. Întâlnirea comisarilor acestor secții a cerut un raport de la Convenție și de la Comuna de la Paris. Babeuf a fost implicat în această mișcare. La 25 august, Convenția, la propunerea lui Tagliep, a decis dizolvarea acestei ședințe a comisarilor de secție. Continuarea acestei mișcări din august
514
La femei au venit zilele de 4-5 septembrie când secțiile au reușit să exercite presiuni asupra consiliului general al comunei și asupra Convenției, care hotărâse introducerea unui „maxim general”.
8 Pash Jean Nicola (1746-1823) - înainte de revoluție, angajat al lui Roland pe când acesta din urmă era inspector al fabricilor din Picardia. În 1792 - asistent al lui Roland ca ministru de interne; la un moment dat - ministru de război; în 1793 a fost primar al Parisului. În anii reacției termidoriene, el nu a făcut niciun compromis; l-a apărat ulterior pe Babeuf și pe toți cei arestați în legătură cu cazul său. Marx a vorbit foarte pozitiv despre Pașa. Acletea tonului din rezumatul discursului lui Babeuf s-a datorat probabil faptului că Pash a fost un oponent hotărât al mișcării secțiunilor din august 1793.
9 Dosarul penitenciarului lui Babeuf se referă la momentul încarcerării sale în celula de arestare a Primăriei (între 14 noiembrie și 7 decembrie 1793).
Înregistrările au fost făcute pe o foaie mare de hârtie ip-8°. În colțul din stânga sus este numele „Chumette”, apoi un rezumat al articolului „Educație”, pe care Ba* buff se pare că urma să-l publice în Les Révolutions de Paris de Prudhomme. În colțul din dreapta al foii sunt înregistrări care încep cu cuvintele „Apărarea mea este un prieten al poporului. Trimite-o la Thibodeau” și terminând cu titlul: „Istoria conspirațiilor și a conspiratorilor din departamentul Somme”. Urmează un apel către locuitorii departamentului și primul paragraf al memoriilor.

Pe versoul aceleiași foi, este scrisă cu litere mari o cerere către secția Beaureper.

10 Despre „cinstitul criminal” vezi mai sus, cca. 9 la a doua secțiune.

INDEX NUMELE

518

CONŢINUT

νρβκχ Babeuf
LUCRĂRI
T.II
Aprobat pentru publicare de către Institutul de Istorie Mondială al Academiei de Științe a URSS
Editor al editurii Yu_. I. Khainson Artist A. A. Kushchenko
Editor artistic Yu. P. Tranakov Editor tehnic L. N. Zolotukhina
Corectori P. S. Alimova, O. V. Lavrova
Predat setului 13/1 1976 Semnat pentru publicare 27/V 1976 Format 60χ90'/ιβ. Hartie de tipar Nr. 1. Conv. cuptor l. 33.12. Uch.-ed. l. 36.3. Tiraj 34 000. Tip. zak. 907.
Pret 2 p. 50 k.
Editura „Nauka”
103717 GSP, Moscova, K-62, strada Podsosensky, 21
Prima tipografie a Editurii Nauka 199034, Leningrad, V-34, linia 9, 12